STEPHENIE MEYER

Alacakaranlık serisinin yazarından...

KİMYAGER

ROMAN

epsilon

KİMYAGER

KİMYAGER

Orijinal Adı: The Chemist
Yazarı: Stephenie Meyer
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Elif Dinçer
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-173-195-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2016 Stephenie Meyer

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Faks: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KİMYAGER

Stephenie Meyer

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

STEPHENIE MEYER'ın diğer kitapları

Alacakaranlık

Yeni Ay

Tutulma

Şafak Vakti

Göçebe

Alacakaranlık Yaşam ve Ölüm - 10. Yıla Özel Baskı

Bu kitabı Jason Bourne ve Aaron Cross'a ithaf ediyorum

(Ayrıca, seve seve takıntıma yardım ve yataklık eden Asya Muchnick ve Meghan Hibbet'e de adıyorum)

BÖLÜM 1

Şimdilik kendisine Chris Taylor diyen kadının bu günlük görevi onun için rutin haline gelmişti. Umduğundan çok daha erken uyanmıştı, sonra her zamanki gece önlemlerini söküp istifledi. Gece her şeyi ayarladıktan sonra sabah ilk iş hepsini sökmek gerçekten çok can sıkıcıydı, ama bir anlık tembellik hayatına mal olabilirdi.

Bu gündelik zevksiz işin ardından, Chris sıradan arabasına bindi –birkaç yıldan daha eski bir arabaydı ama dikkat çekebilecek büyük hasarları yoktu– ve saatlerce sürdü. Üç büyük sınırı ve sayısız küçük harita çizgisini geride bırakmıştı ve yeterli mesafeye ulaştıktan sonra bile geçtiği birkaç kasabayı reddetmişti. Biri çok küçüktü, diğerinin girişi ve çıkışı olmak üzere sadece iki yolu vardı, bir diğeri ise çok az ziyaretçi alan ve bu yüzden dikkat çekmemesinin imkânsız olduğu bir kasabaydı, bütün sıradanlığa rağmen kendisini gizlemeye çalışıyordu. Günün birinde geri dönmek isteyebileceği yerleri aklının bir köşesine not alıyordu – kaynak malzemeleri satan bir dükkân, ihtiyaç fazlası askeri malzemeler satan bir dükkân ve bir çiftçi pazarı. Şeftali çıkmıştı; stoklamalıydı.

Nihayet, günün ilerleyen saatlerinde daha önce hiç bulunmadığı kalabalık bir yere vardı. Halk kütüphanesi bile oldukça hareketliydi.

Mümkün olduğunda kütüphaneye gitmekten hoşlanırdı. Ücretsiz olan şeylerin izini sürmek daha zordu.

Binanın batısına, girişin üzerindeki tek kameranın görüş açısının dışına park etti. İçerideki bilgisayarların hepsi kapılmıştı ve birkaç ilgili grup vakit geçirerek çalışacakları bir yerin boşalmasını bekliyorlardı, o nedenle etrafa biraz göz gezdirdi, uygun bir şeyler bulabilmek için biyografi kısmına baktı. İşine yarayabilecek her şeyi çoktan okumuş olduğunu fark etti. Sonra, eski bir deniz komandosu olan en sevdiği casus romanı yazarının son kitabını buldu ve yanındaki kitaplardan birkaçını daha aldı. Beklemek için iyi bir koltuk bulmaya giderken hafif bir suçluluk hissetti; nedense bir kütüphaneden kitap çalmak çok adiceydi. Ama birçok sebepten ötürü buradan bir kütüphane kartı çıkartması söz konusu değildi ve kitapta okuduğu şeylerin onu daha güvenli kılma ihtimali vardı. Güvenlik her zaman suçluluk duygusundan üstün gelirdi.

Bunun yüzde doksan dokuz anlamsız olduğunun elbette farkındaydı –kurgulanmış bir şeyin gerçek ve işine yarayabilecek somut bir şey olma ihtimali son derece düşüktü– ama çok uzun zaman önce daha çok gerçeğe dayanan araştırmalarla yavaş yavaş ilerlemişti. A sınıfı kaynakların yokluğunda, Z sınıfı kaynaklarla yetinecekti. Çalışabileceği *bir şeyin* olmaması her zamankinden daha çok paniklemesine neden oluyordu. Ve son vurgununda kullanışlı görünen bir ipucu bulmuştu. Bunu da rutinine dahil etmeye başlamıştı.

Bilgisayar bölmelerini rahatlıkla gören gözlerden uzaktaki bir köşede rengi solmuş bir koltuğa oturup önündeki kitapları okuyormuş gibi yaptı. Bilgisayar kullanıcılarının birkaçının eşyalarını etrafa saçmalarından –hatta biri ayakkabılarını bile çıkarmıştı– uzun bir süre yerlerinden kalkmayı düşünmediklerini görebiliyordu. Bezgin ifadeli genç bir

kızın kullandığı bilgisayar en ümit verici olandı. Kız sosyal medyada vakit geçiriyor gibi görünmüyordu – arama motorunda çıkan kitapların ve yazarların isimlerini not alıyordu. Beklerken, Chris kafasını kitabından kaldırmayıp onu kolunun kıvrımında tuttu. Sağ elinde gizlediği jiletle kitabın sırtına yapıştırılan manyetik sensörü düzgünce kesti ve onu koltuğun minderiyle kolu arasındaki boşluğa soktu. İlgisini yitirmiş gibi yapıp bir sonraki kitaba geçti.

Chris hazırdı, genç kız başka bir kaynak bulmaya gittiğinde soyduğu romanlarını çoktan sırt çantasına atmıştı. Atlamadan ya da acelesi varmış gibi görünmemeye çalışarak, diğer oyalanan ümitliler sandalyenin boşaldığını fark etmeden Chris onun yerine geçti.

Elektronik postasını kontrol etmek genellikle üç dakikasını alırdı.

Daha sonra, geçici evine dönmesi için –arabasını kaçamak bir şekilde sürmüyorsa– dört saati daha olacaktı. Ve sonra elbette, yatıp uyumadan önce güvenlik önlemlerini almalıydı. Elektronik postasını kontrol ettiği günler hep uzun günlerdi.

Mevcut hayatı ve bu elektronik posta hesabı arasında hiçbir bağlantı olmasa da –tekrar eden IP adresi, kişi ya da yer isimlerinden bahsetmemek– okuma ve gerekirse yanıt verme işi biter bitmez kapıdan çıkıp kasabadan uzaklaşacak ve bu mekânla arasına olabildiğince mesafe koyacaktı. Her ihtimale karşı.

Her ihtimale karşı Chris'in farkında olmadan tekrar edip durduğu kutsal sözler olmuştu. Aşırı hazırlıklı bir hayat sürüyordu, ama sık sık kendisine hatırlattığı gibi bu hazırlıklar olmadan yaşayabileceği bir hayatı da olmazdı.

Riske girmek zorunda kalmamak güzel olabilirdi, ama parası sonsuza kadar dayanmayacaktı. Genellikle ailelerin işlettiği, tercihen kayıtları elle tutulan küçük dükkanlarda

önemsiz bir iş bulurdu, ama bu tür işler sadece temel ihtiyaçlarını –yiyecek ve kira– karşılayabilecek kadar para kazandırırdı. Sahte kimlikler, laboratuar aletleri ve farklı kimyasal bileşenler gibi biriktirdiği daha pahalı şeyleri karşılamasına imkân yoktu. O nedenle, internette hafif bir varlık sürdürüyor, nadiren para kazandıran müşterilerini rasgele buluyor ve bu işin varlığına son vermek isteyenlerin dikkatini çekmemesi için elinden geleni yapıyordu.

Son iki e-posta kontrol günü verimsiz geçmişti, o nedenle onu bekleyen yeni bir mesaj olduğunu görünce sevindi – gönderici adresini çözmesi saniyenin onda ikisi kadar sürdüğü için de sevindi.

1.castron.463@dpt11a.net

İşte oradaydı – eski patronlarına kadar rahatlıkla takip edilebilecek, onun gerçek elektronik posta adresi. Ensesindeki tüyler diken diken olup adrenalin vücudunda dolaşırken – damarlarında *kaç, kaç, kaç* diye haykırıyor gibiydi– bir yanı hâlâ bu küstahlığa hayret ediyordu. Şaşırtıcı derecede düşüncesiz olmalarını hep hafife almıştı.

Paniğe kapılmasına rağmen, *henüz burada olamazlar*, diye mantık yürüttü ve hemen koyu renk takım elbiselerine fazla geniş gelen omuzlarıyla, asker tıraşlı adamların ya da ona doğru hareket eden birilerinin olup olmadığını görmek için kütüphaneye göz gezdirmeye başladı. Dökme cam pencereden arabasını görebiliyordu ve kimse kurcalamamış gibi *görünüyordu*, ama kütüphaneye girdiğinden beri gözü arabasının üzerinde değildi, öyle değil mi?

Demek yine onu bulmuşlardı. Ama elektronik postasını nereden kontrol etmeye karar vereceğini bilmelerine imkân yoktu. Bu seçiminin rasgele olmasına özen gösteriyordu.

Tam o sırada, düzenli gri ofiste ya da birkaç ofiste bir alarm çalmaya başladı, hatta belki de yanıp sönen kırmızı ışıklar bile

vardı. Elbette bu IP adresinin izinin sürülmesi için öncelikli emir verilmiş olmalıydı. Ama helikopter kullansalar bile – bunu yapabilirlerdi– hâlâ birkaç dakikası vardı. Carston'ın ne istediğini anlaması için bu yeterliydi.

Konu satırında şöyle yazıyordu: *Kaçmaktan bıkmadın mı?*

Pislik herif.

Postaya tıkladı. Mesaj uzun değildi.

Plan değişti. Sana ihtiyacımız var. Gayri resmi bir özrün faydası olur mu? Buluşabilir miyiz? Hayatlar tehlikede olmasaydı bunu sormazdım. Çok, b*irçok hayat.*

Carston'ı hep sevmişti. Carston, departmanda çalışan birçok koyu takım elbiseliye kıyasla daha insani görünürdü. Bazıları –özellikle de üniformalı olanlar– çok ürkütücüydü. Eski işi düşünüldüğünde bu muhtemelen ikiyüzlü bir düşünceydi.

O nedenle, elbette onunla iletişime geçmesini istedikleri kişi Carston olacaktı. Yalnız olduğunu ve korktuğunu biliyorlardı, bu nedenle içini ısıtıp kendini huzurlu hissetmesini sağlamak için eski bir dostunu göndermişlerdi. Bu mantıklıydı ve Chris muhtemelen yardım almadan taktiklerini çözebilirdi, ama bir keresinde çaldığı bir romanda aynı taktiğin kullanıldığını bilmesinin de hiçbir zararı yoktu.

Derin bir nefes alıp otuz saniye boyunca kendi düşüncelerine yoğunlaştı. Bir sonraki hamlesine odaklanmıştı –bu kütüphaneden, bu şehirden, bu eyaletten mümkün olduğunca çabuk ayrılmak– ama bu yeterli olacak mıydı? Şimdiki kimliği güvende miydi yoksa yeniden başka bir yere taşınmasının vakti mi gelmişti?

Ama Carston'ın teklifi dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Ya...

Ya bu gerçekten onu rahat bırakmalarının tek yoluysa? Ya bunun bir tuzak olduğuna emin olması paranoyadan ve çok fazla casus romanı okumasından kaynaklanıyorsa?

Eğer görev yeterince önemliyse, belki karşılığında ona hayatını geri verebilirlerdi.

Bu pek olası değildi.

Yine de, Carston bu e-postayı diğerlerinden habersiz göndermiş gibi davranmanın anlamı yoktu.

Planının sadece dış hatlarını oluşturmuş olsa da, hepsinin umduğunu düşündüğü şekilde yanıtladı.

Birçok şeyden bıktım, Carston. Bir hafta sonra bugün, öğleden sonra,
ilk tanıştığımız yerde. Yanında birini görürsem giderim, vs vs vs... her zamanki gibi. Aptallık etme.

Hemen ayağa kalkıp harekete geçti, kısa bacaklarına rağmen kusursuzlaştırdığı ve olduğundan daha rahat görünen uzun adımlarla yürümeye başladı. İçinden saniyeleri sayıyor ve bir helikopterin DC ile bu yer arasındaki mesafeyi kat etmesinin ne kadar süreceğini hesaplıyordu. Elbette kasabalıları alarma geçirebilirlerdi ama bu genellikle onların tarzı değildi.

Hem de hiç değildi, yine de... her zamanki tarzlarından sıkılmış olabileceklerine dair gereksiz ama giderek artan bir huzursuzluk hissediyordu. Aradıkları sonuçları elde edemiyorlardı ve bunlar sabırlı insanlar değillerdi. İstediklerini istedikleri zaman elde etmeye alışıklardı. Ve üç senedir onun ölmesini istiyorlardı.

Bu elektronik posta kesinlikle bir ilke değişikliğiydi. Tabi *eğer* bir tuzaksa.

Bunun bir tuzak olduğunu düşünmek zorundaydı. Bu

bakış açışı, dünyasını bu şekilde şekillendirmesi hâlâ nefes almasının tek sebebiydi. Ama beyninin küçük bir bölümü şimdiden aptalca umut etmeye başlamıştı.

Oynadığının düşük riskli bir oyun olduğunu biliyordu. Tek bir hayat. Onun hayatı.

Ve çok güçlü olasılıklara karşı koruduğu bu hayat sadece bundan ibaretti: hayattı. Temel öğelerin en çıplağıydı.

Hayattaydı, evet, ve hayatta kalmanın zor olduğunu anlamıştı ama karanlık gecelerde bazen tam olarak neyle mücadele ettiğini merak ediyordu. Sürdürdüğü hayatın niteliği bunca çabaya değer miydi? Gözlerini kapatıp bir daha açmaması daha rahatlatıcı olmaz mıydı? Kara bir boşluk, aralıksız korku ve sürekli çaba harcamasına kıyasla biraz daha hoş değil miydi?

Evet deyip kolayca bulabileceği huzurlu ve acısız çıkış yollarından birine sapmasına engel olan tek bir şey vardı ve bu, aşırı gelişmiş rekabetçilik dürtüsüydü. Tıp fakültesinde çok işine yaramıştı ve şimdi de nefes almasını sağlıyordu. *Kazanmalarına* izin verecekti. Sorunlarının çözümünün bu kadar kolay olmasına izin vermesi mümkün değildi. Muhtemelen eninde sonunda onu ele geçireceklerdi, ama lanet olasıcaların bunun için *uğraşmaları* ve kan dökmeleri gerekiyordu.

Artık arabasında ve en yakın otoyol girişinin altı blok ötesindeydi. Kısa saçlarının üzerinde koyu renk bir beysbol şapkası vardı, yüzünün büyük bir bölümünü geniş çerçeveli bir erkek güneş gözlüğü kaplıyordu ve bol bir eşofman üstü ince vücudunu gizliyordu. Sıradan bir gözlemci için genç bir erkek çocuğuna benziyordu.

Ölmesini isteyen insanlar şimdiden kan kaybetmişlerdi ve bunu hatırlayınca arabasını sürerken birden kendisini gülümserken buldu. Son günlerde insanları öldürmek konusunda bu kadar rahat olması, cinayet işlemeyi tatmin edici

bulması çok tuhaftı. Kana susamış gibiydi ve her şey düşünüldüğünde bu çok ironikti. Himayeleri altında altı yıl geçirmişti ve bunca zaman boyunca onu değiştirmeyi, işinden keyif alan birine dönüştürmeyi beceremişlerdi. Ama kaçak olarak geçirdiği üç yıl birçok şeyi değiştirmişti.

Masum birini öldürmekten zevk almayacağını biliyordu. Böyle bir şeye hiç kalkışmamıştı ve ileride de kalkışmayacaktı. Onun işindeki –eski işindeki– bazı insanlar gerçekten psikoz hastalarıydılar, ama o meslektaşlarının onun kadar iyi olmamalarının sebebinin bu olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Onların güdüleri yanlıştı. Yaptığı işten nefret etmek ona bunu en iyi şekilde yapma gücünü veriyordu.

Şimdiki hayatında öldürmek kazanmaktan ibaretti. Bütün savaşı değil, sadece yavaş yavaş küçük savaşları kazanacaktı, yine de her biri kesinlikle bir kazançtı. Birinin kalbi atmayı bıraktığında onunki atmaya devam ediyordu. Biri onun peşinden gelecekti ama kurban yerine bir yırtıcıyla karşılaşacaktı. Ağının ardında görünmez bir kahverengi keşiş örümceği.

Onu bu hale getirmişlerdi. Başarılarıyla gurur mu duyduklarını, yoksa üzerine yeterince hızlı basmadıkları için pişman mı olduklarını merak ediyordu.

Otoyolda birkaç kilometre ilerledikten sonra kendini daha iyi hissetti. Arabası popüler bir modeldi, artık otoyolda onunla birlikte binlerce araç vardı ve mola vermek için güvenli bir yer bulur bulmaz çalıntı plakaları değiştirecekti. Az önce geride bıraktığı kasabayla arasında bağ kurulmasına imkân yoktu. İki çıkışı atlayıp üçüncüye saptı. Otoyolu kuşatmak istiyorlarsa bile, neresini kuşatmaları gerektiğini bilemeyeceklerdi. Hâlâ gizliydi. Şimdilik hâlâ güvendeydi.

Elbette, bu noktada doğruca eve dönmesi söz konusu değildi. Geri dönüşü altı saat sürdü, farklı otoyollarda ve yan yollarda dolanıp durdu ve sürekli kimsenin onu takip etme-

diğinden emin olmak için arkasını kontrol etti. Küçük kiralık evine geri döndüğünde –hurda bir arabanın mimari dengiydi– yarı uykuya dalmış gibiydi. Kahve yapmayı düşündü ama fazladan bir işin yüküyle vücuduna kafein yüklemeyi karşılaştırınca, kalan enerjisiyle buna dayanmaya karar verdi.

Verandanın iki güçsüz basamağını ayaklarını sürterek çıktı ve bir adım mesafede çürümekte olan sol taraftaki yeri otomatikman atlayıp eve taşındığı ilk hafta taktırdığı güvenlikli çift kilitli çelik kapıyı açtı; duvarlar –lambri, kartonpiyer, kontrplak ve vinil kaplamaydı– benzer derecede güvenlik sağlamıyordu, ama istatistiksel olarak davetsiz misafirler ilk olarak kapıya yönelirlerdi. Pencerelerdeki parmaklıklar da aşılmaz engeller değildi ama sıradan ev hırsızlarını daha kolay bir hedefe yönelmeye teşvik etmek için yeterliydi. Kapının kolunu çevirmeden önce zili çaldı. Üç kez kısa kısa kapıyı çalmak izleyen birine zile sürekli basıyor gibi görünürdü. İnce duvarlar Westminster çanlarının sesini hafifçe bastırıyordu. Hemen kapıdan içeri girdi – her ihtimale karşı nefesini tuttu. Ayağının altında ezilen kırık cam duymayınca nefesini verip kapıyı arkasından kapattı.

Ev güvenliği tamamen kendi tasarımıydı. İlk başta incelemiş olduğu profesyonellerin kendi yöntemleri vardı. Ama hiçbiri onun uzman becerilerine sahip değildi. Akıl almaz el kılavuzları olarak başvurduğu romanların yazarlarının da bunların hiçbirinden haberi yoktu. Bilmesi gereken diğer her şeyi rahatlıkla YouTube'dan bulmuştu. Eski bir çamaşır makinesinin birkaç parçası, internetten sipariş ettiği bir mikrokontrolör kartı, yeni bir kapı zili ve birkaç farklı eklentiyle kendisine sağlam bir bubi tuzağı kurmuştu.

Kapıyı arkasından kilitleyip ışıkları açmak için kapıya en yakın düğmeye bastı. Aynı panelde iki düğme daha vardı. Ortadaki aldatıcıydı. Kapıdan en uzakta olan üçüncü düğme

kapı ziliyle aynı, düşük voltlu bir sinyal teline bağlıydı. Bu aksesuar ve kapı gibi, anahtar paneli de, oturma odası olan küçük ön oda, yemek odası ve mutfaktaki diğer her şeyden onlarca yıl daha yeniydi.

Her şey bıraktığı gibi görünüyordu: minimal, ucuz mobilyalar –bir yetişkinin arkasına saklanabileceği kadar büyük hiçbir şey yoktu– boş tezgâhlar ve masa, hiçbir süs ya da sanat eseri barındırmayan odalar. Avokado ve hardal rengi vinil döşeme ve pütürlü tavana rağmen, hâlâ küçük bir laboratuara benzediğini biliyordu.

Belki de onu bir laboratuara benzeten şey kokusuydu. Oda öylesine titizlikle temizlenmişti ki, davetsiz bir misafir muhtemelen evin havuz malzemeleri mağazası kokusunu temizlik malzemeleriyle karıştırırdı. Tabii güvenlik sistemini devreye sokmadan içeri girebilirse. Sistemi tetiklerse, odaya dair detayları fark edecek kadar vakti olmazdı.

Evin geri kalanı ön kapıdan karşı duvara doğru düz bir hat üzerinde olan küçük bir yatak odası ve banyodan ibaretti, ayağının takılabileceği hiçbir şey yoktu. Geri dönmemek için ışığı açmadı.

Yatak odasının kapısından içeri girerken her zamanki hareketlerini uyurgezer gibi takip ediyordu. Küçük güneşliklerin arasından yeterince ışık girdiği için –sokağın karşısında benzin istasyonunun kırmızı neon ışıkları– gece lambasını yakmadı. Öncelikle, belli belirsiz bir insan bedeni biçiminde odadaki en büyük alanı kaplayan ikiz yatağının tepesindeki uzun kuş tüyü yastıkları düzeltti. Sonra Cadılar Bayramı kostüm kanıyla dolu kilitli poşetleri yastık kılıflarına doldurdu; yakından kan pek gerçekçi değildi ama bu kilitli poşetler pencereyi kırıp güneşlikleri kenara iterek avantajlı konumdan ateş eden bir saldırgan içindi. Loş neon ışıkta aradaki fark anlaşılmazdı. Sonra, kafa... kullandığı maske Cadılar

Bayramı sonrası satışların birinden aldığı şeylerden biriydi, başarısızlığa uğrayan bir politikacının plastik kafasıydı ve oldukça gerçekçi bir ten rengi vardı. Kendi kafasının boyutuna benzemesi için kendine Chris Taylor diyen kadın bunun içini doldurmuş ve tepesine kumral, ucuz bir peruk dikmişti. En önemli olan şey, yatak ve baza arasından geçen küçük tel, naylon bir ipin içine saklanmıştı. Benzer bir tel kafanın yaslı olduğu yastığın içinden de geçiyordu. Önce çarşafı sonra battaniyeyi kaldırdı, ikisini de vurarak yerleştirdikten sonra iki telin saçaklı uçlarını birbirine doladı. Belli belirsiz bir birleşmeydi. Kafaya hafifçe dokunursa ya da yastığı biraz iterse, teller sessizce birbirlerinden ayrılırdı.

Geriye çekilip yarı kapalı gözlerle tuzağını süzdü. Çıkardığı en iyi iş değildi, ama yatakta biri uyuyormuş gibi *görünüyordu*. Davetsiz bir misafir yatakta yatanın Chris olduğuna inanmasa bile, onu aramaya gitmeden önce bu bedeni etkisiz hale getirmek zorunda kalacaktı.

Pijamalarını giyemeyecek kadar yorgun olduğu için bol kot pantolonunu çıkardı. Bu kadarı yeterliydi. Dördüncü yastığı alıp yatağın altından uyku tulumunu çıkardı; her zamankinden daha büyük ve ağır geldiler. Onları küçük banyoya sürükleyip küvete attı ve yıkanıp temizlenme işini es geçti. Bu gece yüzünü yıkamayacaktı, sadece dişlerini fırçalayacaktı.

Silahını ve gaz maskesini lavabonun altındaki havluların altına gizlemişti. Maskeyi kafasına geçirip kayışlarını sıktıktan sonra avucunu filtrenin önünde tuttu ve mührü kontrol etmek için burnundan nefes aldı. Maske yüzüne oturmuştu. Her zaman otururdu, ama aşinalığın ya da yorgunluğun güvenlik rutinini atlamasına neden olmasına asla izin vermezdi. Silahı rahatlıkla ulaşabileceği, küvetin yukarısında bulunan, duvara monte edilmiş sabunluğa koydu. Silahı sevmiyor-

du – eğitimsiz bir insana kıyasla iyi ateş ediyordu ama bir profesyonelle aynı klasmanda olduğu söylenemezdi. Ama bu seçeneğe ihtiyacı vardı; günün birinde düşmanları sistemini keşfedeceklerdi ve peşindeki insanlar da gaz maskesi takacaklardı.

Aslına bakılırsa, numarasının bu kadar uzun zaman boyunca onu kurtarmasına şaşırmıştı.

Sutyeninin kayışının altına açılmamış bir kimyasal soğurma kutusu sıkıştırıp yatak odasına doğru iki adım attı. Hiç yatmadığı yatağın sağ tarafındaki zemin kanalının yanında diz çöktü. Havalandırmanın parmaklıklı kapağı olması gerektiği kadar tozlu değildi, kapağın üst vidaları sadece yarısına kadar takılıydı ve alt vidaları yoktu, ama pencereden içeri bakan birinin bu detayları fark etmeyeceğinden ya da fark etse bile ne anlama geldiğini anlamayacağından emindi; canına kastetmesinden endişe etmediği tek kişi Sherlock Holmes'tu.

Üst vidaları gevşetip kapağı yerinden çıkardı. Havalandırmadan içeri bakan biri birkaç şeyi anında anlayabilirdi. Birincisi, havalandırmanın arkası kapalıydı, o nedenle artık işlevini yitirmişti. İkincisi, büyük beyaz kova ve kocaman pil takımı muhtemelen oraya ait değillerdi. Kovanın kapağını aralar aralamaz ön odaya sinen kimyasal kokuyla karşılaştı, o kadar tanıdıktı ki zar zor fark etti.

Kovanın arkasındaki karanlığa ulaşıp önce bobini, metal kolları ve ince telleri olan biçimsiz, küçük bir mekanizmayı ve sonra parmağı büyüklüğünde cam bir ampul ve son olarak plastik temizlik eldiveni çıkardı. Sarmal bobini –ıskartaya atılmış bir çamaşır makinesinden aşırdığı alet– içinden uzayan metal kollar kovanın içindeki renksiz sıvıya yarı batacak şekilde yerleştirdi. İki kez gözlerini sıkıca kapatıp kendisini dikkatli olmaya zorladı; en hassas nokta buydu. Eldiveni sağ eline taktı, sonra sutyeninin askısındaki metal kutuyu alıp sol

elinde hazır tuttu. Eldivenli eliyle ampulü dikkatle bu amaçla metal kollara açtığı oyuğa yerleştirdi. Ampul asidin yüzeyinin hemen altında duruyordu, içindeki beyaz toz etkisiz ve zararsızdı. Ama yatakta belli belirsizce iliştirilmiş metallerin içinden geçen akım kesilirse, titreşim bobinin kapanmasına ve camın parçalanmasına neden olacaktı. Beyaz toz oldukça etkili ve zararlı bir gaza dönüşecekti.

Ön odada da benzer bir düzeneğe sahipti; oradaki elektrik telleri daha basitti. Bu tuzağı sadece yatarken kuruyordu.

Eldiveni çıkarıp havalandırma kapağını yerine taktı, rahatlık denilebilecek kadar neşeli olmayan bir hisle yatak odasına döndü. Havalandırma gibi kapı da Bay Holmes kadar detaylara düşkün birinin dikkatini çekebilirdi – bütün kenarlarına çekilmiş yumuşak kauçuk astarlar kesinlikle standart değildi. Banyoyu yatak odasından tamamen izole etmiyordu, ama ona zaman kazandıracaktı.

Yarı düşer gibi küvete girdi, yumuşak uyku tulumuna ağır çekimde yığıldı. Maskeyle uyumaya alışması zaman almıştı, ama şimdi minnettarlıkla gözlerini kapatırken onu düşünmedi bile.

Kuş tüyü ve naylon kozasına sokuldu ve iPad'inin sert yüzeyi sırt boşluğuna oturana kadar yerleşmeye çalıştı. Tablet, gücünü ön odanın elektrik tellerinden alan bir uzatma kablosuna bağlıydı. Eğer o hatta elektrik dalgalanırsa iPad titreyecekti. Bu geceki gibi çok yorgun olsa bile, tecrübelerine dayanarak bunun onu uyandırmak için yeterli olacağını biliyordu. Ayrıca, yarı uykulu, karanlıkta ve nefesini tutuyor olmasına rağmen, üç saniyeden kısa bir süre içinde metal kutuyu –hâlâ sol elindeydi ve bir çocuğun oyuncak ayısı gibi onu göğsüne bastırıyordu– açıp gaz maskesindeki yerine takabileceğini de biliyordu. Birçok kez deneme yapmıştı ve deneme olmayan üç acil durumda bunu kendisine kanıtlamıştı. Hayatta kalmıştı. Sistemi çalışıyordu.

Çok yorgun olmasına rağmen, bilinci kapanmadan gün içinde olan kötü olayları aklından geçirmek zorundaydı. Onu tekrar bulacaklarını bilmek –vücudunun gerçek hiçbir parçasıyla bağlantısı olmayan, sadece *orada* olan hayali bir uzuv ağrısı gibi– berbat bir histi. Elektronik postaya verdiği yanıttan da memnun değildi. Planından emin olmadan ani bir karar vermişti. Ve bu hoşuna gidenden daha hızlı hareket etmesini gerektirecekti.

Teoriyi biliyordu – bazen, size silah tutan adama doğru dümdüz koşarsanız onu hazırlıksız yakalayabilirdiniz. Uçmak her zaman en sevdiği hamleydi, ama bu kez alternatiften başka çıkış yolu göremiyordu. Belki yarın, yorgun zihni dinlenip tekrar çalışmaya başladığında bir şeyler düşünebilirdi.

Etrafı ağıyla sarılı bir şekilde uykuya daldı.

BÖLÜM 2

Carston'ın ortaya çıkmasını beklerken, departmanın onu öldürmeye çalıştığı diğer zamanları düşündü.

Barnaby –akıl hocası, bildiği son arkadaşı, Dr. Joseph Barnaby– onu ilk teşebbüse hazırlamıştı. Ama bütün ileri görüşüne, planlarına ve kökü derinlere inen paranoyasına rağmen, hayatını kurtaran şey fazladan bir bardak sade kahve biçiminde gelen aptal şansıydı.

Bir süredir iyi uyuyamıyordu. O noktada, altı senedir Barnaby'yle çalışıyordu ve üç senenin ardından Barnaby ona şüphelerinden bahsetmişti. Önce Barnaby'nin haklı olabileceğine inanmak istememişti. Onlar söylenildiği gibi sadece işlerini yapıyorlardı, üstelik gayet iyi yapıyorlardı: *Bunu uzun süreli bir durum olarak düşünemezsin*, diye üstelemişti Barnaby, kendisi de on yedi senedir aynı bölümde olmasına rağmen. *Bizim gibi insanlar, kimsenin bilmek istemediği şeyleri bilmek zorunda olan insanlar en sonunda sakıncalı olmaya başlarlar. Yanlış bir şey yapmana gerek yok. Son derece güvenilir olabilirsin. Asıl güvenemeyeceğin onlar.*

İyi adamlar için çalışmak buraya kadarmış.

Şüpheleri giderek daha belirgin bir hal aldı, sonra plana ve ardından fiziksel hazırlığa dönüştü. Barnaby hazırlıklı olmaya inanırdı, yine de sonunda bu hiçbir işine yaramadı.

Göç tarihinin yaklaştığı o son aylarda stresi giderek arttı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Chris uyku sorunu çekmeye başladı. O Nisan sabahı, beyninin çalışması için her zamanki gibi bir bardak kahve yerine iki bardak kahveye ihtiyaç duymuştu. Bu fazladan bir bardak kahveye ortalamanın altındaki bir vücuttaki ortalamanın altında bir idrar torbası da eklenince, masasında oturmak yerine, oturumunu bile kapatmadan aceleyle tuvalete koşan bir doktor elde ederdiniz. Ve laboratuardaki havalandırmadan içeri öldürücü gaz sızmaya başladığında oradaydı. Barnaby ise tam olarak olması gereken yerdeydi.

Barnaby'nin çığlıkları ona son hediyesi, son uyarısı olmuştu.

İkisi de saldırının laboratuarda olmayacağından emindi. Böylesi çok kirli olurdu. Cesetler genellikle birkaç kişinin kaşlarını kaldırmasına neden olurdu ve akıllı katiller bu tür kanıtların kendilerinden olabildiğince uzakta olması için çalışırlardı. Kurban oturma odalarındayken saldırıya geçmezlerdi.

Ölmesini isteyen insanların küstahlığını asla hafife almaması gerektiğini bilmeliydi. Bu insanların kanun konusunda endişeleri yoktu. O kanunları yapan insanlarla çok samimilerdi. Ayrıca Chris, akıllı bir insanı hazırlıksız yakalamanın saf aptallığının gücüne saygı göstermeliydi.

Sonraki üç saldırı daha doğrudandı. Her birinin yalnız çalıştığına bakılırsa, profesyonel tetikçi olmalıydılar. Şimdiye kadar hepsi erkekti, ama gelecekte bir kadınla karşılaşması her zaman olasıydı. Adamlardan biri onu vurmaya, diğeri bıçaklamaya ve bir diğeri ise levyeyle kafasını patlatmaya çalışmıştı. Her defasında şiddet gören yastıklar olduğu için bu çabaların hiçbiri etkili olmamıştı. Ve sonra saldırganları ölmüşlerdi.

Görünmez ama yakıcı gaz sessizce küçük odaya dolardı – teller arasındaki bağlantı koptuktan sonra iki buçuk saniye sürerdi. Ardından, boyu ve kilosuna bağlı olarak saldırganın yaklaşık beş saniyelik hayatta kalma süresi olurdu. Ve bu hiç de hoş bir beş saniye olmazdı.

Banyo karışımı Barnaby için kullandıkları karışım değildi, ama benzerdi. Birini hızlı ve acı verici bir şekilde öldürmenin bildiği en basit yoluydu. Birçok silahının aksine yenilenebilir bir kaynaktı. Tek ihtiyacı olan yeterli miktarda şeftali ve havuz malzemeleri stokuydu. Sınırlı erişim ya da bir elektronik posta adresi gerektiren, takipçilerinin izini sürebileceği türden şeyler değillerdi.

Onu tekrar bulmayı başarmış olmaları gerçekten canını sıkıyordu.

Dün uyandığından beri çok sinirliydi ve hazırlık yaparak geçirdiği saatlerde siniri giderek artmıştı.

Kendisini biraz kestirmeye zorlamıştı ve sonra gece boyunca her şeyi, Taylor Golding adında oldukça zayıf bir kimlik ve kısa bir süre önce edindiği aynı isimdeki kredi kartını kullanarak kiraladığı uygun bir arabaya taşımıştı. Bu sabah erken saatlerde olmayı hiç istemediği bir şehre varmıştı ve bu sinirini daha da artırmıştı. Arabayı Ronald Reagan Ulusal Havaalanı yakınlarındaki bir Hertz'e geri götürdükten sonra sokağın arkasındaki başka bir şirkete geçmiş ve Columbia Bölgesi plakalı başka bir araç kiralamıştı.

Altı ay önce olsaydı, bazı şeyleri daha farklı yapardı. Eşyalarını kiraladığı küçük evden toplayıp o zamanki aracını Craigslist'te satar, bu parayla kayıt tutmayan bir vatandaştan başka bir araç satın alır ve düzgün görünen orta büyüklükte bir şehre varana kadar günlerce amaçsızca araba sürerdi. Orada hayatta kalma sürecine yeniden başlardı.

Ama şimdi, Carston'ın gerçeği söylüyor olabileceğine dair

aptalca, sapkın bir umudu vardı. Oldukça sönük bir umuttu. Muhtemelen tek başına yeterli bir motivasyon olmazdı. Başka bir şey vardı – ihmal ettiği bir sorumluluk varmış gibi küçük ama sinir bozucu bir endişeydi.

Barnaby hayatını kurtarmıştı. Tekrar tekrar. Her suikast teşebbüsünden kurtulduğunda, bunun sebebi Barnaby'nin onu uyarmış, eğitmiş ve hazırlamış olmasıydı.

Eğer Carston ona yalan söylüyorsa –yalan söylediğine yüzde 97 emindi– ve bir tuzak hazırlıyorsa, öyleyse söylediği her şey yalandı. Ona ihtiyaçları olduğu kısmı da dahil. Ve eğer ona ihtiyaçları yoksa bu, bu işi yapacak onun kadar iyi olan başka birini buldukları anlamına gelirdi.

Uzun zaman önce yerine birini bulmuş olabilirlerdi, hatta bir dizi çalışanlarına suikast düzenlemiş bile olabilirlerdi, ama bundan şüpheliydi. Departmanın parası ve erişim gücü olsa da, personel konusunda her zaman açığı vardı. Barnaby ve onun gibi değerleri bulmak, yetiştirmek ve eğitmek zaman alırdı. Bu tür becerileri olan insanlar test tüplerinin içinde yetişmezlerdi.

Onu kurtaran bir Barnaby vardı. Yerine aldıkları aptal çocuğu kim kurtaracaktı? Yeni gelen de onun kadar zeki olmalıydı, ama en önemli meseleye karşı kör olacaktı. Ülkene hizmet etmeyi unut, *masum hayatları kurtarmayı* unut, *modern tesisleri*, çığır açan *bilimi* ve *sınırsız bütçeyi* unut. Yedi haneli maaşı unut. Öldürülmemeye ne dersin? Eski işini alan kişinin hayatının tehlikede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığından emindi.

O kişiyi uyarmanın bir yolu olmasını isterdi. Barnaby'nin ona yardım etmek için adadığı kadar vakti olmasa da. Sadece bir kez sohbet etme şansları olsa da: *Bizim gibi insanları böyle ödüllendirirler. Hazır ol.*

Ama bu söz konusu değildi.

Sabahı daha fazla hazırlık yaparak geçirdi. Casey Wilson adı altında küçük bir butik otel olan Brayscott'a yerleşti. Kullandığı kimlik Taylor Golding'inkinden daha ikna edici değildi, ama otele giriş yaparken iki telefon birden çalmaya başlayınca meşgul resepsiyon görevlisi ona pek dikkat etmemişti. Resepsiyon görevlisi saatin erken olmasına rağmen müsait odaların olduğunu söyledi, ama odalara saat üçten sonra yerleşildiği için Casey bir gün için daha ödeme yapmak zorundaydı. Casey şikâyet etmeden bu şartı kabul etti. Resepsiyon görevlisi rahatlamış görünüyordu. Casey'ye gülümsedi ve ona ilk kez doğru düzgün baktı. Casey suratını buruşturmamak için kendisini tuttu. Bu kızın Casey'nin yüzünü hatırlayıp hatırlamamasının önemi yoktu; Casey yarım saat içinde kendisini yeterince hatırlanır kılacaktı.

Casey bilerek her iki cinsin kullanabileceği isimler seçiyordu. Barnaby'nin onu beslediği dosyalardan edindiği stratejilerden biriydi ama aynı zamanda mantıklıydı ve kurgusal yazarlar da bunu çözmüşlerdi. Eğer insanlar bu otelde bir kadını ararlarsa, işe kayıtlar arasındaki Jennifer ve Cathy gibi isimlerden başlarlardı. Casey, Terry ve Drewlara ulaşmaları ikinci seferi alırdı. Kazanabileceği her saniye onun için çok değerliydi. Fazladan bir saniye hayatını kurtarabilirdi.

Casey hizmet etmeyi teklif ederek öne çıkan hevesli otel görevlisini kafasını iki yana sallayarak reddetti ve tek parça tekerlekli valizini peşinden asansöre doğru çekti. Yüzünü kontrol panelinin üzerindeki kameradan saklamaya çalıştı. Odasına girdikten sonra valizini açıp içinden büyük evrak çantasını ve fermuarlı siyah omuz çantasını çıkardı. Bu iki şey dışında bavulu boştu.

İnce gri kazağı ve sade siyah pantolonunu profesyonel gösteren ceketini çıkarıp astı. Kazağı vücuduna oturması için sırtından iğnelemişti. İğneleri çıkarıp kazağın bollaşmasına,

daha küçük, belki daha genç biri gibi görünmesine neden olmasına izin verdi. Rujunu çıkarıp göz makyajının büyük bir bölümünü sildikten sonra şifonyerin üzerindeki büyük aynada kendisine baktı. Genç, savunmasız; bol kazak bunun ardına gizleniyor izlenimini yaratıyordu. İşine yarayacağını düşündü.

Eğer bir kadın otel müdürüyle görüşmeye gidecek olsaydı, belki mavi ve siyah göz farıyla sahte morluklar eklemeyi düşünebilirdi, ama aşağıdaki masadaki kartta William Green yazıyordu ve fazladan çaba harcaması gerektiğini düşünmüyordu.

Bu kusursuz bir plan değildi ve canını sıkıyordu. Bütün olası sonuçları gözden geçirmek için fazladan bir haftası olmasını isterdi. Ama en iyi seçeneği buydu ve elindeki vakitle bunu uygulamaya koyabilirdi. Muhtemelen fazla detaylıydı, ama tekrar düşünmek için artık çok geçti.

Resepsiyonu arayıp Bay Green'i istedi. Çok çabuk bağlandı.

"William Green – nasıl yardımcı olabilirim?"

Ses candan ve oldukça sıcaktı. Hemen uzun bıyıkları da dahil olmak üzere mors gibi bir adam hayal etti.

"Şey, umarım sizi rahatsız etmiyorumdur..."

"Hayır, elbette etmiyorsunuz, Bayan Wilson. Size yardım etmek için buradayım."

"Yardıma ihtiyacım yok, ama bu kulağa biraz tuhaf gelebilir... Açıklaması zor."

"Endişelenmeyin, bayan, yardımcı olabileceğimden eminim." Kendinden çok emin konuşuyordu. Daha önce ne tür tuhaf taleplerle karşılaştığını merak etti.

"Ah, Tanrım." Casey duraksadı. "Belki yüz yüze konuşmak daha kolay olur?" Bunu soru sorar gibi söylemişti.

"Elbette, Bayan Wilson. On beş dakika sonra müsait ola-

cağım. Ofisim birinci katta, resepsiyonu döndükten sonra köşede. Size uyar mı?"

Heyecanla rahatladı: "Evet, çok teşekkür ederim."

Çantaları dolaba koyup büyük evrak çantasından ihtiyacı olan parayı dikkatle saydı. Bunu ceplerine koyduktan sonra on üç dakika bekledi. Asansördeki kameralardan kaçınmak için merdivenlerden indi.

Bay Green onu penceresiz ofisine alırken, zihninde beliren görüntüden pek farklı olmaması Casey'nin hoşuna gitti. Bıyıksızdı –seyrek beyaz kaşları dışında hiç kılı yoktu– ama diğer her açıdan morsa benziyordu.

Casey'nin korkmuş rolü yapması hiç zor olmadı ve aile yadigârlarını çalan, ona kötü davranan erkek arkadaşından bahsettiği hikâyenin yarısına geldiğinde onu ikna ettiğini anladı. Adam erkeksi bir şekilde sinirlendi ve ufak tefek kadınlara vuran canavarlar hakkında uzun uzadıya atıp tutacak gibi bir hale büründü, ama birkaç kez cıkcıklamak ve *sizinle ilgileneceğiz*, *burada güvendesiniz* gibi sözlerle güven vermek dışında kendini tuttu. Cömertçe bahşiş vermemiş olsaydı bile adam muhtemelen ona yardım ederdi. Adam durumu sadece Casey'nin planının bir parçası olan çalışanlara söyleyeceğine söz verdi ve Casey ona içtenlikle teşekkür etti. Bay Green ona iyi dileklerini sundu ve isterse polisi çağırabileceğini söyledi. Casey geçmişte polisin ve yasaklama emirlerinin ne kadar etkisiz olduğunu büyük bir üzüntüyle itiraf etti. Bay Green gibi iriyarı, güçlü bir adamın yardımı olduğu sürece tek başına bunun üstesinden gelebileceğini vurguladı.

Bu kartı ilk kez oynamıyordu. Barnaby kaçış planları ince hesaplamalar evresine geldiğinde ilk başta bunu önermişti. Casey ilk önce bu fikre sinirlenmiş, anlaşılmaz bir şekilde alınmıştı ama Barnaby her zaman pratikti. O ufak tefek bir kadındı; birçok insana göre bu onu her zaman ezilen kişi

yapardı. Öyleyse neden bu varsayımdan faydalanmasın ki? Kurban olmamak için kurban rolü oynayacaktı.

Casey odasına gidip evrak çantasındaki giysilerini giydi, kazağını dar, siyah V yakalı bir tişörtle değiştirip detaylı bir örgü işlemesi olan kalın siyah deri bir kemer taktı. Çıkardığı her şey bu evrak çantasına sığmak zorundaydı çünkü bavulunu bırakacak ve bu otele geri dönmeyecekti.

Çoktan silahlanmıştı; herhangi bir önlem almadan asla dışarı çıkmazdı. Ama şimdi yüksek kişisel korunma alarmına geçmiş, kelimenin tam anlamıyla dişlerine – ya da tek dişine kadar silahlanmıştı; siyanürden daha az zehirli ama bir o kadar ölümcül sahte bir kaplama diş yerleştirmişti. Bunun, kitaptaki en eski numara olmasının bir sebebi vardı: İşe yarıyordu. Ve bazen son hamleniz sizi düşmanlarınızın elinden sonsuza kadar kurtarırdı.

Büyük siyah omuz çantasının askılarının en üst noktasında oymalı iki ahşap parça vardı. Çantanın içindeki küçük yastıklı kutularda Casey'nin özel mücevherleri vardı.

Her bir parça eşsizdi ve hiçbirinin yeri doldurulamazdı. Bir daha bunlar gibi süs eşyalarına asla erişimi olmayacaktı, o nedenle hazinelerine karşı çok dikkatliydi.

Üç yüzük – biri pembe altın, biri sarı altın ve diğeri gümüştü. Her birinin dönebilen akıllıca küçük bölmelerinin altında ufak uçlar gizliydi. Metalin rengi ucun hangi maddeyle kaplandığını gösteriyordu. Apaçıktı, ondan da bu beklenirdi.

Ardından, her zaman büyük bir özenle el sürdüğü küpeler geliyordu. Yolculuğun bu kısmında onları takma riskine giremezdi; hedefine yaklaşana kadar bekleyecekti. Küpeleri taktıktan sonra kafasını çok dikkatli hareket ettirmek zorundaydı. Basit cam kürelere benziyorlardı, ama cam o kadar inceydi ki, tiz bir nota onu paramparça edebilirdi, özellikle de içeriden baskı altında olan küçük küreleri. Eğer biri onu en-

sesinden ya da kafasından yakalarsa, cam hafif bir *pop* sesiyle patlayacaktı. Sonra nefesini tutacak –nefesini bir dakika on beş saniye rahatlıkla tutabiliyordu– ve mümkünse gözlerini kapatacaktı. Saldırgan bunu yapması gerektiğini bilmeyecekti.

Boynunda büyük gümüş bir madalyon vardı. Oldukça belirgindi ve gerçekte kim olduğunu bilen birinin dikkatini çekerdi. Ama tehlikeli bir yanı yoktu; sadece dikkat dağıtıcı görevi görüyordu. İçinde kabarık saman rengi saçlı küçük güzel bir kızın fotoğrafı vardı. Çocuğun ismi fotoğrafın arkasında el yazısıyla yazılmıştı; bir anne ya da teyzenin takabileceği türden bir şeye benziyordu. Ama bu kız Carston'ın tek torunuydu. Eğer Casey için çok geç olursa ve cesedini bulan kişi gerçek bir polisse, kimlik bilgilerinin yetersizliği sebebiyle bu kanıtı deşmek zorunda kalmalarını ve cinayetini er ya da geç ait olduğu yerle ilişkilendirmesini umuyordu. Bu muhtemelen Carston'ı incitmezdi ama bazı şeyleri onun için zora sokabilir, kendisini tehdit altında hissetmesine ya da başka yerlere başka bilgiler verdiğinden endişelenmesine neden olabilirdi.

Çünkü o gizlenmiş felaketler ve gizli dehşetler hakkında Carston'ı huzursuz etmekten daha fazlasına neden olacak kadar şey biliyordu. Ama şimdi bile, ilk ölüm cezasının üzerinden üç sene geçmişken, hainlik ya da paniğe sebep olma fikrine alışamamıştı. İfşa edebileceği şeylerin sebep olacağı potansiyel tehlikeleri, masum vatandaşlara verebileceği zararı öngörmesine imkân yoktu. O nedenle, Carston'ın düşüncesizce bir şey yaptığını *sanmasıyla* yetinmeye karar vermişti; belki de endişe anevrizma geçirmesine sebep olurdu. İntikamla dolup taşan küçük güzel bir madalyon oyunu kaybetmeyi daha makul kılardı.

Ancak madalyonun takılı olduğu kordon ölümcüldü. Bo-

yutuyla orantılı olarak, bir uçak kablosunun gerilim gücüne sahipti ve bir insanı boğarak öldürecek kadar güçlüydü. Kordon kopça yerine bir mıknatısla kapanıyordu; Casey'nin kendi silahıyla boğazlanmaya niyeti yoktu. Omuz çantasının askılarındaki ahşap süslerin üzerinde kordonların ucunun oturduğu boşluklar vardı; kordon yerine oturduktan sonra tahta parçalar tutacaklara dönüşüyordu. Fiziksel güç ilk seçeneğiydi, ama bu beklenmedik olurdu. Bu ona hazır olma avantajı veriyordu.

Siyah deri kemerinin karışık deseninin içinde birkaç yaylı şırınga vardı. Onları isterse teker teker çekebilirdi, ya da bir saldırgan vücudunu onunkine yaslarsa sivri uçlarını anında ortaya çıkaracak mekanizmayı devreye sokabilirdi. Farklı maddelerin karışımı sisteminde hiç iyi sonuçlar doğurmayacaktı.

Ceplerinde sivri uçlu cerrah bıçakları vardı.

Biri öne, diğeri geriye doğru açılan standart ayakkabı bıçakları.

BİBER GAZI etiketli iki teneke kutu – birinde gerçek biber gazı, diğerinde ise daha kalıcı güçsüzlüğe sebep olacak bir şey vardı.

Sıvı değil gaz saçan hoş bir parfüm şişesi.

Cebinde dudak parlatıcısına benzeyen bir tüp.

Ve her ihtimale karşı birkaç eğlenceli seçeneği daha vardı. Bir de pek olası olmayan sonuç –başarı– için yanına aldığı küçük şeyler. Açık sarı, limon şeklinde sıkılabilir bir şişe, kibrit, seyahat boyu yangın söndürücü. Ve bol miktarda nakit para. Çantasına odasının kartını attı; bu otele geri dönmeyecekti ama işler yolunda giderse, başka biri dönecekti.

Bu şekilde tepeden tırnağa silahlanmışken çok dikkatli hareket etmeliydi, ama yeterince pratik yaptığı için yürüyüşünden emindi. Eğer biri dikkatsizce hareket etmesine neden olursa, pişman olacağını bilmek rahatlatıcıydı.

Kayıt yaptırırken ona yardımcı olan görevliye selam verip otelden ayrıldı, bir elinde evrak çantası, diğer kolunda siyah omuz çantası vardı. Arabasına binip şehrin merkezindeki kalabalık bir parka sürdü. Arabayı parkın yanındaki bir alışveriş merkezinin kuzeyine bırakıp edip parka yürüdü.

Bu parkı çok iyi biliyordu. Güneydoğu köşesinde bir tuvalet vardı ve oraya doğru yürüyordu. Beklediği gibi, bir okul günü sabahın ilerleyen saatlerinde boştu. Evrak çantasından başka giysiler çıkardı. Ayrıca katladığı bir sırt çantası ve birkaç aksesuar daha vardı. Giysilerini değiştirdi, üzerindeki kıyafetleri evrak çantasına koyduktan sonra onu ve omuz çantasını büyük sırt çantasına soktu.

Tuvaletten çıkarken, artık ilk bakışta bir *kadın* olduğunu anlamak imkânsızdı. Kamburunu çıkarıp dizleri onu taşıyamıyormuş gibi yaparak ve kendisini ele vermemek için kalçalarını sallamaktan kaçınarak parkın güneyine doğru yürüdü. Herhangi biri onu izliyormuş gibi görünmese de, biri onu izliyormuş gibi davranmak her zaman daha akıllıcaydı.

Öğle tatili yaklaşırken, tahmin ettiği gibi, park yavaş yavaş dolmaya başladı. Gölgedeki bir bankta oturmuş çılgınca cep telefonunda mesaj yazan androjen görünümlü çocuğa kimse dikkat etmiyordu. Kimse telefonun kapalı olduğunu görecek kadar bile yakınına yaklaşmamıştı.

Bankın karşısındaki sokakta Carston'ın en sevdiği öğle yemeği mekânı vardı. Önerdiği buluşma yeri burası değildi. Ayrıca beş gün önce gelmişti.

Erkek güneş gözlüğünün ardından gözleri kaldırımları taradı. Bu işe yaramayabilirdi. Belki Carston alışkanlıklarını değiştirmişti. Ne de olsa, alışkanlıklar tehlikeli şeylerdi. Güvenlik beklentisi gibi.

Hem gerçek hikâyelerin hem de romanların kılık değiştirmek hakkında verdiği tavsiyeleri gözden geçirmişti ve her

zaman mantıklı şeylere odaklanıyordu. Sırf kısa boylu bir kumral olduğunuz için platin sarısı bir peruk takıp topuklu ayakkabılar giymeyin. *Zıttı* düşünmeyin, *dikkat çekmeyen şeyleri* düşünün. Neyin dikkat çekici olduğunu düşünün –örneğin sarışınlar ve ince topuklu ayakkabılar– ve ondan uzak durun. Güçlü yanlarınızı öne çıkarın. Bazen sizi çirkin kıldığına inandığınız şeyler sizi hayatta tutabilir.

Eski günlerde, erkeksi vücut yapısından hiç hoşlanmazdı. Ama şimdi onu kullanıyordu. Bol bir kazak ve bir beden büyük eski bir kot pantolon giyerseniz, bir *kadını* arayan gözler *erkek* çocuğunu es geçerdi. Saçı bir erkek çocuğununki kadar kısaydı ve beysbol şapkasının altına gizlemesi kolaydı, ayrıca fazladan bir çift çorap daha giyerek ayağına geçirdiği fazla büyük bir çift Reebok ona ortalama bir genç erkeğin köpek yavrusu ayaklı görünümünü veriyordu. Yüzüne dikkatle bakan biri bazı çelişkileri fark edebilirdi. Ama neden biri ona baksın ki? Park her yaştan ve cinsiyetten insanlarla doluyordu. Casey dikkat çekmiyordu ve peşinde olan kimse burada olmasını beklemezdi. Departmanın onu ilk öldürme teşebbüsünden beri Washington'a dönmemişti.

Bu –ağından ayrılıp ava çıkmak– onun en başarılı olduğu alan değildi. Ama en azından önceden düşündüğü bir şeydi. Ortalama bir günde yaptığı şeyler dikkati ve zekâsının sadece küçük bir bölümünü gerektiriyordu. Aklının geri kalanında hep olasılıklar dolaşıyordu, senaryolar hayal ediyordu. Bu artık biraz daha kendine güvenmesini sağlıyordu. Aylardır yaratılma aşamasındaki bir zihinsel haritadan yola çıkarak çalışıyordu.

Carston alışkanlıklarını değiştirmemişti. Saat tam 12:15'te, her zaman gittiği kafenin önündeki küçük metal bar taburesine oturdu. Beklediği gibi, şemsiyenin gölgesinin onu tamamen örtmesi için açılı bir oturak seçti. Carston bir zamanlar

kızıldı. Artık saçları büyük ölçüde dökülmüştü, ama yüzüne bakınca hâlâ bir zamanlar kızıl saçlı olduğu anlaşılıyordu.

Garson ona el sallayıp elindeki sipariş defterini işaret ettikten sonra içeri döndü. Demek her zaman verdiği bir sipariş vardı. Ölümünüze neden olabilecek bir başka alışkanlık daha. Casey Carston'ın ölmesini isteseydi, o burada olduğunu bile fark etmeden bunu yapabilirdi.

Yerinden kalkıp telefonunu cebine attı ve sırt çantasını omzuna geçirdi.

Kaldırım küçük bir tepenin ve ağaçların arkasından geçiyordu. Carston burada onu göremezdi. Başka bir kostüm giyme zamanıydı. Duruşu değişti. Şapkasını çıkardı. Tişörtünün üzerine giydiği kazağı çıkardı. Kemerini sıkıştırıp kot pantolonunun paçalarını kıvırarak onu salaş bir görünüme dönüştürdü. Reeboklarını çıkarıp sırt çantasından çıkardığı babetlerini giydi. Soyunmuyormuş gibi bütün bunları gelişigüzel bir şekilde yaptı. Hava bunu inandırıcı kılıyordu. Etraftaki insanlar maskülen giysilerin altından bir kız çıktığına şaşırabilirlerdi, ama o anın kimsenin aklında kalacağını sanmıyordu. Bugün parkta çok daha sıra dışı tarzlar vardı. Güneş ışığı her zaman Washington'daki ucubeleri dışarı çıkarırdı.

Tekrar omuz çantasını taktı. Kimse bakmıyorken sırt çantasını gözlerden uzaktaki bir ağacın arkasına bıraktı. Eğer biri onu bulsa bile, içinde onsuz yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Kimsenin onu görmediğinden emin olunca, bir peruk ekledi ve son olarak küpelerini taktı.

Carston'la erkeksi giysileri içindeyken de yüzleşebilirdi, ama neden sırlarını ifşa etsindi ki? Neden güvenlik yöntemleriyle bağlantı kurmasına izin versindi? Yakında tekrar bir erkek çocuğu olması gerekebilirdi, o nedenle o karakteri şimdi harcamayacaktı. Ayrıca, kostümünü otelde giyerek vakit

kazanabilirdi, ama görüntüsünde hiçbir değişiklik yapmazsa, oteldeki kapalı devre güvenlik kameralarının yakaladığı görüntüsü şu anda kayıtta olan herhangi bir umumi ya da özel kameranın kaydıyla rahatlıkla ilişkilendirilebilirdi. Görüntüsü üzerine fazladan vakit harcayarak mümkün olduğunca bağlantıyı koparmıştı: eğer biri erkek çocuğunu, iş kadınını ya da şimdi olduğu sıradan park ziyaretçisini bulmaya çalışıyorsa, izlemesi gereken karışık bir yol olacaktı.

Kadın giysisi daha ferahtı. Hafif esintinin naylon kazağının altında biriken teri kurutmasına izin verdi ve sonra caddeye doğru yürüdü.

Ona arkadan yaklaştı, birkaç dakika önce onun izlediği yolu izledi. Yemeği gelmişti –parmesanlı tavuk– ve tamamen yemeğine odaklanmıştı. Ama Carston'ın olmadığı biri gibi davranma konusunda ondan daha iyi olduğunu biliyordu.

Gelişigüzel bir şekilde karşısındaki sandalyeye oturdu. Carston kafasını kaldırıp baktığında ağzı sandviçle doluydu.

Carston'ın iyi bir oyuncu olduğunu biliyordu. Gerçek tepkisini gizleyip ilk tepkisini görmeden dilediği duyguyu yansıtmasını ummuştu. Çünkü hiç şaşırmış görünmüyordu, oysa Casey onu tamamen hazırlıksız yakaladığını sanıyordu. Eğer onu görmeyi *umuyorsa*, aniden ortaya çıkması karşısında şaşırmış gibi yapardı. Ama bu, masanın karşısındaki sabit bakışlar, irileşmeyen gözler, yemeğini dikkatli bir şekilde çiğnemesi – bu şaşkınlığını kontrol etme çabasıydı. Neredeyse yüzde seksen emindi.

Hiçbir şey söylemedi. Sandviçini çiğnemeyi sürdürürken ifadesiz gözlerine baktı.

"Sanırım planladığımız gibi buluşmak çok kolay olurdu," dedi Carston.

"Keskin nişancın için çok kolay olacağı kesin." Casey kelimeleri hafifçe telaffuz edip onunla aynı ses tonunda konuştu.

Ama diğer iki öğle yemeği grubu çok gürültülü konuşup gülüşüyorlardı; kaldırımdan geçen insanlar ya müzik dinliyor ya da telefonda konuşuyorlardı. Carston dışında kimse ne söylediğini umursamıyordu.

"O ben değildim, Juliana. Bunu biliyor olmalısın."

Şaşırmamış gibi yapma sırası ondaydı. Biri ona gerçek ismiyle hitap edeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kulağa bir yabancının ismi gibi geliyordu. İlk şaşkınlığın ardından, küçük bir zevk dalgası hissetti. İsminin ona yabancı gelmesi güzel bir şeydi. Bu, işini doğru yaptığı anlamına geliyordu.

Carston gözlerini onun bariz peruğuna çevirdi – aslına bakılırsa, gerçek saçına çok benziyordu, ama onu perukla gördüğü için altında tamamen farklı bir şey olduğundan şüphelenecekti. Sonra kendisini gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bir süre daha yanıt vermesini bekledi, ama konuşmayınca sözlerini dikkatle seçerek devam etti.

"Emekli... olmana karar veren gruplarla... aramız açıldı. Açıkçası, bu hiçbir zaman sevilen bir karar olmamıştı ve şimdi anlaşmazlık içinde olanlarımız artık o gruplar tarafından yönetilmiyor."

Doğru olabilirdi. Ama muhtemelen değildi.

Gözlerindeki şüpheye yanıt verdi. "Son dokuz ay içinde hiç... nahoş rahatsızlıklara maruz kaldın mı?"

"Senden daha iyi saklambaç oynadığımı düşünmeye başlamıştım."

"Her şey bitti, Julie. Hakkınla galip gelmiş olabilirsin."

"Mutlu sonlara bayılırım." Bunu ağır bir alaycılıkla söylemişti.

Carston onun alaycılığına gücenip suratını buruşturdu. Ya da rol yapıyordu.

"O kadar mutlu sayılmaz," dedi yavaşça. "Mutlu bir son olsaydı, seninle iletişim kurmak zorunda kalmazdım. Haya-

tının geri kalanı boyunca rahat bırakılırdın. Ve gücümüz yettiğince, uzun bir hayatın olurdu."

Onaylarmış, ona inanıyormuş gibi kafasını salladı. Eskiden, hep Carston'ın göründüğü gibi biri olduğunu düşünürdü. Uzun bir süre iyi adamların yüzü olmuştu. Şimdi bir oyun gibi her kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini çözmeye çalışmak neredeyse komik geliyordu.

Ancak, *Ya oyun değilse? Ya bu doğruysa...* özgür *kalabilirsem?* diye soran küçük bir ses vardı.

"Sen en iyisiydin, Juliana."

"Dr. Barnaby en iyisiydi."

"Bunu duymak istemediğini biliyorum ama o hiçbir zaman senin yeteneğine sahip olmadı."

"Teşekkür ederim."

Carston kaşlarını kaldırdı.

"İltifat için değil," diye açıkladı. "Bana onun ölümünün bir kaza olduğunu açıklamaya çalışmadığın için." Bütün bunları yumuşak bir tonla söylemişti.

"Paranoya ve sadakatsizlikten kaynaklanan kötü bir seçimdi. Ortağını satan biri her zaman ortağının da aynı şeyi planladığını düşünür. Dürüst olmayan insanlar dürüst insanların varlığına inanmazlar."

Carston konuşurken, o ifadesiz kalmaya çalıştı.

Kaçıp durduğu üç sene boyunca bildiği sırlardan hiçbirini dökmemişti. Peşindekilere bir hain olduğunu düşünmeleri için hiçbir zaman sebep vermemişti. Onu öldürmeye çalıştıklarında bile hep sadık kalmıştı. Ve departmanı bunu hiç umursamamıştı.

Umursadıkları çok az şey vardı. Aradığı şeye ne kadar yakın olduğunu, ona engel olmasalardı en baskılayıcı araştırma ve yaratıcılık alanında şimdiye kadar ulaşmış olacağı yeri düşünürken bir anlığına dikkati dağıldı. Anlaşılan, projenin de onlar için önemi yoktu.

"Ama yumurta o sadık olmayan yüzlerde," diye devam etti Carston. "Çünkü hiçbir zaman senin kadar iyi birini bulamadık. Lanet olsun, Barnaby'nin yarısı kadar iyi olan birini bile bulamadık. İnsanların gerçek yeteneğin nadir bulunan bir değer olduğunu unutmaları beni şaşırtıyor."

Carston bekledi; konuşmasını, bir şey sormasını, ilgilendiğine dair bir tepki göstermesini görmeyi umduğu belliydi. Ama Juliana, birinin yazar kasada işlemini gördüğü bir yabancıya bakabileceği gibi kibarca ona baktı.

İçini çekip ona doğru eğildi, birden kararlı bir havaya büründü. "Bir sorunumuz var. Ancak senin bize verebileceğin yanıtlara ihtiyacımız var. Bu işi yapabilecek başka birini bilmiyoruz. Ve bu işi berbat edemeyiz."

"*Siz*, *biz* değil," dedi sadece.

"Bundan daha iyi olduğunu biliyorum, Juliana. Sen masumları önemsersin."

"Bu eskidendi. O kısmımın öldüğünü söyleyebiliriz."

Carston tekrar suratını buruşturdu.

"Juliana, üzgünüm. Hep üzgün oldum. Onları durdurmaya çalıştım. Parmaklarının arasından sıyrıldığında içim rahatladı. Ve *her defasında* parmaklarının arasından sıyrılmayı başardın."

Carston'ın her şeyi itiraf etmesi karşısında Juliana elinde olmadan etkilendi. İnkâr etmiyor, mazeret sunmuyordu. Beklediği gibi, *bu sadece laboratuardaki talihsiz bir kazaydı*, türünden şeyler söylemiyordu. *Biz yapmadık*; *devletin düşmanları yaptı*, demiyordu. Hikâyeler uydurmuyor, sadece her şeyi kabul ediyordu.

"Ve şimdi herkes üzgün." Sesi alçaldı ve söylediklerini anlamak için dikkatle dinlemek zorunda kaldı. "Yanımızda olmadığın için insanlar ölecek, Juliana. Binlerce insan. Yüz binlerce."

Carston, bu kez düşünmesi için bekledi. Bütün olası açıları göz önünde bulundurması Juliana'nın birkaç dakikasını aldı.

O da kısık bir sesle konuşmaya başladı, ama sesinde hiçbir ilgi ya da duygu olmadığından emin oldu. Sadece sohbetin ilerlemesi için bariz gerçekleri söylüyordu. "Elinde çok önemli bilgiler olan birini tanıyorsun."

Carston kafasını salladı.

"Onu çekip çıkaramıyorsun, çünkü böylece diğerleri onların farkında olduğunu anlayacaklar. Ve bu olmamasını tercih ettiğin hareket biçimi her neyse onu hızlandırır."

Tekrar kafasını salladı.

"Burada kötü şeylerden bahsediyoruz, değil mi?"

İçini çekti.

Hiçbir şey departmanı terörizm kadar germezdi. Juliana İkiz Kulelerin eskiden durduğu yerde açılan çukurun etrafında duygusal toz tamamen yere çökmeden işe alınmıştı. Terörizmi engellemek her zaman işinin ana unsuru olmuştu – işini haklı çıkaran en iyi nedendi. Terörizm tehdidi de manipüle edilmiş ve çarptırılmıştı, en sonunda Juliana vatansever bir iş yaptığı fikrine olan inancını yitirmişti.

"Ve büyük bir plandan," dedi, soru değildi. En büyük kötü adam her zaman budur – bir noktada, Birleşik Devletlerden gerçekten nefret eden birinin eline nükleer bir şey geçerdi. Ortalama bir vatandaş var olmadığını düşünmeyi ne kadar istese de, mesleğini dünyanın gözlerinden gizleyen, onu harcanabilir kılan kara gölge buydu.

Ve bu olmuştu – birden fazla kez. Onun gibi insanlar bu tür durumların büyük insan trajedilerine dönüşmelerine engel olmuşlardı. Bu bir değiş tokuştu. Büyük bir kıyımın karşısında küçük çapta bir dehşet.

Carston kafasını salladı ve birden solgun gözleri donuk-

laştı. Bunun iki numaralı seçenek olduğunu fark edince içinden ürpermesine engel olamadı. Bu kadar büyük bir korkuya sebep olabilecek sadece iki şey vardı.

Bu biyolojik. Kelimeleri yüksek sesle söylemedi, sadece dudaklarını oynattı.

Carston'ın keyifsiz ifadesi yeterli bir yanıttı.

Bir an için gözlerini yere çevirdi, bütün yanıtlarını bir düzene soktu ve iki sütuna indirgedi, aklında iki olasılık listesi belirdi. Birinci sütun: Carston, Juliana Fortis'den sonsuza kadar kurtulmaya çok daha iyi hazırlıklı insanların bulunduğu bir yeri ziyaret etmesi için onu motive edeceğine inandığı şeyler söyleyen yetenekli bir yalancıydı. Hızlı düşünüyor, onu en hassas noktasından vuruyordu.

İkinci sütun: Birinin elinde nerede olduğunu ve ne zaman kullanacağını bilmediği bir biyolojik kitle imha silahı vardı. Ama bilen birini tanıyorlardı.

Kibrin bir ağırlığı vardı, dengeyi hafifçe bozardı. İşinde iyi olduğunu biliyordu. Ondan daha iyi birini bulamadıkları muhtemelen doğruydu.

Yine de, birinci sütunun üzerine bahse girerdi.

Carston onun düşüncelerini okumuş gibi, "Jules, ölmeni istemiyorum," dedi kısık bir sesle. "Mesele bu olsaydı, seninle iletişime geçmezdim. Seninle buluşmak *istemezdim.* Çünkü şu an üzerinde beni en az altı farklı şekilde öldürecek düzeneğin olduğuna eminim ve içlerinden birini kullanmak için geçerli sebeplerin var."

"Gerçekten buraya sadece altı düzenekle geleceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Carston bir anlığına gergin bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra gülmeye karar verdi. "Söylemeye çalıştığımı benim yerime söylüyorsun. Ölmek gibi bir arzum yok, Jules. Samimiyim."

Boynundaki madalyonu süzdü ve gülümsememek için kendisini tuttu.

Hafif sesiyle karşılık verdi. "Bana Dr. Fortis demeni tercih ederim. Sanırım takma isim noktasını çoktan geride bıraktık."

Carston incinmiş gibi bir ifade takındı. "Senden beni affetmeni istemiyorum. Daha fazlasını yapmam gerekirdi."

Juliana kafasını salladı ama onunla aynı fikirde değildi, tek istediği sohbetin ilerlemesiydi.

"Senden bana yardım etmeni istiyorum. Hayır, bana değil. Yardım etmezsen ölecek masum insanlara yardım etmeni istiyorum."

"Ölürlerse, benim yüzümden ölmeyecekler."

"Seni tanıyorum, Ju– Doktor. Biliyorum. Benim yüzümden ölecekler. Ama suçun kimde olduğunun onlar için önemi yok. Ölmüş olacaklar."

Juliana gözlerini ondan ayırmadı. Gözlerini ilk kırpan o olmayacaktı.

İfadesinde daha karanlık bir şey belirdi. "Onlara ne olacağını duymak istemez misin?"

"Hayır."

"*Senin* miden bile kaldırmayabilir."

"Bundan emin değilim. Ama gerçekten önemi yok. *Olabilecekler* önemsiz."

"Yüz binlerce Amerikalının hayatından neyin daha önemli olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu kulağa çok bencilce gelecek, ama nefes almak benim için her şeyden üstün olmaya başladı."

"Ölürsen bize yardımcı olamazsın," dedi Carston açıkça. "Dersimizi aldık. Bu sana son kez ihtiyaç duyduğumuz zaman olmayacak. Aynı hatayı tekrar yapmayacağız."

Buna kanmaktan nefret ediyordu, ama ağırlık iyice diğer

tarafa kaymaya başlamıştı. Carston'ın söylediği mantıklı geliyordu. Politika değişikliklerine yabancı değildi. Ya her şey doğruysa? Soğuk davranabilirdi, ama Carston onu çok iyi tanıyordu. Bir şeyler yapabileceği ihtimali olduğunu düşünürse, bu çapta bir felaketle yaşamakta zorlanabilirdi. İlk başta, onu büyük ihtimalle dünyanın en kötü mesleğine de bu şekilde çekmişlerdi.

"Dosyalar herhalde yanında değildir," dedi.

BÖLÜM 3

Bu gece adı Alex'ti.

Washington'la arasına biraz mesafe koymaya ihtiyacı vardı, ve soluğu Philadelphia'nın kuzeyindeki küçük bir motelde aldı. Bu, şehirden çıkarken eyaletler arası yolda dizili yarım düzine motelden biriydi. Seçenekleri daraltıp kasabanın bu kısmında olduğuna karar veren bir takipçinin bile hepsini araştırması zaman alırdı. Üstelik bir avcının Pennsylvania'ya kadar sürebileceği hiçbir iz bırakmamıştı. Ne olursa olsun, bu gece de, her zaman olduğu gibi, küvette uyuyacaktı.

Küçük odada masa yoktu, o yüzden bütün dosyaları yatağının üzerine yaydı. Onlara bakmak bile çok yorucuydu. Carston'ın onları bir yere FedEx'le göndermesi hiç kolay olmamıştı.

Carston ona bilgilerin hazır olduğunu söylemişti. Alex'in onunla buluşacağından umutluydu ve onun geleceğini tahmin ediyor olsaydı, dosyaları yanında taşırdı. Alex kâğıda dökülmüş somut belgeler görmek konusunda ısrarcı olunca Carston kabul etti. Alex ona teslimat talimatlarını verdi.

Zor olan her iki uçtan da bağlantıyı koparmaktı.

Örneğin, Carston'ın dosyaları bir çöp tenekesine atmasına izin verip onun yerine onları alacak birini tutamazdı – in-

sanların o çöp tenekesini gözlemlemeleri çok kolay olurdu. İzleyiciler dosyaları alan kişiyi görür ve sonra onu takip ederlerdi. O kişi dosyalara yaklaşmadan onları farklı bir noktaya götürebilirdi, ama gözler çoktan orada olurdu. Teslimatın bir noktasında paket küçük bir üçkâğıtçılık oynayabileceği kadar gözlemcilerin gözünden uzak olmalıydı.

O nedenle, Carston, söylediği gibi, Brayscott Oteli'nin resepsiyonuna onun için küçük bir kutu bıraktı. Bay Green hazırdı. Carston'ın vahşi eski erkek arkadaşı takip eden ve ondan aile yadigârlarını çalan bir arkadaş olduğunu düşündü. Bay Green ona kilometrelerce ötedeki bir internet kafeden otelin güvenlik görüntülerini izleyebileceği bir şifre vermişti. Sırf Carston'ın peşinden içeri giren insanlar görmemiş olması, orada olmadıkları anlamına gelmezdi ama görünüşe bakılırsa adam kutuyu teslim edip uzaklaşmıştı. Otel müdürü, muhtemelen izlediğini bildiği için, talimatlarını yerine getirirken iyi bir iş çıkardı. Kutu hizmet asansöründen çamaşırhaneye indi ve orada bir hizmetçinin arabasına geçip odasına teslim edildikten sonra odasının kartını ve beş yüz dolar verdiği bisikletli kurye tarafından dikkat çekmeyen siyah valizine koyuldu. Bisikletli kurye dolambaçlı bir yol izledi, çoktan kurtulduğu ucuz bir kontörlü hat üzerinden ona verdiği talimatları yerine getirdi ve en sonunda onu kafenin karşısındaki fotokopicideki şaşkın satıcıya teslim etti.

Gözlemcilerin hâlâ otelde olmalarını ve otelin ön kapısından çıkmasını beklemelerini umuyordu. Muhtemelen bundan daha akıllı olmalılardı, ama on gözlemci olsa bile, otelden çıkan her yabancının peşine düşecek kadar çok kişi olmalarına imkân yoktu. Eğer biri onun kuryesini takip ettiyse, ayak uydurmakta oldukça zorlanacaktı. Şu anda kimsenin onu izlememesi için ancak dua edebilirdi.

Çok hızlı hareket etmek zorundaydı. Bir sonraki saat planının en tehlikeli kısmıydı.

Elbette, materyallerin içinde bir tür takip cihazının gizlenmiş olabileceğini biliyordu. Carston'a bu tür bir hilenin olup olmadığını tarayacağını söylemişti, ama belki de Carston onun böyle bir teknolojiye sahip olmadığını düşünmüştü. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde renkli fotokopilerini çekti. On beş dakikasını aldı, bu çok uzun bir süreydi. Kopyalar valize girdi, orijinalleri tezgâhtar kızın ona verdiği bir kesekâğıdına atıldı. Alex kutuyu oradaki çöpe atılmak üzere bıraktı.

Zaman artık onun aleyhine işliyordu. Bir taksiye bindi ve şoföre Washington'un tekin olmayan kısmına gitmesini söylerken, ihtiyacı olan mahremiyeti bulabileceği ilk yeri aramaya koyuldu. Seçici davranacak kadar vakti yoktu ve taksiciden onu çirkin bir sokakta beklemesini istedi. Bu, şoförün kesinlikle hatırlayacağı türden bir davranıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu şimdiden takibe almış olabilirlerdi. Çıkmaz sokağın sonuna doğru koştu –yakalanmak için ne kötü bir yerdi!– bir çöplüğün arkasına geçti ve çatlayan asfalt üzerinde ayağıyla kendine yer açtı.

Arkasından gelen hareket sesi irkilerek dönmesine neden oldu, eli belindeki kalın siyah kemerdeydi, parmakları otomatikman en soldaki ince şırıngayı aradı.

Sokağın karşısında kartonlar ve paçavralardan oluşan bir yatakta yatan, sersemlemiş görünen adam büyülenmişçesine onu izliyordu, ama Alex hiçbir şey söylemedi ve ne yaklaşmak ne de uzaklaşmak için harekete geçti. Adamın görebilecekleri için endişelenecek kadar vakti yoktu. Evsiz adamı gözünün ucuyla takip ederek dikkatini orijinal belgelerin olduğu kesekâğıdına verdi. El çantasından limon şeklindeki sıkılabilir şişesini çıkarıp kâğıt torbanın içine sıktı. Gazolin kokusu etrafına sindi. Adamın ifadesi değişmedi. Sonra bir kibrit yaktı.

Dikkatle yanışını izledi ve alevlerin yayılma ihtimaline karşı yangın söndürücüyü elinde tuttu. Evsiz adam bu kısımdan sıkılmış gibi görünüyordu. Ona sırtını döndü.

Her şeyin küle dönüştüğünden emin olduktan sonra alevleri söndürdü. Henüz dosyalarda ne olduğunu bilmiyordu ama çok hassas belgeler olduğu kesindi. Daha önce hiç hassas olmayan bir proje üzerinde çalışmamıştı. Ayakkabısının burnunu siyah ve gri toza sürterek iyice yere dağıttı. Geriye hiçbir parça kalmadığından emindi. Taksiye koşmadan önce kartonların üzerinde yatan adama bir beşlik attı.

Daha sonra bir dizi taksi tuttu, iki kez metroya yürüdü ve sonra birkaç blok daha yayan gitti. Onları atlattığından emin olamazdı. Sadece elinden gelenin en iyisini yapıp hazırlıklı olabilirdi. Bir başka taksi onu Alexandria'da indirdi, Alex burada yepyeni bir kredi kartıyla üçüncü bir araba kiraladı.

Ve şimdi Philly'nin dışında ucuz bir otel odasındaydı, ağır parfümlü bir koku giderici bayat sigara kokusuyla savaşırken, yatağın üzerine saçtığı düzgün kâğıt istiflerine bakıyordu.

Hedefin adı Daniel Nebecker Beach'ti.

Yirmi dokuz yaşındaydı. Açık tenli, uzun boylu, orta yapılı, iri dalgalı orta uzunlukta küllü kahverengi saçlıydı – nedense uzunluğu onu şaşırttı, belki de genellikle ordu mensuplarıyla uğraştığı içindi. Ela gözlüydü. Alexandria'da, Alan Geoffrey Beach ve kızlık soyadı Nebecker olan Tina Anne Beach isimli ebeveynlerin çocuğuydu. Kevin adında kendisinden on sekiz ay büyük bir erkek kardeşi vardı. İki sene liseye gittiği Richmond, Virginia'da geçen kısa süre dışında, çocukluğunun büyük bir bölümü boyunca ailesi Maryland'de yaşamıştı. Daniel Townson Üniversitesi'ne gitmiş ve İngilizce yan dalıyla orta öğretim üzerine eğitim görmüştü. Mezuniyetinden bir yıl sonra ebeveynlerini bir trafik kazasında kaybetmişti. Onlara çarpan şoför de ölmüştü; kanın-

daki alkol oranı 0.21'di. Cenaze töreninden beş ay sonra, Daniel'in kardeşi uyuşturucuyla ilgili suçlamalarla mahkûm edilmiş –metamfetamin imal etmek ve reşit olmayanlara satmaktan– ve dokuz senelik hapis cezasını çekmesi için Wisconsin Ceza İnfaz Kurumu'na gönderilmişti. Daniel bir sene sonra evlenmiş ve iki sene sonra boşanmıştı; eski eşi acele boşanmanın hemen ardından yeniden evlenmiş ve düğünden altı sene sonra avukat olan yeni eşinden bir çocuk doğurmuştu. Satırların arasını okumak pek zor değildi. Aynı sene içinde kardeşi hapishanedeki bir kavga sırasında ölmüştü. Oldukça uzun zorlu bir dönemdi.

Daniel şimdi birçok insanın Washington'un kötü kısmı olarak gördüğü yerdeki bir lisede tarih öğretmeniydi. Aynı zamanda kızlar voleybol takımına koçluk yapıyor ve öğrenci konseyiyle ilgileniyordu. İki kez üst üste –öğrencilerin oyuyla– Yılın Öğretmeni ödülünü kazanmıştı. Boşanmadan beri son üç senedir Daniel yazlarını Habitat for Humanity* için çalışarak geçiriyordu, önce Hidalgo, Meksika, sonra El Minya, Mısır'da görev almıştı. Üçüncü yaz tatilini ikisi arasında paylaştırmıştı.

Ölen ebeveynlerinin ya da kardeşinin hiç fotoğrafı yoktu. Eski eşinin bir fotoğrafı vardı – ikisinin birlikte çekilmiş bir düğün fotoğrafıydı. Kadın koyu renk saçlı ve çekiciydi, fotoğrafın odak noktasıydı. Daniel arkasında neredeyse sonradan akla gelen bir düşünce gibiydi ama yüzünde kocaman gülümseme, eski eşinin özenle ayarlanmış hatlarından daha samimiydi.

Alex dosyanın daha dolu olmasını tercih ederdi, ama detaylara bağlı yapısı nedeniyle bazen daha az takıntılı analizcilere kıyasla çok fazla şey beklediğini biliyordu.

---

*Habitat For Humanity: Evsizler için ev yapmak amacıyla kurulmuş, kâr amacı gütmeyen uluslararası bir Hıristiyan sivil toplum kuruluşu. (E.N.)

İlk bakışta, Daniel tamamen temizdi. Düzgün bir aile (kardeşinin ölümüne sebep olan yıkıcı döngünün ebeveynlerinin geçirdiği kazadan kaynaklandığı rahatlıkla anlaşılabiliyordu). Boşanmadaki kurban (geçim mücadelesi veren bir öğretmenin eşinin, maaşın savurgan bir hayat sürmek için yeterli olmadığını anlaması sıra dışı değildi). İmkânları kısıtlı çocukların gözdesi. Boş zamanlarında yardımsever.

Dosya hükümetin ilgisini çeken ilk şeyin ne olduğunu söylemiyordu, ama bir kez yüzeyi kaşıdıktan sonra, karanlık dışarı sızmaya başlamıştı.

Meksika'da başlamış gibi görünüyordu. O zaman gözleri üzerinde değildi, o nedenle hikâyeyi sadece banka hesapları anlatıyordu. Adli hesap uzmanları çok iyi belgeledikleri bir hikâyeyi bir araya getirmişlerdi. Öncelikle, boşanmadan sonra birkaç yüz dolarda kalan hesap bakiyesi birden on binin üzerine çıkmıştı. Ve birkaç hafta sonra, bir on bin dolar daha eklenmişti. Yazın sonuna doğru altmış bin dolar olmuştu. Birleşik Devletlerde çalışmaya geri dönmüştü ve altmış bin dolar kaybolmuştu. Belki bir apartman dairesi ya da güzel bir araba için ödeme yapmış olabilirdi? Hayır, görünürde ya da kayıtta hiçbir şey yoktu. Sonraki sene, Mısır'dayken hesabında ani artışlar olmamıştı. Kumar mı oynuyordu? Yoksa birinden miras mı kalmıştı?

Bir tür ipucu olmadan bu birinin dikkatini çekmesi için yeterli değildi, ama dosyadaki katalizörü bulamıyordu. Bariz bir ipucuyla bile, muhasebe departmanındaki kişi ya fazla mesai yapıyordu ya da çok sıkılmış olmalıydı, çünkü acil olmamasına rağmen, muhasebe uzmanı burnu yere yakın dolaşan bir av köpeği gibi altmış bin doların kokusunu almıştı. Ve en sonunda parayı Cayman Adaları'ndaki başka bir bankada bulmuştu. Yeni bir yüz bin dolarla birlikte.

O noktada Daniel'in ismi bir listeye eklenmişti. CIA, FBI

ya da NSA'nın listesine değil – bir IRS listesine. Yüksek öncelikli bir liste bile değildi. Adı listenin tepesine yakın değildi, sadece incelenmesi gereken biriydi.

Bir süre kardeşinin ölümünün onu nasıl etkilediğini düşündü. Ailesinden geriye kalan tek kişiyi, kardeşini oldukça sık ziyaret etmiş görünüyordu. Karısı onu terk etmiş ve kardeşi ölmüştü. Birini kötü tercihlere itmek için çok iyi bir tarif gibi görünüyordu.

Para artmaya devam etmişti ama bir uyuşturucu kuryesinin ya da satıcısının kazanabileceği miktarla tutarlı değildi. İki işin de kazancı bu kadar olmazdı.

Sonra para hareket etmeye başlamış ve takip edilmesi zorlaşmıştı, ama Daniel Beach'in adına Karayipler, İsviçre ve Çin arasında gidip gelen para on milyon dolara ulaşmıştı. Belki de bu bir paravandı, biri varlığını gizlemek için onun adını kullanıyordu, ama kötü adamlar genellikle bu tür fonları habersiz okul öğretmenlerinin hesaplarına emanet etmezlerdi.

Bunu kazanmak için ne yapıyor olabilirdi?

Elbette, o noktada bağlantılarını takip etmişler ve çok geçmeden karşılığını almışlardı. Daniel Beach'in Mexico City'de kaldığı otelin otoparkındaki güvenlik kamerasının çektiği kumlu siyah beyaz fotoğrafta Enrique de la Fuentes adında biri görünmüştü.

Alex birkaç senedir alanından uzak kalmıştı ve bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Hâlâ departmanda çalışıyor olsaydı bile, bu muhtemelen her zamanki dosya yükünün bir parçası olmazdı. Ara sıra çete sorunları üzerine çalıştığı oluyordu, ama uyuşturucu söz konusu olduğunda savaşlar ve terörizmde olduğu gibi asla kırmızı ışıklar yanıp sönmez ve sirenler çalmazdı.

De la Fuentes bir uyuşturucu lorduydu ve uyuşturucu lordları –kavgacı, gezgin olmaya eğilimli olanlar bile– nadiren

departmanın ilgisini çekerdi. Genellikle Amerikan hükümeti uyuşturucu tacirlerinin birbirlerini öldürmelerini önemsemezdi ve genellikle bu uyuşturucu savaşlarının ortalama bir Amerikan vatandaşının hayatı üzerinde çok az etkisi olurdu. Uyuşturucu satıcıları müşterilerini öldürmek istemezlerdi. Bu işleri için hiç iyi olmazdı.

İşinin gerekli bir parçası olan yüksek güvenlikli erişim yetkisine rağmen, çalıştığı bunca sene boyunca kitle imha silahlarına ilgi duyan bir uyuşturucu taciriyle hiç karşılaşmamıştı. Elbette, eğer edilecek bir kâr varsa, kimseyi göz ardı edemezdiniz.

Ama *satıştan kâr etmek, serbest bırakmaktan* çok farklıydı.

De la Fuentes 1990'ların ortasında düşmanca (en hafif tabiriyle) bir devralmada orta ölçekli bir Kolombiya birliğini ele geçirmiş, sonra Arizona sınırının güneyine bir operasyon üssü kurmak için birkaç kez teşebbüste bulunmuştu. Her defasında, Teksas ve Meksika sınırının arasındaki çete tarafından geri püskürtülmüştü. Sabırsızlanıp düşmanlarından kurtulmak için daha alışılmamış yöntemler aramaya başlamıştı. Ve sonra bir müttefik bulmuştu.

Alex nefesini tuttu.

Bu ismi tanıyordu – tanıyor ve ondan tiksiniyordu. Dışarıdan saldırıya maruz kalmak yeterince kötüydü. Ama demokratik bir ülkede özgürlüğe ve ayrıcalığa sahip bir şekilde doğan ve sonra bu ayrıcalığı ve özgürlüğü kendi kaynağına saldırmak için kullanan insanlara karşı büyük bir nefret duyuyordu.

Bu yerli terörist çetesinin birkaç ismi vardı. Ölen ele başlarından birinin dövmesi –ve *Kral Lear*'den bir mısra– sayesinde departman onlara Yılan diyordu. Alex'in birkaç büyük gizli planı etkisiz hale getirmekte rolü olmuştu ama başarılı oldukları bir görev hâlâ kâbuslarına giriyordu. Dosya ilk

teması kimin kurduğunu belirtmiyordu, sadece bir uzlaşma sağlandığı yazıyordu. Eğer De la Fuentes üzerine düşeni yaparsa, büyük çeteyi etkisiz hale getirmek için yeterli para ve adama sahip olacaktı. Ve teröristler istediklerini elde edeceklerdi – Amerikan ulusunun istikrarını bozmak, korku, yıkım ve hayalini kurdukları baskı.

Bu kötüydü.

İstikrarı bozmak için laboratuarda üretilmiş ölümcül bir salgın virüsünden daha iyi ne olabilirdi? Özellikle de kontrol edebileceğiniz bir virüsse.

Hikâyenin hangi noktada analizcinin bakış açısından ajanlarınkine geçtiğini görebiliyordu. Tablo daha netti.

Ajanlar buna TCX-1 diyorlardı (dosyada harflerin neyin kısaltması olduğundan bahsedilmiyordu, tıp alanında uzman bir geçmişi olmasına rağmen Alex'in de hiçbir fikri yoktu). Hükümetin TCX-1 süper gribinden haberi vardı, ama Kuzey Afrika'daki bir gizli operasyon sırasında tamamen yok edildiğini sanıyorlardı. Laboratuar yok edilmişti, sorumlu taraflar tutuklanmışlardı (çoğu infaz edilmişti).

Ta ki birkaç ay önce Meksika'da yeni tasarlanmış bir ilaca eklenmiş halde hayat kurtaran aşılarla birlikte ortaya çıkana kadar.

Alex başında bir ağrı hissetti, yeri son derece belliydi. Sol gözünün arkasına saplanan kızgın bir iğne gibiydi. Otele yerleşip dosyalara göz atmadan önce sadece birkaç saat uyuyabilmişti ama yeterli olmamıştı. Lavabonun yanındaki banyo malzemelerini bulundurduğu torbaya olan kısa mesafeyi kat etti, dört Motrin alıp susuz yuttu. İki saniye sonra midesinin tamamen boş olduğunu ve midesine iner inmez Motrin'in bir delik açacağını fark etti. Çantasında her zaman proteinli çikolatalar olurdu, hemen bir tanesini çiğneyerek okumaya geri döndü.

Teröristler sürekli izlendiklerini biliyorlardı, o nedenle De la Fuentes'e sadece bilgi vermişlerdi. De la Fuentes insan gücünü tedarik etmek zorundaydı – tercihen masum, sıradan bir insan gücü.

Okul öğretmeni bu noktada devreye giriyordu.

En iyi analitik zekâların bir araya getirebileceği kadarıyla, her açıdan iyi bir adam olan Daniel Beach, Mısır'a gitmiş ve aç, dengesiz bir uyuşturucu lordu için TCX-1'i almıştı. Görünüşe bakılırsa, hâlâ da planın bir parçasıydı. Mevcut kanıtlardan görüldüğü kadarıyla, TCX-1'i Amerikan topraklarında dağıtan o olacaktı.

Aşıyı içeren solunabilir tasarım ilaç çoktan dolaşımdaydı; değerli müşteriler asla tehlikede olmayacaklardı ve planın ikinci kısmı belki de büydu. En dengesiz uyuşturucu lordu bile söz konusu para olduğunda mantıklı olmak zorundaydı. O nedenle, belki de müşterisi olmayan insanlar da kurtuluşun nerede olduğunu öğrenmişlerdi – ve bu yeni bir çaresiz müşteri grubu oluştururdu. Daniel Beach'in şimdiye kadar hastalığa bağışıklık kazandığına hiç şüphesi yoktu. Virüsü dağıtmak zor bir iş değildi; sürekli dokunulan bir yüzeye –kapı kolu, tezgâh, klavye– virüs bulaşmış bir pamuk sürtmek yeterliydi. Virüs kontrol edilmesi güç bir yangın gibi dağılacak şekilde geliştirilmişti – çok fazla insana bulaştırmasına bile gerek yoktu. Los Angeles'ta birkaç kişiye, Phoenix'te birkaç kişiye, Albuquerque'de birkaç kişiye, San Antonio'da birkaç kişiye bulaştırması yeterliydi. Daniel çoktan bu şehirlerin her birinde otel rezervasyonu yaptırmıştı. Üç hafta içinde –görünürde sonbahardaki bir sonraki okul araştırma gezisine hazırlık için daha fazla Habitat for Humanity bölgesini ziyaret edecekti– bu ölümcül yolculuğa çıkacaktı.

Yılan ve De la Fuentes, Amerikan topraklarında gerçekleştirilmiş en sarsıcı saldırıyı düzenlemeye teşebbüs ediyorlardı.

Ve eğer silaha dönüştürülmüş virüsün ve aşısının çoktan De la Fuentes'in elinde olduğu doğruysa, başarılı olma şansları yüksekti.

Carston şaka yapmıyordu. İlk başta acıma duygusuna karşı oynanan oyun sandığı şey aslında inanılmaz bir öz kontrol gösterisiydi. Masasından geçen –masası olduğu günlerde– bütün potansiyel hastalıkların içinde en kötüsü buydu ve kariyeri boyunca çok kötü şeyler görmüştü. Bu tür bir hasara neden olabilecek bir başka biyolojik silah daha vardı, ama o hiçbir zaman laboratuarın dışına çıkmamıştı. Bu çoktan harekete geçen uygulanabilir bir plandı. Ve burada ölme ihtimal olan yüz binlerce insandan bahsetmiyorlardı – CDC durumu kontrol altına alana kadar bir milyon, belki daha fazla insanı kaybedebilirlerdi. Carston bu gerçeği keşfedeceğini biliyordu. Daha gerçekçi olması için bilerek felaketi hafife alarak konuşmuştu. Bazen gerçek kurgudan daha kötüydü.

Risk sandığından daha büyüktü. Bunu bilmek kendi düşük riskli oyununu haklı çıkarmasını zorlaştırıyordu. Bu tür bir dehşetin karşısında kendi hayatını korumaya odaklanması savunulabilir miydi? Carston'la konuşurken katı bir tutum takınmıştı, ama bu hikâyenin bir tuzaktan fazlası olma ihtimali varsa, bunu durdurmaya çalışmaktan başka seçeneği var mıydı?

Daniel Beach ortadan kaybolursa, De la Fuentes birinin onu yakaladığını anlardı. Ve büyük ihtimalle, planı vaktinden çok daha önce harekete geçirirdi. Daniel'ın bir an önce konuşması gerekiyordu. Ve sonra sıradan hayata geri dönmesi, görünmesi ve iyi adamlar çaresine bakana kadar megaloman uyuşturucu lordunu sakin tutması gerekiyordu.

En başta, Alex'in kurbanlarının kısa bir süreliğine vahşi ortama salınması standart uygulama prosedürüydü. Bu uzmanlığının büyük bir bölümüydü; Alex hedefe zarar verme-

den bilgi edinmek konusunda çok iyiydi. (Alex'ten önce bu işin en iyisi Barnaby'ydi.) CIA, NSA ve benzer hükümet bölümlerinin kurbanları sorgulayan kendi ekipleri vardı ve bilgi edinildikten sonra yok edilirlerdi. Zamanla, diğer ekiplerin en iyilerinden daha başarılı olduğunu kanıtlayınca, Alex daha da meşgul olmaya başladı. Diğer bölümler ayrı kalmayı, bilgiyi kendi ekiplerinden dışarı çıkarmamayı tercih etseler de, sonuçlar ortadaydı.

İçini çekip ana odaklandı. Daniel Beach'in on bir fotoğrafı yatağının tepesindeki yastıkların üzerine diziliydi. İki fikri bağdaştırmak çok zordu. Eski fotoğraflarında bir izciye benziyordu, yumuşak dalgalı saçları nedense masumiyeti ve saf niyeti çağrıştırıyordu. Ama ajanların fotoğraflarındaki yüz aynı olsa da, her şey farklıydı. Saçı sürekli kapüşon ya da beysbol şapkalarının altında gizliydi (kendisinin de en sevdiği gizlenme yöntemlerinden biriydi); duruşu daha agresifti; ifadesi soğuk ve profesyoneldi. Profesyoneller üzerine çalışmıştı. Zaman alırdı. Muhtemelen bir haftadan uzun sürecekti. Aynı ama birbiriyle çelişen iki yüze tekrar baktı ve Daniel'ın psikiyatrik bir hastalığı olup olmadığını ya da baktığı şeyin bir ilerleme olup o masumun artık orada olup olmadığını merak etti.

Önemi yoktu – şimdilik.

Baş ağrısı göz küresinin içinde yakıcı bir delik açıyor gibiydi. Bunun saatlerdir okuyor olmasıyla bir ilgisi olmadığını biliyordu. Hayır, ağrısının sebebi karşısında dikilen karardı.

Bütün dosyaları toplayıp hepsini bavula koydu. Güneybatı Amerikan nüfusunun katledilmesi birkaç saatliğine arka koltuğa geçmek zorundaydı.

Sabah yola çıktığında kullandığı arabadan farklı bir arabadaydı. Otele yerleşmeden önce kiralık aracı Baltimore'da iade etmiş ve sonra York, Pennsylvania'ya bir taksi tutmuş-

tu. Taksici onu soyadı Stubbins olan bir adamın, Craigslist'te verdiği ilana göre, üç senelik Tercel'ini sattığı evden birkaç dakikalık yürüme mesafesinde indirmişti. Cory Howard ismini kullanarak arabanın parasını nakit ödedi ve sonra yeni arabasıyla Philly'ye gitti. Takip edilebilir bir yoldu, ama bunu yapmaları çok zor olurdu.

Otelinden birkaç kilometre uzağa sürdükten sonra hızlı çalışan küçük bir restoran seçti. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi, kalabalıkta daha az dikkat çekerdi. İkincisi, yemek muhtemelen yenilebilirdi.

Yemek bölümü tıka basa dolu olduğu için küçük barda yedi. Barın arkasındaki duvar aynalıydı; böylece kapıyı ve ön pencereleri arkasını dönmeden izleyebiliyordu. Güzel bir oturma yeriydi. Yağlı bir hamburger ve soğan halkaları yiyip çikolatalı malt içti. Hepsi çok lezzetliydi. Yerken beynini devre dışı bıraktı. Son dokuz sene boyunca bu konuda oldukça iyi olmuştu; neredeyse her şeyi bölümlere ayırabiliyordu. Ve yemeğine odaklanıp etrafındaki insanları izlerken, baş ağrısı donuk bir zonklamaya dönüştü. Yemek boyunca, Motrin nihayet galip geldi ve tamamen çözüldü. Tatlı olarak bir dilim –cevizli– kek sipariş etti, ama midesi tamamen dolduğu için sadece çatalıyla oynamakla yetindi. Vakit geçirmeye çalışıyordu. Yemeği bittiğinde bir karar vermek zorundaydı.

Umduğu gibi, baş ağrısı arabada onu bekliyordu ama eskisi kadar keskin değildi. Onu takip eden biri varsa kendisini rahatlıkla belli edeceği evlerin bulunduğu sakin sokaklarda bir süre rasgele arabasını sürdü. Küçük banliyö karanlık ve boştu. Birkaç dakikanın ardından şehrin yakınlarında dolaşmaya başladı.

Aklında hâlâ iki olasılık sütunu vardı.

Birinci sütunda, Carston'ın onu ölümüne götürmek için ona yalan söylemesi giderek daha olası bir hal alıyordu. Yine

de temkinli olmak zorundaydı. Bu hikâye tamamen kurgu olabilirdi. Bütün kanıtlar ve koordine departmanlar, farklı yazı tarzlarıyla farklı analizciler ve dünyanın her yerinden fotoğraflar – çok detaylı ve iyice düşünülmüş bir tuzak olabilirdi. Üstelik dört dörtlük bile değildi, çünkü umursamadan yoluna devam edip etmeyeceğini bilmiyorlardı.

Ama Carston onu önceden belirlediği bir buluşmada görmeyi umuyorsa neden bütün bu bilgiyi hazırlamış olsundu ki? Bu tür bir zahmete girmeden onu oracıkta rahatlıkla öldürebilirlerdi. Evrak çantasını açamadan hedefinizin beyninin kaldırıma dağılmasını istiyorsanız, ihtiyacınız olan tek şey bir boş kâğıt topu olurdu. Böyle bir şeyi ne kadar çabuk bir araya getirebilirlerdi? Erkenden ortaya çıkarak ona bunu ayarlaması için hiç zaman tanımamıştı. Daniel Beach bu senaryoda kimdi? Onlardan biri miydi? Yoksa egzotik manzaralara Photoshoplanan her şeyden habersiz bir sivil miydi? Bu bilginin bir kısmını doğrulayabileceğini bilmeleri gerekirdi.

Son dosyada ona bir hareket planı sunmuşlardı. Beş gün sonra, onunla ya da onsuz, Cumartesi sabahı koşusu sırasında adamı alacaklardı. Pazartesi okul başlayana kadar kimse yokluğunu fark etmeyecekti. Onu arayan biri olursa, küçük bir tatile çıkmış gibi görünecekti. Eğer Juliana onlara yardım etmeyi kabul ederse, ihtiyaçları olan bilgiyi edinmesi için iki günü olacaktı, sonra gitmekte özgürdü. Bir tür iletişim yöntemiyle onlarla bağlı kalmasını umuyorlardı. Acil durum elektronik posta adresi, sosyal medya hesabı, hatta eleman ilanları.

Eğer işi yapmayı kabul etmezse, onsuz ellerinden geleni yapacaklardı. Ama muhbiri en ufak bir sıyrık almadan bırakmaya çalışmaları oldukça yavaş olacaktı. Başarısızlığı düşünmek bile istemiyorlardı.

Laboratuarda onu bekleyen bütün teçhizatı düşünürken neredeyse salyaları akacaktı. Gerçek dünyada asla sahip olamayacağı şeyler. DNA sıralayıcı ve polimeraz zincir reaktörü. Eğer davet güvenilirse, ceplerine doldurabileceği çoktan üretilmiş antikorlar. Elbette, eğer Carston ciddiyse, artık o şeyleri çalmasına gerek yoktu.

Tekrar bir yatakta uyumayı hayal etmeye çalıştı. Sürekli üzerinde bir eczane dolusu toksin taşımamayı. Her gün aynı ismi kullanmayı. Kimsenin ölümüne sebebiyet vermeyecek şekilde diğer insanlarla iletişim kurabilmeyi.

Sakın buna güvenme, dedi içinden. *Aklına girmesine ve yargılama gücünü etkilemesine izin verme. Umudun seni aptallaştırmasına izin verme.*

Hayallerinin bazıları her ne kadar güzel olsa da, gerçekleşmeleri için atması gereken adımları gözlerinin önüne getirmeye çalışınca duvara toslamış gibi hissetti. Parlak çelik kapılardan Barnaby'nin çığlık atarak öldüğü yere girdiğini gözlerinin önüne getirmesi imkânsızdı. Zihni bu görüntüyü hayal etmeyi reddediyordu.

Bir milyon insanın hayatı ağır bir yüktü, ama yine de birçok açıdan hâlâ soyut bir fikirdi. Hiçbir şeyin o kapılardan içeri girmesine neden olabilecek kadar güçlü bir şekilde onu itebileceğini sanmıyordu.

Onların etrafından dolanması gerekecekti.

Sadece beş gün.

Yapması gereken çok işi vardı.

BÖLÜM 4

Bu operasyon biriktirdiği tüm parasını katlediyordu.

Bu düşünce aklının bir köşesinde dönüp durmaya devam etti. Sonraki haftayı çıkarırsa ve departmanla arasındaki iş ilişkisinde herhangi bir değişiklik olmazsa, ciddi maddi sorunlar yaşayacaktı. Yılda üç kez hayat değiştirmek hiç ucuz değildi.

İlk başta kullanılabilir para bulmak bile zorlu bir prosedür olmuştu. Parası vardı – en başta işi kabul etmesindeki en büyük faktör maaşıydı, öncesinde de annesi öldüğünde yeterli miktarda sigorta ödemesi almıştı. Ama muhtemelen diş macununuzu değiştirdiğinizi bile dosyanıza not alan güçlü paranoyaklar için çalıştığınızda, bankadan bütün paranızı çekip yatağınızın altındaki bir ayakkabı kutusuna koyamazdınız. Eğer size daha önce bir şey yapmayı planlamıyorlarsa bile, onlara bir neden vermiş olurdunuz. Planlıyorlarsa, planlarını hızlandırmaya karar vermelerini sağlardınız. Kasabadan çıkarken bütün paranızı çekmeye çalışabilirdiniz, ama bu ön hazırlıklarınızı ödeme imkânınızı sınırlardı.

Birçok şey gibi bu da Barnaby'nin planıydı. Planı oluşturmasına yardım eden arkadaşını ya da arkadaşlarını korumak için onu detaylar hakkında bilgilendirmemişti.

Laboratuarın birkaç kat yukarısındaki kafeteryada o ve Barnaby gelecek vaat eden bir yatırımla ilgili konuşurken insanların onları dinlemelerine izin vermişlerdi. Barnaby gelecek vaat ettiğini söylemiş ve onu ikna etmek için uğraşmıştı. Sohbete dair dikkat çekici hiçbir şey yoktu; tam o sırada birkaç normal ofiste su soğutucuların yanında muhtemelen aynı sohbetin farklı versiyonları dönüyordu. İkna olmuş gibi yapmış ve Barnaby de her şeyi halledeceğine dair yüksek sesle söz vermişti. Parayı bir yatırım şirketine transfer etmişti – daha doğrusu, yatırım şirketi gibi görünen bir şirkete. Birkaç gün sonra para –vakit harcayan ve riske giren arkadaşlar için yüzde beşi kesilerek– Fredericka Noble adına Tulsa, Oklahoma'daki bir bankaya yatırılmıştı. İlçe kütüphanesindeki *Extranodal Lymphomas* kopyasının arasına yerleştirilmiş işaretsiz bir zarfta bu yeni hesaba dair detayları bulmuştu. Zarfta Fredericka Noble adına üzerine kendi resmi olan bir Oklahoma sürücü belgesi de vardı.

Barnaby'nin nereye gideceğini bilmiyordu. Yeni isminin ne olacağını bilmiyordu. Birlikte yola çıkmalarını istiyordu –o zaman bile kaçışın derin yalnızlığı kâbuslarına giriyordu– ama o bunun akıllıca olmayacağını düşünüyordu. Ayrı olurlarsa ikisi de daha güvende olacaktı.

Daha fazla yatırım, daha fazla küçük zarflar. Freddie adına birkaç hesap daha yaratılmıştı, ama Kaliforniya'da Ellis Grant ve Oregon'da Shea Marlow adına hesaplar ve kimlikler de vardı. Üç kimlik de ancak dikkatlice incelendiğinde anlaşılabilecek sağlam taklitlerdi. Freddie departman daha onu ilk bulduğunda açığa çıkmıştı ama bu onun daha dikkatli olmasını sağlamıştı. Ellis ve Shea hâlâ güvendeydiler. Onun en değerli eşyalarıydılar ve Dr. Juliana Fortis'le hiçbir bağlantıları olmaması için onları dikkatle ve azar azar kullanıyordu.

Ayrıca mücevher satın almaya başlamıştı – güzel parça-

lardı, ne kadar ufak olursa o kadar iyiydi. Ona sarı safir gibi görünen ama şeffaf benzerlerinden on kat daha pahalı olan kanarya elmasları. Kalın altın zincirler; ağır som altından kolyeler. Takı haline getirmeyi planlıyormuş gibi yaptığı birkaç değerli taş. Başından beri, verdiği paranın yarısını geri alamayacağını biliyordu ama mücevherler kolay taşınabilir ve daha sonra kimseye çaktırmadan paraya çevrilebilirlerdi.

Ankesörlü bir telefondan Freddie Noble, Tulsa banka hesabının ödeyeceği yeni kredi kartıyla Tulsa'nın dışında küçük bir kulübe kiralamıştı. Kulübenin oraya gönderdiği kutuları eve taşımaktan mutluluk duyan –havlulardan yastıklara, tamamlanmamış mücevherlerinden geri akış kondansatörü ve kaynatma kaplarına kadar Juliana Fortis'in hayatından uzaklaştığında ihtiyacı olacak birçok şeyin olduğu kutulardı bunlar– ve yokluğu hakkında yorum yapmadan kirasını alan yaşlı tatlı bir ev sahibi vardı. Üstü kapalı bir şekilde kötü bir ilişkiden kurtulmaya çalıştığını ima ediyordu; bu ev sahibi için yeterliydi. Malzeme siparişini kütüphane bilgisayarlarından, evdeki dizüstü bilgisayarından hiç girmediği bir elektronik posta adresi kullanarak veriyordu.

Hazır olmak için elinden gelen her şeyi yapmış, sonra Barnaby'nin işaretini beklemişti. En sonunda, kaçma zamanı geldiğine dair işareti almıştı ama bu planladıkları şekilde olmamıştı.

Uzun bir süre dikkatle biriktirdiği o para şimdi şımarık bir mirasçıymış gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Mümkün görünmeyen özgürlüğünü geri kazanma umuduyla bu çılgınlığı sadece bir kere yapacağına dair kendine söz vermişti. Para kazanmak için birkaç yöntemi vardı ama tehlikelilerdi, giremeyeceği riskleri içeriyorlardı, yine de bu risklere girmekten başka seçeneği olmayabilirdi.

İnsanların kuralları çiğneyen tıp uzmanlarına ihtiyaçları

vardı. Bazıları Rusya ya da Brezilya'da kaptıkları bir hastalık yüzünden FDA'nın onaylamadığı bir tedavi yöntemini uygulayacak bir doktor arıyordu. Ve bazı insanların da polise haber verileceğini bildikleri için hastaneye gitmeden vücutlarından çıkartılmasını istedikleri kurşunlar vardı.

İnternette belli belirsiz bir varlık sürdürüyordu. Birkaç müşterisi artık kullanımda olmayan son elektronik posta adresi aracılığıyla onunla iletişim kurmuşlardı. Tanındığı ilanlara geri dönmeli ve yeni izler bırakmadan bağlantılarından bazılarıyla iletişime geçmeye çalışmalıydı. Zor olacaktı; departman elektronik postaları bulduysa, muhtemelen geri kalanını da biliyor olmalıydı. En azından müşterileri onu anlardı. Onlar için yaptığı işin büyük bir bölümü yarı yasal ya da tamamen suç teşkil eden türden şeylerdi ve arada sırada kaybolup yeni isimlerle ortaya çıkmasına şaşırmazlardı.

Elbette kanunun karanlık tarafında çalışmak zaten tehlikeyle dolup taşan tabağına daha fazla tehlike ekliyordu. Hizmetinin iyi olduğunu ve kalıcı olarak Illinois'a yerleşmesi gerektiğini düşünen, orta seviye mafya patronu gibi. Joey Giancardi'ye kendisini tehlikeye atmadan dikkatle oluşturduğu hikâyesini açıklamaya çalışmıştı –ne de olsa bilgi karşılığı para kazanılabiliyorsa, Mafya yabancılara sadakatiyle tanınmazdı– ama adam, en hafif deyimiyle, ısrarcıydı. Onun koruması altında olduğu sürece asla hiçbir tehdide maruz kalmayacağı konusunda onu temin etmişti. En sonunda, Charlie Peterson olarak oldukça iyi geliştirdiği o kimliğini yok edip kaçmak zorunda kalmıştı. Muhtemelen şimdi bile ailenin onu arayan üyeleri olmalıydı. Ama bu uykularını kaçıran bir şey değildi. Söz konusu insan gücü ve kaynaklar olduğunda mafya, Amerikan hükümetine dokunamazdı.

Belki de, mafyanın ona ayıracak vakti yoktu. Dünyada birçok doktor vardı, hepsi insandı ve çoğu yoldan çıkarılabilirdi.

Ama asıl uzmanlık alanını bilseydi, Joey G onu yanında tutmak için çok daha fazla çaba gösterirdi.

En azından Joey G mücevherlerini paraya çevirmek konusunda işe yaramıştı. Ve travma tıbbı üzerine aldığı yoğun eğitimin de zararı olmamıştı. Yeraltında çalışmanın iyi yönlerinden biri de buydu: kimse düşük enerji gücünüze bozulmazdı. Ölüm beklenirdi ve yanlış tıbbi uygulama sigortası gerekli değildi.

Joey G'yi her düşündüğünde Carlo Aggi'yi de hatırlıyordu. Tam olarak arkadaşı sayılmazdı ama ona yakın biriydi. Onun bağlantısıydı ve bir zamanlar hayatındaki en kalıcı kişiydi. Alışılmış bir şekilde haydut tipli olsa da, ona karşı hep iyi olmuştu – ona küçük kız kardeşi gibi davranıyordu. O nedenle, Carlo için hiçbir şey yapamaması onu diğerlerinden daha çok üzmüştü. Sol karıncığına bir kurşun saplanmıştı. Carlo'yu ona getirdiklerinde onun için çok geç olmuştu, ama Joey G hâlâ umutluydu; Charlie geçmişte onun için iyi iş çıkarmıştı. Charlie, Carlo'nun getirilir getirilmez öldüğünü söyleyince Joey G oldukça felsefi konuşmuştu. *Carlo en iyisiydi. Her zaman kazanamazsın.* Sonra omuzlarını silkmişti.

Carlo'yu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Başka şeyler hakkında düşünmek için birkaç haftasının daha olmasını –planını en ince ayrıntısına kadar tasarlayabilmeyi, hassasiyetleri göz önünde bulundurabilmeyi, fiziksel hazırlıkları kusursuzlaştırabilmeyi– isterdi, ama Carston'ın planı ona kesin bir tarih sunuyordu. Sınırlı vaktini gözetim ve bir çalışma alanı organize etme arasında bölmek zorunda kalacak fakat öyle yaparsa ikisini de kusursuz bir şekilde yerine getiremeyecekti.

Onlar olmadan harekete geçme ihtimaline karşı Juliana'yı izliyor olabilirlerdi. Carston'ı ziyaretinden sonra, bunu beklerlerdi. Ama başka seçeneği var mıydı? Beklenildiği gibi işe mi gidecekti?

Daniel'ın son üç günde olduğu gibi bugün de aynı alışkanlıklarını izleyeceğini bilecek kadar çok şey görmüştü. Giysilerinin neredeyse hep aynı olması –benzer kotlar, gömlekler, spor bir ceket, her birinin sadece tonlarında hafif değişiklik vardı– sosyal yaşamında alışkanlıklarına bağlı bir insan olduğu şüphesini yaratıyordu. Okuldan sonra, öğrencilerle konuşmak için son zilden sonra bekleyecek ve bir sonraki günün ders planına göz gezdirecekti. Sonra birkaç dosya ve sol omzuna astığı sırt çantasına koyduğu dizüstü bilgisayarıyla kapıya yönelecek ve geçerken sekretere el sallayacaktı. Altı blok yürüdükten sonra, toplu taşımanın en berbat olduğu saat altı civarı Congress Heights'tan metroya binecekti. Yeşil hattı kullanarak küçük stüdyo dairesinin olduğu Columbia Heights'a düz bir yolda ilerleyecekti. Oraya varınca donduruLmuş bir akşam yemeği yiyip yazılı kâğıtlarını okuyacaktı. Saat on civarı yatıyordu, gördüğü kadarıyla televizyonunu asla açmamıştı. Sabah neler olduğunu takip etmesi daha zordu – odada içeriden aydınlatıldığında neredeyse saydamlaşan, ama sabah güneşinde ışık geçirmeyen hintkamışı güneşlikler vardı. Saat beşte sabah koşusu yapmak için sokağa çıkıyor ve bir saat sonra dönüyordu ve yarım saat sonra tekrar çıkıp kıvırcık uzun saçları duştan hâlâ ıslak bir halde üç blok ötedeki metro istasyonuna gidiyordu.

İki sabah önce Juliana, güvenli bir mesafeden egzersiz rotasını elinden geldiğince takip etmişti. Daniel'ın güçlü, hızlı bir ritmi vardı – tecrübeli bir koşucu olduğu belliydi. Juliana onu izlerken, koşmak için daha fazla vaktinin olmasını diledi. Başkalarının hoşlandığı gibi koşmaktan hoşlanmıyordu –bir yolun kenarında kendisini hep fazla ortada hissediyordu, içine saklanabileceği bir araba yoktu– ama bu önemliydi. Asla peşinden yolladıkları insan kadar güçlü olmayacaktı. Kısa bacaklarıyla hızlı da koşamazdı ve öğrenebileceği hiçbir

dövüş sanatı profesyonel bir katile karşı avantajlı olmasını sağlamazdı. Eğer tekmeleri kriz anından kurtulmasını sağlarsa, katilin onu takip edebileceğinden daha uzun bir süre koşması gerekirdi. Ne kötü bir ölümdü – yorgun, kasları pes etmiş, hazırlıksızlığı yüzünden eli ayağı tutmaz halde. O şekilde ölmek istemiyordu. O nedenle mümkün olduğunca sık koşuyordu ve küçük evlerinin içinde olabildiğince egzersiz yapıyordu. Bu operasyon bittiğinde, koşmak için –birçok kaçış rotası ve saklanma yeri olan– güzel bir yer bulacağına dair kendisine söz verdi.

Ama Daniel'ın koşu rotası –apartman dairesi ve okul gibi– Juliana'nın harekete geçmesi için fazla göz önünde bir yerdeydi. Bunu yapmanın en kolay yolu koşusunu tamamlarken, yorgun ve dikkatsizken, onu yolun ortasında kapmaktı ama kötü adamlar bunu anlarlardı. Onun için hazırlıklı olurlardı. Aynı şey okula giderken yürüdüğü yol için de geçerliydi. O halde metro olmalıydı. Metronun bir diğer seçenek olacağını biliyorlardı, ama ulaşımının her ayağını gözlemlerken, her hattı ve her durağı gözetim altında tutamazlardı.

Her yerde kameralar vardı, ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. İşi bittiğinde, düşmanlarının elinde üç senenin ardından yüzünün net görüldüğü milyonlarca fotoğrafı olacaktı. Ona göre pek değişiklik olmamıştı, ama yine de dosyasını güncelleyeceklerine hiç şüphesi yoktu. Fakat ancak bu kadarını yapabilirlerdi. Departmandaki eski pozisyonu bir hedefi sokaktan kapmanın ortalama bir casusluk dizisinin insanları inandırdığından çok daha zor olduğunu anlamasını sağlamıştı. Metrodaki kameralar herhangi bir suç işlendikten *sonra* şüphelinin yakalanmasına yardımcı olurdu. Gerçek zamanda kaydı izlerken harekete geçebilecekleri kadar kaynağa ve insan gücüne sahip olmalarına imkân yoktu. O nedenle kameraların onlara söyleyebileceği tek şey *olacağı* değil, oldu-

ğu yerdi ve bu bilgi olmadan kayıtlar işe yaramazdı. Kayıtların yardımcı olacağı sıradan keşifler –kim olduğu, bilgiyi nereden edindiği ve amacının ne olduğu– zaten bildikleri şeylerdi.

Her halükarda, bundan daha az riskli bir seçenek düşünemiyordu.

Bugün adı Jesse'ydi. Profesyonel bir görünüme karar vermişti – siyah takım elbisesinin altına V yakalı siyah bir tişört giydi ve elbette deri kemerini taktı. Kafasında daha gerçekçi başka bir peruk vardı; bu çene hizasında ve daha açıktı, sarımsı kahverengi bir renkti. Sade, siyah bir saç bandıyla peruğunu geriye itti ve sakladığını belli etmeden elmacık kemiklerinin ve alnının biçimini hafifçe gizleyen ince metal çerçeveli bir gözlük taktı. Ufak tefek hatları olan yüzü simetrikti; dikkat çekici bir yanı yoktu. İnsanların genellikle onu göz ardı ettiklerini biliyordu. Ama özellikle onu arayan birinin gözünden kaçabilecek kadar sıradan olmadığını da biliyordu. Mümkün olduğunca kafasını yere eğecekti.

Omuz çantasının yerine yanına evrak çantasını aldı; omuz çantasının saplarındaki ahşap süsleri evrak çantasının sapına takmıştı. Metal bir astarla kaplı olan çanta boşken bile ağırdı ve gerekirse ağır bir cisim gibi birinin kafasına indirebilirdi. Madalyonu ve yüzüklerini takmış, küpelerini takmamıştı. Birini biraz tartaklaması gerekecekti ve küpeler güvenli olmazdı. Ayakkabı bıçağı, cerrah bıçağı, dudak parlatıcısı ve farklı spreyler... neredeyse tepeden tırnağa silahlanmıştı. Yine de hiçbiri bugün kendini güvende hissetmesini sağlamıyordu. Planın bu kısmı konfor alanının dışındaydı. Adam kaçırmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Son üç senedir aklından geçen bütün senaryolar birini öldürmesi ya da kendisinin kaçmasıyla son buluyordu.

Jesse karanlık sokaklarda arabasını sürerken esnedi. Yete-

rince uyumuyordu ama gelecek birkaç günü uyku çözmeyecekti. Elinde onu uyanık tutacak birkaç madde vardı, ama vücudunun iflas etmesini en fazla yetmiş iki saat erteleyebilirdi. Ve iflas ettiğinde çok iyi saklanması gerekecekti. O maddeleri kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Ronald Reagan Havaalanı'ndaki otoparkın ekonomi bölümünde yeterince boş yer vardı. Birçok insanın park etmek isteyeceği otobüs durağının yakınındaki park yerlerinden birine girip otobüsün gelmesini bekledi. Bu havaalanı en iyi bildiği havaalanıydı. Uzun zamandır özlediği konfor duygusunu derinden hissetti – tanıdık yerlerin verdiği konfor hissini. Servisin önünde valizleri ve yorgun yüzleriyle iki yolcu belirdi. Ona aldırmadılar. Otobüse binip üçüncü terminale gitti ve sonra yaya köprüsünden geçip metro istasyonuna gitti. Hızlı yürüdüğü bu yol on beş dakikasını aldı. Havaalanlarına dair en iyi şey herkesin hızlı yürümesiydi.

Boyunu değiştirmek için dolgu topuklu bot giyip giymemekte kararsız kalmıştı ama sonra bugün çok fazla yürümesi –işler kötü giderse, muhtemelen koşması– gerekeceğini düşününce vazgeçti. Spor ayakkabıyı andıran koyu renkli, düz tabanlı ayakkabılarını giydi.

Metro platformuna giden kalabalığa katılırken, yüzünü tavandaki kameralardan olabildiğince gizlemeye çalıştı. Yan gözle katılabileceği uygun bir grup aradı. Jesse gözlemcilerin yalnız bir kadın arayacaklarından emindi. Büyük bir grup – herhangi bir grup– makyaj ya da peruktan daha iyi gizlenmesini sağlardı.

İş saatinin ilk dalgası asansörlere hücum ederken onunla birlikte raylara doğru ilerleyen birkaç kalabalık grup vardı. İki adam ve bir kadından oluşan bir üçlü seçti, hepsi koyu renk takım elbiseler giymişlerdi ve evrak çantaları taşıyorlardı. Jesse kadın ve arkalarındaki duvarın arasında gizlenene

kadar diğer birkaç grubun etrafından dolandı. Yeni dörtlüyü inceleyen biri olursa, doğal olarak uzun boylu sarışına dikkat edecekti. Tabii o gözler özellikle Juliana Fortis'i aramıyorsa.

Jesse'nin dörtlüsü kalabalığın arasında emin adımlarla ilerleyip beklemek için platformun kenarında bir yere geçtiler. Gruptakilerin hiçbiri onlarla uyum içinde hareket eden ufak tefek kadının farkında değildi. Birbirine yakın o kadar çok beden vardı ki, onun yakınlığı fark edilir değildi.

Tren göründü, hızla platforma girip aniden durdu. Jesse'nin grubu tereddüt etti, daha az kalabalık bir vagon aradılar. Jess onları terk etmeyi düşündü, ama sarışın da sabırsızdı ve önünde durdukları üçüncü vagondaki dar boşluğa girdi. Jesse takip ettiği kadının hemen arkasından vagona bindi, vücudu hem sarışına hem de arkasındaki iri kadına yaslıydı. Pozisyonu her ne kadar rahatsız olsa da, ikisinin arasında tamamen görünmezdi.

Sarı hatla Chinatown istasyonuna kadar gittiler. Orada üçlüden ayrılıp gömlekleri ve kedigözü çerçeveli gözlükleriyle sekreter ya da kütüphaneci olabilecek iki kadından oluşan yeni bir çifte katıldı. Birlikte Yeşil hatla Shaw-Howard istasyonuna kadar gittiler, Jesse kafasını kısa boylu kumrala doğru eğip geçen hafta sonu gerçekleşen düğün resepsiyonunda açık büfe olmamasıyla ilgili hikâyeyi dinliyormuş gibi yaptı. Hikâyenin yarısında, sekreterleri vagonda bırakıp metrodan çıkan insanların arasına katıldı. Kalabalık kadınlar tuvaletinden U dönüşü yapıp bir sonraki trene binmek için raylara doğru ilerleyen insanlara katıldı. Zamanlama çok önemliydi. Sürünün içinde saklanamazdı.

Yaklaşan trenin tiz sesi Jesse'nin kalbinin gümbür gümbür atmasına neden oldu. Kendisini hazırladı; kulvarında koşmak için silahın patlamasını bekleyen bir atlet gibi hissediyordu. O sırada zihnindeki metafor ürpermesine neden oldu – bir

silahın patlaması aslında çok olasıydı, ama bunun içinde gerçek kurşunlar olacaktı ve havaya doğru nişan alınmayacaktı.

Jesse vagonlar boyunca hızla yürüdü ve kapılar açılırken dirsekleriyle yolcuları yararak ilerledi. Elinden geldiğince hızla vagonları tarıyor, dalgalı saçlı uzun boylu adamı arıyordu. Yanından geçen ve görüşünü engelleyen birçok beden vardı. Uyuşmayan her kafaya içinden X koymayı denedi. Çok mu hızlı hareket ediyordu? Yoksa yeterince hızlı değil miydi? Son vagona vardığında tren hareket etmek üzereydi ve o vagonda olduğundan emin olamadı, ama olduğunu sanmıyordu. İstasyona son iki varışından yola çıkarak yaptığı hesaplamalara göre, büyük ihtimalle bir sonraki trende olacaktı. Kapılar kapanırken dudağını ısırdı. Bu işi berbat ederse, bir sonraki yolculuğunda tekrar denemek zorundaydı. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordu. Carston'ın planını harekete geçirmesi yaklaştıkça, bu daha da tehlikeli bir hal alacaktı.

Ortalıkta oyalanmak yerine hızla çıkışa doğru devam etti.

Bir kez daha tuvalete uğrayıp olmayan makyajını kontrol ederek biraz daha vakit harcadı. İçinden doksana kadar saydıktan sonra, raylara doğru ilerleyen yolcu akıntısına katıldı.

Bu kez bir öncekine kıyasla daha kalabalıktı. Jesse platformun ucundaki bir grup takım elbiseli adama yakın bir yerde durmayı seçti ve siyah kumaş ceketleriyle uyum sağlamaya çalıştı. Adamlar borsa ve alım satımdan bahsediyorlardı, Jesse'nin hayatından o kadar uzak kavramlardı ki, bilim kurgu bile olabilirlerdi. Bir sonraki tren anons edildi ve tekrar yürüyüp taramaya hazırlandı. Borsacıların etrafından dolanıp duran trenin ilk vagonunu inceledi.

Hızla hareket eden Jesse'nin gözleri bir sonraki vagonu taradı. *Kadın, kadın, yaşlı adam, fazla kısa, fazla şişman, fazla esmer, saçsız, kadın, kadın, çocuk, sarışın*... Sonraki vagon –

Sanki ona yardım ediyordu, sanki onun yanındaydı. Pencerenin kenarında dimdik durmuş dışarı bakarken dalgalı saçları net bir şekilde görülüyordu.

Jesse vagonun içindeki diğer insanları hızla süzdükten sonra açık kapılardan içeri girdi. Birçoğu işadamı gibi giyinmişti – herhangi biri departman tarafından görevlendirilmiş olabilirdi. Ama Jesse bariz bir işaret göremiyordu, normal boyuttaki ceketlere sığmayan fazla geniş omuzlar, ceketlerin altında şişlikler ya da yolcular arasında bakınıp duran birileri yoktu. Hiçbiri güneş gözlüğü takmıyordu.

İşte şimdi, diye içinden geçirdi, *ikimizi de toplayıp laboratuara götürecekler. Tabii bu bir tuzak değilse, o durumda Daniel ve masum kıvırcık saçları da onlardan biri demektir. Beni vuran o olabilir. Ya da bıçaklayan. Ya da beni gözlerden uzak bir yerde vurmak için trenden indirmeye çalışırlar. Ya da beni bayıltıp raylara atarlar.*

Ama eğer bütün hikâye doğruysa, ikimizi de canlı isteyeceklerdir. Muhtemelen benim Daniel'a yapmayı düşündüğüm şeye benzer bir şey denerler. Sonra beni laboratuara götürürler ve tekrar dışarı çıkma ihtimalim... cesaretlendirici olmaktan çok uzak.

Kapılar arkalarından kapanırken aklından bin kötü son daha geçti. Hızla Daniel'ın arkasına geçip dengesini korumak için aynı direği kullandı. Parmakları Daniel'ın solgun, uzun parmaklarının hemen altındaydı. Biri kalbini avucunda sıkıyormuş gibi hissetti; hedefe yakınlığıyla orantılı bir şekilde sancısı arttı. Daniel onu fark etmiş gibi görünmüyordu, hâlâ dalgın bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu; tünelin karanlığına doğru çekilirlerken ve sadece vagonun içinden yansımalar görünürken bile ifadesi değişmedi. Vagondaki kimse onlara doğru hareket etmedi.

Meksika ve Mısır'da çekilen fotoğraflarda gördüğü, saçını gizleyen ve agresif bir özgüvenle hareket eden diğer adamı Daniel Beach'te göremiyordu. Yanında duran düşünceli

adam bir Eski Dünya şairi olabilirdi. Çok iyi bir aktör olmalıydı... yoksa çoklu kişilik bozukluğu yaşayan gerçek bir psikozlu olma ihtimali var mıydı? Jesse bu konuda ne düşüneceğini bilemedi.

Chinatown durağına yaklaşırken Jesse gerildi. Tren istasyona girdi ve Daniel Beach'e çarpmamak için direği daha sıkı tutmak zorunda kaldı.

İki takım elbiseli ve bir etekli, üç kişi vagondan indiler ama hiçbiri Jesse'ye bakmadı. Üçü de işe geç kalmış gibi hareket ederek aceleyle yanlarından geçtiler. Vagona iki adam bindi. Biri Jesse'nin dikkatini çekti – profesyonel sporcu gibi iriyarı bir adamdı ve üzerinde kapüşonlu bir eşofman üstü ve altı vardı. İki eli de kapüşonlu üstünün cebindeydi ve elleri ayakkabı kutusu büyüklüğünde değilse, kesinlikle bir şey tutuyordu. Yanından geçerken Jesse'ye bakmayıp vagonun arkasındaki bir köşeye geçti ve yukarıdan sarkan deri kayışa tutundu. Gözünün ucuyla adamın yansımasını takip etti, ama ne onunla ne de hedefle ilgileniyor gibi görünüyordu.

Daniel Beach hiç kıpırdamamıştı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Jesse rahatladığını fark etti, sanki trende kendisini koruması gerekmeyen tek kişi oydu. Bu aptalcaydı. Bu bir tuzak olmasa bile, o tam olarak anlatıldığı gibi biriyse bile, bu adam yakın gelecekte toplu katliam gerçekleştirmeyi planlayan bir katildi.

Sporcu, eşofman üstünün büyük cebinden kulaklıklarını çıkarıp kulaklarına taktı. Kablo cebine doğru gidiyordu. Muhtemelen telefonuna, ama belki de değildi.

Jessse bunu bir sonraki istasyonda test etmeye karar verdi.

Kapılar açılırken, pantolonundaki olmayan katlı paçayı düzeltmek için eğilir gibi yaptıktan sonra aniden doğrulup kapıya doğru bir adım attı.

Kimse tepki göstermedi. Kulaklıklarıyla müzik dinleyen

sporcu gözlerini kapatmıştı. İnsanlar vagona binmeye ve vagondan inmeye devam ettiler, ama kimse ona bakmadı ve kimse çıkışını kapatmak için harekete geçmedi ya da üzerine beceriksizce ceketini attığı elini birden kaldırmadı.

Düşmanları ne yaptığını biliyorlarsa bile, yapmasına izin veriyorlardı.

Bu gerçek olduğu anlamına mı geliyordu yoksa şimdilik gerçek olduğuna inanmasını mı istiyorlardı? Bütün olasılıkları düşünmeye çalışmak başını ağrıtıyordu. Tren harekete geçmek üzereyken tekrar direğe tutundu.

"İneceğin durak değil mi?"

Kafasını kaldırınca Daniel Beach'i ona gülümserken buldu – okulun en popüler öğretmenine, Habitat for Humanity mücadelecisine ait tatlı, samimi gülümsemeydi.

"Ee, hayır." Gözlerini kırpıştırdı, düşünceleri dağıldı. Sıradan bir yolcu olsa, ne derdi? "Bir an için nerede olduğumu unuttum. Bütün istasyonlar birbirine karışmaya başladı."

"Dayan. Hafta sonuna sadece sekiz ya da dokuz saat kaldı."

Tekrar gülümsedi, kibar bir gülümsemeydi. Kurbanlarıyla sosyalleşme fikri onu rahatsız etti, ama Daniel'ın oynaması gereken rolü –arkadaş canlısı yolcu, sıradan insan– sahiplenmesini kolaylaştıran tuhaf –muhtemelen sahte– bir normalliği vardı.

Gözlemine hüzünlü küçük bir kahkaha attı. İş haftası yeni başlıyordu. "Hafta sonları izinli olsaydım, bu heyecan verici olabilirdi."

Güldü ve sonra içini çekti. "Bu çok kötü. Hukuk mu?"

"Tıp."

"Daha kötü. İyi halden ötürü dışarı çıkmanıza izin vermiyorlar mı?"

"Nadiren. Sorun değil. Çılgın partiler bana göre değil."

"Ben de o tür şeyler için fazla yaşlıyım," diye itiraf etti. "Genellikle gece on civarı hatırladığım bir gerçek."

O kahkaha atarken Jesse kibarca gülümsedi ve deli gibi bakmamaya çalıştı. Bir sonraki işiyle arkadaşlık etmesi hem ürkütücü hem de tehlikeliydi. Daha önceki kurbanlarıyla hiç iletişim kurmamıştı. Ona bir insan gözüyle bakamazdı. Pasif kalabilmesi için sadece canavarı –bir milyon potansiyel ölüyü– görmek zorundaydı.

"Ama arada sırada dışarıda sakin bir akşam yemeği yemek hoşuma gider," diyordu.

"Hımm," diye mırıldandı dalgın bir şekilde. Kulağa ona katılıyormuş gibi geldiğini fark etti.

"Merhaba," dedi. "Adım Daniel."

Şaşkınlıktan adının ne olması gerektiğini unuttu. Jesse uzattığı elini sıkarken zehirli yüzüğünü ağırlığının farkındaydı.

"Merhaba, Daniel."

"Merhaba..." Kaşlarını kaldırdı.

"Ee, Alex." Oops, bu birkaç isim önceydi. Her neyse.

"Tanıştığıma sevindim, Alex. Dinle, bunu asla yapmam-asla. Ama... neden olmasın? Sana numaramı verebilir miyim? Belki bir ara sakin bir akşam yemeği yeriz?"

Ona şaşkınlıkla bakakaldı. Adam ona asılıyordu. Bir adam ona asılıyordu. Hayır, bir adam değil. Psikozlu bir uyuşturucu çarı için çalışan müstakbel bir toplu katil.

Ya da dikkatini dağıtmaya çalışan bir ajandı?

"Seni korkuttum mu? Yemin ederim ki, zararsızım."

"Ee, hayır, ben sadece... daha önce kimse bana bir trende çıkma teklif etmemişti." Bu doğruydu. Aslına bakılırsa, yıllardır kimse ona çıkma teklif etmemişti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bu da doğruydu.

"Bak ne diyeceğim. Bu kâğıda adımı ve numaramı yazıp

sana vereceğim, ineceğin istasyona vardığında, yere çöp atmak yanlış olduğu için onu gördüğün ilk çöp kutusuna atabilir ve beni anında unutabilirsin. Senin için küçük bir rahatsızlık olur – çöp kutusuyla geçireceğin birkaç saniye."

Daniel konuşurken Jesse gülümsedi, ama gözleri adamın 2 numaralı kurşun kalemle arkasına iletişim bilgilerini yazdığı fişteydi.

"Çok düşüncelisin. Bunu takdir ediyorum."

Daniel kafasını kaldırıp baktı, hâlâ gülümsüyordu. "Ya da, atmazsın. Beni aramak için kullanırsın ve ben sana yemek ısmarlarken birkaç saat sohbet ederiz."

Monoton ses Penn Quarter istasyonunu anons edince rahatladı. Çünkü üzülmeye başlamıştı. Evet, Daniel Beach'le yemeğe çıkacaktı, ama ikisi de bundan pek hoşlanmayacaklardı.

Üzüntüye yer olamazdı. Çok fazla masum insan ölebilirdi. Ölen çocuklar, ölen anneler ve babalar. Kimseyi incitmemiş iyi insanlar.

"Bu bir çıkmaz," diye kısık bir sesle karşılık verdi.

Tren tekrar durdu ve arkasından geçen adam onu itmiş gibi yaptı. Uygun iğne çoktan elindeydi. Dengesini korumaya çalışıyormuş gibi direğe uzandı ve yanlışlıkla olmuş gibi Daniel'ın elini tuttu. Şaşkınlıkla elini çekerken, Jesse dengesini korumaya çalışıyormuş gibi sıkıca tutundu.

"Off. Özür dilerim, seni şaşırttım," dedi. Onu bıraktı ve küçük şırınga avucundan ceketinin cebine kaydı. El çabukluğu, üzerinde çok çalıştığı bir şeydi.

"Sorun değil. İyi misin? O adam seni devirecekti."

"Evet, iyiyim, teşekkür ederim."

Tren tekrar harekete geçerken Daniel'ın yüzünün hızla solmasını izledi.

"Hey, *sen* iyi misin?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Ee, ben... ne?"

Şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Bayılacak gibi görünüyorsun. İzninizle," dedi yanlarındaki kadına. "Arkadaşım oturabilir mi? Kendisini iyi hissetmiyor."

Kadın kocaman kahverengi gözlerini devirdikten sonra dikkatle diğer tarafa baktı.

"Hayır," dedi Daniel. "Beni... boş ver. Ben..."

"Daniel?" diye sordu.

Sendelemeye başlamıştı, yüzü bembeyazdı.

"Bana elini ver, Daniel."

Daniel neşeli bir şekilde elini uzattı. Jesse onun bileğini tuttu ve saatine bakıp içinden sayıyormuş gibi yaparken dudaklarını bariz bir şekilde oynattı.

"Tıp," diye homurdandı Daniel. "Sen bir doktorsun."

Bu kısım senaryoya daha yakındı ve ona kendisini rahat hissettirdi. "Evet ve durumundan hiç memnun değilim. Bir sonraki istasyonda benimle birlikte ineceksin. Biraz temiz hava almalısın."

"Yapamam. Okul... geç kalamam."

"Sana izin yazarım. Benimle tartışma, ne yaptığımı biliyorum."

"Pekâlâ. Alex."

L'Enfant Plaza hat üzerindeki en büyük ve karışık istasyonlardan biriydi. Kapı açılınca, Alex kolunu Daniel'ın beline dolayıp onu dışarı çıkardı. Destek almak için Daniel bir kolunu onun omzuna attı. Bu Jesse'yi şaşırtmadı. Ona enjekte ettiği triptamin insanları sersemletir, uysallaştırır ve dost canlısı yapardı. Üzerine gitmediği sürece onun istediklerini yapacaktı. İlaç vasıfsız kişilerin dürüstlük serumu dedikleri yatıştırıcı sınıfıyla uzaktan akrabaydı ve ekstaziye benzer birkaç etkisi vardı; ikisi de sınırları yok etmekte ve işbirliği

yapmaya ikna etmekte çok iyilerdi. Sersemlikten ötürü bu sentezi seviyordu. Daniel karar vermekte zorlanacak ve bu yüzden –konfor alanının duvarlarını gerçekten zorlayan bir şey yapmasını istemediği sürece– ilacın etkisi geçene kadar onun söylediklerini yapacaktı.

Beklenmedik özel konuşma sayesinde bu umduğundan daha kolay olmuştu. Ona iğneyi saplamayı ve sonra o eski *Burada doktor var mı? Ah, evet, ben doktorum!* numarasını oynamayı planlamıştı. İşe yarayabilirdi, ama Daniel o zaman bu kadar uysal olmazdı.

"Pekâlâ, Daniel, kendini nasıl hissediyorsun? Nefes alabiliyor musun?"

"Elbette. Nefes almak güzel."

Hızla onunla yürüdü. İlaç nadiren insanların midesini bulandırırdı ama her zaman istisnalar olabilirdi. Rengine bakmak için kafasını kaldırdı. Hâlâ solgundu ama dudakları mide bulantısına işaret edebilecek yeşilimsi renge dönüşmemişti.

"Miden bulanıyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Hayır, ben iyiyim..."

"Korkarım değilsin. Seni yanımda işe götüreceğim, mahsuru yoksa. Bunun ciddi bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

"Pekâlâ... hayır. Okula gitmeliyim?"

Sersemliğine rağmen ona rahatlıkla ayak uydurabiliyordu. Bacakları onunkinden iki kat uzundu.

"Onlara neler olduğunu anlatırız. Okulun numarası var mı?"

"Evet, Stacey – ofisten."

"Yürürken onu ararız."

Bu onları yavaşlatacaktı, ama başka yolu yoktu; uysal kalması için endişesini gidermek zorundaydı.

"İyi fikir." Kafasını salladı, sonra cebinden eski bir Blackberry çıkarıp tuşlarıyla oynadı.

Telefonu nazikçe elinden aldı. "Stacey'nin soyadı ne?"

"Danışmanın altında."

"Anladım. Pekâlâ, senin için arıyorum. Al, Stacey'ye hasta olduğunu söyle. Doktora gideceksin."

Daniel itaatkâr bir şekilde telefonu alıp Stacey'nin cevap vermesini bekledi.

"Merhaba," dedi. "Stacey, ben Daniel. Evet, Bay Beach. Kendimi pek iyi hissetmiyorum, Dr. Alex'e gideceğim. Üzgünüm. Bunu üzerine yıkmak istemezdim. Üzgünüm, teşekkürler. Evet, iyileşeceğim, elbette."

Jesse, adını duyunca biraz irkildi, ama bu alışkanlıktı. Önemi yoktu. Bir süre boyunca Alex olmayacaktı, hepsi bu.

Onu okuldan uzaklaştırmak riskliydi. Ölüm kuryesini yakından takip ediyorsa, De la Fuentes'in fark edeceği türden bir şeydi. Ama herhalde bir Cuma gününü kaçırdığı için alarma geçecek değildi. Daniel pazartesi günü tek parça halinde okula gidince, uyuşturucu lordunun endişesi kalmayacaktı.

Telefonu Daniel'dan alıp cebine attı.

"Bunu senin için saklayacağım, olur mu? İyi görünmüyorsun ve onu kaybetmeni istemiyorum."

"Pekâlâ." Daniel tekrar etrafına baktı ve tepedeki kemerli dev tavana kaşlarını çattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Ofisime, unuttun mu? Şimdi trene bineceğiz." Jesse bu vagonda diğer trenden kimseyi görmedi. Takip ediyorlarsa bile, bunu uzaktan yapıyorlardı. "Bak, boş bir yer var. Dinlenebilirsin." Oturmasına yardım etti ve fark ettirmeden telefonunu ayağının ucuna düşürdükten sonra ayakkabısıyla koltuğun altına itti.

Hiçbir iş yapmadan birinin izini sürmenin en kolay yolu cep telefonu sinyalini takip etmekti. Cep telefonları hep ka-

çındığı bir tuzaktı. Düşman için kendinizi etiketlemeye gönüllü olmak gibiydi.

Ayrıca, arayabileceği kimse yoktu.

"Teşekkürler," dedi Daniel. Hâlâ bir koluyla ona dolanmıştı, ama bu kez Alex ayakta ve o oturduğu için kolu bileğindeydi. Sersemlemiş bir halde ona baktıktan sonra ekledi, "Yüzün hoşuma gidiyor."

"Ah. Şey, teşekkür ederim."

"Çok hoşuma gidiyor."

Daniel'ın yanında oturan kadın Alex'e bakıp yüzünü inceledi. *Harika.*

Kadın etkilenmemiş görünüyordu.

Daniel alnını onun kalçasına dayayıp gözlerini kapattı. Yakınlığı birkaç farklı açıdan huzursuzluk verici, ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Uzun zamandır bir insan ona şefkatle dokunmamıştı, bu şefkat bir test tüpünden çıkmış olsa da. Ne olursa olsun, henüz uyumasına izin veremezdi.

"Ne öğretmenisin, Daniel?"

Yüzünü yukarı doğru kaldırdı, yanağı hâlâ kalçasına yaslıydı.

"Genellikle İngilizce. En sevdiğim bu."

"Gerçekten mi? Sosyal bilimler en kötü olduğum alandı. Fen bilimlerini severdim."

Suratını buruşturdu. "Fen bilimleri!"

Yanındaki kadının yanında oturana, "Sarhoş," diye homurdandığını duydu.

"Sana öğretmen olduğumu söylememeliydim." Derin bir iç çekti.

"Neden?"

"Kadınlar bundan hoşlanmazlar. Randall, 'Asla bilgi vermeye hevesli olma,' der." Söyleyiş tarzı Randall'ı kelimesi kelimesine tekrar ettiğini gösteriyordu.

"Ama öğretmenlik asil bir meslektir. Dünyanın gelecekteki doktorlarını ve bilim insanlarını eğitmek."

Üzgün bir şekilde ona baktı. "Ama para kazandırmıyor."

"Bütün kadınlar paraya meraklı değillerdir. Randall yanlış kadınla çıkıyor olmalı."

"Eşim parayı severdi. Eski eşim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Tekrar içini çekip gözlerini kapattı. "Bu kalbimi kırdı."

Ona bir kez daha acıdı. Üzüntüsüne. Ekstazi-dürüstlük serumu karışımıyla kafayı bulmasaydı, bunları asla söylemeyeceğini biliyordu. Artık daha net bir şekilde konuşuyordu; ilacın etkisi geçmiyordu, sadece zihni ona alışmaya başlamıştı.

Hafifçe yanağına vurup neşeli bir ton takındı. "Eğer rahatlıkla satın alınabiliyorsa, üzülmeye değmeyecek biri olmalı."

Gözlerini tekrar açtı. Tatlı bir elaydı, hatta yeşil ve hafif gri karışımı bir ton bile vardı. Fotoğraflarda De la Fuentes'le buluşan kendinden emin adamın beysbol şapkasının altına gizli gözlerini dikkatle bakarken hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

Gerçekten çoklu kişilik bozukluğu varsa ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce böyle bir vakayla hiç karşılaşmamıştı.

"Haklısın," dedi. "Haklı olduğunu biliyorum. Hayal ettiğim gibi değil, gerçekten nasıl biri olduğunu görmem gerekiyordu."

"Kesinlikle. İnsanlara dair fikirler üretiyor, birlikte olmak istediğimiz kişiyi yaratıyoruz ve sonra gerçek olanı sahte kalıbın içinde tutuyoruz. Her zaman iyi sonuçlanmıyor."

Saçmalık. Ne söylediğini bilmiyordu. Hayatı boyunca tek bir yarı ciddi ilişkisi olmuştu ve o bile uzun sürmemişti. Okul çocuktan önce gelmişti, tıpkı altı sene boyunca işinin her şeyden önce gelmiş olması gibi. Tıpkı şu anda nefes al-

manın onun için her şeyden öncelikli olması gibi. Takıntılı olmakla ilgili bir sorunu vardı.

"Alex?"

"Evet?"

"Ölecek miyim?"

Güven verircesine gülümsedi. "Hayır. Öleceğini düşünseydim, bir ambulans çağırırdım. İyileşeceksin. Sadece emin olmak istiyorum."

"Pekâlâ. Kan vermem gerekecek mi?"

"Olabilir."

İçini çekti. "İğneler beni tedirgin eder."

"Bir şey olmaz."

Bunun –ona yalan söylemenin– canını sıkmasından hoşlanmadı. Basit güveninin, yaptığı her şeyi en iyi güdülerle ilişkilendirmesinin ilginç bir yanı vardı... Bu duygudan kurtulmak zorundaydı.

"Teşekkür ederim, Alex. Gerçekten."

"Sadece işimi yapıyorum." Yalan söylemiyordu.

"Sence beni arayacak mısın?" diye sordu umutla.

"Daniel, birlikte bir gece geçireceğimiz kesin," diye söz verdi. Daniel ilacın etkisi altında olmasaydı, Jesse'in sesindeki gerginliği duymuş ve gözlerindeki soğukluğu görmüş olurdu.

BÖLÜM 5

Geri kalanı neredeyse fazla kolay oldu... bunun bir anlamı var mıydı? Paranoya seviyesi şimdiden o kadar yüksekti ki, bu yeni endişenin onu yükseltip yükseltmediğini anlaması zordu.

Daniel, Rosslyn istasyonunda itiraz etmeden taksiye bindi. Jesse bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu – o ve Barnaby neler yapabileceklerine dair sağlam tecrübeler edinmek için zehirli olmayan hazırlıkların çoğunu denemişlerdi. Bu sorunların ve endişelerin başka birine kaldığı ve yapılması gereken tek şeyin bir eli tutmak ve doğru yöne doğru dürtülmek olduğu hoş bir rüya gibiydi. Notlarında *Lideri İzle* takma adını vermişlerdi, ama resmi raporlarda daha etkileyici bir ismi vardı.

Rahatlatıcı bir geziydi, o zaman bile kısıtlamalarına çaresizce ihtiyacı olmasaydı, kendisini şımartabilirdi.

Daniel'ı koçluğunu yaptığı voleybol takımı hakkında konuşturdu –antrenmana katılmak için zamanında okulda olup olmayacağını sormuştu– ve bütün taksi yolculuğu boyunca isimlerini ve sahada en iyi oldukları alanları ezberleyene kadar ona kızlardan bahsetti. Taksi şoförü umursamadı ve anlayamayacağı kadar kısık bir sesle bir şarkı mırıldanmaya devam etti.

Daniel yolculuğun büyük ölçüde farkında değildi, ama uzun bir kırmızı ışıkta kafasını kaldırıp kaşlarını çattı.

"Ofisin çok uzakta."

"Evet, öyle," diye ona katıldı. "Çok fazla araca binmek gerekiyor."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Bethesda."

"Hoş bir yer. Columbia Heights o kadar güzel değil. En azından, benim yaşadığım kısmı değil."

Taksi tekrar hareket etti. Memnundu; planı iyi gidiyordu. Son trene binmesini ve trenden inmesini fark ettilerse bile, iş saatinde bir arada ilerleyen birbirine benzeyen taksilerden oluşan bir denizde izini sürmeleri çok zor olurdu. Bazen hazırlıklı olmak bir büyü gibiydi. Her şey yeterince *detaylı* bir şekilde planlayarak olayları istediğiniz şekle sokabilirdiniz.

Daniel artık o kadar konuşkan değildi. Bu ilacın etkisinin ikinci bölümüydü ve giderek yorgunluk bastıracaktı. Bir süre daha uyanık kalmasına ihtiyacı vardı.

"Neden bana numaranı verdin?" diye sordu, Daniel'ın gözleri kapanmaya başlayınca.

Daniel dalgın bir şekilde gülümsedi. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Ben de yapmadım."

"Muhtemelen daha sonra utanacağım."

"Ama seni ararsam, utanmayacaksın, değil mi?"

"Olabilir. Bilmiyorum, bu hiç benim yapabileceğim türden bir şey değil."

"Öyleyse, neden yaptın?"

Daniel yumuşak bakışlarını ondan hiç ayırmadı. "Yüzün hoşuma gitti."

"Bunu söylemiştin."

"Onu tekrar görmek istedim. Bu beni cesur kıldı."

Alex kaşlarını çattı, suçluluk duygusu damarlarında dolaşmaya başladı.

"Kulağa tuhaf mı geliyor?" Daniel endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, çok hoş. Birçok erkek bir kadına bu tür şeyler söylemez."

Baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ben de genelde söylemem. Çok... korkakça."

"Bence çok cesursun."

"Farklı hissediyorum. Sanırım sebebi sensin. Gülümsemeni görür görmez farklı hissettim."

Ben sakinleştirici enjekte eder etmez, diye içinden düzeltti.

"Bu çok hoş bir iltifat," dedi. "İşte gidiyoruz, ayağa kalkabilir misin?"

"Elbette. Burası havaalanı."

"Evet, arabam burada."

Kaşları çatıldı, sonra tekrar düzeldi. "Yolculuktan yeni mi döndün?"

"Şehre yeni geldim, evet."

"Ben de bazen yolculuğa çıkarım. Meksika'ya gitmek hoşuma gidiyor."

Alex birden kafasını kaldırdı. Önüne, yürüdüğü yere bakıyordu. Yüzünde rahatsızlığa dair bir belirti yoktu. Eğer onu bir sırrı ifşa etmeye zorladıysa, baskı noktası oluşturan en ufak bir şeyde, uysallığının yerini şüphe alırdı. Başka bir yabancıyı lideri olarak benimser ve kaçmaya çalışırdı. Tedirgin olup ona dikkat çekebilirdi.

"Meksika'nın nesini seviyorsun?" diye sordu dikkatle.

"Hava sıcak ve kuru. Bu hoşuma gidiyor. Hiç sıcak bir yerde yaşamadım, ama sanırım bu hoşuma giderdi. Ama yanarım. Hiç bronzlaşamadım. Güneşte vakit geçirmiş gibi görünüyorsun."

"Hayır, bu şekilde doğdum." Ten rengini hiç tanımadığı babasından almıştı. Genetik testler ağırlıklı olarak Koreli, Latin ve Galli kanı taşıdığını gösteriyordu. Hep babasının neye benzediğini merak etmişti. Annesinin İskoç geçmişi onda tuhaf bir şekilde sıradan bir yüz yaratmıştı – herhangi bir yerden olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Bu güzel olmalı. Güneş kremi sürmeliyim, *bol miktarda* güneş kremi. Yoksa soyulurum. Çok iğrenç. Sana bunu söylememeliydim."

Jesse güldü. "Unutacağıma söz veriyorum. Başka ne hoşuna gidiyor?"

"Ellerimle çalışmak. Ev inşa etmeye yardım ediyorum. Becerikli bir şekilde değil; sadece söyledikleri yere çekiçle vuruyorum. Ama insanlar çok nazik ve cömertler. Bunu seviyorum."

Her şey çok ikna ediciydi ve Jesse bir korku dalgası hissetti. Vücudunda dolaşan kimyasallara rağmen, Daniel nasıl olur da bir hikâyeye bu kadar kolay ve zahmetsizce bağlı kalabilirdi? Bir tür direnç oluşturmadıysa? Departmanı bir panzehir yaratıp ona vermediyse ve şimdi ona rol yapmıyorsa? Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onu hazırlayan departman olmak zorunda değildi. Bunun De la Fuentes'le iletişimiyle bir ilgisi olabilirdi. Tuhaf ilaçların onun ilacıyla etkileşiminin nasıl bir sonucu olacağını kim bilebilirdi? Diliyle arka dişindeki sahte kaplamaya dokundu. De la Fuentes planlarına müdahale etmeye kalktığı için muhtemelen onu cezalandırmak isteyecekti. Ama bunu önceden nasıl bilebilirdi? Daniel onun bir karşı ajan olduğunu nasıl bu kadar çabuk anlayabilirdi? Üstelik artık kimse için çalışmıyordu.

Planına sadık kal, diye içinden geçirdi. *Onu arabaya bindirirsen zoru başarmış olacaksın. Kısmen.*

"Oradaki evler de hoşuma gidiyor," diyordu Daniel.

"Pencereleri asla kapatma gereği duymuyorsun, rüzgâr esip geçiyor. Bazılarının penceresi bile yok. Columbia Heights'tan çok daha güzel olduğunu söyleyebilirim. Bethesda'dan daha güzel olmayabilir. Bahse girerim doktorlar güzel evlerde oturuyorlardır."

"Ben hariç. Sıkıcı bir apartman dairesi. Orada çok fazla vakit geçirmediğim için önemi yok."

Daniel ağırbaşlılıkla kafasını salladı. "Hayat kurtarmakla meşgulsün."

"Pek sayılmaz. Acil servis doktoru değilim."

"Ama *hayatını* kurtarıyorsun." Kocaman grimsi yeşil gözler, tam bir güven. Bu davranışı gerçekse, ilacın etkisinden olduğunu biliyordu. Ama yine de onu huzursuz etti.

Jesse'nin yapabileceği tek şey rolünü oynamaya devam etmekti.

"Ben sadece sana göz kulak oluyorum ölmeyeceksin." Bu kısmı doğruydu. Departmandaki çocuklar bu adamı öldürebilirlerdi. En azından Jesse onu bundan kurtarabilirdi. Ama... felaketi engelledikten sonra, Daniel Beach bir daha hücre duvarlarının dışını asla göremeyecekti. Ve bu ona...

Bir milyon ölü. Masum küçük bebekler. Tatlı yaşlı büyükanneler. Mahşerin İlk Atlısı beyaz bir atın sırtında.

"Ah, bir otobüs daha," dedi ılımlı bir sesle.

"Bu bizi arabama götürecek. Ondan sonra yürümene gerek kalmayacak."

"Sorun değil. Seninle yürümek hoşuma gidiyor." Ona gülümserken tırmandığı merdivenlerde tökezledi. Alex düşmesine izin vermeden onu dengede tuttu ve sonra çoğunlukla boş otobüsteki en yakın koltuğa yönlendirdi.

"Yabancı filmleri sever misin?" diye sordu Daniel, gelişigüzel.

"Ee, bazılarını, sanırım."

"Üniversitede güzel bir sinema var. Akşam yemeği iyi geçerse, belki bir dahaki sefere altyazılı bir film deneyebiliriz."

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi. "Birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından benden hâlâ hoşlanırsan, seninle kesinlikle katlanamayacağım bir filmi izlemeye gelirim."

Gülümsedi, gözleri hâlâ kapanıyordu. "Senden hâlâ hoşlanıyorum."

Bu tamamen saçmalıktı. Bu konuşmayı *flörtten* uzaklaştırmanın bir yolu olmalıydı. Neden burada canavar gibi hisseden oydu? Pekâlâ, o bir *canavardı*, ama bununla, büyük ölçüde, barışmıştı ve toplumun iyiliği için var olması gereken türden bir canavar olduğunu biliyordu. Bazı açılardan normal bir doktor gibiydi – hayat kurtarmak için acıya sebep olmak zorundaydı. Bedenin geri kalanını kurtarmak için kangrenli bir uzvu kesmek gibiydi, sadece biraz farklıydı. Acı burada, kurtarıcı başka bir yerde. Ve başka bir yer kurtarmaya değerdi.

Her zaman olduğu gibi sadece mantık yürütüyordu, böylece kendisiyle yaşayabiliyordu. Ama kendisine asla açıkça yalan söylemezdi. Ahlaki olarak gri bir bölgede yaşamadığını biliyordu; tamamen kapkara bir bölgedeydi. Ama Alex'in işini yapmasından daha kötü olan tek şey başka birinin kötü bir şekilde yapmasıydı. Ya da kimsenin yapmamasıydı.

Ama *canavar* damgasını tamamen kabullense de, masum insanları öldüren türden bir canavar kesinlikle değildi. Hatta hâlâ ona iri buklelerinin altından köpek yavrusuna benzeyen kocaman ela gözleriyle bakan bu suçlu olanı bile öldürmeyecekti.

Ölü bebekler, diye içinden tekrar etti. Ölü bebekler, ölü bebekler, ölü bebekler.

Asla bir casus ya da gizli çalışan biri olmak istememişti, ama şimdi bu iş için duygusal olarak da uygun olmadığını

görebiliyordu. Anlaşılan içinde çok fazla karşılıksız sempati dolaşıyordu ve bu ironikti. Bu yüzden kurbanınızla *konuşmadan* önce onunla konuşmamalıydınız.

"Pekâlâ, Daniel, işte gidiyoruz. Ayağa kalkabilir misin?"

"Hı-hım. Ah, dur, çantanı taşımama izin ver."

Güçsüz bir şekilde elini evrak çantasına götürdü.

"Ben taşırım." Açıkçası parmakları çantanın sapının etrafında uyuşmuştu. "Senin dengene odaklanman gerekiyor."

"Çok yorgunum."

"Biliyorum, bak arabam orada. Gümüş olan."

"Bir sürü gümüş araba var."

Amaç da bu. "Tam şurada. Pekâlâ, uzanabilmen için seni arka koltuğa alalım. Neden ceketini çıkarmıyorsun, bunalmanı istemem. Ayakkabılarını da, işte böyle." Sonrasında uğraşacağı daha az şey olacaktı. "Bacaklarının sığması için dizlerini yukarı doğru bük. Harika."

Daniel başını sırt çantasına yaslamıştı, Alex bunun o kadar rahat olduğunu sanmıyordu, ama umursayacak durumda değildi.

"Çok iyisin, Alex," diye mırıldandı, artık gözleri kapalıydı. "Sen tanıdığım en iyi kadınsın."

"Bence sen de çok iyisin, Daniel," diye itiraf etti Alex.

"Teşekkürler," dedi ve sonra uykuya daldı.

Hemen bagajdan bej örtüyü aldı. Koltuklarla aynı renkti. Onu üzerine örttü. Çantasından bir şırınga çıkarıp ayak bileğindeki damarına enjekte etti, dışarıdan ne yaptığının görülmemesi için vücudunu öne doğru eğdi. *Lideri İzle* yaklaşık bir saat içinde etkisini yitirecekti ve bundan daha uzun süre uyumasına ihtiyacı vardı.

Ajan değil, diye karar verdi. Bir ajan adam kaçırma ilacının etkisi altındaymış gibi davranabilirdi, ama bu şekilde bayıltılmasına asla izin vermezdi.

* * *

Yarattığı geçici laboratuar Batı Virginia'nın kırsal bir bölgesindeydi. Uzun zamandır ineklerin olmadığı bir süt sağma ahırı olan küçük bir çiftlik kiralamıştı. Ahırın dışı evle uyumlu beyaz kompozit kaplamaydı; içeride ise duvarlar ve tavan alüminyumla kaplanmıştı. Betonla yalıtılan zeminde eşit aralıklarla yerleştirilen oluklar vardı. Arka tarafta küçük bir ranzalı oda vardı; misafirler için ekstra alan olarak tanıtılmıştı, *hoş bir şekilde kırsal*. Alex, kırsallığı sevimli bulan birçok saf gezgin olduğundan emindi ama istediği tek şey elektrikle suyun bağlı ve çalışıyor durumda olmasıydı. Çiftlik eviyle ahır 95 hektarlık bir elma bahçesinin ortasında yer alıyordu ve bahçenin etrafı daha fazla çiftlik alanıyla çevriliydi. En yakın komşu bir buçuk kilometreden daha uzaktaydı. Bu meyve bahçesinin sahipleri, mülklerini sezon dışında çiftlikte çalışıyormuş gibi yapmak isteyen şehirli gezginlere kiralayarak kazanç elde ediyorlardı.

Çok pahalıydı. Alex kira ücretini her düşündüğünde kaşlarını çatıyordu ama buna mecburdu. Kullanışlı bir alanı olan gizli bir tesise ihtiyacı vardı.

Her şeyi hazırlamak için geceleri çalışmıştı. Gündüz Daniel'ı uzaktan takip etmiş ve sonra okul saatleri sırasında arabada mümkün olduğunca uyumuştu. O sırada tamamen bitkin durumdaydı, ama iş günü bitmeden önce hâlâ yapması gereken çok fazla şey vardı.

İlk durak, şehirden bir saatten fazla mesafedeki küçük bir otoban çıkışıydı. On senedir kimse kullanmamış gibi görünen dar bir toprak yol onu ağaçların iyice içine doğru götürdü. Bir yere çıkıyor olmalıydı, ama neresi olduğunu görmesi için fazla uzaklaşmasına gerek kalmadı. Gür bir gölgeliğin altında durup işe koyuldu.

Daniel departman ya da, daha olası olan, onunla bağlantılı

organizasyonlardan biri –CIA, birkaç askeri bölüm, departman gibi resmi bir ismi olmayan başka bir gizli operasyon kurucuları– tarafından görevlendirildiyse, üzerinde elektronik bir takip cihazı olmalıydı. Tıpkı bir zamanlar onda olduğu gibi. Dalgın bir şekilde, kısa saçlarının örttüğü ensesindeki küçük kabarık yara izine parmağını dokundurdu. Kafayı işaretlemeyi severlerdi. Bedenin sadece tek bir parçasının geri getirilebilme ihtimaline karşı, kafa kimlik belirlemek için en iyi bölgeydi.

Arka kapıyı açıp Daniel'ın kafasının yanında ıslak zeminde diz çöktü. O ve Barnaby'nin işaretlendikleri yerden başlayıp parmaklarını hafifçe teninin üzerinde gezdirdi, sonra daha fazla bastırarak tekrar dokundu. Hiçbir şey yoktu. Takip cihazları kulaklarının arkasından yeni çıkarılmış birkaç yabancı kurban görmüştü, o yüzden orayı da kontrol etti. Sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirip şişlikler ya da sert noktalar olup olmadığını görmek için kafa derisini inceledi. Bukleleri yumuşaktı ve turunçgilleri andıran hoş bir kokusu vardı. Saçını umursadığından değil, ama en azından ellerini yağlı, berbat kokan bir yuvaya sokmamıştı. Bunu takdir etti.

Sırada ağır kaldırma kısmı vardı. Eğer bu adamı takip eden De la Fuentes ise, takip cihazı muhtemelen içinde olacaktı. İlk olarak ayakkabılarını yolun kenarındaki ağaçlığa attı – giysileri içinde en olası suçlular onlardı; erkeklerin çoğu her gün aynı ayakkabıları giyerdi. Sonra gömleğini çıkardı, düğmeli olması sevindiriciydi ama yine de vücudunun ağırlığının altından onu çıkarmak zordu. Atletini kafasından çıkarmaya çalışmadı, cebinden bir bıçak çıkarıp kumaşı rahatlıkla çıkarılabilecek üç parçaya ayırdı. Göğsüne göz gezdirdi – şüpheli bir yara izi ya da şişlik yoktu. Gövdesi kollarından daha açık renkti, hafif bir çiftçi yanığı vardı, hiç şüphesiz Meksika'da tişörtüyle ev inşa ederken yanmıştı. Ya da –aynı şekilde güneşli olan– Mısır'da süpervirüs peşindeyken.

Spor salonu kası yerine sporcu kası olduğunu düşündüğü kaslara sahipti. Keskin hatlı değil, sadece takıntılı olmadan aktif olduğunu gösteren pürüzsüz bir kas dizilimi vardı.

Onu yüzüstü yuvarlamak zordu, arka koltuğun ayak boşluğuna düşüp koltukların arasındaki tümseğe serildi. Sol köprücük kemiğinde paralel ve eşit uzunlukta iki hafif yara izi vardı. Onları dikkatle inceledi, etrafındaki tenini yokladı, ama olması gereken normal lifli hipertrofik doku dışında hiçbir şey hissetmedi.

Onu çevirmeden önce kot pantolonunu çıkarmış olması gerektiğini anlaması uzun sürmedi. Tuhaf bir şekilde yatan vücudunun üzerine çıkıp fermuarını açmak için iki koluyla uzanması gerekti. Adamın dar pantolon giymediğine sevindi, sonra diğer yolcu kapısından dışarı çıkıp pantolonu ayaklarından çekerek çıkardı. Külot yerine boksör şort giydiğini görünce şaşırmadı. Giyiniş tarzına uyuyordu. Önce iç çamaşırını, sonra çoraplarını çıkardı ve diğer giysileriyle birlikte hepsini alıp yoldan birkaç adım uzaklaştı ve onları devrilmiş bir kütüğün altına sıkıştırdı. Sırt çantasını almak için tekrar arabaya gitti. Dizüstü bilgisayarı birinin farkında olmadan taşıyabileceği elektronik bir aleti gizlemek için harika bir yerdi.

Daha önce de hedefleri soymak zorunda kalmıştı. Laboratuar ortamında, onun için hedefi hazırlayan insanlar olurdu –Barnaby onlara astlar derdi– ama Alex her zaman laboratuarda olmazdı ve Afganistan'da Herat'a yaptığı ilk eğitim gezisinde, astlara minnettar olmayı öğrendi. Aylarca yıkanmamış bir adamı soymak hiç hoş değildi – özellikle de, bu işin ardından duş alabileceği bir yer yoksa. En azından, Daniel temizdi. Bugün ter döken kendisiydi.

Bagajdan aldığı tornavidayla hemen Washington plakasını Batı Virginia'daki bir hurdalıkta bulduğu benzer arabadan söktüğü plakayla değiştirdi.

Hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için bacaklarının arkasını, ayaklarının altını ve ellerini inceledi. Daha önce uzuvlarda hiç takip cihazına rastlamamıştı, belki de uzuvlar bazen dikkat çekmek için kesildiği içindi. Hiç yara izi görmedi. Ayrıca silah eğitimi aldığı ya da onları sık sık kullandığına işaret eden nasırlara da rastlamadı. Yumuşak öğretmen ellerine sahipti, tecrübesiz çalışmadan kaynaklanan su toplamış kabarcıklara işaret eden birkaç sert nokta vardı.

Onu koltuğa yuvarlamaya çalıştı ama çok geçmeden bunun boş bir çaba olduğunu anladı. Rahat bir uyku pozisyonu değildi, ama ne olursa olsun uyanacaktı. Daha sonra ağrısı olacaktı. Ama Alex'in bunu düşünmesi son derece gülünçtü.

Battaniyeyi düzeltip olabildiğince vücudunun etrafına sararken, okuduğu belgelerden ve karşısındaki kanıttan yola çıkarak Daniel hakkında bir hikâye oluşturmaya başladı.

Daniel Beach'in büyük ölçüde şu anda gördüğü adam olduğuna inanıyordu: hoş, iyi adam. Paragöz eski eşinin ondan hoşlanması anlaşılabilirdi. Muhtemelen kolay âşık olunabilen biriydi. Bir süre sonra, kadın dikkatini sahip olmadığı şeylere vermiş olmalıydı – güzel bir ev, büyük bir yüzük, araba. Muhtemelen Daniel'ın bu yönünü özlüyor olmalıydı, ne de olsa, tepenin diğer tarafındaki çimenler daha yeşildir.

Ama Daniel'da aynı zamanda derinliklerde gömülü bir karanlık vardı, belki de ebeveynlerini kaybetmenin acısı ve adaletsizliğinden doğmuş, eşinin ihanetiyle kızışmış ve sonra geriye kalan son aile üyesini de kaybetmesiyle ateşlenmişti. Bu karanlık kolay kolay yüzeye çıkmayacaktı. Onu sınıflandıracak, sakin hayattan uzak tutup uygun olduğu karanlık yerlere yığacaktı. Meksika'dan neşeyle bahsetmesine şaşırmamak gerekirdi. Bildiği iki Meksika vardı: öğretmenin sevdiği neşeli Meksika ve canavarın serpildiği tehlikeli Meksika. Muhtemelen aklındaki yere hiç benzemiyorlardı.

Alex onun gerçek anlamda bir psikozlu olmadığını umuyordu. Sadece kendisi olarak gördüğü kişiden vazgeçmek istemeyen ve karanlığın ona sunduğu özgürlüğe ihtiyacı olan kırgın bir adamdı.

Değerlendirmesinden memnundu ve bu planını biraz değiştirdi. Yaptığı şey büyük bir performans gerektiriyordu. Bazı kurbanlar için, soğuk ve duygusuz tavırlar çok iyi sonuç verirdi – beyaz önlük, ameliyat maskesi ve parlak paslanmaz çelik; diğerleri için bu manzara çılgın sadist tehdidi anlamına gelirdi (Barnaby bu oyunda hep daha başarılıydı; bu role uygun bir yüze ve saç stiline sahipti – yeni elektrik verilmiş gibi dik dik duran beyaz saçlar). Her durum biraz farklıydı – bazıları karanlıktan, bazıları ışıktan korkardı. Alex doktor rolünü üstlenmeyi planlamıştı –kaptan köşkünde üstlenebileceği en rahat rol buydu– ama şimdi Daniel'ın karanlık yanının ortaya çıkması için karanlıkla sarılı olması gerektiğine karar verdi. Ve asıl konuşması gereken Karanlık Daniel'dı.

Dolambaçlı bir yol izleyerek devam etti. Eğer Daniel'ın giysilerini ya da eşyalarını takip eden biri varsa, o kişinin bu yolculukta daha fazla ilerlemesini istemiyordu.

Olasılıkları milyonuncu kez tekrar gözden geçirdi. Birinci sütun, bu çok detaylı bir plandı. İkinci sütun, bu gerçekti ve bir milyon hayat tehlikedeydi. Buna kendisininki de dahildi.

Uzun yolculuğu boyunca, denge nihayet tamamen bir tarafa kaydı. Arabasındakinin bir hükümet ajanı olmadığından emindi. Ve eğer ortaya çıkması için rasgele seçilen masum bir vatandaşsa, onu çantaya atma fırsatını kaçırmışlardı. Hiçbir saldırı ya da takip etme teşebbüsü olmamıştı... gördüğü kadarıyla.

Daniel Beach'i suçlayan onca bilgiyi düşündü ve kendisine engel olamadı. İnançlıydı. O nedenle hayat kurtarmaya koyulsa iyi olacaktı.

Saat on bir civarında çiftlik evinin araba yoluna saptı, çok yorgundu ve açlıktan ölmek üzereydi, ama ne departmanı ne de De la Fuentes'i kapısına getirecek bir iz bırakmıştı, bundan yüzde 95 emindi. Hızla eve göz gezdirdi ve birinin içeri girip girmediğini (ve ölüp ölmediğini, çünkü kapıyı açmaya kalktığında bu olacaktı) kontrol ettikten sonra güvenlik önlemlerini etkisiz hale getirip arabasını ahıra doğru sürdü. Ahırın kapısını kapatıp 'alarmı' sıfırlar sıfırlamaz Daniel'ı hazırlama işine koyuldu.

Diğer bütün işlerini tamamlamıştı. Philly'de ev malzemeleri satan bir dükkândan zamanlayıcılar almış ve çiftlik evinin birkaç odasındaki lambaları onlara takmıştı; birkaç haftalığına yola çıkan bir gezgin gibi evin boş görünmediğinden emin olmuştu. Zamanlayıcılardan birine bir radyo bağlıydı, o nedenle ses de olacaktı. Ev güzel bir yemdi. Birçok insan karanlık ahıra doğru ilerlemeden evden uzak dururdu.

Alır karanlık kalacaktı. Ahırın ortasına ışığı gizleyen ve aynı zamanda Daniel'ın çevresinden bihaber olmasını sağlayacak bir tür çadır kurmuştu. Dikdörtgen biçimli bir yapıydı, yaklaşık iki metre yükseklikte, üç metre genişlikte ve dört buçuk metre uzunluktaydı. PVC borular, siyah muşamba ve elastik halat kullanılarak yapılmıştı ve içi koli bandı kullanılarak iki kat yumurta köpüğüyle kaplanmıştı. Kabaydı, ama bir mağaradan daha kullanışlıydı ve Alex geçmişte bununla idare etmişti.

Çadırın ortasında yüksekliği ayarlanabilen siyah akordeon bacaklı büyük bir metal plaka vardı. Ahırda –hiç şüphesiz otantik olması için– sergileniyordu ve bir tür veteriner ameliyat masasıydı. İhtiyaç duyduğu masadan daha büyüktü –bu veteriner kedi yavrularıyla değil, ineklerle uğraşıyordu– ama yine de güzel bir tesadüftü. Onu bu sıra dışı turist tuzağını kiralamaya iten parçalardan biriydi. Bilgisayarının, monitör-

lerin ve sadece sahne donanımı görevi görmesini umduğu bir malzemenin bulunduğu metal bir masa daha vardı. Serum direği masanın başucundaydı ve üzerinde bir poşet serum asılıydı. Mutfaktan getirdiği tekerlekli metal el arabasını direğin yanına yerleştirmişti; bir paslanmaz çelik tepsinin üzerinde rahatlıkla görülebilecek şekilde bir dizi küçük ama endişe verici şırınga diziliydi. Şırıngaların altındaki tel rafta bir gaz maskesi ve bir tansiyon ölçme aleti vardı.

Ve elbette, eBay'den satın aldığı hapishane tıbbi tesislerinde kullanılan türden bağları, paslanmaz çelik plakaya güçlükle açtığı deliklerden geçirmişti. Dışarıdan yardım almadan kimse bu bağlardan kurtulamazdı. Ve bu yardımcının bir kaynak makinesine ihtiyacı olacaktı.

Kendisine iki çıkış bırakmıştı, muşambada perde bölmesi gibi açıklıklar vardı. Çadırın dışında küçük bir yatak, uyku tulumu, bir elektrik ocağı, küçük bir buzdolabı ve ihtiyacı olabilecek diğer şeyler vardı. Ranzalı odanın yanında üç parçalı küçük bir banyo vardı, ama uyuyamayacağı kadar uzaktaydı ve zaten küvet değil, sadece duş vardı. Bu hafta sonu her zamanki düzenlemelerinden vazgeçmek zorundaydı.

Nakliyeci kayışlarıyla Daniel'ın hareketsiz bedenini arabadan indirip buzdolabı taşıyıcısına bindirdi ve bu sırada kafasını birkaç kez çarptı. *Muhtemelen* sarsıntıya sebep olabilecek kadar sert çarpmamıştı. Sonra onu masaya taşıdı ve en alçak kısmına yerleştirip üzerine yuvarladı. Hâlâ derin uykudaydı. Onu sırtüstü yatırdı, kollarını ve bacaklarını vücudundan kırk beş derecelik açıyla uzattıktan sonra masayı yükseltti. Teker teker bağları yerlerine taktı. Uzun süre bu pozisyondan çıkmayacaktı. Sırada serum vardı; neyse ki adam yeterince su içen biriydi ya da damarları çok iyi durumdaydı. Alex zorlanmadan serumu takıp damlasını açtı. Üç gün boyunca bundan başka gıda almayacaktı, tabii o kadar uzun sürerse.

Acıkacaktı, ama istediğinde aklı başında olacaktı. Nabız ve oksijen makinesi ölçen cihazı ayak başparmağına taktı, –elinin parmağına takarsa çıkarabilirdi– solunumunu kontrol etmek için sırtına ve ciğerlerinin altına kuru elektrotlar bağladı. Elektronik termometreyi adamın alnına değdirince vücut ısısının normal olduğunu gördü.

Sonda takmak konusunda pek tecrübeli değildi ama bu oldukça basit bir işlemdi ve yanlış bir şey yaparsa da adam itiraz edebilecek durumda değildi. Temizlemesi gereken yeterince şey olacaktı ve Alex bir de idrarla uğraşmak istemiyordu.

Bunu düşününce, köpek yavrularını evde tuvalet eğitimi vermek için yapılmış plastik kaplı emici kareleri ameliyat masasının etrafında yere yerleştirdi. Birinci evreyi geçeceklerse, kesinlikle kusma olacaktı. Kan akıp akmayacağı normal yöntemlerine nasıl cevap vereceğine bağlıydı. En azından, burada çalışır durumda bir su tesisatı vardı.

Ahır soğumaya başlamıştı, o nedenle battaniyeyle adamın üzerini örttü. Bir süre daha baygın kalması gerekiyordu ve çıplak teninde soğuğu hissetmesinin kimseye yardımı olmazdı. Bir an tereddüt ettikten sonra, ranzalı odadaki yastıklardan birini alıp getirdi ve başının altına koydu. *Uyanmasını istemediğim için*, diye kendi kendini temin etti. *Rahatsız göründüğü için değil.*

Serum yoluna küçük bir şırınga yerleştirip ona bir doz daha uyku ilacı verdi. En az dört saat daha uyuyacaktı. Son olarak, yüzüne taktığı gaz maskesine bir kutu geçirdi. Güvenlik önlemleri Daniel'ın ölümüne sebep olursa, ihtiyacı olan bilgiyi edinemezdi.

Etrafı son kez kolaçan etti. Pencerelerden çiftlik evinde doğru lambaların yandığını görebiliyordu. Gecenin sessizliğinde, En İyi 40 pop şarkısının sesini duyabildiğini düşündü.

Her giriş noktasının güvende olduğundan emin olduktan

sonra proteinli bir çikolata yedi, küçük banyosunda dişlerini fırçalayıp alarmını saat üçe kurdu, yatağın altındaki silahına dokundu ve metal kutuya göğsünde sarılarak uyku tulumunun katları arasına gömüldü. Vücudu çoktan uykudaydı ve beyni de ona yetişmek üzereydi. Tamamen bilincini yitirmeden gaz maskesini taktı.

BÖLÜM 6

Sabah üç buçukta, uyanmış, giyinmiş, bir şeyler yemişti, hâlâ yorgundu ama başlamaya hazırdı. Daniel her şeyden habersiz ve huzurlu bir şekilde uyuyordu. Uyandığında kendisini dinlenmiş ama sersemlemiş hissedecekti. Saatin kaç olduğuna ya da hangi günde olduklarına dair hiçbir fikri olmayacaktı. Rahatsızlık Alex'in işinin önemli bir parçasıydı.

Yastığını ve battaniyesini Daniel'dan alırken pişmanlık hissetti. Ama bu önemliydi; eğitime bakılmaksızın, bütün kurbanlar çıplaklıktan ve düşmanın karşısında çaresiz olmaktan büyük rahatsızlık duyarlardı. Birkaç gün boyunca kendisinin hissetmesine izin vereceği son duygu pişmanlıktı. Geri kalanını kapatmıştı. Üç seneden fazla olmuştu, ama içinde bazı şeylerin kapandığını hissediyordu. Vücudu bunu nasıl yaptığını hatırlıyordu. İhtiyacı olan gücü bulacağını biliyordu.

Hızlı boyama işi yüzünden saçları hâlâ ıslaktı ve yüzündeki makyaj, çok hafif olsa da, ona ağır geliyordu. Daha detaylı bir makyaj yapmayı bilmiyordu, o nedenle sadece koyu renk göz farı, bol miktarda rimel ve bordo ruj sürmüştü. Saç rengini bu kadar çabuk değiştirmeyi planlamıyordu, ama siyah saç ve yüzündeki kamuflaj yeni stratejisinin bir parçasıydı. Satın aldığı beyaz laboratuar önlüğü ve açık mavi ameliyat önlüğü

katlanmış bir şekilde çantasında duruyordu. Onlardan birini giymek yerine siyah dar bluzunu ve siyah kot pantolonunu giymişti. Çiftlikte bir çamaşır makinesinin ve kurutucusunun olması iyi bir şeydi. Bluzunu yakında yıkamak zorunda kalacaktı. Aslına bakılırsa, önceki gün yıkaması gerekiyordu.

Biraz renkli bir pudra ve briyantinin bir gözlemcinin size bakış açısını değiştirmesi çok tuhaftı. Banyo aynasında kendisine bakınca, yüzünün sert ve soğuk görüntüsü hoşuna gitti. Saçını geriye doğru taradıktan sonra ahırın içinde ilerleyip sorgu odasına geçti.

Tepedeki PVC kafeste asılı bir projektör vardı, ama onu şimdilik açmadı, sadece bel hizasında duran iki portatif lambayı açtı. Siyah koli bandı ve gri yumurta sünger karanlıkta aynı renk görünüyordu. Gece boyunca sıcaklık düşmüştü. Kurbanın kollarındaki ve karnındaki tüyler diken diken olmuştu. Termometreyi tekrar onun alnına değdirdi. Vücut ısısı hâlâ normaldi.

Son olarak, bilgisayarını açıp protokolleri düzenledi. Yirmi dakika boyunca kullanılmazsa ekran koruyucuya geçecekti. Bilgisayarının diğer tarafında, üzerinde bir klavye ve yan tarafında ufak kırmızı bir ışık olan küçük siyah bir kutu vardı ama şimdilik ona aldırmayıp işine devam etti.

Kurbanı kendine getirecek kimyasalı serum yoluna enjekte ederken ortaya çıkmaya çalışan bir duygu olduğunu hissetti ama onu kolaylıkla bastırdı. Daniel Beach'in iki yanı vardı, onun da öyle. Şu anda öteki, departmanın Kimyager dediği kimliğine bürünmüştü ve Kimyager bir makineydi. Acımasız ve insafsız. *Canavar* artık özgürdü.

Kurbanınkinin de oynamak için ortaya çıkmasını umuyordu.

Yeni ilaç kurbanın damarlarında ilerlerken nefes alışı biraz düzensizleşti. Uzun parmaklı ellerinden birini yumruk

yapıp bağı zorladı. Hâlâ büyük ölçüde baygın olsa da, yana dönmeye çalışırken suratı asıldı. Dizlerini çevirip ayak bileklerindeki zinciri çekiştirdi ve birden gözlerini açtı.

Alex sessizce masanın başında durup, onun sessizce paniklemesini izledi; nefes alışı ve kalp atışları hızlandı, kıvranarak bağlarla mücadele etti. Çılgınca karanlığa bakıp nerede olduğunu anlamaya ve tanıdık bir şey bulmaya çalıştı. Aniden durdu; gergindi ve dinliyordu.

"Merhaba?" diye fısıldadı.

Hareketsiz bir şekilde durup doğru anı bekledi.

On dakika boyunca çılgınca bağları çekmekle kesik kesik soluması dışında herhangi bir ses duymak için dinlemek arasında gidip geldi.

"Yardım edin!" diye bağırdı en sonunda. "Kimse yok mu?"

"Merhaba, Daniel," diye sakin bir sesle karşılık verdi.

Sesin nereden geldiğini anlamak için aniden başını geriye atıp boynunu uzattı. Alex onun boğazını bu şekilde açığa çıkarmasının profesyonel bir asker içgüdüsü olmadığını fark etti.

"Kim var orada? Kim o?"

"Kim olduğumun önemi yok, Daniel."

"Nerdeyim?"

"Bunun da önemi yok."

"Ne *istiyorsun*?" diye sessizce bağırdı.

"İşte böyle – nihayet anladın. *Asıl* önemi olan bu."

Ona odaklanabilmesi için masanın etrafını dolaştı, ama ışık arkasından vurduğu için hâlâ büyük ölçüde karanlıktaydı.

"Hiçbir şeyim yok," diye karşı çıktı. "Param ya da uyuşturucum yok. Sana yardımcı olamam."

"Hiçbir şey istemiyorum, Daniel. Bilgi istiyorum, hayır bilgiye ihtiyacım var. Ve buradan çıkmanın tek yolu bana o bilgiyi vermen."

"Hiçbir şey – önemli bir şey bilmiyorum! Lütfen – "

"Kes şunu," dedi yüksek sesle ve Daniel korkuyla nefesini tuttu.

"Şimdi beni dinleyecek misin, Daniel? Bu kısım gerçekten önemli."

Kafasını sallayıp hızla gözlerini kırpıştırdı.

"Bu bilgiye ihtiyacım var. Başka bir seçenek yok. Ve bana ihtiyacım olan şeyi söyleyene kadar gerekirse canını yakarım, Daniel. Canını çok kötü yakarım. Bunu yapmak *istemiyorum*, ama yapmak beni rahatsız etmez. Başlamadan önce karar verebilmen için sana bunu söylüyorum. Bana bilmek istediğimi söylersen seni serbest bırakırım. Bu kadar basit. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Vaktimi boşa harcamamış olmanın yanı sıra, canın yanmamış olur. Bana söylemek istemediğini biliyorum, ama lütfen, her halükarda, bana söyleyeceğini anla. Biraz zaman alabilir, ama eninde sonunda kendine engel olamayacaksın. Herkes çözülür. O nedenle, şimdi bu basit seçimi yap. Yapmazsan, pişman olursun. Anlıyor musun?"

Bu konuşmayı kariyeri boyunca birçok kurbana yapmıştı ve genellikle oldukça etkiliydi. Yüzde 40 oranla, kurban bu noktada itirafa başlardı. Elbette, genellikle itirafı bitiremezlerdi ve her zaman araştırma gerektiren durumlar olurdu, ama şimdi suçluluk duygusuyla ilk itirafın ve bir parça bilginin gelme ihtimali çok yüksekti. Kimyagerin konuşmayı yaptığı kişinin kim olduğuna bağlı olarak istatistik değişiyordu; genellikle yarısı ordu mensubuydu, ilk itiraf acı vermeden önce edilirdi. Gerçek casusların sadece yüzde 5'i ya da 10'u fiziksel rahatsızlık yaşamadan konuşurlardı. Aynı sayı dindar yobazlar için de geçerliydi. Düşük seviyeli yalakalar için konuşma yüzde yüz işe yarardı. Her şeyden sorumlu adam asla acı çekmeden herhangi bir detay vermezdi.

Daniel'ın gerçekten kaliteli bir yalaka olmasını umuyordu.

Konuşurken ona baktı, yüzü korkudan donmuştu. Ama söyleyeceklerini bitirirken, şüpheyle gözlerini kıstı ve kaşları birbirine yaklaştı. Bu beklediği bir tepki değildi.

"Beni anlıyor musun, Daniel?"

Sesi şaşkındı: "Alex? Alex, bu sen misin?"

Bu yüzden hedefle soruşturma öncesinde göz teması kurmamanız gerekirdi. Şimdi senaryonun dışına çıkmak zorundaydı.

"Elbette, bu benim gerçek ismim değil, Daniel. Bunu biliyorsun."

"Ne?"

"Adım Alex değil."

"Ama... sen bir doktorsun. Bana yardım ettin."

"Ben o tür bir doktor değilim, Daniel. Ve sana yardım etmedim. Sana ilaç verip seni kaçırdım."

Yüzü ciddiydi. "Bana karşı naziktin."

İçini çekmemek için kendini zor tuttu.

"Seni buraya getirmek için gerekeni yaptım. Şimdi, odaklanmana ihtiyacım var, Daniel. Soruma cevap vermelisin. Bana bilmek istediklerimi anlatacak mısın?"

Yine ifadesinde şüphe gördü. Canını gerçekten yakacağına, bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu.

"Sana bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim. Ama söylediğim gibi, önemli bir şey bilmiyorum. Banka hesap numaralarım ya da, ne bileyim, hazine haritalarının, o tür şeylerim yok. Bunca şeye değecek hiçbir şeyim olmadığı kesin."

Bağlı eliyle etrafını göstermeye çalıştı. O sırada kendisine bakarken, ilk kez çıplak olduğunu anladı. Teni kızardı –yüzü, boynu ve göğsüne doğru bir çizgi– ve üzerini örtmeye çalışıyormuş gibi otomatikman bileklerindeki bağları çekiştirdi. Nefes alışı ve kalp atışları anında yükseldi.

Çıplaklık; ister gizli çalışan ajanlar ister düşük seviyeli teröristler olsun, hepsi bundan nefret ederdi.

"Hazine haritası istemiyorum. Bunu kişisel çıkarım için yapmıyorum, Daniel. Bunu masum hayatları kurtarmak için yapıyorum. Bundan bahsedelim."

"Anlamıyorum. Sana bu konuda nasıl yardımcı olabilirim? Neden yardım etmek istemeyeyim ki?"

Bunun gidişatından hiç hoşlanmadı. Bilgisiz ve masum rolü yapanları çözmek suçlu olduklarını kabul eden ama hükümetlerini, cihatlarını ya da silah arkadaşlarını satmamaya kararlı olanlardan daha uzun sürerdi.

Masasına gidip ilk fotoğrafı aldı. De la Fuentes'in yakından çekilmiş güvenlik görüntülerinden en net olanlarından biriydi.

"Bu adamla başlayalım," dedi fotoğrafı göz hizasında tuttu ve çalışma ışıklarından birini spot olarak tuttu.

Bomboş bir ifade, kesinlikle tepki göstermedi. Bu kötü bir işaretti.

"Kim o?"

İçini çekmek yerine bu kez sesli tepki gösterdi.

"Yanlış seçimi yapıyorsun, Daniel. Lütfen ne yaptığını düşün."

"Ama onun kim olduğunu bilmiyorum!"

Alex ona bıkkın bir bakış attı.

"Tamamen dürüstüm, Alex. O adamı tanımıyorum."

Tekrar içini çekti. "Öyleyse, başlayalım."

Yine inanamama. Daha önce hiçbir sorguda bununla karşılaşmamıştı. Masasındaki diğer bütün insanlar neden orada olduklarını biliyordu. Korku ve yalvarmayla, arada sırada acıya dayananlarla karşılaşmıştı, ama tuhaf, güven dolu, neredeyse: *Bana zarar vermeyeceksin* der gibi meydan okuyan adamla ilk kez karşılaşıyordu.

"Ee, bu bir tür fetiş fantezi gibi bir şey mi?" diye sordu kısık bir sesle, durumun tuhaflığına rağmen sesi her nasılsa utanmış gibi çıktı. "O tür şeylerin kurallarını pek bilmiyorum..."

Alex uygunsuz gülümsemesini gizlemek için kafasını çevirdi. *Kendine gel*, diye kendisine kızdı. O sırada uzaklaşmayı düşünüyormuş gibi hareketin akıcı olmasına çalışarak masasına gitti. Bilgisayarındaki bir tuşa basıp onu uyandırdı. Sonra alet tepsisini aldı. Ağırdı ve onu hareket ettirirken aletlerden bazıları tıngırdadı. Tepsiyi yanına getirip kenarını şıringaların yanına yasladı ve metal aletlerin parlaması için ışığı tuttu.

"Bunu kafa karıştırıcı bulduğun için üzgünüm," dedi düz bir sesle. "Çok ciddi olduğuma seni temin ederim. Aletlerime bakmanı istiyorum."

Daniel baktı ve gözleri kocaman oldu. Diğer yanının, Karanlık Daniel'ın ortaya çıkacağına dair bir belirti görmek için bekledi, ama hiçbir şey olmadı. Küçük düşürücü korkuya rağmen gözleri hâlâ yumuşaktı. Masumdu. Hitchcock'un Norman Bates'inin söylediği dizeler aklında belirdi. *Sanırım inanmana engel olamadığın o yüzlerden birine sahip olmalıyım.*

Ürperdi ama gözleri aletlere odaklanan Daniel bunu fark etmedi.

"Bunları çok sık kullanmak zorunda değilim," dedi ona ve penselere hafifçe dokunduktan sonra parmağını en büyük neşterin üzerinde gezdirdi. "Kurbanı... bir bütün halinde bırakmak istediklerinde beni çağırırlar." *Bir bütün* derken cıvata keskisine hafifçe dokundu. "Ama bu aletlere ihtiyacım yok." Şalomanın kutusuna tırnağıyla vurarak tiz bir ses çıkardı. "Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

Yanıt vermedi, korkudan donmuştu. Nihayet anlamaya başladı. Evet, bütün bunlar gerçekti.

Ancak Karanlık Daniel bunu bilebilirdi. Öyleyse, neden

ortaya çıkmıyordu? Onu kandırabileceğini mi sanıyordu? Yoksa trendeki çekiciliğinin onu erittiğini, kadınsı kalbini güçsüz düşürdüğünü mü?

"Sana nedenini söyleyeyim," dedi Alex fısıltıdan ibaret bir sesle. Sır verircesine ona doğru eğilirken, gözlerine ulaşmayan tatlı, pişman gülümsemesini yüzünde tuttu. "Çünkü benim yaptığım şey çok... *daha... fazla...* canını yakar."

Daniel'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu. En azından bu Alex'in aşina olduğu bir tepkiydi.

Tepsiyi kenara koydu ve dikkatini doğal olarak geride kalan ışıkta parlayan şırıngalara vermesine izin verdi.

"Birincisi sadece on dakika sürecek," dedi ona, aletleri masaya koyarken hâlâ kafası dönüktü. Arkasına döndü. "Ama çok daha uzun sürmüş gibi gelecek. Bu sadece tadına bakman için – bunu bir uyarı atışı olarak görebilirsin. İşim bittiğinde, tekrar konuşmaya çalışacağız."

Tepsinin en ucundaki şırıngayı aldı ve iğnenin ucunda küçük bir damla görünene kadar enjektörü itip bir filmdeki hemşire gibi parmağıyla şırıngaya vurarak damlayı uçurdu.

"Lütfen?" diye yalvardı. "Lütfen, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Sana yardımcı olamam. Yardımcı olabilseydim, yemin ederim, olurdum."

"Olacaksın," diye söz verdi ve iğneyi sol kolunun üstüne sapladı.

Neredeyse anında tepki verdi. Sol kolu kasılmaya ve bağı çekiştirmeye başladı. Kasılan kaslarına korkuyla bakarken, Alex sessizce başka bir şırınga alıp sağ tarafına geçti. Yaklaştığını gördü.

"Alex, lütfen!" diye bağırdı.

Ona ve bağları koparıp kaçabilecek kadar güçlüymüş gibi ondan kaçınma çabasına aldırmadı ve bu laktik asit dozunu da üst sağ bacağına sapladı. Dizi aniden dümdüz oldu, kasları ayağını masadan kaldırıyordu. Nefesini tutup inledi.

Alex düşünüp taşınarak hareket ediyordu, acelesizdi ama yavaş da sayılmazdı. Bir şırınga daha. Sol kolu ona karşı koymaya çalışamayacağı kadar aciz durumdaydı. Bu kez asidi sol pazısına sapladı. Anında, karşısındaki üçlü kas grubu pazısına doğru yırtılmaya başladı, kasılma hâkimiyetini ele geçirmek için savaşıyor gibilerdi.

Karın boşluğuna yumruk yemiş gibi nefesi patlarcasına ağzından çıktı, ama Alex ağrının herhangi bir yumruktan çok daha kötü olduğunu biliyordu.

Bir şırınga daha, bu kez sağ uyluk kemiği kasına. Kolundaki yırtılma mücadelesinin aynısı kurbanın bacağında da olmaya başlamıştı. Ve bununla birlikte çığlık atmaya başladı.

Alex onun başucunda durdu, ilgisizce boynundaki tendonların gerilip beyaz iplere dönüşmesini izledi. Kurban çığlık atmak için tekrar ağzını açınca, bir tıkaç taktı. Daniel dilini ısırırsa, ona hiçbir şey söyleyemezdi.

Çift kat köpük boğuk çığlıklarını emerken, Alex gidip masasına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Monitörlere baktı – her şey yükselmişti ama göstergeler tehlikeli bölgede değildi. Sağlıklı bir vücut, hayati organları ciddi tehlikeye girmeden, birçok insanın sandığından daha fazla acıya dayanabilirdi. Bilgisayarının dokunmatik yüzeyine dokunarak ekranın parlak kalmasını sağladı. Sonra cebinden kol saatini çıkarıp dizinin üzerine koydu. Bu daha çok teatraldi, bilgisayarından ya da monitörlerden saati rahatlıkla takip edebilirdi.

Beklerken ona doğru döndü, yüzü sakindi ve gümüş saati siyah giysilerinin üzerinde parlıyordu. Kurbanlar bunu – kendi işini ilgisizce izlemesini– endişe verici bulurlardı. O nedenle, kibar bir ifadeyle ona baktı, Daniel'ın vücudu masanın üzerinde kıvranıp dururken ve ağzındaki tıkaç çığlıklarını bastırırken, Alex vasat bir oyun izleyen seyirci gibiydi. Bazen gözleri ona dönüp yalvarırcasına bakıyor, bazen de çılgınca odada geziniyordu.

On dakika çok uzun bir süre olabilirdi. Kasları birbirlerinden bağımsız bir şekilde spazm geçirmeye başlamıştı, bazıları düğümlenirken, bazıları da kemiğinden kopmak istiyormuş gibi titriyordu. Yüzünden akan ter saçlarının koyulaşmasına neden olmuştu. Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri çatlayacakmış gibi görünüyordu. Çığlıkları tiz olmaktan çıkıp boğuklaştı, bir erkeğinkinden ziyade bir hayvanınkine benziyordu.

Altı dakika daha.

Üstelik bunlar iyi ilaçlar bile değillerdi.

Yeterince hasta ruhlu biri, şu anda sebep olduğu acıyı iki katına çıkarmak isteyebilirdi. Kullandığı asit denetimli bir madde değildi; Birleşik Devletler hükümetinin karanlık kollarından kaçan biri için bile, internetten bulmak oldukça kolaydı. Sorgulama kariyerinin doruğundayken, güzel bir laboratuara ve güzel bir bütçeye, sıralayıcısına ve reaktörüne sahipken, oldukça eşsiz ve çok özel hazırlıklar yapabiliyordu.

Kimyager aslında onun için uygun bir kod adı değildi. Ama herhalde Moleküler Biyolog demek daha zor olurdu. Barnaby kimya uzmanıydı ve ona öğrettiği şeyler laboratuarını kaybettikten sonra hayatta kalmasını sağlamış, en sonunda da kod adı olmuştu. Ama ilk başta departmanın dikkatini çeken monoklonal antikorlar üzerine yaptığı araştırmaydı. Daniel'ı laboratuara götürerek riske girmek istememesi çok yazıktı. Bu operasyon çok daha çabuk sonuç verirdi.

Üstelik denklemden acıyı çıkarmaya çok yaklaşmıştı. Hiç kimse ele geçirmeye hevesli görünmese de, bu onun Kutsal Kâsesi'ydi. Son üç senedir kaçarak hayatını kurtarmak yerine laboratuarda çalışıyor olsaydı, şimdiye kadar birinin insan zihninden ihtiyacı olan her neyse onu çözecek anahtarı yaratmış olacağından emindi. İşkenceye ya da korkuya gerek kalmadan. Güzel güzel verilen hızlı yanıtların ardından bir hücreye ya da infaz duvarına yapılan güzel bir yolculuk.

Çalışmasına izin vermeleri gerekirdi.

Hâlâ dört dakika vardı.

O ve Barnaby sorgulama periyotlarına yaklaşımlarına dair farklı stratejiler denemişlerdi. Barnaby kendisine hikâye anlatıyordu. Çocukluğundaki dinlediği peri masallarını anımsıyor ve modern versiyonlarını, alternatif sonları ya da karakterler yer değiştirse neler olacağını düşünüyordu. Aklına gelen fikirlerden bazılarının çok iyi olduğunu ve vakit bulduğunda onları yazacağını söylemişti. Ancak Alex, pratik bir şey yapmazsa vaktini boşa harcıyormuş gibi hissediyordu. O hep bir şeyler planlardı. İlk başta, beyin tepkisini kontrol eden ve nöroreseptörleri bloke eden monoklonal antikorların yeni versiyonlarını planlıyordu. Daha sonra kaçak hayatını planlar oldu, ters gidebilecek her şeyi, en kötü senaryoları ve tuzağa düşmemek için neler yapabileceğini düşünüyordu. Ve sonra tuzağa düşmek üzereyken nasıl kaçacağını düşünmeye başladı. Son olarak, tuzağa düştüğünde ne yapacağını düşünür oldu. Her olasılığı gözlerinin önüne getirmeye çalışıyordu.

Barnaby arada sırada zihnini dinlendirmesi gerektiğini söylerdi. Biraz eğlen, yoksa yaşamanın ne anlamı var?

Sadece yaşamaya karar vermişti. Tek istediği yaşamaktı. Ve bunu mümkün kılmak için gereken zihinsel çabayı işin içine katıyordu.

Bugün bir sonraki adımını düşünmüştü. Bu gece, yarın gece, ya da, Tanrı yardımcısı olsun, sonraki gece, Daniel ona her şeyi anlatacaktı. Herkes çözülürdü. İnsanların acıya uzun süre dayanamamaları basit bir gerçekti. Bazı insanlar bazı acılarla daha iyi baş edebilirlerdi, ama bu sadece başka tür bir acıya geçmesi gerekeceği anlamına geliyordu. Bir noktada, eğer konuşmazsa, Daniel'ı yüzüstü çevirip –kendi kusmuğunda boğulmaması için– yeşil iğne dediği şeyi uygulayacaktı, ama serum diğerleri gibi şeffaftı. Bu da işe yaramazsa,

halüsinojenlerden birini deneyecekti. Acı hissetmenin her zaman yeni bir yolu vardı. Vücudun uyarıcıyı tecrübe etmesinin birçok farklı yolu vardı.

İstediğini elde ettikten sonra acısına son verecek, onu uyutup Carston'a bu IP adresinden öğrendiği her şeyi elektronik postayla gönderecekti. Sonra arabasına binip uzaklaşacak ve uzun bir süre yola devam edecekti. Belki Carston ve ekibi peşine düşmezlerdi. Belki düşerlerdi. Bunu asla bilemeyebilirdi, çünkü büyük ihtimalle ölene kadar –doğal nedenlerden ötürü olmasını umuyordu– saklanacaktı.

Dokuz dakika dolmadan dozun etkisi hafiflemeye başladı. Herkes için farklıydı ve Daniel iriyarıydı. Vücudu masada bitkin bir et parçasına dönüşürken çığlıklarının yerini inlemeler aldı. Ağız tıkacını çıkarınca güçlükle soludu. Uzunca bir süre şaşkınlıkla karışık bir korkuyla ona baktıktan sonra ağlamaya başladı.

Alex, "Sana birkaç dakika vereceğim," dedi. "Düşüncelerini topla."

Göremediği muşambaların arasından çıktı, sonra yatağına sessizce oturup Daniel'ın hıçkırıklarına engel olmaya çalışmasını dinledi.

Ağlamak normaldi ve genellikle hayra alametti. Ama bu ağlayanın Öğretmen Daniel olduğu çok belliydi. Karanlık Daniel'dan eser yoktu, ne bir imalı bakış ne de savunmacı bir tik. Ona nasıl ulaşabilirdi? Eğer bu gerçekten çoklu kişilik bozukluğuysa, istediği kişiliği *zorla* ortaya çıkarabilir miydi? Bugün ekibinde gerçek bir psikologa ihtiyacı vardı. İstedikleri gibi itaatkâr bir şekilde laboratuara gitmiş olsaydı, muhtemelen istediği anda ona bir tane psikolog temin edebilirlerdi. Ama bu konuda şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

Daniel'ın solumasının normale dönmesini beklerken, sessizce yumuşak bir granola yedi, sonra bir tane daha yedi.

Üzerine ufak buzdolabından çıkardığı bir kutu portakal suyunu içti.

Tekrar çadıra girdiğinde, Daniel çaresizce yumurta köpük tavana bakıyordu. Sessizce bilgisayara doğru yürüyüp bir tuşa dokundu.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, Daniel."

Daniel onun içeri girdiğini duymamıştı. Sesinden olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

"Bunu tekrarlamayalım, olur mu?" dedi Alex. Sandalyesine oturdu. "Ben de eve gitmek istiyorum." Yalan sayılırdı, ama mümkün olmasa da büyük ölçüde doğruydu. "Ve bana inanmasan da, aslında sadist değilim. Acı çektiğini görmek hoşuma gitmiyor. Ama başka seçeneğim yok. Onca insanın ölmesine izin vermeyeceğim."

Daniel'ın sesi kabaydı. "Neden... bahsettiğini... bilmiyorum."

"Kaç kişinin böyle söylediğini bilsen şaşırırsın – hatta az önce başına gelenlerin tekrarına ve hatta daha kötüsüne maruz kaldıktan sonra bile! Ve sonra, onuncu raundda ya da on yedinci raundda, aniden gerçekleri ortaya dökerler. Ve iyi adamlara savaş başlığını, kimyasal bombayı ya da hastalık yapıcı maddeyi nerede bulabileceklerini söylerim. Ve insanlar ölmezler, Daniel."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi güçlükle.

"Ama öldürmeyi planlıyorsun ve ben fikrini değiştireceğim."

"Bunu asla yapmam."

İçini çekti. "Bu uzun zaman alacak, öyle değil mi?"

"Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem. Elindeki yanlış kişi."

"Bunu da birçok kez duydum," dedi Alex umursamazca, ama bu sinirine dokundu. Diğer Daniel'ı ortaya çıkartamazsa, öyleyse yanlış kişiye işkence ediyor olmaz mıydı?

Akıl hastalıkları kapasitesinin dışında olsa da, birden senaryonun dışına çıkma kararı aldı.

"Daniel hiç şuurunu kaybettin mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Ne?"

"Hiç, örneğin, herhangi bir yerde uyanıp oraya nasıl geldiğini bilmediğin oldu mu? Hiç biri sana yaptığını ya da söylediğini hatırlamadığın bir şey söyledi mi?"

"Şey. Hayır. Bugün. Demek istediğim, söylemeye çalıştığın bu mu? Kötü bir şey yapmayı planladığımı ama ne olduğunu bilmediğimi mi kastediyorsun?"

"Hiç sana çoklu kişilik bozukluğu teşhisi koyuldu mu?"

"Hayır! Alex, bu odadaki deli *ben* değilim."

Bunun hiç yardımı olmamıştı.

"Bana Mısır'dan bahset."

Kafasını ona doğru çevirdi. Yüzündeki ifade aklından geçen kelimeleri söylemiş kadar netti. *Benimle dalga mı geçiyorsun, kadın?*

Sadece bekledi.

Acıyla içini çekti. "Pekâlâ, Mısır modern medeniyetler arasında en eski tarihe sahipti. Mısırlıların milattan önce on binli yıllardan beri Nil'in kıyılarında yaşadıklarını gösteren kanıtlar– "

"Çok komik, Daniel. Şimdi ciddileşebilir miyiz?"

"Ne istediğini bilmiyorum! Gerçekten tarih öğretmeni olup olmadığımı mı test ediyorsun? Anlayamıyorum!"

Sesine gücün geri geldiğini duyabiliyordu. İlaçlarının iyi yanı etkilerinin çabuk geçmesiydi. Raundlar arasında doğru düzgün sohbet edebilirdi. Ve kurbanların acı hissetmediklerinde acıdan daha çok korktuklarını fark etmişti. Yüksekler ve derinler işi hızlandırıyor gibi görünüyordu.

Bilgisayarındaki bir tuşa dokundu.

"Bana Mısır gezinden bahset."

"Mısır'a hiç gitmedim."

"İki sene önce Habitat for Humanity ile oraya gitmedin mi?"

"Hayır. Üç yazdır Meksika'daydım."

"İnsanların bu tür şeylerin kaydını tuttuklarını biliyorsun, değil mi? Pasaport numaranın bilgisayara kaydedildiğini ve gittiğin her yerin kaydının tutulduğunu biliyor olmalısın?"

"Bu yüzden Meksika'da olduğumu bilmen gerekir!"

"Ve Enrique De la Fuentes'la orada tanıştın."

"Kim?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, oldukça sıkılmış görünüyordu.

"Bekle," dedi ve tavanda bir açıklama yazıyormuş gibi yukarı baktı. "Bu ismi biliyorum. Bir süre önce haberlerde duydum... kaybolan narkotik memurlarıyla birlikte. O bir uyuşturucu satıcısı, değil mi?"

Tekrar De la Fuentes'in fotoğrafını kaldırdı.

"Bu o mu?"

Kafasını salladı.

"Neden onu tanıdığımı düşünüyorsun?"

Yavaşça yanıt verdi. "Çünkü elimde birlikte çekilmiş fotoğraflarınız var. Ve çünkü sana son üç sene içinde on milyon dolar verdi."

Ağzı açık kaldı ve kelime güçlükle çıktı. "Ne...?"

"On milyon dolar, senin adına, Cayman Adaları ve İsviçre bankalarına dağıtılmış."

Bir saniye daha ona baktıktan sonra yüzünde büyük bir öfke belirdi ve sesi sertleşti. "Eğer on milyon dolarım olsaydı, neden Columbia Heights'ta hamamböceği dolu bir stüdyo dairede yaşayayım ki? Neden 1973'ten beri okulda olan yamalı voleybol üniformalarını kullanalım? Eski eşimin kocası Mercedes'le şehirde dolaşırken, neden metroya bineyim? Ve neden sürekli Japon eriştesi yemekten *raşitizm* olayım?"

Alex onun söylenmesine izin verdi. Konuşma isteği doğru yolda atılan küçük bir adımdı. Ne yazık ki, bu kızgın Daniel hâlâ okul öğretmeni versiyonuydu, tek farkı pek mutlu bir öğretmen olmamasıydı.

"Bir dakika – uyuşturucu satıcısıyla fotoğrafımın olduğunu söylerken ne demek istedin?"

Masasına gidip uygun fotoğrafı aldı.

"El Minya, Mısır'da, De la Fuentes'le birlikte," dedi fotoğrafı yüzünün önünde tutarken.

En sonunda, tepki gösterdi.

Kafasını geriye atıp gözlerini kıstıktan sonra kocaman açtı. Alex neredeyse aklından geçip yüzüne yerleşen düşüncelerini okuyabiliyordu. Baktığı şeyi analiz ediyor ve bir plan yapıyordu.

Hâlâ diğer Daniel'den iz yoktu, ama en azından diğer yanını tanımaya başladığını gösteriyordu.

"Şimdi bana Mısır'dan bahsetmek istiyor musun, Daniel?"

Sımsıkı dudaklar. "Oraya hiç gitmedim. Bu ben değilim."

"Sana inanmıyorum." İçini çekti. "Bu gerçekten çok kötü çünkü bu partiye devam etmek zorundayız."

Korku hızla ve sertçe geri döndü.

"Alex, lütfen, yemin ederim ki o ben değilim. Lütfen, yapma."

"Bu benim işim, Daniel. O insanları nasıl kurtaracağımı bulmalıyım."

Suskunluğu tamamen kayboldu. "Kimseye zarar vermek istemiyorum. Ben de onları kurtarmanı istiyorum."

Artık samimiyetine inanmamak daha zordu.

"Bu fotoğrafın senin için bir anlamı var."

Kafasını iki yana salladı ve ifadesi samimiydi. "O ben değilim."

Alex etkilendiğini kabul etmeliydi. Bu gerçekten yeni bir şeydi. Keşke Barnaby yanında olsaydı da ona danışabilseydi! Ah, her neyse, zamana karşı yarışıyordu. Keşke demek için vakti yoktu. Şırıngaları teker teker sol avucuna aldı. Bu kez sekiz taneydi.

Daniel ona korku... ve üzüntüyle baktı. Bir şey söylemek üzereydi, ama ağzından hiç ses çıkmadı. İlk iğne elindeyken duraksadı.

"Daniel, bir şey söylemek istiyorsan, hemen söyle."

Morali bozuktu. "İşe yaramaz."

Bir saniye daha bekledi ve Daniel ona baktı.

"Yüzün," dedi. "Öncekinden farksız... tamamen aynı."

İrkildi, sonra dönüp masayı başucunda durabileceği şekilde hareket ettirdi. Ondan kaçmaya çalıştı, ama bu sternokleidomastoidini daha çok ortaya çıkardı. Genellikle bu kası sorgulamanın daha sonraki evrelerine bırakırdı; sınırlı imkânları düşünüldüğünde kurbanına yapabileceği en acı verici şeylerden biriydi. Ama hemen yola çıkmak istiyordu, o nedenle iğneyi boynunun yan tarafına batırıp enjektöre bastırdı. Ona bakmadan, ağzını açar açmaz tıkacı yerleştirdi. Sonra, diğer şırıngaları bırakıp odadan kaçtı.

BÖLÜM 7

Paslanmıştı, hepsi bu. Üç sene *olmuştu*. Bu yüzden bu tür şeyler hissediyordu. Bu yüzden kurbanı onu etkiliyordu. Bunun, uzun zamandır oyundan uzak kalmasından başka bir sebebi yoktu. Tekrar havaya girebilirdi.

Bilgisayarı uyanık tutmak için bu seans sırasında bir kez odaya girdi, ama kalıp izlemedi. Sadece doz hafiflerken, yaklaşık on beş dakika sonra geri döndü.

Kurban güçlükle soluyarak öylece yatıyordu, ama acı öncekine kıyasla daha fazla olmasına rağmen bu kez ağlamıyordu. Zorlanan teninden akan kan, bağları lekeleyip masaya damlamıştı. Yaralarının daha kötü olmaması için bir sonraki raundda onu felç etmesi gerekebilirdi. Bu da ürkütücü bir histi, o nedenle işe yarayabilirdi.

Ürpermeye başladı. Çıkışa doğru döndüğü sırada ona battaniye getirmeye gittiğini fark etti. Nesi vardı?

Odaklan.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu kısık bir sesle, kurbanın nefesi normale dönünce.

Bitkin bir şekilde nefes nefese yanıtladı. "O ben değilim. Yemin ederim. Hiçbir-şey-planlamıyorum. Uyuşturucu satıcısını tanımıyorum. Keşke yardım edebilsem. Gerçekten, gerçekten, gerçekten – keşke yardım edebilsem. Gerçekten."

"Hımm. Bu yönteme direnç gösteriyorsun, o nedenle belki de yeni bir şey denemeliyiz."

"Di... renç mi?" dedi Daniel boğuk bir sesle, kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Di... rendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Açıkçası, halüsinojenlerle aklını karıştırmış olmandan endişeleniyorum – görünüşe bakılırsa, burada yeterince sorun var." Alex konuşurken kurbanın terli kafa derisine parmaklarını hafifçe vurdu. "Belki de, eski yöntemleri denemekten başka çaremiz yoktur..." Masasındaki alet tepsisine bakarken dalgınca kafasına vurmaya devam etti. "Miden kolay bulanır mı?"

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Düz bir cümleydi, kesik fısıltısına bir yanıt verilmesini beklemiyordu. Yine de, Alex ona cevap verdi.

"Çünkü dört Amerikan eyaletine yaklaşık bir milyon insanın ölümüne sebep olabilecek salgın virüsü sürmeyi planlarsan, böyle olur. Amerikan hükümeti bu davranıştan hiç hoşlanmaz. Ve seni konuşturmam için beni gönderirler."

Gözleri ona odaklandı, şok birden korkudan baskın çıktı.

"Bu. Ne. Demek. *Oluyor*!"

"Evet, farkındayım, korkunç, şaşırtıcı ve kötü."

"Alex, gerçekten, bu çılgınlık! Bana kalırsa, bir sorunun var."

Yüzüne doğru yaklaştı. "Sorunum virüsün nerede olduğunu bana söylememen. Sende mi? Yoksa hâlâ De la Fuentes'te mi? Ne zaman harekete geçeceksiniz? O nerede?"

"Bu delilik. *Sen* aklını kaçırmışsın!"

"Bu doğru olsaydı, herhalde hayattan daha fazla zevk alırdım. Ama yanlış doktoru gönderdiklerinden şüphelenmeye başlıyorum. Burada deli doktoruna *ihtiyacımız* var. Diğer Daniel'ı nasıl ortaya çıkaracağımı bilmiyorum!"

"Diğer Daniel mı?"

"Bu fotoğraflarda görebildiğimi!"

Arkasına dönüp masasından bir avuç fotoğraf aldı ve geçerken tekrar bilgisayarına kızgın bir şekilde dokundu.

"Bak," dedi onları yüzüne doğru tutarak, fotoğrafları sırayla gösterip yere bıraktı. "Bu senin vücudun" –fotoğrafı omzuna yapıştırdıktan sonra yere düşmesine izin verdi– "senin yüzün, görüyor musun? Ama doğru ifade değil. Gözlerinden bakan başka biri var, Daniel ve onun farkında olup olmadığından emin değilim."

Ama işte yine oradaydı, tanıma. *Bir şeyin* farkındaydı.

"Dinle, şimdilik, bu fotoğrafta gördüğün şeyi bana söylemenle yetineceğim." En üstteki fotoğrafı havaya kaldırdı, Diğer Daniel bir Meksika barının arka kapısında suratını asmış duruyordu.

Daniel ona ne diyeceğini bilmiyormuş gibi baktı.

"Açıklayamam... bu hiç... mantıklı değil."

"Benim göremediğim bir şey görüyorsun. Ne o?"

"O..." Daniel kafasını sallamaya çalıştı ama doğru düzgün hareket edemedi, kasları çok bitkindi. "O bana..."

"Sana benziyor."

"Hayır," diye fısıldadı. "Demek istediğim, evet, elbette, bana benziyor, ama farklılıkları görebiliyorum."

Söyleyiş tarzı. *Elbette, bana benziyor.* Yine tamamen dürüsttü, ama yine de bir şey gizliyordu.

"Daniel, bunun kim olduğunu biliyor musun?" Bu kez mecazi değil, gerçek bir soruydu. Psikiyatrı –kötü– oynamıyordu. Sorgulama başladığından beri ilk kez bir şey keşfetmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Bu olamaz," dedi güçlükle ve yorgunluk yerine resmi görmemek için gözlerini kapattığını düşündü. "Bu imkânsız."

Öne doğru eğildi. "Söyle bana," diye mırıldandı.

Gözlerini açıp merakla ona baktı. "Emin misin? İnsanları mı öldürecek?"

Üçüncü bir şahıstan bahseder gibi konuşması çok doğaldı.

"Yüz binlerce insanı, Daniel," dedi Alex, onun kadar samimi bir şekilde. O da üçüncü bir şahıstan bahseder gibi konuştu. "Ölümcül bir virüse erişimi var ve psikopat bir uyuşturucu lordu için onu yayacak. Şimdiden otel rezervasyonlarını yaptırmış – senin adına. Üç hafta içinde harekete geçecek."

Fısıldadı. "Buna inanmıyorum."

"Ben de inanmak istemiyorum. Virüs... kötü bir virüs, Daniel. Bir bombadan daha fazla insanı öldürecek. Nasıl yayılacağını kontrol etmenin bir yolu yok."

"Ama bunu nasıl yapabilir? *Neden?*"

Bu noktada, Daniel'ın çoklu kişiliklerinden birinden bahsetmediklerinden neredeyse yüzde altmış beş emindi.

"Bunun için çok geç. Artık tek mühim olan onu durdurmak. Kim o, Daniel? O masum insanları kurtarmam için bana yardım et."

Yüz hatlarında farklı bir acı belirdi. Bunu daha önce de görmüştü. Bir başka kurban olsaydı, sadık kalma arzusuyla işkenceden kaçınma arzusunun savaştığını düşünürdü. Ama söz konusu Daniel olunca, savaşın sadakat ve doğru şeyi yapmak arasında olduğunu düşündü.

Gecenin sessizliğinde, yanıt vermesini beklerken, köpüğün zayıf ses izolasyonundan tepede küçük bir pervaneli uçağın uçtuğunu net bir şekilde duyabiliyordu. Çok yakından uçuyordu.

Daniel yukarı baktı.

Analiz ederken zaman yavaşladı.

Daniel şaşırmış ya da rahatlamış görünmüyordu. Ses onun

için kurtarma ya da saldırı işareti anlamına gelmiyordu. Birinin araba alarmının çalmaya başladığını fark etmesi gibi fark etmişti. Onu ilgilendirmiyordu, ama dikkatini dağıtmıştı.

İhtiyacı olan şırıngayı almak için ayağa fırlayıp masasına koşarken ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Alex," dedi Daniel kaderine boyun eğmiş bir şekilde. "Sana söyleyeceğim."

Alex, "Şşş," diye fısıldadı, başının üzerine doğru eğilerek ilacı –bu kez serum yoluna– enjekte etti. "Seni şimdilik uyutacağım." Yanağına hafifçe vurdu. "Acı yok, söz veriyorum."

Sesle davranışı arasında bağlantı kurarken gözleri parladı. "Tehlikede miyiz?" diye fısıldadı.

Biz. Hah. İlginç bir kelime seçimiydi. Daha önce onun gibi bir kurbanla hiç karşılaşmamıştı.

"*Senin* tehlikede olup olmadığını bilmiyorum," dedi gözleri kapanırken. "Ama benim tehlikede olduğum kesin."

Ağır bir sarsıntı oldu, ahırın hemen dışında değildi ama hoşuna gitmeyecek kadar yakından gelmişti.

Gaz maskesini Daniel'ın yüzüne taktıktan sonra kendi maskesini de taktı ve altına teneke kutuyu geçirdi. Bu kez tatbikat değildi. Bilgisayarına baktı – ekran koruyucusunun devreye girmesine yaklaşık on dakika kalmıştı. Bunun yeterli olacağından emin olmadığı için boşluk tuşuna bastı. Sonra küçük kara kutudaki bir tuşa bastı ve yan taraftaki ışık hızla yanıp sönmeye başladı. Neredeyse bir refleks gibi Daniel'ın üzerini battaniyeyle örttü.

Odada bilgisayarın ekranındaki beyaz parlaklık dışında ışık olmaması için ışıkları kapattı ve sonra çadırdan çıktı. Yatağının yanındaki çantasını bulana kadar ellerini önüne uzatarak ilerledi ve onu yönlendiren yılların tecrübesiyle rahatlıkla ulaştığı zırhını görmeden kuşandı. Silahını kemerinin ön kısmına yerleştirdi. Çantasından bir şırınga alıp kalçasına

sapladıktan sonra enjektörü aşağı itti. Olabildiğince hazır bir şekilde çadırın arka köşesine doğru emekledi ve biri elinde fenerle içeri girerse en karanlık olacağını düşündüğü yere saklandı. Silahını çıkarıp emniyetini açtı ve iki eliyle tuttu. Sonra kulağını çadırın dikişine yaslayıp dinledi, birinin kapıyı ya da pencereyi açıp ahıra girmesini ve ölmesini bekledi.

Yavaş saniyelerin geçmesini beklerken, zihninden daha fazla analiz geçti.

Bu onun için gelen büyük bir operasyon değildi. İşinin hakkını veren hiçbir ihraç ya da infaz ekibi gürültülü bir uçakla gelişini duyurmazdı. Daha iyi, daha sessiz yollar vardı. Ve eğer ön görüşme yapmadan peşine büyük, SWAT tarzı bir ekip yolladılarsa, helikopterle gelirlerdi. Ses çok küçük bir uçağa ait gibi geliyordu – en fazla üç, ama muhtemelen iki yolcu kapasiteliydi.

Eğer yine peşindeki, geçmişte olduğu gibi, tek bir suikastçıysa, bu adamın ne yaptığını sandığını bilmiyordu. Neden kendisini ele versin ki? Gürültülü uçak yeterince kaynağı olmayan ve zamanı gizlilikten daha önemli gören, acelesi olan birinin başvurabileceği türden bir hamleydi.

Kimdi o? De la Fuentes değildi.

Öncelikle, küçük bir pervaneli uçak uyuşturucu lordunun hareket tarzına benzemiyordu. Söz konusu De la Fuentes olduğunda, siyah ciplerden oluşan bir filo ve makineli tüfekleri olan bir grup gangster hayal etti.

İkincisi, bu konuda içgüdüsel bir duygusu vardı.

Hayır, o bir yalan dedektörü değildi. İyi yalancılar, profesyonel yalancılar, ister insan ister makine olsun herkesi kandırabilirlerdi. İşi hiçbir zaman kurbanın gözlerini kaçırmasından ya da birbirine girmiş çelişkilerden gerçeği tahmin etmekten ibaret değildi. Onun işi geriye uysal bir et yığını ve hikâyeden başka bir şey kalmayana kadar kurbanı çözmek-

ti. Gerçeği yalandan ayırabildiği için değil, insan bedeninin kapasitesini bildiği ve deney şişelerini kullanmakta bir dahi olduğu için işinin en iyisiydi. Bir vücudun neyi kaldırabileceğini ve onu o noktaya kadar nasıl zorlayacağını çok iyi biliyordu.

O nedenle, içgüdüleri onun iyi olduğu alan değildi ve en son ne zaman böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.

Daniel'ın doğruyu söylediğine inanıyordu. Bu yüzden Daniel'a uyguladıkları canını bu kadar sıkmıştı – çünkü yalan söylemiyordu. Peşindeki De la Fuentes değildi. Daniel'ın peşinde kimse yoktu, çünkü o söylediklerinden daha fazlası değildi – o sadece bir İngilizce öğretmeni, tarih öğretmeni ve voleybol antrenörüydü. Gelen her kimse Alex'in peşindeydi.

Neden şimdi? Departman onu bütün gün izlemiş ve yerini yeni mi keşfetmişti? Aradıkları adamın Daniel olmadığını daha yeni mi anlamışlardı ve şimdi de hayatını kurtarmaya mı çalışıyorlardı?

Mümkün değildi. Ona tuzak kurmadan önce bunu biliyor olmalılardı. Bu konuda kandırılamayacak kadar çok bilgiye sahiplerdi. Dosya tam olarak sahte değildi, ama manipüle edilmişti. Yanlış kişiyi ele geçirmesini *istemişlerdi.*

Bir an midesinin bulandığını hissetti. Masum bir adama işkence etmişti. Bunu hemen aklının bir köşesine itti. Şimdi ölmezse, daha sonra pişmanlığa vakti olacaktı.

Sütunlar tekrar yer değiştirdiler. Gerçek bir kriz değil, detaylı düşünülmüş bir tuzaktı. De la Fuentes'le ilgili durumun gerçek olduğuna inansa da, artık ona söylendiği kadar acil olduğuna inanmıyordu. *Zaman* bir dosyaya yapılabilecek en kolay küçük değişiklikti; dikkatinin dağılması için vaktin dar olduğu söylenmişti. Yine mümkün olduğunca az riske girecek ve sadece kendi hayatını kurtaracaktı. Elinden gelirse, Daniel'ınkini de.

Belki başka biri –departmandaki yerini alan her şeyden habersiz ve zeki çocuk– şu anda gerçek teröristin üzerinde çalışıyordu. Belki istediklerini elde etme becerisine hâlâ sahip olduğunu düşünmüyorlardı. Öyleyse, neden onu bu işe karıştırmışlardı? Belki terörist ölmüştü ve bir günah keçisi arıyorlardı. Belki de bu ikizi haftalar önce keşfedip yedekte tutmuşlardı. Kimyagerden birine *bir şeyi* itiraf ettirecek ve kötü duruma düğüm atacaklardı?

Yine de, bu ziyaretçisini açıklamazdı.

Saat neredeyse sabahın beşi olmalıydı. Belki güne erken başlamaktan hoşlanan bir çiftçiydi ve bölgeyi çok iyi bildiği için zifiri karanlıkta yüksek ağaçların olduğu bir alanda alçaktan uçmaktan çekinmemiş ve sonra sırf heyecan olsun diye sert bir iniş yapmıştı...

Gaz maskesinin filtresinden Daniel'ın kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu. Onu uyutarak doğru şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Çok... açıktaydı. Çaresizdi. Departman Daniel Beach'in iyiliğini ne kadar umursadığını çoktan göstermişti. O da Daniel'ı odanın ortasında paketlenmiş ve savunmasız bir halde bırakmıştı, kendi elleriyle koymuş gibi bulacaklardı, kolay bir hedefti. Ona bundan daha iyisini borçluydu. Ama ilk tepkisi onu etkisiz hale getirmek olmuştu. Onu serbest bırakmanın güvenli olmayacağını biliyordu. Elbette, Alex'e saldırır ve intikam almaya çalışırdı. Söz konusu kaba kuvvet olduğunda, avantaj Daniel'daydı. Ve Alex onu zehirlemeyi ya da vurmayı istemiyordu. En azından bu şekilde, ölümü onun elinden olmayacaktı.

Yine de kendisini suçlu hissediyordu, Daniel'ın karanlıktaki savunmasız varlığı pamuğa sürtünen zımpara kâğıdı gibi Alex'in aklının köşelerini aşındırıyor, konsantrasyonunu azaltıyordu.

Pişman olmak için çok geçti.

Dışarıda belli belirsiz bir hareket sesi duydu. Ahırın etrafı, yaprakları sert ve hışırtılı çalılarla sarılıydı. Biri çalıların arasındaydı ve pencerelerden içeri bakıyordu. Ya ahırın yan tarafından bir Uzi'yle deli gibi ateş ederse? Gürültü çıkarmak konusunda endişeli olmadığı belliydi.

Çadıra mermi yağması ihtimaline karşı masayı alçaltıp Daniel'ı yanına mı almalıydı? Akordeon basamaklarını yeterince yağlamıştı, yine de gıcırdamayacağından emin değildi.

Yerde sürünerek masanın yanına gitti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde onu alçalttı. Kısık, tok gıcırtılar çıktı ama sesin ahırın dışına gideceğini sanmıyordu, özellikle de köpük izolasyon düşünüldüğünde. Köşesine çekilip tekrar dinledi.

Daha fazla hışırtı duyuldu. Ahırın öteki tarafındaki başka bir penceredeydi. Bubi tuzağı telleri fark edilmezdi ama görünmez değillerdi. İçeride bir hedef arıyor olmasını umdu. Önce eve uğramış mıydı? Neden içeri girmemişti?

Başka bir pencerenin dışından yine sesler geldi.

Aç şunu, diye içinden geçirdi. *Pencereden içeri gir.*

Anlamadığı bir ses duydu – tıslamaya benziyordu ve bunu yukarıdan gelen güçlü bir tıngırdama izledi. Sonra ahırı sarsacak kadar gürültülü bir *bam, bam, bam* sesi duyuldu. Aklına ilk olarak küçük patlayıcılar geldi ve hemen çömelip otomatikman kendini koruyucu bir pozisyon aldı, ama sonra *o kadar* gürültülü olmadığını, sadece önceki sessizliğe kıyasla ona öyle geldiğini anladı. Herhangi bir şeyin kırıldığına işaret eden bir ses yoktu – paramparça olan camlar ya da kopan metal gibi. Sarsıntılar pencerelerin ya da kapının etrafındaki bağlantıları koparacak kadar güçlü müydü? Sanmıyordu.

Sonra gümbürtüler kesildiği sırada *yukarı* doğru ilerlediğini fark etti. Tepesine doğru.

Bu büyük bir sorundu – çatıdan içeri girmeye çalışacaktı.

Anında ayağa kalktı, bir gözü çadırın bağlantı yerindey-

di. Etraf hâlâ herhangi bir şey göremeyeceği kadar karanlıktı. Yukarıdan bir şaloma sesi geliyordu. Davetsiz misafirde de ondan bir tane vardı.

Bütün hazırlıkları boşa çıktı. Kafasını çevirip Daniel'a baktı. Gaz maskesi yüzündeydi. Ona bir şey olmayacaktı. Sonra ahırın geniş kısmına koştu, yere çömelip önündeki nesneleri bulabilmek için ellerini önüne uzatıp en yakın pencereden içeri süzülen hafif ay ışığında olabildiğince hızla hareket etti. Etrafından dolaşması gereken süt sağma bölmeleri vardı ama en açık yolu hatırladığını düşünüyordu. Yarı koşarcasına çadır ve bölmeler arasındaki açıklığa girdi ve bir eli süt sağma aletini buldu. Onu kenara itip pencereye uzandı –

Son derece ağır ve sert bir şey onu yüzüstü yere serip nefesini kesti ve yere sabitledi. Silah karanlığa uçtu. Başını sert bir şekilde betona çarptı. Gözlerinin önünde ışıklar uçuştu.

Biri bileklerinden tutup kollarını arkasından çektikten sonra omuzlarının yerlerinden çıkacağını düşüneceği kadar yukarıya çekti. Yeni pozisyonu havayı zorla dışarı verirken ciğerlerinden homurtuya benzer bir ses çıktı. Başparmaklarıyla hemen dördüncü sağ ve sol parmaklarındaki yüzükleri çevirerek kancaları ortaya çıkardı.

"Bu da ne?" dedi bir adam yukarısından – sıradan bir Amerikan aksanıydı. Alex'in bileklerini tek eliyle tutacak şekilde kavrayışını değiştirdi. Diğer eliyle gaz maskesini çekip çıkardı. "Belki de intihar bombacısı değildir," dedi dalga geçercesine. "Dur tahmin edeyim, o akım telleri elektriğe bağlı değil, değil mi?"

Adamın altında kıvranıp bileklerini çevirerek yüzüklerini onun tenine değdirmeye çalıştı.

"Kes şunu," diye emretti adam. Başının arkasına sert bir şeyle vurdu –muhtemelen gaz maskesiydi– ve yüzü yere çarptı. Alex dudağının yarıldığını hissetti ve kanının tadını aldı.

Kendisini hazırladı. Böylesine dar bir alanda muhtemelen onu şah damarını bıçakla keserek öldürecekti. Ya da boğazına bir kablo dolayacaktı. Bıçak olmasını umdu. Damarlarında özel tasarlanmış dekstroamfetamin dolaşırken, kesiğin acısını hissetmezdi – ama boğazlanmayı muhtemelen hissederdi.

"Ayağa kalk."

Üzerindeki ağırlık kalktı ve adam onu bileklerinden tutup yukarı çekerken omuz eklemlerindeki baskıyı hafifletmek için mümkün olduğunca çabuk ayağa kalktı. Kollarını kullanılır halde tutmaya ihtiyacı vardı.

Adam arkasında duruyordu ama nefesinin geldiği yönden uzun boylu olduğunu anladı. Ayak parmaklarının ucunda doğrulup zeminle temas sağlamakta zorlanana kadar onu bileklerinden çekti.

"Pekâlâ, bücür, şimdi benim için bir şey yapacaksın."

Dövüşerek onu yenebilecek eğitime sahip değildi ve kıvranarak kendisini kurtaracak kadar gücü yoktu. Sadece hazırladığı seçenekleri uygulamaya çalışabilirdi.

Bir anlığına ağırlığını baskı altındaki omuzlarına verirken sol ayakkabısının burnunu topuğundaki bıçağın açılabileceği kadar sert bir şekilde yere vurdu (öne doğru açılan bıçak sağ ayakkabısındaydı). Sonra geriye, adamın bacaklarının olduğu yere doğru ayakkabısıyla beceriksizce bir hamle yaptı. İrkilerek geri çekilen adam bir anlığına kollarını serbest bırakırken bu sırada arkasına dönüp tokat atmak için sağ elini savurdu. Adam çok uzun boyluydu; Alex onun yüzünü ıskaladı ve kancası göğsündeki sert bir şeye –vücut zırhına– çarptı. Göremediği ama geldiğini duyduğu darbeden uzaklaşmak için geriye doğru dans etti, ellerini uzatıp korunmasız tenine temas etmeye çalıştı.

Bir şey bacaklarını aşağıdan kesti. Yere düşüp yuvarlandı ama adam hemen üzerine çıktı. Saçını tutup yüzünü tekrar

betona çarptı. Burnundan pat diye bir ses çıktı ve dudaklarıyla çenesine kan hücum etti.

Adam kulağına doğru konuşabileceği şekilde eğildi. "Oyun bitti, tatlım."

Ona kafasıyla vurmaya çalıştı. Kafasının arka tarafı bir şeyle temas etti, ama bir yüz değildi – eşit olmayan spiraller, metalik...

Gece görüşü gözlükleri. Dövüşü bu kadar iyi kontrol etmesine şaşırmamalıydı.

Başının arkasında tokat attı.

Keşke küpelerini takmış olsaydı.

"Gerçekten, kes şunu. Dinle, üzerinden kalkacağım. Seni görebiliyorum, ama sen beni göremiyorsun. Silahım var, aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan seni diz kapağından vururum, anladın mı?"

Konuşurken, bir eliyle arkasına uzanıp Alex'in ayakkabılarını teker teker çıkardı. Ceplerini kontrol etmemişti, o yüzden cerrah bıçağı ve iğneleri hâlâ kemerindeydi. Adam Alex'in üzerinden kalktı. Alex onun çekildiğini ve silahının emniyetini kapattığını duydu.

"Ne... yapmamı... istiyorsun?" diye sordu en gerçekçi korkmuş küçük kız sesiyle. Dudağının patlaması işine yaramıştı. Yüzü berbat halde olmalıydı. İlacın etkisi geçtiğinde canı çok yanacaktı.

"Bubi tuzaklarını devre dışı bırakıp kapıyı aç."

"Işığa" –burnunu çekti– "ihtiyacım olacak."

"Sorun değil. Zaten gece görüşü gözlüklerimi senin gaz maskenle değiştirecektim."

Alex başını eğerek ifadesini gizlemeyi umdu. Adam maskeyi taktığında, Alex'in savunmasının yüzde doksanı işe yaramaz olacaktı.

Kapının yanındaki panele doğru topallayıp –fazla mı abar-

tıyordu?– ışığı açtı. O anda başka bir seçenek düşünemiyordu. Adam onu anında öldürmemişti; bu departmanın emirlerini yerine getirdiği anlamına geliyordu. Belirli bir planı olmalıydı. İstediği şeyin ne olduğunu çözmeli ve üstünlüğü ele geçirene kadar onu elde etmesine engel olmalıydı.

Ama kötü haber, kapıyı açmasına ihtiyacı varsa, sebebi kolay bir kaçış yolu olmasını istediği için değildi. Desteği olduğu anlamına geliyordu ve bunun Alex'e hiç faydası yoktu. *Ya da Daniel'e*, diye içinden bir ses ekledi. Daha fazla baskıya ihtiyacı varmış gibi. Ama Daniel onun yüzünden buradaydı. Kendisini ona karşı sorumlu hissediyordu. Ona borçluydu.

Arkasını dönünce, tepedeki ışıkların parlaklığı gözlerini aldı, adam bulunduğu yerden altı metre uzaktaydı. Boyu bir doksan olmalıydı, boynu ve çenesindeki teni kesinlikle beyazdı, ama sadece bu kadarından emindi. Vücudu siyah tek parça bir giysiyle kaplıydı – neredeyse dalgıç giysisi gibiydi, ama çıkıntılı Kevlar tabakaları yüzünden sertti. Gövdesi, kolları ve bacakları zırhlıydı. Çok kaslı görünüyordu, ama bunun bir kısmı Kevlar olabilirdi. Her araziye uygun sağlam siyah botlar giymişti ve kafasında siyah bir örtü bere vardı. Gaz maskesi yüzünü saklıyordu. Bir omzunda suikast silahı asılıydı - 50 kalibrelik bir McMillan keskin nişancı tüfeğiydi bu. Ödevini yapmıştı; bütün boş vaktini çalışarak geçiren birinin herhangi bir konuda uzman olması zor değildi. Silah türlerini ve modellerini bilmek ona, suikastçı ya da suikastçı olmayı planlayan, sokakta şüpheli görünen herhangi bir adam hakkında çok bilgi veriyordu. Bu suikastçının birden fazla silahı vardı; kalçasındaki kılıfında yüksek standart bir HDS ve sağ elinde dizine doğrulttuğu bir SIG Sauer P220 vardı. *Sağ elini kullanıyor*, diye aklının bir köşesine not aldı. Bu mesafeden diz kapağına isabetli bir atış yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Elindeki silah düşünüldüğünde, onu muhtemelen istediği yerden ve mesafeden vurabilirdi.

Onu pelerinsiz bir Batman'e benzetti. Ayrıca, Batman'in hiç silah kullanmadığını hatırlıyordu. Ama kullansaydı, zevk ve beceri sahibi olduğu düşünülürse, muhtemelen bu silahları seçerdi.

Eğer bu suikastçının gaz maskesini çıkarmasını sağlayamazsa, dışarıda kaç süper asker dostunun onu beklediğinin önemi yoktu. İstediğini elde ettikten sonra onu öldürmekte hiç zorlanmazdı.

"Tuzaklarını devre dışı bırak."

Ahırın kapısına doğru topallarken bir an başı dönmüş gibi yapıp düşünmek için mümkün olduğunca zaman kazanmaya çalıştı. Onu canlı isteyen kim olabilirdi? Bu adam bir tür hazine avcısı mıydı? Onu departmana satabileceğini mi sanıyordu? Eğer onu yakalayanı ödüllendireceklerini söyledilerse, tek istediklerinin kellesi olduğuna emindi. Öyleyse bu adam bir şantajcı/hazine avcısı mıydı? İstediğiniz elimde, ama ödülü iki katına çıkarmazsanız onu canlı bir şekilde ormana salarım. Akıllıcaydı. Departman kesinlikle istediği ödemeyi yapardı.

Kapının arka kenarına dönene kadar aklına gelen en iyi açıklama buydu.

Sistem o kadar karışık değildi. Her giriş alanı için üç tuzak seti vardı. Birincisi dışarıda ahırın kapısının sol tarafında ince bir toprak tabakasının altına gizliydi. İkincisi, en ufak bir ihlalde kopacak kadar gevşek bir şekilde bağlıydı, bu kapının açıldığı bağlantı yeri boyunca uzanan tetikleyici hattı. Üçüncüsü emniyetti, kapının yanındaki tahta panelin altına sıkıştırılmıştı; görünen tellerinin arasında iki buçuk santimetrelik boşluk vardı. Akım ancak bağlantılardan en az ikisi bağlıyken güvenilirdi. İşlemi olduğundan daha karışık gösterip göstermemek arasında tereddüt etti ama sonra bunun hiçbir anlamı olmayacağına karar verdi. Adamın bunu anlaması için tek yapması gereken kurulumu birkaç saniye incelemekti.

Üçüncü tuzağın uçlarını sıkıca birbirine bağlayıp geri çekildi.

"Devre... dışı." Kelimelerin ortasında sesinin çatlamasına izin verdi. Artık mücadele edemeyecek halde olduğunu düşünmesini umuyordu.

"Ev sahipliği yapar mısın?" diye sordu.

Topallayarak kapının arkasına geçip onu kendisine doğru çekti, gözleri beraberindekilerin kara kafalarını görmeyi umduğu karanlıktaki bir noktanın üzerindeydi. Uzakta çiftlik evinden başka bir şey yoktu. Ama bakışlarını biraz aşağı indirince donup kaldı.

"*Bu* da ne?" diye fısıldadı.

Bu ona yönelttiği bir soru değildi, sadece şokun yüzüne işlemesiydi.

"O," diye tiksindirici bir şekilde kendini beğenmiş bir tonla karşılık verdi adam. "Elli beş kiloluk bir kas, pençe ve diş yığını."

Bir tür işaret vermiş olmalıydı –Alex işareti görmedi, gözleri adamın 'desteğinin' üzerindeydi– çünkü hayvan hemen adamın yanına koştu. Bir Alman kurduna benziyordu, çok büyüktü, ama rengi çoban köpeklerinin rengine benzemiyordu. Bu simsiyahtı. Kurt olabilir miydi?

"Einstein," dedi hayvana. Hayvan kafasını kaldırıp baktı, tetikteydi. Onu işaret etti ve bir sonraki kelimesi bariz bir emirdi. "Kontrol et!"

Köpek –kurt?– ensesindeki tüyler dimdik bir şekilde ona doğru koştu. Ahırın kapısı omuriliğine değene kadar geri çekilip ellerini havaya kaldırdı. Köpek hazırlandı, burnuyla karnı arasında birkaç santimetre vardı, uzun ve keskin beyaz dişlerini gösterecek şekilde ağzını açmıştı. Boğazının derinliklerinden gelen boğuk bir uluma duyuldu.

Gözünü korkut daha iyi bir emir olabilirdi.

Kancalarından birini köpeğin tenine değdirmeyi düşündü, ama kalın postunu delip geçecek kadar uzun olduklarını sanmıyordu. Ve bu şey öylece oturup onu okşamasına izin verecekmiş gibi görünmüyordu.

Batman taklitçisi biraz rahatlamıştı, ya da Alex rahatladığını sandı. Zırhın altında kaslarının ne yaptığından emin olmak zordu.

"Pekâlâ, buzları erittiğimize göre, şimdi konuşalım."

Bekledi.

"Daniel Beach nerede?"

Alex bastırmaya çalışsa bile yüzündeki şaşkınlığı hissedebiliyordu. Bütün teorileri tepetaklak olmuştu.

"Bana cevap ver!"

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Departman önce Daniel'ın ölmesini mi istiyordu? Bütün yarım kalan işleri tamamladıklarından emin olmak mı istiyorlardı? Çadırın ortasında –iyi bir saklanma yeri sayılmazdı– açıkta ve bilinçsizce yatan Daniel'ı düşününce midesinin bulandığını hissetti.

Batman kızgın bir şekilde ona doğru yaklaştı. Hırıltı sesleri artsa da, köpek tepki gösterip kenara çekilerek adamın geçmesine izin verdi. Adam SIG Sauer'inin namlusunu sertçe Alex'in çenesinin altına sokup başını ahırın kapısına çarptı.

"Eğer öldüyse," diye hırladı adam, "sen de ölmüş olmayı dileyeceksin. Seni öldürmem için bana *yalvaracaksın*."

Alex neredeyse gülecekti. Bu haydut muhtemelen ona birkaç kez vuracak –belki, yaratıcıysa onu biraz keserdi– ve sonra silahıyla onu çekip vuracaktı. Gerçek acıya nasıl yol açacağına ve onu nasıl sürdüreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama tehditleri onun için bir şey ifade ediyordu – anlaşılan Daniel'ı canlı istiyordu. Öyleyse, ortak bir noktaları vardı.

Bu noktada direniş göstermesi zarar verici olurdu. Oyundan çıktığını sanmasına ihtiyacı vardı. Gardını indirmesi gerekiyordu. Ve bilgisayarının başına dönmeliydi.

"Daniel çadırda." Çenesiyle işaret ederken ellerini havada tuttu. "O iyi."

Batman bunu bir süre düşündü.

"Pekâlâ, hanımlar önden. Einstein," diye bağırdı. "Eşlik et." Çadırı işaret etti.

Köpek havlayarak karşılık verdi ve onun yanına gitti. Burnuyla kalçasını ittikten sonra onu hafifçe ısırdı.

Alex, "Ah!" diye şikâyet edip kenara kaçtı. Köpek arkasına geçip onu tekrar itti.

"Sadece yavaşça çadır dediğin yere yürürsen, sana zarar vermez."

Köpeğin arkasında olmasından gerçekten hiç hoşlanmamıştı, ama yaralanmış gibi yapıp topallayarak devam etti. Ne yaptığını görmek için dönüp hayvana baktı.

"Endişelenme," dedi Batman neşeli bir şekilde. "İnsanların tadı o kadar güzel değil. Seni yemek *istemiyor*. Bunu sadece ben söylersem yapar."

Adamın alay etmesine aldırmayıp perdeli giriş noktasına doğru yavaşça ilerledi.

"İçeriyi görebilmem için onu açık tut," diye talimat verdi adam.

Muşamba, yumurta köpük katmanları yüzünden sertti. Onu elinden geldiğince geriye doğru yuvarladı. İçerisi büyük ölçüde karanlıktı. Bilgisayarının ekranı karanlıkta parlıyordu, monitörler donuk yeşildi. Şekilleri tanıdığı için yerden sadece otuz santimetre yüksekte battaniyenin altında göğsü eşit bir şekilde yükselip alçalan Daniel'ı seçebiliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Işığı... açmamı... istiyor... musun?" diye sordu.

"Öylece dur."

Arkasına yaklaştığını hissetti, sonra adam silahın namlusunun soğuk çemberini saç çizgisinin hemen altında ensesine bastırdı.

"Bu ne?" diye mırıldandı adam.

Adamın eldivenli parmakları silahın dayandığı tenine dokunurken Alex hiç kıpırdamadı. Önce kafası karıştı, ama sonra oradaki yara izini fark ettiğini anladı.

Adam, "Hah," diye homurdanıp elini indirdi. "Pekâlâ, anahtar nerede?"

"Masada."

"Masa nerede?"

"Yaklaşık üç metre ilerde sağda. Bilgisayar ekranını görebildiğin yerde."

Gaz maskesini çıkarıp tekrar gece görüş gözlüğünü takar mıydı?

Silahın baskısı kayboldu. Ondan uzaklaştığını hissetse de, köpeğin burnu hâlâ kalçasına yaslıydı.

Yerde sürünerek ilerlemeye benzeyen bir ses duyuldu. Yere baktı ve en yakın çalışma ışığının kalın siyah kablosunun, ayağının yanından geçmesini izledi. Yere düşen lambanın gümbürtüsünü duydu ama camın parçalandığına dair bir ses duymadı.

Adam ışığı alıp yanından geçtikten sonra aydınlatma düğmesine bastı. Alex bir an için adamın lambayı kırmış olmasını umut etti, ama lamba titreyerek yandı.

"Kontrol et," diye köpeğe emretti adam. Hırlama tekrar başladı ve Alex yerinden kıpırdamadı.

Batman, ışığı önüne doğru tutarak çadıra adımını attı. Geniş ışık huzmesinin duvarları taramasını ve sonra çadırın ortasındaki vücuda odaklanmasını izledi.

Odaya giren adam, çıt çıkarmadan dolambaçlı bir yol izledi. Anlaşılan birçok becerisi vardı. Yerdeki bedenin etrafında yürüdü, köşeleri kontrol etti, muhtemelen silah arıyordu; en sonunda Daniel'a odaklandı. Diz çöküp battaniyeyi kaldırdı ve kanlı vücut bağlarını ve serumu inceledi, sonra monitörle-

re bağlı sensörleri takip etti ve bir süre onları izledi. Işığı olabildiğince fazla aydınlatma sağlaması için tavana doğru dik duracak şekilde yere koydu. En sonunda uzanıp dikkatle gaz maskesini Daniel'ın yüzünden çıkarıp yere bıraktı.

Alex onun, "Danny," diye fısıldadığını duydu.

BÖLÜM 8

Batman sağ elindeki siyah eldiveni çıkarıp iki parmağını Daniel'ın şahdamarına bastırdı. Daniel'ın nefes alışını dinlemek için eğildi. Alex saldırganın elini inceledi – teni solgundu, parmakları o kadar uzundu ki, sanki fazladan eklemleri varmış gibi görünüyordu. Tanıdık... görünüyorlardı.

Batman Daniel'ın omzunu hafifçe sıktıktan sonra daha yüksek sesle sordu: "Danny?"

"Onu uyuttum," dedi Alex.

Adam kafasını ona çevirdi, yüzünü göremese de, dik bakışlarını hissedebiliyordu. Birden ayağa kalkıp ona doğru atıldı. Kollarını tutup başının üzerine doğru kaldırırken maskeli yüzünü ona yaklaştırdı.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı.

Alex'in, Daniel'ın güvenliği için duyduğu endişe kaybolmuştu. Danny'ye bir şey olmayacaktı. Asıl kendisi için endişelenmesi gerekiyordu.

"Hiçbir şeyi yok," dedi sakinlikle, incinmiş kadın rolünü takınarak. "İki saat içinde uyandığında kendisini çok iyi hissedecek. İstersen onu daha önce uyandırabilirim."

"Sanmıyorum," diye homurdandı adam.

Birkaç saniye dik dik birbirlerine baktılar, Alex bu bakış-

ma yarışını kazanıp kazanmadığından emin değildi. Yansıtıcı maskede sadece kendi yüzünü görebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Seninle ilgilenelim."

Adam tek bir hareketle Alex'in ellerini arkasından tuttu ve bileklerini eldivensiz sağ eliyle kavradı, muhtemelen silahı sol elinde tutuyordu. Onu odaya sokup masanın yanındaki katlanabilen sandalyeye doğru yönlendirdi ve Alex de itaatkâr bir şekilde ona ayak uydurdu. Köpeğin sıcak ve güçlü nefesi yakınındaydı, onu hemen arkasından takip ediyordu.

Sol kancalı yüzüğü adamın tenine temas ettirecek şekilde elini bükebileceğinden neredeyse yüzde yetmiş emindi ama denemeye kalkmadı. Bu bir riskti fakat Batman'i canlı istiyordu. Olanlar tablosunda kocaman bir delik vardı ve Batman ihtiyacı olan yanıtların en azından bazılarına sahip olmalıydı. Dikkatle kancaların kapaklarını tekrar yerinden oynattı.

Adam onu sandalyeye oturturken –nazik olduğu söylenemezdi– karşı koymadı. Adam, Alex'in ellerini önüne çekip sıkıca birbirine bağladı.

"Bence gözlerim sürekli ellerinde olmalı," diye homurdandı ayak bileklerini sandalyenin bacaklarına bağlamak için eğilirken. Bu sırada, gözlerini kırpmadan ona bakan köpeğin yüzü yüzünün önündeydi. Birkaç damla ılık salya koluna damladı ve kumaşı ıslattı. İğrençti.

Adam onun el bileklerini sandalyenin arkasına kabloyla bağlayıp doğruldu; karşısında dimdik yükseliyordu, karanlık ve tehditkardı. HDS'sinin susturulmuş uzun namlusu Alex'in alnından sadece birkaç santimetre ötedeydi.

"Tepedeki ışıkları açan düğme orada." Alex çenesiyle masanın arka kenarındaki güç dağıtım panosunu işaret etti. Panoya iki standart uzatma kablosu takılıydı.

Adam o tarafa bakarken, Alex onun düğmeleri temkinli bir şekilde süzdüğünü düşündü.

"Dinle, seni öldürebilecek herhangi bir şey önce beni öldürür," diye dikkatini çekti.

Adam homurdandıktan sonra uzanıp güç düğmesine bastı.

Tepedeki ışıklar yandı.

Birden çadır daha az tehditkâr görünmeye başlamıştı. Bütün tıbbi ekipman düşünüldüğünde, savaş bölgesindeki bir doktor çadırı olabilirdi. Elbette tek fark tepsideki işkence aletleriydi. Adamın yüzünü onlara doğru çevirdiğini gördü.

"Sahne dekoru," diye açıkladı.

Yine ona dik dik baktığını hissetti. Sonra bakışlarını çıplak ve bir bütün halinde masada yatan Daniel'a çevirdi. Adam aniden dikkatini tekrar ona verdi.

"Yanıp sönen ışık ne?" diye sordu klavyeli küçük kara kutuya işaret ederek.

"Bana kapının emniyetsiz olduğunu söylüyor," diye istifini bozmadan yalan söyledi Alex. Aslına bakılırsa, kutu hiçbir şeye bağlı değildi. O sadece gerçek tuzağa odaklanmak yerine dikkat dağıtan güzel, kırmızı bir ringa balığıydı.

Batman bu açıklamayı kabul edercesine kafasını salladıktan sonra eğilip bilgisayara baktı. Masa üstünde açık bir belge ya da dosya yoktu. Arka planı soluk geometrik bir çizimdi, hafif gri bir alan üzerinde küçük beyaz kareler vardı.

"Anahtarlar nerede?" Başıyla Daniel'ı işaret etti.

"Masanın altına bantladım."

Maskenin ardından yine onu süzüyor gibiydi.

Alex sakin ve uysal görünmek için kendini zorladı. Çıkar şunu, çıkar şunu, çıkar şunu diye içinden dua etti.

Adam onun sandalyesini tekmeleyip devirdi.

Alex'in sol kolu ve kalçası kolayca moraracak kadar sert bir şekilde yere çarparken boynunu sımsıkı tuttu. Başının betona tekrar çarpmasını zor da olsa önledi. Kafa sarsıntı-

sı geçirip geçirmediğinden emin değildi ve beyninin doğru düzgün çalışması gerekiyordu.

Adam sandalyesinin arkasından tutup onu doğrulttu. Sağ elinde anahtarları tutuyordu.

"Buna hiç gerek yoktu," dedi Alex.

"Einstein, kontrol et."

Köpek yüzüne doğru ulurken göğsüne daha fazla salya akıttı.

Batman arkasını dönüp hemen Daniel'ın bağlarını çözdü.

"Serumda ne var?"

"Üsttekinde tuzlu su, alttakinde besleyici maddeler."

"Gerçekten." Alaycıydı. "Boru sistemini çıkarırsam, ne olur?"

"Uyandığında bir şeyler içmeye ihtiyacı olur. Ama çadırın dışındaki küçük dolabın sol tarafındaki su şişelerini kullanma. Onlar zehirli."

Adam döndü, ona daha etkili bir şekilde dik dik bakabilmek için maskesini çıkardı ve aynı anda terli örgü beresini de çıkardı.

Evettt!

O maskeyi yere bırakırken, Alex ne kadar rahatladığının yüzünden anlaşılmamasına özen gösterdi.

"Taktiklerini değiştirmişsin," dedi adam suratını buruşturarak ve sonra serbest elini kısa, ıslak saçlarında dolaştırdı. "Yoksa sağ taraftakiler mi zehirli şişeler?"

Alex ona sakin bir şekilde baktı. "Başka biri olduğunu sandım."

Bunun üzerine adama gerçekten *baktı*.

Tepkisini belli etmeyecek kaynaklara sahip değildi. Bütün teorileri tekrar aklında dolaştı ve birkaç şey yerine oturdu.

Adam gördüğü şeyi fark edince sırıttı.

Alex birçok ipucunu gözden kaçırmıştı.

Fotoğraflardakiler hem Daniel'dı, hem de *değildi.*

Daniel'ın geçmişi üzerine hazırlanan dosyada bazı eksiklikler vardı ve bunlar fotoğraflardı.

Zaman, tarihler, *doğum tarihleri* – bir şeyi gizlemek istiyorsanız bunlar yapabileceğiniz en kolay küçük değişikliklerdi.

Daniel'ın casusların çektiği fotoğraflara bakarken gördüğü şeye inancındaki tuhaf suskunluk.

Sadakatle olan mücadelesi.

"Diğer Daniel," diye fısıldadı Alex.

Adamın sırtışı kayboldu. "Ha?"

Alex nefesini verip gözlerini devirdi – kendisine engel olamamıştı. Bu, annesinin izlediği saçma sapan pembe dizilere çok benziyordu. O ve annesinin birlikte geçirdikleri her tatilde ne kadar bıktığını, son derece ağır ilerleyen, inanılmaz dramlarla geçen öğleden sonralarını hatırlıyordu. Kimse gerçekten ölmezdi; herkes geri dönerdi. Ve bir de ikizler vardı. Her zaman ikizler olurdu.

Tek yumurta ikizleri düşünüldüğünde, Batman aslında Daniel'a o kadar benzemiyordu. Daniel'ın hatları daha kibar ve görünüşü daha yumuşaktı. Batman'in ise sert hatları ve dikkat çeken bir yüz ifadesi vardı. Ela gözleri daha koyuydu, belki de aşağı doğru duran kaşlarının gölgesinde kaldıkları içindi. Saçı aynı renkti ve bukleleri de aynıydı, ama bir ajandan beklenebileceği gibi kısa kesilmişti. Kalın boynuna bakılırsa, Daniel'ın sporcu vücuduna kıyasla Batman kaslarını spor salonunda edinmişti. Fazla iriyarı değildi, yoksa fotoğraflarda kardeşine bu kadar benzemezdi. Sadece vücut hatları daha sert ve belirgindi.

"Kevin Beach," dedi Alex tekdüze bir sesle. "Yaşıyorsun."

Adam masanın kenarına oturdu. Alex'in gözleri onu takip ederken, dirseğinin hemen yanında kalan bilgisayar saatine bir saniye bile bakmadı.

"Kimi bekliyordun?"

"Birkaç seçenek vardı. Hepsi de beni ve kardeşini öldürmek isterdi." Kafasını salladı. "Buna kandığıma inanamıyorum."

"Neye?"

"Daniel De la Fuentes'le hiç tanışmadı, değil mi? O hep sendin."

Rahatlamaya başlayan yüzü aniden tekrar gardını aldı. "Ne?"

Yere saçılan fotoğrafları işaret etti. Onları ilk kez fark ediyor gibi görünüyordu. Birini incelemek için yere eğildi, sonra çömelip onu yerden aldı. Sonra altındakini de aldı ve ondan sonrakini de. Onları yumruğunun içinde buruşturdu.

"*Bunları nereden buldun?*"

"Amerikan hükümeti için çalışan –tamamen kayıt dışı– küçük bir departmanın hediyeleri. Eskiden onlar için çalışıyordum. Benden serbest çalışmamı istediler."

Öfkeyle suratı asıldı. "Bu son derece gizli!"

"Güvenlik seviyeme inanamazsın."

Adam tekrar onun karşısına geçti, tişörtünü önünden yakalayıp onu ve sandalyeyi yerden birkaç santimetre havaya kaldırdı. "Kimsin?"

Alex sakin olmaya çalıştı. "Sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Bana oyun oynadılar ve ben de bundan senin kadar hoşnutsuzum."

Adam onu yere bıraktı. Alex içinden saymak, zamanı takip etmek istedi, ama dikkatinin dağıldığını fark etmesinden korkuyordu. Kevin kollarını göğsünde birleştirip onun karşısında dikildi.

"Adın ne?"

Elinden geldiğince yavaş konuşmaya çalıştı. "Eskiden Doktor Juliana Fortis'ti, ama artık bu isimde bir ölüm raporu

var." Bu bilginin ona herhangi bir şey ifade edip etmediğini görmek için yüzünü dikkatle izledi. "Departmanın talimatları doğrultusunda çalışıyordum – başka bir ismi yok. Resmi bir varlığı yok. CIA ve diğer gizli programlarla birlikte çalışıyorlardı. Sorgulama uzmanları."

Kevin tekrar masanın kenarına oturdu.

"Üç sene önce biri, departmanın iki ana değerinden kurtulmaya çalıştı. Ben ve akıl hocam Dr. Joseph Barnaby'den." Adam hâlâ bunları bildiğine dair bir belirti göstermemişti. "Son derece hassas bilgilere erişimimiz olsa da, nedenini bilmiyorum, sanırım bildiğimiz bir şey yüzünden bizi öldürmek istediler. Dr. Barnaby'yi öldürdüler ve beni de öldürmeye çalıştılar. O zamandan beri kaçıyorum. Beni dört kez buldular. Bana üç kez suikast düzenlemeye çalıştılar. Sonuncusunda ise özür dilediler."

Kevin gözlerini kısıp değerlendirdi.

"Bir sorunları olduğunu ve bana ihtiyaçları olduğunu söylediler. De la Fuentes'in durumu üzerine bana bir dosya verdiler ve kardeşinin onun işbirlikçisi olduğunu söylediler. Üç hafta sonra Daniel'ın Amerika'nın güneybatısına bir süpervirüs yayacağını söylediler. Bana virüsün yerini bulmam için üç günüm olduğunu ve De la Fuentes'in planını hareketeye geçirmesine nasıl engel olacağımı anlattılar."

Kevin şimdi başını iki yana sallıyordu.

"Sana bu kadarını mı anlattılar?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Terörle mücadele her zaman işimin ana bileşeniydi. Bütün savaş başlıklarının ve kirli bombaların nereye gömülü olduğunu biliyorum."

Kevin dudaklarını büzüştürüp bir karar verdi. "Detayları bildiğine göre, De la Fuentes durumunu altı ay önce kapattığımı söylersem sanırım ilkeleri çiğnemiş sayılmam. De la

Fuentes'in öldüğünü herkes bilmez. Çeteden geriye kalanlar zayıf görünmemek için bu konuda sessizler."

Juliana hissettiği rahatlamaya şaşırdı. Çok sayıda insanın acı verici bir şekilde öleceğini bilmek sandığından daha ağır bir yüktü.

"Evet," diye nefesini verdi. "Bu mantıklı."

Demek departman *o kadar da* soğukkanlı değildi. Onu motive etmek için kâbus gibi bir felaket kullanmışlardı, ama tehlikede olan siviller hakkında dalga geçmiyorlardı.

"Peki ya Yılan?"

Kevin ona boş gözlerle baktı.

"Üzgünüm, departmanın taktığı isim. Yerli teröristler?"

"Dostlarım üç elebaşından ikisini yakalayıp bütün güney bölgesini temizlediler. Kıırtulan olmadı."

Juliana gergin bir şekilde gülümsedi.

"Sen bir sorgulayıcısın," dedi Kevin aniden buz gibi bir sesle. "Bir işkenceci."

Çenesini kaldırdı. "Evet."

"Ve kardeşime bilmediği şeyleri söylemesi için işkence ettin."

"Evet. En azından, ilk evrelerini uyguladım."

Kevin ona elinin tersiyle vurdu. Juliana'nın kafası diğer tarafa döndü; sandalye sallanınca Batman bir ayağıyla onu sabitledi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye söz verdi.

Kırığı olup olmadığını anlamak için birkaç saniye çenesini hareket ettirdi. Ciddi bir hasarı olmadığını anlayınca, karşılık verdi. "Emin değilim," dedi, "ama bunu ona bu yüzden yaptılar. Bu yüzden bu detaylı hikâyeyi bana yutturdular."

Dişlerinin arasından konuştu. "Ne sebepten?"

"Beni öldürmekte pek başarılı olamadılar. Sanırım senin bu işi yapabileceğini düşündüler."

Kevin çenesini sıktı.

"Ama," diye devam etti Juliana, "neden senden bunu yapmanı *istemediklerini* anlamıyorum. Ya da, sanırım, emretmediklerini. Tabi... hâlâ CIA'yle çalışıyorsan?" diye tahminde bulundu.

Onu ele veren silahıydı. Araştırmalarından bildiği kadarıyla, CIA ajanlarının genellikle HDS taşıdıklarını biliyordu.

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsan, nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?" diye sordu Kevin.

Sorusunu yanılamak üzereyken, gözünün ucuyla beyaz dikdörtgenin kararduğını fark etti. Şüphe çekmemeye çalışarak burnundan olabildiğince derin nefes aldı.

"Bana cevap ver," diye uludu elini tekrar kaldırarak.

Juliana ona bakmakla yetindi, nefes almıyordu.

Batman tereddüt etti, kaşlarını çattı, sonra gözleri kocaman oldu. Yerdeki maskeye uzandı.

Yere düştüğünde çoktan bayılmıştı.

Bir gümbürtü daha duyuldu – köpeği de sandalyenin yanında yere yığılmıştı.

Juliana test ederken bir keresinde nefesini bir dakika kırk iki saniye boyunca tutmuştu, ama bunu bir daha asla tekrarlayamamıştı. Genellikle bir dakika on beş saniyede nefessiz kalıyordu, yine de ortalamanın üzerindeydi – ciğer kapasitesi hayatında bir öncelik olmuştu. Ama bu kez öncesinde hızlı ve derin nefes alamamıştı. Ama bir dakikaya ihtiyacı yoktu.

Sandalyesini zıplatarak Batman'in hareketsiz vücuduna doğru yaklaşıp dizlerini sırtına koydu. Elleri önünde bağlıyken işi kolay sayılırdı. Kevin Beach, Daniel'ın gaz maskesini yere bırakmıştı; bir parmağını ona geçirdikten sonra sandalyeyi dört bacağı da yere değene kadar öne doğru itti. Ellerini olabildiğince yüzüne yaklaştırıp maskeyi kafasına geçirdi ve izolasyonu sağlamak için lastik kenarını yüzüne iyice yaklaş-

tırdı. Derin bir nefes verip hazneyi temizledikten sonra tereddütle nefes aldı.

Kimyasalın bir kısmı kaldıysa bile, iyi durumda olacağını düşündü. Yeterli bir direnç geliştirmişti ve baygınlığı diğerlerininki kadar uzun sürmezdi. Ama üstünlüğün onda olması güzeldi.

Masaya doğru yaklaşıp bileklerinin etrafındaki kabloyu tepsideki neşterin kenarına sürttü. Yarattığı baskı sonucunda kablo rahatlıkla koptu. Bağların geri kalanını kesmek çok kolaydı ve sonra serbestti.

Her şeyi sırasıyla yapacaktı. Bilgisayarının ekran koruyucusunu on beş dakikalık hareketsizlikten sonra devreye girecek şekilde ayarlardı.

Kardeşinin yanında yüzüstü yerde yatan Batman'i kaldıramazdı, ama kolları ve bacakları Daniel'a yeterince yakın olduğu için Daniel'ın sol el ve ayak bileklerindeki bağlarla Kevin'inkileri de bağlayabilirdi. Kevin anahtarı dikkatsizce masada Daniel'ın tarafına atmıştı; onu cebine attı.

Daniel'ı tekrar bağlamadı. Belki bu bir hataydı, ama o kadar çok şey yapmıştı ki, bu ona hiç adil gelmedi. Ayrıca, ondan korkmuyordu. Potansiyel bir hata daha.

Batman'in silahlarını alıp tüfeğin ve HDS'nin şarjörleriyle ateşleme pimini çıkardı. SIG Sauer'in emniyetini kapatıp kemerinin arkasına sıkıştırdı. Silah hoşuna gitmişti – PPK'sından daha ciddi görünüyordu. PPK'sını bulmak için ahır bölmelerine gitti ve onu da SIG Sauer'in yanına sıkıştırdı. Kendi silahına daha aşinaydı. Onun da elinin altında olması iyi olurdu.

Ayakkabılarını buldu ve diğer silahları güvenli bir yere gizledikten sonra çadıra dönerken taşıyıcı kayışlarını da yanına aldı. Köpek rahatlıkla hareket ettiremeyeceği kadar ağırdı, o nedenle kayışları etrafına dolayıp onu ranzalı odaya taşıdı.

Önce sadece kapıyı kapatıp uzaklaştı – köpeklerin hareketli başparmakları yoktu. Bir dakika sonra, fikrini değiştirdi. Köpeğin adı Einstein'dı; neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Kapının önüne sürükleyebileceği bir şey aradı. Ağır aletlerin çoğu sürgülüydü. Birkaç saniye düşündükten sonra, gümüş sedyeye doğru yürüdü. Çadır ve bölmelerin arasına tam sığmıştı. Onu ranzalı odanın kapısına iyice yaklaştırdı, ön kısmını tahtaya sıkıştırdıktan sonra durdurdu. İyice önlem almak için frenini indirdi.

Ahırın kapısını kapatıp güvenliği tekrar devreye soktu. Dışarıya kısaca göz gezdirince neredeyse günün doğmak üzere olduğunu gördü.

Diğer Daniel'ın yanına döndü. Yarasa kıyafetini çıkarmak oldukça zordu. Kevlar panellerinin arasındaki kumaş kalındı ve neredeyse kıkırdağa benzeyen ince kablolarla örülmüştü. Üst yarısım soymaya koyuldu ve onları saklayabilecek kadar Kevlar olmayan bacaklarını elleriyle yokladı. Sırtının oyuğunda ve botlarının içinde kılıflı birer bıçak buldu. Çoraplarını çıkardı. Sol ayağının serçe parmağı kopmuştu, ama görebildiği kadarıyla üzerinde başka silah yoktu. Onu tekrar ele geçirirse, silaha ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Bütün vücudu güçlü ve sert kaslarla çevriliydi. Sırtı yara içindeydi –kurşun, bıçak ve kötü bir yanık izi– ve saç çizgisinin altında dikkat çekici bir yara izi daha vardı. O da takip cihazını çıkarmıştı. Kesinlikle artık CIA'yle çalışmıyordu. Bir ilticacı mıydı? Yoksa iki ayrı tarafa da ajanlık mı yapıyordu.

Peki kardeşini nasıl bulmuştu?

Gürültülü pervaneli uçağın sesini, doğaçlama inişin gümbürtüsünü duyduğunu hatırladı – acelesi olan biri olduğunu düşündü. Zaman onun için büyük bir sorun teşkil ediyordu.

Daniel'a bakmak için döndü; görünüşe bakılırsa bir muayene daha gerekiyordu. Sırtını çok dikkatli bir şekilde ince-

lemişti, o nedenle bu kez karnına, kasıklarına ve kalçalarına baktı. Bunu daha önce yapmış olması gerekirdi, ama durumu çok kötü değerlendirmişti.

Zaman fikri –Batman'in telaşlı bir şekilde gelip saldırması– onu aradığı şeye itti. Sıradan bir takip cihazı sadece hedefin yerini gösterirdi ve Daniel evden o kadar uzakta değildi, ölen kardeşinin paniğe kapılıp silahlanarak peşine düşmesini gerektirecek kadar uzakta değildi. Öyleyse, bu takip cihazı konumdan daha fazlasını izliyor olmalıydı ve doğru yere yerleştirilmiş olması gerekirdi.

Aradığını bulunca içinden kendisini tekmelemek geldi – sonda tüpünü bacağına sabitlerken kullandığı bandın kenarından küçük kırmızı bir yara izi görülüyordu. Bandı kaldırdıktan sonra –bunu kurban bayginken yapmak en iyisiydi– sondayı çıkardı. Yakında ayağa kalkacaktı.

Yara izi çok küçüktü, teninin altında şişlik yoktu. Cihazın çok derine, hiç şüphesiz uyluk atardamarının yanına yerleştirilmiş olduğunu düşündü. Sorgulamanın ilk raundunda kan basıncı yükselince ya da ilk uyandığında hissettiği korku, kardeşini harekete geçirmiş olmalıydı. Ve onu takip eden her kimse. Takip cihazını çıkarmak zorundaydı.

Uyanmasına hâlâ vakit vardı, o nedenle ilkyardım çantasını aldı. Eldivenlerini takıp cihazın bulunduğu bölgeyi uyuşturdu ve neşteri sterilize etti – neyse ki, hepsini yarasa kostümüyle uğraşırken kırmamıştı. Tenine iyot sürdükten sonra yara izinin üzerine düzgün ama biraz uzun bir kesik attı. Pensi ya da cımbızı yoktu, o nedenle bir parmağını içeride, diğerini dışarıda tutarak dikkatle yokladı. Cihazı bulunca –pastil kadar küçük bir kapsüldü– baskı uygulayarak onu rahatlıkla çıkardı.

Ameliyat yerini temizledikten sonra kenarlarını güçlü bir yapıştırıcıyla kapattı.

Ardından, el ve ayak bileklerinde tahriş olan yerleri temizleyip sargı beziyle sardı. Son olarak, üzerini battaniyeyle örtüp başının altına bir yastık koydu.

Kapsülü çelik masanın üzerinde soğumaya bıraktı. Takip cihazını monitörle izleyen biri varsa, Daniel Beach ölmüş gibi görünecekti. İçinde ölümünün departmandaki kimsenin canını sıkmayacağına dair bir his vardı. Artık diğer tarafın planlarına dair daha iyi bir fikre sahipti ve meselenin sadece onunla ilgisi olmadığından emindi.

Yüzüyle ilgilenmek için çadırdan çıktı, önce kanını sildikten sonra hasarın boyutunu anlamaya çalıştı. Dudağı şişmişti ve kesiğe dikiş atılması gerekecekti; güçlü yapıştırıcıdan bir damla uyguladı. Yanağından birkaç kat deri soyulmuştu ve oldukça belirgin morarmış gözleri olacaktı. Burnu şiş ve çarpıktı, o nedenle acı hissetmemesinden faydalanıp onu olabildiğince eski şekline sokmaya çalıştı.

Yaşam Mücadelesi adını verdiği ilaçtan kendisine en yüksek dozda uygulamış olsa da, acı yakında geri dönecekti. Uzun süre işe yarayacak şekilde geliştirilmemişti; sadece az önce başına gelen türden saldırıları atlatmak içindi. Vücudunun doğal olarak ürettiği adrenalin gibiydi, sadece daha güçlüydü ve içinde acıyı engelleyen uyuşturucu ilaçlar da vardı. *Yaşam Mücadelesi* yasal bir ilaç değildi; görev listesinde işkenceye karşı bir ilaç yaratmak yoktu ama günün birinde ihtiyaç duyabileceği bir şey olduğunu düşünmüş ve yanılmamıştı. Onu ilk kez kullanmıyordu –önceki suikast girişimlerine karşı aşırı tepki göstermişti– ama vücudunda Yaşam Mücadelesi varken *ilk kez* doğru düzgün hırpalanmıştı. İlacın performansından memnundu.

Burnunu sabitleyebileceği bir şey yoktu, o nedenle bir süre yüzünü sakınması gerekecekti. Neyse ki, sırtüstü uyumaya alışıktı.

Yüzü sorun teşkil edecekti. Hem de büyük bir sorun. Artık markete girip kimse fark etmeden çıkamazdı.

Yapması gereken her şeyi yaptıktan sonra, on dakikalığına yatağına uzanıp gücünü topladı – ya da gücünden geri kalanı. İlaç hâlâ ona kendisini güçlü hissettiriyordu, ama hasar aldığının farkındaydı. Uğraşması gereken sonuçları olacaktı. Dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı – ama kimsenin ona zaman tanıyacağını sanmıyordu.

BÖLÜM 9

Daniel'ı uyandırmaya karar verdi. Batman kendine gelince –yaklaşık on beş dakika içinde kendine geleceğini tahmin ediyordu– sohbet hiç de nazik olmayacaktı. Çığlıklar ve ölüm tehditleri tekrar başlamadan açıklamak –ve özür dilemek– için bir fırsatının olmasını istiyordu.

Bilgisayarındaki protokolleri sıfırladı.

Havadaki kimyasal karışımı uzun süre önce dağılmıştı, o nedenle artık çadırın içinde maske takması gerekmiyordu. Diğer maskeyi alıp ikisini de kemerindeki kayışlara geçirerek yanından ayırmadı.

Önce Daniel'ın serumunu çekti. Uyandığında hiçbir şeye bağlı olmasını istemiyordu. Buna yeterince maruz kalmıştı. Damarları hâlâ iyi durumda gibi görünüyordu. Diğer dirseğinin antekubital çukuruna enjekte etmek kolaydı. Yanındaki masanın kenarına oturdu, yere o kadar yakındı ki, dizleri omuzlarına değiyordu, sonra bekledi.

Daniel tepedeki ışıklar yüzünden gözlerini kırpıştırarak yavaşça kendine geldi. Gözlerini korumak için bir elini kaldırdı, sonra durumun farkına vardı. Eline baktı –serbest ve sargılıydı– sonra gözleri aydınlık odada dolaştı.

"Alex?" diye sordu kısık bir sesle.

"Buradayım."

Daniel temkinli bir şekilde ona doğru dönerken hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol etmek için bacaklarını battaniyenin altında hareket ettirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu dikkatle, gözleri hâlâ odaklanmakta zorlanıyordu.

"Sana inanıyorum. Ve yaptıklarım yüzünden senden özür dilerim."

Alex onun bunu idrak etmesini bekledi. Daniel dikkatle bir dirseğinin üzerinde doğrulduktan sonra, hâlâ çıplak olduğunu anlayıp battaniyeye sarındı. Çıplaklık konusunda Alex her doktor gibi hissediyordu, ama o bunu bilemezdi. Alex'in laboratuar önlüğünü giymesi gerekirdi.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Daniel.

"Evet. Sandığım kişi olmadığını biliyorum. Yanlış... yönlendirildim."

Daniel biraz uzaklaşarak oturdu, temkinli bir şekilde hareket ediyor ve herhangi bir yerinin ağrımasını bekliyordu. Ama kendini iyi hissetmeliydi – sadece kas spazmları yüzünden yorgundu. Ve lokal anestezinin etkisi geçtiğinde üst bacağı biraz sızlayacaktı.

"Ben–" diye tereddüt ettikten sonra donup kaldı. "*Yüzüne ne oldu?*"

"Uzun hikâye. Buna girmeden bir şey söyleyebilir miyim?"

Daniel'ın yüzü endişe doluydu. Onun için mi endişeleniyordu? Hayır, bu doğru olamazdı.

"Pekâlâ," dedi tereddütle.

"Dinle, Daniel, sana söylediklerim doğruydu. İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum. Canını yakmaktan hoşlanmadım. Bunu sadece diğer seçenek çok korkunç olduğunda yapıyorum. Daha önce bunu hiç yapmadım – tamamen masum birini hiç incitmedim. Hiç. Sorgulamam istenen her-

kes, diğerleri kadar ahlaksız değildi ama her biri planın bir parçasıydı. Eski patronlarımın alçalacağını uzun zaman önce anladım ama tamamen suçsuz birini sorgulamam için beni tuzağa düşürdüklerine hâlâ inanamıyorum."

Daniel bunu birkaç saniye düşündü.

"Benden seni affetmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, senden bunu istemiyorum. Bunu asla isteyemem. Ama bilmeni istedim. İnsanları hayatını kurtaracağıma inanmasaydım, seni asla incitmezdim. Çok üzgünüm."

"Peki ya uyuşturucu satıcısı? Virüs?" diye gergin bir şekilde sordu.

Alex kaşlarını çattı. "Bazı yeni bilgiler edindim. Anlaşılan, De la Fuentes'in icabına bakılmış."

"Kimse ölmeyecek mi?"

"Bir uyuşturucu satıcısı tarafından silah haline getirilmiş bir virüs nedeniyle ölmeyecek, hayır."

"Öyleyse bu iyi bir şey, değil mi?"

İçini çekti. "Evet, sanırım burada olan şeydeki tek umut ışığı bu."

"Şimdi bana yüzüne ne olduğunu söyleyecek misin? Kaza mı geçirdin?" Yine endişeliydi.

"Hayır. Yaralarım bahsettiğim yeni bilgiyle ilgili." Alex bunu ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

Daniel birden öfkeye kapıldı. Omuzları gerildi. "Bunu sana biri *bilerek* mi yaptı? Beni incittiğin için mi?"

Daniel'ın aklı kesinlikle onun mesleğindeki birininki gibi çalışmıyordu. Herhangi bir görevde yer alan biri için apaçık ortada olan şeyler ona çok yabancıydı.

"Sayılır," diye yanıtladı.

"Onunla konuşmama izin ver," diye üsteledi. "Ben de sana inanıyorum. Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Yardım etmeye çalışıyordun."

"Mesele bu değil. Şey, Daniel, sana daha önce gösterdiğim fotoğraflardaki kişiyi tanıdığını ama bana kim olduğunu söylemediğini hatırlıyor musun?"

Daniel'ın yüzüne gölge düştü. Kafasını salladı.

"Rahatlayabilirsin. Senden hiçbir şeyi itiraf etmeni istemiyorum; bu bir oyun değil. İkizin olduğunu bilmiyordum. Bunu bilmemem için dosyaya eklememişler– "

"Hayır, ama o Kevin değildi," diye sözünü kesti Daniel. "Anlamadığım bu. Ona çok benziyor, ama bu mümkün değil. Kevin öldü. Geçen sene hapiste öldü. Üçüz değilsek, olsaydık sanırım annem bunu fark ederdi, onun kim olduğunu bilmiyorum..."

Cümlesini yarım bırakıp, Alex'in ifadesinin değişmesini izledi.

"Ne?" diye sordu.

"Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Neyi?"

Alex bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalkıp masanın arkasına geçti. Daniel gözleriyle onu izledi, sonra doğrulup battaniyeyi dikkatle etrafına doladı. Alex durup aşağı baktı. Daniel'ın gözleri onu takip etti.

Kevin Beach'in yüzü Daniel'ın oturduğu masaya dönüktü. Bilinçsizken ve yüzünden bütün gerginlik silinmişken Daniel'a daha çok benzemesi ilginçti.

"Kevin," diye fısıldadı Daniel, yüzü önce bembeyaz oldu, sonra kızardı.

"Kardeşinin CIA için çalıştığını biliyor muydun?" diye sordu Alex kısık bir sesle.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, hayır, o hapisteydi. Uyuşturucu satıyordu." Kafasını iki yana salladı. "Ebeveynlerimiz öldükten sonra işler kötüye gitti. Kev dibe battı. Kendisine zarar vermeye başladı. Yani West Point'ten sonra– "

"*West Point* mi?"

"Evet," dedi boş bir ifadeyle. Anlaşılan bunun önemi-nin farkında değildi. "Uyuşturucudan önce, farklı biriydi. Sınıfından en yüksek dereceyle mezun olmuştu. Komando okuluna kabul edilmişti..." Daniel cümlesini yarıda bırakıp Alex'in çatılan kaşlarına baktı.

Elbette. Alex içini çekmesine engel oldu, dosyadaki eksik bilgiler üzerine daha çok endişe etmediği, Daniel'ın aile bağlantılarını güvenli bir şekilde araştırabileceği uzaklarda bir kütüphane bulmaya vakit ayırmadığı için kendisine kızdı.

Daniel tekrar kardeşine baktı. "Ölmedi, değil mi?"

"Sadece uyuyor. Birkaç dakika içinde uyanacak."

Daniel kaşlarını çattı. "Üzerinde ne var?"

"Sanırım bir tür askeri zırh. Uzmanlık alanım değil."

"CIA," diye fısıldadı.

"Gizli çalışanlar olmalı. Kardeşin kendisine zarar vermiyormuş, sadece taraf değiştirmiş. Bu yüzden uyuşturucu satıcısına bulaşmıştır."

Daniel'ın kocaman açtığı gözleri ciddileşti. "Uyuşturucu lorduna virüsü yayması için yardım mı ediyordu?" diye fısıldadı.

"Hayır. Aslına bakarsan, onu etkisiz hale getirmiş. Aynı taraftayız, ama ilk bakışta bunu anlamak mümkün değildi." Ayak parmağıyla Batman'in hareketsiz vücudunu dürttü.

Daniel kafasını kaldırıp ona baktı. "Yüzünü bu hale Kevin mi getirdi?" Tuhaftı ama kardeşinin azılı bir suçlu olmasından ziyade bunun için daha çok üzgün gibiydi.

"Evet ve ben de ona bunu yaptım." Tekrar dürttü.

"Peki uyanacak mı?"

Alex kafasını salladı. Batman'in uyanması konusunda biraz tedirgindi. Bu hiç hoş olmayacaktı. Daniel her konuda çok iyi biriydi, ona karşı da iyiydi. Bu, kardeşi konuşmaya başlayınca muhtemelen değişecekti.

Hafifçe gülümseyip kardeşinin çıplak sırtına baktı. "Demek kazandın?"

Güldü. "Geçici bir süreliğine."

"Senden çok iri."

"Ondan daha akıllı olduğumu söyleyebilirim, ama buradaki güvenlik konusunda büyük hatalar yaptım. Sanırım bu kez şanslıydım."

Daniel ayağa kalkmaya çalıştı, ama sonra duraksadı. "Giysilerim burada bir yerde mi?"

"Hayır, üzgünüm. Onlarda takip cihazı olabileceğini düşündüm. Onları keserek üzerinden çıkarıp atmak zorunda kaldım."

Göğsündeki küçük noktaya kadar yüzü tekrar kızardı. Boğazını temizledi. "Neden biri *beni* izlemek istesin ki?"

"O sırada, seni uyuşturucu lordunun takip ettiğini düşünüyorum. Ya da bunun bir tuzak olduğunu ve departmanımın beni izleyebilmek için seni kullandığını. Aslına bakarsan, bu gerçeğe daha yakın."

Daniel kaşlarını çattı. "Kafam karıştı."

Alex ona durumu maddeler halinde özetlemeye çalıştı. Konuşurken, Daniel ayağa kalktı ve battaniyeyi kocaman bir havlu gibi beline dolayıp kardeşinin vücudunun önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Seni *dört* kez öldürmeye mi çalıştılar?" diye sordu, Alex sözlerini bitirince.

"Sanırım bu beşinciydi," dedi imalı bir şekilde Batman'e bakarak.

"Kevin'ın hayatta olduğuna inanamıyorum." İçini çekti. Uzun bacaklarını battaniyenin altına sokup yere, kardeşinin başucuna oturdu. "Bana yalan söylediğine inanamıyorum. Onun bir suçlu olduğunu düşünmeme izin verdiğine inanamıyorum... Öldüğünü sanmama izin verdiğine inanamıyo-

rum... Onu kaç kez ziyaret ettiğime inanamıyorum – Washington'dan Milwaukee'ye arabayla gitmenin ne kadar *uzun* sürdüğünü biliyor musun?"

Daniel sessizce kardeşine baktı. Alex ona zaman tanıdı. Barnaby birden hayatına geri dönse nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Böyle bir şeyle nasıl baş edebilirdi?

"Uyanınca," diye mırıldandı Daniel, "boğazına yumruk atacağım."

Bu da baş etme yöntemlerinden biriydi.

"Neden onu kelepçeledin?" diye sordu.

"Çünkü kendine gelir gelmez, beni öldürmeye çalışacak."

Daniel'ın gözleri yine kocaman oldu. "*Ne?*"

"Anlamak zor değil. Çatıdan içeri girdiğinde tek bildiği şey, birinin senin canını yaktığıydı. Gerçekten iyi olduğundan emin olmadığı için yaşamama izin verdi. Örneğin, sana bir panzehir vermem gerekebilirdi. Bir anlığına üstünlüğü ele geçirmeseydim, uyandığın anda beni vuracağından eminim."

Daniel'ın ona inanmadığını görebiliyordu. Daniel kafasını iki yana sallayıp kaşlarını çattı, üzgündü. Bir tutam bukle alnına düştü, terden hâlâ ıslaktı. Bu kadar kısa bir süre içinde her şeyin değişmesi inanılmazdı. Ve Alex'in yeni bir plana ihtiyacı vardı.

Son evine, Carston onunla iletişime geçtiğinde yaşadığı yere geri dönmesi güvenli miydi? Bu kesinlikle en kolay seçenek olurdu. Orada yiyecek vardı ve normale dönene kadar kimsenin yüzünü görmesine gerek kalmazdı. Eve dikkat çektiğini sanmıyordu...

Ama sonra ne yapacaktı? Bu aptalca tuzak yüzünden parasının ne kadarını harcamıştı? Elindekiyle ne kadar idare edebilirdi?

Carston onun internetteki varlığından haberdardı, o ne-

denle internette gerçek bir iş araması riskli olurdu. Departmanın nerede çalıştığını bilmesine hiç gerek yoktu.

Bir şey bacağına değince irkildi. Daniel'ın eliydi.

"Seni korkutmak istemedim, özür dilerim."

"Özür dileme."

"Çok endişeli görünüyorsun. Buna gerek yok. Kevin'la konuşabilirim."

Keyifsizce gülümsedi. "Teşekkürler, ama şu an beni endişelendiren Lazarus değil."

"Departmanın için endişeleniyorsun."

Alex dönüp bilgisayarına gitti ve elini boşluk tuşuna koydu. Kasıtlı yapmış gibi görünmemesini umuyordu.

"Evet," dedi ona bakmadan. "Öyle diyebiliriz."

Gözünün ucuyla Kevin'ın nefes alışının bir anlığına aksadıktan sonra normale döndüğünü fark etti. Uzaklaşmış olması iyiydi. Şu anda kesinlikle onun erişebileceği bir mesafede olmak istemiyordu.

"Yapabileceğim... bilmiyorum... yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Daniel ciddiyetle.

Ona bakakaldı, gözlerinin dolduğunu hissedince şaşırdı.

"Yardımını hak ettiğimi sanmıyorum, Daniel."

Boğazının derinliklerinde bıkkınlığını belirten bir ses çıkardı.

"Zaten," diye devam etti, "yeterince sorunun var."

Daniel'ın, az önce olanların uzun vadeli sonuçlarını düşünmediği açıktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık sen de bir hedefsin. Bilmemen gereken birçok şey öğrendin. Evine, normal hayatına dönersen, buna son verirler."

"Geri... dönmemek mi?"

Çok şaşırmıştı. Alex ona acıdı. Bir kez daha hayatının

onunkinden ne kadar farklı olduğunu hatırladı. Muhtemelen bir avukat tutup kongre üyesine mektup yazarak her şeyi düzeltebileceğini düşünüyordu.

"Ama Alex, geri dönmek *zorundayım*. Takımım şampiyonlar turnuvasında!"

Alex kendisine engel olamadı. Kahkaha atmaya başlarken gerçek damlalara dönüşen yaşlarını sildi. Daniel'ın yüz ifadesini görünce özür dilercesine elini salladı.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Bu hiç komik değil. Üzgünüm. Sanırım ağrı kesicilerin etkisi geçmeye başladı."

Hemen ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Aspirin gibi?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece normale dönmeliyim."

Yanına gidip elini hafifçe koluna koydu. Alex canının yandığını hissetti, oradaki morluk hassaslaşmaya başlamıştı. Çok zor bir gün olacaktı.

"Emin misin?" diye sordu. "Sana bir şey getiremez miyim?"

"*Neden* bana karşı bu kadar iyisin?"

Daniel şaşkınlıkla ona baktı. "Ah. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

Nihayet, diye içinden geçirdi Alex. Onu kaçırmak için kullandığı ilacın –*Lideri İzle*– denemelerde gözden kaçırdıkları kalıcı nörolojik yan etkileri olmasından endişelenmeye başlamıştı.

"Dinle," dedi. "Kevin'la görüştükten sonra, eşyalarımı toplayacağım ve arabama bindiğimde kardeşinin bağlarını çözmen için sana anahtarı vereceğim."

"Ama nereye gideceksin? Yaraların ne olacak?"

"Yine iyi davranıyorsun, Daniel."

"Üzgünüm."

Alex tekrar kahkaha attı. En sonunda sesi hıçkırır gibi çatladı.

"Gerçekten," dedi, "hemen gitmek zorunda değilsin. Biraz uyumaya ve tıbbi ilgiye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Böyle bir planım yok." Masasının sandalyesine yerleşirken, Daniel'ın ne kadar kaskatı ve yorgun hissettiğini görmemesini umut ediyordu.

"Keşke biraz daha konuşabilsek, Alex. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Söylediklerinde ciddiysen, geri dönemezsem... bunu nasıl düşünmeye başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ciddiyim. Ve üzgünüm. Ama sanırım kardeşin detaylar hakkında seni bilgilendirir. Saklanmak konusunda benden daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Yarasa adam kostümünün yarısı hâlâ üzerinde olan kardeşine şüpheyle baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sence de öyle değil mi, Kevin?" diye sordu Alex. Onun en azından birkaç dakikadır uyanık olduğundan emindi.

Daniel kardeşinin yanında battaniyeyle birlikte dizlerinin üzerine çöktü. "Kev?"

Yavaşça içini çeken Kevin kafasını çevirip kardeşine baktı. "Selam, Danny."

Daniel eğilip beceriksizce ona sarıldı. Kevin serbest eliyle Daniel'ın koluna hafifçe vurdu.

"Neden, Kev, neden?" diye sordu Daniel, sesi Kevin'ın saçları arasında boğuldu.

"Güvende olman için uğraşıyordum, ufaklık. Onun gibi insanlardan uzakta– " Pek hoş olmayan birkaç sıfat ekledi; Alex bütün bu kelimeleri tek tek biliyordu ama Batman'in oluşturduğu kombinasyonlar oldukça ilginçti.

Daniel uzaklaşıp Kevin'ın başına hafifçe vurdu.

"Böyle konuşma."

"Şaka mı yapıyorsun? O psikopat sana *işkence* etti."

"Çok uzun sürmedi. Ve bunu yapmasının sebebi–"

"O...*savunuyor* musun–" Kevin bu kez daha yaratıcıydı.

Daniel ona tekrar vurdu. Pek sert değildi ama Kevin şakalaşacak halde değildi. Daniel'ın elini tutup kötü bir şekilde büktü. Sağ dizini vücudunun altından çekti ve masadan uzaklaştırmaya çalıştı. Kilitli tekerlekler yere sürtünüp gıcırdarken metal tabaka birkaç santimetre kıpırdadı.

Alex'in gözleri kocaman oldu. Masa en az yüz seksen kiloydu. Sandalyesini geriye çekti.

Daniel elini kurtardı ve kardeşinin onu tutmasına engel olmaya çalıştı.

"Onu bırakmazsan sana tekrar gaz veririm," dedi Alex Kevin'a. "Kötü haber şu ki, kullandığım kimyasalın negatif yan etkileri var. Her kullanımda beyin hücrelerinin sadece küçük bir bölümünü öldürür, ama zamanla bu oran artar."

Kevin Daniel'ın elini bırakıp ona dik dik baktıktan sonra kardeşine odaklandı.

"Danny, beni dinle," diye hırladı. "Ondan daha irisin. Anahtarları alıp beni bu bağlardan kurtar–" Birden yüzü dondu, kıpkırmızı oldu ve alnındaki damarlar kelimeleriyle aynı anda zonklamaya başladı. "*Köpeğim nerede?*" diye bağırdı. Masa yerde iki buçuk santimetre daha kaydı.

"Arka odada uyuyor." Alex sesinin tekdüze çıkmasına özen göstermişti. "Senden daha hafif; gazın etkisinin geçmesi daha uzun sürecek."

Bileğini ovuşturan Daniel'ın kafası karışmış görünüyordu. "Köpek mi?"

"Eğer iyi durumda değilse–" diye tehdit etmeye başladı Kevin.

"Köpeğine bir şey olmayacak. Şimdi, sana sormak istediğim birkaç soru var."

Daniel kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri çılgın gibiydi. "Ne?"

Alex ona bakıp kafasını iki yana salladı. "Sandığın gibi değil. Sadece normal bilgi alışverişi." Tekrar Kevin'a döndü. "Lütfen, birkaç dakika sakince konuşabilir miyiz? Sonra seni rahat bırakacağım."

"Rüyanda görürsün, psikopat. İşimiz henüz bitmedi."

Alex parıldayan kara gözlerinin üzerindeki kaşlarını kaldırdı. "O halde, seni tıbbi olarak komaya sokmadan önce birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Neden senin için herhangi bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü kardeşinin güvenliği söz konusu ve anladığım kadarıyla bunu önemsiyorsun."

"Danny'yi bu işe karıştıran sensin–"

"Bu tam olarak doğru değil. Bunun benimle olduğu kadar seninle de ilgisi var, Kevin Beach."

Ona öfkeyle baktı. "Senden zaten hoşlanmıyorum, bayan. Bu duygunun daha da güçlenmesini istemezsin."

"Rahatla, gizli ajan. Beni dinle."

Daniel bir tenis maçı izleyicisiymiş gibi bir ona bir kardeşine bakıyordu.

Kevin dik dik baktı.

"CIA öldüğünü mü sanıyor?" diye sordu.

Homurdandı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Evet, bu bir evet anlamına geliyor, ve sen–"

Daniel Kevin'ın başına elinin tersiyle vurduktan sonra Kevin onu yakalamaya çalışırken elinden kaçtı. Sonra Kevin ona odaklandı.

"Ve bu şekilde kalacak. Emekli oldum."

Alex kafasını sallayıp düşündü. Bilgisayarında boş bir belge açıp bir dizi rasgele tıbbi terim yazdı.

"Ne yazıyorsun?"

"Notlar. Yazı yazmak düşünmeme yardımcı oluyor." As-

lına bakılırsa, 'yanlışlıkla' bilgisayarına dokunup durursa Kevin'ın bunu fark edeceğinden emindi ve bugün bu tuzağa tekrar ihtiyacı olabilirdi.

"Ne fark eder? Ben öldüm. Danny'nin artık hedef olması gerekmiyor."

"Ben hedef miydim?" diye sordu Daniel.

Kevin dirseğinin üzerinde doğrulup kardeşine doğru eğildi. "Gizli çalışıyordum, ufaklık. Beni seninle ilişkilendiren biri seni koz olarak kullanabilirdi. İşin olumsuz yanlarından biri. Bu yüzden hapse girme oyununu oynadım. Kâğıt üzerinde Kevin Beach yok olursa, kötü adamlar seni bilmezlerdi. Uzun zamandır Kevin değilim."

"Ama seni ziyaret ettiğimde–"

"Teşkilat beni gardiyanla temasa geçirmişti. Yola çıktığında, mümkünse, oraya uçar ve seninle görüşüyordum. Mümkün değilse–"

"Bu yüzden tecride alınıyordun. Ya da alındığın söyleniyordu. Kavgaya karıştığın için değil."

"Evet."

"Yıllarca bana yalan söylediğine inanamıyorum."

"Güvende olman için yapabileceğim tek şey buydu."

"Farklı bir iş yapmayı hiç düşünmedin mi?"

Kevin'ın kafasındaki damarlar tekrar şişmeye başlayınca Alex araya girdi. "Ee, bu kavuşma dramını biraz erteleyebilir misiniz? Sanırım parçaları birleştirdim. Lütfen, dinleyin. Yanılıyorsam bana söyleyeceğinize eminim."

İki neredeyse aynı yüz, neredeyse birbirinden tamamen farklı ifadelerle onu süzdü.

"Pekâlâ," diye devam etti. "Kevin, ölmüş gibi yaptın – De la Fuentes işinden sonra, değil mi?" Kevin hiçbir şekilde cevap vermeyince, Alex sözlerine devam etti. "Bunun altı ay önce olduğunu söylemiştin. Teşkilatın ortada bir ceset olmamasından endişeleneceğini düşünüyorum–"

"Ah, ama bir ceset vardı."

"Öyleyse, o cesetteki tutarsızlıklar hakkında endişelenmiş olmalılar," diye çıkıştı Alex. "Ve her ihtimale karşı seni işe sürükleyecek bir plan kurdular."

Kevin kaşlarını çattı. Onun eski patronlarını tanıdığı gibi o da onları tanıyordu.

"Daniel senin zayıf noktan – söylediğin gibi, sana karşı kullanabilecekleri bir koz. Bunun farkındalar. Onu alıp götürmeye karar verdiklerinde olanlara bak. Ama senin neler yapabileceğini biliyorlar ve kimse canlı bir şekilde ortaya çıktığında çantayı elinde tutan kişi olmak istemiyor."

"Ama–" der gibi oldu Kevin. Kendisine engel oldu, muhtemelen söyleyeceği hiçbir şeyin işe yaramayacağını biliyordu.

"Sen CIA için bir sorunsun. Ben de departmanım için bir sorunum. En tepedeki, eski işyerlerimizle ilgili insanlar zor durumdaydılar. O yüzden bana bir iş teklif ettiler: 'Bizim için bu işi yaparsan, peşine düşmekten vazgeçeriz.' Benimle iletişime geçmeden önce bunu en ince detayına kadar düşünmüş olmalılar. Dosyalarla oynayıp sırtımı dönemeyeceğim bir kriz hikâyesini bana yutturdular. Hiçbiri karşıma çıkmaya kalkmadı çünkü daha önce üç adamlarını kaybetmişlerdi ve daha fazla kayıp vermek istemiyorlardı. Bu tür bir şeye hazırlıklı olacağımı biliyorlardı. Ama eğer *gerçekten* iyi olsaydın, belki senin için hazırlıklı olmayabilirdim."

Alex her şeyi özetlerken, Kevin'ın yüzü değişti. "Ne olursa olsun," diye sonuçlandırdı, "bir sorun çözüldü."

"Bu detaylı bir iş. Tahmin yürütmem gerekirse, benim departmanımdan ziyade senin teşkilatının yapacağı bir işe benziyor."

"Evet, doğrusunu söylemek gerekirse, onların yapacağı bir işe benziyor," dedi Kevin istemeyerek.

Alex, "O nedenle, bir kavanozun içindeki iki akrep gibi bizi bir araya koyup salladılar," dedi. "Öyle ya da böyle, bu işte kazanan onlar olacaktı. Eğer gerçekten ama gerçekten şanslılarsa, birbirimizin işini bitirirdik. Ya da kazanan zayıf düşerdi. Onların kaybetme şansı yoktu."

Ve *onu* zayıf düşürmüşlerdi – varlığını azaltıp ona fiziksel olarak zarar vermişlerdi. Kısmen başarılı oldukları söylenebilirdi.

"Bu sırada kardeşimin de kavanozda sıkışıp kalması onların canını sıkmadı," dedi Kevin öfkeli bir şekilde. "O sadece bir karınca, akrep değil. Onu da araya kattılar, tamamen savunmasız olmasını hiç umursamadılar."

"Hey," diye karşı çıktı Daniel.

"Üzerine alınma Daniel ama sen ancak el örgüsü çorap kadar tehlikeli olabilirsin."

Daniel karşılık vermek üzere ağzını açtı ama ranzalı odadan gelen güçlü bir sızlanma ona engel oldu. Sızlanmayı öfkeli hırıltılar ve birkaç keskin havlama izledi, sonra tahta kapı tiz bir şekilde tırmalandı.

Alex, kurdu güvenli bir şekilde odaya kapatmak için ekstra çaba harcadığına memnundu.

"Kızgın," diye onu suçladı Kevin.

"Köpeğin iyi durumda. Orada bir tuvalet var, susuz kalmaz."

Kevin kaşlarını kaldırdı, hayvan için sandığı kadar endişeli görünmüyordu. Tırmalamalar ve hırlamalar kesilmedi.

"Gerçekten yanında bir köpek mi getirdin?" diye sordu Daniel.

"Daha çok bir ortak." Ona baktı. "Şimdi ne olacak? Planları başarısız oldu."

"Kıl payı."

Kevin sırıttı. "Tekrar deneyebiliriz."

"Vücuduna birkaç şey enjekte etmeyi her ne kadar istesem de, onlara bu zevki vermemeyi tercih ederim."

"Pekâlâ."

Bu sırada köpek aralıksız bir şekilde hırlayıp kapıyı tırmalamaya devam ediyordu. Alex'in sinirini bozmaya başlamıştı.

"Bir planım var."

Kevin gözlerini devirdi. "Bahse girerim her zaman bir planın vardır, değil mi, ufaklık?"

Ona buz gibi bir bakış attı. "Kas gücüme güvenemeyeceğime göre, genellikle aklımı kullanmayı tercih ediyorum. Görünüşe bakılırsa, senin sorunun da tam tersi."

Kevin alaycı bir şekilde güldü.

"Ee, Kev," diye araya girdi Daniel. "Yere bağlı olduğuna dikkat çekmek istiyorum."

"Kapa çeneni, Danny."

"Lütfen, çocuklar, bir saniyenizi alabilir miyim?" İkisi de ona bakana kadar bekledi. "Planım şöyle: eski patronuma bir elektronik posta göndereceğim. Ona gerçeği, asıl gerçeği öğrendiğimi ve ikinizin de konunun dışında olduğunuzu söyleyeceğim. Manipüle edilmekten hiç hoşlanmam. Eğer benimle tekrar iletişime geçmeye çalışırsa, kilerini şahsen ziyaret ederim."

"Kazandığını mı iddia edeceksin?" diye sordu Kevin ona inanamıyormuş gibi. "Lütfen!"

"Yere bağlı olan sensin," diye mırıldandı Daniel.

"Bu bir yetenek," diye ters ters karşılık verdi Alex. "Yine ölü olacaksın. Kimse sizin peşinize düşmeyecek."

Kevin'ın alaycı ifadesi kayboldu. Bir an için ikizlikleri iyice belirginleşti.

Köpeğin sesi yan odada uluyan bir ağaç öğütücü gibiydi. Alex ödediği güvenlik depozitosunu geri alabileceğini zaten düşünmemişti ama artık böyle bir seçenek kesinlikle yoktu.

"Neden bizim için böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu Kevin.

"Bunu Daniel için yapıyorum. Ona borçluyum. Daha akıllı davranmalıydım. Bu yemi yutmamam gerekirdi."

Artık her şey tamamen ortadaydı: Gözlerinden nasıl bu kadar kolay kaçtığı – çünkü kimse onu gözlemlemiyordu. Daniel'ı neden bu kadar kolay kaçırdığı – çünkü kimse onu durdurmaya çalışmamıştı. Sert bir şekilde ona harekete geçmesi için yeterli süre tanımaları. Bu utanç vericiydi.

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu Daniel kısık bir sesle. Köpeğin çıkardığı gürültü nedeniyle neredeyse dudaklarını okumak zorunda kalmıştı.

"Henüz karar vermedim."

Alex bu saflık alıştırmasından birkaç şey öğrenmişti, belki de bilmesini istemedikleri şeyleri.

Helikopterler ya da infaz ekipleri olmayacaktı. Carston – bu noktada kesinlikle emin olduğu tek isimdi– ve ölmesini isteyen başka her kimse sadece tek bir suikastçı göndermişti, çünkü ellerindeki tek kişi oydu. Düşmanları bu vahşi işbirliğine itilmişlerdi ve sebebinin departmanın kaynak sıkıntısı çekmesi olmadığını biliyordu. Tek sebebi bilinen bir gerçek olmamasıydı. Ve Carston –ve suç ortakları her kimse– bilinmesine izin veremezlerdi.

Juliana Fortis'in ölüm ilanını gördüğünde ve ölüsünün yakıldığını okuduğunda, herkesin bu sahtekârlığın içinde olduğunu sanmıştı. Ama ya sadece birkaç kilit kişiyse? Ya Carston üstlerine işin halledileceği sözünü verdiyse ve ilk denemede beceremediğini itiraf etmekten korkuyorsa?

Ya da –yenilikçi bir fikirdi– departmandaki insanların çoğu bunun bir laboratuar *kazası* olduğunu, o ve Barnaby'nin yanlış test tüplerini karıştırıp birlikte öldüklerini sanıyorlarsa? Ya Carston'ın üstleri onun ölmesini *istemedilerse*? Ya o birkaç kilit

kişi bunu istediyse ve şimdi işi bitirme çabalarını kimseye çaktırmamak zorunda kaldılarsa? Bu her şeyi değiştirirdi.

Mümkündü. Gerçeklerle örtüşüyordu.

Bu, Alex'e kendisini daha güçlü hissettirdi.

Ölümünü ayarlayanlar bildiği şeyden korkuyorlardı, ama *ondan* asla korkmamışlardı. Belki de, bunun değişme zamanı gelmişti.

Kulakları sağır eden ani bir ses duyuldu – parçalanan bir tahta parçasıydı. Ve sonra öfkeli hırıltılar iyice yaklaştı.

BÖLÜM 10

Neler olduğunu anlamaları birkaç saniyelerini aldı ve o sırada kuduran kurt çadıra koştu.

Anlaşılan vücudunda hâlâ fazladan adrenalin vardı. Hayvan tamamen içeri girmeden masanın üzerine çıktı ve aradaki mesafeden memnun olmayan sinir sistemi, daha onun ne yaptığını anlayamadan tepedeki PVC çerçeveye atlamasına neden oldu. İki eliyle tutundu, bacaklarını yukarı çekip bileklerini borunun etrafında doladıktan sonra, dirseklerini de sıkıca doladı. Kafasını yana çevirince yaratığın hemen altında olduğunu gördü, dişlerini ona geçirmeye çalışırken kocaman pençelerini masanın üzerine koymuştu. Bir ayağı klavyeye çarptı, bu çok kötüydü çünkü biraz gazın şu anda çok yardımı dokunurdu, üstelik iki maske de ondaydı.

Köpek altında hırlayıp salyalarını akıtırken Alex tutunmaya çalışıyordu. Ağır işe uygun, on üç santimetre çapında, 200 tabakalı boruya tutunmuştu, ama ona aniden sarıldığı için boru hâlâ sallanıyordu. Ağırlığını taşıyabileceğinden emindi... tabii biri temelini sarsmadıkça. Kevin'ın bunu akıl etmemesini umdu.

"Şimdi yere kim bağlı?" diye sordu Kevin.

"Hâlâ sen," diye homurdandı Daniel.

Efendisinin sesini duyan köpek hafifçe inleyip etrafına baktı. Masadan atlayıp ona son kez hırladıktan sonra Kevin'ı kontrol etmeye gitti. Hâlâ endişeli bir şekilde sızlanan köpek eğilip onu yalarken Kevin hayvanın yüzünü hafifçe okşadı.

"Ben iyiyim, dostum. İyiyim."

"Einstein'a çok benziyor," dedi Daniel şaşkınlıkla. Köpek kafasını kaldırdı, yeni sesi duyunca dikkat kesildi.

Kevin Daniel'ın ayağına hafifçe vurdu. "Uslu çocuk, o iyi. O iyi." Bu kulağa başka bir emir gibi gelmişti.

Ve beklenildiği gibi, sızlanmayı kesen kocaman köpek deli gibi kuyruğunu sallayarak Daniel'ın yanına gitti. Daniel köpeğin kocaman kafasını çok normal bir şeymiş gibi okşadı.

"Bu Üçüncü Einstein," diye açıkladı Kevin.

Daniel takdir edercesine parmaklarını gür postunun arasında gezdirdi. "Çok güzel."

Alex'in kolları yorulmaya başladı. İzlerken pozisyonunu değiştirmeye çalıştı ama köpek hırlayarak tekrar masaya atladı.

"Köpeğini geri çağırma ihtimalin var mı?" diye sordu sesinin sakin çıkmasına özen göstererek.

"Olabilir. Bana anahtarları atarsan."

"Sana anahtarları verirsem, beni öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Köpeği yanıma çağıracağımı söyledim. Açgözlülük etme."

"Öyleyse, sanırım gaz hepinizi bayıltana kadar burada kalacağım. Daniel'ın muhtemelen yeterince sağlam beyin hücresi olacak."

"Görünüşe bakılırsa, bana hiçbir şey olmayacak. Çünkü Einstein sana ulaşamasa da, Daniel *ulaşabilir*. Ve eğer gaz, o maskeleri senden aldıktan sonra odaya yayılırsa... bayılıp yere düşmen elbette seni öldürmeyecektir, ama sana yardımı olacağını da sanmıyorum."

"Bunu neden yapayım?" diye sordu Daniel.

"Ne?" diye karşılık verdi Kevin.

"O bizim tarafımızda, Kev."

"Vay canına. Aklını mı kaçırdın? Burada birbirinden çok farklı iki taraf var, ufaklık. Bir tarafta kardeşin, öteki tarafta sana işkence eden sadist var. Kimin tarafındasın?"

"Sanırım mantıklı olandan yanayım."

"Güzel," diye homurdandı Kevin.

"Şey, bu senin tarafın olmuyor, Kev."

"*Ne?*"

"Sakin ol. Dinle, ateşkes yapmanıza yardım etmeme izin ver."

"Uzanıp onu boğazlamadığına inanamıyorum."

"O sadece yerinde olsan senin de yapacağın şeyi yaptı. Dürüst ol – adamın birinin bir milyon insanı öldüreceğini bilseydin ve onu nasıl durduracağını öğrenmen gerekseydi, ne yapardın?"

"Başka bir çözüm bulurdum. *Yaptığım* gibi. Dinle beni, Danny – bu iş senin boyunu aşıyor. Onun gibileri iyi tanırım. Onlar hastadır. Başkalarına acı çektirmekten zevk alırlar. Zehirli yılanlar gibilerdir; onlara sırtını dönemezsin."

"O öyle biri değil. Hem seni neden ilgilendiriyor ki? İşkence gören *bendim*. Bu konuda sen ne biliyorsun?"

Kevin bir süre şaşkınlıkla ona baktıktan sonra bağlı sol eliyle bağlı sol ayağını işaret etti. Dört parmağım oynattı.

Neyi işaret ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü, ama sonra Daniel korkuyla nefesini tuttu.

Alex, "Amatörler," diye tavandan hoşnutsuzluğunu dile getirdi.

"Bilmiyorum," dedi Kevin sakinlikle. "Bana işlerinde çok iyi gibi göründüler."

"Peşinde oldukları şeyi öğrenebildiler mi?"

Kevin boğazının derinliklerinden, kulaklarına inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Söylediğim gibi."

"Peki sen beni konuşturabilir miydin?"

Alex'in dudaklarında nahoş bir gülümseme belirdi. "*Kesinlikle.*"

Gözünün ucuyla Daniel'ın istemsizce ürperdiğini gördü.

Köpek artık sessizdi ama hâlâ Alex'in altında tetikte bekliyordu. Sahibi hedefle sakince konuşurken durumdan emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Hey, kim olduğunu biliyorum," dedi Kevin aniden. "Evet, sen o kızsın. Senin hakkında söylentiler duymuştum. Abartılı şeyler. Hiçbir şeyi kaçırmadığını söylerlerdi. Çok başarılıymışsın."

"Abartı değil."

Yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Yaşlı adamla birlikte çalışıyordun, ona Çılgın Bilim Adamı diyorlardı. Teşkilat sana Zakkum derdi. Açıkçası, ikinizin de bir tür laboratuar kazasında öldüğünüzü duyduğum için ilk başta durumu anlayamadım. Ayrıca, hep Zakkum'un güzel olduğunu hayal etmiştim."

Daniel bir şey söyleyecek gibi oldu, ama araya girdi.

"Zakkum mu? Bu korkunç."

"Ha?"

"Çiçek mi?" diye kendi kendine homurdandı Alex. "Bu çok pasif. Zehirleme işini zehir yapmaz, o sadece hareketsiz bir aracıdır."

"Departmanın sana ne derdi?"

"Kimyager. Ve Dr. Barnaby çılgın bir bilim adamı değildi. O bir dehaydı."

"Aynı şey işte," dedi Kevin.

"Söylediğim gibi, ateşkese dönelim," diye araya girdi Da-

niel. Alex'in ellerine ve kollarına bakış tarzından, canının ne kadar acıdığını tahmin ettiğini düşündü. "Alex bana anahtarları verecek ve sen, Kevin, Einstein'ı yanına çağıracaksın. Her şeyin kontrol altında olduğuna inandığımda, dışarı çıkmana izin vereceğim. Alex, bana güveniyor musun?"

Kocaman, berrak ela gözleriyle ona bakarken, Kevin anlaşılmaz bir öfkeyle tükürükler saçtı.

"Anahtarlar kot pantolonumun ön sol cebinde. Onları sana verirdim, ama ellerimi hareket ettirirsem, düşerim."

"Dikkat et, seni bıçaklayacak!"

Daniel kardeşinin uyarısına aldırmadı. Sandalyeye tırmandığında, kafası Alex'ten daha yüksekte kalmıştı. Kamburunu çıkarıp başını köpük çatıya yaslamak zorunda kaldı. Bir elini Alex'in sırtının altına koyarak ağırlığının bir kısmını dengeledikten sonra anahtarı almak için nazikçe ön cebini yokladı.

"Kardeşim bu kadar saygısız olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı. "O hep böyleydi."

"Sakın benim adıma özür dileme, geri zekâlı!" diye bağırdı Kevin.

Daniel ona gülümsedikten sonra anahtarı alıp aşağı indi. Aslına bakılırsa, Alex Kevin'la aynı fikirdeydi. Daniel ona karşı nasıl böyle davranabilirdi? Doğal olarak tavır takınması gerekmez miydi? İntikam alma arzusu neredeydi?

"Anahtarları aldım, Kev. Köpeğin tasması var mı?"

"*Tasma mı?* Einstein'ın tasmaya ihtiyacı yok!"

"Öyleyse, ne yapmayı öneriyorsun?"

Kevin ona uğursuzca baktı. "Pekâlâ. Kendimi öldürmeyi tercih ederim." Köpeğe ıslık çaldı. "Sakin ol, Einstein."

Alex'e yaklaşırken heyecanla Daniel'ı takip eden köpek sakin bir şekilde sahibinin başının ucuna dönüp oturdu, dili gülümser gibi dışarıdaydı. Oldukça dişlek bir gülümsemeydi.

"Beni çöz."

"Önce hanımlar." Daniel tekrar sandalyeye çıkıp elini uzattı. "Yardım ister misin?"

"Ee, sanırım halledebilirim." Alex bacaklarını masaya indirdi, ayak parmaklarını yere değdirmeye çalışırken kolları iyice gerildi. Buraya nasıl çıkmıştı? Yorgun elleri kaymaya başladı.

"İşte oldu." Aşağı düşerken Daniel onu belinden yakaladı ve dikkatle bir ayağını masaya, diğerini büyük bir tıngırtıyla alet tepsisinin ortasına koydu. Beline sardığı battaniye gevşeyince hemen kumaşı yakalayıp sıkıca tuttu.

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı Kevin.

Alex temkinli bir şekilde durup köpeği izledi.

"Herhangi bir şey yapmaya kalkarsa," diye mırıldandı Daniel ona, "dikkatini dağıtırım. Köpek beni seviyor."

"Einstein aptal değil," diye uludu Kevin.

"Bunu öğrenmemek en iyisi. Şimdi sıra sende." Sandalyeden aşağı inip Kevin'ın yanında diz çöktü.

Alex masadan olabildiğince sessizce kayarak aşağı indi ve bir elini klavyeye uzattı. Köpek karşılık vermedi; Daniel'ın sahibini serbest bırakmasını izliyordu. Sistem tercihlerini açtı. Gaz salmanın tek yolu ekran koruyucu değildi ve hâlâ iki maske ondaydı.

Ama bunun işleri daha zor kılacağını biliyordu. Daniel'ın şimdilik Kevin'ı idare edebileceğine güvenmesi gerekiyordu. Sandalyeye oturdu.

Daniel onu çözmeye ayak bileğinden başlamıştı ve ağır ilerliyordu – bir eli hâlâ battaniyesinin üzerindeydi.

"Onu bana ver, ben yaparım," dedi Kevin.

"Sabırlı ol."

Kevin yüksek sesle ofladı.

Anahtar döner dönmez Kevin ayağa kalktı ve bağlı kolu-

nun yanında çömeldi. Anahtarı Daniel'ın elinden kapıp bir saniye içinde bileğini serbest bıraktı. Dimdik durup boynunu ve sırt kaslarını esnetti. Yarasa adam kostümünün gövde parçaları avangart bir etek gibi sarkıyordu. Köpek hâlâ ayağının dibindeydi. Alex'e döndü.

"Silahlarım nerede?"

"Arabanın arka koltuğunda."

Kevin başka bir şey söylemeden çadırdan çıktı ve köpeği de onu izledi.

"Kapıları ya da pencereleri açma!" diye peşinden seslendi. "Güvenliği tekrar devreye soktum."

"Arabaya da bubi tuzağı kurdun mu?" diye seslendi.

"Hayır."

Bir saniye sonra. "Şarjörler nerede? Hey, ateşleme pimleri nerede?!"

"Pimler buzdolabında, mermiler tuvalette."

"Ah, haydi ama!"

"Üzgünüm."

"Sadece SIG Sauer'imi geri istiyorum."

Alex kaşlarını çatıp karşılık vermedi. Kaskatı bir şekilde ayağa kalktı. Tuzakları devre dışı bıraksa iyiydi. Gitme vakti gelmişti.

Daniel çadırın ortasında durmuş gümüş masaya bakıyordu; bir elini sanki destek almak ister gibi serum direğine dolamıştı. Dalgın görünüyordu. Tereddüt ederek yanına gitti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bundan sonra ne yapacağımı anlayamıyorum."

"Kardeşinin bir planı vardır. Bir yerde yaşıyor, senin için de bir yer ayırır."

Daniel ona baktı. "Zor mu?"

"Ne?"

"Kaçmak? Saklanmak?"

Alex teselli edici bir şey söylemek üzere ağzını açtıktan sonra vazgeçti. "Evet, oldukça zor. Alışıyorsun. En kötü kısmı yalnızlık ama senin bununla baş etmene gerek kalmayacak. O nedenle küçük bir avantajın var." Yalnızlığın Kevin Beach'le birlikte vakit geçirmekten daha iyi olabileceğini kendisine sakladı.

"Sık sık *yalnız* mısın?"

Gülüp önemsememeye çalıştı. "Sadece korkmadığımda. O nedenle, hayır, sık sık yalnız kalmıyorum."

"Bundan sonra ne yapacağına karar verdin mi?"

"Hayır... Yüzüm sorun yaratacak. Bu şekilde dolaşamam. İnsanlar beni hatırlarlar ve bu hiç güvenli değil. Şişlik inene ve morluklar makyajla kapanana kadar bir yerde saklanmalıyım."

"*Nerede* saklanıyorsun? Bu işin nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Bir süre kamp yapmak zorunda kalabilirim. İdare edecek kadar yiyeceğim ve bol miktarda suyum var – bu arada, bana sormadan buzdolabındaki sulardan içme, sol taraftakiler zehirli. Her neyse, gözlerden uzak bir yer bulup iyileşene kadar arabada uyumam gerekebilir."

Daniel birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, muhtemelen zehir lafından etkilenmişti.

"Belki *senin* dikkat çekme problemin konusunda bir şeyler yapabiliriz," dedi umursamazca bir parmağıyla battaniyeye dokunarak. "Evde birkaç giysi olmalı. Üzerine uyacaklarından emin değilim, ama elindekinden daha iyi olacakları kesin."

Alex'in yüzünde bir rahatlama belirdi. "Bunun küçük bir şey olduğunu biliyorum ama fazlasıyla yardımı olacağına eminim."

"Pekâlâ. Gidip ölümcül gaz tuzağını devre dışı bırakmama izin ver."

★★★

Alex en sonunda, istemeye istemeye de olsa Kevin'ın SIG Sauer'ini teslim etti. Ağırlığı hoşuna gitmişti. Kendine de bu silahtan bir tane bulmalıydı.

Çiftlik evinin sahiplerinin eşyaları, tavan arasındaki altmış ya da yetmiş yıllık şifonyerlere istiflenmişti. Adamın Daniel'dan çok daha kısa boylu ve geniş olduğu kesindi. Alex, Daniel'ı uygun giysiler bulması için yalnız bıraktı ve arabayı hazırlamak için ahıra döndü.

İçeri girdiğinde Kevin oradaydı, kocaman siyah bir kumaş parçasını daha kolay idare edebileceği bir rulo halinde yuvarlıyordu; kumaşın bir paraşüt olduğunu anlaması Alex'in biraz zamanını aldı. Çalışırken ondan uzak durdu, ama ateşkes gerçek gibi görünüyordu. Her nedense, Daniel kendisini o ve kardeşinin düşmanlığının arasına koymuştu. O ve Kevin bunu neden yaptığını anlamamışlardı, ama Kevin Daniel'ı çok sevdiği için bugün güvenini boşa çıkarmayacaktı. Özellikle de kardeşi yıllarca süren yalanları yüzünden ona hâlâ kızgınken.

En azından, köpeğin yanından geçip arabasına giderken cesaretini toplayabilmek için kendi kendine böyle söyledi Alex.

Toplanmak konusunda tecrübeliydi ve işi çok uzun sürmedi. Carston'la buluşmak için dışarı çıktığında, geri dönmeme ihtimaline karşı eşyalarını toplamış ve kiralık evindeki güvenliği sökmüştü. (En büyük korkularından biri departmanın dışarıdayken onu ele geçirmesi ve sonra her şeyden habersiz, masum ev sahibinin içeri girip ölmesiydi.) Bütün eşyalarını Washington'un dışına gizlemiş, sonra Öğretmeni

Sorgulama Projesi'ni planlamaya başladığında geri dönüp onları almıştı. Şimdi her şeyi eski siyah spor çantalarındaydı – basınçlı hazneler, kilometrelerce uzunlukta kurşun teller, pil takımları, lastikle kaplı bileşen şişeleri, şıringalar, koruyucu gözlükler, kalın eldivenler, yastık ve uyku tulumu. İşkence aletlerini ve aldığı yeni şeylerden bazılarını topladı. Bağlar işine yaramıştı ve küçük bir dikdörtgen biçiminde katlanabilen yatağı oldukça rahattı. Bilgisayarını kılıfına koydu, madalyonu gibi dikkat dağıtmak amacıyla kullandığı küçük siyah kutuyu aldı, uzun kabloları aşağı çekip uzatma kordonlarını sardı. Işıkları geride bırakmak zorunda kalacak olması çok kötüydü. Ona pahalıya patlamışlardı. Çadırı söküp geriye anlamsız köpük ve PVC boru yığını bıraktı ve sonra masayı bulduğu yere itti. Açtığı delikler için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Evin sahiplerinin burada kötü bir şey olmasından şüphelenmeleri yerine dağınıklık karşısında kızıp şaşırmalarını umacakları kadar her şeyi gizlemiş olmasını umuyordu. Yıkıcı kiracıları yetkililere bildirme ihtimalleri vardı, ama yerel polis de bu karışıklıktan hiçbir anlam çıkaramazdı. Raporda belirli kelimeler yer almadığı sürece, hükümetten birilerinin fark etmesi için hiçbir neden yoktu. Bundan çok daha ilgi çekici *Airbnb* yıkım hikâyeleri olduğuna emindi.

Ranzalı odanın kapısına bakıp kafasını iki yana salladı. Köpek ya çiğneyerek ya da pençeleriyle kalın tahta kapının ortasında altmış santimetre yüksekliğinde ve otuz santimetre genişliğinde bir delik açmıştı. Neyse ki, dışarı çıkarken sedyeyi yemek yerine sadece üzerinden atlamıştı.

Bagajını doldurmayı bitirdiğinde Daniel geri döndü.

"Güzel kapri," dedi Kevin, tutma kancasının kablosunu düzgün bir şekilde sarıyordu. Alex, Kevin'ın onu geri almak için çatıya tırmanıp tırmanmadığını ve tırmandıysa bunu nasıl gözünden kaçırdığını merak etti.

Daniel'ın giydiği pantolonun kaval kemiğinin sadece yarısına geldiği doğruydu. Pamuklu gömleği belki birkaç beden büyüktü ve kolları da kısaydı – dirseklerine kadar sıvamıştı.

"Keşke üzerimde yarım bir dalgıç kıyafeti olsaydı." Daniel içini çekti. "O zaman kendimi dünyayla yüzleşmeye hazır hissederdim."

Kevin homurdandı. "Sadist bu kadar sapık olmasaydı, üzerimdeki dalgıç giysisi tam olurdu."

"Kendini yüceltme, ben sadece silah arıyordum."

Daniel onun bagajı kapatmasını izledi.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Uyuyabilmem için güvenli bir yere gitmeliyim." Alex fazlasıyla bitkin göründüğü için bu açıklamanın gereksiz olduğunu düşündü.

"Düşünüyordum da..." dedi Daniel ama sonra tereddüt etti.

Daniel'ın ses tonunu duyan Kevin kafasını tüfeğinden kaldırdı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu Kevin şüpheyle.

"Kavanozdaki akrepleri düşünüyordum. Alex bunun sadece iki sonucu olabileceğini söyledi – ya biri diğerini öldürür ya da ikisi birden ölürler. Sanırım sizi öldürmeyi düşünen insanlar da aynı şeyi düşündüler."

"Ne olmuş?" dedi Kevin.

"Öyleyse, üçüncü bir seçenek var," dedi Alex, Daniel'ın gittiği yönü sezerek. "Akreplerin birbirlerinden uzaklaşması. Bunu beklemiyorlar. Bu yüzden güvende olacaksın, Daniel."

"Ama dördüncü bir seçenek daha var," dedi Daniel. "Düşündüğüm buydu."

Kevin başını yana eğdi. Anlamadığı belliydi. Ama sözcükler Daniel'ın ağzından çıkmadan Alex ne söyleyeceğini anlamıştı.

"Ya akrepler güçlerini birleştirirlerse?"

Dudaklarını büzüştürdü, sonra gülümser gibi olup rahatladı.

Kevin homurdandı. "Saçmalamayı bırak, Danny."

"Ben ciddiyim. Bunu asla beklemezler. Ve iki tehlikeli yaratık da aynı takımda olacağı için o zaman iki kat daha güçlü oluruz."

"Böyle bir şey olmayacak."

Alex onun yanına gitti. "Bu akıllıca bir fikir, Daniel, ama bazı şahsi sorunların, üstesinden gelemeyeceğimiz kadar büyük olduğunu düşünüyorum."

"Kev o kadar kötü biri değil. Ona alışırsın."

"*Kötü* değil miyim?" Kevin burnundan gülüp gözlerini kısarak baktı.

Daniel gözlerini Alex'ten ayırmadı. "Geri dönmeyi düşünüyorsun, değil mi? Kilerini ziyaret edeceğini söylemiştin."

Bir sivil vatandaş için fazla öngörülüydü.

"Bunu düşünüyorum."

Kevin'ın bütün dikkati üzerlerindeydi. "Karşı saldırıya mı geçeceksin?"

"İşe yarayabilir," dedi. "Bir düzen var... ve bunu düşündükten sonra, sanırım benden haberi olan çok fazla insan olmadığını sanıyorum. Bu yüzden beni öldürme şansları yüzde elli bile olsa bu kadar çok zahmete giriyorlar. Sanırım ben bir sırrım, o yüzden eğer bu sırrı bilen insanları ortadan kaldırırsam... o zaman peşimde kimse kalmaz."

"Bu benim için de geçerli mi?" diye sordu Kevin. "Eğer beni ele geçirmek için buna güveniyorlarsa, sence ben de bir sır olabilir miyim?"

"Bu mantıklı."

"Kimin bu işin içinde olduğunu nasıl bileceksin?"

"Carston'a küçük notlarımı gönderdiğimde Washing-

ton'da olabilirsem, kimlerle görüştüğünü takip edebilirim. Eğer bu gerçekten bir sırsa, ofiste görüşemezler."

"Yakınlarında olduğunu anlarlar – IP seni ele verir."

"Belki sınırlı bir şekilde birlikte çalışabiliriz. Biriniz benim yerime elektronik postayı uzaktan gönderebilirsiniz."

"Takip tecrüben var mı?" diye sordu Kevin aniden.

"Ee... son birkaç sene içinde yeterince pratik yapabildim–"

"*Resmi* eğitim aldın mı?"

"Ben bir bilim insanıyım, saha ajanı değilim."

Kabul edercesine kafasını salladı. "Ben hallederim."

Alex başını iki yana salladı. "Yine ölüsün, unuttun mu? Sen ve Daniel ortadan kaybolacaksınız. Beleş atın dişine bakılmaz."

"Bu aptalca bir laf. Eğer Truvalılar atın ağzına baksalardı, o savaşı kazanabilirlerdi."

"Deyimi boş ver, Daniel için bazı şeyleri telafi etmeye çalışıyorum."

"Dinle, Zakkum, ben eğitimliyim. Hem de fazlasıyla. Kimse iz sürerken beni yakalayamaz ve senden daha çok şey görebilirim. Daniel'ı saklayabileceğim, tamamen güvende olacağı bir yer var, o nedenle bu sorun değil. Ve eğer haklıysan, Carston denen bu adam komplocularına koşarsa, bana Teşkilattan kimin bu işe sebep olduğunu gösterecektir. O zaman ben kendi sorunumu temizlerim, sen de kendi sorununu temizlersin."

Alex objektif olmaya çalışarak bunu iyice düşündü. Daniel'ın kardeşinden hoşlanmıyor olmasının analizini etkilemesine izin vermemesi zordu. Bu hoşlanmama hiç adil değildi. Kardeşini bir masaya bağlı bulsaydı, o da Kevin gibi hissetmez miydi? Elinden geldiği kadarıyla, o da aynı şeyleri yapmaz mıydı?

Ama yine de, bir kereliğine de olsa ona acı veren bir şey enjekte etmek istiyordu.

"Öncelikle, bana Zakkum deme," dedi.

Kevin sırıttı.

"İkincisi, ne demek istediğini anlıyorum. Ama nasıl koordine olacağız? Bir süreliğine ortadan kaybolmalıyım." Yüzünü işaret etti.

"Bu yüzden ona borçlusun," dedi Daniel. "Benim için güvenli bir yerin varsa, belki o da oraya gelmeli. En azından, yaraları iyileşene kadar."

"Ona hiçbir şey borçlu değilim – belki yüzüne bir yumruk daha atmak dışında," diye homurdandı Kevin. Daniel sinirlenip kardeşine doğru bir adım atınca, Kevin *Teslim oluyorum* der gibi elini kaldırıp içini çekti. "Ama bir an önce harekete geçmeliyiz, o nedenle bu belki de en mantıklı plan olur. Ayrıca, bizi oraya götürebilir. Uçağı kaybettim – iniş sırasında ondan vazgeçmek zorunda kaldım. Buradan yürüyerek çıkmayı planlıyordum."

Daniel kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. Kevin onun ifadesini görünce kahkaha attı, sonra gülümseyerek Alex'e döndü. Önce köpeğe, sonra tekrar ona baktı ve gülümsemesi giderek büyüdü. "Sanırım çiftlikte olman hoşuma gidebilir, Zakkum."

Alex dişlerini sıktı. Kevin'ın güvenli bir evi varsa, bu birçok sorununu çözebilirdi. Ve gitmeden önce yemeğine güçlü bir müshil karıştırabilirdi.

"Adı Alex," diye düzeltti Daniel. "Demek istediğim, bunun onun gerçek adı olmadığını biliyorum, ama o bu ismi kullanıyor." Ona döndü. "Alex olur, değil mi?"

"Herhangi bir isimden farksız. Şimdilik bu ismi kullanacağım." Kevin'a baktı. "Sen ve köpek arka koltuğa oturacaksınız."

BÖLÜM 11

Bir zamanlar, Juliana adında küçük bir kızken, Alex aile yolculuklarını hayal ederdi.

O ve annesi çıktıkları az sayıda yolculukta hep uçakla seyahat etmişlerdi – Little Rock'taki büyükannesi ve büyükbabasına yaptıkları *zorunlu* ziyaretler tatil olarak sayılabilirse. Annesi Judy uzun mesafeli yollarda araba kullanmaktan hoşlanmıyordu; bu sinirlerini geriyordu. Judy sık sık trafik kazalarında uçak kazalarına kıyasla daha fazla insanın öldüğünü söylerdi ama uçaktayken de gerilmeden yapamazdı. Juliana seyahat, mikroplar, kemirgenler, dar yerler ya da Judy'yi üzen diğer birçok şeyle özdeşleşen tehlikelerden etkilenmeden büyüdü. Doğal olarak, aklı başında olan o olmak zorundaydı.

Judy'nin idare ettiği dişçi ofisinden dönmesini beklerken, birçok tek çocuk gibi, Juliana da mutfak masasında ödevlerini yaptığı uzun öğleden sonraları hissettiği yalnızlığın tek çaresinin bir kardeşi olmasından geçtiğini düşünmüştü. Juliana arkadaşlık hayalinin gerçekleşeceğini düşündüğü kolej, yatakhane ve oda arkadaşlarının olmasını sabırsızlıkla beklemişti. Ama o noktaya vardığında, çoğunlukla tek başına ve yetişkin sorumluluklarını üstlenerek geçirdiği hayatının on sekiz yaşındaki normal çocuklarla birlikte yaşamasını zor-

laştırdığını anlamıştı. Böylece kardeş hayali suya düşmüş ve okuldaki ilk senesinde tek başına bir stüdyo daireye yerleşmişti.

Ancak büyük, sıcak bir aile yolculuğu hayali hep canlı kalmıştı. Bugüne kadar.

Doğrusu, bütün vücudunu zonklayan kocaman bir morluk gibi hissetmeseydi, daha iyi bir ruh halinde olabilirdi. Ayrıca istemeyerek de olsa, tartışmayı ilk başlatan *o* olmuştu.

Kasaba sınırını geçerken pencereyi açıp Daniel'ın bacağından çıkardığı takip cihazını dışarı atmıştı. Her ihtimale karşı onu uzun süre yanında taşımak istememişti, ama aynı zamanda onu son operasyon merkezinin ortasında da bırakmak istemiyordu. Kanıtların çoğunu yok ettiğini düşünüyordu fakat asla emin olamazdı. İzi bulandırmaya çalıştığında, bunu acele etmeden yapardı.

Dikiz aynasından Kevin'ın dikleştiğini gördü.

Uçaktan atladığında fırlattığı sırt çantasını bulmayı başarmıştı; şimdi o ve Daniel kot pantolonları ve uzun kollu –gri ve siyah– tişörtleriyle oldukça normal görünüyorlardı, dahası Kevin'ın iki yeni tabancası vardı.

"O da neydi?" diye sordu Kevin.

"Daniel'ın takip cihazı."

"Ne?" dediler Kevin ve Daniel aynı anda.

Aynı anda konuşmaya devam ettiler.

"Üzerimde bir *takip cihazı* mı vardı?" diye sordu Daniel.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Kevin.

Kevin'ın ses tonunu duyan köpek kafasını kaldırdı ama sonra her şeyin yolunda olduğuna karar verip yüzünü tekrar pencereden dışarı uzattı.

Alex önce Daniel'a döndü, ezilen yüzünü gizlemesi gereken beysbol şapkasının altından ona baktı. "Kardeşinin seni nasıl bulduğunu sanıyorsun?"

"İzimi mi sürdü? Peki... cihaz neremdeydi?"

"Sağ bacağının üst kısmındaki sızlayan noktadaydı. Kesiği temiz tut ve enfeksiyon kapmasına izin verme."

"Onu oraya yerleştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye homurdandı Kevin.

"Eğer sen onun izini sürebilirsen, bir başkası da sürebilir. Durumumuz düşünüldüğünde, riske girmek istemedim."

Daniel yolcu koltuğunda dönüp kardeşine baktı. "Onu nasıl... Bunu neden bilmiyorum?"

"O sürtük seni terk ettikten iki sene sonra, canın sıkıldığında gittiğin o barda karşılaştığın uzun bacaklı sarışını hatırlıyor musun, adı neydi barın..."

"Lou's. Bunu nereden biliyorsun? Sana hiç söylemedim... bekle, beni takip mi ettirdin?"

"Sürtükten sonra senin için endişeleniyordum–"

"Adı Lainey."

"Her neyse. Onu sana hiç yakıştıramamıştım."

"Hangi kızı bana yakıştırdın ki? Hatırladığım kadarıyla, sen sadece seni isteyen kızlardan hoşlandın. Biri beni tercih ettiğinde bunu hakaret olarak algıladın."

"Sorun şu ki, kendinde değildin. Ama seni takip ettirmem–"

"Beni *kim* takip etti?"

"Sadece birkaç ay sürdü."

"Kim?"

"Birkaç arkadaşım – Teşkilattan değil. Tanıdığım birkaç polis, kısa bir süreliğine özel bir dedektif."

"Neyin peşindeydiler?"

"Sadece iyi olduğundan ve herhangi bir köprüden atlamayacağından emin oluyorlardı."

"Sana inanamıyorum. Onca şey – bir dakika. Sarışın mı? O kızı mı kastediyorsun, neydi adı, Kate mi? Bana bir içki ısmarlayan kız... ajan mıydı?"

Alex dikiz aynasından Kevin'ın sırıttığını gördü.

"Hayır, aslına bakarsan o bir fahişeydi. Kate onun gerçek adı değil."

"Anlaşılan ben hariç gezegendeki hiç kimse gerçek ismini kullanmıyor. Yalanlar dünyasında yaşıyorum. Alex'in gerçek adını bile bilmiyorum."

Alex, "Juliana," dedi Kevin'la aynı anda. Birbirlerine sinirli bir şekilde baktılar.

"O biliyor muydu?" diye sordu Daniel darılmış gibi.

"Sen baygınken konuştuk. Doğduğumda bana verilen isim bu, ama bu artık ben değilim. Bana çok fazla şey ifade etmiyor. Ben artık Alex'im."

Daniel kaşlarını çattı, tam olarak yumuşamadı.

"Her neyse," diye devam etti Kevin çok hoşuna giden bir şakadan bahseden biri gibi, "sarışının seni evine götürmesi gerekiyordu, ama ona boşanmanın henüz sonuçlanmadığını ve bunun *doğru* olmadığını söyledin." Kevin gürültülü bir kahkaha attı. "Duyunca inanamadım. Ama bu tam senden beklenebilecek bir sözdü. Neden şaşırdığımı bilmiyorum."

"Çok komik. Ama bu küçük diyalogun bacağıma nasıl takip cihazı yerleştirmeni sağladığını anlamıyorum."

"Sağlamadı. Sadece bu hikâye hoşuma gidiyor. Her neyse, asıl zor olan buydu. Fahişeyi ayarlamak kolaydı. Ve eğer onu evine götürmüş olsaydın, takip cihazının yerleştirilmesi en azından senin açından eğlenceli olacaktı. Seni pratisyen hekiminin ofisine gitmeye ikna etmek zor bir işti. Ama en sonunda danışmaya geçici bir sekreter sokup sağlık kontrolü yaptırman için seni arattırdım. Oraya vardığında, yeni ortaklarından birini gördün. Daha önce hiç görmediğin bir adam."

Daniel şaşkınlıktan ağzını kocaman açtı. "Bana *tümörüm* olduğunu söyledi!"

"İyi huylu bir tümör. Lokal anestezi uygulayarak ofisin-

de tümörü alıp hiçbir şeyin olmadığına dair seni temin etti. Senden para bile almadı. Bunu büyütme."

"Sen ciddi misin? Bunu nasıl–" Daniel artık var gücüyle bağırıyordu. "Yaptığın bunca şeyi nasıl *haklı çıkarabiliyorsun*? Bunca yıldır beni manipüle ediyordun! Bana kendi keyfin için var olan bir laboratuar hayvanı gibi davrandın!"

"Yanılıyorsun, Danny. Güvende olman için kendimi riske attım. Teşkilat en başından beri ölü taklidi yapmamı istedi, ama sana bunu yapamazdım, özellikle de ebeveynlerimiz öldükten sonra. O nedenle, birçok söz verdim ve boş hafta sonlarını suçlu rolünü üstlenmek için Milwaukee'ye uçarak geçirdim."

Daniel daha sakin bir sesle yanıt verdi. "Ben de *araba sürdüm*. Bütün bunlar gerçekten gerekli miydi?"

"Zehirli kıza sor. Bu tür işler aile hayatı yaşayan insanlara göre değildir."

Daniel ona baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet. Yetimleri işe almayı tercih ederler – özellikle de tek çocukları. Kardeşinin daha önce de söylediği gibi, ilişkiler kötü adamlara koz verir."

Ses tonu biraz daha yumuşadı. "Sen yetim misin?"

"Emin değilim. Babamı hiç tanımadım. Hâlâ bir yerlerde yaşıyor olabilir."

"Ama annen..."

"Rahim kanseri. On dokuz yaşındaydım."

"Üzgünüm."

Alex kafasını salladı.

Kısa, oldukça keyifli bir sessizlik çöktü. Alex nefesini tutup bunun biraz daha sürmesi için dua etti.

"En sonunda öldüğümü sanmana izin verdiğimde..." diye söze başladı Kevin.

Alex radyoyu açıp istasyonlar arasında dolaşmaya başladı. Kevin ipucunu anlamadı. Daniel ön camdan dışarı baktı.

"...Enrique de la Fuentes dosyasına yeni başlıyordum. İlk birkaç günde, işin çığırından çıkacağını anladım. Düşmanlarının ailelerine neler yaptığını biliyordum. Seni özgür bırakmanın zamanı gelmişti."

"Hapishane ziyareti maskaralığından kendini kurtarmayı kastediyor olmalısın," diye homurdandı Daniel.

Alex bir klasik müzik istasyonu buldu ve Kevin'in sesini bastırmak için müziğin sesini açtı.

"Takip cihazını o zaman sana yerleştirdim. İyi olduğundan emin olmalıydım. Artık seni benden başka kimse izlemiyordu."

Daniel duyduklarına inanamıyormuş gibi homurdandı.

Müziğin sesi Alex'in başını daha çok ağrıtmıştı. Tekrar kıstı.

"Teşkilatla ilişkim kötü bitti. Plan her şey sakinleşene ve ben unutulana kadar beklemek ve sonra yüzümü değiştirmekti. Eninde sonunda sana gelecektim, ufaklık. İlk başta beni tanımayabilirdin ama hayatın boyunca yalnız olduğunu düşünmene izin vermeyecektim."

Daniel önüne bakıyordu. Alex, kardeşinin ona söylediklerine inanıp inanmadığını merak etti. Birçok ihanetin ağırlığının altında mücadele ediyordu.

"Teşkilatla aranda ne geçti?" diye sordu Alex. Bu sohbete karışmayı hiç istemiyordu, ama Daniel konuşmaya devam edecekmiş gibi görünmüyordu. Bu olasılıksız ittifaka katılmadan önce Kevin'ın CIA'den nasıl ayrıldığını umursamamıştı. Ama artık bu bilgi önemliydi. Onu da etkiliyordu.

"Virüs meselesi bitip De la Fuentes ortadan kalkınca, Teşkilat beni tekrar içine çekmek istedi, ama canımı sıkan yarım kalan işler vardı. Hepsini garantiye almak istedim. Çok fazla vakit almayacaktı, hem çeteye karşı oldukça eşsiz bir konumdaydım. Ayrıca, yeni yapı hakkında sağlam bilgiler alırken,

orada olanlar –liderliği kimin devralacağı, planlarının ne olacağı– üzerinde etkimin olması için iyi bir fırsattı bu. Teşkilatın beni geri çağırdığına inanamadım. Ayrılmayı reddettim. Her şeyi açıkça izah ettiğimi sanıyordum, ama... sanırım bana inanmadılar. Kontrolden çıktığımı, sinirlenip çeteye katılmayı seçtiğimi düşünmüş olmalılar. Hâlâ bana mantıklı gelmiyor." Kafasını salladı. "Beni daha iyi tanıdıklarını sanıyordum."

"Ne yaptılar?" diye sordu Daniel.

"Beni yaktılar. Ajanları olduğumu ispiyonladılar, insanlara De la Fuentes'i öldürdüğümü söylediler. Ve o insanlar intikam almak için peşime düştüler."

"Ve CIA'in bildiği kadarıyla intikam aldılar," diye tahminde bulundu Alex.

"Kesinlikle."

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Daniel. "De la Fuentes'i?"

"İşin bir kısmıydı."

"Çok fazla insan öldürdün mü?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Daniel arkaya bakmadan sessizce bekledi.

"Tamam. Pekâlâ. Yaklaşık, ah, kırk kişiyi öldürdüm, belki daha fazladır. Sayıdan artık emin olamıyorum – her zaman nabızlarının atıp atmadığını kontrol edecek kadar vakit bulamıyorum. Seni hayatımdan neden ayrı tutmak zorunda kaldığımı anlıyor musun?"

Daniel bunun üzerine Alex'e baktı. "Hiç birini öldürdün mü?"

"Üç kez."

"Üç... ah! Şirketinin peşinden gönderdiği insanları mı?"

"Evet."

"Sırf bu yüzden benden daha iyiymiş gibi davranma," diye kızgın bir şekilde araya girdi Kevin.

"Davranmayacaktım–" demeye kalktı Alex.

Bağırma sırası Kevin'daydı. "Ona senden önce kaç kişiye işkence ettiğini sor. Her birine ne kadar süre işkence ettiğini sor. Kaç saat – kaç gün? Ben sadece insanları vuruyorum. Temiz ve hızlı. Onun yaptığını asla yapamam. Hiç kimseye, özellikle de masum sivillere–"

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Daniel. "Konuşmayı kes. Bu onunla ilgili değil. Bana her ne kadar acı çektirmiş olsa da, unutma ki, sen daha çok acı çektirdin. Bu beni daha çok üzdü ve daha uzun sürdü. Geçerli bir sebebin olduğunu söyledin. Onun da vardı. Ona yalan söylediklerini, yanlış yönlendirildiğini bilmiyordu. *Bunun* nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Sanki burada suçsuz bir izleyici gibi."

"*Kapa çeneni* dedim!" Daniel ilk iki kelimeyi kulakları sağır edercesine bağırdı.

Alex suratını buruşturdu. Köpek sızlanıp içeri döndü ve sahibine baktı.

"Sakin ol," dedi Kevin, belki de köpeğe.

Tepkisi Daniel'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"İyi misin?"

"Aslına bakarsan, rahatsızlık veren yaralarımın dışında başım çok ağrıyor."

"Üzgünüm."

"Endişelenme."

"Kaza yapacak gibi görünüyorsun – hem mecazen hem de gerçekten. Arabayı benim kullanmamı ister misin? Biraz kestirmeyi deneyebilirsin."

Alex bir süre bunu düşündü. Her şeyi hep tek başına yapmak zorunda kalmıştı ama bu sorun değildi, çünkü o zaman doğru yaptığından emin olabiliyordu. Yanında nöbetleşe araba kullanabileceği biri yoktu fakat sorun değildi, çünkü kimseye güvenmek zorunda kalmıyordu. Güven öldürücüydü.

Yine de, sınırlarının farkındaydı. Hem seyahat edip hem uyuyabilme fikrinin çok lüks bir yanı vardı.

Ayrıca, Daniel'ın ona zarar vermeyeceğinden, ona ihanet etmeyeceğinden emindi. Bunun büyük bir hata olabileceğini bilse de, ona güveniyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu çok iyi olur. Bir sonraki çıkışta kenara çekerim."

Ağzından çıkan kelimeler ona tuhaf geldi. Televizyondaki birinin, bir oyuncunun diğerine söyleyebileceği türden kelimelerdi. Ama normal iletişim kuran insanların böyle konuştuklarını düşündü. Sadece hayatında bu tür insanlardan çok fazla yoktu.

Bir sonraki çıkışa varana kadar üç kilometrelik yol boyunca arabadaki sessizlik çok hoştu. Huzur Alex'in uykusunu daha çok getirdi. Toprak bankete çektiğinde göz kapaklarını çoktan yavaş bir şekilde kırpmaya başlamıştı.

Yer değiştirirken kimse konuşmadı. Kevin gözlerini kapatıp kafasını arkasına yasladı. Daniel yanından geçerken hafifçe omzuna dokundu.

Çok yorgun olsa da, Alex hemen uykuya dalmadı. Önce arabanın altında hareket halinde olması ona tuhaf geldi; uzun süredir bu şekilde yaşadığı için vücudu direksiyon başındakinin o olmasına alışıktı ve uykuya yer olmadığını biliyordu. Birkaç kez, sadece emin olmak için, şapkasının altından Daniel'a baktı. Nasıl araba kullanacağını biliyordu. Alex rahatlayabilirdi. Elbette koltuk rahatsızdı ama her geceki kâbus düzeninden daha kötü olamazdı. Ama kafası... fazla serbestti. Bunu fark eder etmez, eksikliğini hissettiği şeyin gaz maskesi olduğunu anladı. Uyku ritüelinin bir parçası olmuştu.

Sorunu anlamasının yardımı oldu. Beysbol şapkasını yaralı yüzüne iyice çekip kendi kendine rahatlaması gerektiğini söyledi. Bugün telleri birbirine dolamamıştı. Zehirli gaz teh-

didi yoktu. Her şeyin yolunda olacağına dair kendisine söz verdi.

***

Uyandığında hava kararmıştı. Kaskatı olmuştu, her yanı ağrıyordu ve acıkmıştı. Ayrıca, gerçekten tuvalete gitmesi gerekiyordu. Biraz daha uyuyup nahoş hislerden kaçınabilmeyi diledi, ama kardeşler yine tartışmaya başlamışlardı. Uzun süredir uyuduğunun farkındaydı, o nedenle onu unuttukları için onları suçlayamazdı, ama uyandığı sırada onun hakkında tartışmamalarını isterdi.

"...ama güzel *değil*," diyordu Kevin kendine geldiği sırada.

"Neye benzediğini bile bilmiyorsun," diye karşılık verdi Daniel öfkeyle. "Kendini takdim etmeden yüzünü yaraladın."

"Mesele sadece yüz değil, ufaklık. On yaşındaki sıska bir erkek çocuğuna benziyor."

"Kadınların bütün erkeklerin köpek olduğunu düşünmelerinin sebebi sensin. Ayrıca, ona *narin* denir."

"Çok fazla kitap okuyorsun."

"Sen de yeterince okumuyorsun."

"Ben açık konuşuyorum."

"Kısıtlı bir algın var."

"Hey, sorun değil," diye araya girdi Alex. Bu sohbete zarifçe katılmasının bir yolu yoktu, ama uyuyormuş gibi yapmak istememişti. "Alınmadım."

Şapkayı yüzünden itip yaralı dudağından akan salyasını sildi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Daniel.

"Endişelenme. Uyanmam gerekiyordu."

"Hayır, *onu* kastettim."

"Kardeşinin çekici olmadığını düşünmesi aslında bir iltifat."

Daniel güldü. "Haklısın."

Kevin burnundan güldü.

Alex gerindikten sonra inledi. "Tahmin etmeme izin ver. Çılgın Bilim Adamı'nın ortağı gizemli Zakkum'u hayal ettiğinde, zihninde bir sarışın canlandı, değil mi?" Kevin'ın aniden kaskatı kesilen yüzüne baktı. "Evet, kesinlikle bir sarışın olmalı. İri göğüslü, uzun bronz bacaklı, dolgun dudaklı ve kocaman mavi gözlü müydü? Hepsini doğru mu tahmin ettim? Yoksa Fransız aksanı da var mıydı?"

Kevin karşılık vermedi. Alex arkasını dönüp ona baktı; Kevin dinlemiyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

"Bir kerede bildim." Güldü.

"Hep bu tiplere düşkün olmuştur," dedi Daniel.

"Çalışırken onlardan bir tane bile görmedim," dedi Alex Daniel'a. "Böyle bir yaratığın yeterli beyne sahip olmayacağını söylemiyorum, ama gerçekten, birçok farklı seçenek varken neden yıllarını ihtişamlı olmayan araştırmalara versin ki?"

"Çalışırken bu tür kızlar gördüm," diye homurdandı Kevin.

"Elbette, ajanlar," dedi Alex. "Bu seksi bir iş. Heyecan verici. Ama inan bana, laboratuar önlükleri insanı o kadar da güzel göstermiyor, Cadılar Bayramında giyilen açık saçık kostüm versiyonları hariç."

Kevin pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Daniel.

"Off."

"Ah, üzgünüm."

Alex omuzlarını silkti. "Mola verecek bir yer bulmalıyız. Biri sizin için polis çağırmadan bir restoranda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Bir yerde bir motele yerleşmeliyiz ve sonra birinin market alışverişi yapmaya gitmesi gerekecek."

"Oda servisi seçeneği söz konusu değil mi?" diye merak etti Daniel.

"O tür oteller nakit ödeme yaptığında fark ederler," diye açıkladı Kevin ona fırsat vermeden. "Üzgünüm, kardeşim. Bir geceliğine sıkıntı çekmek zorundayız."

"Bütün gün arabayı sen mi sürdün?" diye sordu Alex.

"Hayır, Kev ve ben birkaç kez yer değiştirdik."

"Hiçbir şeyi fark etmeden uyuduğuma inanamıyorum."

"Sanırım uyumaya ihtiyacın vardı."

"Evet, sanırım uzun zamandır kendimi aşırı zorluyordum."

"İşkence edecek çok insan vardı," diye homurdandı Kevin, "ama vaktin dardı."

Alex sırf onu sinirlendirmek için umursamazca, "Haklısın," dedi.

Daniel güldü.

Daniel çok nazik ve yumuşak görünüyordu –tanıdığı herkesten çok– ama kesinlikle tuhaftı. Belki de dengesizdi.

Little Rock'ın eteklerinde küçük bir yer buldular. Alex şehri biraz tanıyacağını sandı, ama çocukluğundaki aile ziyaretlerini hatırlatan hiçbir şey yoktu. Belki, en son buraya geldiğinden beri şehir çok büyümüştü. Belki de, şehrin yanlış kısmındaydı. Annesi ve büyükannesi yakınlarda bir yerde gömülüydü. Ama yerin önemi yoktu. Genetik kalıntılarına yakın olduğu için onlara daha yakın sayılmazdı.

Kevin danışmayla kendisinin ilgilenmesinde ısrar etti. Kevin'ın liderliği ele alması muhtemelen en iyisiydi; suratı yüzünden Alex iş göremez haldeydi, iyi görünseydi bile, uzman Kevin'dı. O sadece teorik araştırmalarından ve birkaç senelik deneme yanılmalardan öğrendiklerini biliyordu. Kevin daha çok şey öğrenmişti ve hepsini çalışma alanında kanıtlamıştı. Daniel söz konusu bile değildi. Evet, yüzü iyi durumdaydi ama içgüdüleri zayıftı.

Örneğin, Kevin onlara tek oda aldığında tartışmaya başlaması. Bir otel çalışanının tek başına gelip iki odanın ücretini nakit olarak ödeyen bir adamı hatırlayacağı aklına bile gelmemişti. Ve Kevin arabayı odalarından üç kapı ileride durdurduğunda, Daniel nedenini anlamadı. Yanıltmak amacıyla yaptıklarını açıkladılar ama bu Daniel'ın bildiği, edindiği her alışkanlığa yabancıydı. Saklaması gereken hiçbir şeyi olmayan normal biri gibi düşünüyordu. Öğrenmesi gereken çok fazla şey vardı.

Hatta köpeği odaya götürmeden önce izin alıp almamaları gerektiğini bile sormuştu.

Odada tek yatak vardı ama Alex on iki saat kesintisiz uyuduğu için nöbet tutmaktan memnundu. Kevin yarım saatliğine dışarı çıkıp selofana sarılı sandviçler, sodalar ve kocaman bir paket köpek mamasıyla geri döndü. Alex sandviçini mideye indirdikten sonra bir avuç Motrin yuttu. Einstein da onun kadar istekli bir şekilde yedi ama Daniel ve Kevin yemek konusunda daha sakinlerdi. Anlaşılan Alex arabaya servis yapan birkaç restoranı kaçırmıştı.

Çizilmiş banyo aynasında kendisini hızla değerlendirmesi hiç cesaretlendirici olmadı. Burnu iki kat şişmişti, kıpkırmızı ve bombeliydi. İyi açıdan bakmak gerekirse, eski halinden farklı bir şekilde iyileşecek ve böylece görünüşünü biraz değiştirecekti. Plastik cerrahiyle elde edebileceği kadar estetik olmayabilirdi ama en azından daha az acı veren ve daha hızlı bir yöntemdi. Moraran gözleri isimleriyle etkileyici bir şekilde çelişiyor, yenidoğan sarılığından safra yeşiline ve hastalık moruna kadar birçok farklı tonu taşıyordu. Patlayan dudağı kabuk bağlayan çatlağın iki yanından et balonları gibi şişmişti, Alex insanların ağzının *içinde* morluk olabileceğini bilmiyordu. Tek bir açıdan şanslıydı: hâlâ bütün dişleri duruyordu. Köprü yaptırmak zor olurdu.

Herhangi bir şey yapması uzun zaman alacaktı. Kevin'ın güvenli yerinin isminin hakkını vermesini umuyordu. Bilinmezliğe doğru gidiyor olması onu endişelendiriyordu. Hiçbir şey hazırlamamıştı ve bu yüzde yüz sinir bozucuydu.

Duş alıp dişlerini fırçaladı –her zamankinden daha acı verici bir işti – ve siyah taytıyla birlikte temiz bir beyaz tişört giydi. Gardırobunun sınırlarına ulaşmıştı. Güvenli evde bir çamaşır makinesi olmasını umuyordu.

İçeri döndüğünde Daniel uyuyordu, yüzüstü uzanmıştı ve bir eli yastığın altında, diğeri yatağın kenarından aşağı sarkmıştı, uzun parmakları halıya değiyordu. Uykudayken yüzü çok farklıydı – daha önce de baygınken olduğu gibi, masumiyeti ve sakinliği onun dünyasına ait değilmiş gibi görünüyordu.

Kevin odada değildi, köpek de yoktu. Köpeğin ihtiyaçları olduğunu düşünse de, onlar geri dönene kadar alarm seviyesini turuncu-kırmızıdan aşağı indiremezdi.

Kevin ona aldırmadı ama köpek yanından geçerken onu bir kez kokladı. Kevin kolları iki yanında sırtüstü uzanıp gözlerini kapattı. Altı saat boyunca tekrar kımıldamadı. Yatağın ayakucuna atlayan köpek Daniel'ın bacaklarının arasında kuyruğunu kıvırdı ve başını Kevin'ın ayaklarına koyup yattı.

Alex odadaki tek sandalyeye oturdu –halı yere uzanamayacağı kadar şüpheliydi– ve dizüstü bilgisayarının üzerine eğilip haberlere göz gezdirdi. Daniel'ın ortadan kaybolmasının ne zaman fark edileceğinden ya da fark edildiğinde haberlere çıkıp çıkmayacağından emin değildi. Muhtemelen çıkmayacaktı. Yetişkin erkekler sık sık ortadan kaybolurlardı. Örneğin, babası. Sansasyonel bir detay olmadıkça –örneğin evinde vücut parçalarının bulunması gibi– bu tür şeyler ortalığı karıştırmayacak kadar sıradandı.

Ayrıca, Batı Virginia'da tek motorlu pervaneli bir uçağın

kaza yapmasıyla ilgili henüz hiç haber yoktu –ne yaralı ne de ölen birinin bulunduğuna ya da hâlâ sahibinin arandığına dair– ama haberin yakında birden fazla yerel gazetede çıkacağından emindi. Çıktığında, Washington'daki herhangi birinin dikkatini çekebilecek hiçbir detay olmayacaktı.

Onları tehlikeye atabilecek bilgiler aramaktan vazgeçti. Görünüşe bakılırsa, en azından şimdilik bu açıdan rahatlardı. Carston şu anda ne düşünüyordu? Ne planlıyordu? Daniel'ı pazartesi okul açılana kadar teslim etmeyecekti ve şu anda cumartesiydi – neredeyse pazar. Departman onun Daniel'dan hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyordu – ortaya dökebileceği hiçbir şey yoktu. Eninde sonunda tek yumurta ikizinin varlığını öğreneceğini biliyor olmalılardı. Kevin'ın hayatta olduğundan çok emin olmalılardı. Oyunun en başında ortaya çıkacağını ummuşlardı ve bu konuda yanılmamışlardı. Ancak işkenceci ve suikastçının sohbet etme ihtimalini öngörememişlerdi.

Daniel'ın müdahalesi olmasaydı asla bu şekilde gelişmezdi. Onlar için bir hile olmuştu, en kritik oyuncuları tahtanın ortasına çekmek için öne sürülen bir piyondu Daniel. Değişimi tetikleyeceğini asla tahmin edemezlerdi.

Anlaşmanın kendi tarafına sadık kalmayı planlıyordu – galip rolünü üstlenecekti (bu aslında kaybeden rolü olsa da) ve Daniel'la Kevin'ın ölmelerine izin verecekti. Kevin'ın açısından düşünüldüğünde, *tekrar* ölecekti. Ama asıl ölenin kendisi olmasını çok isterdi. Departmanın Kevin Beach gibi –bir çeteyi deviren– başarısız oldukları bir konuda başarılı olduğuna inanmaları daha kolay olmaz mıydı? O zaman aramayı bırakmaları daha mantıklı olmaz mıydı? Ortadan kaybolmak ama bu kez kimsenin peşinde olmaması nasıl olurdu?

İçini çekti. Hayaller bunu daha da zorlaştırıyordu; onlara kapılmasının anlamı yoktu. İki adamın da derin uykuda ol-

duklarından emindi, o nedenle çantasından daha önce seçtiği basınçlı metal kutuyu çıkardı. Sadece iki gaz maskesi vardı, o yüzden bu gece ölümcül bir şey kullanmayacaktı, sadece önceki gün bilgisayarına bağladığı havaya dağılan bir uyku ilacıydı. Bu yeterliydi. Biri onları keşfederse, sonucu kontrol etmesine izin verirdi.

Kabloları bağladıktan sonra –sadece çift kabloydu; bu gece odanın dışından etkinleştirmek ya da etkinleştirmemek zorunda kalmayacaktı– sandalyesine oturdu. İkizlere baktı. İkisi de derin ve huzurlu uykucularda. Bir casus için bunun sağlıklı bir alışkanlık olup olmadığını merak etti. Belki de Kevin ona gerçekten güveniyordu – en azından alarma geçecek ya da hepsini öldürmeden herhangi bir sorunun üstesinden gelebilecek kadar. O ve kardeşler gerçekten de tuhaf yol arkadaşlarıydılar.

İkisine göz kulak olmak ne garipti. Ona yanlış geliyordu ve bu beklediği bir şeydi. Ama aynı zamanda güzel bir histi, daha önce varlığından haberi olmadığı bir ihtiyacı gideriyordu ve bunu da hiç *beklememişti*.

Bir süre duruma dair analizini düşündü, teorisinde hatalar aradı, ama düşündükçe ona daha mantıklı geldi. Müstakbel suikastçılarının üzücü gelişim yoksunluğu bile –üçüncü denemede, *birinin* sistemini keşfedip yaklaşımını değiştirmesini beklerdi– bu açıdan bakınca mantıklıydı. Hiçbir zaman *operasyon* yapılmamıştı, sadece çok az bilgilendirilen, belki de önbilgi sahibi olmayan harcanabilir kişiler Alex'in peşinden gönderilmişti. Her varsayımı birkaç kez düşündü ve peşindekileri nihayet anladığından hiç olmadığı kadar emin oldu.

Ve sonra sıkıldı.

Columbia Üniversitesi'nin internet sitesindeki patoloji programına girip en yeni doktora tezlerini okumak istiyordu, ama departmanın aktif bir şekilde yerini saptamaya çalıştığın-

dan eminken, bunu yapması hiç güvenli olmazdı. Departman eski ilgi alanlarına bağlanan herkesin izini süremezdi ama yine de bu çok dikkat çekici olurdu. İçini çekerek kulaklıklarını taktı ve YouTube'u açıp bir tüfeğin sahra sökümü ile ilgili eğitici bir video izlemeye başladı. Muhtemelen bilmesi gereken bir şey değildi, ama zararı olmazdı.

Kevin saat tam beş buçukta uyandı. Biri onu açmak için düğmesine basmış gibi doğruldu. Köpeğini bir kez hafifçe okşadıktan sonra kapıya yöneldi. Gaz maskesi taktığını fark edip aniden durması bir saniyesini aldı. Ayaklarının dibinde olan köpek de durdu ve burnunu ona doğru çevirip sahibini üzen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bana bir saniye ver."

Alex beceriksizce ayağa kalktı, hâlâ her yanı ağrıyordu – gecenin başında olduğundan daha çok ağrıyıp ağrımadığından emin değildi– kaskatı bir şekilde kapıya doğru yürüyüp güvenlik önlemlerini devre dışı bıraktı.

"Bunu yapabileceğini söylemedim," dedi Kevin.

Ona bakmadı. "Senden izin istemedim."

Homurdandı.

Alex'in onun yolundan çekilmesi sadece birkaç saniye sürdü. Maskesini çıkarıp kapıyı işaret etti.

"Keyfine bak."

Yanından geçerken, Kevin'ın, "Seni yere sereceğim," diye homurdandığını düşündü, ama sesi emin olamayacağı kadar alçaktı. Köpek onu takip etti, kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki, bulanıklaşıyordu. Alex resepsiyondaki çocuğun muhtemelen bu saatte hiçbir şeye dikkat etmeyeceğini düşündü, ama yine de Kevin'ın şansını zorladığını düşünüyordu. Yönetimle tartışmaya girmelerinin dikkat çekmemeleri konusunda onlara yardımı olmazdı.

Kevin'ın önceki gece aldığı yiyeceklere göz gezdirdi. Ka-

lan sandviçler sekiz saat önce olduğu kadar iştah açıcı görünmüyordu, ama daha önce gözünden kaçırdığı bir kutu kirazlı Pop-Tart vardı. İkinci pastayı yerken Kevin ve köpek geri döndüler.

"Birkaç saat uyumak ister misin?" diye sordu Kevin.

"Arabayı senin kullanmanın bir mahsuru yoksa, yine arabada uyuyabilirim. Gideceğimiz yere bir an önce varmamız en iyisi."

Kevin kafasını salladıktan sonra yatağa gidip hafifçe kardeşini tekmeledi.

Daniel homurdanarak sırtüstü dönüp yastıkla kafasını örttü.

"Bu gerekli miydi?"

"Söylediğin gibi, yola çıksak iyi olacak. Danny her zaman uyanmakta zorlanmıştır."

Kevin yastığı Daniel'ın kafasından çekti.

"Haydi gidelim, ufaklık."

Daniel birkaç saniye baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra Alex onun olanları, nerede ve neden burada olduğu hatırlarken değişen yüzünü izledi. Uyanır uyanmaz karşı karşıya kaldığı gerçekliğin rüyalarının huzurunu paramparça ettiğini görmek üzücüydü. Alex'i bulana kadar Daniel'ın gözleri odada dolaştı. Alex güven verici bir ifade takınmaya çalıştı, ama yüzünün aldığı hasar muhtemelen hatlarını düzene sokmasını engelliyordu. Onun için dünyanın daha az kasvetli ve korkutucu görünmesini sağlayacak bir şey söylemeye çalıştı.

"Pop-Tart ister misin?" diye teklif etti.

Daniel tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Ee, olur."

BÖLÜM 12

Alex güvenli evden hoşlanmadı.

Günün ilerleyen saatlerinde eve varmışlardı. Alex yolculuk sırasında sadece dört saat kestirebilmişti. Geceleri sürekli uyanık kalmak istemiyordu. O nedenle, otobandan çift şeritli bir yola saptıklarında uyanıktı, sonra daha dar bir yola saptılar ve en sonunda tek şeritli bir toprak yola girdiler – buna yol demek iltifat olurdu.

Bulunması zor bir yer olduğu doğruydu, ama bulununca... tek çıkış yolu vardı. Alex asla bu şekilde köşeye sıkıştığı bir yerde yaşamayı seçmezdi.

"Rahatla, katil," dedi Kevin ona, şikâyet etmeye başlayınca. "Kimse bizi burada aramaz."

"Plakalarımızı değiştirmeliydik."

"Sen horlarken o işi hallettim."

"Horlamıyordun," dedi Daniel kısık bir sesle. Kevin yolu tarif ederken, arabayı o kullanıyordu. "Ama bir araba mezarlığında durup birkaç plaka çaldığımız doğru."

"Demek Bay Smith Washington'a giderken çıkmaz yolda kısılıp kalacağız."

"Burası güvenli," diye çıkıştı Kevin tartışmanın sona ermesini istediğini belirten bir tonla. "O yüzden evime ölüm tuzaklarını döşemeye kalkma."

Alex karşılık vermedi. O gittikten sonra yapması gerekeni yapacaktı.

En azından gizli ev komşulardan uzak bir yerdeydi; başka insanların varlığına dair herhangi bir belirtiye rastlamadan on beş dakika yol almışlardı. Eğer herhangi bir sebepten ötürü Alex'in her şeyi yıkması gerekirse, bu ikincil hasarın mümkün olduğunca az olmasını sağlayacaktı.

İki tarafında, üst kısmında dikenli teller dolanmış sağlam zincirlerin olduğu yüksek bir kapıya vardılar. Çit hem sağ hem de solda o kadar uzağa uzanıyordu ki, Alex nerede döndüğünü ya da sona erdiğini göremiyordu. Kapının yanında çok ciddi görünen GİRMEK YASAK işareti vardı ve altında İÇERİ GİRMENİN RİSKİ SİZE AİTTİR; İZİNSİZ İÇERİ GİRME SONUCUNDA OLUŞABİLECEK YARALANMALAR YA DA ZARARLARDAN MÜLK SAHİBİ SORUMLU DEĞİLDİR, yazıyordu.

"Zekice," dedi Alex.

Kevin, "İşe yarıyor," diye karşılık verdi. Cebinden bir anahtarlık çıkarıp düğmesine bastı. Kapı hemen açıldı ve Daniel içeri sürdü.

Güvenli evin bu kadar açıkta olacağını Alex'in tahmin etmesi gerekirdi.

Birkaç kilometre daha ilerledikten sonra, ev bir serap gibi karşılarına çıktı, donuk gri ikinci katı kuru sarı otların üzerinde bulanık bir hayal gibi duruyordu. Yer yer birkaç koyu renk fundalık çimenlere farklı bir doku katıyordu. Her şeyin üzerinde, soluk mavi gökyüzü sonsuzluğa uzanıyordu.

Alex geniş ovalarda kendisini hiçbir zaman rahat hissetmemişti. Uzun süredir şehir kızıydı. Burası ona kendini çok korunmasız... zeminsiz hissettiriyordu. Sanki güçlü bir rüzgâr görünürdeki her şeyi silip götürebilirmiş gibi. Muhtemelen bu gibi yerlerde yılda iki kez bu olmalıydı. Hortum mevsimi olmamasını umdu.

Genellikle düz olan yoldaki hafif eğimi geride bıraktıktan sonra, evin geri kalanı da ortaya çıktı. Geniş ama yıkık döküktü, iki katlıydı ve zemin katın yarısını çürük bir veranda sarıyordu. Sık, solgun çimenler eve altı metre kala sona eriyor ve yerini temeli kamufle etmeye çalışan çatlak kafese kadar toprak yolu örten kum rengi çakıl taşlarına bırakıyordu. Monoton bitki örtüsünü bozan tek şey ev, bodur ağaçlar, toprak yolun kızılımsı izi ve yolun kenarında gezinen hareket halindeki birkaç belirsiz şekildi. Alex yolda birçok inek görmüştü ama bu hayvanlar inek olamayacak kadar ufaklardı. Tüylü gibi görünüyorlardı ve renkleri siyah, kahverengi, beyaz ya da üçünün karışımıydı.

Şekiller arabaya doğru yaklaşmaya başladılar, ineklerden çok daha hızlı hareket ediyorlardı.

Einstein kuyruğunu o kadar şiddetli bir şekilde sallamaya başladı ki, arka koltukta küçük bir helikopter var gibiydi.

"Burası neresi, Kev?"

"Emeklilik planım."

Hayvanlar arabaya ulaştılar – farklı boyutlarda altı köpekti. *Harika*, diye içinden geçirdi Alex. Biri Einstein'ın ikizi olabilirdi. Bir diğeri kocamandı, köpeklerden ziyade atlarla akraba gibi görünüyordu. Bir Doberman, iki Rottweiler ve alışılmış renkleri olan bir Alman kurdu gördü.

Yaklaştıkları sırada, köpekler tamamen sessiz ve agresif görünüyorlardı ama Einstein'ı görür görmez, hepsi kuyruklarını sallamaya ve gürültülü bir şekilde havlamaya başladı.

"Onları bekçi köpeği olmaları için eğitiyorum – hem ticari hem de şahsi sahiplenme amaçlı. Ayrıca, çok iyi eğitimli hayvan isteyen ailelere de birkaç tane sattım."

Alex, "Bunu nasıl gizli tutuyorsun?" diye sordu.

"Sürebilirsin Danny, yoldan çekilirler," diye talimat verdi Kevin.

Köpekler arabanın etrafını sarınca Daniel durmuştu. Ama şimdi dikkatle ilerledi ve kardeşinin söylediği gibi köpekler arabanın iki yanına ayrılıp onları takip ettiler. Kevin sonra Alex'e döndü. "Hiçbir şey benim adıma değil. Kimse yüzümü görmüyor. Bunun için bir ortağım var."

Konuşurken, verandada bir figür olduğunu gördü – kovboy şapkalı iriyarı bir adamdı bu. Alex bu mesafeden detayları seçemiyordu.

"Herkes burada bir köpek çiftliği olduğunu biliyor. Kimse bizi rahatsız etmiyor. Eski hayatımla hiçbir bağlantısı yok," diyordu Kevin, ama Alex onun söylediklerini duymadı. Gözleri verandanın en üst merdiveninde duran adama odaklandı.

Bu bakış Kevin'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Ne, Arnie mi? O iyi biri. Ona canımı bile emanet ederim."

Alex bunu duyunca kaşlarını çattı. Daniel da ona bakıyordu. Yavaşlamaya başladı.

"Bir sorun mu var, Alex?" diye sordu kısık bir sesle.

Alex, Kevin'ın arkasında dişlerini gıcırdattığını duydu. Daniel'ın yönlendirmesi için Alex'e dönmesinden nefret ettiği açıktı.

"Sadece..." Kaşlarını çatıp Daniel ve kardeşine baktı. "*Bu* bile benim için çok fazla. İkiniz. *Bir başka* bir yana, sana bile nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Üstelik sadece *bunun* kefil olduğu biri." Kevin'ı işaret edip suratını astı.

"Çok kötü, bücür," diye karşılık verdi Kevin. "Çünkü bu en iyi seçeneğin ve kefil olduğum adam da anlaşmanın bir parçası. Eğer planını gerçekleştirmek istiyorsan, katlanmak zorundasın."

"Her şey yolunda gidecek," diye Daniel ona güven verdi. Sağ elini hafifçe Alex'in sol elinin üzerine koydu.

Böyle bir şeyin insana kendini iyi hissettirmesi çok aptalcaydı. Daniel içinde bulundukları tehlikenin en temel ele-

mentlerini bile anlamıyordu. Yine de, Alex'in kalp atışları biraz yavaşladı ve sağ eli –farkında olmadan kapının kolunu kavramıştı– rahatladı.

Daniel yavaşça arabayı sürdü; çakılların üzerinde durana kadar köpekler onları takip etmişti. Alex onları bekleyen adama daha yakından bakabildi.

Arnie uzun boylu, güçlü bir adamdı, yarı Latin ve belki de yarı Amerikan yerlisiydi. Kırk beş yaşlarında olmalıydı, ama on yaş daha büyük olabilirdi. Yüzünde çizgiler vardı ama yaştan ziyade rüzgâr ve güneşten kaynaklanan yıpranmaya benziyordu. Şapkanın birkaç santimetre altına uzanan saçlarına yer yer ak düşmüştü. Durdukları sırada duygusuz bir şekilde onlara baktı, Kevin ona Daniel'dan bahsetmiş olsa da üçüncü bir yolcuyu beklemesine imkân yoktu.

Kevin kapıyı açar açmaz Einstein arabadan aşağı fırladı ve hemen koklamaya ve koklanmaya koyuldu. Daniel ve Kevin da hızla arabadan indiler, uzun bacaklarını esnetmek için sabırsızlanıyorlardı. Alex daha tereddütlüydü. Çok fazla köpek vardı ve kahverengi benekli at-köpek dört ayağının üzerindeyken bile ondan daha uzun boylu görünüyordu. Şu an birbirleriyle meşgullerdi ama ona nasıl tepki göstereceklerini kim bilebilirdi?

"Korkak olma, Zakkum," diye seslendi Kevin.

Köpeklerin çoğu ona yönelmişlerdi, birleşen ağırlıklarıyla onu neredeyse yere devireceklerdi.

Daniel arabanın etrafını dolaşıp kapısını açtıktan sonra elini uzattı. Alex sinirlenmiş gibi içini çekti ve arabadan kendi indi. Ayakkabıları taşları ezdi ama köpekler onu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Arnie," diye seslendi Kevin mutlu köpeklerin gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak. "Bu kardeşim, Danny. Burada kalacak. Ve, şey, sanırım geçici bir... misafirimiz var.

Ona başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama misafir kulağa fazla iyimser geliyor, ne demek istediğimi anladığına eminim."

"Misafirperverliğin nefesimi kesti," diye mırıldandı Alex.

Daniel kahkaha attı, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Taş suratlı adama elini uzattı, Daniel'ın yanındayken o kadar uzun boylu durmuyordu, tokalaştılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Arnie. Kardeşim senden hiç bahsetmedi, o yüzden seni tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de, Danny," dedi Arnie. Sesi pürüzsüz çıkması için yeterince sık kullanılmadığı belli, gümbürtülü bir baritondu.

"Ve bu da Alex. Kardeşime aldırma; istediği kadar kalabilir."

Arnie ona baktı, iyice odaklandı. Alex onun berbat görünen yüzüne tepki vermesini bekledi ama onu soğukkanlılıkla süzdü.

"Memnun oldum," dedi.

Alex kafasını salladı.

"Eşyalarınızı içeri taşıyabilirsiniz," dedi Kevin. Merdivenlere doğru yürümeye çalıştı ama köpekler hızla bacaklarının etrafını sarıyorlardı. "Hey, kalın kafalılar! *Dikkat!*"

Küçük bir asker birliği gibi köpekler hizaya geçip kulaklarını dikleştirerek dondular.

"Böylesi daha iyi. Sakin olun."

Köpekler aynı anda oturdular, dilleri keskin dişli gülümsemelerinden dışarı sarktı.

Kevin kapıda onlara katıldı.

"Söylediğim gibi, eşyalarını alabilirsin. Danny, merdivenlerin tepesinde sağda senin için bir oda var. Sana gelince..." Alex'e baktı. Fazladan birini beklemiyordum, o yüzden bir yatak odası ayarlamadım."

"Portatif yatağım var."

"Hiçbir şeyim yok," dedi Daniel, Alex onun sözlerinde duymayı beklediği üzüntüye rastlamadı; oldukça dayanıklıydı. "Eşyalarını taşımana yardım etmemi ister misin, Alex?"

Alex kafasını salladı. "Sadece birkaç şeyi içeri alacağım. Geri kalanını çitlerin dışında bir yere saklarım."

Daniel şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama Kevin onaylarcasına kafasını sallıyordu.

"Dün gece geç saatlerde dışarı çıkmam gerekti," diye kısık bir sesle Daniel'a açıkladı, ama Arnie onu duyabiliyor olmalıydı. Kevin'ın eski işi hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Bazen eşyalarını almak için geri dönmek o kadar kolay olmaz."

Daniel'ın kaşları çatıldı. Az önce beklediği üzüntünün bir kısmı bir anlığına yüzünde belirdi. Bu çok az insanın bilerek adımını attığı bir dünyaydı.

"Burada bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Kevin. "Güvendeyiz."

Kevin bu hayatı *seçen* insanlardan biriydi ve bu yüzden her kararı Alex'e şüpheli geliyordu.

"Hazırlıklı olmakta fayda var," diye ısrar etti.

Kevin omuzlarını silkti. "İstediğin buysa, işine yarayabilecek bir yer biliyorum."

* * *

Evin içi dışından biraz daha güzeldi. Alex küflenmiş duvar kâğıdı, 1970'lerden kalma meşe kaplama, sarkmış kanepeler, döşemelik muşamba ve formika görmeyi umuyordu. Kırsal temaya bağlı kalmaya çalışılmış olsa da, demirbaşlar yeni ve moderndi. Hatta mutfaktaki geyik boynuzu avizenin altında granit tezgâhlar bile vardı.

"Vay canına," diye mırıldandı Daniel.

"Buraya kaç inşaatçı girdi?" diye kendi kendine homurdandı Alex. Çok fazla tanık vardı.

Duymasını istemese de, Kevin bu sözünü duymuştu. "Aslına bakarsan, hiç. Arnie eskiden inşaat işiyle uğraşırdı. Malzemelerin hepsini eyalet sınırının ötesinden alıp bütün işi kendimiz yaptık. Çoğunu Arnie yaptı. Şimdi memnun musun?"

Alex balon dudaklarını büzüştürdü.

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Daniel, Arnie'ye kibarca.

Alex Daniel'ı incelemesi, iletişim kurma yöntemlerini çalışması gerektiğini düşündü. Normal bir insan *böyle* hareket ederdi. Ya nasıl davranacağını hiç bilmiyordu ya da tamamen unutmuştu. Garsonluk ve ofis işleri için cümlelerini ezberlemişti, çalışma ortamında nasıl konuşması gerektiğini biliyordu. Yasadışı doktorluk görevini yerine getirirken hastalarla nasıl konuşması gerektiğini biliyordu. Daha öncesinde, hedeften yanıt almanın en etkili yollarını öğrenmişti. Ama kendisine biçilen roller dışında, iletişim kurmaktan hep kaçınmıştı.

Daniel'ın sorusuna Kevin yanıt verdi. "Arnie bir süre önce üzerinde çalıştığım bir projeyle ilgili sorun yaşıyordu. Bundan kurtulmak istedi ve onu öldürmem karşılığında bana çok değerli bilgiler verdi."

Sessiz Arnie kocaman sırıttı.

"Çok iyi anlaştık," diye devam etti Kevin, "ve iletişimimizi koparmadık. Emeklilik hazırlıkları yapmaya başlamaya karar verince, onunla iletişime geçtim. İhtiyaçlarımız ve ilgi alanlarımız çok uyumluydu."

"Kusursuz birliktelik," dedi Alex tatlı bir tonla. *Harika, o halde onu da arayan insanlar olabilir*, düşüncesini yüksek sesle dile getirmedi.

Kevin Daniel'a giysi ve banyo malzemeleri bulmak için kardeşiyle birlikte alt kata indi. Üst kata çıkan Alex Kevin'ın ona söylediği küçük odayı kolaylıkla buldu. İşe yarayabilirdi. Artık bu oda depo olarak kullanılıyordu ama Alex'in yatağını ve kişisel eşyalarını koyabileceği kadar yer vardı. Geniş plastik sepetlerden biri düzgün bir masa işlevi görebilirdi. Banyo koridorun sonundaydı; hem koridorla hem de Daniel'ın odasıyla bağlantılıydı.

Biriyle banyoyu paylaşmayalı uzun zaman olmuştu. En azından bu banyo Alex'in alışık olduğundan daha büyük ve şıktı.

Eşyalarını seçmek için arabaya gittiğinde kardeşler hâlâ meşgullerdi. Verandada üç köpek vardı; birinin Einstein olduğundan emindi, diğeri kocaman siyah bir Rottweiler'dı ve bir de ona *Leydinin Aşkı*'nın sonunda bacakları kırılan köpeği hatırlatan düşük kulaklı, üzgün suratlı kızılımsı kahverengi bir köpek vardı. Muhtemelen bir av köpeği ya da tazıydı – Alex hangisi olduğundan emin değildi.

Rottweiler ve tazı kötü niyetli olmaktan ziyade merakla ona doğru yaklaştılar ama bu Alex'in kapıya doğru kocaman bir adım atarak geri çekilmesi için yeterliydi. Einstein kafasını kaldırıp öksürüğe benzer şekilde kısık bir sesle havlayınca diğer iki köpek durdu. Kevin onlara rahatlama komutu verdiğinde olduğu gibi bulundukları yere oturdular.

Einstein'ın diğer köpeklere emir verecek otoriteye sahip olduğundan emin değildi –köpekler onun üstünlüğünü kabul mü ediyorlardı?– o nedenle, saldırmalarını bekleyerek temkinli bir şekilde verandada ilerledi. Hayvanlar rahat duruşlarını bozmadan merakla onu izlediler. Geçerken, av köpeği kuyruğunu gürültülü bir şekilde tahta zemine vurdu ve her nedense Alex, onun okşanmak için üzgün gözlerini kullandığı izlenimine kapıldı. Buna kalkışacak kadar cesur olmadığı için hayvanın hayal kırıklığına uğramamasını umdu.

Arabanın bagajındaki eşyalarını karıştırdı, bir acil durum kiti oluşturup her şeyi sırt çantasına sığdırdı; bunu yanından hiç ayırmayacaktı. Yıkamak için kirli giysilerinin çoğunu aldı –çamaşır makinesi olmasını umuyordu– ama iş kıyafetini andıran giysileri diğer çantalarıyla birlikte bagajda bıraktı. Evin dışındaki zulasında en az bir giysi takımı olmalıydı. Bir gece –boğazını kesmeye çalışan iki numaralı suikastçı gaza kurban gittikten sonra– iç çamaşırlarıyla dışarı fırlayıp bir komşusunun iş kamyonetinin arkasından tulumunu çalmıştı. Dersini almıştı. Ve o zamandan beri günlük giysi olarak kullanabileceği pijamalarla yatıyordu.

Taşıdığı portatif yatağa rağmen merdivenlerden çıkmakta zorlanmadı. Spor çantalarından birini almak için geri döndü, bu çantada temel laboratuar aletleri vardı. Hazırlık yapabilecekken dinlenme süresini boşa harcayamazdı. Büyük yatak odasının önünden geçerken bir ağız dalaşı işitti ve bu kavgaya karışmadığına memnun oldu.

Çok fazla pratik yaptığı için laboratuarı hemen kurdu. Cam şişelerinden biri çatlamıştı ama hâlâ kullanılabilir görünüyordu. Döner buharlaştırıcısını birleştirdikten sonra birkaç yoğuşturucu ve iki paslanmaz çelik kap çıkardı. *Yaşam Mücadelesi*nin neredeyse hepsini kullanmıştı ve haftanın gidişine bakılırsa, muhtemelen daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Yeterince D-fenilalanini vardı ama opioid stokunu kontrol edince hayal kırıklığına uğradı. Sandığından daha az kalmıştı. Daha fazla *Yaşam Mücadelesi* sentezlemesi için yeterli değildi ve elinde sadece bir dozu kalmıştı.

Kaşlarını çatarak azalan malzemelerine bakarken, Kevin'ın merdivenlerin tepesinden seslendiğini duydu.

"Hey, Zakkum. Tak tak."

Kapıya varana kadar Kevin çoktan binek otomobile binmişti ve Daniel da yolcu koltuğundaydı. Kevin onun ve-

randada tereddüt ettiğini görünce, sinir bozucu bir şekilde uzunca kornaya bastı. Alex arabaya doğru olabildiğince yavaşça yürüyüp kaşlarını çatarak arka koltuğa oturdu – her yanına köpek tüyü yapışacaktı.

Aynı ince toprak yolda ilerleyip kapıdan çıktılar ve birkaç kilometre ilerledikten sonra genellikle batıya doğru giden daha az belirgin bir yola saptılar. Bu yol çimenleri aşındıran iki tekerlek izinden ibaretti. Yaklaşık on kilometre boyunca bu yolu izlediklerini tahmin etti. İlk birkaç kilometrede çiftliğin çit hattını görebiliyordu ama sonrasında göremeyeceği kadar batıya doğru ilerlemişlerdi.

"Burası da senin arazin mi?"

"Evet, birkaç ismi geçtikten sonra. Bu bölüm çiftliğin bulunduğu topraklarla hiçbir ilgisi olmayan bir kuruma ait. Bilirsin, bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

"Elbette."

Sağ tarafındaki manzara değişmeye başlamıştı. Sarı-beyaz otlar tuhaf bir şekilde ileride kesiliyor, çıplak kızıl toprak uzanmaya başlıyordu. Sınıra doğru kuzeye ilerlemeye başladıklarında, Alex kızıl toprağın aslında bir nehir olduğunu anlayınca şaşırdı. Su kızıl kıyıyla aynı renkti ve ani bir şekilde hızlanmadan ya da engellere rastlamadan pürüzsüzce batıya akıyordu. Görebildiği kadarıyla en geniş kısmı on iki metreydi. Paralel bir şekilde ilerledikleri nehrin akışını izledi, kupkuru otların arasındaki varlığı karşısında şaşırmıştı. Pürüzsüz ilerleyişine rağmen, nehir oldukça hızlı akıyor gibi görünüyordu.

Bu kez çit yoktu. Güneşte rengi solmuş yıkık dökük bir ahır, yoldan yaklaşık kırk beş metre ileride, uzun hayatının sonuna yaklaşmış ve sadece doğru hava olayının ıstırabına son vermesini bekliyormuş gibi duruyordu. Arkansas ve Oklahoma'dan hızla geçtikleri sırada onun gibi yüzlercesini görmüştü.

Hiçbiri onun ahırı kadar güzel değildi.

Kevin ahıra doğru dönüp çimenlerin arasında arabayı sürdü; Alex doğru düzgün bir yol ya da patika göremiyordu.

Kevin eski kocaman asma kilidi açıp kapıları aralamak için arabadan inerken, Alex çalışan araçta bekledi. Dışarıda, açık, bulutsuz gökyüzünün göz alıcı ışığında, ahırın bulanık iç kısmını görmek neredeyse imkânsızdı. Kevin arabayı karanlığa sürmek için hemen geri döndü.

Bu kez, yapının içi, dışının vaat ettikleriyle örtüşüyordu. Ahırın suntalarının arasındaki çatlaklardan içeri sızan loş ışık aşınmış çiftlik ekipmanlarını, paslanmış bir traktörün büyük bir bölümünü, birkaç eski arabanın kaportasını ve arka taraftaki yarısı muşambayla örtülü kocaman tozlu bir saman yığınını gözler önüne seriyordu. Çalmaya ve hatta yakından incelemeye değer hiçbir şey yoktu. Buraya izinsiz girmeye kalkan biri olursa, bulabileceği en değerli şey gölgelik olurdu.

Motor durunca, Alex nehrin sesini duyabildiğini sandı. Nehirden en fazla yüz metre uzakta olmalıydılar.

"Bu işime yarar," dedi Alex. "Eşyalarımı bir köşeye istiflerim, sen de geri dönerken bu arabayı kullanabilirsin."

"Anladım."

Dört dikdörtgen spor çantasını örümcek ağı bağlamış odunların arkasındaki kısmen gizli gölgeli bir oyuğa istifledi.

Kevin kararmış bir metal yığınının –belki de başka bir traktörün parçalarıydı– yakınında bir şeyleri karıştırdı ve yırtık pırtık eski bir muşambayla geri dönüp çantalarının üzerini örttü.

"İyi düşündün," diye onayladı Alex.

"Sunum önemlidir."

"Sanırım henüz burayı düzeltmeye vaktin olmadı," diye yorum yaptı Daniel bir elini en yakınındaki arabanın kaportasına koyarak.

"Bu hali hoşuma gidiyor," dedi Kevin. "Seni gezdirmeme izin ver. Ben yokken bir şeye ihtiyacın olma ihtimaline karşı. Olacağını sanmıyorum, ama ne olur ne olmaz."

Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Aşırı hazırlıklı olmak başarının anahtarıdır. Bu benim felsefem sayılır."

"Öyleyse, buna bayılacaksın," dedi Kevin.

Yarım traktöre doğru yürüyüp yere eğildi ve kocaman patlak tekerinin ortasındaki iri cıvataları kurcaladı.

"Bu jant kapağının arkasında küçük bir klavye var." Daniel'le konuşuyordu. "Şifre doğum günümüz. Pek orijinal değil ama rahatlıkla hatırlamanı istedim. Dışarıdaki kilidin şifresi de aynı."

Bir saniye sonra, tekerin ön cephesi dışarı doğru açıldı – lastikten değildi, daha sert ve hafif bir şeydi ve menteşelerle hareket ediyordu. İçinde bir cephanelik vardı.

"Ah *evet*," diye nefesini verdi Alex. "Yarasa mağarası."

Bir süreliğine Kevin'dan çaldığı SIG Sauer'e benzeyen bir silah gördü. Kevin'in bunlardan iki tanesine gerçekten ihtiyacı yoktu.

Kevin ona şaşkın bir bakış attı. "Batman silah kullanmaz."

"Her neyse."

Daniel gizli kapının menteşelerini inceledi. "Bu çok zekice. Arnie mi yaptı?"

"Hayır, ben yaptım, teşekkür ederim."

"Elinden iş geldiğini bilmiyordum. Ayrıca, çetelerle uğraşırken bunu yapmaya nasıl fırsat buldun?"

"İşler arasında dinlenmeye vaktim oluyor. Hiçbir şey yapmadan otururum aklımı kaçırırım."

Sahte tekeri kapatıp Daniel'ın az önce durduğu yere yakın kaportayı işaret etti. "Akünün üzerini kaldır ve aynı şifreyi gir. Orada tüfekler var, bir sonrakinde roket atarlar ve el bombaları."

Daniel kahkaha attı ama kardeşinin ifadesini görünce kendisine hâkim oldu. "Bekle, gerçekten mi?"

"Alex hazırlıklı olmayı seviyor; ben de fazlasıyla silahlanmayı seviyorum. Pekâlâ, şimdi, bunu çok iyi gizleyemedim, her neyse, zaten çok çabuk elime geçirmek isteyebileceğim türden bir şey."

Kevin dev saman kulesinin yan tarafından dolaşırken onu takip ettiler. Muşamba bu tarafta yere kadar sarkıyordu. Alex onun burada sakladığı şeyin hangi türden olduğunu bildiğine çok emindi ve beklediği gibi, Kevin muşambayı kaldırdığında samanın arkasında ufak bir garaja sığmış geniş bir araç ortaya çıktı. Duruş şekline bakılırsa, onunla gurur duyduğu belliydi.

"Çiftlikte dikkat çekmeyen bir traktör var ama *buradaki* acil durumlar için."

Daniel hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. Alex ona bakınca gülmemeye çalıştığını anladı. Şakayı anında anladı.

İkisi de yıllarca Washington trafiğiyle uğraşmışlardı, ama Daniel'ın mücadelesi daha yakın geçmişteydi. Orta boy bir binek araçtan ziyade bir Vespa'ya daha uygun sıkışıklık ve dar park yerlerine rağmen, dev terfi arabasını paralel bir şekilde park etmeye çalışan biri mutlaka olurdu. Şehir bir yana, sanki birinin herhangi bir yerde Hummer'a ihtiyacı olabilirmiş gibi. MAL yazan bir özel plaka takıp işi bitirmek daha iyi olurdu.

Daniel, Alex'in ağzının seğirdiğini görünce, kontrolünü kaybetti. Birden burnundan gülmeye başladı. Tuhaf ve bulaşıcı *hah-hah-hort-hah-hah* sesi askeri canavar kamyondan daha komikti. Alex de kıkırdamaya başladı ve kahkahanın neredeyse anında kontrolden çıkmasına şaşırdı. Uzun zamandır böyle içten gülmemişti; gülmenin bütün vücudu ele geçirip bir türlü bırakmadığını unutmuştu.

Daniel iki büklüm olurken bir eli samanın üzerinde, diğeri böğrüne ağrı saplanmış gibi yan tarafındaydı. Bu Alex'in gördüğü en komik şeydi.

"Ne?" diye sordu Kevin. "*Ne var?*"

Daniel yanıt vermek için sakinleşmeye çalıştı, ama Alex'in aniden kıkırdaması ona engel oldu ve tekrar kahkaha attı, patlamalarının arasında güçlükle soluyordu.

Çılgınca gülüşmeler sırasında, Kevin kendini duyurmak için yarı bağırarak, "Bu modern bir saldırı aracı," diye şikâyet etti. "Kauçuk dolgulu lastikleri ve kurşun geçirmez camları var. Gövdesinde bir tankın bile ezemeyeceği paneller var. Bu araç hayatınızı kurtarabilir."

Kevin durumu daha da kötü hale getiriyordu. Diğer ikisinin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Alex'in dudakları itiraz ederken yanakları acıdı. Daniel artık gerçekten hıçkırıyor ve doğrulamıyordu.

Kevin sinirle kollarını havaya kaldırıp yanlarından uzaklaştı.

Yine kahkahaya boğuldular.

En sonunda, Kevin ortadan kaybolduktan birkaç dakika sonra, Alex tekrar rahatça nefes almaya başladı. Daniel'ın gülmesi de geçiyordu ama hâlâ yan tarafını tutuyordu. Alex onun durumunu anlayabiliyordu, ona da kramp girmişti. Tuhaf bir şekilde bitkin düşerek samanla kaplı yere oturup başını dizlerinin arasına aldı ve nefesinin normale dönmesi için uğraştı. Bir saniye sonra, Daniel'ın yanına oturduğunu hissetti. Elini hafifçe sırtına koydu.

"Ah, buna ihtiyacım vardı." İçini çekti. "Hiçbir şey bir daha asla komik gelmeyecekmiş gibi hissetmeye başlamıştım."

"En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum. Karnım ağrıyor."

"Benimki de." Ve sonra tekrar *hah-hah-hah* diye güldü.

"Yine başlama," diye yalvardı Alex.

"Üzgünüm, denerim. Biraz histerik olabilirim."

"Hah. Belki de birbirimize tokat atmalıyız."

Daniel tekrar kahkaha attı, Alex de kıkırdamasına engel olamadı.

"Kes şunu," diye sızlandı Alex.

Daniel, "Üzücü şeyler hakkında konuşalım mı?" diye önerdi.

"Günün her anı avlanma korkusuyla izole bir hayat yaşamak gibi mi?" dedi.

Loş ahır daha da kararmış gibi geldi ve Alex ağzını açtığına pişman oldu. Canını yaksa da gülmek güzeldi.

"Bu iyiydi," dedi Daniel kısık bir sesle. "Sana güvenen herkesi hayal kırıklığına uğratmaya ne dersin?"

"Benim için geçerli sayılmaz, ama kesinlikle can sıkıcı bir fikir. Ama senin açından, insanların bu şekilde düşüneceklerini sanmıyorum. Muhtemelen öldürüldüğünü düşünecekler. Herkes üzülecek ve okulun kapısının önüne çiçeklerle mumlar bırakacaklar."

"Sence bırakırlar mı?"

"Elbette. Muhtemelen oyuncak ayılar bile olur."

"Olabilir. Belki de beni kimse özlemez. Belki, 'Nihayet o soytarıdan kurtulduk ve şimdi kendimize gerçek bir tarih öğretmeni bulabiliriz. Kızlar voleybol takımının onsuz şansı olabilir. Ne düşünüyor biliyor musun? Onun işini yapması için bir şempanze bulalım ve maaşını emeklilik fonuna koyalım,' derler."

Sahte bir ciddilikle kafasını salladı. "Haklı olabilirsin."

Gülümsedi, sonra tekrar ciddileşti. "Senin için mum yakan oldu mu?"

"Beni umursayacak kimse kalmamıştı. Barnaby hayatta

kalsaydı, benim için bir mum yakabilirdi. Birkaç kez onun için mum yaktım, katedrallerde. Katolik değilim, ama dikkat çekmeden bunu yapabileceğim başka bir yer düşünemedim. Barnaby'nin umurunda olmayacağını biliyorum, ama bir şey yapmaya ihtiyacım vardı. Bir bitiş, yas, her neyse."

Duraksadı. "Onu seviyor muydun?"

"Evet. İşim dışında –ki işimin ne kadar sıcak ve hoş olduğunu gördün– o sahip olduğum her şeydi."

Daniel kafasını salladı. "Artık içimden gülmek gelmiyor."

"Sanırım boşalmaya ihtiyacımız vardı. Artık planlı depresyonumuza geri dönebiliriz."

"Kulağa harika geliyor."

"Hey, Moe ve Curly," diye seslendi Kevin ahırın dışından. "İşe dönmeye hazır mısınız yoksa bir süre daha çocuklar gibi kıkırdayacak mısınız?"

"Kıkırdayacağız, sanırım," diye seslenerek karşılık verdi Daniel.

Alex kendisine hâkim olamayıp kıs kıs güldü.

Daniel elini hafifçe moraran ağzına koydu. "Şimdilik bu kadar yeter. Gidip yapılması gereken ne varsa ona baksak iyi olacak."

BÖLÜM 13

Kevin ahırın arkasına nehre doğru bakan bir atış alanı kurmuştu. Alex şüpheli gözlerle onu süzdü ama Teksas'ın kırsal kesiminde duyulan rasgele silah seslerinin dünyanın diğer bölgelerine kıyasla daha az dikkat çekeceğini düşündü.

"En son ne zaman eline silah aldın?" diye sordu Daniel'a.

"Hımmm... babamla, sanırım."

"Ciddi misin?" Kevin içini çekti. "Sanırım yapabileceğimiz tek şey, *bir şeyler* hatırladığını ummak."

Bir dizi silah çıkarıp saman balyasının üzerine dizdi. Her biri insan boyunda olan ve siyah baskılı siluetler giyen diğer balyalar bulundukları noktadan farklı uzaklıklara yerleştirilmişlerdi. Bazıları zar zor seçebileceği kadar uzaktaydı.

"Tabancalarla başlayabiliriz, ama asıl denemeni istediğim tüfekler. Güvende olmanın en iyi yanı çok ama çok uzaktan ateş etmektir. Seni yakın çatışmalardan elimden geldiğince uzak tutacağım."

"Bunlar kullandığım tüfeklere hiç benzemiyor," dedi Daniel.

"Keskin nişancı tüfekleri. Bu" –sırtına astığı McMillan'a hafifçe vurdu– "bir buçuk kilometre öteden birini öldürme rekoruna sahip."

Daniel inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "O kadar uzaktan kimi öldürmek istediğini nasıl bileceksin?"

"Gözcüler, ama bunun için endişelenme. O tür bir mesafeden ateş etmeyi öğrenmene gerek yok. Ben sadece gerekirse bir yere tüneyip insanları teker teker indirebilmeni istiyorum."

"Birini vurmayı öğrenebileceğimden emin değilim."

Kulaklarına inanamama sırası Kevin'daydı. "Öğrensen iyi olur. Çünkü sen ateş etmezsen, gelen kişi bu fırsatı değerlendirmekte tereddüt etmez."

Daniel karşı koyacak gibiydi ama Kevin ufak tartışmalarını umursamazca elini sallayarak bitirdi.

Kevin temel kurallara değindikten sonra, Daniel'ın birçok şeyi hatırladığı belli oldu. Tüfeği Alex'in ateşli silahlara karşı hissettiğinden daha içgüdüsel bir rahatlıkla eline aldı. Alex'in asla sahip olmadığı doğal bir yeteneği olduğu belliydi.

Ses korkusunu yenmesine yetecek kadar ateş edildikten sonra Alex, SIG Sauer'i kaldırdı.

"Yakın hedeflerde bunu denememin bir sakıncası var mı?"

"Elbette, yok," dedi Kevin, gözlerini kardeşinden ayırmadan. "Partiye katıl."

SIG PPK'sından daha ağırdı ve daha sağlam bir tepmesi vardı, ama bu bir açıdan güzel bir histi. Güçlüydü. Birkaç el ateş ettikten sonra nişan almaya alıştı ama hedefi ancak kendi silahıyla olduğu kadar tutturabiliyordu. Zamanla daha iyiye gideceğini düşündü. Belki de buradayken düzenli olarak pratik yapabilirdi. Bu genel olarak keyif aldığı işlerden biri değildi.

Kevin atış dersine son verdiğinde, güneş batmak üzereydi. Sanki gerçekten ufka dokunup kuru çalıları ateşe vermiş gibi sarı otları koyu kırmızıya boyamıştı.

Alex istemeye istemeye SIG'i diğer silahların arasına bı-

raktı. Şifreyi biliyordu. Kevin'ın *partisi* sona erdiğinde biraz stok yapabilirdi.

"Pekâlâ, Danny, hâlâ ateş edebildiğini... ve benim yeteneğimin de tesadüf olmadığını görmek güzel. Annem ve babam bize sağlam genler geçirmişler," dedi Kevin eve dönerlerken.

"Hedefle pratik yaparken olabilir. Ama hâlâ senin yapabildiğini yapabileceğimi sanmıyorum."

Kevin burnundan güldü. "Biri seni öldürmeye çalıştığında işler değişir."

Daniel pencereden dışarı baktı, ikna olmamış görünüyordu.

"Pekâlâ." Kevin iç geçirdi. "Şöyle düşün. Korumak istediği birinin –örneğin, annemin– arkanda durduğunu hayal et. Bazı yeni işe başlayanların doğru düşünce yapısına girebilmeleri için hayal etmeleri gerekir."

"Bu keskin nişancı tüneğinden ateş etmeye hiç uymuyor," diye dikkatini çekti Daniel.

"Öyleyse, tüfeğin dürbününde görünen adamın annemizi bir arabanın bagajına tıktığını düşün. Hayal gücünü kullan."

Daniel pes etti. "Pekâlâ, pekâlâ."

Alex onun hâlâ ikna olmadığını görebiliyordu, ama bu konuda Kevin'la aynı fikirdeydi. Biri peşinize düştüğünde, hayatta kalma içgüdünüz harekete geçerdi. 'Ya o ya ben' durumunda, her zaman kendinizi seçerdiniz. Daniel avcılar ona yaklaşana kadar bunun nasıl bir his olduğunu bilmeyecekti. Alex onun bu hissi hiçbir zaman öğrenmemesini umuyordu.

Çiftliğe döndüklerinde, tura devam ettiler. Kevin onları evin ön tarafından görünmeyen ve köpeklerle dolu olan şık, modern bir ek binaya götürdü.

Her hayvanın ısı kontrollü bir bölmesi ve kendine özel bir çıkış kapısı vardı. Kevin egzersiz programını, hangi köpeklerin çoktan ayırtıldığını ve hangilerinin listelendiğini Daniel'a

açıkladı, onu gelecekteki çiftlik hayatı için eğittiğini düşündü. Daniel bundan hoşnut görünüyordu, bütün köpekleri okşayıp isimlerini öğrendi. Köpekler ilgiye bayıldılar – ve daha fazlasını istediler; Alex havlamaları ve inlemelerinin sesini kısabilmeyi diledi. Ortalıkta dolaşan köpekler anlaşılan programdan mezun olanlardı; bunlar kontrolleri sırasında Kevin'ı takip ettiler.

Alex Kevin'ın sırf onu rahatsız etmek için onlarla birlikte dolaşmasına izin verdiğinden şüphelendi. At gibi kocaman olan benekli köpek –bir Danua olduğunu öğrenmişti– sürekli peşindeydi ve Alex, köpeğin bunu yapma kararını kendi başına almadığından emindi. Kevin ona çaktırmadan emir vermiş olmalıydı. Devin nefesini ensesinde hissedebiliyordu ve gömleğinin arkasında salya benekleri olduğunu tahmin etti. Av köpeği de onu takip ediyordu, ama onun bu görevi kendisinin seçtiği anlaşılıyordu. Alex ona her baktığında hâlâ o üzgün gözlerini kullanıyordu. Diğer mezunlar Daniel ve Kevin'ın etrafında dönüp duruyorlardı; Einstein hariç... o sadece Kevin'a yaklaşıyordu ve toplu denetlemeleri çok ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

Alman kurtları, Dobermanlar, Rottweilerlar ve cinslerini bilmediği birkaç köpek çalışma grubu bölmesinin önünden geçtiler. Alex köpek evlerinin arasındaki uzun yolun ortasında kalıp hiçbir şeye dokunmadı. Daha sonra silmesi gereken parmak izlerini mümkün olduğunca az tutması en iyisiydi.

Bir bölmeyi paylaşan iki küçük tazı yavrusu vardı ve Kevin Daniel'a onların Lola'nın yavruları olduğunu söyleyip Alex'in peşindeki tazıyı işaret etti.

"Ah, Lola, ha? Üzgünüm," diye mırıldandı Alex adamların duyamayacağı kadar kısık bir sesle. "Erkek olduğunu düşünmemeliydim."

Lola onunla konuştuğunun farkında gibiydi. Alex'e umut-

la baktı ve kuyruğunu sallayarak Alex'in bacağına vurdu. Alex hemen eğilip onun başını okşadı.

Kevin hoşnutsuz bir ses çıkardı ve Alex kafasını kaldırdığında Kevin'ın ona baktığını gördü.

"Lola *herkesi* sever," dedi Kevin Daniel'a. "Harika bir burnu vardır ama zevksizdir. Koku alma yeteneğini koruyup ayrım yapmama özelliğinden kurtularak onu yavrulatmaya çalışıyorum."

Daniel kafasını iki yana salladı. "Bu kadarı yeter."

"Şaka yapmıyorum. Bu hayvanların içgüdülerinin daha iyi olmasını bekliyorum."

Alex yere çömelip Daniel'ın yaptığı gibi parmaklarını Lola'nın vücudunun yanlarında gezdirdi, bunun Kevin'ı deli edeceğini biliyordu. Lola hemen yere yatıp ona karnını açtı. Birdenbire dev köpek Alex'in diğer tarafına uzandı, Alex onun umut dolu gözlerle baktığına neredeyse emindi. Dikkatle onun omzunu okşadı ve köpek Alex'i ısırmadı. Kuyruğunu iki kez yere vurdu. Bunu onu teşvik etmek için yaptığını düşünüp kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Haydi ama, Khan, sen de mi?"

Alex ve Danua ona aldırmadılar. Alex sırtını kardeşlere dönüp köpekler görüş alanında kalacak şekilde bağdaş kurarak yere oturdu. Eğer etrafı tüylü ölüm makineleriyle sarılı olacaksa, birkaçını kendi tarafına çekmesi iyi olurdu.

Lola elinin tersini yaladı. Bu hem iğrenç hem de tatlıydı.

"Görünüşe bakılırsa, Alex'in bir hayranı var," dedi Daniel.

"Her neyse. Yiyecekleri bu tarafta tutuyoruz. Arnie iki haftada bir Lawton'dan mamaları alıyor. İhtiyacımız olan şeyin çoğunu..."

Kevin'ın söylediklerinin geri kalanı, arkadaki köpeklerin tiz sesleri ve homurtuları arasında kayboldu.

Alex köpekleri birkaç dakika okşadı, bıraktığında buna ne

kadar dayanacaklarından emin değildi. En sonunda, dikkatle ayağa kalktı. Lola ve Khan da hemen ayağa kalktılar ve eve doğru yürürken memnuniyetle onu takip ettiler. Kapıya kadar ona eşlik ettikten sonra verandada keyiflerine baktılar.

"Aferin kızım, aferin oğlum," dedi içeri girerken.

Kevin muhtemelen onu rahatsız etmek istemişti ama köpeklerin gözlerinin onun üzerinde olmasından ziyade onu kollamaları Alex'in hoşuna gitmişti. Bunun için eğitildiklerini düşündü. Bu rahatlatıcı bir histi. Farklı bir hayat tarzı olsaydı, bir köpek sahiplenmesi güzel olabilirdi. Ama köpeğe göre bir gaz maskesini nereden bulacağını bilmiyordu.

Arnie salondaki düz ekran televizyonun monte edildiği duvarın karşısındaki kanepede oturuyordu. Kucağındaki, mikrodalga yemeğini iştahla yiyordu; Alex'in içeri girmesine tepki göstermedi.

Yemek kokusu –makarna ve Salisbury bifteği– Alex'in ağzını sulandırdı. Dört yıldızlı bir yemek değildi ama gerçekten çok acıkmıştı.

"Ee, yiyecek bir şeyler hazırlamamın sakıncası var mı?" diye sordu.

Arnie gözünü beysbol maçından ayırmadan homurdandı. Alex onun onaylamış olmasını umdu, çünkü çoktan buzdolabına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Buzdolabı –etkileyici, çift kapılı çelik bir dolaptı– ne yazık ki bomboştu. Soslar, birkaç sporcu içeceği ve kocaman bir kavanoz turşu vardı. Ayrıca temizlenmesi gerekiyordu. Dondurucu çekmecesini kontrol edince aradığını buldu: buzluk, Arnie'nin yediği gibi hazır yiyeceklerle doluydu. Alex mikrodalgada bir peynirli pizza ısıttı ve mutfak adasına yaklaştırdığı bar taburesine oturup yedi. Bu süre içinde Arnie, varlığına hiç aldırmamış görünüyordu.

Bu denkleme başka birini eklemek *zorunda* olsaydınız, Arnie aslında hiç de kötü sayılmazdı.

Diğerlerinin geri döndüklerini duyunca üst kata yöneldi. Eve gelirken hepsi küçük bir arabanın içine tıkılmak zorunda kalmışlardı ama artık çekilebilecekleri birer odaları olduğuna göre, birbirlerinden uzak kalmaları mümkündü. Alex, Daniel ve kardeşinin konuşmaları gereken birçok şey olduğunu biliyordu ve bunu duyması için hiçbir sebep yoktu.

Deposunda yapabileceği çok fazla şey yoktu. Burada küçük asit şırıngalarına ihtiyaç duyabileceği bir senaryo düşünemese de, onları doldurdu. Şeftali çekirdeklerini ekmekle uğraşabilirdi ama onları ahırda bırakmıştı. Bir süre burada kalacaksa, internete bağlanmaya çalışma riskine girmeye değmezdi, ayrıca okuyabileceği bir şey de yoktu. Bir süredir düşündüğü bir proje vardı ama bir yanı herhangi bir şey yazmayı şiddetle reddediyordu. Ulusal güvenlik bir süredir dostu olmasa da, halkı tehlikeye atamazdı. Anılarını yazması söz konusu değildi.

Ama her şeyi organize bir şekilde düşünmeye ihtiyacı vardı. Belki hatırlamasına yardımcı olacak bazı anahtar kelimeler yazabilirdi?

Emin olduğu tek bir şey vardı: Laboratuar saldırısı ve onu izleyen suikast teşebbüslerinin sebebi Dr. Barnaby'yle çalıştığı altı senelik süre içinde kulak misafiri olduğu bir şeydi. Söz konusu bilginin ne olduğunu çözebilirse, ölüm ajandasının arkasında kimin olduğunu anlaması daha kolay olacaktı.

Asıl sorun birçok şey işitmiş olmasıydı ve hepsi de son derece hassas konulardı.

Bir liste oluşturmaya başladı. Bir şifre oluşturdu, en büyük meseleleri, nükleer konuları A1'den A4'e doğru belirledi. Kadroda yer aldığı dönemde kontrol edilen dört büyük bomba. Onlar, üzerinde çalıştığı en önemli projelerdi. Bölümünü yok etmek istediklerine göre çok önemli bir şey olmalıydı.

Öyle umuyordu. Eğer her şey, bir soruşturmada adının

geçmesi gerektiğini düşünen sahtekâr bir amiralin kaprisi yüzünden olduysa, Alex'in bunu çözme ihtimali kesinlikle yoktu.

T1'den T49'a kadar olanlar hatırlayabildiği kadarıyla nükleer olmayan terörist eylemleriydi. Unuttuğu ufak –önemsiz– planlar olduğunun farkındaydı. T1'den T17'ye, büyük planlar biyolojik saldırılar, ekonomik istikrarsızlık ve intihar bombacısı ithal etmek gibi şeyler içeriyordu.

Bütün farklı eylemleri birbirlerinden ayrı tutabileceği bir sistem geliştirmeye çalışırken, (çıkış şehrinin ilk harfi artı hedef şehrin ilk harfi? Bu yeterince ayırt edici olur muydu? Not formülünün ne anlama geldiğini unutur muydu? Ama yer isimlerini açıkça listelemek çok fazla bilgiyi yazıya dökmek olurdu.) Kevin'ın ona seslendiğini duydu.

"Hey, Zakkum! Nerede saklanıyorsun?"

Bilgisayarını hemen kapatıp merdivenlerin tepesine yürüdü.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Kevin köşeyi dönüp ona baktı. İkisi de yerlerinde kalıp aralarındaki merdivenin uzunluğunu korudu.

"Sadece haber vermek istedim. Ben yola çıkıyorum. Daniel'a bir telefon bıraktım. Elektronik postayı göndermen için hazır olduğumda ararım."

"Kontörlü kullan-at telefonlardan mı?"

"Bu benim ilk rodeom değil, kardeşim."

"O halde, iyi şanslar."

"Ben yokken evimi ölüm laboratuarına dönüştürme."

Çok geç. Alex sırıtmamak için kendisini tuttu. "Kendimi dizginlemeye çalışırım."

"Sanırım buraya kadar. Tanıştığımıza memnun olduğumu söylerdim ama..."

Gülümsedi. "Ama birbirimize karşı hep çok dürüst olduk."

Kevin gülümseyerek karşılık verdi ve sonra birden ciddileşti. "Ona göz kulak olur musun?"

Alex bu istek karşısında biraz şaşırdı. Kevin kardeşini ona emanet ediyordu. Ama kendi yanıtı onu daha çok şaşırttı.

"Elbette," diye hemen söz verdi. Yanıtının bu kadar içten ve istemsiz olması rahatsızlık vericiydi. Elbette, Daniel'ın güvende olması için elinden geleni yapardı. Bu bir rica bile olamazdı. Bir kez daha işkence çadırında yüzeye çıkan tuhaf hissi hatırladı – riskin bir candan ikiye çıktığına dair önsezisini.

Bir yanı bu sorumluluk duygusundan ne zaman kurtulacağını merak etti. Belki masum birini sorguladıktan sonra böyle hissetmesi doğaldı. Belki de bu his sadece o kişi... doğru kelime neydi –*dürüst? erdemli? Haysiyetli?*– Daniel kadar *iyi* olan biri olduğunda ortaya çıkıyordu.

Homurdandı, sonra arkasını dönüp evin ana odasına doğru ilerledi. Alex artık onu göremiyordu ama hâlâ sesini duyabiliyordu.

"Danny, buraya gel. Yapmamız gereken bir şey daha var."

Meraktan –ve kaytarmak istediği için; kâbus geçmişini listelemek başını ağrıtmaya başlamıştı– neler olduğunu görmek için sessizce aşağı indi. Kevin'ı, içten bir şekilde sarılıp öpüşerek Daniel'a veda etmek için çağırmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ön oda boştu –Arnie odayı terk etmişti– ama tel kapıdan sesler geldiğini duyabiliyordu. Lola'nın beklediği ön kapıya çıktı. Dalgın dalgın köpeğin kafasını okşarken verandadaki lambaların ve binek arabanın farlarının aydınlattığı manzaraya baktı.

Einstein, Khan ve Rottweiler, Kevin'ın karşısında dikkatle duruyorlardı. Daniel izlerken onlara hitap ediyor gibi görünüyordu.

Kevin yıldız öğrencisiyle başladı. "Gel, Einstein."

Köpek öne çıktı. Kevin Daniel'ı işaret etmek için gövdesini çevirdi. "Bu senin tatlın, Einstein. *Tatlın.*"

Einstein kuyruğunu sallayarak Daniel'a koştu ve bacaklarını koklamaya başladı. Daniel'ın ifadesine bakılırsa, o da Alex kadar şaşkındı.

"Pekâlâ," dedi Kevin diğer köpeklere. "Khan, Gunther, *izleyin.*"

Tekrar Einstein ve Daniel'a döndü, güreşçi gibi çömelip yavaşça yaklaştı.

"Tatlını elime geçireceğim," diye saldırgan bir sesle köpeğe sataştı.

Einsten hemen koşup Daniel ve Kevin'ın arasına girdi. Ensesindeki tüyler en az on beş santim dikleşti ve aniden gösterdiği dişlerinin arasından tehditkar bir şekilde hırladı. İlk karşılaşmalarındaki şeytan köpek geri dönmüştü.

Kevin sağa adım atar gibi yapınca Einstein ona engel oldu. Daniel'a doğru sola hamle yaptı ve köpek sahibine doğru atılıp sağlam bir gümbürtüyle onu yere serdi. Aynı anda, Einstein çenesini Kevin'ın boynuna doladı. Kevin'ın yüzündeki ifade olmasaydı, oldukça korkutucu bir tablo olabilirdi.

"Aferin oğluma! Akıllı çocuk!"

"Öldür! Öldür!" diye fısıldadı Alex.

Einstein onu serbest bırakıp geriye çekildi, tekrar kuyruğunu sallamaya başladı. Birkaç adım gidip tekrar ilerledi, başka bir oyun oynamaya hazırdı.

"Pekâlâ, Khan, senin sıran."

Kevin bu kez Daniel'ı, Danua'nın *tatlısı* olarak belirledi ve sonra saldıracakmış gibi yaptı. Einstein Khan'ın yanında kaldı, Alex ona gözetmenlik yaptığını düşündü. İri köpek Kevin'ın göğsüne indirdiği tek bir pençe darbesiyle onu sırtüstü düşürdü. Khan aynı pençeyle onu yere sabitlerken, Einstein şah damarına yöneldi.

"Öldür!" dedi tekrar Alex, daha yüksek sesle.

Kevin bu kez onu duydu ve ona *bu köpeklere çok önemli bir şey öğretmekle meşgul olmasaydım, onlara seni paramparça ettirirdim*, der gibi bir bakış attı.

Khan bir sonraki rauntta beklerken, Einstein tekrar gözetmenlik yaptı. Fıçı göğüslü Rottweiler, Kevin'ı Einstein'dan daha sertçe yere serdi. Alex onun nefesinin kesildiğini duydu; canı *acımış* olmalıydı. Gülümsedi.

"Bunun neyle ilgili olduğunu sormanın bir sakıncası var mı?" diye sordu Daniel, Kevin güçlükle ayağa kalkıp koyu renk kot pantolonu ve tişörtünün üzerindeki tozu silkelerken.

"Bekçi köpekleri için geliştirdiğim bir emir davranışı. Bu köpekler bundan sonra canları pahasına seni koruyacaklar. Aynı zamanda, sık sık ayaklarının dibinde dolaşacaklar."

"Neden *tatlı*?"

"Bu sadece bir kelime. Ama dürüst olmam gerekirse, bunu kadınlar ve çocuklar için kullanacağımı hayal ediyordum..."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Daniel.

"Ah, rahatla. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Daha iyi bir emir düşünürsen bir sonraki nesil için onu kullanırız."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Kevin önce arabaya sonra kardeşine baktı.

"Dinle, burada güvendesin. Ama yine de köpeklerin yanından ayrılma. Ve zehirli kadının da. O sert biri. Sadece sana yedirmeye çalıştığı hiçbir şeyi yeme."

"Bana bir şey olmayacağına eminim."

"Herhangi bir şey olursa, Einstein'a bu emri ver." Kartvizit boyutunda küçük bir kâğıt parçası uzattı. Daniel onu alıp bakmadan cebine koydu. Alex Kevin'ın emri yüksek sesle söylememesini tuhaf buldu. Belki de Daniel'ın hafızasına güvenmediği için not almıştı.

Kevin, daha önce Alex'in hayal ettiğinin aksine, ona sarılmayı düşünüyormuş gibi baktı, ama Daniel'ın duruşu kaskatı olunca Kevin arkasını döndü. Arabaya yürürken konuşmaya devam etti.

"Geri döndüğümde daha fazla konuşuruz. Telefon hep üzerinde olsun. İşleri yoluna koyduğumda ararım."

"Dikkatli ol."

"Anlaşıldı."

Kevin arabaya binip motoru çalıştırdı. Sağ elini yolcu koltuğunun baş kısmına koyup dikiz aynasından bakarak arabayı yola doğru çevirdi. Kardeşine tekrar bakmadı. Sonra kırmızı fren lambaları uzakta gözden kayboldular.

Onun gidişiyle birlikte Alex'in göğsünden bir ağırlık kalktı.

Daniel bir süre arabayı izledi, sadık üçlü ayaklarının dibinde oturuyordu. Sonra arkasını dönüp düşünceli bir şekilde verandanın basamaklarına yürüdü. Köpekler de onunla birlikte yürüdüler. Kevin, köpeklerin sürekli ayaklarının dibinde dolaşacaklarını söylerken şaka yapmıyordu. Daniel, Khan geride kaldığı için şanslıydı, yoksa nereye gittiğini göremezdi.

Daniel, Alex'in yanında durup yüzünü onunla aynı yöne döndü, ikisi de belirsiz kara geceye bakıyorlardı. Köpekler ayaklarının dibine yerleştiler. Lola, Rottweiler'ın yanına uzanıp itiraz edercesine bir kez sızlandı. Daniel iki eliyle verandanın parmaklıklarını kavradı ve yerçekiminde değişiklik bekliyormuş gibi sıkıca tutundu.

"Gitmesine sevinmem kötü bir şey mi?" diye sordu Daniel. "O sadece... çok fazla, bilirsin işte... O sürekli *konuşup* dururken her şeyi anlayamıyorum."

Sağ eli gevşedi ve sonra neredeyse otomatik bir şekilde Alex'in sırtının oyuğuna gitti, sanki elini oraya koymaya bilinçli bir şekilde karar vermemişti.

Sürekli ona dokunması Alex'e, yıllar önce Barnaby'yle birlikte yaptığı duyusal yoksunluk tankı deneylerini hatırlattı. Hiçbir iz bırakmadan birini konuşturmanın etkili bir yöntemiydi ama genel olarak en iyi seçenek olamayacak kadar çok vakit alıyordu.

Tanka girenler, direnç seviyesi ne olursa olsun, dışarı çıkmalarına izin verildiğinde aynı tepkiyi gösteriyorlardı. Uyuşturucu krizine girmiş gibi fiziksel temas kurmak istiyorlardı. Bir onbaşıyla yaşadığı tecrübeyi –ilk test evrelerinde birlikte çalıştıkları bir gönüllüydü– ve tanktan çıktıktan sonra adamın uzun ve biraz uygunsuz bir şekilde ona nasıl sarıldığını hâlâ hatırlıyordu. Güvenlik, adamı Alex'ten ayırmak zorunda kalmıştı.

Daniel da kendini o asker gibi hissediyor olmalıydı. Günlerce normal hayat olarak gördüğü her şeyden tamamen uzak kalmıştı. Yanında sıcak, nefes alan bir başka insanın olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Elbette, bu teşhis kendisi için de geçerliydi; normal hayattan Daniel'ın olduğundan daha uzun süre uzak kalmıştı. Bu yoksunluğa alışık olduğu anlamına gelse de, çok uzun zamandır insanlarla iletişim kurma açlığı hissettiği anlamına da geliyordu. Belki de bu yüzden Daniel ona her dokunduğunda büyük bir rahatlama hissediyordu.

"Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Olanların üstesinden gelebilmen için zamana ihtiyacının olması doğal."

Daniel bir kez kahkaha attı, önceki gülme krizine kıyasla kasvetli bir gülüştü. "Ama sadece ondan uzak kalmaya ihtiyacım var." İçini çekti. "Kev hep böyleydi, çocukluğumuzda bile. Sorumlu olmalı; bütün ilgi onun üzerinde olmalı."

"Bir casus için tuhaf özellikler."

"Sanırım çalışırken bu içgüdüleri bastırmanın bir yolunu buldu – ama çalışmadığında hepsi ortaya çıkıyor."

"Bu konuda yorum yapmam. Tek çocuğum."

"Çok şanslısın." Tekrar içini çekti.

"Sanırım o kadar da kötü değil." Alex, neden Kevin'ı savunduğunu merak etti. Belki de sadece Daniel'ı neşelendirmeye çalışıyordu. "Eğer bu zor duruma takılıp kalmasaydın, bunun üstesinden gelmen daha kolay olurdu."

"Bu anlaşılabilir. Adil olmaya çalışmalıyım. Sanırım ben sadece... kızgınım. Çok kızgınım. Bunu yapmak istemediğini biliyorum, ama hayat seçimleri birden bütün hayatımı mahvetti. Bu tam... *Kevin*'ın yapabileceği türden bir şey."

"Başına gelenleri kabul etmen zaman alacak," dedi Alex yavaşça. "Muhtemelen bir süre kızgın olacaksın, ama daha sonra kolaylaşacak. Genellikle, ne kadar kızgın olduğumu unutuyorum. Ama benim için durum farklı. Bana bunu yapanlar doğru düzgün tanımadığım insanlardı. Ailem değildi."

"Ama düşmanların seni öldürmeye çalıştı. Bu daha kötü; başına gelenleri benim yaşadıklarımla kıyaslamaya kalkma. Kevin asla beni incitmeye çalışmadı. Bu sadece zor, anlarsın ya? Ölmüş gibi hissediyorum, ama yine de yaşamaya devam etmek zorundayım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Alex, arabadayken içini nasıl rahatlattığını hatırlayıp Daniel'ın parmaklığa tutunan sol eline hafifçe vurdu. Eklemlerinin üzerindeki deri iyice gerilmişti.

"Sen de benim gibi öğreneceksin. Zamanla rutine biniyor. Eski hayatın... giderek soluyor. Ve felsefi oluyorsun. Demek istediğim, insanların başına sürekli felaketler geliyor. Bununla ülkeni gerilla savaşının sarması arasında ne fark var? Ya da yaşadığın şehrin tsunami tarafından mahvolmasının? Her şey değişir ve hiçbir şey eskisi kadar güvenli olmaz. Zaten güvenlik bir illüzyondur... Üzgünüm, bazen dünyanın en berbat moral konuşmasını yapabiliyorum."

Daniel güldü. "*O kadar* da berbat değil. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

"Öyleyse, buradaki görevimi tamamladım."

"Bütün bunlara nasıl başladın?" Çok basit bir şeymiş gibi soruyu sordu.

Alex tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu mesleği... seçtin? Seni öldürmeye çalışmalarından öncesini kastediyorum. Gönüllü mü oldun?"

Sanki bir finansal planlamacı ya da iç mimar olmaya nasıl karar verdiğini soruyormuş gibi bir kez daha soruyu rahatça sormuştu. Duygusuzluğu apaçık belliydi. Yüzünü çevirmeyip karanlığa bakmaya devam etti.

Alex bu kez ondan kaçınmadı. Eğer kader akranlarından biriyle ona eyer vursaydı, o da aynı şeyi bilmek isterdi. Arkadaşlıklarının ilk günlerinde o da Barnaby'ye bu tür sorular sormuştu.

"Aslına bakarsan, bunu ben seçmedim," diye yavaşça açıkladı. "Ve hayır, orduda değildim. Bana yaklaştıklarında tıp okuyordum. İlk önce patolojiye ilgileniyordum ama sonra ilgi alanım değişti. Belirli bir alanda derin bir araştırma yapıyordum – sanırım buna bir tür kimyasal zihin kontrolü diyebiliriz. Yaptığım şeyi yapan çok fazla insan yoktu ve önüme birçok engel çıktı – para, aletler, denekler... ama büyük ölçüde parayla ilgiliydi. Gözetiminde çalıştığım profesör araştırmamı doğru düzgün anlamıyordu, o nedenle ondan pek yardım almadım.

"Bu gizemli devlet adamları karşıma çıkıp bana bir fırsat sundular. Yüklü miktardaki öğrenci kredimi ödediler. Yeni idarecilerimin amaçları doğrultusunda araştırmama odaklanarak okulumu bitirdim. Mezun olduktan sonra, hayalini kurduğum teknolojinin elimin altında olduğu ve paranın sorun olmadığı laboratuarlarında çalışmaya başladım.

"Benden ne istedikleri belliydi. Bana yalan söylemediler. Katkıda bulunduğum işin farkındaydım, ama tarif etme bi-

çimlerine bakılırsa, kulağa asilce geliyordu. Ülkeme yardım ediyordum..."

Daniel bekledi, hâlâ önüne bakıyordu.

"Buluşlarımı bir deneğin üzerinde *kullanacağımı* hiç düşünmemiştim. Ben sadece ihtiyaçları olan maddeleri sağladığımı sanıyordum..." Kafasını yavaşça öne ve geriye salladı. "Ama bu şekilde olmadı. Yarattığım antikorlar çok özeldi – onları enjekte eden doktorun nasıl işlediklerini anlaması gerekiyordu. O nedenle bu işi yapabilecek tek kişi vardı."

Daniel, onun sırtının oyuğundaki elini çekmemişti – olduğu yerde donup kalmış gibiydi.

"Sorgu odasında benim ve denek dışında olan tek kişi hep Barnaby olurdu. Önce, soruları o soruyordu. Bu ilk başta beni korkuttu ama sonra çok nazik biri olduğunu anladım... Genellikle laboratuardaydık, yaratıyor ve geliştiriyorduk. Sorgulama, işimin sadece yüzde beşini oluşturuyordu." Derin bir nefes aldı. "Ama sık sık, bir krizle karşı karşıya olduğumuzda, aynı anda birden fazla sorguya girmemi istiyorlardı; hız önemliydi. Tek başıma çalışmam gerekiyordu. Bunu yapmak istemiyordum ama neden o şekilde olduğunu da anlıyordum.

"Sandığım kadar zor olmadı. En zor kısmı bu işte ne kadar iyi olduğumu anlamaktı. Bu beni korkuttu. Korkum asla geçmedi." Bunu Barnaby'den başka kimseye itiraf etmemişti. Barnaby ona endişelenmemesini; sadece denediği her şeyde iyi olan insanlardan biri olduğunu söylemişti. Beklenilenden daha başarılı biri.

Alex birden boğazında beliren yumruyu temizledi. "Ama sonuç elde ettim. Birçok hayat kurtardım. Ve hükümet için çalışırken kimseyi öldürmedim." Bu kez o da karanlığa doğru baktı. Daniel'ın tepkisini görmesini istemiyordu. "Bunun beni daha az canavar yapıp yapmadığını hep merak ettim."

Ama yanıtın hayır olduğundan oldukça emindi.

"Hımmm..." Bu Daniel'ın boğazının derinliklerinden gelen kısık ve tereddütlü bir sesti.

Alex önündeki karanlık hiçliğe bakmaya devam etti. Bu seçimi –onu olduğu kişiye dönüştüren domino taşlarını– başka birine açıklamaya çalışmamıştı. İyi bir iş çıkardığını sanmıyordu.

Ama sonra Daniel hafifçe kıkırdadı.

Bunun üzerine Alex şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

Daniel'ın dudakları istemeye istemeye kıvrılmıştı. "Gerçekten rahatsızlık verici bir şey duymayı bekliyordum, ama söylediklerin sandığımdan daha mantıklıydı."

Kaşlarını çattı. Daniel onun hikâyesini *makul* mü bulmuştu?

Daniel'ın karnı guruldadı. Tekrar güldü ve anın gerginliği sesle birlikte kayboldu.

"Kevin sana yiyecek bir şeyler vermedi mi?" diye sordu Alex. "Sanırım burası kendin pişir kendin ye tarzı bir yer."

"Bir şeyler yemek fena olmaz," diye ona katıldı.

Onu dondurucuya götürdü, Daniel'ın ona öncekinden daha farklı davranmamasına duyduğu şaşkınlığı belli etmemeye çalışıyordu. Her şeyi dile getirmesi tehlikeliydi. Ama Daniel en kötüsünü zaten biliyordu, mümkün olan en acımasız şekilde öğrenmişti. Açıklaması buna kıyasla bir hiçti.

Daniel aç olabilirdi ama buldukları yiyecekler onu pek de heyecanlandırmadı. O da isteksizce bir pizza seçti ve Alex'in anladığı kadarıyla Kevin'ın uzun zamandır süregelen mutfaktaki yetersizliğine homurdandı. Sohbet sanki onun için sıradan biriymiş gibi rahatlıkla aktı.

"Bu çılgın enerjiyi nereden bulduğunu bilemiyorum," dedi Daniel. "Bundan başka bir şey yemeden."

"Annie de yemek pişirmekten anlamıyor. Bu arada, o nereye kayboldu?"

"Kev gitmeden önce odasına çekildi. Herhalde erken kalkmaya alışık. Sanırım odası arka tarafta." Daniel merdivenlerin öteki tarafını işaret etti.

"Sana da biraz tuhaf geliyor mu?"

"Ne, sessizliği mi? Bana kalırsa, Kevin'la ilişkisinin uzun sürmesinin sırrı bu. Kev'le arkadaş olacaksan, durmaksızın konuşmasını kaldırabilecek yapıda olmalısın. Ağzını açmaya fırsat bulamamayı kabullenmelisin."

Alex'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Pizzanın altında dondurma vardı. Biraz ister misin?" diye sordu Daniel.

Alex dondurma yemek istiyordu, o nedenle kaşık ve kâse arayışına girdiler. Daniel bir dondurma kaşığı buldu ama dondurmayı kahve kupalarından yemek zorunda kaldılar. Alex, onun dondurmayı karton kutudan çıkarmasını izlerken aklına bir şey geldi.

"Solak mısın?"

"Ee, evet."

"Ah. Kevin'ın sağ elini kullandığını sanıyordum, ama eğer tek yumurta ikiziyseniz, bu–"

"Genellikle," dedi Daniel ilk kupayı ona uzatırken. Dondurma vanilyalıydı, Alex'in ilk tercihi değildi, ama o anda şekerli herhangi bir şeye razıydı. "Aslına bakarsan, biz özel bir vakayız. Bize akis ikiz deniyor. Tek yumurta ikizlerinin yaklaşık yüzde yirmisi –yumurtanın geç bölündüğünü düşündükleri– birbirlerinin tersi olarak gelişiyor. O nedenle, yansımamıza bir bütün olarak bakmadığın sürece yüzlerimiz tam olarak aynı değil. Özellikle de, Kevin için bunun pek bir anlamı yok." Dondurmadan aldığı ilk kaşığın tadını çıkardıktan sonra gülümsedi. "Öte yandan, eğer organ nakline ihtiyacım olursa ben sorun yaşarım. Bütün iç organlarım ters, o yüzden genetik olarak benimle uyuşan bir başka ters

ikizden organ bulmadıkları sürece bazı organları nakletmeleri çok zor. Başka bir deyişle, umarım asla yeni bir karaciğere ihtiyacım olmaz." Bir kaşık daha aldı.

"Bütün organları ters olan Kevin olsaydı bana daha mantıklı gelirdi."

Birlikte güldüler, ama öncesine kıyasla daha nazik bir gülüşmeydi. Anlaşılan histeriyi sistemlerinden atabilmişlerdi.

"Kâğıtta ne yazıyor – köpeğe vermen gereken emri kastediyorum?"

Daniel kartı kot pantolonunun cebinden çıkarıp yazıya baktıktan sonra ona uzattı.

Büyük harflerle PROTOKOLDEN ÇIK yazıyordu.

"Bunu yüksek sesle söylersek sence kötü bir şey olur mu?" diye merakını dile getirdi Alex.

"Sanırım bu mümkün. Bu gizli sığınağı gördükten sonra her şeye inanırım."

"Kevin'ın daha iyi emir sözcükleri bulacak birini işe alması gerekir. Bu konuda hiç iyi değil."

"Sanırım bu artık benim işim olabilir." Daniel içini çekti. "Köpekleri *seviyorum*. Eğlenceli olabilir."

"Bu da bir tür öğretmenlik sayılır, değil mi?"

"Kev öğretmenlik yapmama izin verirse." Daniel kaşlarını çattı. "Belki de bana sadece köpek evlerini temizletecek? Bunu ondan beklerim." Sonra içini çekti. "En azından öğrencilerin hepsi çok zeki görünüyor. Sence onlara voleybol oynamayı öğretebilir miyim?"

"Aslına bakarsan... evet. Çok fazla sınırları varmış gibi görünmüyor."

"Sanırım o kadar kötü olmayacak. Değil mi?"

"Olmayacak," dedi Alex, kendinden emin bir şekilde. Ama sonra içinden kendine yalancı dedi.

BÖLÜM 14

Alex uyandığında, ilk sorunu ağrılarıydı. Bilinçsizlik ağrısını bir süre için hissetmemesini sağlamıştı ve bu rahatlık dönemi, her ne kadar hoş olsa da, gerçekliğe uyanmayı daha zor kılmıştı.

Oda kapkaranlıktı. Kutuların arkasında bir yerde bir pencere olduğunu düşündü, ama kara bir güneşlikle örtülüydü. Kevin gece vakti evde çok fazla aydınlık pencere istemezdi. Evin kısmen meskûn olduğu izlenimini uyandırmak en iyisiydi. Kasabalıların bildiği kadarıyla, evde Arnie'den başka kimse yaşamıyordu.

Yataktan kalktı, sol omzu ve kalçası tahta kenara çarpınca inledi ve sonra aydınlatma düğmesine doğru ilerledi. Karanlıkta el yordamıyla ilerlemenin sonucunda yaralarına yenilerini eklememek için yataktan kapıya doğru giderken geniş bir açıyla ilerledi. Işığı yaktıktan sonra tuzakları devre dışı bırakıp gaz maskesini çıkardı. Burada öldürmek istemediği insanlar olduğundan, basınçlı bir bayıltıcı gaz kutusu kullanmıştı.

Koridor boştu, banyonun kapısı açıktı. Askıda ıslak bir havlu asılıydı, o nedenle Daniel uyanık olmalıydı. Alex buna şaşırmadı. Hafıza listesini oluşturmak için geç saatlere kadar uyanık kalmış ve yazmaya devam ederken bile bir hafta sonra

şifreli notlarının ne anlama geldiğini hatırlamayacağını düşünüp umutsuzluğa kapılmıştı. Listeyi çıkarırken, öldürmeye değecek birçok sırrı not almıştı ama özellikle onu ya da Barnaby'yi öldürmek istemelerini gerektiren hiçbir şeyi düşünemiyordu. Eğer bu sırlardan herhangi biri sorun oluşturmuş olsaydı, başka kurbanlar da olurdu. Haberlerden takip edebildiği kadarıyla, onun ve Barnaby'nin ölümlerini, tanıdığı başka isimler izlememişti. İzlediyse bile, halka duyurulmamıştı.

Saçını şampuanlarken, zaman dilimini nasıl daraltabileceğini düşündü. Genellikle duştayken çok yaratıcı olabiliyordu.

Barnaby hep paranoyak olmuştu ama ölümünden iki sene öncesine kadar bu paranoyanın *etkisinde* hareket etmeye başlamamıştı. O ilk konuşmalarını, ilk kez gerçekten tehlikede olduğunu anladığı anı hatırladı. Sonbaharın son aylarıydı – Şükran Günü civarındaydı. Eğer bu rasgele bir değişiklik değilse, eğer bir tür tetikleyici varsa, belki de Barnaby sorun çıkaran meseleye tepki göstermişti. Zamandan emin olamazdı ama bu değişiklikten *sonra* gerçekleşen soruşturmalardan oldukça emindi – hafızasında, yeni stres ve dikkat dağıtıcı şeylerle ilişkiliydiler. O nedenle, onları eleyebilirdi. Her şeyin ürkütücü bir şekilde yeni ve tuhaf olduğu ilk senesinde üzerinde çalıştığı dosyaları rahatlıkla hatırlıyordu; onları da eleyebilirdi. Ama geriye hâlâ gözden geçirmesi gereken üç senelik iş ve iki nükleer panik kalıyordu, ama biraz olsun sınırlandırabildiğine sevindi.

Banyoda bol miktarda bulunan yumuşak havlulardan memnundu. Kevin'ın rahatına düşkün bir yaratık olduğu belliydi. Ya da belki de yumuşak şeylerden hoşlanan Arnie'ydi. O her kimse, banyoyu bir otelde bulunabilecek malzemelerle doldurmuştu, tek farkı tam boy olmalarıydı. Duşta şampuan ve saç kremi vardı. Diş macunu, losyon ve gargara banyo tezgâhına yerleştirilmişti. Hoş bir dokunuştu.

Havluyla aynayı sildi ve hemen henüz dışarı çıkmaya hazır olmadığına karar verdi. Moraran gözlerinin iç kısımları koyu mor ve kenarları iğrenç bir yeşildi. Dudağındaki şişlik inmeye başlamıştı, ama bu süper yapıştırıcıyı daha belirgin hale getirmişti. Yanaklarındaki çürüklerin kenarları sararmaya başlamıştı.

İçini çekti. Bu suratla dışarı çıkması için en az bir hafta beklemesi ve o zaman bile makyaj yapması gerekecekti.

En az kirli giysilerini giydikten sonra geri kalanını bir tişörtün içinde toplayıp çamaşır makinesini bulmaya gitti. Alt kat boş ve sakindi. Uzaktan gelen havlama seslerini duyabiliyordu. Daniel ve Arnie dışarıda hayvanlarla ilgileniyor olmalılardı.

Geniş çamaşır odasını mutfağın arkasında buldu. Arka kapının yerini –çıkışlara aşina olması her zaman iyi bir şeydi– ve alt yarısındaki kocaman plastik bölümü aklının bir köşesine not aldı. Onun bir köpek kapısı olduğunu anlaması biraz zamanını aldı – kocaman bir köpek kapısıydı, Khan'ın içinden gelebileceği kadar büyüktü. Henüz evde hiç köpek görmemişti ama içeri girmelerinin yasak olmadığı belliydi. Çamaşır makinesini çalıştırdıktan sonra kahvaltı yapmaya gitti.

Dolaplar da buzdolabı gibi pek yardımcı olmadılar. Yarısı köpek maması kutularıyla doluydu ve diğer yarısı da çoğunlukla boştu. Neyse ki, tezgâhtaki demlikte biraz kahve kalmıştı. Ayrıca, bulduğu Pop-Tart zulasını aşırdı. Anlaşılan, Kevin ve Arnie yiyecekleri havlular kadar önemsemiyorlardı. 1983 İzci Kampından kalma, aşınmış ve rengi solmuş bir kupa buldu. Sene burada yaşayan iki adama da uymuyordu – ikinci el bir eşya olmalıydı. Yine de, işe yarıyordu. İşi bitince kupayı paslanmaz çelik bulaşık makinesine koydu ve günlük programda ne olduğunu görmeye gitti.

Lola ve Khan adını hatırlayamadığı Rottweiler'la birlikte

ön verandadaydılar. Onu bekliyormuş gibi hepsi ayağa kalktı ve ahıra giderken onu takip ettiler. Yürürken birkaç kez Lola'nın başını okşadı; bunun nazik bir davranış olduğunu düşünmüştü.

Modern ek binanın kuzeyi koşan hayvanlarla doluydu ve Arnie tam ortalarında, yaramazlık yapan köpeklere emirler veriyordu. Çoğu onu dinlemiyormuş gibi görünüyor ama birkaçı öğrenmenin gözdesi gibi davranıyordu. Daniel'ı hiçbir yerde göremedi. Ek binaya girdi ve erzak deposunun olduğu yere doğru ilerledi. Kevin ve Arnie kendilerinden çok köpekler için stok yapmışlardı. Daniel orada da yoktu.

Ne yapacağını bilmediği için egzersiz bahçesinin kenarına gitti. Bu çok tuhaftı; sürekli yalnız olmaya alışıktı. Ama kontrol etmek için Daniel'ı göremeyince, birden işi yarım kalmış gibi hissetti.

Elbette, çitlere yaklaşıp parmaklarını bağlantıların arasından geçirince Arnie ona hiç aldırmadı. Genç bir Alman kurduyla çalışmasını izledi –hâlâ kocaman pençeleri ve düşük kulakları vardı– adamın yerinde olsaydı Alex'in sabrı çoktan taşmıştı. Lola'nın iki yavrusu yaklaşıp gövdelerini çite bastırdılar ve annelerinin onları yalaması için yalvardılar. Hayvan birkaç kez isteklerini yerine getirdikten sonra onlara tiz bir sesle karşı çıktı, Alex'e akşam yemeğinden sonra ders çalışmasını hatırlatan annesini düşündüren tuhaf bir sesti bu. Elbette, iki yarı gelişmiş yavru elinde ödül mamalar olan adama doğru koştular.

Belki de Daniel pratik yapmak için atış sahasına gitmişti. Kevin buralarda bir yerde bir kamyonet olduğunu söylemişti ama ona dair bir iz göremiyordu. Daniel'ın onu beklemiş olmasını dilerdi. SIG'le biraz daha oynamak istiyordu. Açıkçası, PPK'sıyla da biraz alıştırma yapmasının zararı olmazdı. Geçmişte hayatı hiç nişan almasına bağlı olmamıştı ama gele-

cekte buna bağlı olabilirdi. Becerilerini geliştirmek için eline geçen bu beklenmedik fırsatı boşa harcamak istemiyordu.

Yarım saat kadar Arnie'nin genç köpeklerle çalışmasını izledi. En sonunda, bilmek ihtiyacı hissetmesinden ziyade sıkıntıdan işini böldü.

Köpeklerin gürültüsü yüzünden sesini duyurmak için, "Hey," diye bağırdı

Arnie kafasını kaldırdı, yüzünde ilgilendiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Daniel kamyoneti alıp atış sahasına mı gitti? Ne zaman ayrıldı?"

Arnie kafasını salladıktan sonra omuzlarını silkti. Alex onun hareketini tercüme etmeye çalıştı ama çok geçmeden vazgeçti. Sorularını daha basit tutmalıydı.

"Kamyonete mi bindi?" diye açıklık getirdi.

Arnie yine köpeklere odaklanmıştı, ama bu kez bir yanıt aldı. "Sanırım. En son ahıra gittiğimde orada değildi."

"Atış sahası ne kadar uzakta?" diye sordu Alex. Yürüyemeyeceği kadar uzak bir mesafe gibi görünüyordu, ama sormasının bir sakıncası yoktu.

"Kuş uçuşu yaklaşık yedi buçuk kilometre."

Sandığı kadar uzak değildi. Daniel bir koşucuydu – kamyoneti bırakmış olamaz mıydı? Kendisinin de koşması hiç fena olmazdı ama muhtemelen oraya varmadan Daniel geri dönmüş olurdu.

"Ne zaman gittiğini bilmiyor musun?"

"Onu görmedim. Ama dokuzdan önceydi."

Bir saatten fazla olmuştu. Şüphesiz birazdan dönerdi. Dönmesini bekleyecekti.

Daniel'ın alıştırma yapmaya ilgi göstermesi güzeldi. Belki de, o ve Kevin'ın ona anlatmaya çalıştıklarının bir kısmını nihayet anlamıştı. Alex onun korku içinde yaşamasını istemiyordu ama bu en iyi seçenekti. Korku onu hayatta tutardı.

El sallayarak Arnie'ye teşekkür ettikten sonra çamaşırlarla işini bitirmek için ekibiyle birlikte eve doğru ilerledi.

Bir saat sonra, birkaç gündür ilk kez temiz giysilerinin içindeydi ve kendini harika hissediyordu. Çamaşır makinesinden çıkan giysisini giydi, bütün kıyafetlerinin tekrar güzel koktuğunu bilmek mutluluk vericiydi. Hatırlama projesine yarım saat daha ayırdı; en azından on iki saat önceki notlarının ne anlama geldiğini hatırlıyordu. Elinden geldiğince her şeyi kronolojik yapmaya çalışıyordu ama numaralama sistemi şiddete odaklıydı. Bu durumu olması gerektiğinden daha karışık bir hale sokabilirdi fakat her şeyi baştan organize etmek istemiyordu.

Bu sabah on beş ve üç numaralı terörist eylemleri üzerine yoğunlaştı –metro bombalama teşebbüsü ve çalıntı bir biyolojik silah– ve bu bağlamda aklına gelen isimleri düşündü. On beş numaralı terörist ve Rus fırsatçıların hakkından gelinmişti, o nedenle onlarla ilgisi olduğunu sanmıyordu. Yine de not aldı. *NY* fazla açık bir kısaltmaydı, o nedenle Manhattan-Bronx için *MB* kısaltmasını kullandı; hedef 1 numaralı trendi. Arkasındaki grup için *TT*, Kalasha Vadileri için *KV*, onlara malzemeleri satan Ruslar için *VR* kısaltmalarını seçti. Onlara yardım ve yataklık eden birkaç yabancı için ise *RP*, *FD*, *BB*'yi kullandı.

Hatırladığı kadarıyla üç numaralı eylemin sonuçlanmamış birkaç bölümü vardı ama onlar CIA'e devredilmişti. Harflerine baktı: Pakistan sınırındaki Jammu, Hindistan için *J*, *H-P*. *TV*, buna Tacoma Vebası diyorlardı. Seattle yakınlarındaki bir laboratuardan çalınan Amerikalı bir bilim adamının notlarından yola çıkarak tanınmış bir terörist grubu tarafından geliştirilmişti. Küçük hücre, *FA*, T10 ve T13 eylemlerine de karışmıştı. 'Kovulduğunda' departman hâlâ CIA'e gruptan geriye kalanlar hakkında bilgi edinmesi için yardım

ediyordu. CIA'in grubu tamamen etkisiz hale getirip getirmediğini merak etti. Kevin Meksika'da çok meşgul olduğu için muhtemelen yanıtı bilmiyor olmalıydı. Birkaç bağlantılı ismin baş harflerini daha not aldı. *DH* formülün çalındığı Amerikalı bilim adamıydı ve *OM* terörist grubunun sorguladığı bir üyesiydi. Bir şekilde başka bir Amerikalının daha işin içinde olduğunu düşünüyordu – eyleme karışmadan. Ya da isim dört rakamıyla mı ilişkiliydi? Sadece kısa, kulağa kesik gelen bir isim olduğunu hatırlıyordu... *P*'yle mi başlıyordu?

Elbette, asla not tutmasına izni olmamıştı, o nedenle başvurabileceği hiçbir şey yoktu. Bu çok usandırıcıydı. Öyle ki, vazgeçip öğle yemeğinde yiyebileceği bir şeyler bulmaya karar verdi. Pop-Tart tam olarak doyurucu sayılmazdı.

Büyük salona girerken, dışarıda park eden bir aracın motorunun kısık gürültüsünü, sonra ağır tekerleklerin çakıl taşlarını ezdiğini duydu. Nihayet.

Daniel olduğundan emin olmak için kapıyı kontrol etti. Çaktırmadan dışarı bakarken motorun sesi kesildi. En az kendisi kadar eski karavan muşambasıyla örtülü, tozlu, beyaz, eski bir Toyota kamyonet önceki gece binek arabayı bıraktıkları yere park etti ve Daniel sürücü koltuğundan aşağı indi. Einstein peşinden aşağı atladı.

Aracın sıradan görüntüsüne hayranlık duyarken –dikkat çekmemek için harikaydı– huzursuzluk verici bir his sessizce sırtında ilerleyip tüylerini diken diken etti. Donup kaldı, kocaman olan gözleri tehlikenin nereden geldiğini anlamaya çalışan bir tavşan gibi sağa sola döndü. Bilinçaltı onun fark etmediği neyi fark etmişti?

Daniel'ın sol kolunun altına sıkıştırdığı kesekâğıdına odaklandı. O izlerken, Daniel ön koltuğu öne çekti ve başka bir kesekâğıdı aldı. Einstein mutlu bir şekilde ayaklarının dibinde dolaşıp duruyordu. Khan ve Rottweiler onlara katılmak için verandanın basamaklarına koştular.

Alex kanının yüzünden çekildiğini ve geriye sadece sersemlik kaldığını hissetti.

Şok anı geçer geçmez harekete geçti. Köpeklerin peşinden koşarken kanın yaralı yanaklarına hücum ettiğini hissetti.

"Selam, Alex," diye seslendi Daniel neşeyle. "Arka tarafta birkaç kesekâğıdı daha var, istersen–" Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce aniden sustu. "Ne oldu? Kevin–"

"Nereye gittin?" Kelimeler Alex'in sıktığı dişlerinin arasından sertçe çıkmıştı.

Daniel gözlerini kırpıştırdı. "Sadece buraya gelirken önünden geçtiğimiz kasabaya uğradım. Childress'e."

Alex yumruklarını sıktı.

"Köpeği yanıma aldım," dedi Daniel. "Hiçbir şey olmadı."

Alex bir yumruğunu ağzına bastırıp suratını buruşturdu ve sakin olmaya çalıştı. Bu onun suçu değildi. O sadece durumun ciddiyetini anlamıyordu. Onun ve Kevin'ın, Daniel'a daha iyi tavsiye vermeleri gerekirdi. Arabada uyurken kardeşinin ona öğüt verdiğini düşünmesi kendi hatasıydı. Ama eğer Kevin Daniel'ı yeni hayatına hazırlamadıysa, onca saat boyunca *ne* hakkında konuşmuşlardı?

"Seni gören biri oldu – elbette, oldu. Bir şeyler aldın. Seni kaç kişi gördü?"

Tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Kasabaya mı gittin?" diye gürledi tok bir ses arkasından.

Daniel bakışlarını tepesindeki bir noktaya çevirdi. "Evet – demek istediğim, yiyecek doğru düzgün bir şey yoktu. Biraz donmamış yiyecek almak istedim, bilirsin ya? Meşgul görünüyordun..."

Alex dönüp Arnie'ye baktı. Yüzü duygusuzdu, ama Alex, küçük çatlaklar görmeye başladığını anlayacak kadar onu tanımıştı – gözlerinin etrafında stres işaretleri ve alnında biraz daha belirgin bir damar gördü.

"Kevin'la iletişime geçmenin bir yolunu biliyor musun?" diye sordu Alex ona.

"Joe'yu mu kastediyorsun?"

"Muhtemelen. Daniel'ın kardeşi."

"Hayır."

"Ne yaptım?" diye sordu Daniel yalvarırcasına.

Ona doğru dönerken içini çekti. "Kevin'ın buradaki kimsenin yüzünü görmediğini söylediğini hatırlıyor musun? Artık gördüler."

Daniel bu cümlesini idrak ederken rengi solmaya başladı. "Ama... sahte bir isim kullandım. Ben – ben sadece geçtiğimi söyledim."

"Kaç kişiyle konuştun?"

"Sadece marketteki kasiyerle ve–"

"Kaç yere gittin?"

"Üç..."

O ve Arnie birbirlerine baktılar – Alex dehşete kapılmıştı, Arnie ise gizemli görünüyordu.

"Kevin bana ihtiyacım olabilecek şeyleri almam için para bıraktı – yumurta ve süt gibi şeyleri kastettiğini sandım," diye açıkladı Daniel.

"Sahte kimlikleri kastediyordu," diye çıkıştı Alex.

Daniel'ın rengi tamamen soldu ve ağzı açık kaldı.

Uzunca bir süre ona baktılar.

Daniel derin bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Berbat ettim. Bana durumun ne kadar kötü olduğunu söylemeden önce marketten aldıklarımı içeri götürebilir miyiz? Eğer kolay bozulan yiyecekler kamyonette kalırlarsa, yaptığın hata boşa gider."

Dudakları –süper yapıştırıcının tahriş eden topağına aldırmadan– incecik bir çizgi halini alan Alex bir kez kafasını sallayıp yiyecekleri boşaltmasına yardım etmek için kamyonetin

arkasına doğru yürüdü. Bagajdaki yiyecekleri görünce kanın yine yüzündeki morluklara hücum ettiğini hissetti.

Elbette, en yakın kasabaya gitmesinin yanı sıra bir orduyu doyurmaya yetecek kadar da yiyecek almıştı. Ve onu daha kolay hatırlanır kılan başka bir şey varsa, muhtemelen onu da yapmış olmalıydı.

Kasvetli bir sessizlik içinde Alex ve Arnie bütün kesekâğıtlarını taşıyıp tezgâha koydular. Her parçayı doğru yere koymaya özen gösteren Daniel mutfak dolapları ve buzdolabı arasında gidip geldi. Alex onun bu işi çok ciddiye almadığını düşünebilirdi ama Daniel'ın rengi değişip duruyordu; ifadesi sabit olsa da, yanakları ve boynu aniden kızarıyor ve sonra tekrar bembeyaz oluyordu.

Soğumaya bırakmak muhtemelen iyi bir fikirdi. Alex'e her şeyi düşünme ve karşı karşıya oldukları tehlike hakkında gerçekçi olma fırsatı verirdi bu. Arnie'nin kamyonetini çalıp kayıplara karışmaya hazırdı ama bunun aşırı tepki göstermek olacağını biliyordu. Bazen aşırı tepki göstermek hayatınızı kurtarabilir; bazen de sizi daha büyük bir tehlikeye atabilirdi. Yüzünün halini göz önünde bulundurmak zorundaydı; şimdi kaçmaya kalkması sorunlarını daha içinden çıkılmaz bir hale sokardı.

Daniel son parçayı da –yeşil yapraklı bir tür sebzeydi– buzdolabına koyup kapısını kapattı. Arkasını dönmedi, sadece başını hafifçe paslanmaz çeliğe doğru yasladı.

"Ne kadar kötü?" diye sordu kısık bir sesle.

Alex Arnie'ye baktı. Konuşmak ister gibi görünmüyordu.

"Bana ödemeyi nakit yaptığını söyle," diye söze başladı.

"Evet."

"En azından, bu iyi bir şey."

"Ama her şeyi yoluna koymuyor," diye tahmin etti Daniel.

"Hayır. Childress çok küçük bir kasaba."

"Nüfusu altı binin biraz üzerinde," dedi Arnie.

Bu Alex'in sandığından daha kötüydü; bundan daha fazla öğrenci barındıran liseler olduğunu biliyordu.

"O halde kasabada görülen bir yabancı unutulmaz," dedi. "Fark edilmiş olmalısın."

Daniel ona doğru döndü. Yüzü sakin ama gözleri sıkıntılıydı.

"Evet, bunu anlayabiliyorum," diye ona katıldı.

"Arnie'nin kamyonetindeydin, Arnie'nin köpeğiyle," dedi Alex. "Biri Arnie'yle aranda ilişki kurabilir."

"Einstein kamyonette kaldı," dedi Daniel kısık bir sesle. "Binişimi ya da inişimi izleyen biri olduğunu sanmıyorum."

"Kasabada ona benzer yüz kamyonet var. Beşi aynı renk, aynı yıl ve model; sadece ikisinin kamp bagajı var," dedi Arnie, Daniel'a değil, Alex'e. "Oradaki insanların yarısının yanında bir köpek vardır."

"Çok yardımcı oldun," dedi Alex Arnie'ye. "Burada iyi bir iş çıkarmışsınız."

"Bu seni ne kadar etkiler?" diye sordu Daniel.

Arnie omuzlarını silkti. "Bilmemin imkânı yok. İnsanlar hatırlamaları için bir sebep olmadığında birçok şeyi çabucak unuturlar. Dikkat çekmemeye çalışırsak, muhtemelen bundan hiçbir şey çıkmaz."

"Her neyse, olan oldu," dedi Alex. "Artık daha dikkatli olmalıyız."

"Kevin çok kızacak." Daniel içini çekti.

"*Ne zaman* kızgın değil ki?" diye sordu Alex ve Arnie hafifçe kıkırdadı. "Her neyse, sana doğru düzgün bir açıklama yapmadığımız için bu bizim suçumuz. Bir daha tekrarlanmaması gereken bir hata." Kanepeyi işaret etti.

Arnie kendi kendine kafasını salladıktan sonra ön kapıdan çıkıp işinin başına döndü. Kevin iyi bir ortak seçmişti.

Kendisini Daniel'ın kardeşinin Kevin yerine Arnie olmasını dilerken buldu. Arnie'yle uğraşmak çok daha kolaydı.

"Sen fırça çekerken öğle yemeğini hazırlamama ne dersin?" diye teklif etti Daniel. "Çok acıktım. Arnie'nin burada ne yiyerek hayatta kaldığını anlamıyorum."

"Elbette," dedi Alex. Bir bar taburesi çekip oturdu.

"Gerçekten yardım ettiğimi sanıyorum," diye mırıldandı Daniel buzdolabına doğru giderken.

"Biliyorum, Daniel, biliyorum. Ben de acıktım," dedi Alex.

Daniel, "Bir dahakine önce sorarım," diye söz verdi.

Alex içini çekti. "Bu da bir başlangıç."

* * *

Alex itiraf etmek istemese de, Daniel'ın onun için hazırladığı kocaman sandviçin olaya bakış açısını yumuşatmakta büyük etkisi olmuştu. Yemek yerken ona temel kurallardan bahsetti –önlerinde belirli bir görev olduğunda daha fazla detaya girmeleri için vakitleri olacaktı– ve Daniel onu dikkatle dinledi.

"Dünyaya bu şekilde nasıl bakacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Daniel. "Bana çok paranoyakça geliyor."

"Evet! İhtiyacımız olan paranoya. Paranoya iyidir."

"Gerçek dünyada öğrettikleriyle biraz çelişiyor ama bakış açımı değiştirmeye çalışırım. Bu kadarını yapabileceğimi biliyorum – bundan sonra her şeyi önce sana danışacağım. *Nefes* almadan önce bile."

"Zamanla öğrenirsin. Bir süre sonra alışkanlık haline geliyor. Ama eskiden bildiğin şeyi *gerçek* dünya olarak düşünme. *Bu* dünyada olanlar çok daha gerçek ve kalıcı. Bu ilkel – yaşama içgüdüsü. Senin de bu içgüdülere sahip olduğunu biliyorum; onlarla doğdun. Sadece o kısmından faydalanman gerekiyor."

"Kendimi bir av gibi düşünmeliyim." Daniel olumlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da Alex bu fikrin onu ne kadar yıktığını görebiliyordu.

"Evet. *Sen* bir avsın. Ben de öyleyim. Kardeşin de. Ve anlaşılan, Arnie de. Burada çok popüler bir durum."

"Ama sen," dedi Daniel yavaşça, "ve kardeşim, ve muhtemelen Arnie, hâlâ yırtıcılarsınız. Ben sadece bir kurbanım."

Alex kafasını iki yana salladı. "Ben de bir kurban olarak başladım. Öğrendim. Senin benim asla sahip olmadığım avantajların var. Kardeşin... en büyük yırtıcıyla aynı genetik kodları taşıyorsun. Seni atış sahasında izledim – o içgüdüler harekete geçince, kendi başının çaresine bakabileceksin."

"Bunu kendimi iyi hissetmem için söylüyorsun."

"Bunu kıskandığım için söylüyorum. Eğer uzun boylu, güçlü ve doğuştan iyi bir nişancı olabilseydim, bu oynadığım oyunu tamamen değiştirirdi."

"Akıllı ve paranoyak olabilseydim, bizi tehlikeye atmazdım."

Gülümsedi. "Kıyaslama yok. Sen öğrenme kabiliyetine sahipsin ama benim boyum asla uzamayacak."

Daniel sırıtarak karşılık verdi. "Ama bu halinle daha kolay saklanabilirsin."

"Ah," diye homurdandı Alex. "İşe yarar bir şeyler yapalım ve birkaç saman balyasını vuralım."

"Pekâlâ, ama en geç" –ocağın üzerindeki saate baktı– "altıya kadar geri dönmeliyim."

Alex'in kafası karıştı. "En sevdiğin diziyi izlemek için mi?"

"Hayır. Sana bir akşam yemeği borcum var ve seni kasabaya götürmem mümkün değil." Özür dilercesine gülümsedi. "Acıkmanın dışında alışverişe gitmemin sebeplerinden biri de buydu."

"Şey..."

"Seni akşam yemeğine davet etmiştim. Unuttun mu?"

"Ah, hatırlıyorum. Ben sadece seni kaçırmadan önce karar verdiğimiz şeylerin artık geçerli olmadığını sanıyordum."

"Telafi etmezsem kendimi kötü hissederim. Her neyse, birinin yemek pişirmesi gerekiyor ve bu konuda hiç fena sayılmam. Ayrıca, Kevin ve Arnie'nin yemek pişirmekte işe yaramaz olduklarını biliyorum."

Alex içini çekti. "Sanırım ben de onlar kadar kötüyüm."

"Öyleyse, anlaştık. Şimdi gidip atışımızı geliştirelim."

* * *

Daniel her şeyi o kadar hızlı öğreniyordu ki, Kevin'ın teşkilata alınması hiç şaşırtıcı değildi. Alıştırma yaparken Daniel, Alex'e Kevin'ın sporda çok becerikli olduğundan ve onun da nişan alma konusunda iyi olduğundan bahsetti. Anlaşılan, çocuklar babalarıyla birçok müsabakaya katılmışlardı ve Kevin neredeyse her zaman birincilik ödülünü kazanıyordu.

"Dokuz yaşındayken bir kez onu yenmek gibi bir hata yaptım. Buna *değmedi*. O günden beri, babamı memnun etmeye çalışsam da gerçekten rekabet etmedim. Kendi ilgi alanlarımı buldum, Kevin'ın uğraşmayı istemediği türden şeyler. Kitaplar gibi. Topluluğa dahil olmak. Uzak mesafe koşuculuğu. Yemek pişirme dersleri. Sık sık bana bunların kızlara göre şeyler olduğunu söylerdi."

Alex yeni bir şarjör doldurdu. Kevin'ın cephanesini iyice tüketiyorlardı ama umurunda değildi. Yeni cephane temin edebilirdi.

Bugün ahırı iyice kontrol etmiş ve birkaç nakit zulası bulmuştu. Görünüşe bakılırsa, uyuşturucu parasının bir kısmını beraberinde eve getirmişti. Alex genellikle, başka seçeneği kalmadıkça çalmaktan kaçınırdı ama şimdi taşıyabildiği kadarını alma fikri onu baştan çıkarıyordu. Ne de olsa, bir önceki aya kıyasla daha fakir olması kısmen Kevin'ın suçuydu.

"Lisede kimya ve biyoloji derslerinde benden daha iyi olan bir kardeşim olsaydı bana ne olurdu merak ediyorum," dedi. "Vazgeçip muhasebeci mi olurdum?"

Bir el ateş ettikten sonra gülümsedi. Tam kalbinden vurdu.

"Belki benden daha rekabetçisindir. Belki tacı elde etmek için mücadele ederdin."

Daniel gelişigüzel bir şekilde atış pozisyonunu alıp onunkinden yüz metre ötedeki saman balyasına ateş etti.

Alex tekrar ateş etti. "Belki de bir muhasebeci olarak daha mutlu olurdum."

Daniel içini çekti. "Sanırım haklısın. Öğretmen olarak oldukça memnundum. İhtişamlı bir kariyer değil, ama sıradan şeyler oldukça tatmin edici olabiliyor. Aslına bakarsan, vasat olmak fazlasıyla hafife alınıyor."

"Bilemem. Ama kulağa hoş geliyor."

"Sen hiçbir zaman vasat olmadın." Bu bir soru değildi.

"Hayır," diye ona katıldı Alex. "Pek sayılmaz. Ne yazık ki." Her zaman, kendi iyiliği için fazla akıllı olmuştu ama bunu anlamak biraz zamanını almıştı. Hedefini iki kez arka arkaya kafasından vurdu.

Daniel dikleşip uzun tüfeği omzuna yerleştirdi. Einstein ayağa kalkıp sırtını esnetti. "Vasatın üzerine çıktığım birkaç alan oldu," dedi ve Alex ses tonundan onun bilerek havayı yumuşatmaya çalıştığını anladı. "Çok şanslısın," diye devam etti Daniel, "bu gece beni en sevdiğim alanda çalışırken göreceksin."

Alex SIG'i bırakıp köpeğin yaptığı gibi gerindi. Kasları yaralarıyla birlikte hızla tutulmuştu. Her zamanki gibi hareket etmiyordu; vücudunun hasarlı bölümlerini yormamaya çalışıyordu. Uzuvlarını eşit şekilde kullanmak için kendisini zorlamalıydı.

"Kulağa heyecan verici geliyor. Üstelik acıktım, o yüzden bahsettiğin alanın mutfak olmasını umuyorum."

"Öyle. Gidelim mi?" Daniel serbest eliyle kamyoneti işaret etti.

"Oyuncaklarımızı temizler temizlemez."

* * *

Yiyecekleri doğrayıp bir şeylerin üzerine baharat serperken ve tencerelere bir şeyler koyarken Daniel kendi evindeymiş gibi rahat davranıyordu. Elbette, aletlerden çoğunun yepyeni olduğu ve daha önce karıştırdığı dolaplarda onları göremediği Alex'in dikkatinden kaçmadı. Şimdilik, yolu kasabadan geçen insanların nadiren mutfak aleti aldıklarına dikkat çekerek ona fırça atmayacaktı. Harika kokular gelmeye başlamıştı ve hiçbir şeyi bozmak istemiyordu.

Kanepeye yan oturdu, bacaklarını kıvırıp hem Daniel'ı hem de haberleri izledi. Televizyonda ilginç bir şey yoktu – sadece yerel haberlerden ve dokuz ay sonraki büyük seçimden bahsediyordu. Seçim süreci Alex'in sinirini bozuyordu. Gerçek kampanya başladığında muhtemelen televizyon izlemeyi tamamen bırakması gerekecekti. Perde arkasında olan biten gerçek karanlığı ve insanların seçtiği sözde konuşmacıların alınan önemli kararlarla ne kadar ilgisiz olduklarını herkesten daha iyi bilen biri olarak, sağ ya da sol kanadı umursaması zordu.

Arnie bir başka donmuş yemek yemiş ve alışkanlık edindiği gibi yedi buçukta odasına çekilmişti. Alex ev yapımı yemeğin beklemeye değer olduğuna onu ikna etmeye çalışmıştı ama Arnie ona karşılık vermeye bile tenezzül etmemişti. Daniel'ın denemeye çalışmamasına şaşırdı, ama belki de yemek pişirmeye durumu fark etmeyecek kadar odaklandığı içindi. Birkaç kez yardım etmeyi teklif etse de, Daniel sadece yemeye izni olduğunu söylemişti.

Daniel birbirleriyle uyumsuz tabakları, rasgele çatal bıçakları ve kahve kupalarını masaya dizerken kendi kendine homurdandı. Alex'in ona monogramlı yemek takımı almak için tekrar alışverişe gidemeyeceğini hatırlatması gerekecekti. Daniel bütün yiyecekleri masaya koydu, açlıktan midesi kazınan ve odada dolaşan farklı kokulardan yarı çılgına dönen Alex sabırsızlıkla ayağa kalktı. Daniel'ın onun için sandalyeyi geriye çekmesi ona eski filmlerde gördüğü sahneleri hatırlattı. Normal insanlar böyle mi yapıyorlardı? Emin değildi, ama sanmıyordu. En azından, yemek yemeye gittiği yerlerde değil.

Abartılı bir hareketle bir çakmak çıkarıp küçük yuvarlak bir ekmeğe sapladığı 1 şeklindeki mavi ve pembe noktalı mumu yaktı.

"Bulabildiğim kadarıyla ince muma en benzer şey buydu," diye ona açıkladı Daniel onun yüz ifadesini görünce. "Ve şarap konusunda da bulabildiğim en iyisi buydu," diye devam etti kahve kupasının yanında duran şişeyi işaret ederek. Etiketin üzerindeki kelimeler ona yabancıydı. "Süpermarketteki en seçkin bağ mahsulü buydu."

Şarap koymak isteyince Alex otomatikman kahve kupasını eliyle kapattı.

"İçki içmiyorum."

Daniel tereddüt ettikten sonra kendisine biraz doldurdu. "Bu sabah biraz elma suyu aldım. Su da verebilirim?"

"Elma suyu harika olur."

Kalkıp buzdolabına gitti. "Sormamın mahsuru var mı? Adsız alkoliklerden misin yoksa dini sebeplerden ötürü mü içmiyorsun?"

"Güvenlik. Dört senedir algıma gölge düşüren hiçbir şeye dokunmadım."

Daniel geri dönüp ona bir kupa meyve suyu doldurduktan sonra Alex'in karşısına oturdu. Yüzü özenle sakindi.

"Kaçmaya üç sene önce mi başladın?"

"Evet. Ama birinin beni her an öldürebileceğini anlayınca, başka bir şeyi düşünmek zordu. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Bir şey gözümden kaçabilirdi. Sanırım bir şey dikkatimden kaçtı da. Gerçekten dikkatli olsaydım, Barnaby hâlâ hayatta olabilirdi. Beklememeliydik."

"Burada kendini güvende hissetmiyor musun?"

Alex, Daniel'ın sorusu karşısında şaşırdı ve kafasını kaldırıp ona baktı. Yanıt açıktı. "Hayır."

"Bu sabah aptalca bir şey yaptığım için mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, ondan değil. Ben hiçbir yerde kendimi güvende hissetmiyorum."

Elbette kelimesi yanıtına dahil görünüyordu, bunun kulağa ne kadar bıkkın geldiğini fark etti ve cevabı karşısında Daniel'ın yüzünün asılmasını izledi.

"Hey, ama muhtemelen travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum. Bu şekilde olmak zorunda değil. Olanlarla daha iyi mücadele edebilen insanlar olduğuna eminim."

Daniel tek kaşını kaldırdı. "Evet, Kevin oldukça normal görünüyor."

Tekrar güldüler. Alex son üç sene içinde hiç bu kadar çok gülmemişti.

Daniel çatalını eline aldı. "Başlayalım mı?"

BÖLÜM 15

"Hayır, abartmıyorum. Bunun hayatımda yediğim en güzel yemek olduğundan eminim. Elbette, genellikle hazır yemek yediğim için yemekler hakkında çok tecrübeli değilim, ama söylediklerimde ciddiyim."

"Bu çok güzel bir iltifat. Teşekkür ederim."

"Bu neydi?" Alex çatalıyla tabağındaki tatlıyı dürterken midesinde biraz daha yer olmasını diledi. Neredeyse tıka basa yemişti, ama hâlâ biraz daha yemek istiyordu.

"Tereyağlı muzlu kek."

"Demek istediğim..." Midesine aldırmayıp tatlıya uzandı ve çatalının ucuyla aldığı lokmanın tadını çıkardı. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Üniversitedeyken birkaç yemek dersi almıştım. Hafta sonları Food Network'ü izliyorum ve vakit buldukça deneme yapıyorum."

"Vaktini çok iyi değerlendirmişsin. Ama doğru mesleği seçmemiş olabileceğini düşünüyorum."

"Zamanında birkaç restoranda çalıştım. Sosyal hayata pek yardımcı olmuyordu. Eski kız arkadaşımla çıkarken... çalışma saatlerimden pek memnun değildi. Gündüz çalışmam bize birlikte daha fazla vakit geçirme imkânı tanıdı."

"Herkes fedakârlık yapmaz."

"Fedakârlık değil, gerçekten. Çocuklarla çalışmak bana daha önemli geldi. Buna bayılıyordum. Ayrıca, evde yemek pişirme fırsatım vardı. Sanırım bir süreliğine ikisine de sahip oldum."

"Sonra bıraktın mı?"

Daniel içini çekti. "Lainey gidince... mücadele etmek istemedim. İstediğini elde etmesine izin verdim."

Alex bunun ne demek olduğunu rahatlıkla hayal edebiliyordu. Daniel'ın boşandıktan sonraki banka hesabını görmüştü. "Seni beş parasız bıraktı."

"Öyle de denilebilir. O yüzden, Japon eriştesi diyetine girdim."

"Bu bir suç." Tereyağlı kekten geriye kalana istekle baktı.

"Hayat," dedi Daniel. "Senin de kalbin fazlasıyla kırılmış."

"Aslına bakarsan, biraz fazla terör ve trajediyle her şey alt üst olsa da, zaten bırakmaya hazırdım. Bu hiçbir zaman yapmak istediğim bir şey değildi; bu sadece iyi olduğum bir işti." Omuzlarını silkti. "İş büyük zarar verdi."

"Hayal bile edemiyorum. Ama demek istediğim... romantik olarak."

Alex anlam veremiyormuş gibi ona bakakaldı. "Romantik olarak mı?"

"Trajediyle sona erdiğini söyledin."

"Hayatımın bu şekilde sona erdiği kesin. Ama...?"

"Ondan bahsetme şeklinden, Dr. Barnaby'yi... o şekilde kaybetmenin çok yıkıcı olduğunu düşündüm. İlk ismini hiç söylemedin?"

"Joseph'ti. Ama ona hep Barnaby derdim."

Elma suyundan bir yudum aldı.

"Ve en başından beri... ona âşıktın, öyle mi?"

Alex şaşkınlıktan nefesini tutunca bir ağız dolusu elma

suyu ciğerlerine doldu ve tükürükler saçarak öksürmeye başladı. Daniel yerinden fırlayıp sırtına vururken nefesini kontrol etmeye çalıştı. Bir dakika sonra, ona iyi olduğunu işaret etti.

"Ben iyiyim," diye öksürdü. "Otur."

Daniel onun yanında kalıp elini yarı uzattı. "Emin misin?"

"Sadece. Şaşırdım. *Barnaby'ye mi?*"

"Dün söylediklerin yüzünden sandım ki..."

Alex derin bir nefes alıp tekrar öksürdü. "Onu sevdiğimi söyledim." Ürperdi. "Üzgünüm, şu anda gerçekten iğrenç ensest tepkiler gösteriyorum. Barnaby benim babam gibiydi. O iyi bir babaydı – bildiğim tek babaydı. O şekilde öldüğünü bilmek gerçekten çok zordu ve onu çok özlüyorum. O nedenle, evet, kesinlikle yıkıcıydı. Ama sandığın gibi değildi."

Daniel yavaşça sandalyesine döndü. Bir süre düşündükten sonra sordu, "Ortadan kaybolduğunda başka kimlerle iletişimini koparmak zorunda kaldın?"

Alex o anda Daniel'ın zihninden bir dizi yüzün geçtiğini hayal edebiliyordu. "O kısım benim için pek zor olmadı. Kulağa çok acınası geldiğinin farkındayım ama Barnaby benim tek gerçek arkadaşımdı. İşim hayatımdı ve Barnaby dışında kimsenin yanında işimden bahsetmeme izin yoktu. Çok izole bir hayatım vardı. Etrafta başkaları vardı... örneğin, denekleri hazırlayan astlar. Genel anlamda neler olduğunu biliyorlardı ama hiçbirinin edinmeye çalıştığımız bilgilere erişimi yoktu. Ve benden çok korkuyorlardı. İşimin ne olduğunu biliyorlardı. O yüzden pek sohbet etmezdik. Aksiyon odalarının dışında farklı görevleri yerine getiren laboratuar asistanları vardı, ama onlar ne yaptığımızı *bilmiyorlardı* ve onlara tüyo verebilecek hiçbir şey söylememeye dikkat etmek zorundaydım. Arada sırada farklı teşkilatlardan gelen insanlar belirli sorguları izlerlerdi ama kapsamam gereken açılar

hakkında talimat almak dışında onlarla hiçbir iletişimim yoktu. Genellikle aynalı camın arkasından izlerlerdi ve Carston bana bilgi verirdi. Carston'ın benim bir tür dostum olduğunu sanıyordum ama beni öldürmeye çalıştı... O yüzden bunu senin kaybettiğin şeylerle kıyaslayamam. Anlaşılan, kaybedebileceğim doğru düzgün bir hayatım yoktu. İşe alınmadan önce bile... sanırım normal biri gibi insanlarla bağ kuramıyorum. Söylediğim gibi, bu acınası."

Daniel gülümsedi. "Ben herhangi bir eksiklik fark etmedim."

"Teşekkürler. Geç oluyor. Bunları kaldırmana yardım etmeme izin ver."

"Elbette." Kalkıp gerindikten sonra tabakları istiflemeye başladı. Daniel ustalıkla her şeyi toplamadan önce Alex'in hızlı hareket etmesi gerekti. "Ama gece yeni başlıyor," diye devam etti, "ve şimdi anlaşmamızın ikinci kısmına değinmek zorundayım."

"Ha?"

Daniel güldü. Elleri dolu olduğu için bulaşık makinesinin kapağını açtı. Alex alt rafı doldururken, o da üst rafı doldurdu ve büyük parçaları lavaboya koydu. İkisi de uyumlu bir şekilde çalışınca işleri hızla bitti.

"Unuttun mu? Sadece birkaç gün oldu. Daha uzun süre önceymiş gibi geldiğini itiraf ediyorum. Haftalar geçmiş gibi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Daniel bulaşık makinesinin kapağını kapatıp tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Alex bekledi.

"İyi düşün. İşler... tuhaflaşmadan önce. Akşam yemeği yedikten sonra eğer hâlâ senden hoşlanıyorsam..."

Kaşlarını kaldırarak Alex'e bakıp boşluğu doldurmasını bekledi.

Ah. Metrodaki konuşmalarını kastediyordu. Alex bundan bu kadar rahatça söz etmesine şaşırmıştı. Bu, Daniel'ın hayatının normal olduğu son andı. Her şey ondan çalınmadan önceki son an. Bu hırsızlığın mimarı Alex olmasa da, kullandıkları el o olmuştu.

"Şey. Yakınındaki üniversitede yabancı film izlemeye gitmekle mi ilgiliydi?"

"Evet – ama *bu kadar* kesin olacağını tahmin etmiyordum. Artık üniversitedeki sinema eskisi kadar mümkün değil. Ancak..." Arkasındaki dolabı açıp uzandı ve en üstteki raftan bir şey aldı. Kocaman bir gülümsemeyle ona dönüp DVD kutusunu gösterdi. Solgun kapakta geniş kenarlı koyu renk bir şapka takan kırmızı elbiseli güzel bir kadının fotoğrafı vardı.

"Ta-da!" dedi.

"Onu nereden buldun?"

Gülümsemesi küçüldü. "Uğradığım ikinci el dükkânından. Hayır kurumu mağazası. Şanslıydım. Aslına bakarsan, bu harika bir film." Yüzünü inceledi. "Düşüncelerini okuyabiliyorum. *Bu aptalın gitmediği bir yer kaldı mı? Yarına kalmadan öleceğiz*, diye düşünüyorsun."

"Bu kadar çok kelime geçmedi. Ayrıca, durumun o kadar kötü olduğunu düşünseydim, şu anda Arnie'nin çalıntı kamyonetiyle kayıplara karışmakla meşgul olurduk."

"Yine de, düşüncesizce davranışım yüzünden çok üzgün olsam da, bu cevheri bulabildiğim için çok mutluyum. Buna bayılacaksın."

Alex kafasını salladı – karşı çıkmıyordu, sadece hayatının nasıl bu kadar tuhaflaştığını merak ediyordu. Tek bir yanlış hareket sonucunda, birden kendisini tanıdığı en kibar ve lekelenmemiş insanla altyazı okumaya mecbur bulmuştu.

Daniel ona doğru yaklaştı. "Hayır diyemezsin. Bir anlaşma yaptık ve üzerine düşen kısmı yerine getirdiğinden emin olacağım."

"Peki, izleyeceğim. Sadece neden hâlâ benden hoşlandığını açıklamanı istiyorum," dedi söze başladığında olduğundan daha somurtkan bir ifadeyle.

"Sanırım bunu yapabilirim."

Daniel bir adım daha atıp onu mutfak adasına doğru geri çekilmeye zorladı. Ellerini iki yanında olacak şekilde arkasındaki tezgâhın kenarına koydu ve ona doğru eğilirken, Alex saçlarının temiz, narenciye kokusunu aldı. O kadar yakındı ki, kısa süre önce tıraş olduğunu görebiliyordu – çenesi pürüzsüzdü ve alt kısmında küçük bir jilet kesiği vardı.

Daniel'ın yakınlığı Alex'in aklını karıştırdı ama yerinde gezegendeki başka biri olsaydı, bu onu korkuturdu. Daniel'ın onun için tehlikeli olmadığını biliyordu. Yine de ne yapmaya çalıştığını anlamadı, yüzünü onunkine doğru yaklaştırıp gözlerini kapatmaya başladığında bile. Yarı aralık dudakları onunkilerden bir nefes uzakta olana kadar onu öpmeye çalıştığı aklından hiç geçmedi.

Bunu fark etmek Alex'i ürküttü. Hem de çok. Ve ürktüğünde, bilincinin onayını gerektirmeyen tepkiler gösterirdi.

Kafasını eğip Daniel'ın kolunun altında geçerek kurtuldu. Birkaç metre ilerledikten sonra korkunun kaynağıyla yüzleşmek için arkasını döndü ve yarı çömelir pozisyona geçti. Elleri içgüdüsel olarak beline gidip takmadığı kemerini aradı.

Daniel'ın dehşete kapılan ifadesini görünce, Alex sanki karşısındaki ona bıçak çekip boğazına tutmuş gibi tepki gösterdiğini fark etti.

"Ah, üzgünüm. Üzgünüm! Şey, hazırlıksız yakalandım."

Daniel'ın korkusunun yerini şaşkınlık aldı. "Vay canına. Bu kadar hızlı hareket ettiğimi düşünmemiştim, belki de yeniden gözden geçirmeliyim."

"Ben sadece... Üzgünüm, *o* da neydi?"

Daniel'ın yüzünde hafif bir sabırsızlık belirdi. "Seni öpmek üzereydim."

"Öyle görünüyordu ama... neden? Yani neden *beni* öpmek istedin? Anlamıyorum... anlamıyorum."

Daniel kafasını iki yana sallayıp adaya yaslandı. "Hah. Aynı frekansta olduğumuzu sanıyordum ama şimdi kendimi, konuştuğum dili sonradan öğrenmiş gibi yetersiz hissediyorum. Burada *ne* olduğunu sanıyordun? Akşam yemeği randevusuyla? Ve o küçük zavallı mumla?" Masayı işaret etti.

Bunun üzerine ona doğru yürüdü ve Alex geri çekilmemek için kendini zorladı. Şaşkınlığı bir yana, gösterdiği aşırı vahşi tepkinin kaba olduğunu biliyordu. Daniel'ın hislerini incitmek istemiyordu. Çılgının teki olsa bile.

"Herhalde..." Daniel içini çekti. "*Herhalde* sana ne kadar sık... dokunduğumun farkındasındır." O noktada, bir elini uzatıp eklemleriyle ona dokunarak gösterecek kadar yakındı. "Geldiğim gezegende, bu tür şeyler kişinin romantik ilgi duyduğuna işaret eder." Tekrar ona doğru eğildi, gözlerini kıstı. "Lütfen, söyle bana, senin gezegeninde bu ne ifade ediyor?"

Alex derin bir nefes aldı. "Daniel, şu an yaptığın şey bir tür duygusal yoksunluk reaksiyonu," diye açıkladı. "Bunu daha önce de gördüm, laboratuarda..."

Daniel'ın gözleri kocaman oldu ve hemen geri çekildi. Yüzü tamamen allak bullaktı.

"Tecrübe ettiğin şeye karşı gösterdiğin doğal bir tepki ve aslına bakarsan, şartlar düşünüldüğünde oldukça hafif bir tepki," diye devam etti Alex. "Çok iyi durumdasın. Birçok insan bu noktada sinir krizi geçirirdi. Bu duygusal tepki daha önce yaşadığın bir şeye benzerlik gösterebilir, ama seni temin ederim ki, şu anda hissettiğin şey romantik ilgi değil."

Açıklama sırasında Daniel'ın duruşu değişti ama Alex'in teşhisi karşısında aydınlanmış ya da temin olmuş görünmüyordu. Kaşları çatıldı ve sinirlenmiş gibi dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı.

"Söylediğim gibi, bunun gibi bir şeyi daha önce laboratuarda da gördüm."

"'Bunun gibi bir şeyi mi?'" diye onun sözlerini tekrarladı Daniel. "Bahse girerim, laboratuarında birçok şey görmüşsündür, ama birine romantik ilgi duyduğumu bilmekte en yetkili kişinin ben olduğuma eminim." Sesi kızgın *geliyordu* ama gülümsüyor ve konuşurken ona yaklaşıyordu. "O nedenle, eğer argümanın anekdotsalsa..."

Alex, "Bu benim tek argümanım değil," diye yavaşça ve istemeye istemeye söze başladı. Bunlar söylemesi kolay şeyler değildi. "Kendimi işime vermiş olabilirim, ama tamamen habersiz değildim. Erkeklerin bana baktıklarında ne gördüklerini biliyorum, kim olduğumu bilenler... senin gibi. Ve bu tepkiyi anlayabiliyorum. Buna itirazım yok. Kardeşinin düşmanlığı – bu da normal ve mantıklı bir tepki. Bunu da daha önce birçok kez gördüm – korku, tiksinti, fiziksel egemenlik kurma isteği. Ben çok karanlık ve korkutucu bir dünyadaki öcüyüm. Hiçbir şeyden, ölümden bile korkmayan insanları korkutuyorum. Sahip olmakla gurur duydukları her şeyi onlardan alabilirim; kutsal saydıkları her şeye ihanet etmelerini sağlayabilirim. Ben kâbuslarında gördükleri canavarım." Bu her ne kadar üzücü olsa da, kendisinin kabul etmeye başladığı bir versiyonuydu.

Yabancıların, onu tanımayan insanların onu bir iblisten ziyade kadın olarak gördüklerinin farkındaydı. Morsa benzettiği otel müdürüne yaptığı gibi, gerektiğinde, narin ve kadınsı görünme yeteneğine başvurabilirdi. Erkek çocuğu gibi görünme yeteneğinden farksızdı. İkisi de aldatmacaydı. Ama onu kadın olarak gören yabancılar bile ona... *arzuyla* bakmamışlardı. Alex o kız değildi ve bunda bir sakınca yoktu. O da kendisine göre yetenekleriyle doğmuştu ve her şeye sahip olmak imkânsızdı.

Alex konuşurken nötr bir ifade takınıp sabırla bekledi.

"Söylediklerimi anlıyor musun?" diye sordu Alex. "Doğam itibarıyla romantik ilgi duyabileceğin biri olmaya uygun değilim."

"Seni anlıyorum. Ama seninle aynı fikirde değilim."

"Onca insan dururken özellikle de senin nasıl benimle aynı fikirde olamadığını anlamıyorum."

"Öncelikle, meselenin özü bu olmasa da, senden korkmuyorum."

Alex sabırsızca nefesini verdi. "Neden?"

"Çünkü artık kim olduğumu bildiğine göre, senden bana tehlike gelmeyeceğini biliyorum ve değişip şiddet görmesi gereken bir insana dönüşmediğim sürece hiçbir zaman bana zarar vermeyeceksin."

Dudaklarını yarı büzüştürüp somurttu. Haklıydı... ama yine de asıl mesele bu değildi.

"İkincisi, yine konunun özü olmasa da, bütün vaktini yanlış adamla geçirdiğini düşünüyorum. Sanırım yaptığın işin getirdiği bir risk olmalı."

"Olabilir. Ama etrafında dolanıp durduğun asıl mesele ne?"

Daniel bir kez daha Alex'in kişisel alanına girmişti. "Nasıl hissettiğim. Senin nasıl hissettiğin."

Alex yerinden kıpırdamadı. "Ne hissettiğinden nasıl emin olabilirsin? Hayatının en travmatik deneyimini yaşıyorsun. Bütün dünyanı kaybettin. Geri kalan tek şey tamamen güvenmediğin kardeşin, seni kaçıran/sana işkence eden kadın ve Arnie. O nedenle, kendini bana ya da Arnie'ye yakın hissetme ihtimalin yarı yarıyaydı. Bu çok basit, Stockholm sendromu Daniel. Ben hayatındaki tek dişiyim – başka seçeneğin yok. Mantıklı düşün; zamanlamanın ne kadar uygunsuz olduğunu düşün. Şiddetli fiziksel ve zihinsel ıstırabın ortasında doğan hislerine güvenemezsin."

"Bunu göz önünde bulundurabilirim, ancak bir şey var."

"Nedir?"

"Seni hayatımdaki tek dişi olmadan önce de istiyordum."

Alex bunu duymayı hiç beklemiyordu ve Daniel bu fırsattan yararlanıp ellerini hafifçe omuzlarına koydu. Avuçlarının sıcaklığı Alex'in üşüdüğünü fark etmesini sağladı. Ürperdi.

"Daha önce metroda hiçbir kadına çıkma teklif etmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Biraz hafife alınış olabilirim. Ortalama olarak üç hafta düzenli olarak iletişim kurduktan –ve kızın beni utanç verici sayılabilecek kadar teşvik etmesinin ardından– birini kahve içmeye davet edecek kadar cesaretimi toplayabiliyorum. Ama yüzünü gördüğüm andan itibaren, onu tekrar görebilmek için konfor alanımdan kilometrelerce uzağa sıçramaya razıydım.

Kafasını salladı. "Daniel, sana ilaç verdim. Ekstaziye benzer etkileri olan kimyasal bir bileşenin etkisi altındaydın."

"O zaman değildim. Hatırlıyorum. Beni 'şoke ettikten' önceki ve sonra farkı hissettim. İşler o zaman karışmaya başladı. Ve ilaçtan önce, zaten boğazıma kadar batmıştım. Takipçi bir sapık gibi görünmeden senin ineceğin istasyonda nasıl ineceğimi düşünmeye çalışıyordum."

Alex'in buna verecek bir karşılığı yoktu. Daniel'ın fiziksel yakınlığı sersemletici olmaya başlamıştı. Onu hâlâ hafifçe tutuyordu, yüzünü onunkine daha yakın olması için hafifçe eğdi.

Alex o ana kadar Daniel'ın söylediklerini gerçekten göz önünde bulundurmaya başlamamıştı. Onu kaçırdığından beri travmanın artçıları olduğunu düşündüğünden, Daniel'ın söylediği ve yaptığı her şeyin üstünü çizmişti. Onu bir denek gibi analiz etmiş, kendisini denklemden her zaman ayrı tutmuştu. Çünkü bunların hiçbiri onunla ilgili değildi. Ve yaşadığı şeyden sonra hepsi normal parametrelerdi.

Ona en son ne zaman bir adamın bu şekilde baktığını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiç kimse gelmedi.

Son üç senedir, kadın ya da erkek, karşılaştığı herkes potansiyel bir tehlike kaynağıydı. Öncesindeki altı sene boyunca, az önce acı verici bir şekilde açıkladığı gibi, iletişim kurduğu her erkeğin laneti olmuştu. Bu onu koleje ve tıp fakültesine ve romantizm hiç içermeyen birkaç kısa ilişkiye götürdü. Her şeyden önce o bir bilim insanıydı, buna rağmen yakınlık kurduğu adamların hepsi aynıydı. İlişkileri birlikte çok uzun vakit geçirmelerinden ve nüfusun yüzde 99.99'unun anlayamayacağı özel ilgi alanlarından kaynaklanıyordu. Her defasında, olağan bir şekilde birbirlerine razı olmuşlardı. Doğru düzgün bir ilişki yaşamamasına şaşırmamak gerekirdi.

Ve hiçbirinin yüzünde böyle bir ifadeye rastlamamıştı. Daniel ona çarpıcı bir şaşkınlık ve büyülenmişlikle bakıyordu... hırpalanmış, şiş yüzüne. İlk kez, tamamen beyhude bir sebepten ötürü berbat göründüğünü bilmek Alex'i dehşete düşürdü. Elleri gevşek bir şekilde iki yanından sallanıyordu. Ama şimdi birini kaldırıp saklanan bir çocuk gibi yüzünü olabildiğince örttü.

Daniel, "Bunu düşündüm," dedi; Alex onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Söylediklerimin farkındayım."

Alex kafasını iki yana salladı.

"Elbette, aynı şekilde hissetmiyorsan bunların hiçbirinin önemi yok. Bu gece kendimden fazla emin davrandım." Duraksadı. "Özellikle de, aynı dili konuşmadığımız düşünülürse, öyle değil mi? Seni yanlış okudum."

Daniel onun yanıt vermesini bekliyormuş gibi tekrar duraksadı, ama Alex'in ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Bana baktığında ne görüyorsun?" diye sordu Daniel.

Alex elini biraz indirip Daniel'ın, en başından beri anlamaya çalıştığı şaşırtıcı derecede dürüst yüzüne baktı. Bu ne tür bir soruydu? Çok fazla yanıt vardı.

"Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum."

Daniel gözlerini bir süre kısıp düşündü. Alex daha net bir şekilde düşünebilmek için bir adım geri çekilmesini dilerdi. Bunun üzerine bir tür darbeye hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Her şeyi ortaya dökmek en iyisi. Şu soruma cevap ver: Bana baktığında gördüğün en kötü şey neydi?"

Dürüst yanıt iyice düşünemeden Alex'in ağzından çıkıverdi. "Bir sorumluluk."

Alex bu kelimenin etkisinin ne kadar sert olduğunu gördü. Şimdi Daniel ona az önce dilediği alanı verdi ve Alex buna pişman oldu. Oda neden bu kadar soğuktu?

Daniel geri çekilirken kendi kendine kafasını salladı.

"Bu adil, bu son derece adil. Anlaşılan, ben bir aptalım. Seni tehlikeye attığımı unutamıyorum. Ayrıca–"

"Hayır!" Alex ona doğru tereddütle bir adım attı, açıklık getirmek istiyordu. "Kastettiğim bu değildi."

"Nazik olmak zorunda değilsin. Her konuda işe yaramaz olduğumun farkındayım." Belli belirsizce kapıya, ikisini de öldürmeye çalışan dışarıdaki dünyayı işaret etti.

"İşe yaramaz değilsin. Normal biri olmak kötü bir şey değil. Geri kalanını öğrenirsin. Ben... kozu kastediyordum." Alex kendisine hâkim olamamıştı – Daniel'ın yüzünde yıkılmış gibi bir ifade vardı. Alex ona doğru bir adım daha atıp kocaman, sıcak ellerinden birini buz gibi iki elinin arasına aldı. *Koz* kelimesi sayesinde gözlerindeki acının yerini kafa karışıklığına bırakması Alex'in kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Kevin ve benim kozdan bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Teşkilatın onu ortaya çıkarmak için seni koz olarak kullanması hakkında?"

"Evet, kendimi işe yaramaz olmaktan çok daha iyi hissettim şimdi."

"Bitirmeme izin ver." Alex derin bir nefes aldı. "Bana karşı kullanabilecekleri hiçbir şeyleri yoktu. Barnaby benim tek ailemdi. Departmanın havaya uçurmakla tehdit edebileceği, banliyöde birkaç çocuğuyla yaşayan bir kız kardeşim yoktu. Umursadığım kimse yoktu. Yalnızdım, evet, ama özgürdüm de. Sadece kendimi hayatta tutmak zorundaydım."

Daniel'ın, sözlerini düşünmesini ve ne söylemeye çalıştığını anlamasını izledi. Somut bir örnek vermek için uğraştı.

"Görüyorsun ya, eğer... seni ele geçirselerdi," diye açıkladı yavaşça, "seni bir şekilde bulsalardı... peşinden gelmek zorunda kalırdım." Bu o kadar doğruydu ki, Alex'i korkuttu. Neden doğru olduğunu anlamıyordu ama bu sözlerinin doğruluğunu değiştirmiyordu.

Daniel'ın gözleri kocaman oldu ve o şekilde donup kaldı.

"Ve kazanırlardı, bilirsin," dedi özür dilercesine. "İkimizi de öldürürlerdi. Ama bu seni bulmayı denemeyeceğim anlamına gelmezdi. Anlıyor musun?" Omuzlarını silkti. "Sorumluluk."

Daniel bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama tekrar kapattı. Lavaboya doğru yürüdükten sonra tekrar Alex'e döndü.

"Neden peşimden gelesin? Suçluluk hissedeceğin için mi?"

"Biraz," diye itiraf etti Alex.

"Ama beni bu işe karıştıran sen değildin. Beni senin için seçmediler."

"Biliyorum – bu yüzden biraz dedim. Belki yüzde otuz üç."

Daniel, sanki o komik bir şey söylemiş gibi hafifçe gülümsedi. "Peki ya diğer yüzde altmış yedilik kısım?"

"Yüzde otuz üçlük diğer kısmı... adalet olurdu? Bu doğru kelime değil. Ama senin gibi biri... bundan daha iyisini hak ediyor. Onlardan daha iyi birisin. Senin gibi birinin böyle bir dünyaya dahil olması doğru değil. Çok kötü bir israf."

Alex bu kadar sert kelimeler kullanmayı istememişti. Daniel'ın aklını bir kez daha karıştırdığını görebiliyordu. Daniel ne kadar sıra dışı olduğunun farkında değildi. Bu pis çukura ait değildi. Çok saf bir yanı vardı.

"Peki ya son yüzde otuz dörtlük bölüm?" diye sordu bir süre düşündükten sonra.

"*Bilmiyorum*," diye mırıldandı Alex.

Daniel'ın neden ve nasıl hayatında merkezi bir konum elde ettiğini bilmiyordu. Hiç mantıklı olmasa da, neden otomatikman gelecekte de orada olacağını düşündüğünü bilmiyordu. Kardeşi ona göz kulak olmasını istediğinde neden içtenlikle ve *mecburi* bir yanıt verdiğini bilmiyordu.

Daniel daha fazlasını duymayı bekliyordu. Alex çaresizce ellerini açtı. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Daniel hafifçe gülümsedi. "*Sorumluluk* artık kulağa o kadar da kötü bir kelime gibi gelmiyor."

"Bana öyle geliyor."

"Senin peşine düşselerdi, karşılarına çıkmak için elimden geleni yapacağımı biliyorsun. O nedenle, sen de benim sorumluluğumdasın."

"Bunu yapmanı istemem."

"Çünkü ikimiz de ölürüz."

"Evet, ölürüz! Benim için gelirlerse, *kaç*."

Güldü. "Bazen aynı fikirde olamayız."

"Daniel–"

"Sana baktığımda başka ne gördüğümü söylememe izin ver."

Daniel iç çektikten sonra uzanıp hafifçe parmak uçlarını

Alex'in elmacık kemiğine koydu. "Morluklar. Bunlar kalbimi acıtıyor. Ama sapkın ve yanlış olsa da, onlara minnettarım. Bu ne kadar utanç verici?"

"Minnettar mısın?"

"Aptal zorba kardeşim seni dövmeseydi, ortadan kaybolurdun ve seni bir daha bulmam mümkün olmazdı. Yaraların yüzünden yardımımıza ihtiyaç duydun. Benimle kaldın."

Son iki kelimeyi söylerken yüzünde beliren ifade oldukça huzursuzluk vericiydi. Belki de bunun sebebi Alex'in teninden çekmediği parmaklarıydı.

"Başka ne gördüğümü söyleyebilir miyim?"

Alex temkinli bir şekilde ona baktı.

"Tanıdığım bütün kadınlardan daha... *gerçek* bir kadın görüyorum. Tanıdığın herkesin önemsiz ve eksik görünmesine neden oluyorsun. Gölgeler ve illüzyonlar gibi. Karımı severdim, daha doğrusu –kendimde değilken anlayışlı bir şekilde dikkat çektiğin gibi– karım olduğunu sandığım fikri severdim. Ama o asla senin yanımda olduğun gibi yanımda olmadı. Sana çekildiğim gibi kimseye çekildiğimi hissetmedim ve seni ilk gördüğüm andan beri böyle hissediyorum. Sanki ilk kez yerçekimini *okumak* ve sonra düşmek arasındaki fark gibi."

Saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar ama sadece dakikalar ya da saniyeler geçmiş olmalıydı. Daniel önce sadece parmak uçlarıyla Alex'in elmacık kemiğine dokunduğu elini yavaşça aşağı indirip çenesini kavradı. Başparmağı hafifçe alt dudağına dokundu, Alex bunu hayal etmediğinden son derece emindi.

"Bu her açıdan mantıksız," diye fısıldadı.

"Lütfen beni öldürme."

Alex başını sallamış olabilirdi.

Alex diğer elini de onun yüzüne koydu – o kadar nazikti

ki, morluklarına rağmen Alex hiç acı hissetmedi. Canlı akım gibiydi, bir plazma küresini içeriden hissetmek böyle olmalıydı.

Dudakları hafifçe onunkilere dokunurken, Alex kendi kendine on üç yaşında olmadığını ve bunun ilk öpücüğü olmadığını hatırlattı... sonra Daniel ellerini Alex'in saçlarına götürdü ve ağzını ağzına doğru daha sıkı bastırdı, dudakları aralandı ve Alex'in düşüncesi yarım kaldı. Kelimelerin ardı ardına nasıl dizileceğini düşünemiyordu.

Nefesini tuttu –sadece küçük bir nefesti– ve Daniel yüzünü iki santimetre geri çekti, hâlâ başını uzun ellerinin arasında tutuyordu.

"Canını mı acıttım?"

Nasıl, *Beni öpmeye devam et*, diyeceğini hatırlayamıyordu, o nedenle ayak parmaklarının ucunda doğrulup kollarını boynuna dolayarak onu kendisine doğru çekti. Daniel onun isteğini yerine getirmeye dünden razıydı.

Daniel, Alex'in kollarının gerildiğini hissettiğinden ya da sırtının boylarındaki büyük farklılığa itiraz etmesinden, dudaklarını onunkilerden ayırmadan Alex'i belinden kavrayıp adanın tezgâhına oturttu. Alex içgüdüsel bir şekilde bacaklarını onun gövdesine doladı ve böylece vücutları sıcak bir şekilde birbirine kaynaştı. Parmakları Daniel'ın saçlarının arasında dolaştı, nihayet Alex kendi kendine, bu dağınık buklelerden hep hoşlandığını ve hiç profesyonelce olmasa da, Daniel baygınken parmaklarını onların arasında gezdirmenin tadını çıkardığını itiraf edebildi.

Öpücüğün çok dürüst ve *Daniel'a* özgü bir hali vardı, sanki kişiliği –kokusu ve tadıyla birlikte– aralarında uğuldayan elektriğin bir parçası olmuştu. Daha önce söylemeye çalıştığı şeyi, onun için ne kadar gerçek olduğunu anlamaya başladı. Daniel da onun için yeni bir şeydi, tamamen yeni bir dene-

yimdi. Sanki bu onun ilk öpücüğüydü, çünkü hiçbir öpücük bu kadar gerçekçi ya da analitik zihninden daha güçlü olmamıştı. Düşünmek zorunda değildi.

Düşünmemek harika bir histi.

Her şey Daniel'ı öpmekten ibaretti, sanki nefes alıp vermek gibi bir amacı bile yoktu.

Daniel onun boynunu, şakağını ve başının tepesini öptü. Alex'in yüzünü boynunun oyuğuna dayayıp iç çekti.

"Sanki bunu yapmak için yüzyıldır bekliyordum. Zaman devamlılığını yitirmiş gibi hissediyorum. Seninle geçen her saniye seni tanımadan önceki hayatımdan daha ağır basıyor."

"Bu kadar kolay olmamalı." Onu öpmeyi bırakınca, Alex tekrar düşünmeye başlamıştı. Buna mecbur olmamayı dilerdi.

Daniel onun çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunda... bir tuhaflık olması gerekmez mi? Burunların birbirine çarpması gibi. Demek istediğim, benim için uzun bir süre oldu, ama öyle hatırlıyorum."

Alex'in burnunu öptü. "Normalde, evet. Ama bu hiçbir açıdan normal değildi."

"Bunun nasıl olabildiğini anlamıyorum. İhtimaller astronomik bir şekilde buna karşı. Sen sadece benim için tuzağa düşürdükleri sıradan bir yemdin. Ve sonra, tesadüfen, tam da..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu.

Daniel, "Tam da istediğim gibi," dedi ve onu tekrar öpmek için eğildi. Ama hemen geri çekildi. "İtiraf ediyorum," diye devam etti, "girmeyi düşüneceğim bir bahis değil."

"Piyangoyu kazanma ihtimalin daha yüksek olur."

"Kadere inanıyor musun?"

"Elbette, inanmıyorum."

Daniel, Alex'in alaycı tonuna güldü. "O halde karma söz konusu değil, öyle mi?"

"O şeylerin hiçbiri gerçek değil."

"Kanıtlayabilir misin?"

"Kesin olarak kanıtlayamam. Ama aynı şekilde, kimse gerçek olduklarını kanıtlayamaz."

"O halde, bunun dünyanın en olasılık dışı tesadüfü olduğunu kabul etmek zorundasın. Ancak ben evrende bir denge olduğuna inanıyorum. İkimiz de kötü muamele gördük. Belki de bu bizim dengemizdir."

"Bu mantıkdışı–"

Daniel onun sözünü kesti, dudakları Alex'e söylemek üzere olduğu şeyi anında unutturdu. Kulağına ulaşana kadar elmacık kemiğinin üzerini öptü.

"Akılcılık abartılıyor," diye fısıldadı.

Sonra dudakları onunkilerle birlikte hareket etti, Alex'in ona katılmaktan başka çaresi yoktu. Bu mantıktan daha iyiydi.

"*Indochine*'den kurtulduğunu sanma," diye mırıldandı Daniel.

"Ha?"

"Film. Onu almak için hayatımızı tehlikeye attım, en azından–"

Bu kez Alex onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

Daniel, "Yarın," dedi nefes almak için ara verdiklerinde.

"Yarın," diye kabul etti.

BÖLÜM 16

Alex ertesi gün uyandığında hem beklenti içindeydi hem de kendini çok ama çok aptal hissediyordu.

Gerçekten, sanki Daniel'ın yüzünün bir kısmını görmeden, ellerinin dokusunu ya da nefesini boynunda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan tam bir düşünce paragrafı oluşturamıyordu. Ve elbette, beklenti hissi bundan kaynaklanıyordu.

Ama göz önünde bulundurulması gereken birçok pratik mesele vardı. Önceki gece ya da daha doğrusu, bu sabah, merdivenlerin tepesinde ona yüzüncü kez iyi geceler öpücüğü verirken, her şeyi enine boyuna düşünemeyecek kadar yorgundu. Uykuya dalmadan önce güvenlik önlemlerini aktif hale getirip gaz maskesini takacak enerjiyi bile zor bulmuştu.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi; o sırada ne tür bir çılgınlığa kalkıştığını düşünemeyecek kadar şaşkındı. Şimdi bile Daniel'ın bir yerlerde uyanık olduğu gerçeği dışında bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu ama bu onu biraz da korkutuyordu. Ya önceki gece çok doğal ve karşı koyulmaz gelen çılgın duygu patlaması buharlaşıp gittiyse? Ya birbirlerine söyleyecek hiçbir şey bulamayan yabancılar haline geldilerse?

Belki de böylesi bu hislerin devam etmesinden daha kolay olurdu.

Bugün ya da yarın, ya da ertesi gün, Kevin arayacaktı–

Ah, Kevin. Alex onun yeni gelişmelere vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu.

Kafasını iki yana salladı. Bu konuyla ilgisizdi. Çünkü bugün ya da yarın Kevin arayacaktı ve sonra sıçanların kaçışmalarına neden olacak o elektronik postayı gönderecekti. Kevin bir isim listesi oluşturacaktı. Kendi sıçanlarının peşine düşecekti ve eğer Alex de aynı anda harekete geçmezse, onun sıçanları tehlikenin farkına varınca yer altına kaçacaklardı. Bu durumda Alex, geri dönme ihtimalinin düşük olduğunu bilerek Daniel'ı burada bırakıp misilleme yapmaya gidecekti. Bunu nasıl açıklayacaktı? Ne kadar vakti vardı? En fazla iki gün mü? Ne kötü bir zamanlamaydı.

Daniel'la geçirdiği saatleri düşünerek güne başlamak doğru gelmiyordu. Bu dürüstçe değildi. Daniel planı duymuştu, ama Alex onun ne anlama geldiğini anlayacak kadar düşünmediğinden emindi. Yakında onu burada tek başına bırakması gerekecekti. Birlikte geçirdikleri zamanı ona saklanma sanatını öğreterek geçirmeleri çok daha iyi olurdu. Biraz daha atış talimi yapmalarının da zararı olmazdı.

Sonucu düşünmeye başladığı anda beklenti hissinin yerini, üzerine çöken bir korku aldı. Dün geceki davranışları sorumsuzcaydı. Daniel'ın ne düşündüğüne dair ufak bir fikri olsaydı, işler kontrolden çıkmadan her şeyi çözebilirdi. Aralarına uygun bir mesafe koyabilirdi. Ama tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Normal birini anlamaya çalışmak uzman olduğu bir alan değildi. Açıkçası, gerçek Alex'i çekici bulan birinin de normal olduğu söylenemezdi.

Dışarıda bir havlama duydu – köpekler ahırdan dönüyor-

muş gibi geliyordu. Hâlâ sabah mı yoksa öğlen mi olduğunu merak etti.

Temiz giysiler alıp kapının güvenliğini devre dışı bıraktı ve banyoya doğru ilerledi. Dişlerini fırçalayana kadar Daniel'ı görmek istemiyordu. Bu aptalcaydı. Onu tekrar öpemezdi. Bu ikisi için de hiç iyi olmazdı.

Koridor karanlık ve banyo boştu. Daniel'ın odasının kapısı açıktı ve ötesindeki oda boştu. Hızla yıkandı, aynada çok fazla vakit geçirmemeye çalışırken, yüzünün daha hızlı iyileşmesini diledi. Dudakları önceki günden daha berbattı, hâlâ şişlerdi, ama bu onun suçuydu. Süper yapıştırıcı uykusundayken kaymıştı ve alt dudağının ortasından aşağı inen koyu şerit ağzının şeklini kalıcı bir şekilde değiştirmeyi vaat ediyordu.

Merdivenlerden inerken televizyonun sesini duydu. Ön odaya girince, Daniel'ın düz ekranın altındaki konsola eğildiğini gördü. Ön kapı açıktı, ılık bir rüzgâr tel kapıdan içeri süzülüyordu. Kafasının arkasındaki bukleleri hareket ettiriyordu.

Kendi kendine homurdanıyordu. "Kim beş farklı girişe ihtiyaç duyar ki?" Elini gözlerine giren saçlarının arasında gezdirdi. "Bu bir DVD. Uzay mekiği fırlatmaya çalışmıyorum."

Daniel'ı karşısında görmek, Alex'in olduğu yerde durmasına neden oldu ve bir korkaklık dalgası arkasını dönüp çaktırmadan üst kata çıkmayı istemesine neden oldu. Söylemek istediği şeyleri ona nasıl söyleyecekti? Onu mutsuz etme düşüncesi birden umduğundan daha tiksinti verici geldi.

Lola kapının önünde tiz sesler çıkarmaya başlamıştı ve tel kapının ardından umutla ona bakıyordu. Daniel arkasını dönüp Alex'i görünce kocaman sırıttı. Dört uzun adımda odanın diğer tarafına ulaştıktan sonra kocaman sarılarak onu havaya kaldırdı.

"Uyanmışsın," dedi heyecanla. "Aç mısın? Omlet yapmak için her şeyimiz var."

"Hayır," dedi kendisini Daniel'ın ellerinden kurtarmaya çalışarak. Aynı anda karnı guruldadı.

Daniel onu yere bırakıp kaşlarını kaldırarak baktı.

"Demek istediğim, evet," diye itiraf etti Alex. "Ama önce biraz konuşabilir miyiz?"

Daniel içini çekti. "Analitik bir şekilde uyanacağını biliyordum. Başlamadan önce söylemek istediğim bir şey..."

Kafasını eğmek istedi. Suçluluk duygusu çok güçlüydü. Ama onu tekrar öpme isteği de güçlüydü. Bunu tekrar yapmak için şansı olup olmayacağını bilmiyordu. Çok nazik, yumuşak ve yavaş bir öpücüktü. Daniel dudaklarının durumunu fark etti.

Geri çekildiğinde –Daniel çekilmişti, o değil; Alex sanki kontrolünü tamamen yitirmiş gibiydi– içini çekme sırası Alex'teydi.

Daniel kollarını indirdi ama elini tutup Alex'i kanepeye yönlendirdi. Küçük elektrik akımları kolunda ilerledi ve tam bir aptal olduğu için sessizce kendisine kızdı. Ne olmuş ilk kez elini tutuyorsa? Kendisine gelmek zorundaydı.

Alex'in kapıya yaklaştığını gören Lola tekrar umutla havladı. Alex ona özür dilercesine bir bakış attı. Khan ve Einstein arkasında verandada kıvrılmış yatıyorlardı, Khan tüyden oluşan kocaman bir kayayı andırıyordu.

Daniel kumandayı önünden çekip televizyonun sesini kıstıktan sonra onu yere bıraktı. Sonra elini tutup onu yanına çekti. Hâlâ gülümsüyordu.

"Tahmin etmeme izin ver. Akıllıca davranmadığımızı düşünüyorsun," dedi.

"Aslına bakarsan... evet."

"Çünkü, ilişkimizin doğuşu düşünüldüğünde gerçekten

uyumlu olmamız imkânsız. Hollywood tarzı sevimli bir başlangıç olmadığını kabul ediyorum."

"Sorun bu değil." Daniel'ın eline baktı. Kendi elini tamamen sarmıştı.

Belki de yanılıyordu. Belki bu intikam planı doğru düzgün düşünülmemişti. Onu tekrar kaçmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Kaybettiği parayı tekrar kazanabilirdi. Chicago'ya girip Joey Giancardi'nin yanında çalışabilir, tekrar bir mafya doktoru olabilirdi. Artık onu ortadan kaldırma planı hakkında daha çok bilgi sahibi olduğu için, belki Aile onu koruması altına alabilirdi.

Ya da gözlerden uzaktaki bir restoranda çalışıp ekstra masrafları olmadan yaşayabilirdi – triptaminler, opioidler ve bubi tuzakları gibi. Dikkat çekmezse, elindeki kimliklerin ne kadar dayanacağını kim bilebilirdi?

"Alex?" dedi.

"Ben sadece geleceği düşünüyorum."

"Uzun vadeli uyumumuzu mu?" diye tahminde bulundu.

"Hayır, uzun vadeyi değil. Bu gece olacakları düşünüyordum. Ya da yarını." Nihayet kafasını kaldırıp ona baktı. Daniel'ın grimsi yeşil yumuşak gözleri sıkıntılı değil, biraz şaşkındı. Şimdilik.

"Kardeşin yakında arayacak."

Daniel suratını buruşturdu. "Vay canına. Bunu hiç düşünmemiştim." Ürperdi. "Sanırım yüz yüzeyken söylemektense, telefonda bundan gelişigüzel bir şekilde bahsetmek en iyisi – Kev, Alex'e âşık oldum, demek gibi, öyle değil mi?"

Esprili açıklamasını dile getirdiğinde Alex sinir sistemini dolaşan karıncalanmayı kesinlikle onaylamadı. Bu gelişigüzel bir şekilde söylenebilecek bir söz değildi. Söylememesi gerekirdi. Ama yine de, karıncalanmalar hissetti.

"Beni endişelendiren bu değil. Planı hatırlıyor musun?"

"Doğru yerde olduğunda, elektronik postayı göndereceğiz. Kimin harekete geçtiğini gözlemleyecek. Sonra onunla buluşup..." Cümlesini yarıda bıraktı ve birden kaşları çatıldı. "Sonra ikiniz – doğru kelime ne? Onları *temizleyeceksiniz*, değil mi? Bu çok tehlikeli olacak, değil mi? Kevin'ın her şeyi tek başına halletmesine izin veremez miyiz? Bana öyle geliyor ki, bunu umursamaz. İşini sevdiği izlenimine kapıldım."

"Anlaşmamız böyle değildi. Ayrıca, Daniel..."

"Ne?" Daniel'ın sesi daha sert çıkmıştı. Anlamaya başlıyordu.

"Bize karşı kullandıkları koz kötü adamlarla aynı ortamda olursa, ne Kevin ne de ben elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz."

Alex'in ağzından çıkan kelimelerin neredeyse fiziksel bir ağırlığı vardı, bunu izleyen sessizlik artçı sarsıntı gibiydi.

Daniel uzunca bir süre gözlerini kırpmadan ona baktı. Alex bekledi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu en sonunda. Sesi fısıltıdan ibaretti. "Sen hayatını tehlikeye atarken gerçekten beni burada başparmaklarımla oynamaya terk etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ve evet, izin vereceksin."

"Alex..."

"Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum."

"Bunun farkındayım, ama... bir türlü anlayamıyorum. Buna nasıl dayanacağım? Hiçbir şey bilmeden burada beklemeye? Alex, ben çok ciddiyim!"

Cümlenin sonuna doğru Daniel'ın sesi sabırsız bir hal almıştı. Alex ona bakmıyordu; gözlerini önündeki televizyona dikmişti.

"Alex?"

"Televizyonun sesini aç. *Hemen.*"

Daniel televizyona baktı, bir anlığına dondu, sonra yerdeki kumandayı almak için fırladı. Birkaç kez yanlış tuşa bastıktan sonra haber spikerinin sesi, stereo hoparlörlerden odaya yayıldı.

"–geçen hafta perşembe gününden beri kayıp, polis öğretmenlik yaptığı liseden kaçırıldığına inanıyor. Bulunması için verilecek bilgiler karşılığında yüklü bir ödül teklif ediliyor. Bu adamı gördüyseniz, lütfen aşağıdaki numarayı arayın."

Geniş ekranda Daniel'ın yüzü gerçek boyutundan dört kat büyük bir şekilde belirdi. Yıllıktan alınmış bir fotoğraftan ziyade bir enstantane fotoğrafıydı. Güneşli bir yerdeydi, kocaman gülümsüyordu, saçı karmakarışık ve terden sırılsıklamdı. Kollarını resimden kesilen iki kısa boylu kişinin omuzlarına dolamıştı. Bu çok güzel bir fotoğraftı, hem çekici hem de merak uyandırıyordu; yardım etmek isteyeceğiniz türden birine benziyordu. Ekranın altında kırmızı renkli bir 800'lü numara belirdi.

Fotoğraf kayboldu ve yerini yaşlı, yakışıklı bir erkek spikerle neşeli, sarışın bir kadın spiker aldı.

"Çok yazık, Bryan. Umarım en yakın zamanda ailesine kavuşur. Şimdi Marceline'le hava durumuna bakacağız. Haftanın geri kalanında hava nasıl görünüyor, Marcie?"

Görüntü ülkenin dijital haritasının önünde duran çekici kumrala geçti.

"Bu ulusal haber," diye fısıldadı Alex. Zihninde birçok senaryo dolaşmaya başladı.

Daniel televizyonun sesini kıstı.

"Okul polisi aramış olmalı," dedi Daniel.

Alex ona baktı.

"Ne?"

"Daniel, her gün kaç kişi kayboluyor haberin var mı?"

"Ah... hepsinin fotoğrafı haberlere çıkmıyor, değil mi?"

"Özellikle de, birkaç gündür kayıp olan yetişkin erkeklerinki." Kalkıp odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Saklandığın yerden çıkman için uğraşıyorlar. Bu ne anlama geliyor? Ne yapmaya çalışıyorlar? Kevin'ın beni öldürdüğünü mü sanıyorlar? Yoksa gerçeği anladığımı ve seni alıp gittiğimi mi? Bunun Kevin'la ilgisi olmalı. Bu *onun* da yüzü. Kaybettiğimi sanıyor olmalılar. Değil mi? Haberlerde yer almanı CIA benim departmanımdan daha kolay ayarlar. Tabii birlikte çalışıyorlarsa..."

"Kevin bunu görür mü?" diye endişelendi Daniel. "O Washington'da."

"Ne olursa olsun, Kevin yüzünü göstermez."

Alex bir dakika daha yürüdükten sonra tekrar Daniel'ın yanına oturdu. Bacaklarını altında toplayıp onun elini tuttu.

"Daniel, dün kimlerle konuştun?"

Rengi kızardı. "Sana söyledim. Kasadaki insanlar dışında kimseyle konuşmadım."

"Biliyorum, ama kimdi onlar? Kadın, erkek, genç, yaşlı?"

"Ee, marketteki kasiyer ellili yaşlarında Hispanik bir adamdı."

"Market kalabalık mıydı?"

"Biraz. Tek kasiyer vardı. Arkamda üç kişi sıra bekliyordu."

"Bu iyi."

"Ucuzcu dükkân ufaktı. Sadece ben vardım. Ama tezgâhtaki kadının televizyonu açıktı – bir yarışma izliyordu. Bana dikkatle bakmadı."

"Kaç yaşındaydı?"

"İlk adamdan daha yaşlıydı. Beyaz saçlıydı. Neden? Yaşlı adamlar daha fazla haber izler, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Olabilir. Üçüncü kişi kimdi?"

"Sanırım yeni mezun olmuştu. Okulun kapanıp kapanmadığını merak ederken orada çalıştığını fark ettim."

Birden midesinin ağırlaştığını hissetti. "Genç bir kız mıydı? Ve dost canlısıydı – fazla dost canlısı." Bu bir soru değildi.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

İçini çekti. "Daniel, sen çekici bir adamsın."

"En iyi ihtimalle, sıradanım. Ve onun yaşındaki bir kız için on yaş büyüğüm," diye karşı çıktı.

"Merak uyandıracak kadar yaşlısın. Dinle, önemi yok. Elimizden gelen birkaç şeyi yapacağız. Bundan sonra tıraş olmayacaksın ve dikkat çekmemek bir yana kafamızı bile *kaldırmayacağız*. Bunun dışında, kızın haberleri izlemediğini ummaktan başka elimizden bir şey gelmez. Ve umarım haber bu günlerde çocukların kullandığı sosyal medya sitelerinde yer almaz."

"Alabilir mi?"

"Akıllarına gelirse. Şu anda her şeyi deniyorlar."

Başını serbest eline yasladı. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil. Bu küçük macerada hepimiz hata yaptık."

"Sen yapmadın. Kendimi iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Son birkaç hafta içinde birkaç büyük hata yaptım."

Daniel ona inanamıyormuş gibi kafasını kaldırdı.

"Birincisi, Carston'ın elektronik postasını görmezden gelmedim. İkincisi, tuzağına düştüm. Üçüncüsü, takip cihazını gözümden kaçırdım. Dördüncüsü, ahırın çatısı için güvenlik önlemi almadım. Ve Kevin gaz maskesini çıkarma hatasını yaptı... Sanırım onun yaptığı hata olarak aklıma sadece bu geliyor, ulaşım seçeneğinin olmaması hariç. Serseri, sanırım bu raundu o kazandı."

"O da ilk başta hata yapmış olmalı, yoksa CIA ölü olduğunu düşünürdü."

"İyi noktaya değindin. Teşekkürler."

"Ama Arnie," dedi üzgün bir şekilde. "Arnie hâlâ çok başarılı."

"Sen de o çekilmez mükemmeliyetçilerden nefret etmiyor musun?"

Daniel güldü. "Hem de çok." Yüzündeki neşe hemen kayboldu. "Ama çok fazla hata yaptığını düşünmüyorum. Yani, söz konusu senin için en iyi olan olduğunda, evet. Ama bana sorarsan... bu tuzağa düştüğün için mutluyum."

Alex ona alaycı bir bakış attı. "Sence de bu romantizmi fazla ileri götürmek olmaz mı?" Birlikte geçirdikleri ilk geceyi aklından tamamen çıkarabilmeyi isterdi, gerekirse bir neşterle. O görüntülerin –boynunda gerilen sinirlerin, boğuk çığlıklarının– zihninde o kadar net ve keskin olmamasını isterdi. Canlılıklarını yitirmelerinin ne kadar zaman alacağını düşünürken ürperdi.

"Ciddiyim. Sen olmasaydın, peşime başka birini gönderirlerdi. Ve eğer o kişi Kevin'ı yenseydi, o zaman beni öldürürdü, değil mi?"

Alex onun içten gözlerine baktı ve tekrar ürperdi. "Haklısın."

Daniel uzunca bir süre ona baktıktan sonra içini çekti. "Şimdi ne yapacağız?"

Alex kaşlarını çattı. "Seçeneklerimiz sınırlı. Yüzüm henüz dışarı çıkmak için hazır değil. Ama seninkinden daha iyi durumda. O nedenle burada kalıp dikkat çekmemeye çalışarak yaşayabiliriz ya da kuzeye gidebiliriz. Bildiğim bir yer var. Burası kadar güzel ya da korunaklı değil. Yarasa mağaram yok." Son cümleyi söylerken sesindeki kıskançlığı gizlemedi.

"Buranın güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Değişir. Karar vermeden önce Arnie'nin kasaba hakkındaki görüşlerini duymak istiyorum. Kevin'ın fikrini almak da

fena olmaz. Umarım en kısa zamanda arar. Planlarımız biraz değişti. Sanırım istediğini elde edecek. En sonunda zafer onun olacak."

* * *

Gün uzadı. Alex televizyonu bırakmak istemiyordu. Haberi kaç kez yayınladıklarını ve kaç farklı kanalın buna yer verdiğini bilmek durumu pek değiştirmiyordu, ama yine de izlemek zorundaydı. Arnie, beklendiği gibi yeni durumu soğukkanlılıkla karşıladı, endişesini sadece kısılan gözleri belli ediyordu.

Alex Arnie'yi ihtiyacı olan şeylerin bir listesiyle Yarasa Mağarası'na yollamak istedi. SIG'i kendisi için istiyordu, ayrıca fazladan cephane ve Daniel için de Kevin'ın zulasında gördüğü kısa namlulu tabancayı istiyordu. Keskin nişancı tüfeği kapalı alanlarda kısa namlulu bir silah kadar işe yaramazdı. Tek bir saçmayla çok sayıda saldırganı etkisiz hale getirebilirdi.

Ayrıca, gaz maskesi avına da çıkmak istiyordu – Arnie için gaz maskesi bulamazsa, evi güvenlik önlemleriyle donatamazdı. Kevin'ın bu tür bir güvenlik özelliğini göz ardı ettiğini sanmıyordu ama belki de bu sadece onun gibi birinin aklına gelebilecek türden bir şeydi. Kendi dünyasında, Kevin muhtemelen sadece mermiler ve bombalardan endişe ediyor olmalıydı.

Ama bu şeyleri çok istese de, hazırlık yapmak için artık çok geç olabilirdi. Eğer haber ilk yayınlandıktan sonra flörtçü kız aradıysa –onların izlediğinden daha önce yayınlanmış olabilirdi– düşmanlarının araştırmaya başlamaları belli bir zaman alabilirdi. Birinin buraya gelip kasabada sorular sorması ve en sonunda olası ipuçlarını araştırmaya başlaması gerekiyordu. Ve o kişi şanslıysa, o zaman gözetleme başlardı. Bunun çoktan başlayıp başlamadığını bilmelerine imkân yoktu.

O ve Daniel pencereler örtülü bir şekilde evde kalsalar da, biri şu anda Arnie'yi izliyor olabilirdi. Arnie Yarasa Mağarası'na gezi düzenlerse, izleyen kişi onu takip edebilirdi. O noktada, TEBRİKLER, DOĞRU YERİ BULDUNUZ! ROKETATAR RAMPASI ALMAZ MIYDINIZ? yazan bir pankart açmaları daha iyi olurdu.

Yarasa Mağarası'nın varlığını ortaya çıkaracak hiçbir şey yapamazlardı.

En önemli savunmaları rahatlıkla ulaşabileceği yerdeydi, kısa süreli bir geri çekilme için mühim olan her şey sırt çantasındaydı – kategorilerine göre düzgün bir şekilde kilitli poşetlere ayrılmışlardı. Arnie'ye kamyoneti evin arkasına götürmesini istedi, iyice gizlenmiş tek bir adımda araca binebilecekleri kadar Arnie'nin yatak odasının penceresine yakındı.

Kevin'ın aramasını ya da acil durumlar için Daniel'a kullan-at telefonunun numarasını verecek kadar onlara güvenmiş olmasını diledi Araziye kurduğu Arnie'nin haberinin olmadığı ekstra güvenlik önlemleri olabilirdi.

Daniel üçü için akşam yemeği pişirdi, önceki gece kadar neşeli bir ortam olmasa da, yemek oldukça lezzetliydi. Alex ona malzemeleri idareli kullanmasını söyledi. Arnie için bile alışverişe çıkmak bir süre söz konusu olmayabilirdi.

Daniel'ın Arnie'nin varlığından habersiz olması Alex'i çok şaşırtıyordu – tam olarak habersiz sayılmazdı, ama ona hiç aldırmıyordu. Arnie'ye karşı kaba olduğu ya da onu göz ardı ettiği söylenemezdi, ama Daniel onun karşısındayken Alex'e yakınlık göstermekten çekinmiyordu. İki kez elini tutmuş ve bir kez tabaklarla yanından geçerken başının tepesini öpmüştü. Arnie, beklenildiği üzere, Daniel'ın sevgi gösterisine hiç tepki vermedi ama Alex bu konuda onun ne düşündüğünü merak ediyordu.

Arnie onlara öncülerin dürbünle araziyi izleyebileceği

gündüz vakti köpeklerin dönüşümlü olarak çitlerin etrafında dolaşacaklarını –dokuz buçuk kilometre boyunca– söyledi. Eğer herhangi biri evi izleyebilecek kadar yakına tünediyse, köpekler onu uyaracaktı. Bu açıklamadan sonra, her zamanki gibi erkenden yatağına çekildi. Alex ve Daniel kalıp akşam haberlerini izlediler.

Kanepede Daniel onun etrafına öylesine doğal bir şekilde kıvrılmıştı ki, hiç sıra dışı gelmiyordu. Hayatı boyunca yanında kendisini fiziksel olarak bu kadar rahat hissettiği birini hatırlayamıyordu. Annesi bile narin bir şekilde ona sarılır, nadiren sevgisini kelimeler ya da hareketleriyle belli ederdi. Alex'in Barnaby'ye olan yakınlığı sözlüydü, asla fiziksel olmamıştı. O nedenle başka birinin kucağına bacaklarını uzatırken kendisini beceriksiz ve çekingen hissedeceğini düşünse de tuhaf bir şekilde rahat hissediyordu. Sanki yakınlığı içinde bulundukları durumun stresini bir ölçüde hafifletiyordu.

Daniel'ın haberi tekrar ekranda belirdi, ama öncekine kıyasla programda daha geç yer aldı ve Alex spikerin bu haberden sıkıldığını görebiliyordu. Teşkilat kısa bir süreliğine bu haberin bültenlerde zorla yer almasını sağlayabilirdi ama ağların önemsiz bir hikâye olduğunu düşünmelerine engel olamazlardı. Elbette, bariz bir ikinci perde vardı.

"Seni uyarmam gerekir... eğer hâlâ aklına gelmediyse," dedi Alex.

Daniel konuşkan olmaya çalışsa da Alex onun sesindeki ihtiyatlılığı duyabiliyordu. "Gelmediğine eminim."

"Bu haber kısa sürede sonuç almalarını sağlayamazsa, basının onlar için çalışmasını sağlamak üzere bahsi yükseltmeleri gerekecek."

"Bahsi yükseltmek ne anlama geliyor?"

Alex, onun yüzünü görebilmek için geri çekildi, söyle-

mek zorunda olduğu şey yüzünden burnunu buruşturdu. "Hikâyenin daha müstehcen olduğundan emin olacaklar. Bir suçtan arandığını söyleyebilirler. Kaçırdığın ya da suistimal ettiğin bir öğrenci olduğunu uydurabilirler. Muhtemelen bu çizgilerde bir şey. Ama daha yaratıcı olabilirler."

Spiker seçim tahminlerine geçmiş olsa da, Daniel gözlerini yüzünden televizyonun ekranına çevirdi. Yüzü önce kıpkırmızı sonra bembeyaz oldu. Alex onun bu fikri iyice sindirmesine izin verdi. İyi bir adamın kötü bir adam olmak üzere olduğunu anlamasının ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordu.

"Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi kısık bir sesle. Bu tam olarak bir soru değildi.

"Hayır."

"En azından, ebeveynlerim hayatta olmadıkları için bunu göremeyecekler. Belki... arkadaşlarımın *hepsinin* buna inanacağını sanmıyorum."

"Ben inanmazdım," diye ona katıldı Alex.

Ona gülümsedi. "Çok uzak geçmişte olmayan bir noktada, birkaç milyon insanı öldüreceğimi düşünüyordun."

"O zaman seni tanımıyordum."

"Doğru."

Gece haberleri bitince, daha üstü kapalı bir şekilde birbirlerine iyi geceler diledikten sonra Alex temizliğe başladı. Bir anda evden ayrılmak zorunda kalabilirlerdi. Laboratuarını kaldırıp çantasına yerleştirdi ve sonra tayt ve siyah bir tişört giydi – bu gece kaçmak zorunda kalırlarsa, rahat giysiler giymiş olacaktı.

Yorgun olduğunu biliyordu, ama beyni yavaşlayamıyordu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Daniel haklı olabilirdi – belki de ilk büyük hataları hayatını kurtarmasını sağlayan iyi şeylerdi. Ama daha fazla hata yapma lüksü yoktu. Artık

sadece kendi hayatı tehlikede değildi. İçini çekti. Bir sorumluluğunun olmasının faydaları vardı ama yük kesinlikle daha ağırdı.

Hafif bir tıkırtı düşüncelerini böldü.

"Kapıyı açma," diye hemen uyarıda bulunup irkildi. Yatağı altında sarsıldı.

Kısa bir sessizliğin ardından Daniel, "Gaz maskesi mi takıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Sesin boğuk geliyor."

Yine duraksadı.

"Güvenlik sistemini devre dışı bırakman çok mu zor?" diye sordu merakla.

"Bana bir dakika ver."

Akım kablolarını sağlama almak bundan daha kısa sürdü. Alex maskesini başının üzerine itip kapıyı açtı. Kapı çerçevesine yaslanmıştı. Karanlıkta onu çok iyi göremiyordu ama yorgun ve üzgün göründüğünü düşündü.

"Endişelisin," dedi Daniel uzanıp hafifçe gaz maskesine dokunurken.

"Aslına bakarsan, hep bununla uyuyorum. Takmadığım zaman kendimi tuhaf hissediyorum. Bir sorun mu var?"

"Olanların dışında mı? Hayır. Ben sadece... yalnız hissettim. Uyuyamadım. Seninle olmak istedim." Tereddüt etti. "İçeri girebilir miyim?"

"Ee, olur." Bir adım geri çekilip ışığı yaktı.

Etrafına bakarken Daniel'ın yüzünde yeni bir ifade belirdi. "Kevin'ın sana verdiği oda *bu* mu? Neden bir şey söylemedin? Benim odamı almalısın!"

"Burada rahatım," dedi Alex. "Zaten yataklara pek düşkün değilim. Tavşan uykusunda olmak daha güvenli."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Küçük bir depoda sıkışıp kaldığını bildiğim sürece iki kişilik bir yatakta uyuyamam."

"Gerçekten, benim hoşuma gidiyor."

Daniel önce şüpheyle, sonra çekingenlikle baktı. "Kendimi içeri davet edecektim ama sana bile yeterli yer yok."

"Kasaları kenara itebiliriz..."

"Daha iyi bir fikrim var. Benimle gel." Elini uzattı.

Alex ne yaptığını düşünmeden onun elini tuttu. Karanlık koridorda banyonun kapısının önünden geçip onun odasına vardılar. Komodindeki küçük lamba dışında odada hiç ışık yoktu.

Çok güzel bir odaydı, kendi depo alanından ziyade Kevin'ın estetik anlayışına daha uygundu. Odanın ortasında beyaz yorganla örtülü ve ustalıkla tamamlanmamış kütüklerden yapılmış dört ayaklı kocaman bir yatak vardı. Ahşabın tonuyla uyumlu altın rengi bir battaniye ayakucuna seriliydi.

"Gördün mü?" dedi Daniel. "Berbat durumunu gördükten sonra burada uyumam imkânsız. Kendimi kötü bir adam gibi hissederim."

"Odamı değiştiremem. Çoktan kablolarımı döşedim."

Bir süre kapının girişinde ne yapacaklarını bilmeden durdular.

"Aklımda konuşmak istediğim belirli bir şey yoktu. Sadece senin yanında olmak istedim."

"Sorun değil. Ben de uyumuyordum."

"Birlikte uyumayalım," dedi Daniel, sonra kıpkırmızı olup utançla güldü. "Bu kulağa hiç doğru gelmedi." Tekrar elinden tutup Alex'i büyük yatağa doğru çekti. "Dinle, kusursuz bir centilmen olacağıma söz veriyorum," dedi. "Seni görürsem, kendimi daha az gergin hissederim."

Alex, kalın beyaz yorganın üzerinde Daniel'ın yanına tırmandı, onunla birlikte beceriksizliğine güldü ve içten içe kusursuz bir centilmen olmasını *isteyip istemediğini* merak etti. Kendi kendine bunun bu tür düşünceler için uygun zaman

olmadığını sertçe hatırlattı. Belki hayatlarının tehlikede olmadığı bir gün olabilirdi. Tabii o gün gelirse.

Daniel onun elini tuttu ama ona alan tanıdı. İkisi de kuş tüyü yastıklara sırtüstü uzandılar. Serbest elini başının arkasına koyup ona baktı.

"Evet, gördün mü, böylesi daha iyi."

İyiydi. Bu hiç mantıklı değildi –güvenli odasının dışında, silahlarından çok uzaktaydı– ama çelişkili bir şekilde kendisini daha güvende hissediyordu.

"Evet," diye katıldı Alex. Gaz maskesini kafasından çıkarıp yanına koydu.

"Elin soğuk."

Daniel onun karşılık vermesine fırsat vermeden doğrulup yatağın ayakucundaki battaniyeyi aldı. Onu silkip üzerlerine örttü. Tekrar uzandığında ona daha yakındı. Omuzları onunkilere değiyordu ve tekrar elini tutarken kolunu onunkinin üzerine attı.

Hayatta kalmaya çalıştıkları düşünülürse, Alex neden hiç önemi olmayan şeylerin son derece farkındaydı?

"Teşekkürler," dedi.

"Yanlış anlama –bunu büyük bir iltifat olarak görüyorum, seninle birlikte olmayı hafife almıyorum– ama sen buradayken uyuyabileceğime inanıyorum."

"Ne demek istediğini biliyorum. Yorucu bir gün oldu."

"Evet," diye şiddetle ona katıldı Daniel. "Rahat mısın?"

"Rahatım. *Yanlış* anlama, ama bir ara gaz maskemi takabilirim. Bu sadece tuhaf bir uyku alışkanlığı."

Gülümsedi. "Oyuncak ayıya sarılmak gibi."

"Aynen öyle ama sevimli değil."

Ona doğru yuvarlanıp alnını şakağına dayadı. Alex gözlerini kapatırken Daniel'ın kirpiklerinin yanağına değdiğini hissedebiliyordu. Sağ kolunu beline doladı.

"*Bence* çok sevimlisin," diye fısıldadı. Sesi yarı uykuya dalmış gibi çıktı. "Ve elbette, korkutucu şekilde tehlikelisin." Esnedi.

Alex, "Çok tatlısın," dedi ama Daniel'ın onu duyduğundan emin değildi. Nefeslerinin arası uzadığı için çoktan uykuya daldığını düşündü.

Birkaç dakika bekledikten sonra serbest elini dikkatle uzatıp Daniel'ın buklelerine dokundu. Çok yumuşaklardı. Parmakları yüz hatlarını takip etti, bilinçsizken son derece sakindi. Onun dünyasına kesinlikle ait olmayan masum ve sakin yüzdü bu. Alex bu kadar güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu.

Gaz maskesini arkasında unutup elini sahiplenici bir şekilde Daniel'ın boynuna dolayarak uykuya daldı.

BÖLÜM 17

Kevin aramadı.

Daniel bunu tuhaf bulmuş gibi görünmüyordu, ama Alex Arnie'nin omuzlarında ekstra gerginlik gözlemlediğini düşündü.

Çok uzun sürmüştü.

Anladığı kadarıyla, Kevin işin içinde olduğundan emin oldukları tek kişiyi –Carston'ı– takip edebileceği bir pozisyona geçmek zorundaydı. Washington'a acele etmeden iki günde varabilirdi. Alex oraya varınca eski patronunu nerede bulacağını Kevin'a söylemişti. En fazla birkaç saatlik işti. Carston olması gerektiği yerde değilse, Kevin'ın araması gerekiyordu. Ne yapıyordu?

Yoksa başına bir şey mi gelmişti? Bu olasılıktan Daniel'a bahsetmek için ne kadar beklemeliydi?

Paranoyasına yeni bir endişe eklendi. Evin başka bir kısmındayken harekete geçirebilmesi için kapıdan odasına giden bir başka kablo döşedi. Giriş katın tamamına kablo döşeyememesi onda büyük bir hayal kırıklığı yaratıyordu. Keşke bir gaz maskesi daha olsaydı.

İyi açıdan bakacak olursa, saklanarak geçirdiği her saatin yüzüne yardımı dokunuyordu. Düşük vatlı ampullerin altında bol makyajla, üç hatta dört saniye dikkatlerden kaçabilirdi.

Bekleyiş sıkıntı, stres ve tuhaf bir mutluluk karışımıydı. Kaderine terk edilmiş bir mutluluk, süre sınırı olan bir mutluluk, ama bu bütün bedenini sarmasına engel değildi. Şu anda çok karanlık bir yerde, avın giderek yaklaşan ritmi kulaklarını dolduruyor olmalıydı, ama aksine yüzünden gülümsemesi hiç eksik olmuyordu. Daniel'ın da onun kadar sersem olmasının hiç yardımı dokunmuyordu. Ertesi gün öğleden sonra haberleri izlerken bu konuda konuştular.

Arnie diğer hayvanlarla ilgilenmeye gidince, Alex gizlice Lola'yı içeri aldı –kapıyı köpeklerin yüzüne kapatmak zorunda kaldıkları için kendisini kötü hissediyordu; bu kabalıktı– Einstein ve Khan da onunla birlikte içeri geldiler. Bu odanın bir anda köpeklerle dolmasına neden oldu. Alex, Arnie'nin kızmamasını umdu. Köpekler arada sırada içeri giriyor olmalıydılar, yoksa çamaşır odasında bir köpek kapısı olmazdı. Köpeklerin eğitimlerinin bir parçası olarak mı, bir erken alarm sistemi olarak mı, yoksa Arnie'nin alerjisi olduğu için mi genellikle dışarıda tutulduklarını bilmiyordu – gerçi son seçenekse, yanlış hayat tarzını seçmiş demekti.

Lola düşük gıdısını ve kulaklarını Alex'in kalçasına yasladı, kısa süre içinde salyalarını akıtacağı kesindi. Einstein kuralları çiğnedikleri için heyecanla kuyruğunu sallayarak kanepede Daniel'ın yanına atladı. Khan kanepenin önünde kendisini uzun bir divana dönüştürdü. Programın sıkıcı açılış hikâyesinden sonra –doğal olarak politikaya odaklıydı, sanki herhangi bir şey olmasına daha bir sene yokmuş gibi– Daniel uzun bacaklarını Khan'ın sırtına uzattı. Khan umursuyor gibi görünmüyordu. Alex Lola'nın kulaklarını okşadı ve Lola kuyruğunu sertçe yere vurdu.

Hayatı boyunca hiç böyle bir konumda olmamış olsa da, her şey rahat ve *tanıdık* geliyordu. Sevimli ve tehlikeli olduğunu düşünen bir adamla el ele tutuşması bir yana hiç canlı

şeyler tarafından etrafı sarılmamış, onlara dokunmanın, nefes aldıklarını duymanın nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmemişti. Daniel bütün hikâyesini bilmesine rağmen hâlâ ona bu şekilde bakabiliyordu...

Bu düşünce aklından geçerken gözlerini otomatikman ona çevirdi ve Daniel'ı da ona bakarken buldu. Daniel kocaman, neşeli bir şekilde sırıttı –iki günlük sakalı beklenmedik bir şekilde haşin görünmesine neden olmuştu– hiç düşünmeden gülümseyerek karşılık verdi. Göğsünde türlü türlü duygu baloncukları kabardı ve bunun tattığı belki de en güzel his olduğunu anladı.

İçini çektikten sonra inledi.

Daniel televizyona baktı ama reklamlar vardı. "Ne oldu?"

"Kendimi sersem gibi hissediyorum," diye itiraf etti Alex. "Aptal. Neşeli. Neden her şey bu kadar pozitif geliyor? Mantıklı düşünceler oluşturamıyorum. Endişelenmeye çalışsam da, gülüp duruyordum. Aklımı kaçırıyor olabilirim ve bunu olması gerektiği kadar önemsemiyorum. Kendimi yumruklamak istiyorum, ama yüzüm yeni iyileşmeye başladı."

Daniel güldü. "Sanırım âşık olmanın dezavantajlarından biri de bu."

Karnı yine karıncalandı. "Sence olan bu mu?"

"Bana öyle geliyor."

Kaşlarını çattı. "Kıyaslayabileceğim bir şey yok. Ya gerçekten aklımı kaçırıyorsam?"

"Kesinlikle aklın başında."

"Ama insanların bu kadar çabuk âşık olabileceklerine inanmıyorum." Doğrusu, Alex *aşka*, romantik aşka hiç inanamıyordu. Kimyasal tepkiler olduğu kesindi; cinsel çekim, evet. Uyum, evet. Arkadaşlık. Sadakat ve sorumluluk. Ama *aşk* ona fazla peri masalı gibi geliyordu.

"Ben... şey, ben de inanmazdım. Demek istediğim, ilk

görüşte hoşlanmaya hep inandım. Bunu yaşadım. Ve şu anda bana olan şey kesinlikle bu." Yine sırıttı. "Ama ilk görüşte aşk? Bunun hayal olduğundan emindim."

"Elbette, öyle."

"Ama..."

"Aması yok, Daniel."

"Ama o metroda bana bir şey oldu, tecrübelerim ya da açıklama becerimin çok ötesinde bir şey."

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Haberlerin bitiş müziği çalmaya başladığı sırada televizyona baktı.

Bu Daniel'ın da dikkatini çekti. "Kaçırdık mı?"

"Hayır, yer vermediler."

"Ve bu iyi bir şey," dedi, sesinde hafif bir gerginlikle.

"Birkaç farklı anlamı daha olabilir. Bir, hikâyeyi ortaya attılar, istedikleri sonucu alamayınca sönmesine izin verdiler. İki, hikâye değişmek üzere."

Daniel savunmacı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. "Bir sonraki versiyonu sence ne zaman görürüz?"

"Eğer öyle olacaksa, çok yakında görürüz."

Üçüncü bir olasılık daha vardı, ama Alex bunu yüksek sesle dile getirmeye hazır değildi. Haber ondan istediklerini elde ettilerse, bir diğer deyişle, Kevin'ı ele geçirdilerse, kesinlikle ortadan kalkacaktı.

Kevin'ın kolay kolay onlardan vazgeçmeyeceğini bilecek kadar karakterini çözdüğünü düşünüyordu. Departman onu yakalarsa hikâyenin en inanılır versiyonunu onlara anlatacak kadar akıllıydı. Daniel'ı kurtarmak için çok geç kalmıştı ve –Zakkum'u öldürdükten sonra– intikam almak için Washington'a gitmişti. Bir süreliğine bu hikâyeye bağlı kalabilirdi... öyle olmasını umuyordu. Şu sıralar sorgulamaları kime yaptırdıklarını bilmiyordu. Eğer o kişi işinde iyiyse – Kevin eninde sonunda gerçeği söyleyecekti. Kevin'ın en büyük hayranı olmasa da, şu anda onun için endişeleniyordu.

Elbette, yaralanmaya hazırlıklı olmalıydı, onun olduğu gibi. Hatta şimdiye kadar ölmüş bile olabilirdi.

Yarasa Mağarası ya da değil, Kevin gece yarısına kadar aramazsa, gitme zamanı gelebilirdi. Şansını zorladığında bunu hissedebiliyordu.

Bütün mutlu düşünceleri söndü. En azından, bu tamamen aklını kaçırmadığını gösteren bir işaretti. Şimdilik.

Arnie geri dönmeden köpekleri verandaya çıkardılar, yine de hayvan kokusunun onları ele vereceği bir gerçekti. Daniel makarna için etli sos hazırlamaya başladı ve Alex de basit kısımlarda –konserveleri açmak, baharatların ölçüsünü belirlemek gibi– ona yardım etti. Yan yana iş yapmak zahmetsiz ve samimiydi, sanki yıllardır bunu yapıyorlardı. Daniel'ın bahsettiği duygu bu muydu? Birlikteliğin tuhaf kolaylığı? Teorisine inanmasa da, buna hiçbir açıklama getiremediğini kabul etmek zorundaydı.

Daniel çalışırken mırıldanıyordu, ilk başta çıkaramadığı tanıdık bir melodiydi. Birkaç dakika sonra o da mırıldanmaya başladı. Farkında olmadan Daniel şarkının sözlerini söylemeye başladı.

"*Guilty feet have got no rhythm*," diye söyledi.

"Bu şarkı senden daha eski değil mi?" diye sordu Alex bir süre sonra.

Daniel şaşırmış görünüyordu. "Ah, yüksek sesle mi söylüyordum? Özür dilerim, kendimi tutmazsam yemek pişirirken bunu yapabiliyorum."

"Sözlerini nereden biliyorsun?"

"'Careless Whisper' tüm zamanların en popüler karaoke şarkılarından biridir. Seksenler gecesinde onu çok iyi söylerim."

"Karaokeyi sever misin?"

"Hey, öğretmenlerin eğlenmeyi bilmediğini kim söyle-

miş?" Ocaktan uzaklaştı, sosa bulanmış kaşık sağ elindeydi ve sol eliyle ona gevşek bir şekilde sarıldı. Onu bir kez etrafında döndürdükten sonra sert yanağını onunkine bastırdı ve "*Pain is* ah-all *you'll find*," diye söylemeye devam etti. Sonra tekrar ocağa döndü ve bir daha asla dans etmeyeceğini söylerken neşeyle dans etti.

O sersem gülümseme Alex'in yüzünde tekrar belirirken, *Aptal olma*, dedi aklı ona.

Kapa çeneni, diye vücudu karşılık verdi.

Daniel'ın radyoda işitilebilecek bir sesi yoktu, ama hoş, ince bir tenordu ve şevkiyle eksikliklerini kapatıyordu. Köpeklerin kapıda Arnie'yi karşıladıklarını duyduklarında "Total Eclipse of the Heart'ı" tutkulu bir şekilde düet yapıyorlardı. Alex hemen sustu, yüzü kıpkırmızı oldu, ama Daniel utancının ya da Arnie'nin içeri girdiğinin farkında değil gibi görünüyordu.

"'I really need you tonight! (Bu gece sana gerçekten ihtiyacım var!)' diye bağırdığı sırada Arnie kafasını sallayarak kapıdan içeri girdi. Alex Kevin'ın eğlenceli mi yoksa Arnie'yle burada yalnızken hep ciddi mi olduğunu merak etti.

Arnie yorum yapmadan tel kapıyı arkasından kapattı ve taze ılık havanın soğan, sarımsak ve domates kokusuna karışmasına izin verdi. Artık dışarısı karanlık ve içerisi aydınlık olduğu için evi izleyen biri varsa o ve Daniel'ın odanın rahatlıkla görülebilecekleri kısmına gitmeden önce dış kapının kapalı olduğundan emin olmak zorundaydı.

"Köpeklerden herhangi bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Arnie'ye.

"Hayır. Bir şey bulsalardı, onları duyardın."

Kaşlarını çattı. "Haber yayınlanmadı."

Alex ve Arnie birbirlerine baktılar. Arnie gözlerini Daniel'ın sırtına çevirdikten sonra tekrar ona döndü. Ne sordu-

ğunun farkındaydı ve hayır dercesine kafasını salladı. Hayır, Daniel'la Kevin ve sessizliğinin ne anlama gelebileceği hakkında konuşmamıştı. Arnie'nin gözleri fiziksel olarak stres altında olduğunu belirtircesine kısıldı.

Arnie'nin iyiliği için bir an önce burayı terk etmeleri gerekecekti. Eğer biri Daniel ve Alex'i bu evle ilişkilendirirlerse, bu Arnie'yi tehlikeye atardı. Kamyoneti alıp gitmelerini anlayacağını umuyordu.

Akşam yemeği sakindi. Daniel bile durgundu. Alex yalnız kalır kalmaz ona Kevin'la ilgili endişelerinden söz etmeye karar verdi. Bir gece daha doğru düzgün uyumasına izin vermek güzel olurdu, ama sabah olmadan yola çıkmak zorundalardı.

Yemeklerini bitirdikten sonra –geriye tek bir makarna bile kalmamıştı; Arnie'nin bu açıdan evinde misafirlerin olmasını özleyeceğini düşünüyordu– Arnie haberleri açmaya giderken, Alex masayı toplamaya yardım etti. Haber sırası neredeyse hiç değişmemişti. Spikerle birlikte kelimesi kelimesine tekrar edebileceğini düşündü. Arnie bugün haberleri üç kez izlememişti; kanepeye oturdu.

Alex tabakları durulayıp bulaşık makinesine doldurması için Daniel'a uzattı. Köpeklerden biri tel kapıdan sızlanmaya başladı, muhtemelen Lola'ydı. Alex öğleden sonra onları çok fazla şımartmamış olduğunu umdu. Köpeklere düşkün olduğunu hiç düşünmemişti, ama sürünün sıcak ve dostça varlığını özleyecekti. Belki günün birinde –Kevin hâlâ hayattaysa ve planları işler durumdaysa– bir köpek alabilirdi. Bütün mutlu düşünceleri gerçekse, belki Kevin Lola'yı ona satardı. Bu muhtemelen pratik bir–

Hafif ve hızlı bir *pat* sesi düşüncelerini böldü – yersiz bir sesti. Yere düşen bir alet ya da sertçe kapattığı bir dolap görmeyi umarak gözlerini Daniel'a çevirirken, zihninde bir sürü

şey dolaştı. Bedeni beyniyle birlik olunca, verandadan intikam arzulayan büyük bir bağırışın yanı sıra kötü bir hırlama duydu. Bir başka *pat* sesi duyuldu, köpeklerin gürültüsünün yanında oldukça sessizdi ve intikam dolu hırlamalar yerini şaşkın ve acı dolu tiz seslere bıraktı.

Daniel kapıya doğru dönerken Alex onu yere yatırdı. Ondan daha ağırdı ama dengesini yitirdiği için rahatlıkla yere serildi.

"Şşş," diye şiddetli bir şekilde kulağına fısıldadıktan sonra üzerinden emekleyip adanın kenarına ulaştı ve etrafına bakındı. Arnie'yi göremiyordu. Tel kapıya baktı – üst panelin ortasında küçük yuvarlak bir delik vardı. Köpeklerin ve televizyonun sesine rağmen dinlemeye çalıştı ama Arnie'nin olduğu yerden hiçbir ses duyamıyordu.

Atış çok uzaktan yapılmış olmalıydı yoksa köpekler önceden hissederlerdi.

"Arnie!" diye boğuk bir şekilde fısıldadı.

Yanıt alamadı.

Yemek masasına doğru yerde kayarak ilerledi, sırt çantası oturduğu sandalyenin bacağına yaslıydı. PPK'sını kilitli şeffaf poşetten çıkarıp yerde Daniel'a doğru attı. İki eline de ihtiyacı olacaktı.

Daniel adanın yarısına kadar ulaşan silahı kapıp kenara doğru eğildi. Tabancayla alıştırma yapmamıştı, ama bu mesafeden pek fark edeceğini sanmıyordu.

Alex yüzüklerini ve kemerini taktı.

Daniel bir saniye içinde ayağa kalkıp dirseklerini tezgâha yasladı. Ateş edebileceğinden emin görünüyordu. Yemek odasının ana salona doğru çıkıntı yaptığı duvara doğru hızla ilerledi. Hareket ederken bir elin kapının kolunu aşağı ittiğini gördü – ama o bir el değildi. Siyah tüylü bir pençeydi.

Demek Kevin'ın standart yuvarlak kapı kollarını tercih etmemesinin estetikten farklı sebepleri vardı.

Einstein odaya girerken Alex tekrar rahat bir nefes aldı; Khan ve Rottweiler da onu izlediler. Lola'nın dışarıda acıyla kesik kesik soluduğunu ve dişlerini sıktığını duyabiliyordu.

Köpekler sessizce Daniel'ın etrafında toplanıp tüylü bir kalkan oluştururken, Alex savaş ayakkabılarını giyip bir cebine idam kablosunu, diğerine tahta kulpları attı.

"Emri ver," diye Daniel'a fısıldadı.

Saldırgan her an içeriye koşabilirdi ama köpekler konusunda tetikte olmak zorundaydı. Mümkünse, uzak mesafe tüfeğini daha büyük delikler açan bir şeyle değiştirirdi. Bu tür köpekler birçok acıya dayanırlardı.

"Protokolden çık?" diye Daniel emin değilmiş gibi fısıldadı.

Einstein'ın kulakları titredi. Boğuk bir şekilde havladıktan sonra mutfağın diğer ucuna koşup tiz sesler çıkardı.

"Onu takip et," dedi Alex Daniel'a. Eğilerek duvarla ada arasındaki boşlukta ilerledi.

Daniel doğrulmaya başladı, ama Alex herhangi bir şey söyleyemeden Einstein yanına koşup Daniel'ın elini ağzına aldı. Daniel'ı tekrar yere doğru çekti.

"Eğil," diye fısıldayarak tercüme etti.

Alex'in beklediği gibi Einstein onları çamaşır odasına yönlendirdi, Khan ve Rottweiler da onları takip ettiler. Ana salondan karanlık koridora geçerken, Arnie'yi görmeye çalıştı. Önce sadece bir elini görebildi, hareketsizdi, ama sonra karşı duvardaki lekeyi fark etti. Kanla karışık beyin parçaları olduğu belliydi. O nedenle, onu da beraberlerinde sürüklemenin anlamı yoktu. Arnie için çok geçti. Ve saldırganın keskin nişancı olduğu belliydi. İyi haberler gelmeye devam ediyordu.

Einstein çamaşır odasında durup koridordaki bir dolabı eşelemeye başlayınca Alex şaşırdı. Daniel kapıyı açtı ve Einstein yanından geçip içerideki bir şeyi çekiştirdi. Alex iyice yaklaştığı sırada ağır bir post yığını üzerine düştü.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Daniel kulağına.

Yığını yokladı. "Sanırım bu bir kürk palto – ama başka bir şey var. Bu çok ağır..." ellerini hızla paltonun üzerinde ve kollarında gezdirdi; kürkün altında sert ve dikdörtgen bir şey vardı. Elini kürkün koluna sokup incelediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. En sonunda, parmakları ne olduğunu çözdü. Kısa bir süre önce Kevin'ı Yarasa Kostümünden çıkarmamış olsaydı, ne olduğunu anlayamazdı.

Einstein üzerlerine bir başka ağır kürk yığını çekti.

"Kevlar kaplılar," diye fısıldadı.

"Onları giymeliyiz."

Alex elinde tuttuğu kürkü kafasına geçirerek güçlükle giydi. Kevlar mantıklıydı ama neden kullanışsız kürkü tercih etmişti? Kevin köpekleri soğuk havada mı eğitmişti? Bu sadece soğuk mevsim için bir hazırlık mıydı? Burası hiç o kadar soğuyor muydu? Ama kollarını –elbette onun için çok uzunlardı– çekiştirirken, Daniel'ın kürkünün Einstein'ınkiyle nasıl birbirine karıştığını gördü, böylece hangisinin nerede başlayıp bittiğini anlamak mümkün değildi. Kamuflaj.

Kürkün başlığı bile Kevlarla kaplıydı, hemen onu kafasına geçirdi. O ve Daniel kürklerini giydiklerine göre, karanlıkta iki tüylü form daha vardı.

Einstein doğruca çamaşır odasının ucundaki köpek kapısına koştu ve Daniel da peşinden gitti. Khan'ın sıcaklığını arkasında hissedebiliyordu. Kapıya vardığında Einstein'ın çömelmeye çalışan Daniel'ı yere çektiğini gördü.

"Sürün," diye açıkladı.

Acı verici şekilde yavaştı; attığı her adımda kürk ağırlaşıp bunaltıcı oluyordu ve çakıl taşları avuçlarına ve dizlerine batan bıçak uçları gibiydi. Kısa çimenlere vardıklarında canı o kadar acımadı, ama ağır ilerleyişleri onu o kadar sabırsızlandırıyordu ki, pek fark etmedi. Einstein onları köpeklerin

yaşadığı ek binaya götürürken, Alex onları Arnie'ye uzaklaştırması talimatını verdiği kamyonete götürdüğünden endişelendi. Kamyonet iyi bir kaçış yolu değildi. Saldırgan pozisyonunu koruyor ve birinin tek yola arabasıyla çıkmasını bekliyor olabilirdi. Ya da bu yeni bir sapma olabilirdi, saldırgan beklerken arkadaşları evi tarayıp kurbanları etkisiz hale getirebilirlerdi.

İlerideki ek binada kapalı sinirli köpekleri duyabiliyordu, hiçbiri olanlardan memnun değildi. Yolun dörtte üçünü yarıladıkları sırada bir başka keskin *pat* sesi yüzüne bir parça toprak sıçrattı. Einstein tiz bir şekilde havladı ve Alex arkalarındaki köpeklerden birinin kısık bir sesle hırlayarak küçük sürülerinde hızlandığını duydu. Pençelerinin çıkardığı tok ses ve düzgün adımları onun Rottweiler olduğunu düşündürdü. Bir başka *pat*, bu daha uzağa düştü, ama hırlama temposu değişmedi. Bir şey duydu, boğuk bir küfür olabilirdi, sonra keskin nişancı tüfeğinden *gelmediği* kesin olan bir mermi yağmuru başladı. Kasları gerildi, Daniel'ın arkasında yerde sürünürken Rottweiler'ın kaçınılmaz tiz seslerini duymayı bekledi. Hiçbir ses duymadı ve hırlama kesildi. Gözyaşları gözlerine battı.

Khan yanındaki yerini aldı –mermilerin geldiği tarafa geçti– ve Einstein'ın da Daniel'ı aynı şekilde koruduğunu gördü. Kevin köpeklere gerekirse Daniel için canlarını feda etmelerini söylemişti ve bunu kanıtlıyorlardı. Onun için de aynı şeyi yaptıklarını bilmek muhtemelen Kevin'ın canını sıkardı.

Kevin. Artık hayatta olma ihtimali daha yüksekti. Haberler Teşkilat Kevin'ı bulduğu için değil, Daniel'ın yerini başarılı bir şekilde tespit ettikleri için kesilmişti.

Ek binaya vardılar. Alex minnettarlıkla karanlığa sığındı. İçerideki köpekler sızlanıp gergin bir şekilde havlıyorlardı. Kevlarla kaplı kürkün ağırlığıyla mücadele ederek ayağa kalk-

tı, hâlâ eğilmiş haldeydi ama daha hızlı hareket edebiliyordu. Daniel da onu taklit etti, bir gözü yere yatmalarını ısrar edip etmeyeceğini görmek için Einstein'ın üzerindeydi. Ama o sırada Einstein Daniel'a aldırmıyordu. O ve Khan köpek evlerinin önünde duraksayarak koşturuyorlar, her kapının önünde durduktan sonra bir diğerine atlıyorlardı. Önce koşup koşmamak arasında kaldı, ama sonra ne yaptıklarını anladı. En yakın köpek evlerinin kapıları açıldı ve sonra diğerleri de onu izledi. Kevin gözde öğrencilerine köpek evlerinin kapılarını dışarıdan açmayı öğretmişti.

Serbest kalan köpekler hemen sustular. İlk çift birbirlerine benzeyen standart Alman kurtlarıydı. İki köpek ahırın kapısından hızla dışarı çıkıp kuzeye doğru ilerlediler. Onlar gözden kaybolmadan üç Rottweiler yanından geçip güneye doğru koştular. Sonra onları bir Doberman ve dört Alman Kurdu izledi, her grup farklı yönlere gittiler. Köpekler binadan dışarı öylesine hızlı çıkıyorlardı ki, Alex onları saymakta zorlandı. Otuzu aşkın hayvan vardı ve bazıları hâlâ çok gençti. Bir yandan içinden, *Onları paramparça edin, çocuklar!* diye tezahürat etmek gelse de, diğer yandan onları *Dikkatli olun!* diye uyarmak istiyordu. Lola'nın yavrularının koşarak yanından geçtiklerini görünce gözleri yine doldu.

Karanlık gecede biri panikle bağırdı. Silah sesi, sonra çığlıklar. Dudaklarında gergin, neşesiz bir gülümseme belirdi.

Ama bu tam anlamıyla iyi haber değildi. Farklı bir yönden silah sesi geldiğini duydu. Kesinlikle birden fazla saldırgan vardı.

"Silah?" diye fısıldadı Daniel'a. Daniel kafasını sallayıp kot pantolonunun belinden onu çıkardı. Silahı ona uzattı. Alex kafasını salladı. O sadece silahını düşürmediğinden emin olmak istemişti. Kalın kürkün içinde ter döküyordu. Başlığını geriye itip ön koluyla alnını sildi.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı Daniel. "Burada mı bekleyeceğiz?"

Kaçış olarak bunu yapmaları gerektiğini söylemek üzereyken Einstein geri dönüp Daniel'ı tekrar yere çekti. Alex de elleri ve dizlerinin üzerine çöküp Einstein'ın onları içeri girdikleri kapıya doğru yönlendirmesini izledi. Khan hâlâ oradaydı, yine arkalarını kolluyordu. Bu kez Einstein onları kuzeye yönlendirdi ama Alex o tarafta başka ek bina olup olmadığını bilmiyordu. Muhtemelen uzunca bir süre sürünmeleri gerekecekti ve elleri şimdiden kuru otlar yüzünden derin çiziklerle doluydu. Kürkün manşetleriyle avuçlarını korumaya çalıştı, ama o kısım astarlı değildi, o nedenle çok az yardımı oldu. Neyse ki, ortalıkta bir nişancının karanlıkta saldırmayan dört tüylü şekli umursamayacağı kadar çok tüylü yaratık vardı. Uzaktaki eve dönüp baktı. Yeni yakılmış bir ışık görmedi. Henüz evi temizlemeye başlamamışlardı. Köpek sesleri devam etti, uzaktan hırıltılar geliyordu, Lola'nın yavrularının intikam dolu sesleri ve gelişigüzel kesik kesik havlamalar duyuluyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu, sadece döktüğü ter miktarının, kesik kesik solumasının ve hafif bir eğimi tırmandıklarının, Daniel'ın biraz yavaşladığının ve kürke rağmen avuçlarının tekrar tekrar delindiğinin farkındaydı. Ama Daniel aniden sessizce nefesi kesilip durduğunda çok fazla ilerlediklerini sanmıyordu. Yanına doğru yerde süründü.

Çite varmışlardı. Çiftliğin kuzey sınırına ulaşmışlardı. Einstein'a baktı, bir sonraki hamlelerinin ne olacağını merak ediyordu ama sonra Einstein'ın çoktan diğer tarafa geçmiş olduğunu gördü. Köpek ona baktıktan sonra burnuyla çitin alt kısmını işaret etti. Alex onun işaret ettiği yeri yokladı ve toprağın zincirlerin birleştiği yerden uzaklaştığını fark etti; gölge sandığı şey aslında koyu renk taştan oluşan dar bir ge-

çitti. Boşluk, içinden rahatlıkla geçebileceği kadar büyüktü. Daniel onu ayak bileğinden kavrayıp rehberliğinden faydalandı. İkisi de çitin altından geçtikten sonra kafasını çevirip Khan'ın geçitten güçlükle geçmesini izledi. Zincirlerin alt kısmının köpeğin tenine battığını bildiği için Alex suratını buruşturdu. Ama köpek sesli bir şekilde şikâyet etmedi.

Sığ, kayalık bir dağ geçidine çıktılar. Evden görünmüyordu, arazinin hafif yükselmesi onu gizliyordu. Oklahoma'nın kuzeyine doğru uzanan düzlüklerin sona erdiği bir yer olduğu hiç aklına gelmemişti. Einstein çoktan kayalardan aşağı inmeye başlamıştı. Belli belirsiz, dar bir patikada ilerliyor gibi görünüyordu. Khan onu arkasından itti.

"Gidelim," diye fısıldadı Alex.

Çömelir pozisyona geçti ve Einstein karşı çıkmayınca dikkatle eğimden aşağı inmeye başladı. Daniel'ın onun hemen arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Gerçekten de bir patika vardı ama bitki örtüsünün oluşturduğu bir yol da olabilirdi. Karanlıkta yeni bir ses duydu, hafif bir şırıltıydı ve ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Nehrin eve bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

Dağ geçidine sadece dört buçuk metre uzaklıktaydı ve oraya vardıklarında Alex doğrulmanın artık güvenli olduğuna karar verdi. Su karanlıkta sessizce yanlarından akıp gidiyordu. Diğer tarafı seçebildiğini düşündü; nehir bu bölgede ahırda olduğundan daha dardı. Einstein suyun kıyıda kesildiği yerde asılı kalan bir taş çıkıntının altından bir şeyi çekiştiriyordu. Alex yardım etmeye gitti ve onun küçük bir kayık olduğunu görünce çok sevindi. Şimdi protokolü anladığını düşündü.

"Artık kardeşin hakkında tek bir kötü kelime etmeyeceğim," diye telaşla homurdanırken kayığı saklandığı yerden çekmeye yardım etti. Kevin hâlâ hayattaysa –ve eğer o ve Da-

niel bu geceyi sağ çıkarırlarsa– hiç şüphesiz bu sözünü tutmayacaktı ama şimdilik ona minnet duyuyordu.

Daniel kayığın diğer ucunu tutup itti. Saniyeler içinde onu suya indirdiler. Baldırlarının etrafında küçük girdaplar döndü. Kürkü Daniel'ınkinden yere çok daha yakın olduğu için uçları çoktan nehre girmişti. Suyu emen kürk attığı her adımda daha da ağırlaştı. Akıntı pürüzsüz yüzeyinin verdiği izlenimden daha hızlıydı ve köpekler kayığa atlarken onu tutmakta zorlandılar. Khan'ın ağırlığı kayığın kıçını dalgalanan suya doğru tehlikeli bir şekilde indirdiği için ikisi de Einstein'ın yanına oturdular; Daniel kayığı tutarken önce Alex bindi ve sonra Daniel yanına atladı. Kayık yaydan fırlayan bir ok gibi nehirde ilerledi.

Alex bunaltıcı ve ağır kürkü üzerinden attı. Yüzmesi gerekirse, üzerinde o varken asla yüzemezdi. Daniel da onu izledi, aynı tehlikeyi akıl ettiği için mi yoksa doğru şeyi yaptığına güvendiği için mi bilmiyordu.

Güçlü akıntı onları hızla batıya doğru itti. Kevin hiçbir kürek bırakmadığı için Alex'in bunun da planın bir parçası olduğunu düşünmekten başka seçeneği yoktu. Yaklaşık on dakika sonra, nehir büyük bir kıvrımın etrafında genişlemeye başlarken su yavaşladı. Gözleri suyun diğer ucu olduğunu sandığı kısmı seçebilecek kadar karanlığa alışmıştı. Akıntı onları güneye doğru itiyordu – bu yola çıktıkları kıyıydı. Einstein pruvada sabırsızlanıyordu, kulakları dimdik olmuş ve kasları iyice gerilmişti. Alex köpeğin neye baktığından emin değildi, ama görünmez bir sınırı geçtiklerinde aniden kayıktan suya atladı. Yüzmek zorunda kalacağı kadar derindi, ama çırptığı bacaklarıyla nehrin zemini arasında ne kadar mesafe olduğundan emin değildi. Köpek dönüp onlara baktı ve tiz bir sesle havladı.

Khan'dan önce kayıktan atlamanın iyi bir fikir olduğunu

anlayan Alex bir saniye içinde suya atladı. Soğuk su kısa bir süreliğine başını örttükten sonra yüzeye çıktı. Arkasından iki kez su sıçraması duydu – birincisi ufaktı, ikincisi ise kafasının üzerine tekrar bir dalga gönderecek kadar büyüktü. Khan yanından geçti, su bacaklarının etrafında beyaz bir köpük oluşturuyordu, ayakları yere değdikten bir saniye sonra Alex'in de parmak uçları nehrin kumlu dibine değdi. Arkasına bakınca, Daniel'ın tahta kayığı kıyıya doğru çekmek için akıntıyla mücadele ettiğini gördü. Suyun derin kısmındayken ona yardım edemeyeceğini biliyordu, o nedenle nehrin aşağısına doğru ilerledi ve Daniel sığ kısma vardığında onunla buluştu. Alex pruvayı tuttu, o da ortasından itti, elini oturağa dolamıştı. Köpeklerin silkelenerek kurudukları kıyıya varmaları uzun sürmedi. Kayığı sudan üç metre çıkardıktan sonra Daniel onu bırakıp ellerine baktı. Alex de aynı şeyi yaptı; sert ahşap çizik içindeki kayık ellerine hiç kibar davranmamıştı. Artık iyice kanıyorlardı, kırmızı damlalar parmak uçlarından süzülüyordu.

Daniel sağ elini kot pantolonuna silip kanlı bir leke bıraktıktan sonra kayığa uzanıp içinden silahını ve küçük bir şeyi aldı –bir telefon; Kevin'ın telefonu olmalıydı. Daniel ikisinin de suya girmediğinden emin olmuştu– ikisinin de içinde bulundukları şok ve baskı düşünüldüğünde bu oldukça etkileyiciydi. Neyse ki, suya dayanıklı olmayan her şey sırt çantasında kilitli poşetlerin içindeydi.

Alex hemen onun yüzünü inceledi. Kontrolünü yitirecek gibi *görünmüyordu* ama bunun hiçbir belirtisi olmayabilirdi.

Daniel kürklerini alıp beceriksizce iki kolunda dengeledi. Alex onları bırakmasını söylemek üzereyken yakın gelecekte bir cinayet soruşturması olacağını fark etti. Kanıtları olabildiğince gizlemeleri en iyisiydi.

"Onları nehre koy – kayığı da," diye fısıldadı. "Kimsenin üçünü de bulmasını istemeyiz."

Hiç tereddüt etmeden suyun kenarına koşup kürkleri akıntıya bıraktı. Ağır oldukları için suyu emip su yüzeyinin altında kaybolmaları çok uzun sürmedi. Alex kayığı itmeye başladı, Daniel da ona katıldı ve birlikte onu kıyıdan aşağı ittiler. Saniyeler içinde suda hızla ilerlemeye başladı. Kanları ve parmak izleriyle dolu olduğunu biliyordu, ama bu gece çok uzağa gideceğini ve sabah olduğunda kimsenin onu Kevin'ın eviyle ilişkilendirmeyeceğini umuyordu. Kayık eski ve yıpranmış görünüyordu, değerli olmadığı kesindi. Belki de onu bulan insanlar çöp olarak görür ve ona göre davranırlardı.

Alex Kevin ve Einstein'ın gündüz kırmızı nehirde olduklarını ve alıştırma amaçlı rotayı izlediklerini hayal etti. Bunu birçok kez denemiş olmalıydılar. Değeri ne olursa olsun, Kevin kayığını kaybettiği için üzülecekti.

O ve Daniel birlikte karaya döndüler. Ahırı görmek kolaydı, düz karanlıktaki tek yüksek şekil oydu. Ona doğru koşarken, önlerinde aniden sağlam bir kare belirdi. Alex irkildi, köpeklerin tepki göstermelerini bekledi. Sonra gözleri şekli seçti – atış yaptıkları saman balyalarından biriydi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra koşmaya devam etti.

Ahıra ulaştılar ve sonra ön kapılarına doğru koştular. Daniel'ın uzun bacakları önce onun varmasını sağladı ve Alex ona yetiştiğinde o kilidi çoktan açmıştı. Kapıyı kenara çekip Alex ve köpeklerin içeri girmelerini bekledikten sonra arkalarından kapattı.

İçerisi zifiri karanlıktı.

"Bana bir saniye ver," diye fısıldadı Daniel.

Kalbinin gümbürtüsünden ve köpeklerin kesik kesik solumalarından hareketlerinin sesini zar zor duyabiliyordu. Madeni bir gıcırtı ve sonra kısık bir metalik inleme duyuldu. Sağ tarafında hafif bir yeşil ışık parladı. Daniel'ın vücudunu

seçebildi – parlayan küçük klavyeye dokunurken eli aydınlandı. Birden yanındaki uzun bir çizgiden içeri parlak beyaz ışık doldu. Yarığı çekerek açmaya çalışırken içeri daha fazla ışık girdi ve Alex ne yapmaya çalıştığını anladı. Eski arabaların birinin başındaydı. Sahte bataryayı açıp doğum tarihini girdi ve sahte motor açıldı. İçeriden aydınlanan gizli tüfekler ortaya çıktı.

Alex, "Bunların birkaçını Humvee'ye koy," diye Daniel'a fısıldadı. Fısıldaması muhtemelen gereksizdi ama daha yüksek sesle konuşamazdı.

Işık her yönde dört buçuk metrelik bir alanı aydınlatacak kadar parlaktı. İki köpek kapının yanında duruyorlardı, hızla solurken davetsiz misafirleri bekliyormuş gibi yüzlerini dışarı doğru dönmüşlerdi.

Alex spor çantalarına doğru koşup eski muşambayı üzerlerinden kaldırdı. Alttaki çantanın yan bölmesinin fermuarını açtı ve bir çift lateks eldiven çıkardı. Onları kanayan ellerine geçirdi. İkinci çifti kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

Arkasını döndü, Daniel çoktan traktörün patlak tekerine yönelmişti bile. Sırtında iki tüfek asılıydı ve kollarında ise iki Glock ve Alex'in çok istediği tabanca vardı. İzlerken, alıştırma yaptığını gördüğü SIG Sauer'e uzandı. Daniel onun dünyasına yabancı olabilirdi ama içgüdüleri bu göreve uygundu.

İki seferde çantalarını saman balyalarının arkasına, gizli araca taşıdılar. İlk seferde, yanından geçerken Daniel'a eldivenleri verdi. Açıklama beklemeden eldivenleri taktı. Humvee'nin iç ışıklarının bağlantılarının kesilmiş olduğunu görünce sevindi. Eşyalarını koyduktan sonra el bombalarını da aldı, ama roketatarları geride bırakmayı tercih etti – kendisini havaya uçurmadan onları nasıl kullanacağından emin değildi.

"Nakit?" diye sordu Daniel yanından geçerken.

"Evet, hepsini al."

Daniel hemen harekete geçti ve çılgınca gelen bir saniyede Alex bu anı daha önce yaşadığı hissine kapıldı. Birlikte iyi çalışıyorlardı – bulaşıkları yıkamak gibiydi.

Kevlar stoku da vardı. Kurşun geçirmez yeleği üzerine geçirip yanlarındaki kayışları olabildiğince sıkıştırdı, ama hâlâ biraz gevşekti. Dayanamayacağı kadar ağır değildi, o nedenle seramik tabakalardan yapılmış olduğunu düşündü. Daniel için de bir tane aldı. Birkaç tane Batman dalgıç kostümü vardı, ama bedenine çok büyüklerdi ve Daniel'ın da içine girmesi muhtemelen çok uzun sürerdi. İki kalın beysbol şapkası bulunca gülümsedi. Bunları duymuştu ama sadece Gizli Servis'in kullandığını düşünüyordu. Birini kafasına geçirdi ve diğerini de yelekle birlikte Daniel'a verdi.

Daniel ikisini de sessizce taktı, yüzü kararlı ve solgundu. Alex daha ne kadar dayanabileceğini merak etti. Doğal adrenalinin bu durumdan kurtulana kadar sürmesini umuyordu.

Uzun ince bir bıçağı üst bacağına bağladı ve her zamanki deri kemerinin altına bir tabanca kılıfı taktıktan sonra omuzlarına da bir tane kılıf geçirdi. Humvee'nin arkasına gitti. Glocklardan birini alıp sağ kalçasına yerleştirdi. Bir kolunun altına SIG'i ve diğerinin altına PPK'yı koydu. Sonra kısa namlulu silahı sol kalçasındaki kılıfa soktu.

"Cephane?"

Daniel kafasını salladı. En sevdiği tüfeğini omzunda asılı bırakmıştı. Alex çenesiyle onu işaret etti.

"O üzerinde kalsın ve bir de silah al."

Diğer Glock'u alıp eldivenli elinde sıkıca tuttu.

"Dokunduğun her şeyi silmeliyiz."

Sözlerini bitirmeden Daniel harekete geçmişti bile. Çantalarını örten muşambayı tutup iki uzun parçaya ayırdı. Birini ona atıp dışarıdaki kilide gitti, Einstein'ın gölgesi üzerine düşüyordu. Daniel'ın açtığı ilk arabayı çalıştırdı. Her şeyi al-

maları çok uzun sürmedi. Muşamba parçalarının üzerinde kan vardı, o nedenle onları da Humvee'nin arkasına tıkıştırdı.

Bir süre durup dinledi. Gergin hayvanların solumalarından başka bir şey duymadı.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu Daniel. Sesi gergin ve her zamankinden daha çok titriyordu, ama kontrolünü yitirmedi. "Kuzeydeki yerine?"

Alex ona, "Henüz değil," derken sert –ve muhtemelen korkutucu– bir ifadesi olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 18

"Geri döneceksin," dedi boş bir fısıltıyla.

Alex kafasını salladı.

"Sence Arnie hâlâ yaşıyor–"

"Hayır. Öldü."

Kelimelerinin soğuk kesinliğine tepki olarak Daniel'ın vücudu hafifçe sarsıldı. "O halde kaçmamız gerekmez mi? Bana peşimize düşerlerse, kaçacağımızı söylemiştin."

Haklıydı ve kaçmak onun da doğasında vardı.

Alex o annelerin de –gazetelerde okuduğunuz çocuklarının üzerinden minibüsü kaldıran– böyle hissedip hissetmediklerini merak etti. Çaresiz, dehşete düşmüş ama yine de bir süper kahraman kadar güçlü.

Alex'in kendine göre yöntemleri vardı: her olasılığı planlamak ve sonra, felaket gerçekleştiğinde, en uygun planı harekete geçirmek. Anlık kararlar almazdı. İçgüdülerini dinlemezdi. Mücadele etmez, kaçardı.

Ama bu gece kendinden başka koruması gereken biri daha vardı. Kaldırması gereken bir minibüs vardı.

Plan yoktu, sadece içgüdüleri vardı.

İçgüdüleri ona onlardan daha fazla istihbarat olan kişiler tarafından çok iyi organize edilmiş ciddi bir saldırıyla karşı

karşıya olduklarını söylüyordu. O ve Daniel kaçabilirlerdi, ama avcıların başka ne hazırladıklarını kim bilebilirdi ki? Başka bir tuzak olabilirdi.

Peşindekilerin kim olduklarını ve ne bildiklerini öğrenebilirse, Daniel'la kaçışında başarılı olma şansı daha fazla olurdu.

Ne de olsa, bir şeyleri öğrenmek uzmanlık alanıydı.

Saldırmak değildi ama bu beklenmeyeceği anlamına gelmiyordu. Lanet olsun, kendisi bile buna şaşırmıştı.

Avcıların Yarasa Mağarası'ndan haberleri yoktu, yoksa burada onu bekliyor olurlardı. Alex'in ne tür kaynaklara erişimi olduğunu bilmiyorlardı.

Eğer bunu iyice düşünürse, muhtemelen fikrini değiştirecekti. Ama adrenalin onu harekete geçirmişti ve akıllıca kararlar almaya çalışıyordu. Onları sadece bu gece değil, yarın ve sonraki gün de kurtaracak kararlar almalıydı. Doğru bilgi olmadan doğru kararlar veremezdi.

"Kaçmak kısa vadede muhtemelen en güvenli şey," diye karşılık verdi.

"Sonra?"

"Daha önce böyle bir şansım olmamıştı – peşime gönderilen suikastçılardan birini sorgulamayı kastediyorum. Kim oldukları hakkında ne kadar çok bilgi edinirsem, gelecekte o kadar güvende oluruz."

Bir saniye geçti.

"Beni geride bırakamazsın," dedi Daniel kendinden emin bir şekilde.

"Hayır, yardımına ihtiyacım var. Ama bir şartla."

Daniel kafasını salladı.

"Söylediğimi yapacaksın. Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil."

"Bunu yapabilirim."

"Arabada kalmak zorundasın."

Daniel kafasını hafifçe geri çektikten sonra dudakları biraz gerildi.

"Ne söylüyorsam onu yapacaksın," diye tekrarladı Alex.

Daniel tekrar kafasını salladı, belli ki bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Alex onun ciddi olduğuna ikna olmadı.

"Beni korumana ihtiyacım var," diye açıkladı. "Humvee bunun için en uygun yer. Biri seni vurursa beni kollayamazsın. Pekâlâ. Bu iş çirkinleşecek. Bununla baş edebilir misin?"

"Çirkin şeylerle baş ettim."

"Bunun gibi olduğunu sanmıyorum." Bir saniye duraksadı. "Bu adamların Kevin ve senin için burada olduklarını sanıyor olmaları en iyi tahminim. Önemli insanlar söz konusu olduğu sürece, benim çoktan ölmüş olma ihtimalim var. Ben sadece Kevin'ın yapabileceği şeyleri yapabilirim. Eski usul olacak ve kimseyi sağ bırakmayacağız."

Daniel yutkunup bir kez kafasını salladı.

"Pekâlâ, gece görüşü gözlüğü al, sen süreceksin."

Daniel'ın olacakları –Alex'in olmak zorunda olduğu kişiyi– gerçekten de görmemesini isterdi ama şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Dikkatle ahırın kapısından arabayla geçerken ve köpekler ağır ağır soluyarak Humvee'nin arkasında sessizce otururken Alex, değiştiğini, hazırlandığını hissedebiliyordu. Hem çirkin hem de çok ama çok pis olacaktı. Tabii önce onu ele geçirmezlerse.

Sırt çantasındaki bir çantadan küçük bir şırınga çıkardı. Sonuncusuydu, ama onu şimdi kullanmazsa, kullanabileceği başka bir gece olmayabilirdi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Daniel'a.

"Evet." Söyleyiş tarzı bu çok basit onaylama sözcüğüne bile sıra dışı bir ağırlık vermişti.

"Geriye sadece bir doz kaldı, o nedenle uyuşturucu bağımlıları gibi aynı iğneyi paylaşacağız. Kanım temiz, söz veriyorum."

İğneyi bacağına saplayıp enjektörü yarısına varmadan durdurdu. Daniel ondan daha iri yarıydı.

"Bu ne?" diye gergin bir şekilde sordu Daniel.

Unutmuştu. Daniel iğnelerden hoşlanmıyordu. "Dekstroamfetamin ve bir opioid sentezi – bir tür... adrenalin ve ağrı kesici. Vurulursan devam etmeni sağlar." *Başından ya da kalbinden vurulmadığın sürece*, diye içinden geçirse de bunu dile getirmedi.

Daniel kafasını salladı ve sonra Alex kot pantolonunun üzerinden kalçasına iğneyi batırırken gözlerini yoldan ayırmadı. Alex karışımın geri kalanını kendi vücuduna enjekte etti. En fazla yarım saat dayanacaktı.

"Görüşün ne düzeyde?"

"Şaşırtıcı derece iyi."

"Daha hızlı gidebilir miyiz?"

Daniel yanıt olarak gaza bastı.

"Oraya varınca," diye talimat verdi Alex, "arka koltuğa geç ve bu küçük yan pencereleri arala. Benim dışımda gördüğün herkesi vur. Beni seçmekte zorlanacağını sanmıyorum – göreceğin herkesten daha kısa boylu olacağım."

Dudakları tekrar gerildi.

"Ne olursa olsun, arabada kalacaksın, anlıyor musun?"

Daniel kafasını salladı.

"Bu insanları vurmakta sorun yaşar mısın?"

"Hayır." Daniel bunu zorla söylemiş ve sonra da dişlerini kenetlemişti.

"Güzel. Ters giden bir şey olursa – silahın tutukluk yaparsa, biri bir şekilde Humvee'ye girerse, pencereden dışarı bir el bombası at. Yardıma ihtiyacın olduğuna dair bu şekil-

de işaret vereceksin. El bombasını nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Senin işaretin ne olacak?"

"Ha?"

"Yardıma ihtiyacın olursa, hangi işareti vereceksin?"

"İşaretim *arabada kal, Daniel*. El bombasını kullanmayı biliyor musun?"

"Sanırım," diye homurdandı.

"Bu biraz zaman alabilir, o yüzden tedirgin olma. Her şey güvenli olana kadar sorgulamaya başlamayacağım. Ah, el bombası atmadan önce gece görüşü gözlüğünü çıkar ya da gözlerini yum. Alev parlamasına dikkat et – seni kör eder."

"Anladım."

Aniden telefon çaldı.

Daniel irkilip kafasını alçak tavana çarptı.

"Bu da ne?" diye bağırdı Alex.

"Kevin'ın telefonu," dedi Daniel ve sağ eliyle yeleğinin göğsüne çılgınca vurmaya başladı. Telefonu cephanelik görevi görmesi gereken küçük bir cırt cırtlı cepten çıkardı. Elinde evirip çevirirken Alex onu elinden kaptı.

Ekranda bilinmeyen bir numara parlıyordu. Kabul tuşuna bastı.

Kevin, Alex'in kulağına, "Danny?" diye bağırdı.

"Zamanlaman berbat, Beach! Seni sonra arayacak!"

"Telefonu ona ver, seni–"

Alex görüşmeyi bitirip telefonu kapattı.

"Dikkatini ver. İşimizi bitirdiğimizde onu arayabilirsin."

"Sorun değil."

Kevin hayattaydı. Alex bunun iyi haber olduğunu düşündü. Ancak birinin ona emeklilik planı düzenlemelerinin sona erdiğini ve arkadaşının öldüğünü söylemesi gerekecekti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Daniel. "Neyi bekleyeceğimi bilmem için bana planını anlat."

"Kapıyı kapattılarsa, arabayı üzerine sürerek içeri gireceksin. Bu dikkatlerini çekecek. Bizi bekleyen dörtten fazla kişi varsa, planı biraz değiştireceğiz. Eve doğru hızla sür, sonra aracın senin tarafının açıkta olacağı şekilde sağa dön. Dört ya da daha az kişi varsa, yavaşla ama durma. Ben çaktırmadan arabadan atlarım. Umarım sana odaklanırlar. Birkaç metre ilerlemeye devam et, sonra durup ateş et. Ben onları yandan vuracağım. Sen öldürmek için ateş et. Yaralılardan biriyle konuşmaya çalışacağım. Umarım benim odamda bayılan biri vardır. Diğer köpeklerin bana saldırmamaları için Einstein'ı yanıma alacağım. Khan seninle kalacak. Eğer evden dışarı çıkmazlarsa, geri döneceğim ve duvardan içeri gireceğiz."

"Kapıyı görebiliyorum. Açık."

"Eve kadar devam et."

Daniel hızını artırdı.

"Işıklar!" Kelime Daniel'ın ağzından çıkar çıkmaz, Alex ışıkları fark etti. Yolda onlara doğru ilerleyen ve aralarındaki mesafeyi hızla kapatan farlar vardı.

"Gece gözlüğü iptal! Yeni plan. Çarp onlara. Sertçe. Gerekirse onları ez. Kendini hazırla, arabanın kontrolünü kaybetme."

Alex bir eliyle gösterge panelini, diğeriyle koltuğunu tuttu. Daniel gözlüğü alnına ittikten sonra gaza bastı. Alex köpekleri sabitlemenin bir yolu olmasını dilerdi. Bunu çok kötü hissedeceklerdi.

Öteki araba son ana kadar saldırılarına karşılık vermedi, sanki içindekiler onları ön camdan değil, arka camdan izliyorlardı. Ya da belki de, ön ve arka farları kapalı ve arabanın rengi mat siyah olduğu için Humvee karanlıkta neredeyse görünmezdi.

Yaklaşan araç orta büyüklükte beyaz bir cipti. Onları görünce, sürücü direksiyonu Alex'in sağına doğru kırdı. Da-

niel da direksiyonu sağa kırdı ve Humvee yırtılan metalin ve patlayan güvenli camın çıkardığı kulakları sağır eden bir sesle cipin yolcu tarafına çarptı. Köpekler öne doğru uçtular; Khan'ın vücudu hem sürücü hem de yolcu koltuğunun arkasına çarparken metalik tıngırtılar duyuldu. Alex'in kafası öne doğru gitti ama emniyet kemeri onu geri çekince gösterge paneline çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Cip birkaç metre kaydı, bir süre iki tekerleği üzerine dengede durmaya çalıştıktan sonra önce sürücü tarafı olacak şekilde sertçe yere indi. Yolcu tarafındaki far patladı. Khan ve Einstein iniltiler çıkararak yere düştüler.

"Tekrar!" diye bağırdı Alex.

Daniel Humvee'nin ön kısmını cipin şasisine bindirdi. Cip karton kutu kadar hafifmiş gibi düz zeminde kaydı. Alex buna devam edemeyeceklerini görebiliyordu. Arabayı iterek sıkıştırabilecekleri bir şey yoktu, sadece uçsuz bucaksız çimenler vardı.

"Koru beni." Gece görüşü gözlüğünü kafasından aldı. "Tüfeğin gece görüş dürbününü kullan. Einstein, gel!"

Alex yanıt vermesini beklemedi. Tamamen durmadan Humvee'den indi. Ona katılmak için acele eden Einstein'ın tırnakları ıslak kot pantolonunun arka tarafını çizdi. Hızlı hareket etmek zorundaydı, arabadaki adamların çarpışmanın etkisini atlatıp otomatik silahlarını tekrar oyuna dahil etmelerine izin vermezdi.

Glock'u iki eliyle sıkıca tutup direk ön cama doğru koştu. SIG Sauer'le daha iyiydi, ama çok yakın olduğu için sonrasında silahı muhtemelen atacaktı.

Açık yeşil ve canlı gösteren lenslerle her şey son derece netti. Sürücü tarafındaki far hâlâ yanıyordu ama yere gömülü olduğu için kaldırdıkları tozda sadece puslu bir ışık saçıyordu. Ön camın çerçevesi tamamen boştu ve ön kol-

tuklarda iki adam olduğunu görebiliyordu, ilk çarpışmanın etkisiyle sönen iki hava yastığı tavandan sarkıyordu. Sürücü kan içindeydi, başının tepesi yan kapının çerçevesine yaslıydı ve kalın boynu anormal bir açıyla duruyordu. Alex adamın bir gözünün açık olduğunu ve boş bir şekilde ona baktığını görebiliyordu. Genç görünüyordu, yirmili yaşlarının başında olmalıydı, kırmızı yanakları vardı, saçları açık renkti ve *steroid* diye bağıran aşırı gelişmiş bir vücut yapısına sahipti. Bir ajan *olabilirdi* ama geri kalan görüntüsü o portreye uymuyordu. Saçları yaklaşık yirmi santimetre uzunluğundaydı ve görebildiği kadarıyla bir kulağında abartılı bir elmas küpe vardı. Kiralık adam olduğuna bahse girebilirdi. Kendi başına karar verebilecek yapıda birine benzemiyordu.

Yolcu hareket ediyordu, yeni yeni kendine geliyormuş gibi kafası sallanıyordu. Diğerinden daha büyüktü, otuzlu yaşlarının ortasında olabilirdi, esmerdi ve yanaklarında üç günlük sakalı vardı, ağırlık kaldıran bazı adamlar gibi gövdesinin üst kısmı iriydi. Alex onun ayaktayken bir boğa kadar güçlü olduğuna bahse girebilirdi. Üzerinde, bu tür bir operasyona uygun görünmeyen vücuduna oturan parlak bir takım elbise vardı, ama ona birkaç şey ifade ediyordu. Hâlâ koltuğuna bağlıydı, onunla aynı seviyedeydi. Alex hızla yaklaşıp silahının namlusunu alnına dayadı ve ellerinin ne yaptığını görmek için aşağı baktı. Şimdilik boş ve gevşeklerdi.

"Sorumlu sen misin?" diye sordu.

"Ha?" diye inledi.

"Patronun kim?"

"Kaza. Kaza geçirdik, Memur Hanım," dedi ona karanlıkta gözlerini kırpıştırarak. Gözleri birbirinden biraz uyumsuz hareket ediyordu.

Alex yaklaşımını değiştirdi, silahını çekip sesini yumuşattı. "Yardım geliyor. Kaç kişi olduğunuzu bilmeliyim."

"Ah, altı..."

Bu dört kişinin daha olduğu anlamına geliyordu, muhtemelen kaza sesine doğru geliyor olmalılardı. En azından köpekler etrafında toplanmıştı, hepsi Einstein'ın varlığı sayesinde sessiz modaydılar. Yalnız olsaydı onu hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak etti.

"Bayım?" dedi bir polisin araba kazası geçirmiş biriyle nasıl konuştuğunu hayal etmeye çalışarak. "Diğerleri nerede?"

"Otostopçular," dedi, yuvarlanan gözleri artık daha bilinçli bir şekilde hareket ediyordu. "Diğerleri otostopçuydu. Dört kişi alıp buraya bıraktık. Sonra köpekler çıktı – çılgın köpekler bize saldırdılar. Bize ulaşmak için arabanın tekerlerini bile çiğneyebileceklerini sandım."

Giderek kontrolünü kazanıp hikâyeyi daha dikkatli örüyordu. Yumruğunu sıkıp gevşetti. Alex tekrar silahını kaldırıp gözlerini ellerinden ayırmadı.

"Bu otostopçular... saldırıda yaralandılar mı?"

"Sanırım. Belki ikisi yaralanmış olabilir. Diğerleri eve girdiler."

Geriye sadece iki kişinin kalmış olmasını umdu. Ama bu adam mı sorumluydu? Yaşı uygundu; ama Chicago'dayken birkaç şey öğrenmişti. İyice düşünülmüş bir saldırıysa, arabada kalan adamlar genellikle zurnanın son delikleri olurlardı. Şoför ikinci sırada gelirdi. Şovun yıldızı anlaşmanın yapıldığı kişi olurdu. Yetenekli olan.

"Sanırım doktora ihtiyacım var," diye sızlandı adam.

"Ambulans yolda."

Sık otlar ve çöken toz cipin çalışan tek farının saçtığı ışığı neredeyse tamamen örtüyordu, ama gözlerinin alışabileceği kadar ışık vardı. Adam yüzüne doğru bir silahın tutulduğunu görünce gözlerinin birden kocaman olduğunu fark etti.

Elini ceketinin içine doğru götürdü. Alex sağ omzuna ateş

etti; eline nişan alıp hayati organlarından birine zarar verme riskine girmek istemiyordu. Onunla işi henüz bitmemişti.

Adam bağırdı ve sağ elini acı dolu bir spazmla çekti, boynuna ve çenesine kan fışkırdı. Uzandığı silah parmaklarından kayıp ölü arkadaşının yüzüne düştükten sonra arabadan sekip Alex'in ayakkabısına doğru düştü. Alex bunun adamın tek silahı olmadığını biliyordu, o nedenle namluyu aşağı indirip onu sol avucundan vurdu.

Adam tekrar uludu ve boş ön camdan üzerine fırlamaya çalışıyormuş gibi emniyet kemeriyle mücadele etti. Bacaklarında bir sorun vardı – istediği gibi hareket edemiyordu.

Hareket köpekleri uyandırdı ve hepsi hırlamaya başladılar. Einstein arabanın, artık tepesinde kalan, yolcu tarafına atıldı. Pençelerini camı eksik pencerenin çerçevesine koyup boynunu cipin içine uzattı ve kocaman çenesini Alex'in az önce vurduğu adamın sağ omzuna kenetledi.

"Çekil üzerimden! Çekil üzerimden!" diye korkuyla bağırdı adam.

Alex onun dikkatinin dağılmasından faydalanıp ayağının dibindeki silahı aldı. Ucuz bir 38'likti, emniyeti kapalıydı.

"Einstein, kontrol et!" diye emretti Alex doğrulurken. *Protokolden çık* ve *sakin ol* dışında hatırladığı tek emir buydu ve *kontrol et* istediği şeye en yakın olandı. Einstein adamın omzunu bıraktı ama dişlerini yüzünden çekmedi, tenine kanlı salyalarını damlatıyordu.

"*Sen de kimsin*?" diye bağırdı adam.

"Otuz saniye içinde bana bilmek istediklerimi söylemezsen bu hayvanın yüzünü çiğnemesine izin vereceği kişiyim."

"Onu benden uzak tut!"

"Yetkili kim?"

"Hector! Bizi o getirdi!"

"O nerede?"

"Evde! İçeri girdi ama çıkmadı. Angel da peşinden gitti ama o da geri dönmedi. Köpekler arabanın kapılarını parçalayacaklardı! Kaçtık!"

"Dürbünlü tüfeği kullanan kimdi? Hector mu?"

Einstein korkan adamın burnundan birkaç santimetre uzaklıkta dişlerini birbirlerine vurdu.

"Evet! Evet!"

Alex sorgulama sırasında hayvanları kullanmayı hiç düşünmemişti ama Einstein beklenmedik bir şekilde etkili bir servetti.

"Operasyonu Hector mu yürütecekti?"

"Evet!"

"Hedef kimdi?"

"Bilmiyorum! Sadece arabayı kullanmamız ve kaçmaya çalışan herkesi vurmamız gerekiyordu."

"Einstein, *yakala onu!*" Çok iyi bir doğaçlama olduğu söylenemezdi; Einstein gözlerini ona çevirdi, Alex onun kafasının karıştığını görebiliyordu. Cipteki adam için bunun önemi yoktu.

"*Hayır, hayır!*" diye bağırdı. "Yemin ederim! Hector bize söylemedi. O Porto Rikolu tetikçiler yabancılara hiçbir şey söylemezler!"

"Burayı nasıl buldunuz?"

"Bize adresleri Hector verdi!"

Çoğul mu? "Birden fazla mı?"

"Listede üç ev vardı! Birincisini daha önce kontrol ettik. Hector yanlış yer olduğunu söyledi!"

"Orada ne yaptınız?"

"Hector içeri girdi. Beş dakika sonra çıktı. Bize bir sonrakine gideceğimizi söyledi."

"Tek bildiğin bu mu?"

"Evet! Evet! Hepsi bu!"

Onu kendi silahıyla kafasından iki kez vurdu.

Aklında geriye sayıyordu. Bu köpekleri salmanın, nehirde akıntıya doğru ilerlemenin ve Humvee'yi doldurmanın ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Hector'un eve ne zaman girdiğini ya da odasına varmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Tek bildiği orada bıraktığı basınçlı gaz kutusunun biri kapıyı açtıktan yaklaşık on beş dakika sonra sessizce içindeki kimyasalı salacağıydı. Kutunun içindeki gaz bitince, içeriye giren kişi tekrar ayağa kalkana kadar –bu söz konusu kişinin cüssesine bağlıydı– belki otuz dakikası daha olabilirdi. Onu ucu ucuna yakalayacaktı.

Humvee'ye atladı, Einstein'ın üzerinden araca binmesi için kapıyı açık tuttu. Gece görüşü gözlüğünü Daniel'a verdi, tekrar kör olmadan önce yüzünü bir anlığına gördü. Ve tek görebildiği ifadesinin oldukça gergin olduğuydu.

"Bizi eve götür. Dışarı çıkan biri olursa önceki plan geçerli. Evin iki yanını görebileceğin kadar uzakta dur; arkadan dolaşan birinin olup olmadığını kolla."

"Köpekler herhangi bir şey görürlerse bana haber verirler."

"Doğru," diye katıldı Alex. Sürünün avantajları bitmek bilmiyordu.

PPK'sını çıkardığı kılıfa Glock'u koydu. 38'liği kemerine soktu, PPK'yı ayağının dibindeki çantaya soktu, sonra çantayı karıştırıp el yordamıyla ihtiyacı olan şeyleri çıkardı. Kurşun geçirmez şapkayı gaz maskesiyle değiştirdi, onu hemen ağzını ve burnunu kapatacak şekilde kafasına geçirip filtresini taktıktan sonra iki basınçlı kutu, kablo bağı, ince taktik eldivenleri ve küpelerinin bulunduğu kutuyu aldı; hepsini yeleğinin ceplerine soktu. Sağlam cıvata keskilerini çıkarıp onları boş tabanca kılıfının olduğu yerde beline sıkıştırdı; bir kulpu dışarıda, diğeri içerideydi. Keskiler yaptıkları işe göre portatif

olsalar da, kulpları neredeyse dizlerine kadar ulaşıyordu. Hareketini biraz kısıtlayacaklardı, ama işler istediği gibi giderse, onlara ihtiyacı olacaktı.

Daniel'ın o sırada ne düşündüğünü –çaresiz bir adamı öldürmesi hakkında ne hissettiğini– düşünecek kadar vakti yoktu.

Ev karşılarında belirdi, alt kattaki görünen bütün pencerelerde ışık yanıyordu. Üst kattaki pencereler ışıkların yanıp yanmadığını göremeyeceği kadar karartılmışlardı.

"Görebildiğin biri var mı?"

"Bir ceset – o tarafta." Daniel ek binayı işaret etti.

"Öldüğünden emin olmak zorundayız." Hâlâ nerede olduğu belli olmayan üç adam vardı. Ne kadar azı hayattaysa, şansları o kadar yüksekti.

"Öldüğüne eminim. Tek parça halinde gibi görünmüyor." Daniel'ın sesi biraz şoke olmuş gibiydi.

Onunki değildi. "Güzel."

Görebildiği kadarıyla evin yakınlarında kimse yoktu. Anlaşılan, neler olduğunu görmek için dışarı çıkacak kadar aptal değillerdi. Pencerelerde hiçbir siluet belirmedi. Herhalde pencerelerin birinden ateş edecek olsalardı ışıkları kapatırlardı. Belki üst kattan... pencereler tamamen örtülü olduğu için tam olarak nerede olduklarını bile seçemiyordu. Ya da üst katın pencerelerini örten kara perdeleri geri çekmişlerdi ve biri karanlık odadan onları izliyordu.

"Üst katın pencerelerini görebiliyor musun?"

"Hepsi örtülü görünüyor," dedi Daniel ona.

"Pekâlâ, yavaşlamaya başla. Biz indikten iki saniye sonra dur ve vurmaya hazır ol."

Daniel kafasını salladı. "Anladım."

"Einstein, buraya gel. Hazırlan."

Daniel sürücü tarafı evin aydınlık kısmına bakacak şekilde

arabayı çevirdi. Alex onun, aracın karanlık kısmında kaldığı için görünmemesini umuyordu. Kapıyı açıp ağır ilerleyen arabadan yavaşça aşağıdaki çimenlere indi. Yüzlerce filmde gördüğü hareketi tekrarlamaya çalıştı: dizlerinin üzerine düştü ve yan tarafına doğru yuvarlanırken Einstein üzerinden atladı. Yanlış yaptığından emindi ama *Yaşam Mücadelesi*'nin etkisi geçene kadar ne kadar yanlış yaptığını bilmeyecekti.

Daniel'a kapıyı kapatıp her şeyi kilitlemesini söylemeyi unutmuştu, ama bu en mantıklı davranıştı ve Daniel bu gece hızlı düşünüyor gibiydi. Belki de genleri iş başındaydı – kardeşi gibi bu tür durumlara karşı doğal bir yeteneği vardı. Her neyse, eğer biri arabaya binmeye çalışırsa, Khan hazır bekliyor olacaktı. Şimdiye kadar düzinelerce köpek tarafından kovalanan birinin yerden yüksekte ve karanlıkta Khan'la karşı karşıya gelmesinin nasıl bir his olacağını hayal edebiliyordu. Bunun hedefini ve tepki süresini etkilemesine imkân yoktu.

Eldivenleri elinde olmasına rağmen, kendisine ilaç enjekte etmeseydi çakıl taşlarının üzerinde emeklemek son derece acı verici olurdu. Humvee'den hızla uzaklaşırken, sürüsünün pençelerinin kuru otların üzerinde yaklaştığını duydu – sadece Einstein değildi, hayatta kalan düzinelerce köpek vardı. Daha önce hiç böyle bir desteği olmamıştı. Yüksekteki bir keskin nişançı onu sürüden ayırmakta zorlanabilirdi.

Verandanın yanında çömelir pozisyona geçti. Humvee durdu. Kapının sertçe kapandığını duydu. Kafasına yakın bir yerden gelen kısık bir inilti donup kalmasına neden oldu. Hafif inilti tekrar duyuldu. Ses insana ait değildi.

Verandaya doğru yükselip tırabzanın altından yuvarlandı ve pencerelerden aşağıda kaldı. Lola oradaydı, bir köşeye kıvrılmıştı. Alex Lola yaralı bile olsa, yakında biri olsaydı, onu uyaracağını biliyordu. Köpeğin yanına doğru emeklerken eldivenli elleri yerde bir kan izi bıraktı. Lola kafasını yerden bir

santimetre kaldırabildi ve kuyruğunu cansızca bir kez yere vurdu.

"İyileşeceksin, Lola. Geri döneceğim. Dayan, olur mu?" Köpeğin kulaklarını bir kez okşadı ve Lola hafifçe nefes aldı.

Einstein kapının yanındaki gölgelerin arasında bekliyordu. Alex yanına doğru emekledi.

"Lola'nın yanında kal, Einstein."

Köpeğin ona attığı bakışı tercüme edemedi. Anladığını umuyordu. Bu kez içeri yalnız girmek zorundaydı.

Bu geceyi sağ çıkarırsa, köpekler için gaz maskesi peşine düşecekti.

Alex kapının yanında diz çöküp dikkatle küpelerini taktı. Narin ve süslü küpeleri yanındaki ciddi ekipmana kıyasla ortama hiç uygun değillerdi, ama görünüşü için endişelenecek kadar vakti yoktu ve ayrıca fiziksel müdahalede bulunması gerekebilirdi. Yeleğinin ön cebinden büyük metal kutuyu çıkardı, tepesini çevirdi, kapıyı açıp onu içeri attı.

Tepki olmadı. Gaz odaya dolarken bağırış ya da geri çekilen ayak sesleri duymadı. İki saniye bekledikten sonra yarı doğrulup Glock'u sağ eline tabancayı sol eline alarak kapıdan içeri koştu. Sol eliyle beceriksiz olacaktı, ama böyle bir silahla kapalı alandayken kusursuz nişan almanıza gerek yoktu.

Birinci katı aramaya gerek duymadı. Eğer gaz maskesi olmayan biri sonraki beş dakika boyunca peşine düşerse, kısa süre içinde yere yığılırdı. Merdivenlerden çıkarken olayları zihninde canlandırdı. Hector içeri girmiş, Daniel'ı ya da Kevin'ı ya da ikisini birden aramıştı. İçeri tek başına girdiği için sadece iki kişiyi aradığından şüpheleniyordu. Arnie öldüğüne göre, geriye bir kişi kaldığını düşünmüş olmalıydı. Yine de, içeri tek başına girerek kendisinden fazla emin olduğunu göstermişti.

Alt kattaki bütün odaları kontrol etmesi gerekecekti. Sonra üst kattaki kapıları deneyecekti.

Alex merdivenleri yarıladı. Aşağıdaki kutudan yayılan sis yoğundu; onunla birlikte yukarı tırmanmıyordu. Kafasını kaldırınca Daniel'ın odasının ve banyonun kapılarının açık olduğunu gördü. Sağ uçtan ışık süzülüyordu. Orası onun deposu olabilirdi.

Tabancayı kılıfına sokup sessizce yukarı emekledi, dirseklerini ilk basamağa koyup parmaklıkların etrafından uzandı.

Koridorda dayanıklı siyah pantolon ve asker botları giymiş bir adam yatıyordu. Başı ve omuzları odasından çıkan başka bacaklara yaslıydı, onlar da benzer bir pantolonun içindeydiler ama ayaklarında botlardan ziyade siyah spor ayakkabı vardı.

Takım elbiseli adam olayları doğru tarif ettiyse, odasında yerde yatan Hector olmalıydı. Kapıyı açıp ışıkları açtıktan sonra yere yığılmış olabilirdi. Birkaç dakika sonra Angel yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için içeri girmiş ve bacaklarını görünce gazın etkisi altına girene kadar elinde silahıyla duvar boyunca kaymış olmalıydı.

Ne zamandır baygın olduklarını bilmiyordu.

Şimdilik takım elbiseli adam ona karşı oldukça dürüst olmuştu. Bu onu Glock'u kılıfına kaldırıp işe başlayabileceği kadar güvende hissettirdi. Öncelikle, ilk adamın ellerinde bulduğu silahı alıp tırabzanın üzerinden alt kata attı. Pantolonunun arkasına sıkıştırdığı başka bir silah daha vardı – onu da tırabzandan aşağı attı. Üzerini daha detaylı bir şekilde arayacak kadar vakti yoktu. Adama sessiz kalmasını sağlayacak bir şey enjekte edebilmeyi isterdi, ama yarım saat içinde etkisini kaybedecek olan gazın aksine, uzun süreli yatıştırma kan dolaşımında kalırdı ve burada olduğuna dair birinin şüphelenmesi için sağlam bir kanıt olurdu. Ellerini arkasından kablolarla bağladıktan sonra ayak bileklerini de bağladı.

Hector ten rengi dışında cipteki ölen sarışına benzeyen

Angel'dan daha ufak tefekti; takım elbiseli adamın tarifinden umduğu gibi hem Hector hem de Angel koyu renk saçlılardı. Sokakta dikkat çekecek kadar olmasa da, Hector orta boylu, zayıf ve formundaydı. Tıraşlıydı ve teninde, en azından görebildiği kadarıyla, hiçbir iz yoktu; üzerinde uzun kollu siyah spor bir bluz vardı. Angel'ın üç parmağında ve boynunun yan tarafında dövmeleri vardı. Hector daha akıllıydı. Yaşamını kirli işlerden kazanan birinin herhangi bir tanığın polis ressamına rahatlıkla tarif edebileceği özelliklerden kaçınması gerekirdi.

Hector'un sağ elinden birkaç santimetre ötede kocaman bir Magnum yatıyordu. Dürbünlü tüfek sırtındaki kılıfındaydı. Tüfeğin şarjörünü çıkardı, kocaman tabancayı aldı ve onları da tırabzandan aşağı atmak için koridora döndü. Büyük bir gürültüyle aşağıdaki sert ahşap zemine düştüklerini duydu; daha önce attığı silahlara çarpan biri metalik bir *ting* sesi çıkardı.

Hector'u bağlamak için döndü.

Depo olarak kullanılan odada yatan vücut kaybolmuştu.

Tabancayı kılıfından çıkarıp sırtını kapının yanındaki dolaba yasladı. Çıt çıkmıyordu. Kapıdan dışarı çıkmak zorundaydı. Çıktığında, onu vuracaktı. En tecrübeli suikastçı bile bacaklarından vurulmuşken aciz durumda olurdu.

Beklediği hareket kapıdan gelmedi. Angel sızlanıp İspanyolca inlemeye başladı. Alex'in dikkatinin dağıldığı o bir saniyelik süre içinde Angel'ın gövdesinden ayrılan gölge üzerine atlayıp elinde tuttuğu tabancanın düşmesine neden oldu ve ikisi birlikte yere yığıldılar. Kendisini çarpmaya hazırlarken belindeki silahı almak için uğraşan ellerle mücadele etti. Adamın elleri onunkilerden güçlüydü ama sonra gümbürtü duyuldu ve küçük ampuller patladı.

Sıcak gazı ensesinde, maskesinin altında açıkta kalan te-

ninde hissedebiliyordu ve birkaç saatliğine orasının güneşte yanmış gibi görüneceğini biliyordu, ama gözleri ve ciğerleri koruma altındaydı.

Saldırgan buna hazırlıklı değildi. Öksürdü, ellerini birden boğazına götürdü ve gözleri kör oldu. Alex döndü, 38'liği çoktan kılıfından çıkarmıştı ve diz kapağını hedef aldı. Aksine onu sol kalçasından vurdu.

O tarafa doğru yığılıp var gücüyle çırpınarak bileklerindeki kablolardan kurtulmaya çalışan Angel'ın üzerine düştü. Sağlam bağlardı, ama o da güçlü bir adamdı.

İkisiyle birden uğraşamazdı. Bir seçim yapmak zorundaydı. Hemen.

Angel'ın kafası ona daha yakındı. İki kez başına ateş etti. Adam anında gevşedi.

Hector ondan merdivenlere doğru yuvarlanarak uzaklaşmaya çalışırken kesik kesik soluyor ve gözlerini ovuşturuyordu. Alex onun peşinden koştu ve adamın onu ele geçirmemesi için duvara yapıştı. Adam henüz ona doğru hamle yapmaya kalkacak kadar kontrol sahibi değildi. Belindeki cıvata keskilerini çıkardı ve Hector'un başının arkasına vurdu. Çırpınmaları anında kesildi.

Onu öldürürse bütün çabaları boşa gidecekti, ama nabzını kontrol etmeden önce onu bağlamak zorundaydı.

Tedbirli olmak için sol diz kapağına bir el ateş ettikten sonra 38'liği tırabzanın üzerinden aşağı attı. Zaten bir mermisi kalmıştı. Bir kabloyla sağlam sağ bacağını ayak bileği ve diz kapağından tırabzana bağladı, sonra sağ kolunu bileğinden ve dirseğinden bağladı. Sol bacağıyla çok fazla şey yapamayacaktı. Daha iyi bir seçeneği olmadığı için sol elini Angel'ın kocaman kara botuna bağladı. Angel'ın hareketsiz vücudu en az yüz yirmi kilo olmalıydı. Bu hiç yoktan iyiydi. Hector'un bileğine dokundu; beyin fonksiyonlarını koruyup korumadığını bekleyip görmek zorundaydı.

Her ihtimale karşı birer kablo daha kullanmaya karar verdi. İkinci kabloyu Angel'ın botuna bağlarken, kendine gelen Hector'un solumasının değiştiğini duydu. Çok acı çekiyor olmasına rağmen haykırmamıştı. Bu iyi bir şeydi. Daha önce acıya karşı verdikleri tepki üzerinde kontrollü olan sert askerleri sorgulamıştı. Onları yıldırmak daha uzun zaman alırdı.

Ama o adamlar silah arkadaşlarına ya da görevlerine sadık olurlardı. Bunun kiralık bir suikastçı olduğuna emindi. Hector'un ona bu işi veren adamlara hiçbir borcu yoktu.

Glock'u ellerinde sıkıca tutarak birkaç metre uzaklaştı ve dizginleme sisteminin ne kadar iyi çalıştığını görmeyi bekledi. Ortam çok karanlıktı. Kalkıp gözlerini yerde yatan figürden ayırmadan banyo kapısına doğru geri geri gitti. El yordamıyla arkasını yokladı ve ışık düğmesini bulup yaktı.

Hector yüzünü ona doğru çevirmişti. Yüzünde çektiği acıya dair hiçbir belirti yoktu. Endişeli bir bakıştı, ama yüzü diğer açılardan gördüğü diğer yüzler kadar sıradandı. Hatları düzgün ve kolay tanımlanamazdı. Çekici değildi ama çirkin olduğu da söylenemezdi. Bir dizi insanın içinden seçmenin çok zor olduğu bir yüzdü.

"Neden beni öldürmedin?" diye sordu, sesi kimyasalların etkisiyle boğuk çıkmıştı. Bunun dışında, sesi sıradandı. Aksanı yoktu. Haber spikeri olabilirdi – aksanında nereli olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Seni kimin tuttuğunu bilmek istiyorum." Maskenin ardından Alex'in sesi rahatsız edici ve biraz bozuk çıkmıştı. Kulağa daha az insani geliyordu. Bunun adamı korkutmasını umdu.

Hector sanki kendi kendine düşünüyor gibi bir kez kafasını salladı. Bağları test ederken Alex onun ellerinde anlık değişimler gördü.

"Neden sana herhangi bir şey söyleyeyim ki?" Bunu kız-

gın ya da meydan okur gibi söylememişti. Sadece merak ediyordu.

"Kim olduğuma dair bir fikrin var mı?"

Adam yanıt vermedi, yüzü belirsizdi.

"Bana bildiklerini anlatmanın ilk sebebi bu – çünkü seni buraya gönderen her kimse başarılı olman için gereken bilgileri vermemiş. Seni neyle karşı karşıya olduğuna dair hazırlamamışlar. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Hector, "*Sana da* hiçbir şey borçlu değilim," diye dikkatini çekti, hâlâ kibar ve sohbet eder gibi bir tona sahipti. Parmaklarını aşağı doğru uzatıp kabloya uzanmaya çalıştı.

"Hayır, değilsin. Ama benimle konuşmazsan, canını yakarım. İkinci sebep de bu."

Bunu bir süre düşündü. "Ve üçüncü sebep... konuşursam, yaşamama izin vereceksin."

"Sana bu sözü verirsem, bana inanır mısın?"

"Hımm." İçini çekti. Bir süre düşündükten sonra sordu, "Peki sana söylediklerime inanıp inanmaman gerektiğini nereden bileceksin?"

"Çoğunu biliyorum. Sadece birkaç detaya açıklık getirmeni istiyorum."

"Korkarım sana çok fazla yardımım dokunmayacak. Bir müdürüm var; aracı olarak çalışıyor. Bunun için ödeme yapan kişiyi hiç görmedim."

"Bana müdürünün ne söylediğini söyle."

Adam bunu düşündü, sonra omuzlarını silkercesine eğirdi. "Teklifinden hoşlanmadım. Bana kalırsa, daha iyisini yapabilirsin."

"O halde, seni ikna etmem gerekecek."

BÖLÜM 19

Alex Glock'u beline sıkıştırıp Angel'ın bacağının yanında duran cıvata keskisini alırken, adam ifadesiz bir yüzle onu izledi.

Kaynak demirini getirmeyi düşünmüştü. Ateş her şeyden daha acı verici olabilirdi ve birçok insanın ateşle ilgili fobileri vardı. Ama Hector bir profesyoneldi. Onu acıyla ruhen yıkacak kadar zamanı yoktu; çok güçlü bir direnç göstereceğinden emindi. Fiziksel üstünlüğünü kaybetmek onu acıdan daha çok korkutabilirdi. Eğer tetiği çeken parmağını kaybederse, işini yapamazdı. Onun için daha az önemli bir şeyle başlayacaktı ve böylece onu neyin beklediğini görebilecekti. Bu geceyi sağ çıkarırsa, bunu ellerini kaybetmeden yapmayı isteyecekti. O nedenle Alex'i oyalamak için konuşacaktı.

Hector'un sol eli en uygun olanıydı. Alex metal bıçakları onun serçe parmağına yerleştirirken, diğerlerini yumruk yapıp bağlarla mücadele etti. O pozisyondayken adamın ne düşündüğünü bildiği için kulpları sıkıca tuttu – kesicilerin kontrolünü eline geçirirse, kendisini özgür bırakma fırsatını elde edebilirdi. Elbette, ona büyük bir acı vermesine rağmen sol bacağıyla tekmelemeye çalıştı. Alex darbeden kaçtı, birkaç metre yukarı hareket ettikten sonra kesicileri katlı parmağının dibine tekrar yerleştirdi.

Bunlar betonarme demiri kesmekte kullanılıyorlardı ve bıçakları her zaman keskindi. Bıçakların kapanması için çok fazla kas gücü gerekmiyordu.

Alex onun tepkisini izledi. Adam boş yere çırpınarak bağları zorlamaya devam ediyordu. Yüzü kıpkırmızı oldu ve alnındaki damarlar zonklamaya başladı. Nefesini tutup kesik kesik soludu, ama çığlık atmadı.

"Bazen insanlar ciddi olmadığımı düşünüyorlar," dedi ona. "Bu yanlış anlamayı ortadan kaldırmak güzel."

O sırada, Hector parmağının ne kadar zaman içinde yerine tekrar dikilebileceğini düşünüyor olmalıydı. Serçe parmağı olmadan yaşayabilirdi, ama ellerine ihtiyacı vardı ve Alex'in serçe parmağıyla yetinmeyeceğini biliyor olmalıydı.

Alex ne kadar ciddi olduğunu vurgulayacaktı.

Sıcak, kanlı parmağı yerden alıp banyoya döndü, bağların arasında kıvranırken Alex gözlerini ondan ayırmadı; en iyi kablo bağlar bile mükemmel değildi. Parmağı tuvalete atıp sifonu çekerken Hector'un onu izlediğinden emindi. Artık ona çok fazla seçenek bırakmayacağını biliyordu. Bunun onu istediğini bir an önce vermeye teşvik etmesini umuyordu.

"Hector," dedi, boş gözlerle tepeye bakıp dişlerini sıkarak acıya karşı koymaya çalışan adama. "Aptal olma. Bana bilmek istediklerimi söylemenin sana bir zararı olmayacak. *Söylemezsen*, canın yanacak. Sırada tetiği çeken parmağın var, sonra da diğerleri. Benim işim bu ve buna ne kadar uzun sürerse sürsün devam edebilirim. Anlamıyor musun? Seni yanlış insanların peşine gönderdiler. Sana neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir şey söylemediler. Seni bana *teslim* ettiler. Neden onları koruyasın ki?"

"Daha sonra onların peşine mi düşeceksin?" diye homurdandı dişlerinin arasından.

"Elbette."

Gözleri zehir ve nefret doluydu. Alex bu bakışı daha önce de görmüştü, ama geçmişte, bunu daha korunaklı bir pozisyondan izlemişti. Eğer bir şekilde onu eline geçirebilirse, rolleri değişirdi, bir an önce ölmek için yapması gereken şeyi yapardı.

"Senin için gelmedim," dedi istemeye istemeye. "Bir adamı bulmak için gönderildim. Bana bir fotoğraf verdiler. İkinci bir adam olacağını söylediler, ama ikincisi kolay olacaktı. Birincisi zor olacaktı. Onu hiç görmedim."

"Ne zaman tutuldun?"

"Dün gece."

"Ve yardım toplayıp bugün geldin," diye tahminde bulundu Alex. "Nereden?"

"Miami'den."

"Nereye gideceğini nereden biliyordun?"

"Bana üç adres verdiler. Burası ikinci denemeydi."

"Herhalde ilk adreste neler olduğunu sormama gerek yoktur."

Adamın kaynayan öfkesi ürkütücü bir gülümsemeye dönüştü. "Yaşlılardı. Bir kadın ve bir adam. Tarife uymuyorlardı, ama iyi para almıştım. İşimi eksiksiz yapmamın zarar olmaz, ayrıca bana sadece iki mermiye patladı."

Alex kafasını salladı. Hector gaz maskesinin ardında onun ifadesini göremiyordu, ama alışkanlığı gereği ifadesiz kalmaya özen gösterdi.

"Diğer ev ne kadar uzaktaydı?"

"Küçük kasabanın on beş dakika güneyinde."

"Adresler nereden geldi?"

"Bunu bana kimse söylemedi. Sormadım."

Cıvata keskilerini kaldırdı. "Herhangi bir tahminin yok mu?"

"Diğer yer buna benzemiyordu. Ortak bir şey görmedim."

Bu bir yalan olabilirdi, ama doğru olması daha mantıklı olurdu. Neden Carston ya da teşkilatta kontrol kimdeyse, suikastçıya bu ev dışında başka adresler versin ki?

Alex bir süre bunu düşündü, keşfedebileceği başka bir yol aradı. Gözlerini ellerinden hiç ayırmamıştı. Ne tür şeyler Arnie'nin evini sıradan evlerle ilişkilendirebilirdi? Normal şartlar altında birbirleriyle bağlantısız adresleri ne tür bir benzerlik bir araya getirirdi?

Huzursuzluk verici bir hisle, aklına bir olasılık geldi. Hiç hoşuna gitmeyen bir olasılık.

"İlk evin araba yolunda ne tür bir araba park etmişti?"

Adam bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Eski bir kamyonet."

"Beyaz mı?"

"Siyah, karavanlı."

Çenesi kenetlendi.

Demek Arnie'nin –kasabada iki benzeri olduğunu söylediği– kamyonetine dikkatli bakanlar olmuştu. Daniel kamera kayıtlarında olmalıydı, yoksa marka ve model hakkında bu kadar emin olmazlardı. Daniel kasabanın en büyük caddesindeki bankanın önünden geçmiş olmalıydı; muhtemelen bunu bu şekilde başarmışlardı. Neden kayıp öğretmen hakkında telefon açan kızı sorgulamakla vakit kaybetsinler ki? Kasabadaki güvenlik kameralarının kayıtlarını alıp sağlam bir kanıta ulaşmak ve sonra Motorlu Taşıtlar İdaresini aramak yeterli olurdu. Her şeyi öğrenememişlerdi – eğer plaka net bir şekilde görülseydi, kasabanın diğer ucunda yaşayan yaşlı çift hayatta olurdu. Ama Kevin bu hatayı yapmayacağı için Daniel'ın yaşadığını biliyorlardı. Ayrıca, kumlu siyah beyaz videoda bile, eğer neyi aradığınızı biliyorsanız, Daniel'ın tam olarak Kevin'a benzemediğini anlayabilirdiniz.

Arnie'nin kamyonetine ihtiyacı vardı. Hem de çok. Dik-

kat çekmeyen bir araçtı. Yarasa arabasıyla kasabada dikkat çekmeden dolaşmaları mümkün değildi. Burada başka nereden araba bulacaktı?

Yorulduğunu hissedip bir adım geri çekildi. İyi bir dinlenme yeri bulmuştu ama av kaldığı yerden devam ediyordu. Kötü adamların onun öldüğünü düşünmelerinin bile önemi yoktu. Çünkü Daniel'ın yaşadığını biliyorlardı.

Sorumluluk.

Hector'un sağ eli meşguldü. Parmak uçlarıyla kabloyu kazıyordu, bu sırada neredeyse bileğini yerinden çıkaracaktı. Kabloyu koparmaya ya da düğüm yerine ulaşmaya çalışıyor gibi görünmüyordu. Ne yapıyordu? Glock'a uzandı; o eline bir el ateş etmek güvenli–

Sessizlikte tek el silah sesi yankılandı, evin dışından gelen bir silah sesine göre çok yüksekti. Daniel –

Yanlış olduğunu bilse de, gözleri silah sesinin geldiği yöne doğru döndü. Saniyenin dörtte birlik diliminde Glock'unu kılıfından çıkarmayı düşünürken, Hector'un parmakları aradığı şeyi buldu. Manşetinden on üç santimetrelik testere dişli bir bıçak çıkardı. Gergin kabloyu tıngırdatarak kopardı. Aynı hareket bir fırlatmaya dönüştü. Bıçak yüzüne doğru uçarken, Alex onun gövdesine ateş etti. Kafasını eğmeye çalışırken ateş etmeyi sürdürürdü ve bir yandan da çenesini yaran ve henüz tam olarak acı olmayan ani baskıya aldırmadı – ama yakında ilacın etkisi geçtiğinde, acı verecekti. Şarjör boşalana kadar Hector'un göğsüne ateş ederken boynunu kaplayan kanın sıcaklığını hissedebiliyordu.

Hector hareketsiz bir şekilde yatıyordu, açık gözleri hâlâ ona doğru bakıyordu, ama artık donuktu.

Hızlı ve tedirgin bir şekilde hareket ederek Glock'u silip tırabzanın üzerinden aşağı attı, keskileri silip tabanca kılıfına soktu ve koridorun sonundan tabancasını alıp bir sonraki

adına konsantre olmaya çalıştı. Dışarıda onu neyin beklediğini bilmiyordu. Merdivenlerden aşağı inerken, parmakları yeni hasarı saptamak için hızla çalıştı. Suikastçının bıçağı şahdamarını kıl payı ıskalamış, çenesinin alt köşesine isabet ederek kulak memesine doğru yarısını kesmişti. Gevşek et parçası boynuna doğru sarkıyordu. *Harika.*

Zemin katta, Arnie'ye bir anlığına göz attı. Yüzü yere dönüktü. Sadece başının arkasından geriye kalan kısmı görebiliyordu. Acı çekmediği belliydi, ama bu küçük bir teselliydi.

Dışarı çıkarken kanıtları toplamayı düşünmüştü, ama şimdilik buna ayıracak vakti yoktu. Köpekler sessizdi – bu her şeyin yolunda olduğu anlamına mı geliyordu?

Üst kattaki ardı ardına ateşten sonra, dışarıdaki birinin onun varlığından habersiz olması mümkün değildi. Yan yan kapıya yaklaştı ve yanında çömeldi, birinin kartonpiyerin ardından nişan alabileceği seviyeden daha alçakta olduğunu düşünüyordu. Uzanıp kapıyı araladı. Kimse ona ateş etmedi.

"Daniel?" diye yüksek sesle seslendi.

"Alex!" diye karşılık verdi – sesi en az onun kadar rahatlamış geliyordu.

"İyi misin?" diye kontrol etti.

"Evet. Sen?"

"Dışarı çıkıyorum. Ateş etme."

Her ihtimale karşı ellerini kafasının üzerine kaldırarak ön kapıdan dışarı çıktı. Lola'nın yanında yatan Einstein yerden kalkıp ayaklarının dibinde belirdi.

Alex kollarını indirip Humvee'ye doğru hızlı adımlarla ilerledi. Sadece ön kapıdan ve pencerelerden süzülen ışıkla aydınlanmıştı, ama bu avantajlı konumdan kasıtlı kazalarından hiç zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Daniel ön koltuktan aşağı indi.

"Silah sesi?" diye sordu Alex, yaklaşırken sesi daha alçaktı.

Humvee'nin etrafındaki köpekler yeterince rahatlamış görünüyorlardı, ama...

"Son adam. Köpeklerden uzak durmak için evin yan tarafından tırmanmış olmalı. Verandanın çatısına doğru dolaşmaya çalışıyordu."

Daniel tüfeğiyle evin doğu köşesine yakın bir yerde çakıl taşlarının üzerine yığılan kara silueti işaret etti. Gaz maskesini alnına itip kulağına dokunmadan sol tarafındaki kayışları gevşetti. Hava yolunu düzeltirken yerde yatan figüre yaklaştı. Einstein hemen arkasındaydı. Yakınlarda bir yerde iriyarı bir Alman kurdu dolaşıyordu, bedenle ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Einstein birden hızlanıp yanından geçti. Alex temkinli bir şekilde ilerlerken cesedi birkaç kez kokladı ve sonra kuyruğunu sallayarak ona döndü.

"Bu her şey yolunda demek mi?" diye homurdandı.

Hayvan kuyruğunu sallamaya devam etti.

Alex yakından bakmak için eğildi. Görmesi gerekeni görmesi uzun sürmedi. Etkilenmiş bir şekilde dönüp Humvee'ye doğru yürüdü. Daniel açık sürücü kapısının yanında ne yapacağını bilmiyormuş gibi duruyordu. Hâlâ şoke olduğunu belirten bir tepki göstermiyordu.

"İyi atış," dedi Alex. Tek mermi tam gözlerinin arasına isabet etmişti. Bundan daha iyisi olamazdı.

"Çok uzakta değildim."

Daniel ona doğru adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı ve eldivenli ellerini Alex'in kollarının üzerine doladı. Sonra nefesini tutup yana çekildi ve ışık önüne gelecek şekilde onu çevirdi.

"Bu kanın ne kadarı sana ait?"

"Çok fazlası değil," dedi Alex. "Ben iyiyim."

"Kulağın!"

"Evet, bunun hiçbir şeye faydası olmayacak, değil mi? Elinden dikiş dikmek gelir mi?"

Daniel şaşkınlıkla kafasını geriye çekti. "Ne?"

"O kadar zor değil. Sana ne yapacağını anlatabilirim."

"Şey..."

"Önce yapmam gereken başka bir şey var." Ellerinden ayrılıp verandanın basamaklarına koştu. Lola hâlâ aynı noktada yatıyordu. Alex'i görünce kafasını kaldırıp kuyruğunu güçsüzce salladı.

"Selam, Lola, uslu kız. Sana bakmama izin ver."

Alex önünde bağdaş kurdu. Bir eliyle Lola'nın yan tarafını okşarken diğeriyle yarasını aradı.

"İyi mi?" diye sordu Daniel kısık bir sesle. Verandanın tırabzanının öteki tarafındaydı, dirsekleri döşeme tahtalarının kenarında yasladı. Eve daha fazla yaklaşmak istemiyor gibiydi. Alex onu suçlayamazdı. Alex bacaklarını yoklarken Lola inledi.

"Biraz kan kaybetmiş. Mermi sol arka bacağına girip çıkmış gibi görünüyor. Kemiğine isabet edip etmediğini göremiyordum, ama merminin geçip gittiği kesin. Şanslıymış."

Lola'nın burnunu okşamak için parmaklıkların arasından uzandı. "Zavallı kız."

"Humvee'nin arkasındaki malzemeler birbirine girmiş olmalı. İlkyardım çantasını bulmaya çalışacağım. Onu sakin tutmaya çalış, olur mu?"

"Elbette."

Einstein Alex'i verandaya kadar izlediği gibi araca kadar da takip etti. Sessiz desteğin onu bu denli rahatlatmasına çok şaşırdı, her şey aksini gösterse de, kendisini güvende hissediyordu.

Humvee'nin bagajını açtı, sabırsız Khan onu neredeyse yere devirecekti. Köpek üzerine atlarken tam zamanında ke-

nara çekildi. Kendisi emekleyerek içeri girdiğinde fazlasıyla yer olsa da, bagajın Khan için fazla dar olduğunu düşündü.

Silahlar ve cephane her yere dağılmıştı, serbest kalan mermiler dizlerinin altında yuvarlanıyordu. Düzenlemeye vakti yoktu. Hector'la konuşması yarıda kalmıştı; aklındaki son önemli soruyu soramamıştı. İş bittiğinde ne olacak? Aramayı kim ne zaman bekliyordu? En azından, üçüncü eve uğramamışlardı. Tabii Hector birinci ve ikinci arasında bir telefon görüşmesi yapmadıysa.

Müdürünü arayıp hangi adresin temizlendiğini ve hangisine doğru yol aldıklarını söylemiş miydi? Müdürü bir arama daha bekliyor muydu? O aramanın geciktiğini fark etmiş olabilir miydi?

İlkyardım malzemelerinin olduğu spor çantasını buldu. Hızlı hareket etmek ve doğru kararlar almaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Tek sorun o kararların ne olduğunu bilmemesiydi.

O ve Einstein, Lola'nın yanına döndüklerinde, "Pekâlâ," diye nefesini verdi.

Alex Lola'nın bacaklarının yanında diz çöktü ama çok geçmeden ne yaptığını göremeyeceği kadar karanlık olduğunu anladı.

"Humvee'yi yaklaştırıp bize biraz ışık tutmana ihtiyacım var," dedi.

Daniel hemen verandadan uzaklaştı, yanında dev bir gölge onu takip ediyordu: Khan hâlâ görevinin başındaydı. Khan ve Einstein'ın görevleri değiştirmeye nasıl karar verdiklerini merak etti. Kamuflajlı eldivenlerini çıkarıp kanlı lateks eldivenlerini temiz bir çiftle değiştirdi. Humvee'nin göz alıcı ışıkları tırabzanların parmaklıkları arasından süzülünce, Lola'ya hafif bir yatıştırıcı iğne vurdu. Parlaklık yüzüne değil yaraya gelecek şekilde pozisyonunu değiştirdi. Temiz bir

kurşun yarasına benziyordu. Yarayı temizlemeden önce Lola'nın gözlerinin kapanmasını bekledi. Lola'nın bacağı birkaç kez seğirdi, ama bağırmadı. Antiseptik ve sonra merhem sürüp gazlı bezle bacağını sardı ve sabitleyici bağlayıp biraz daha gazlı bez doladı. Lola'nın bacağına dokunmasına engel olabilirse, yarası temiz iyileşecekti.

Derin bir nefes verdi. Bütün bu köpekleri ne yapacaklardı?

"Sırada ne var?" diye sordu Daniel işini bitirince. Tüfeği ellerinde, verandanın yanında durmuş etraflarındaki karanlık düzlüğe göz gezdiriyordu.

"İlkyardım malzemelerini çıkarmışken kulağıma birkaç dikiş atabilir misin?"

Duraksadı. "Doğru yapamam."

"Çok kolay olacak," diye onu temin etti Alex. "Hiç düğme dikmedin mi?"

"İnsan derisine değil," diye homurdansa da, konuşurken tüfeğini omzuna asıp basamaklardan çıktı.

Alex ilkyardım çantasından bir kibrit çıkarıp çaktı ve iğneyi sterilize etti. Medikal tekniğin en yüksek standardı sayılmazdı, ama şartlar düşünüldüğünde elinden gelen en iyi şey buydu. Soğuması için iğneyi hızla ileri ve geriye salladıktan sonra deliğinden geçirdiği dikiş ipliğine diğer tarafta düğüm attı.

Temiz bir çift eldivenle birlikte iğne ve ipliği ona uzattı. Daniel eldivenleri taktıktan sonra yavaşça iğneye uzandı. Ona dokunmak istemiyor gibi görünüyordu. Alex başını geriye atıp yaranın üzerine antiseptik döktü ve kulağına kadar uzanan kesikteki yanma hissinin geçmesini bekledi. Sonra ışığın en güçlü noktasında olduğundan emin olarak çenesini ona doğru uzattı.

"Muhtemelen üç küçük dikişe ihtiyacı var. Arka taraftan başlayıp ilerle."

"Lokal anesteziye ne derdin?"

"Vücudumda zaten yeterince ağrı kesici var," diye yalan söyledi. Çenesindeki kesiği kızgın bir demir gibi hissedebiliyordu. Ama elinde daha fazla *Yaşam Mücadelesi* kalmamıştı ve kullanabileceği başka bir şey onu iş yapamaz duruma getirebilirdi. Bu acil bir durum değildi, sadece acıydı.

Daniel yanında diz çöktü. Parmaklarını hafifçe çenesinin kenarına koydu.

"Şah damarına çok yakınmış!" Dehşete kapılırken nefesini tutmuştu.

"Evet, çok iyi bir atıştı."

Yüzü görüş alanında olmadığı için Daniel'ın nefesindeki belli belirsiz değişimi yorumlayamadı.

"Yap şunu, Daniel. Acele etmek zorundayız."

Daniel derin bir nefes aldı, sonra Alex iğnenin kulak memesini deldiğini hissetti. Buna hazırlanmıştı – yüzünden acısını belli etmemeye çalıştı ve yumruklarını sıkmasına izin vermedi; tepkilerini dizginlemeyi öğrenmişti. Karnındaki kaslarını kastı ve baskının orada toplanmasına izin verdi.

"Güzel," dedi sesinin normal çıkacağına inanır inanmaz. "Çok iyi gidiyorsun. Şimdi parçaları birleştirip dikiş atarak sabitle."

Alex konuşurken, Daniel'ın parmakları hızla işini yaptı. İğneyi yarısı kopan kulak memesinin alt kısmında hissetmedi, sadece üst yarısına batırdığında acı hissetti. Sadece üç küçük batma. Birincisinden sonrakiler o kadar da kötü değildi.

"Düğüm gibi bir şey atacak mıyım?" diye sordu.

"Evet, arka tarafına at, lütfen."

Daniel çalışırken Alex ipin gerildiğini hissedebiliyordu.

"Bitti."

Alex ona bakıp gülümsedi. Kesilen çenesinin gerildiğini hissetti. "Teşekkür ederim. Bunu tek başıma yapmakta çok zorlanırdım."

Daniel onun yanağına dokundu. "Bekle, sargı beziyle sarmama izin ver."

Yaraya merhem sürdükten sonra bir parça sargı beziyle kapatırken, Alex bekledi. Daniel onun kulağını tamamen sardı.

"Sanırım önce temizlemem gerekirdi," diye homurdandı.

"Şimdilik idare eder. Lola'yı Humvee'ye koyalım."

"Onu ben getiririm."

Daniel uyuyan Lola'yı yavaşça kollarına aldı. Kollarından sarkan uzun ön patileri ve kulakları attığı her adımda sallanıyordu. Alex göğsünde uygunsuz bir neşe baloncuğunun yükseldiğini hissetti ve yutkunarak bastırmaya çalıştı. Histeriye ayıracak vakit yoktu. Daniel Lola'yı yolcu koltuğunun arkasındaki boşluğa yatırdı. Humvee'de sadece iki ön koltuk vardı. Alex, Kevin'ın geri kalanını eşyalara yer açmak için kaldırdığını tahmin etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Daniel verandada Alex'in oturduğu yere doğru yürürken. Muhtemelen neden hiçbir şey yapmadığını merak ediyor olmalıydı. Ağırdan aldığının farkında değildi.

Alex derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Bana telefonu ver. Kardeşinle konuşma vakti geldi."

"Harekete geçmemiz gerekmez mi?"

"Yapmam gereken bir şey daha var, ama önce ona söylemek istiyorum."

"Ne?"

"Evi yakmak zorundayız."

Daniel ona bakarken gözleri kocaman oldu. Yavaşça, cebindeki telefonu çıkardı.

"Onu ben aramalıyım," dedi.

"Benden zaten nefret ediyor," diye karşılık verdi Alex.

"Ama bu benim suçum."

"Bir grup suikastçı kiralayan sen değildin."

Daniel kafasını salladı ve telefonun açma tuşuna bastı.

"Pekâlâ," diye homurdandı Alex.

Alex ilkyardım malzemelerini toplarken, gözünün ucuyla Daniel'ı izledi. Daniel arayan tek numarayı buldu, ama ona dokunamadan telefon tekrar çaldı.

Daniel, Alex'in kulağına ilk dikişi atmadan önce yaptığı gibi nefesini tuttu. Bu konuşmanın yapması gereken işler arasında en zoru olduğunu düşündü.

Ekrana dokundu. Kevin o kadar çok bağırıyordu ki, Alex önce sesin dışarı verildiğini sandı.

"SAKIN TELEFONU YÜZÜME KAPATMA–"

"Kev, benim. Kev! Ben Daniel!"

"NELER OLUYOR?"

"Bu benim suçum, Kev. Aptallık ettim. Her şeyi berbat ettim. Çok üzgünüm!"

"SEN NEDEN BAHSEDİYORSUN?"

"Arnie öldü, Kev. Çok üzgünüm. Ve köpeklerden bazıları da, kaç tanesinin öldüğünden emin değilim. Hepsi benim suçum. Keşke sana nasıl–"

"TELEFONU ZEHİRLİ KADINA VER!"

"Bu benim yüzümden oldu, Kev. Berbat ettim–"

Sözünü keserken Kevin'ın sesi daha sakindi. "Buna ayıracak vaktim yok, Danny. Telefonu ona ver. Mantıklı bir şekilde konuşan birine ihtiyacım var."

Alex kalkıp telefona uzandı. Daniel onun telefonu kulağından birkaç santimetre uzakta tutmasını gergin bir şekilde izledi.

"Güvende misiniz?" diye sordu Kevin.

Alex resmiyeti karşısında şaşırdı ve aynı ses tonuyla karşılık verdi. "Şimdilik, ama harekete geçmek zorundayız."

"Evi yaktınız mı?"

"Yakmak üzereydim."

"Merdivenlerin altındaki dolapta gazyağı var."

"Teşekkürler."

"Yola çıktığınızda beni arayın."

Kapattı.

Bu Alex'in umduğundan daha iyi geçmişti. Telefonu Daniel'a geri verdi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Evdeki gaz çoktan dağılmıştı, o nedenle maske takmaya gerek duymadı. Danny peşinden içeri girdi, ama Einstein'a kapıda nöbet tutmasını söyledi.

"Kevin'ın odasından birkaç giysi al," dedi Alex. Ödünç aldığı ilk takım için onu üst kata gönderebilirdi, ama bu daha fazla sürerdi ve cesetlere nasıl tepki göstereceğini bilmiyordu. Daniel'ın Arnie'yi gizleyen kanepeye küçük bir bakış attığını gördü ve sonra ona döndü. İkisi de sakin olmak zorundaydı. Yarın hayatta olmayı planlıyorlarsa, önlerinde uzun bir gece olacaktı. "Birkaç gün yetecek kadar giysi alınca, mutfağa gidip bozulmayacak yiyeceklerden al. Su da al, ne kadar çok suyumuz olursa, o kadar iyi."

Daniel kafasını sallayıp Kevin'ın odasına doğru koridorda ilerledi. Alex merdivenlerden yukarı çıktı.

"Bu silahları istiyor musun?" diye onun peşinden seslendi Daniel.

Alex kaygan kan birikintisine basmamaya dikkat ederek cesetlerin etrafından dolaştı. "Hayır, onlar öldürülen insanların. Yakalanırsak, hiçbir şeyle ilişkilendirilmek istemiyorum. Kevin'ın silahları temiz olacak."

Odasında kanlı giysilerini çıkarıp temiz bir kot pantolonu ve tişört giydi. Uyku tulumunu toplayıp geriye kalan giysilerini içine attıktan sonra açıktaki laboratuar malzemelerini kapıp kanlı giysilerini koridora attı. Hızla merdivenlerden indi ve tuhaf yüküyle arabaya doğru ilerledi. Daniel mutfağı karıştırırken, Alex gazyağını buldu. Kevin üç adet on dokuz

litrelik teneke kutuyu bir araya koymuştu. Bunu sadece evi yakmak amacıyla bulundurmuş olmalıydı. Son derece hazırlıklı ve ciddi olması hoşuna gitti. Tepkisinin –Daniel güvende olduktan sonra– vahşi olmaktan ziyade pratik olması anlamına gelmesi daha olasıydı. En azından Alex öyle umuyordu.

Yukarı çıkmaya başladı, giysilerine ve cesetlere bolca gazyağı döktü. Tahta döşemelerin çok fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Üç odanın da süpürgeliklerine gazyağı döktükten sonra merdivenlerin geri kalanını takip etti. Bir teneke kutu daha aldı ve hızla zemin katın her yerine döktü. Diğer yatak odalarını ilk kez görüyordu. Hem genişlerdi hem de çok lüks banyoları vardı. Arnie'nin burada rahat bir hayatı olmasına sevindi. Onu bundan mahrum bırakmamak için bir şeyler yapabilmeyi dilerdi. Ama o ve Daniel kayıp kişi haberinin yayınlandığı ilk gün evi terk etselerdi bile, Arnie'nin sonu yine böyle olurdu. Bu can sıkıcı bir düşünceydi.

Daniel'ın parmak izleri, köpeklerin kaldığı ek binadaydı, ama Carston'ın CIA'deki mevkidaşını Daniel'ın –ya da Kevin'ın– burada öldüklerine dair ikna etmesi imkânsızdı, o nedenle parmak izlerinin önemi yoktu. Daniel'ın kaçtığını bileceklerdi. Ek binayı yakıp hayvanları tehlikeye atmak istemiyordu. Orada, evinki gibi yangının kontrolden çıkmasına engel olmasını umduğu geniş bir çakıl taşı eteği yoktu. Kevin'ın sırf bu sebeple çakıl taşı döşediğinden emindi.

Daniel Humvee'nin önünde onu bekliyordu.

"Onu geri çevir," dedi Alex Humvee'yi işaret ederek. "Köpekleri kımıldatmayı dene."

İşe koyuldu. İlkyardım çantasından bir kibrit kutusu aldı. Verandanın basamaklarının ortasına kalın bir tabaka gazyağı dökmüştü, o nedenle o yolu ateşe vermek ve alevler güçlenmeden yoldan çekilmek kolaydı. Arkasını dönünce, köpekler otomatikman alevlerden uzaklaştı. Bu iyiydi.

Alex sürücü kapısını açıp Einstein'a seslendi. Hayvan tek hamlede koltuğa atladı ve sonra Lola'nın yanına yerleşti. Kulakları dik ve dili dışarıdaydı. Hâlâ hevesli görünüyordu; Alex onun enerjisini ve pozitifliğini kıskandı.

Daniel hayatta kalan hayvanların arasında yürüyor ve her birine etkili bir sesle, "Sakin ol," diyordu. İtfaiye kamyonları dizilmeye başladığında bunun işe yaramasını umdu. Silah sesleri uzaktaki komşulara ulaşmış olamazdı, ama karanlık gökyüzünde yangının turuncu ışığının dikkat çekeceği kesindi. Artık gitmeleri gerekiyordu. Köpekler için yapabileceği başka bir şey düşünemiyordu. Başarısız olduğunu hissetti – bu hayvanlar onun ve Daniel'ın hayatını kurtarmıştı.

Kafasının arkasındaki bir gümbürtü Alex'i şaşırttı. Arkasını dönünce kendisini Khan'la yüz yüze buldu. Hayvan sabırsızlıkla ona bakıyor, sanki harekete geçmesini bekliyor gibiydi. Burnuyla omzunun üzerinden Einstein'ı işaret etti.

"Ah," dedi Alex onun da arabaya binmeye çalıştığını anlayınca. "Üzgünüm, Khan, burada kalmalısın."

Alex hayatı boyunca bu kadar dargın bir hayvan görmemişti. Khan, kımıldamayıp bir açıklama istiyormuş gibi Alex'in yüzüne bakıyordu. Alex aniden kollarını boynuna dolayıp yüzünü Khan'ın omzuna gömünce, yaptığına köpekten daha çok şaşırdı.

"Üzgünüm, koca oğlan," diye fısıldadı postuna. "Keşke seni de yanımda götürebilsem. Sana çok şey borçluyum. Diğerlerine benim için göz kulak ol. Sorumluluk sende, tamam mı?"

Geri çekilip kalın boynunun yan tarafını okşadı. Köpeğin keyfi biraz düzelmiş görünüyordu ve istemeye istemeye bir adım geri çekildi.

"Sakin ol," dedi kısık bir sesle; bir kez daha onu okşadıktan sonra Humvee'ye döndü. Daniel çoktan yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini bağlamıştı.

Daniel, "İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle, Alex arabaya binerken. Fiziksel yaralarından bahsetmediği belliydi.

"Pek sayılmaz." Bir kez güldü, sesinde mücadele ettiği bir histeri vardı. Evden uzaklaşırken Khan hâlâ onu izliyordu.

Kapıdan geçtikten sonra gece görüşü gözlüğünü takıp farları söndürdü. Humvee'yi açık arazide sürmek çiftliğe giden tek yolda sürmekten daha güvenliydi. Eninde sonunda, başka bir yola ulaştılar – hatta yol asfalt kaplıydı. Alex gece görüşü gözlüğünü çıkarıp farları yakarken kuzeybatıya döndü. Aklında belirli bir yer yoktu, sadece uzaklaşmak vardı. Gün doğmadan önce Kevin'ın çiftliğinden olabildiğince uzaklaşmalıydı.

BÖLÜM 20

Kevin telefonu ilk çalışında açtı.

"Pekâlâ, Zakkum, ne durumdayız?" dedi hemen.

"Humvee'yle kuzeye gidiyoruz. Daniel, Einstein ve Lola yanımda. İhtiyacımız olan şeylerin bir kısmını aldık ama çok fazla değil."

Einstein'ın adını söylediğinde rahat bir nefes verdiğini duydu, ama, "Humvee mi? Kamyonet iptal mi oldu?" diye sorduğunda Daniel'ın sesinde gerginlik vardı.

"Evet."

Daniel bir saniye düşündü. "O halde, yeni bir şey bulana kadar sadece gece seyahat edin."

"Söylemesi kolay. İkimizin de yüzlerimizle ilgili büyük sorunlarımız var."

"Evet, Daniel'ı haberlerde gördüm. Ama seninki artık o kadar kötü olamaz. Biraz makyaj yap."

"Gece boyunca yüzüm *biraz* daha kötüleşti."

"Ah." Birkaç kez dilini cıklattı. "Ya Danny?" diye sorarken saklamaya çalıştığı gerginliği duyabiliyordu.

"Beni arabada kalmaya zorladı," diye Daniel kardeşinin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı.

"İyi iş," diye karşılık verdi Kevin. "Kaç kişiydiler?"

"Altı."

Nefesini tuttu. "Ajanlar mıydı?"

"Aslına bakarsan, hayır. *Mafyayı* ayarlayarak suikast girişiminde bulundular."

"*Ne?*"

"Çoğu kastan ibaretti, ama en azından grupta bir tane gerçek profesyonel vardı."

"*Hepsini* temizlediniz mi?"

"İşin büyük bir bölümünü köpekler yaptı. Bu arada, harikalardı."

Kabul edercesine homurdandı. "Neden Lola'yı yanına aldın?"

"Bacağından vuruldu. Biri onu bulursa, uyutmasından korktum. Bu arada, Hayvan Kontrol Merkezi'ni aramalı mıyım?" diye sordu. "İtfaiyeciler oraya vardıklarında olacaklardan endişeleniyorum..."

"Ben hallederim. Onlar için bir acil durum planım var."

"Güzel." Bir daha asla kendisini en hazırlıklı insan olarak görmeyecekti. Kevin hazırlıklı olmanın kralıydı.

"Şimdiki planın ne?"

Alex güldü – sesinde yine o histeri vardı. "Aslına bakarsan, hiçbir fikrim yok. Birkaç gün Humvee'de kamp yapmayı düşünüyorum. Sonra..." Cümlesini tamamlamadı.

"Bir yerin yok mu?"

"Bu devasa arabayı park edebileceğim ve iki koca köpeği saklayabileceğim bir yer yok. Hayatımda hiç bu kadar dikkat çektiğimi hissetmemiştim."

"Bir şeyler düşünürüm."

"Neden aramakta geciktin?" diye sordu. "Öldüğünü sandım."

Daniel nefesini tuttu. Şok olmuş gibi Alex'e baktı.

"Hazırlık yapıyordum. Bu işler zaman alır. Aynı anda her yerde olamam – birçok kamera yerleştirmem gerekti."

"Arasan iyi olurdu."

"Her şeyi berbat edeceğinizi bilmiyordum." Aniden sesi alçaldı. "O aptal ne yaptı? Hayır, söyleme. Duymasını istemiyorum. Sadece evet ya da hayır de. Birini mi aradı?"

"Hayır," diye sinirli bir şekilde çıkıştı.

"Bekle – kamyonet iptal olduğuna göre... evden ayrıldı, değil mi?"

Alex, *kimse ona evden ayrılmamasını söylemedi,* demek istedi, ama Daniel onun hakkında konuştuklarını anlardı. Konuşmalarını duyup duymadığını görmek için Daniel'a çaktırmadan bakmak istese de, karşılık vermeyip yola odaklandı.

Kevin içini çekti. "Hiç sağduyulu değil."

Bunun üzerine söylemek istediği çok şey vardı, ama üstü kapalı bir şekilde nasıl dile getireceğini bilmiyordu.

Daniel konuyu değiştirdi. "Arnie... Kötü müydü?"

"Hayır. Ne olduğunu anlamadı. Hiçbir şey hissetmemiş olmalı."

"Gerçek ismi Ernesto'ydu," dedi Kevin, ama kendi kendine konuşuyor gibiydi. "İyi bir ortaktı. Birlikte iyi iş çıkardık. Kısa ama güzeldi." Boğazını temizledi. "Pekâlâ, şimdi bana olanları anlat." Sonra tekrar kısık sesle konuştu: "Bütün bu olaylara sebep olan yaptığı şey hariç. Yeterince travmaya uğramış olmalı."

Alex gece olan olayları sıraladı, soğukkanlı bir şekilde anlatıp çirkin kısımları atladı. "Onu sorguladım," cümlesi, Kevin ne demek istediğini net bir şekilde anlaması için yeterli olmuştu.

"Peki yüzüne ne oldu?"

"Adam çok esnekti. Ve kol manşetinde fırlatabileceği bir tür bıçak vardı."

"Hımm, çok kötü olmuş," dedi keyifsizce, Alex ne düşündüğünü biliyordu. Dikkat çekmemek istenildiğinde, yüz

yaraları kötü haber demekti. Hatırlanmaları ve tanınmaları çok kolaydı. Birden, *saç uzunluğu ve rengi bilinmeyen, kısa boylu, sıradan bir kız ya da aynı tanıma uygun bir adam* tarifinin yerini, şöyle yarası olan birini gördünüz mü? almıştı.

"Eh," dedi, "anlaşılan işin başındaki insanlar kazanmak için seni ele geçirmeye kararlılar. Hakarete uğramamış gibi yapmayacağım. Planı biraz değiştirmemiz gerekecek. Yemi senin atman gerekiyor ve doğru kişiye gitmeli. Bu kişinin kim olabileceğine dair bir planın var mı?"

Kevin bir süre sessiz kaldı. "Bu gece olanları adamım haber aldığında... elektronik postaya ihtiyacımız olmayabilir. Bu konuda senin adamınla konuşmak zorunda kalacak. Ben hazırım – bu işi yapmalarını sağlayacağım. Sonra daha fazlasına ihtiyacımızın olup olmadığına karar veririz."

"Harika."

"Bu arada," dedi Kevin sır verir gibi bir sesle, "çocuk için hikâyeyi basite indirgediğini biliyorum. Seni tekrar gördüğümde her şeyi en başından dinlemek istiyorum."

Alex gözlerini devirdi. "Pekâlâ."

"Dinle Zakkum, bunun başını döndürmesine izin verme, ama... iyi iş çıkardın. Gerçekten iyi. Danny'nin hayatını kurtardın. Teşekkür ederim."

Alex o kadar şaşırdı ki, karşılık vermesi birkaç saniye sürdü. "Sanırım, ödeştik. Köpeklerin ve Yarasa Mağaran olmasaydı, bunu başaramazdık. O nedenle... ben teşekkür ederim."

"İlk haberi görür görmez yola çıkabilirdiniz. Öldüğünü sandıklarını biliyordun, ikimizden de kurtulmaktan başka bir şey istemediğine eminim ama bir yabancıyı korumak için kaldın. Bu onurlu bir davranış. Sana borçluyum."

"Hımm," dedi Alex tarafsız bir şekilde. Bu gece *her şeyi* konuşmak zorunda değillerdi.

"Kapatmadan önce onunla konuşmama izin ver," diye fısıldadı Daniel.

"Daniel konuşmak istiyor."

"Telefonu ona ver."

Telefonu ona uzattı.

"Kev–"

"Kendini çok fazla suçlama, Danny," dediğini duydu Kevin'ın. Daniel'ın da onların konuşmasını bu kadar net bir şekilde duyup duymadığını merak etti.

Daniel suratını asarak, "Evet," diye karşılık verdi. "Arnie'nin bu gece öldürülmesinden ben sorumluyum, köpekler de cabası. Neden acı çekeyim ki?"

"Dinle, olan oldu–"

"Çok komik, Alex de aynı şeyi söyledi."

"Zehirli kız düzeni biliyor. Bu yeni bir dünya, evlat. Ölü sayısı daha fazla. Bu tür şeylerin seni etkilemeyeceğini söylemiyorum. Ama görüşünü bulandırmalarına izin veremezsin."

Kevin sesini alçalttı, Alex Daniel'ın konuşmalarının kısık bölümünü muhtemelen duymadığını anlayınca mutlu oldu. Ama Kevin'ın onun duymasını istemediği şeyin ne olduğunu da merak ediyordu.

"Sanırım," dedi Daniel. Bir duraksama. "Belki de olmaz... yaparım. Evet. Pekâlâ. Köpekleri ne yapacaksın? Khan'ı bırakmak zorunda kaldık."

"Evet." Kevin'ın sesi normal seviyeye dönmüştü. "O canavarı seviyorum, ama pek seyahat boyu sayılmaz, öyle değil mi? Arnie'nin geçmişte birlikte çalıştığı çok uzakta olmayan bir yetiştirici var. Bir arkadaştan ziyade rakip, ama köpeklerimin değerini biliyor. Arnie işi bırakmaya karar verirsek, köpekleri ona satacağımıza dair onunla bir anlaşma yapmıştı. Arnie aynı zamanda bunu birden, habersizce, gecenin bir ya-

rısı yapabileceğimizi de ima etmişti. Onu ararım ve Hayvan Kontrol Merkezi aptalca bir şey yapmadan onlarla buluşur."

"Polisler merak etmezler mi–"

"Onu yönlendiririm. Arnie'nin silah sesi duyduğunda onu aradığını söyler. Endişelenme, köpeklere bir şey olmaz."

Daniel rahatlayıp içini çekti.

"Khan'ı bedava alacak olması canımı sıkıyor. Yıllardır onu satın almaya çalışıyordu."

"Üzgünüm–"

"Gerçekten, evlat, dert etme. Bir şeylere bağlı kalarak hayatta kalamazsın. Nasıl yeniden başlayacağımı biliyorum. Şimdi uslu ol ve Zakkum ne derse onu yap, tamam mı?"

"Bekle, Kev, bir fikrim var. Bu yüzden seninle konuşmak istedim."

"Bir fikrin mi var?"

Alex bir buçuk metre öteden Kevin'ın sesindeki şüpheyi duyabiliyordu.

"Aslına bakarsan, evet. McKinley'nin göl kenarındaki kulübesini düşünüyordum."

Kevin bir süre sessiz kaldı. "Şimdi hatıralara dalma sırası değil, ufaklık."

"Senden iki dakika büyük olduğumu unutmadığına eminim, *ufaklık*. Ben de hatıralara dalmayı istemiyorum. McKinley'nin kulübeyi sadece kışın kullandığını düşünüyordum. CIA'deki insanlar muhtemelen çocukluğumuz hakkında *bu kadar çok* detay bilmiyordur. Ayrıca Bay McKinley'nin anahtarı nerede sakladığını biliyorum."

"Hey, bu hiç fena değil, Danny."

"Teşekkürler."

"Bu ne kadar uzaklıkta? Çiftlikten yaklaşık on saat mi? İki gecelik yolculuk. Ve bu sizi bana yakınlaştırır. McKinleyler eskiden orada bir Suburban bulundurmuyor muydu?"

"Arabalarını çalamayız, Kevin."

Karanlıkta, aralarında bin beş yüz kilometre olsa da, Alex Kevin'la anlamlı bir şekilde bakıştığını hissetti. En azından, o gözlerini deviriyor olmalıydı.

"Araba bulmak hakkında daha sonra konuşabiliriz. Zakkum'a bir dahaki sefere yüzüne daha çok dikkat etmesini söyle. Ona ihtiyacımız olacak."

"Evet, çünkü insanların onu kan içinde bırakmasından çok hoşlandığı için bundan vazgeçmekte zorlanacağını sanıyorum."

"Evet, evet. Herhangi bir sorun çıkarsa beni ara. Washington'daki dostlarımız hakkında daha çok bilgi edindiğimde ararım."

Kevin görüşmeyi sonlandırdı. Daniel bir süre telefona baktıktan sonra onu kaldırdı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

Alex, "Nasılsın?" diye sordu.

"Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor."

"Eline bakmama izin ver."

Sol kolunu ona uzattı ve Alex sağ eliyle elini tuttu. Daniel'ın vücut ısısı onunkinden daha yüksekti. Bileğine dokundu, nabzı düzenli görünüyordu. Avucundaki çizikler ve küçük delikler derin değildi; kanama kendiliğinden durmuştu. Ona kısa bir süre baktıktan sonra tekrar yola döndü. Ortam, rengini değerlendirmek için çok karanlık olduğundan, emin olamazdı.

"Bu da neydi?" diye sordu Daniel, Alex onun elini bırakınca.

"Şok geçirip geçirmediğine dair bir belirti arıyordum. Midenin bulandığını hissediyor musun?"

"Hayır. Ama midemin bulanması *gerekiyormuş* gibi hissediyorum, bilirsin. Sanki her şeyi idrak ettiğimde midem bulanacak."

"Başın dönmeye başlarsa, bayılacak gibi hissedersen ya da üşürsen, bana haber ver."

"Üşüyen *sensin*. Şoka girmediğinden emin misin?"

"Sanırım, tam olarak değil. Sersemlemiş gibi hissediyorum, kenara çekerim ve arabayı sen kullanırsın."

Daniel uzanıp Alex'in eldivenli elini direksiyondan çekti ve gevşek bir şekilde tutarak kollarının koltukların arasındaki boşlukta sallanmasına izin verdi. Derin bir nefes daha aldı. "Ardı ardına gelen silah seslerini duyunca sandım ki–"

"Biliyorum. Söylediğim gibi arabada kaldığın için teşekkür ederim. Sana güvenebileceğimi bilmek güzel."

Daniel hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" dedi.

"Sen öyle söyleyince," dedi utanmış gibi, "bunu itiraf etmeyi hiç istemiyorum... ama birkaç dakikalığına arabadan çıktım. Eve girmek üzereydim, ama Einstein beni gördü. Ve sonra öyle ya da böyle, içeride bazı şeylere karar verildiğini düşündüm, ve eğer seni *ele geçirselerdi*, adi herifleri ancak Humvee'den vurabilirdim. Çekip gitmelerine izin vermeyecektim, Alex. Bu mümkün değildi."

Alex onun elini hafifçe sıktı.

"Kevin'ın bana daha önce hayal etmek hakkında söylediği şeyi hatırlıyor musun?"

Kafasını iki yana salladı. Pek tanıdık gelmiyordu.

"İlk kez atış alanındaydık ve birini vurabileceğimi sanmadığımı söyledim." Daniel alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Bana sevdiğim birinin tehlikede olduğunu hayal etmemi söyledi."

Konuşurken, Alex her şeyi net bir şekilde hatırladı. "Ah."

"Şimdi anlıyorum. Haklıydı. Birinin Arnie'yi öldürdüğünü ve sırada senin olduğunu anladığım anda..." Kafasını iki yana salladı. "Bu kadar ilkel hissedebileceğimi hiç fark etmemiştim."

"İçgüdülerinle bağlantı kuracağını söylemiştim," dedi Alex neşeli bir sesle. Atış alanındaki o günü hatırlayınca takındığı şakacı ton kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanlış geldi. Daha ağırbaşlı bir şekilde ekledi, "Keşke böyle olmasaydı."

Bu kez Daniel onun elini sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Odaklanmaya çalıştı. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Tallahassee'ye. Küçükken birkaç Noel'i orada geçirdik. Bazı aile dostlarımızın orada bir yeri vardı, böylece kardan uzak kalabiliyorlardı. Gözlerden uzak olmayı seviyor olmalılar, çünkü kulübe hiçliğin ortasında. Tam olarak gölün kıyısında değil, ama bataklık gibi ve yılın bu zamanı sivrisinekler çok acımasız olabilir."

"Emlak sektöründe olmalısın. Orada kimsenin olmayacağından emin misin?"

"Ebeveynlerimin cenaze töreninden beri McKinley'leri görmedim, ama onları tanıdığım yıllar boyunca yazın asla güneye inmezlerdi. Sadece kışın orayı tercih ederlerdi."

"Zaten o yöne gitmeliyiz, eğer kulübe işe yaramazsa, belki boş olan başka bir yer buluruz."

Alex kuzeye giden Eyalet Otoyolu 70'in işaretini gördü.

"Doğuya dönüp önce Oklahoma City'den sonra Dallas'tan geçmeliyiz. Bizi gözleyen biri varsa, tekrar Teksas'a dönmek iyi olacak. Masum görünmemizi sağlar."

"Biz sadece kendimizi savunduk."

"Bunun önemi olmaz. Olanlarla ilişkilendirilirsek, polis bizi tutuklar. Bütün detayları açıklasak ve her kelimemize inansalar bile –ki en hafif tabiriyle bu olasılık dışı– bizi bir süreliğine bir hücreye tıkmak zorunda kalırlar. Uzun sürmez. Suikastçıları tutan insanların hapiste bize ulaşmaları hiç zor olmaz. Kolay hedef oluruz."

Daniel onun parmaklarının titrediğini hissetti ve başparmağıyla sakinleştirici bir şekilde Alex'in elinin tersini okşadı.

"Şu anda seri suça karışmanın kötü bir fikir olduğunu mu söylüyorsun?"

Alex, Daniel'ın onu neşelendirmeye çalıştığına inanamıyordu. "Muhtemelen," diye ona katıldı, "ama bu gerekebilir." Benzin göstergesine bakıp homurdandı. "Bu şey beni sinirlendirmek *istiyormuş* gibi yakıt yiyor."

"Ne yapabiliriz?"

"Bir benzin istasyonuna gidip nakit ödemek zorundayım."

"Ama yüzün."

"Yapabileceğim bir şey yok. Trafik kazası geçirmiş gibi yaparım... aslına bakarsan, rol yapmama gerek yok, değil mi? Her neyse, elimden başka bir şey gelmez."

Yakıt yiyen canavar Alex'i umduğundan daha erken durmaya zorladı. Oklahoma City'den havaalanına giden işaretleri takip etti, o taraftaki benzin istasyonlarının gece vakti bile yoğun olacağını düşünüyordu. Ayrıca, orada onları fark eden biri olursa, uçmayı planladıklarını düşünebilirdi.

Arabayı sürerken Daniel'dan kapüşonlu bol eşofman üstünü bulmasını istemişti. Onu giydi, havanın daha soğuk olmasını ve bunun normal görünmesini isterdi. İki araç daha vardı – biri taksi, diğeri iş kamyonuydu. Elbette, iki erkek sürücü de Humvee'yi süzdüler. Arabadan inerken erkeksi bir şekilde kamburunu çıkardı ve benzin pompasını yakıt deposuna soktu. Depo dolarken, kamburunu çıkararak dükkâna doğru yürüdü. Bir kutu granola ve altı şişe su alıp onları kasadaki ellili yaşlarındaki kadına götürdü. Kadının koyu renk dipleri iki buçuk santimetre görünen açık sarı saçları, nikotin lekeli dişleri ve BEVERLY yazan bir yaka kartı vardı. Önce Alex'e pek dikkat etmeyip aldığı şeyleri kasadan geçirdi. Ama sonra Alex'in konuşması gerekti.

"Altı numaralı pompa," dedi abartılı olmayacak kadar kısık bir sesle.

Beverly kafasını kaldırdı, rimelinin aktığı gözleri kocaman oldu.

"Ah, Tanrı aşkına, tatlım! Yüzüne ne oldu?"

"Trafik kazası," diye homurdandı Alex.

"Herkes iyi mi?"

"Evet." Alex imalı bir şekilde kasiyerin eline baktı, saymasını bekledi. Gözünün ucuyla taksinin uzaklaştığını gördü.

"Umarım yakında iyileşirsin."

"Teşekkürler. Toplam ne kadar?"

"Ah, bu doğru mu? Yüksek görünüyor. Yüz üç dolar elli beş sent?"

Alex Beverly'ye altı yirmilik uzatıp para üstünü bekledi. Bir başka kamyon –kocaman siyah bir F-250– Humvee'nin arkasındaki pompaya yanaştı. Üç zayıf adamın inmelerini izledi. İkisi mini markete ilerlerken, Alex değerlendirmesini yeniden gözden geçirdi. Çok uzun boylu genç çocuklardı; belki de basketbol takımının yarısıydı. Alex gibi onların da üzerinde koyu renk eşofman üstleri vardı. En azından bu mevsime uygun olmayan kılığının daha normal görünmesini sağlıyorlardı.

"Çok büyük bir araç," dedi Beverly.

"Evet."

"O şeyin deposunu dolu tutmak zor olmalı."

"Evet." Alex sabırsızca elini uzattı.

Çocuklar gürültülü bir şekilde içeri girdiler. Bira ve esrar kokusu onlarla birlikte kapıdan içeri girdi. Dışarıda, iş kamyonu benzin istasyonundan uzaklaştı.

"Ah, işte," dedi Beverly birden fazla içten bir sesle. "On altı dolar kırk beş sent."

"Teşekkürler."

Yeni gelenler Beverly'nin dikkatini dağıttılar. Kadın, Alex'in kafasının üzerinden gözlerini kısarak onlara baktı. İri

çocuklar içki bölümüne doğru ilerlediler. Sahte kimliklerini Beverly'ye yutturmaya çalışırlarken, Alex bir sorun çıkmasını umuyordu. Kadının hafızasından silinmek için her şeye razıydı.

Alex başını eğerek otomatik kapıya doğru ilerledi. Daha fazla tanığa ihtiyacı yoktu.

Başı üçüncü çocuğun göğsüne çarptı. Fark ettiği ilk şey koku oldu; eşofman üstü viski kokuyordu. Onu omuzlarından yakalayınca otomatikman kafasını kaldırıp ona baktı.

"Önüne bak, ufaklık."

Diğerleri kadar uzun boylu olmayan iri bir beyaz çocuktu. Alex ondan kurtulmaya çalıştı, ama çocuk bir eliyle onu tutup diğeriyle başlığını geriye itti.

"Hey, bu bir kız." Sonra daha yüksek sesle buzdolabının yanındaki çocuklara seslendi, "Bakın ne buldum."

Alex'in sesi buz gibiydi. Bu saçmalığı kaldıracak havada değildi. "Çek ellerini üzerimden."

"O kızı rahat bırak yoksa polisi ararım," diye seslendi Beverly tiz bir sesle. "Telefon elimde."

Alex'in içinden çığlık atmak geldi. İhtiyacı olan en son şey buydu.

"Sakin ol, ihtiyar, ziyaret edebileceğimiz yeterince kadın var."

Diğer ikisi, –biri siyahi, diğeri Hispanik– çoktan arkadaşlarına destek olmaya gelmişlerdi bile. Alex kemerinden küçük bir şırınga çıkardı. Bu dikkat çekmemesini sağlamayacaktı, ama Beverly polisi aramadan bu çocuğu etkisiz hale getirip buradan gitmeliydi.

"Dokuzu ve biri tuşladım," diye onları uyardı Beverly. "Hepiniz dışarı çıkın."

Alex çocuğun ellerinden kurtulmaya çalıştı ama sırıtan aptal iki elini de kollarının altına geçirmişti. İğneyi çevirdi.

"Bir sorun mu var, evlat?"

Hayıır, diye içinden inledi Alex.

"Ne?" dedi beyaz çocuk agresif bir şekilde, onu bırakıp içeri yeni girene doğru döndü. Sonra hemen bir adım geri çekildi, Alex'in yolundan çekilmek için kafasını eğmesi gerekti.

Daniel'ın yanında o kadar çok vakit geçirmişti ki, boyunun ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. En uzun boylu çocuktan bile birkaç santimetre daha uzundu ve geniş omuzlarıyla kendinden çok daha emin duruyordu. En azından, kafasına bir beysbol şapkası takarak saçını ve yüzünü biraz gizleyebilmişti. Kirli sakalı yüz hatlarını gizleyecek kadar koyuydu. Bu iyi bir şeydi. Ama çok bariz bir şekilde kot pantolonunun beline bir Glock sokması hiç iyi değildi.

"Hayır, hiçbir sorun yok, dostum," dedi siyahi çocuk. Beyaz çocuğun omuzlarından tutup onu bir adım geri çekti.

"Güzel. Öyleyse, neden dışarı çıkmıyorsunuz?"

Beyaz çocuk göğsünü şişirdi. "İhtiyacımız olan şeyi aldıktan sonra çıkarız."

Daniel çenesini farklı bir şekilde tuttu. Alex ne yaptığını tam olarak anlamadı, ama birden yüzü dostça görünmekten çıktı. Sorun çıkaran çocuğa doğru eğildi.

"Hemen."

Kabadayılık eder gibi bir hali yoktu, sadece otoriterdi.

"Haydi," diye üsteledi siyahi çocuk. Beyaz çocuğu Daniel'ın yanından geçirirken üçüncü çocuğu kolundan çekiştirdi. Hemen kamyonete yürüdüler, birbirlerini dirsekleriyle dürtüp biraz didiştiler. Alex sırtı Beverly'ye dönük durdu ve Daniel'ı da dönmesi için dürttü. Çocuklar kamyonete bindiler ve sürücü gaza basıp aracı tekerlekleri tiz sesler çıkartarak Humvee'nin etrafından döndürdü.

"Hey, teşekkürler, dostum," dedi Beverly ona tatlılıkla. "Yardımın çok iyi oldu."

"Sorun değil," diye karşılık verdi ve önce Alex'in dükkândan çıkması için kibarca ona kolunu uzattı.

Alex hızla Humvee'ye ilerledi. Daniel'ın onu takip ettiğini hissedebiliyordu ve kafasını eğip arkaya dönmemeyi akıl etmesini umuyordu.

Tekrar yola döndüklerinde, "Bunun daha ne kadar kötü gidebileceğini bilmiyorum," dedi Alex tiksintiyle. "Kadın bizi hayatının geri kalanı boyunca hatırlayacak."

"Üzgünüm."

"Kovboy gibi belinde bir silahla içeri girmek zorunda mıydın?"

"Ama Teksas plakalarımız var," diye dikkatini çekti. "Ayrıca, ne yapmam gerekiyordu? O çocuk–"

"Şiddetli ve uzun bir şekilde kusmak üzereydi. Bu onu hiçbir şey yapamaz hale getirirdi ve belki de ortalığı berbat edeceği için Beverly beni tamamen unuturdu."

"Ah."

"Evet. Gerçekten de, *ah*. Başımın çaresine bakabilirim, Daniel."

Birden, benzin istasyonunda olduğu gibi çenesi yine kasıldı. "Bunu biliyorum, Alex, ama bir gün senin de yardıma ihtiyacın olabilir. Ve bu olduğunda, tekrar arabada beklemeyeceğim. Şimdiden bunu kafana soksan iyi edersin."

"Desteğe ihtiyacım olduğunda sana söylerim."

"Yanında olurum," diye çıkıştı.

Alex tartışmaya devam etmedi ve bir süreliğine yeni benzini yakan dev motorun gürültüsünden başka ses çıkmadı. Sonra içini çekti.

"Bir adım ileride olduğunu bilmem gerekirdi," dedi Daniel.

Alex onun imalı özrünü kabul etti, ama sözleri hakkında karışık hisleri vardı.

"Onu yapmayı nerede öğrendin?" diye sordu kısa bir sessizliğin ardından.

"Neyi?"

"İnsanların gözünü korkutmayı."

"Pahalı bir özel okulda öğretmenlik yapmıyordum. Her neyse, çocukların çoğunun kontrolü ele alacak birine ihtiyacı var. Bu onlara kendilerini daha güvende hissettiriyor."

Güldü. "O halde o çocuklar bu gece çok rahat uyuyacaklar."

* * *

Gecenin geri kalanı daha az endişe vericiydi. Daniel pencereye yaslanıp Dallas'ın yaklaşık otuz kilometre doğusundaki bir sonraki benzin istasyonuna kadar hafifçe horlayarak uyudu. Bölmedeki uykulu adam Alex'in yüzüne dikkat etmedi. Benzin istasyonunun kameralarından uzaklaştıklarında Alex karanlık bir cebe çekip Daniel'la yer değiştirdi. Daniel dinlenmiş ve hazır olduğunu iddia etti. Shreveport'un güneyindeki bir sonraki durağa kadar Alex olabildiğince kestirdi ve sonra tekrar yer değiştirdiler.

Gün doğmak üzereydi. Alex yakınlarda bir ulusal park ya da vahşi hayatı koruma bölgesi olup olmadığını görmek için şık GPS'i kurcaladı ve uçsuz bucaksız Kisatchie Ulusal Ormanı'ndan pek uzakta olmadıklarını fark etti. Parkın I-49'a en yakın köşesine doğru yöneldikten sonra arabayı park edebilecek kadar güvende hissettiği sık kümelenmiş ağaçların yoğun gölgesinde gözlerden uzak ve uzun otların olduğu bir yer bulana kadar ara yollarda ilerledi. Ağaç gövdelerinin arasında zar zor sığdığı bir yere geri geri girdikten sonra bagajın kapısının açılabileceği kadar ileri gitti. Kapıyı açar açmaz, dışarıdaki nemli hava aracın içindeki serin havayı hemen bastırdı.

Einstein arabadan inip ihtiyaçlarını giderebileceği için çok sevindi. Lola için bu daha zordu. Alex, o işini bitirdikten sonra Lola'nın yarasını yeniden sarmak zorunda kaldı. Daniel Alex işini bitirmeden yiyecek bir şeyler ve su çıkardı. Sonra Daniel kendisi için oldukça basit olan tuvalet ihtiyacını giderdi ve Alex ise daha zor versiyonunu yaptı. Daha önce de arabada yaşamıştı, bundan pek hoşnut olmasa da, hazırlıklıydı.

Alex Humvee'nin ön kısmına bakınca etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Çıplak gözle bakınca, küçük bir kazaya karıştıklarını anlamak imkânsızdı.

Kahvaltı seçenekleri sınırlıydı. Alex çiftlikteki ilk sabahında yediği Pop-Tart kutusundan bir tane buldu. Daniel da bir paket aldı.

"Yemek konusunda ne yapacağız?" diye sordu Daniel.

Alex kolunu alnında gezdirip ter damlaları gözlerine girmeden sildi. "Bu gece uğradığımız her benzin istasyonundan birkaç şey stoklayacağım. Bizi birkaç gün idare eder. İstediğin herhangi bir şey varsa söyle." Alex esnedi, ama hareket yüzündeki kesiği zorlayınca tısladı.

"Aspirinin var mı?"

Alex yorgun bir şekilde kafasını salladı. "Bu iyi bir fikir olabilir. İkimizin de biraz uyumaya ihtiyacı var. Köpekleri dışarıda bırakırsak bir şey olmaz, değil mi? Bütün gün ve gece kapalı kalmalarını istemiyorum."

Alex birkaç Motrin çıkarırken, Daniel Humvee'nin arkasındaki dağınıklığı yatağın kenarlarına itti ve ortada ikisi için dar bir yer bıraktı. Elinden gelen her şeyi yaptığından emin olan Alex uyku tulumunu serdi ve yastık görevi görmesi için üst kısmını yuvarladı.

Daniel'ın yanında uzanması anormal bir şekilde normal geliyordu, bir kolunu beline dolayıp yüzünü boynuna göm-

mesi içgüdüsel ve rahattı. Kısa sakalı tenine batıyordu, ama aldırmadı.

Uykuya dalmak üzereyken Daniel'ın yanında hareket ettiğini hissetti. Önce horlamaya başlayacağını sandı, ama ürpertisi kesilmedi. Belindeki parmaklarını tuttu, titrediklerini fark etti. İrkilerek ona doğru döndü. Ani hareketi nedeniyle Daniel'ın gözleri birden açıldı ve doğrulmaya başladı. Alex elini göğsüne koyarak onu geriye itti.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Daniel.

Alex onun yüzüne baktı. Karanlıkta anlaması zordu, ama öncesine kıyasla rengi daha solgun görünüyordu. Bunu bekliyor olması gerekirdi. Artık bir süreliğine gardlarını indirme fırsatını edindiklerine göre, elbette önceki gecenin gerginliği ortaya çıkacaktı. Muhtemelen gerçek şok değildi; daha ziyade sıradan bir panik ataktı.

"Hiçbir şey. Ama senin bir sıkıntın olabilir." Alex onun alnına dokundu; terliydi. "Miden bulanıyor mu?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Titriyorsun."

Daniel kafasını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, ben sadece... kıl payı kurtulduğumuzu düşünüyordum."

"Düşünme. Geçti. Güvendesin."

"Biliyorum. Biliyorum."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bir kez güldü, Alex dün gece kendi kahkahasında olan gerginliği onda duyabiliyordu. "*Biliyorum*," diye tekrarladı Daniel. "İyi olacağım. Peki ya sen? Güvende misin?" Onu göğsüne doğru çekti ve yüzünün hasarlı kısmını dikkatle uzun parmaklarıyla tutup saçlarına doğru fısıldadı, "Seni kaybedebilirdim, bir anda. Benim için anlamı olan her şeyi kaybettim – evimi, işimi, hayatımı... *kendimi* kaybettim. Tır-

naklarımla tutunuyorum Alex ve tutunduğum kişi sensin. Sana bir şey olursa, bunun benim için ne anlama geleceğini bilmiyorum. Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Diğer her şeyle mücadele edebilirim Alex ama seni de kaybedemem, yapamam."

Daniel'ın vücudu tekrar ürperdi.

Alex, "Sorun değil," diye belirsizce mırıldandı ve uzanıp parmak uçlarını Daniel'ın dudaklarına dokundurdu. "Buradayım."

Bu doğru şey miydi? Birini teselli etmek konusunda hiç tecrübesi yoktu. Annesi onu öldüren hastalığının son evresindeyken bile, Judy teselli edilmeyi istememişti ve onun da söyleyebileceği yalanlar yoktu. Juliana, *Harika görünüyorsun, anne*, gibi bir şey söyleseydi, Judy *Bu tür saçmalıklarla uğraşma, aynada kendimi görebiliyorum*, tarzında bir karşılık verirdi. Judy'nin aklına Juliana'nın teselli isteyebileceği hiç gelmemişti, ne de olsa, ölen Juliana değildi.

Kimseden anlayış görmeyi beklememeyi çok erken yaşta öğrenmişti; bunu başka birine nasıl göstereceğini hiç bilmiyordu. Klinik açıdan daha rahat olabilirdi, şu anda hissettiklerinin vahşi bir ölüme tanık olmanın doğal bir etkisi olduğunu açıklayabilirdi ama daha önce de ona bu tür şeyler söylemişti ve işe yaramadığını biliyordu. O nedenle, kendisini televizyonda gördüğü şeyleri tekrar ederken, yumuşak bir sesle konuşup yüzünün yan tarafını okşarken buldu.

"İyiyiz... her şey bitti."

Her ihtimale karşı uyku tulumunu Daniel'ın üzerine örtüp örtmemesi gerektiğini merak etti, gerçi içerisi bunaltıcıydı ve Daniel üşümüyordu. Yine de Alex, vücut ısısının ondan daha yüksek olduğu sonucuna vardı. Hem fiziksel hem de mecazi olarak.

Daniel hâlâ kesik kesik soluyordu. Alex kafasını geri çekti ve onun yüzünü inceleyebilmek için doğruldu.

Artık solgun değildi. Yumuşak gözleri dalgın ve üzüntülüydü, kontrol etmeye çalıştığı panik yüzünden çenesi kasıldı. Alnında şiş bir çizgi zonkluyordu. Ona onu bu acıdan kurtarması için yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

Daniel'ın yüz ifadesi kâbus gibi bir anıyı, Alex'in onu sorguladığı anı canlandırdı ve içgüdüsel bir şekilde kollarını boynuna dolayıp başını Humvee'nin zemininden çekti, yüzünü gizlemek için göğsüne sıkıca bastırdı. Kendisinin de istemsizce titrediğini hissetti ve beyninin bilimsel yanı onun da Daniel kadar sarsıldığını anlamasını sağladı. Bilimsel olmayan yanı sebebinin ne olduğunu umursamadı. İçini bir panik dalgası sardı ve Daniel'ın hayatta, burada ve güvende olduğuna kendisini ikna etmek için ona yeterince sıkı sarılamayacağını hissetti. Sanki gözlerini kırparsa, Daniel'ın acıyla haykırdığı kara çadıra dönebilirmiş gibi hissediyordu. Ya da daha da kötüsü, gözlerini açıp karanlık koridorda kiralık katilin cesedi yerine Daniel'ın kanlar içindeki bedenini bulacağını düşündü. Nabzı hızlandı ve nefes alamadığını fark etti.

Daniel yan yatacak şekilde vücutlarını çevirip Alex'in ellerini başının arkasından uzaklaştırdı. Alex bir an için onun büyük bir başarısızlık örneği gösterdiği teselli eden kişi rolünü devralacağını sandı, ama sonra göz göze geldiler ve kendisini kafasının içindeki bütün korku ve karışıklığın yansımasına bakarken buldu. Kaybetme korkusu, *sahip olma* korkusu, çünkü sahip olma kaybetmeyi mümkün kılıyordu. Teselli etmekten ziyade, korkusunun derinliği onunkini kat kat artırdı. Onu kaybedebilirdi ve bununla nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

BÖLÜM 21

Dudakları birbirini öylesine çabuk buldu ki, Alex ilk hamleyi kimin yaptığından emin değildi.

Ve sonra vücutları çaresiz bir şiddetle birbirlerine dolandı, dudakları ve parmakları, dilleri ve dişleri. Nefes almak önemsizdi ve Alex onu sersemleten kesik kesik solumalarla idare etti. Ona daha yakın olmaktan başka hiçbir şey istemiyordu, bir şekilde teninin *içinde* olursa, böylece bir daha ondan asla koparılamazdı. Çenesindeki yara tekrar açılırken büyük bir acı hissetti, eski ve yeni bütün morlukları yeniden canlandı, ama acı bu güçlü arzudan onu alıkoyamazdı. Neredeyse rakip gibi cebelleştiler, kısıtlayıcı küçük alanda dönüp kıvrıldılar, spor çantalara çarpıp sonra tekrar yere serildiler. Saf gücünün bu kadar heyecan verici olması karşısında şaşırdı – bir erkeğin gücü onu hep korkutmuştu ama şimdi heyecanlandırıyordu. Bir kumaş yırtıldı, ama kime ait olduğunu anlamadı. Teninin dokusunu, ellerinin altındaki kaslarının biçimlerini hatırladı, ama onları teninde hissetmenin bu şekilde olacağını hiç hayal etmemişti.

Daha yakın, kanı zonkladı. *Daha yakın.*

Ve sonra, Daniel aniden geri çekildi, dudakları boğuk bir sesle Alex'in dudaklarından uzaklaştı. Ayaklarının dibinde

endişeli bir sızlanma duydu. Alex eğilince Einstein'ın çenesini Daniel'ın ayak bileğine kenetlediğini gördü. Einstein tekrar sızlandı.

"Einstein, *sakin ol*," diye uluyup ayağını sallayarak ondan kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni."

Einstein onu bırakıp endişeli bir şekilde Alex'e baktı.

"Sakin ol!" Sesi boğuktu. "Bir şey yok."

Tereddütle nefesini veren Einstein açık bagajdan uzaklaştı.

Daniel doğrulup kapıyı sertçe kapattı. Dizlerinin üzerinde ona doğru döndü, göz bebekleri büyümüştü ve deli gibi bakıyordu. Bir tür kontrol için mücadele veriyorlarmış gibi dişlerini gıcırdattı.

Alex ona uzanıp parmaklarıyla kot pantolonunun belini kavradı ve Daniel kısık bir şekilde inleyerek üzerine yığıldı.

"Alex, Alex," diye boynuna nefesini verdi. "Benimle kal. Sakın gitme."

O anın çılgınlığında bile, ondan ne istediğinin farkındaydı. Ve yanıt verirken ciddiydi, bunun çok kötü bir hata olabileceğini biliyordu.

"Kalacağım," diye söz verdi boğuk bir sesle. "Gitmeyeceğim."

Dudakları bir kez daha kenetlendi, kalbinin onunkiyle aynı ritimle attığını hissedebiliyordu, tenlerinin altında senkronize olmuşlardı, çünkü kalbi onunkinin yansımasıydı.

Telefonun tiz melodisi kısık sesleri –çift kalp atışı, boğuk nefesler– böldü ve Daniel'ın onu farklı bir panikle itmesine neden oldu.

Daniel kafasını iki yana salladı, sanki nerde olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözleri kapalıydı.

Alex doğrulup sesin kaynağını aradı.

"Buldum," dedi Daniel güçlükle soluyarak. Telefon tekrar çalarken elini kot pantolonunun cebine soktu.

Numaraya baktıktan sonra başparmağıyla *Yanıtla* tuşuna bastı. Sol eliyle, Alex'i göğsüne doğru çekti.

"Kev?" diye yanıt verdi Daniel kesik kesik soluyarak.

"Danny – hey, güvende misiniz?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun?"

"Uyumaya çalışıyorum."

"Kulağa maraton koşuyormuşsun gibi geliyor."

"Telefon beni korkuttu. Sinirlerim biraz gergin, biliyorsun." O kadar rahat yalan söylemişti ki, Alex içindeki fırtınaya rağmen neredeyse gülümseyecekti.

"Ah, doğru, üzgünüm. Zakkum'la konuşmama izin ver."

"Alex mi demek istedin?"

"Her neyse. Telefonu ona ver."

O da nefesini yavaşlatmaya, sesinin normal çıkınasına çalıştı. "Evet?"

"Ne? Sakın bana telefonun seni de korkuttuğunu söyleme."

"Ben bir gizli operasyon ajanı değilim. Ayrıca, uzun bir gece oldu."

"Kısa tutacağım. Adamımı buldum. Deavers ismi sana herhangi bir şey ifade ediyor mu?"

Bir süre düşündü, zihnini önemli şeylere odaklanmaya zorladı. "Evet, bu ismi tanıyorum. CIA için bilgi edindiğimiz dosyaların bazılarındaydı. Ama sorgulamaları izlemek için hiç gelmedi. Orada bir tür denetmen mi?"

"Bir denetmenden daha fazlası. Bu günlerde müdür yardımcısı ama hâlâ yükselme peşinde. İzlediğim birkaç potansiyelden biriydi. Bu sabah erken saatlerde, Deavers'a bir telefon geldi, duvarı birkaç kez yumrukladıktan sonra o da başka birini aradı. Bu adamı tanıyorum – kölelerini kaçıştırmayı sever. Ofisinden çıkmaz; istediği kişiyi getirmeleri için

adamlarını yollar. Her zaman güç gösterisi sergiler. Ama o ikinci telefondan sonra, getir götür işlerine bakan biri gibi senin adamın Carston'ı görmeye gitti. Ofislerinden kilometrelerce uzaktaki sıradan küçük bir parkta buluştular ve sonra gelişigüzel, terli bir yürüyüşe çıktılar, yürüyüş boyunca birbirlerini öldürmek istiyor gibi görünüyorlardı. Bu Deavers, kesinlikle."

"Ne düşünüyorsun?"

"Hımm. Sanırım hâlâ elektronik posta göndermeyi istiyorum. Başka kimlerin bu konuyu bildiğini görmeliyim. Deavers'ı temizlemek zor olmaz, ama eğer yalnız değilse, bu diğer adamların durumu anlamalarına neden olur. Kalemin var mı?"

"Bana bir saniye ver."

Alex ön koltuğa doğru emekleyip sırt çantasını buldu. Bir kalem çıkarıp ona verdiği elektronik posta adresini benzin fişinin arkasına yazdı.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Bu gece," diye karar verdi. "Biraz uyuduktan ve sinirlerin normale döndükten sonra."

"Onu Baton Rouge'dan göndereceğim. Aklında belirli bir şey var mı, yoksa bana mı bırakıyorsun?"

"Ne yazacağını biliyorsun. Fazla bilimsel olmasın."

"Sanırım mağara adamı dilini kullanabilirim."

"Harika. McKinleylerin aracını aldığınızda buraya doğru yola çıkın." Kütüphane sesini takındı, ama Daniel o kadar yakındı ki, boşa çaba harcıyordu. "Danny geride kalmak konusunda sana sıkıntı çıkaracak mı?"

Yüzünü Daniel'a doğru kaldırdı. Tepkisini okumak kolaydı.

"Evet. Zaten bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Paranoyak olduğumu düşünebilirsin, ama artık güvenli evlere inanmıyorum."

Daniel'ın eğilip dudaklarını sertçe alnına bastırması Kevin'ın söylediklerine odaklanmasını zorlaştırdı.

"...Lola için bir yer düşündüm. Yüzünün durumu ne kadar kötü? Zakkum?"

"Ha?"

"Yüzün. Neye benziyor?"

"Sol çenem ve kulağımda kocaman bir sargı bezi var." Konuşurken, Daniel yaralarını incelemek için yaklaştı ve sonra aniden nefesini tuttu. "Bir de eski yaralarım var."

"Bu işe yarayabilir," dedi Kevin. "Lola da yaralı. Onlara tatmin edici bir hikâye uydururum."

"Kime?"

"Lola'yı bırakabileceğin köpek evine. Lanet olsun, Zakkum, biraz uyumaya ihtiyacın var. Her geçen saniye aptallaşıyorsun."

"Belki elektronik postanı şimdi yazarım, hazır aklımdayken."

"Yola çıktığınızda beni ara." Kevin telefonu kapattı.

"Sargı bezin kanlı," dedi Daniel gergin bir şekilde.

Telefonu ona verdi. "Sorun değil. Dün gece ona yapıştırıcı sürmeliydim."

"Şimdi onunla ilgilenelim."

Alex onun yüzüne baktı – gözlerindeki panik ve telaş basit bir endişeye dönüşmüştü. Göğsü hâlâ terliydi, ama nefesi normale dönmüştü. Benzer bir sakinliğe ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu.

"Şimdi mi?" diye sordu Alex.

Daniel ona ölçülü bir bakış attı. "Evet, hemen şimdi."

"O kadar çok mu kanıyor?" Sargı bezine hafifçe dokundu ama sadece hafif bir ıslaklık hissetti. Daniel'ın yüzüne bakılırsa, şıpır şıpır kan akıyor olması gerekirdi.

"*Kanıyor* ve bu yeterli bir sebep. İlkyardım çantan nerede?"

İçini çekerek üst üste istiflenen spor çantalara döndü. Yanlış olan en üstteydi, o nedenle onları düzenlemesi gerekiyordu. Çantaları karıştırırken, Daniel'ın parmaklarının temkinli bir şekilde sol köprücük kemiğine değdiğini hissetti.

"Her yerin morluk içinde," diye mırıldandı. Parmakları kolunun çizgisini takip etti. "Bunlar yeni görünüyor."

"Boğuşmak zorunda kaldım," diye itiraf etti Alex, ilkyardım malzemelerini çıkarıp arkasını dönerken.

"Bana evde neler olduğunu hiç anlatmadın," dedi Daniel.

"Bilmek istemezsin."

"Belki isterim."

"Pekâlâ. Bilmeni *istemiyorum*."

Daniel ilkyardım malzemelerini ondan alıp bağdaş kurdu ve onları bacaklarının arasına koydu. Alex derin bir nefes verip onun gibi oturdu ve yüzünün sol tarafını ona doğru çevirdi.

Nazikçe tenindeki bandı çıkardı.

"Bunu daha hızlı yapabilirsin," dedi ona.

"Kendi bildiğim gibi yapacağım."

Daniel çalışırken bir süre sessizce oturdular. Sakinlik vücudunun ona ne kadar yorgun olduğunu hatırlatmasını sağladı.

"Neden bilmemi istemiyorsun?" diye sordu medikal mendille tenini silerken. "Baş edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ben sadece..."

"Ne?"

"Bana bakış tarzın. Onun değişmesini istemiyorum."

Gözünün ucuyla gülümsediğini gördü. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Alex omuzlarını silkerek karşılık verdi.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu süper yapıştırıcıyı kutusundan çıkarırken.

"Kesiğin kenarlarını birleştirip üzerine ince bir çizgi şeklinde yapıştırıcı sür ve kuruyana kadar o şekilde tut. Yaklaşık bir dakika."

Daniel parmak uçlarını tenine sıkıca bastırırken Alex suratını buruşturmamak için kendisini tuttu. Yapıştırıcının aşina olduğu kokusu aralarına sindi.

"Acıyor mu?"

"Sorun değil."

"Dayanıklı olmaktan hiç yorulmuyor musun?"

Alex gözlerini devirdi. "Acıyla baş edebilirim, teşekkürler."

Çıkardığı işe yakından bakmak için eğildi. "Berbat görünüyor," dedi ona. "Bir acil yardım çalışanının hayatını kurtarmalıydın."

Alex yapıştırıcıyı ondan alıp kapağını taktı. Kurumasını istemiyordu. Bu maceranın gidişatına bakılırsa, ona ne zaman ihtiyacı olacağını kim bilebilirdi ki?

"İşe yarayacağından eminim," dedi. "Sadece bir süre daha tut."

"Alex, az öncesi için üzgünüm." Daniel'ın sesi kısık ve özür diler gibiydi.

Alex başını çevirip onun yüzüne bakabilmeyi isterdi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Daniel. "Sana karşı bu kadar sert davrandığıma inanamıyorum."

"İnsaflı davranmıyordum."

"Ama ben yaralı değilim," diye hatırlattı. "Senin deyiminle, üzerimde tek bir çizik bile yok."

"Artık bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum," dedi ona parmaklarıyla göğsüne dokunarak. Tırnaklarının bıraktığı ince çizikleri hissedebiliyordu.

Derin bir nefes aldı, ikisi de bir anlığına o anı hatırladılar ve Alex'in karnı kasıldı. Kafasını çevirmeye çalıştı, ama Daniel yüzünü tuttu.

"Bekle," diye uyardı.

Hareketsizce sessizlikte otururken, içinden iki kez altmışa kadar saydı.

"Kurudu," diye ısrar etti.

Daniel yavaşça parmaklarını onun çenesinden çekti. Alex ona doğru döndü ama ilkyardım malzemelerini karıştırırken yüzü eğikti. Anti bakteriyel spreyi bulup yarasının üzerine bolca sıktı. Sonra bir sargı bezi ve bant aldı. Nazikçe –ve gözlerine bakmadan– çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına alıp kafasını tekrar sabitledi. Sargı bezini çenesine ve kulağına sardı.

"Şimdi biraz uyumalıyız," dedi Daniel, son parçayı yüzüne sıkıca sararken. "İkimiz de çok yorgunuz ve doğru düzgün düşünemiyoruz. Bunu konuyu... aklımız başımızdayken tekrar konuşabiliriz."

Alex karşı çıkmak istese de, haklı olduğunu biliyordu. Kendilerinden beklenmeyecek şekilde davranıyorlardı. Hayvanlar gibiydiler – ölümle burun buruna geldikleri bir deneyime türlerini devam ettirebilmek için bilinçaltlarının sesine kulak vererek karşılık veriyorlardı. Sorumluluk sahibi yetişkin davranışından ziyade ilkel biyolojiydi bu.

Alex yine de karşı çıkmak istedi.

Daniel parmaklarını onun boynuna koydu, dokunuşunun altında nabzının aniden hızlandığını hissetti. O da hissedebiliyordu.

"Uyu," diye tekrarladı Daniel.

Alex, "Haklısın, haklısın," diye homurdanıp kırışan uyku tulumuna uzandı. Gerçekten de yorgunluktan kemikleri sızlıyordu.

"İşte." Daniel ona kendi tişörtünü verdi.

"Benimki nerede?"

"Parçalandı. Üzgünüm."

Humvee'nin içi zaten çok sıcak ve basıktı. Tişörtünü bir kenara atıp pişmanlıkla sırıtırken yapıştırıcının gerildiğini hissetti. "Oldukça sınırlı kaynakları olan insanlara göre, eşyalarımıza karşı hiç dikkatli davranmıyoruz."

O da yetersiz hava sirkülasyonunun farkındaydı. Uzanıp tekrar bagajın kapısını açtı. "Söylediğim gibi – çok yorgunuz."

Daniel onun yanına uzandı ve göğsüne doğru kıvrılan Alex yanında yarı çıplak yatarken uyuyup uyuyamayacağını merak etti. Gözlerini kapatıp kendisini bilincini kaybetmeye zorladı. Kollarını ona doladı, önce temkinli bir şekilde, ama birkaç saniye geçtikten sonra daha sıkı sarıldı, sanki neredeyse iradesini test ediyor gibiydi.

Biraz daha yorgun olsaydı, Alex bu testi onun için zorlaştırabilirdi. Ama vücudunun ve çıplak teniyle buluşan sinir uçlarında çakan elektrik voltlarının son derece farkında olmasına rağmen, hızla uykuya daldı. Hiçliğe teslim olurken, zihninde tuhaf bir kelime dolanıp durdu.

Benim... düşüncelerine karanlık çökerken beyni üsteledi. *Benim.*

* * *

Alex uyandığında, batıda güneş hâlâ parlaktı ve altındaki uyku tulumu terden ıslanmıştı. Gölgelerin yeri değişmişti ve ince bir ışık huzmesi renkli camın ardından doğruca yüzüne vuruyordu. Bir dakika boyunca uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve beyninin uyanmasını bekledi.

Sonra yalnız olduğunu anlayınca birden irkildi. Humvee'nin arka kapısı hâlâ açıktı ve sıcak, nemli havanın ağırlığını teninde hissedebiliyordu. Daniel görünürlerde yoktu. Tişörtü de yoktu, o nedenle hızlı ve sessizce eşyalarını karıştırıp giyecek bir şeyler bulduktan sonra onu aramaya gitti. Aptalcaydı, ama bir başka kiralık katil ekibiyle karşılaşacaksa,

bunun üzerinde eskimiş ten rengi bir sutyen varken olmasını istemiyordu. Havaya uygun olduğu için değil, eline gelen ilk şey olduğu için ince, bol gri kazağını üzerine geçirdi. PPK'yı çantasından çıkarıp sırt boşluğuna yerleştirdi. Açık bagajdan çıkarken, dizinin altında bir kâğıdın hışırdadığını duydu.

Elektronik posta adresini yazdığı kâğıttı. Altında düzgünce katlanmış bir not vardı.

Einstein'ı yürüyüşe çıkarıyorum. Birazdan dönerim.

Notu cebine attı. Sessizce hareket ederek Humvee'den indi. Lola Daniel'ın bıraktığı su ve yiyeceklerin yanındaki gölgeye sere serpe uzanmıştı. Alex'i görünce kuyruğunu çimenlere vurmaya başladı.

En azından, Lola burada olduğuna göre, Alex etrafta başka biri olmadığından emin olabilirdi. Biraz su içti ve kazağının koluyla yüzünü sildikten sonra kollarını olabildiğince kıvırdı.

"Hangi yöne gittiklerini bile bilmiyorum," diye şikâyet etti Lola'nın kulaklarını kaşırken. "Ve izlerini sürecek durumda değilsin, değil mi, kızım? Ama ayağa kalkabilseydin, çok hızlı olacağından eminim."

Lola onun elini yaladı.

Alex çok açtı. Daniel'ın getirdiği yiyecekleri inceledi ve bir paket krakerde karar kıldı. Bu gece stoklarını yenilemesi gerekecekti, ama iz bırakmaktan nefret ediyordu. Elbette, birçok noktaya giden birçok olası rota izleyebilirlerdi. Ama biraz şansı olan azimli biri rahatlıkla bir rota çıkarabilirdi. Yarasa Mağaraları bir yana, dikkatle hazırlanmış tuzakları ve iyice düşünülmüş planları tükenmişti. Para, silahlar, cephane, el bombaları, bıçaklar, çeşitli zehirler ve kimyasal güçten düşürücüler, bir saldırı aracı ve çok zeki bir saldırı köpeği sahip olduğu en değerli şeylerdi. Fiziksel sorumlulukları ilgi gerektiren bir saldırı aracı, hasta bir köpek ve kendi hasarlı vücudu,

dikkat çeken suratı, –neredeyse posterlerle– aranan bir yüz ve yetersiz yiyecek, sığınak ve diğer seçeneklerdi. Duygusal sorumlulukları daha da kötüydü. Bu kadar kısa süre içinde bu kadar çok sorun çıkabildiğine inanamıyordu. Bir yanı her şeyi geri alıp küçük rahat küvetine, hasarsız yüzüne ve güvenlik ağlarına geri dönmekten başka bir şey istemiyordu. O uzak kütüphanede farklı bir karar verip elektronik postayı silmiş olmayı istiyordu.

Ama zamanda geriye dönebilseydi, bunu yapar mıydı? Her gününü korku ve yalnızlık içinde geçirdiği hayat daha iyi bir seçenek miydi? Evet, daha güvendeydi, ama yine de takip ediliyordu. Birçok açıdan, yeni ve tehlikeli hayatı daha dolu dolu bir varoluş değil miydi?

Daniel'ın sesinin yaklaştığını duyduğu sırada Alex, Lola'nın yanında oturmuş yavaşça sırtını okşuyordu. İlk şoku atlattıktan sonra, başka biriyle konuşması onu telaşlandırmadı. Sadece Kevin'la konuşurken sesinde ortaya çıkan bir gerginlik vardı.

İlk Einstein ortaya çıktı. Heyecanlı bir şekilde Alex'in yanına koşup ıslak burnunu eline değdirdi. Lola'yı da burnuyla selamladıktan sonra su içmeye gitti.

Daniel karşısında belirdi, bakımsız toprak yolun ortasında hızla yürüyordu. Kafasında bir şapka vardı. Şapkanın altında kaşları çatıktı. Telefonu kulağından bir santimetre uzakta tutuyordu.

"Geri döndüm," diyordu. "Uyanıp uyanmadığına bakarım... Hayır, hâlâ uyuyorsa, onu uyandırmayacağım."

Alex ayağa kalktı ve arkasını silkeleyip gerindi. Bu hareketi Daniel'ın dikkatini çekti ve yüzündeki sinirli ifadenin yerini kocaman bir gülümseme aldı. Alex biraz yorgun olmasına rağmen sırıtarak karşılık vermesine engel olamadı.

"Tam karşımda. Bir saniye daha sabret, kardeşim."

Telefonu ona vermek yerine, Daniel uzunca sarılmak için onu kendisine doğru çekti. Yüzünü göğsüne gömüp kokusunu içine çekerken gülümsedi. Ama ona doğru eğilince kafasını salladı, buna inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Üzgünüm," dedi. "Düşünemedim."

Bıkkınlıkla nefesini verdikten sonra telefonu almak için elini uzattı. Ona çekingen bir şekilde sırıttı, diğer kolu hâlâ gevşek bir şekilde etrafındaydı.

"Bana aldırma, ben sadece hayatta kalmamız için uğraşıyorum," diye homurdandıktan sonra telefona konuştu. "Merhaba."

"Günaydın. Gördüğüm kadarıyla, aptal kardeşim hatalarından ders almamış."

"Ne oldu?"

"Pek bir şey yok. Sadece birkaç telefon görüşmesi, ama şu noktada başka kimse kendisini işe karıştırmadı."

"O halde neden aradın?"

"Çünkü bana senin ve Daniel'ın işleri berbat etme konusunda sonsuz bir kapasiteniz varmış gibi geliyor. Ve bu beni çok geriyor."

"Seninle konuşmak *harikaydı*–"

"Kızma, Zakkum, Daniel'ı kastettiğimi biliyorsun. Keşke bir şekilde ona bir tasma takabilsen."

"O yeni. Zamanla anlar."

"Kendisini öldürtmeden önce mi?"

"Sizi duyabildiğimin farkındasınız, değil mi?"

"Kulak misafirlerini kimse sevmez," dedi Kevin yüksek sesle. "Kıza biraz rahat ver."

"Al, onunla sen konuş. Güneş battığında yola çıkabilmemiz için birkaç şeyi gözden geçireceğim."

Telefonu Daniel'a verip kendisini onun kollarından kurtardı. Daniel kardeşiyle pek uzun konuşmadı. Alex Hum-

vee'ye doğru yürüyüp hasarı gözden geçirirken, telefondakiler birbirlerine birkaç kez hakaret ettiler. Bagaj hâlâ karmakarışıktı. Şu an yeterince vakti vardı ve yapabileceği başka bir şey yoktu. PPK'yı sırt boşluğundan çıkarıp sırt çantasındaki kilitli poşetin içine koydu. Sonra, uyku tulumunu kıvırıp etrafa saçılan cephaneleri bulabilmek için onu yolcu koltuğuna tıktı.

Daniel'ın yanına tırmandığını duydu. Ortalıkta duran eşyaları toplamaya başladı.

"Üzgünüm," dedi Daniel çalışırken ona bakmadan. "Sen uyuyordun ve Einstein sabırsızlandı, ayrıca burada çok yalnız olduğumuzu düşündüm. Bana normal geldi. Sanırım bunun suç işlediğime dair ilk belirti olması gerekirdi."

Alex de gözlerini işinden ayırmadı. "Burada gözlerini açtığında *yalnız* olduğunu düşün."

"Bunu düşünmem gerekirdi."

"Kısa bir süre önce birinin *nefes almadan* önce benden izin alacağına dair söz verdiğini hatırlıyorum."

İçini çekti. "Kevin haklı, değil mi? Bu konuda berbatım."

Alex farklı şarjörleri kilitli poşetlere doldurduktan sonra her birini spor çantasının dış ceplerine yerleştirdi.

"Burada ne yaptığını anlayabiliyorum," dedi ona. "Ya Kevin'la aynı fikirde olmam ya da seni affetmem için uğraşıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

"Değişir. Seni gören oldu mu?"

"Hayır. Birkaç kuş ve sincap dışında hayat belirtisi görmedik. Birçok köpeğin sincapların peşinden koştuğunu bilirsin, değil mi? Einstein onları *yakalıyor*."

"Eğer bir süre daha bu Humvee'de yaşamak zorunda kalırsa, bu işimize yarayabilir. Ben avcılıktan pek anlamam."

"Bir gece daha, tamam mı? Hayatta kalacağız."

"Umarım."

"Şey... bunları saklamak istiyor musun?" diye sordu Daniel, kafası karışmış gibi. "Bunlar... ceviz mi?"

Alex hangi kilitli poşetten bahsettiğini görmek için kafasını kaldırdı.

"Şeftali tohumları."

"Çöp mü?"

Poşeti elinden alıp düzenlediği spor çantasına attı.

"Çöp değil," dedi. "Onları tohumun iç çekirdeğinde doğal olarak oluşan sodyum siyanür için kullanıyorum. Her birinde çok az var – kullanılabilir bir miktar elde edebilmek için yüzlerce çekirdek toplamalıyım." İçini çekti. "Biliyor musun, eskiden şeftalileri çok severdim. Şimdi onlara katlanamıyorum."

Kafasını çevirip bakınca Daniel'ın gözleri kocaman olmuş bir şekilde olduğu yerde donup kaldığını gördü. "Siyanür mü?" Şaşırmış görünüyordu.

"Güvenlik sistemlerimden biri. Doğru sıvı asitle tepkimeye girince, hidrosiyanik asit üretir. Renksiz bir gaz. Dokuz metrekarelik bir odayı etkileyecek kadar büyük ampuller hazırlıyorum. Çok basit bir şey. Artık en modern malzemelere erişimim yok. Son zamanlarda küvette kimya uygulamaları yapıyorum."

Daniel'ın ifadesi normale döndü ve Alex'in az önce söylediği her şey son derece mantıklı ve normalmiş gibi kafasını salladı, sonra ortalığa saçılan cephaneleri toplamaya devam etti. Alex kendi kendine gülümsedi.

Alex eşyalarını organize edip düzgün bir şekilde istifleyince daha sakin hissettiğini itiraf etmeliydi; obsesif kompulsif bozukluğun en iyi yanı düzenli bir ortamın verdiği hoş sarhoşluktu. Ona kalan bütün silahları değerlendirdi ve bunda teselli buldu. Küpesinin yerine yenisini koyamazdı, ayrıca

birkaç bileşeni tükenmek üzereydi, ama silahlarının çoğu hâlâ çalışır durumdaydı.

Akşam yemeğinde granola ve Oreo yediler ve açık Humvee'nin arka kenarında otururken bir şişe su paylaştılar; Alex'in bacakları yerden bir metre yüksekte sallanıyordu ama Daniel'ın ayak parmakları yere değiyordu. Israrı üzerine, Alex biraz daha Motrin aldı. En azından, marketlerde satılan ilaçları rahatlıkla bulabilirlerdi. Onları stoklamak zorunda değildi.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Daniel her şeyi topladıklarında.

Alex güneşin konumuna baktı. "Birazdan. On beş dakika sonra, sanırım ana yola çıktığımızda hava kararmış olur."

"Çok sorun çıkardığımın farkındayım ve muhtemelen, bilmiyorum, hücre hapsini hak ediyor olabilirim ama gitme vakti gelene kadar seni öpebilir miyim? Yüzüne ve giysilerine karşı daha dikkatli olurum, söz veriyorum."

"Dikkatli mi? Bu hiç baştan çıkarıcı değil."

"Üzgünüm. Şimdilik bu en iyi teklifim."

Alex sahte bir isteksizlikle içini çekti. "Sanırım yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Daniel Alex'in yüzünü ellerinin arasına alıp yaralarından kaçınmak için parmak uçlarını nazikçe tenine koydu ve bu kez dudakları onunkilere değdiğinde, o kadar yumuşaklardı ki, doğru düzgün bir ağırlıkları yoktu. Alex vızıltıyı, teninin altındaki elektriği yine hissetti, ama hassasiyetinin tuhaf bir rahatlığı vardı. Daha önceki gibiydi, çiftliğin mutfağındaki gibi, sadece daha özenliydi. Yine de, sabah olanları net bir şekilde hatırlıyordu ve bu bazı şeyleri değiştirmişti. Tempoyu değiştirmeyi, kucağına oturup bacaklarını ona dolamayı düşündü, ama tereddüt etti. Bu haliyle çok güzeldi. Parmakları buklelerini buldu, bu hızla alışkanlığı haline geliyordu.

Daniel boynunu öpüp teninin altında nabzının attığı yerlerin hafifçe tadına baktı.

Alex'in sağlam kulağına fısıldadı, "Beni endişelendiren tek bir şey var."

"Sadece *bir* tane mi?" diye karşılık verdi Alex.

"Bariz olan hariç."

Dudakları tekrar onunkileri buldu, hâlâ dikkatliydi ama bu kez daha keşifçiydi. Biri Alex'i öpmeyeli neredeyse on sene oluyordu ama ona daha uzun geliyordu. Kimse onu bu şekilde öpmemişti, sanki zaman yavaşlıyor, beyni duruyor ve bütün bu elektrik...

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sordu Daniel birkaç dakika sonra.

"Hımm?"

"Beni endişelendiren şeyi."

"Ah, tabii. Elbette."

"Şey," dedi duraksayıp göz kapaklarını öperek, "Senin için ne hissettiğimi çok iyi biliyorum." Tekrar dudaklarını ve boynunu öptü. "Ama senin benim için ne hissettiğinden tam olarak emin değilim."

"Çok açık değil mi?"

Ondan uzaklaştı, hâlâ yüzünü tutuyordu ve merakla ona baktı. "Birbirimizden hoşlanıyor gibi görünüyoruz."

"Bence de."

"Peki senin için daha fazlası var mı?"

Alex ona bakakaldı, ne duymak istediğinden emin değildi.

Daniel içini çekti. "Alex, sana aşığım." Yüzüne bakıp tepkisini inceledikten sonra kaşlarını çatıp ellerini omuzlarına götürdü. "Buna inanmadığını görebiliyorum, ama durum böyle. Son zamanlardaki davranışlarımın ima ettiği şeye rağmen, buradaki amacım seks değil. Ve... sanırım senin amacının ne olduğunu bilmek istiyorum."

"*Amacımın mı?*" Alex şaşkınlıkla ona baktı. "Ciddi misin?"

Daniel ciddiyetle kafasını salladı.

Yanıt verdiğinde Alex'in sesi umduğundan daha tiz çıktı. "Benim tek amacım var ve bu ikimizin de hayatta kalması. Belki, bunu yeterince uzun sürdürebilirsek, sonraki yirmi dört ila kırk sekiz saatin ötesinde bir hayata dair mantıklı bir beklenti içinde olabiliriz. Eğer kendimizi o mutluluk verici pozisyonda bulursak, o zaman başka amaçlara odaklanabilirim. Amaçlar geleceği ima eder."

Daniel'ın suratının asıklığı dudaklarından gözlerine yayıldı. Kaşları iyice birleşip çatıldı. "Durum o kadar kötü mü?"

Alex, "Evet!" diye bağırıp yumruklarını sıktı. Derin bir nefes aldı. "Bunun son derece bariz olduğunu sanıyordum."

Güneş batıyordu. Beş dakika önce yola çıkmış olmaları gerekirdi. Alex Humvee'den atlayıp köpeklere ıslık çaldı. Einstein hevesle yanından geçti, yola dönmeye hazırdı. Lola'yı almaya gitti, ama Daniel hayvanın yanına ondan önce vardı.

Alex gerinip odaklanmaya çalıştı. Oldukça dinlenmiş hissediyordu ve muhtemelen bütün gece araba kullanabilecekti. Önemli olan buydu. Daha fazla dikkat çekmeden geceyi atlatmak. Kevin'ın elektronik postasını yollamak ve sonra gezici sirki daha az gösterişli bir araca taşımak. Bu hırsının sınırıydı.

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Ara yollardayken hava kararadı. I-49'a girdiklerinde, Alex biraz rahatladı. Çok fazla araba yoktu ve gördükleri her şey eski ve kırsala uygundu. Şimdilik, kimsenin nerede olduklarını bilmediğinden emindi.

Konsantre olması gerektiğini biliyordu ama bilinmeyen trafiğin sabit bir şekilde aktığı karanlık yol monotondu ve Daniel'ın ne düşündüğünü merak etmesine engel olamıyor-

du. Hiç bu kadar sessiz olmazdı. Radyoyu açmayı düşündü, ama bu çok korkakça geldi. Muhtemelen ona bir özür borçluydu.

"Şey, biraz sert davrandıysam özür dilerim," dedi; uzun süren sessizlikten sonra sesi çok yüksek çıkmıştı. "İnsanlara özgü şeyler konusunda iyi değilim. Benim için hiçbir mazeret yok. Ben bir yetişkinim – doğru düzgün sohbet edebilmeliyim. Üzgünüm."

Daniel içini çekerken sesi bıkkın değildi; daha çok rahatlamış gibiydi. "Hayır, üzgün olan benim. Üzerine gitmemeliydim. Dikkatsizliğim yüzünden bu durumdayız. Kendimi toplarım."

Alex kafasını iki yana salladı. "Bu şekilde düşünemezsin. Bundan sen sorumlu değilsin. Dinle, biri seni öldürmeye karar verdi. Altı ay önce aynı şey Kevin'ın başına ve birkaç sene önce de benim başıma geldi. Hata yaparsın, çünkü hata yapana kadar neyin yanlış, neyin doğru olduğunu bilmen mümkün değildir. Ama hatalar olanlardan senin suçlu olduğun anlamına gelmez. Gerçek bir insanın amaçlarını senin varoluşundan daha önemli gördüğünü sakın unutma."

Daniel bir süre bunu düşündü. "Ne demek istediğini biliyorum. Buna inanıyorum. Ama seni daha dikkatli dinlemeliyim – senin gibi hareket edip asıl önemli olan şeylere odaklanmalıyım. Genç bir çocuk gibi etrafında dönüp durmamın, benden hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüp durmamın bize bir faydası yok."

"Gerçekten, Daniel, ben–"

"Hayır, hayır," diye hemen sözünü kesti. "Bu sözle bu konuşmayı gasp etmek istemedim."

"Sadece açıklamak istiyorum. Eğer sen genç bir çocuksan, ben bir bebeğim. Duygusal olarak tersim. Hatta kusurluyum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve önceliğimiz

hayatta kalmak olsa da, bunu yanıt verebilmem gereken soruları saptırmak için kullanıyorum. Demek istediğim... aşk? Bunun ne olduğunu ya da gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Üzgünüm, bu bana... çok yabancı. Her şeyi ihtiyaç ve isteklere bağlı olarak değerlendiririm. *Geçici* şeylerle... uğraşamam."

Daniel o tuhaf *heh-heh-heh* kahkahasını atınca Alex'in bütün gerginliği kayboldu. Onunla birlikte kahkaha attıktan sonra içini çekti. Daniel'la birlikte güldüğünde her şey daha az kötü görünüyordu.

Son bir kahkaha attıktan sonra Daniel umursamazca, "Öyleyse bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi.

Alex bunu iyice düşündü. "Senin... hayatta olmana ihtiyacım var. Ve ben de hayatta kalmayı isterim. Bu benim ana hattım. Bundan daha fazlasına sahip olacaksam, yanımda olmanı tercih ederim. Bunun dışında her şey ekstra."

"Fazla iyimser olduğumu düşünebilirsin ama burada semantik sorunlardan başka bir sıkıntımız olmadığını düşünüyorum."

"Haklı olabilirsin. Birlikte birkaç hafta daha geçirebilirsek, belki aynı dili konuşmayı öğrenebiliriz."

Daniel onun elini tuttu. "Dil bilimi üzerine çalışmakta hep çok hızlı olmuşumdur."

BÖLÜM 22

Alex kasiyerin yaşı sebebiyle Baton Rouge'un dışındaki benzin istasyonunu seçti. Adam seksen yaşında olmalıydı ve Alex onun görme ve duyma duyularının çok iyi durumda olmamasını umuyordu.

Yoğun makyajı ikna edici olmaktan çok uzak olmasına rağmen, adamın ona hiç dikkat etmediğinden emin olduktan sonra, kapsamlı bir alışveriş yaptı. Daha fazla su, daha fazla fındık ve kuru et – bulabildiği kolay bozulmayan her türlü protein kaynağına razıydı. Çok hoşuna gitmese de, birkaç kutu V8 kaptı, çünkü mini marketin taze yiyecek bölümü yoktu. Bir ara gerçek bir markete gitmesi gerekeceğini kabullendi, ama bunu bir süre daha ertelemeyi umuyordu. Her gün morlukları biraz daha soluyordu.

Yirmi dört saat açık internet kafede de hiç sorun çıkmadı. Üniversiteye yakındı, o nedenle geç saatlerde yer bulmakta zorlanmadı. Kapüşonunu hiç indirmedi, yüzünü hep eğik tutup gözlerden uzak bir köşeye oturdu, ve siparişini almak için gelen baristaya bakmadan sade kahve istedi. Bunu yollarının üzerinde yapabilecek vaktinin olmasını isterdi, ama öncelikleri Yarasa Mobili değiştirmekti. Şu an en büyük dezavantajı o araçtı.

Sonra rasgele sayı ve harf kombinasyonları kullanarak yepyeni bir elektronik posta hesabı oluşturdu. Ve elinden geldiğince Kevin'ı taklit etti.

Bu işe girmemeliydin, Deavers. Bir sivili bu işe karıştırmamalıydın. Buraya pis işlerini yapmaya gelmedim, ama senin için o küçük sorgulamacının icabına baktım. Teksas Rica ederim *demenin hoş bir yoluydu. Artık yeter.*

Bariz bir tehdit değildi, ama yeterince ima ediyordu. Bir süre parmağı farenin üzerinde tereddüt etti, küçük ok Gönder tuşuna dokundu. Onlara zaten bilmedikleri bir şey veriyor muydu? Şimdiye kadar Daniel'ın çiftlikte ölen adamlar arasında olmadığını biliyor olmalılardı. Bu konuda Deavers'ı kandırmayı deneyemezdi. Bunun bir şekilde onlara geri dönmeyeceğini görmemesi mümkün müydü? Bu işlerin daha kötüye gitmesine sebep olabilir miydi?

Gönder tuşuna bastı. İşler bundan daha kötüye gidemezdi.

Yollar yollamaz, ayağa kalktı. Humvee'yi arka taraftaki bir sokakta birkaç çöp kutusunun arkasına park etmişti. Kapüşonu kafasında, başı eğik bir şekilde hızla yürürken elinde bir şırınga tutuyordu. Ara sokak neredeyse boştu, sadece gömme acil çıkış kapısının önünde toplanmış küçük bir grup vardı. Üçlüyü inceledikten sonra karanlık araca bindi.

Einstein burnuyla omzuna dokundu. Daniel elini tuttu.

"Gece görüşü gözlüğünün nerede olduğunu biliyor musun?" diye mırıldandı.

Elini bıraktı. "Bir sorun mu var?" diye fısıldadı. Koltukların arasına bakmak için döndü.

"Yeni bir şey değil," dedi. "Belki işe yarar bir şeydir."

Daniel ona gece gözlüğünü verdi. Alex gözlüğü taktı ve küçük topluluğa daha dikkatli baktı.

Yeni dağılıyorlardı. Burası şehrin belalı bir yeri değildi ve üç kişi de kıyafetleri çok sıradan olsa da, pahalı giyinmişlerdi. Koyu renk saçlı bir adam sarışın bir kızın elini tutuyordu, kızın üzerindeki farklı giysilerde o kadar çok abartılı etiket vardı ki, bir orta seviye lüks markaların sponsorluğundaki bir NASCAR sürücüsüne benziyordu. Bu ikili yürümeye başladı, yolları Humvee'den uzaklaşıyordu. Sarışın işi berbat edip yürürken biraz sendeledi. Yanındaki adam eşofman üstünün cebine bir şey tıkıştırıyordu.

Üçüncü kişi karanlık kapı çerçevesinde kalıp birazdan daha fazla misafir gelmesini bekliyormuş gibi gelişigüzel bir şekilde kapıya yaslandı. Üzerindeki giysileri *pahalı kıyafetler giymeye meraklı kolejli çocuk* tarzı olarak tanımlanabilirdi.

Gönder tuşuna basmadan önce kafede hissettiklerini – işlerin bundan daha kötüye gidemeyeceğini düşünmesini hatırladı. Bu bir anlık fikrinin kötüye gitme ihtimali olabilirdi, ama sessizce üstesinden gelemeyeceği bir şey olabileceğini sanmıyordu. Ve eğer kolejli çocuk sandığı kişiyse bunun onlara büyük bir yardımı dokunabilirdi.

Gece görüşü gözlüğünü çıkardı.

"Para nerede?" diye fısıldadı.

Otuz saniye sonra, bir elinde şırınga diğerinde rulo yaptığı ellilik banknotlarla, çaktırmadan Humvee'den indi ve sanki olmayı tercih ettiği başka bir yer yokmuş gibi hâlâ rahat bir şekilde duvara yaslanan adama doğru yürüdü. Gözlükler olmadan pek net göremiyordu, ama ona doğru yaklaştığını fark edince küçük bir tepki yakaladığını sandı. Vücudu hafifçe gerildi, ama yerinden kıpırdamadı.

"Merhaba," dedi sessizce konuşabileceği ve onu duyabileceğinden emin olacak kadar yaklaştığında.

"İyi akşamlar," diye ağır bir güneyli aksanıyla karşılık verdi.

"Bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum. Belirli bir şey... arıyorum." Bir soru soruyormuş gibi cümlesinin sonunda sesi yükselip alçaldı. Sokaktan nasıl uyuşturucu satın alacağını bilmiyordu. Daha önce bunu yapmak zorunda kalmamıştı. Chicago'da geçirdiği süre boyunca biriktirdiği stoku ilk kez tükenmişti. Joey G asla maddeyle ödeme yapmayı sorun etmezdi.

Televizyondaki uyuşturucu satıcıları gibi kolejli çocuğun onu bir polis olmakla suçlamasını bekledi, ama sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Yardımcı olabilirim. Ne arıyorsun?"

Çocuğun polis olma ihtimali düşüktü, tabii az önce tanık olduğu şey gerçek müşterileri çekmek için yapılmış sahte bir alışveriş değilse. Onu tutuklamaya çalışırsa, Alex onu bayıltıp kaçacaktı. Baton Rouge'daki bir insan avı onun en büyük sorunu olmazdı, ayrıca yüzünü net bir şekilde göremediğini biliyordu – yüzündeki hasara tepki vermemişti.

"Opioidler – afyon, eroin ya da morfin."

Kapüşonunun altındaki karanlığa bakarken bir duraksama oldu. Çok fazla detay görebildiğini sanmıyordu.

"Bu çok egzotik bir liste. Afyon mu? Hah. Onu burada nereden bulabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Eroin de olur. Mümkünse, toz hali. Elinde işlenmemiş bir şey olduğunu sanmıyorum?" Çocuğun üzerinde saf eroin olma ihtimali neredeyse imkânsızdı. Elindeki her neyse ona ulaşana kadar iki ya da üç kez işlemden geçmiş olmalıydı. Ama ona bu gerçeği söyleyecek değildi. Saflaştırma işlemi biraz zordu, ama buna zaman ayıracaktı.

Bir kez kahkaha atınca, Alex alışveriş tarzının muhtemelen alışılmamış olduğunu düşündü.

"Üst kalite malım var. Ama ucuz değil."

"Paranın karşılığını alırsın," dedi Alex. "İndirim peşinde değilim."

"Gramı iki yüz dolar. Saf beyaz toz."

Elbette, diye içinden geçirdi. Ama işlenmiş eroin hiç yoktan iyiydi. "Üç gram, lütfen."

Duraksadı. İfadesini okuyamayacağı kadar karanlık olsa da, çocuğun başını yana yatırmasından ne istediğini anlayabiliyordu. Cebinden nakit çıkarıp on iki banknot saydı. Çocuğun paranın geri kalanını ondan çalmaya kalkıp kalkmayacağını merak etti. Ama bir iş adamına benziyordu. Alex gibi zengin birinin daimi müşterisi olmasını tercih ederdi.

Uzattığı parayı alıp hemen göz attıktan sonra kargo şortunun arka cebine attı. Çocuk çömelince Alex gerildi, ama sadece duvarın kenarında biriktirilen çöp poşeti yığınlarının arkasından bir sırt çantası çıkardı. İstediği şeyi çok fazla aramasına gerek yoktu. Bir saniye sonra ona üç küçük plastik poşet uzattı. Karanlıkta renkten emin olamadı, ama beyaza yakın görünüyordu. Alex elini uzattı ve çocuk poşetleri avucuna bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Benim için bir zevk, hanımefendi." Komik bir şekilde kafasını salladı, neredeyse yere eğilerek selam verecek gibiydi.

Alex hemen Humvee'ye döndü, bu açıdan aracı seçmenin zor olduğunu görünce sevindi. Uyuşturucu satıcısı, kocaman kara bir araçtan daha fazlasını görmeyecekti.

Yolcu koltuğuna otururken Einstein sessizce sızlandı.

"Gidelim," dedi.

Daniel motoru çalıştırdı.

"Çocuğun Humvee'yi görmemesi için yan sokaktan sola dön."

"Az önce ne oldu?" diye fısıldadı Daniel talimatlarını izlerken. Fısıldamasına rağmen, gerginliğini duymakta zorlanmadı. Köpeğin telaşlanmasına şaşırmamak gerekirdi.

"Sadece ihtiyacım olan malzemeleri alıyordum."

"Malzemeler mi?"

"Opium almaya gittim."

Daha geniş bir yola girerken, Alex, muhtemelen rahatlığı nedeniyle, Daniel'ın gerginliğinin azaldığını hissetti.

"Öyleyse, uyuşturucu mu satın aldın?"

"Evet. Küvet kimyası hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Saf malzemeleri bulmak eskisinden daha zor. Bu fırsatı kaçırmak istemedim."

Bir süre sessizlik çöktü.

"Umarım bu doğru hamledir," diye homurdandı.

"Sence bizden birilerine bahseder mi?"

Alex bir anlığına gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ah, hayır. Beni endişelendiren uyuşturucu satıcısı değil. O elektronik postayı göndermekten bahsediyordum."

"Elektronik posta Kevin'ın fikriydi," diye karşılık verdi Daniel.

Kafasını salladı. "Ve başarılı olduğu zaman ortalaması benden daha iyi."

"Hayır, demek istediğim, işler kötüye giderse, *onun* kararı yüzünden olacak."

Alex bir kahkaha attı. Tok bir sesti.

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Bilmiyorum. Bu işi bitirmek istiyorum... ama yorgunum, Daniel. Ayrıca, kaçıp saklanmak istiyorum."

"Bu kulağa hiç fena gelmiyor," diye ona katıldı. "Ah, tabii ben de davetliysem?"

Alex şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette."

"Güzel."

Yine aynı kelime, otomatik *elbette* ağzından çıkmıştı. Onu ne tür bir gelecek bekliyorsa, Daniel'ın da buna dahil olacağına dair şu çılgın varsayım.

Yorgunluğun getirdiği gerginlik mi yoksa başka bir şey mi emin değildi, ama gecenin geri kalanı boyunca sinir bozucu bir önsezi onu huzursuz etti. Belki de bunlar iki gündür ilk kez kahve içmenin seğirmeleriydi.

Yedi saat sonra, güneş çoktan ufukta yükselmişken, olaysız bir şekilde gözlerden uzak kulübeye varmalarına oldukça şaşırmıştı.

Daniel sadece iki kez yanlış yola sapmalarına neden olmuştu –on yaşından beri kulübeye gelmediği düşünülürse oldukça etkileyiciydi– ve gün doğduktan sonra seyahat ettikleri bütün yollar boştu. Bu, bölgede zırhlı bir araç gördüğünü söyleyebilecek kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

Humvee'yi şimdilik kulübeden ayrı garajın arkasına park etti. Daniel plastik olanı bulana kadar basamakların dibindeki birkaç taşı tekmeledi. Gizli anahtarı çıkardıktan sonra Einstein'la birlikte verandanın basamaklarından çıktı.

Alex kütüklerden yapılmış kulübenin önünde durdu –A şeklinde kızıl sedirden yapılmıştı, yetmişli yıllarda inşa edilmiş olduğunu gösteren birkaç kanıta rağmen çok sevimliydi– o kadar yorgundu ki, o son birkaç basamağı çıkamadı. Gece olaysız geçse de, yolda çok uzun zaman geçirmişlerdi. Baton Rouge'un dışında Daniel'la yer değiştirmişti ve elektronik postayı gönderdiğinden beri içini kemiren huzursuzluk kontrolü tekrar ele geçiremeyeceği kadar onu germişti.

"Sen de içeri taşınmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Daniel bu kez köpekle yanından geçerken. Lola'yı kapının yanına bıraktıktan sonra Alex'in yanına döndü.

"Bana bir saniye ver," diye mırıldandı. "Beynim uyuyor."

"Sadece birkaç basamak," diye onu teşvik etti. Kolunu beline dolayıp onu nazikçe öne doğru çekti.

Hareket etmeye başladıktan sonrası kolaydı. Uyuşukluk onu basamaklardan çıkarıp ön kapıdan geçirdi. Daniel onu

yönlendirip küçük bir koridora götürürken bataklığı andıran ormana bakan üçgen pencereli yüksek duvarları, eski ama rahat görünen koltukları, eski moda odun sobasını ve kısa açık merdivenleri kısmen fark etti.

"Büyük yatak odası burada... olmalı – Kev ve ben hep çatı katında yatardık. Eşyaları arabadan alıp köpekleri yerleştirdikten sonra ben de yatacağım."

Onu kocaman demir bir yataklığı olan loş bir odaya geçirirken kafasını salladı. Kafasını yastığa koymadan önce fark ettiği en son şey buydu.

"Zavallı şey." Karanlığa gömülürken Daniel'ın kıkırdadığını duydu.

* * *

Alex'in bilinci yavaş yavaş geri geldi, rüya gibi bir gerçek dışılığın katmanlarında süzüldü. Rahat ve sakindi; irkilerek uyanmamıştı, bilinci tamamen yerine gelmeden Daniel'ın sıcak vücudunun yanında olduğunu fark etti. Kısık, yakından gelen bir tıngırtı dikkatini çekti ama ses onu korkutmadan, titreyen vantilatörün esintisinin yavaşça vücudunda gezindiğini hissetti. Gözlerini açtı.

Hâlâ loştu ama ışık uykuya daldığında olduğundan daha farklı bir renkti. Karşı duvardaki büyük pencereyi örten çiçekli perdenin kenarlarından içeri süzülüyordu. Akşamın ilk saatleriydi ve hava önceki kadar sıcak değildi. Daha önce terlemiş olmalıydı, ama yüzünde sertliğini hissettiği ince bir tabaka halinde teri kurumuştu.

Oda tıpkı kulübenin dışı gibi uzun kızıl kütüklerden yapılmıştı. Arkasından daha çok ışık geliyordu. Döndü ve tuvalet masasının tepesindeki tavan penceresini gördü. Sırt çantası, gaz maskesi ve ilkyardım malzemeleri lavabonun yanındaydı.

Daniel doğal bir kaçak olmayabilirdi, ama tanıdığı herkesten daha düşünceliydi.

Ayak parmaklarının ucuna basarak koridora çıkıp hızla etrafı gözden geçirdi. Kulübenin geri kalanı ufaktı, sadece mutfak ve yemek odası görevi gören ona bağlı küçük bir köşe, pencereli oturma odası, yukarısında açık çatı katı ve koridorda banyosunun olduğu küçük bir ikinci yatak odası vardı. Çok ihtiyacı olan hızlı duşu almak için banyoyu kullandı. Küçük mavi duş teknesinde şampuan ve saç kremi vardı, ama sabun olmadığı için şampuanla vücudunu yıkadı. Sabunun olmamasına sevindi, tıpkı buzdolabının boş ve tezgâhların hepsinde ince bir tabaka toz olmasına sevindiği gibi. Bir süredir kimse bu odalarda bulunmamıştı.

Yüzünü hızla yeni sargı bezleriyle sardıktan ve sandığından daha iyi görünen ellerini inceledikten sonra, köpekleri kontrol etmek için ön kapının yanındaki uzun pencerelerden baktı. Hallerinden memnun bir şekilde verandada uyukluyorlardı. Erken alarm sisteminin rahatlığına alışmaya başlamıştı.

Biraz acıkmıştı ama şimdilik bu konuda herhangi bir şey yapamayacak kadar tembel hissediyordu. Önceki gün yalnız uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı ve Daniel'ın aynı korkuyu yaşamamasını istedi. Artık uykusu yoktu, ama yorgundu ve yatak hâlâ çok güzel görünüyordu. Muhtemelen kaçınmak istiyordu. Gözlerini kapalı ve kafasını yastığın üzerinde tuttuğu sürece, daha sonra olacakları planlamak zorunda değildi.

Yataktaki yerine dönüp Daniel'ın göğsüne kıvrıldı ve rahatlamasına izin verdi. Hemen yapması gereken bir şey yoktu. Yirmi dakika hiçbir şey düşünmeden dinlenmeyi istemek çok muydu? Ya da yarım saat. Onları buraya sağ salim getirmişti; bunu hak ediyordu.

Ne yazık ki, düşünmemek söylemesi kolay, yapması zor bir işti. Kendisini Daniel'a verdiği sözü –onu geride bırakmayacağını– düşünürken buldu. Bir yandan, güvende olması için uzun mesafeli düzenlemelerden asla tatmin olmayacağını biliyordu. Bir yıl yetecek kadar yiyecek stoklasa, kulübenin sahiplerinin geri dönmeyeceklerinden emin olsa, izinsiz içeri giren herkesi buharlaştıracak şekilde burada güvenlik önlemleri alsa ve Daniel'ı dışarı çıkmayacağı şekilde bir mahkûm gibi içeri hapsetse bile, asla tatmin olmazdı. Çünkü *ya* avcılar onu daha önceden buldularsa ve buraya işaret eden küçük de olsa bir iz bıraktıysa? Onu kuzeydeki kiralık evine götürebilirdi, ama departman orada yaşarken onunla iletişim kurmuştu. Adresini bildiklerini sanmıyordu, ama ya biliyorlarsa? Daniel yanında olduğu sürece onu korumak için ne gerekiyorsa, onun düşünemeyeceği şeyleri bile yapacaktı. Onun göremeyeceği tuzakları görebilirdi.

Öte yandan, bunlar sadece onun istekleri miydi? Daniel'la birlikte olmak istiyordu. Zihni bu gereksinim için kanıtlar mı buluyordu? Mantığı kusurlu muydu – kişisel isteklerine uygun mu hareket ediyordu? Nasıl emin olabilirdi? Daha önceki saldırı sırasında sorumluluğunun yanında olmasının iyi bir fikir olmadığını söylediğinde, bunun doğru bir mantık olduğunu biliyordu. Elbette, o yokken Daniel'ı ele geçirirlerse, bu mesafe üzerinde sahip olacakları avantajı ortadan kaldırmazdı.

İçini çekti. Nasıl net bir şekilde görecekti? Duyguları bu durumu içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu.

Hâlâ uyuyan Daniel kolunu ona dolamak için hareket etti. İkilemi hakkında ne söyleyeceğini biliyordu, bakış açısının daha net bir şekilde görmesine yardımcı olmayacağını da biliyordu.

Daniel içini çekip kıpırdanmaya başladı. Parmakları

Alex'in omurgasını takip ettikten sonra yavaşça yukarı çıktı. Ensesindeki ıslak saçlarla oynadı.

Homurdanarak gerildikten sonra ellerini tekrar Alex'in saçlarının arasına soktu.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı.

Yavaşça açtığı gözlerini odaklanmaya çalışırken kırpıştırdı. Loş odada gözleri koyu gri görünüyordu.

"Dayanamadım," diye karşılık verdi Alex.

Daniel gözleri tekrar kapanırken güldü. Onu göğsüne doğru çekti. "Güzel. Saat kaç?"

"Sanırım dört."

"Endişelenecek bir şey var mı?"

"Hayır. En azından, şimdilik yok."

"Bu güzel."

"Evet, gerçekten öyle."

"*Bu* da güzel," dedi Daniel.

Eli tekrar sırtında ilerledi, sonra sağ omzunun üzerinden geçip hafifçe köprücük kemiğini takip etti ve en sonunda yüzünün yaralı olmayan tarafında kıvrıldı. Burunları dokunana kadar yüzünü yukarı kaldırdı.

"Evet, bu da güzel," diye ona katıldı Alex.

"Güzelden öte," diye mırıldandı; Alex ona katıldığını söyleyecekti ama Daniel onu öpmeye başladı. Yüzünü tutan eli yumuşaktı, dudakları yumuşaktı, ama beline doladığı kolu onu göğsüne doğru iyice bastırıyordu. Alex kollarını sıkıca Daniel'ın boynuna dolayıp ona yakın olmaya çalıştı.

Hâlâ şok ve panik halinde oldukları, kovalamacanın zonklamasını kulaklarında hissettikleri arabadaki mücadeleleri gibi değildi. Korku yoktu. Sadece korku olmaksızın hızlanan kalp atışları vardı.

Gidişatlarına bakılırsa, şimdilik tehlikeden uzakta, hiçbir şeyin aralarına girmeyeceği gözlerden uzak bu sakin ortamda

bunun kaçınılmaz olduğunu, artık hiçbir şeyin onları birbirlerinden ayrı tutamayacağını düşündü Alex.

O zaman, en tuhaf yanı hiçbir şeyin kaçınılmaz gelmemesiydi. Her nedense, bu hayatının en büyük sürpriziydi. Kendisini analiz edemeyecek kadar çaresiz hissettiren zıtların birbirine girmesiydi. Rahat, tanıdık... aynı zamanda, heyecan verici ve yeni. Uç noktada olmasına rağmen nazik, hem yatıştırıcı hem de baskın. Sanki vücudundaki bütün sinir uçları aynı anda birbirleriyle çatışan düzinelerce uyarıcıyla yanıyordu.

Emin olduğu tek şey Daniel'ın kendine özgü haliydi, Alex'in daha önce tanıdığı her şeyden daha iyi ve saf olan şeyin özüydü. Onun bulunduğundan daha kusursuz bir dünyaya aitti ve farklı dünyaların bir parçası olsalar da, onunla birlikte orada olabileceğini hissediyordu.

Birçok insanın standartlarına göre, geçmişteki ilişki tecrübelerinin çok kısıtlı olduğunu biliyordu, o nedenle bununla kıyaslayabileceği çok fazla şey yoktu. Seksi hep belirli bir sınırı olan tek bir etkinlik, bazen tatmin eden bazen etmeyen fiziksel bir memnuniyet edinme çabası olarak düşünmüştü.

Bu tecrübe hiçbir açıdan bu kategoriye uymuyordu. Bir etkinlikten ziyade birbirlerini keşfetme çabası, bir merak tatmini, keşfedilen her küçük detay karşısında büyülenmeydi. Memnuniyetten *ibaret* değildi ama ister fiziksel ister daha zor tanımlanabilir bir şey olsun, giderilmeyen hiçbir ihtiyaç yoktu.

Perdenin kenarındaki ışık kırmızıya dönüşürken uzanıp sessizce, ve bu kez sabırla, öpüştükleri sırada uygun sözcüğü aradı. Tenini gereceğini düşündüğü kadar içini dolduran bu duyguyu nasıl tanımlaması gerektiğinden emin değildi. Onu düşünürken gülümsemesine neden olan içini kıpır kıpır eden duyguya benziyordu, ama binlerce, milyonlarca kez

daha güçlüydü ve saflığı bozan bütün şeyler, bütün önemsiz duygular bir potada yanıp kül olarak geriye sadece bunu bırakıyordu. Bunu tanımlayabileceği bir kelime yoktu. Aklına gelen en yakın şey *sevinçti*.

Daniel, "Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Seni seviyorum."

Belki de kelime buydu. Hiç bu kadar büyük bir anlamı olabileceği aklına gelmemişti.

"Daniel," diye mırıldandı.

"Herhangi bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istedim. İçimde tutsaydım, patlayabilirdim. Sanırım yakında tekrar söylemem gerekebilir. Şimdiden uyarıyorum." Daniel kahkaha attı.

Alex gülümsedi. "Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı günlere geri dönmek istemiyorum. Benim sorumluluğumda olman hoşuma gidiyor. Buna minnettarım. Sana *her* şekilde sahip olabilirim."

Alex başını onun göğsüne yaslayıp yavaşça nefes alıp vermesini dinledi. Uzun zamandır, tek önceliği nefes almaktı. Bir ay önceki haliyle konuşabilseydi, o kadının bu önceliği yeni bir çift ciğeri içerecek şekilde genişletmekten korkacağına emindi. O kadın kendi hayatından başka bir şeye ihtiyaç duymaktan koşarak kaçardı. Ama ne çok şey kaçırmış olurdu! Alex o zamanlar neye tutunduğunu bile hatırlayamıyordu. *Bu,* korumak için mücadele etmeye değer bir hayattı.

"Sanırım sıra dışı bir hayat yaşamaktan vazgeçtiğimde on iki ya da on üç yaşındaydım," dedi Daniel düşünceli bir şekilde, parmaklarını amaçsızca Alex'in saçlarında dolaştırırken. "Muhtemelen bu, insanların büyümeye başlayıp hayal dünyasını geride bıraktıkları yaş. Sıradan insan ebeveynler tarafından sahip çıkılan, dünyayı kurtaracak süper güçleri olan bir uzaylı olduğunu asla keşfetmeyeceğini anlamaya

başlıyorsun." Kıkırdadı. "Demek istediğim, bunu çok öncesinden biliyorsun, ama yine de yıllarca vazgeçemiyorsun. Ve sonra dünya seni biraz hırpalıyor, hayatın rengi biraz soluyor ve gerçekliği kabulleniyorsun... Sanırım bu konuda iyi bir iş çıkardım. Sönük, gündelik hayatta yeterince mutluluk buldum. Ama bilmeni istiyorum – seninle geçirdiğim süre sıra dışıydı. Korku olduğu kesin, evet, ama bununla birlikte varlığından haberdar olmadığım bir sevinç de hissettim. Çünkü sen sıra dışısın. Beni bulduğun için çok mutluyum. Görünüşe bakılırsa, kaderimde hayatımın öyle ya da böyle büyük ölçüde değişmesi varmış. Bunun seninle birlikte olmasına çok memnunum."

Alex'in boğazı kasıldı, gözlerinde yaşların birikmemesi için hızla gözlerini kırpıştırmasına şaşırdı. Üzüntüden, acıdan, yalnızlıktan ve hatta korkudan ağlamıştı, ama hayatında ilk kez sevinç gözyaşları döküyordu. Tuhaf bir tepkiydi, okuduğunda asla ciddiye almadığı bir şeydi. İlk kez sevincin acıdan daha şiddetli olabileceğini anlıyordu.

Yataktan asla çıkmamaya razıydı, ama eninde sonunda bir şeyler yemeleri gerekiyordu. Daniel şikâyet etmemişti, ama yine gerçek yiyeceklere erişimi olduğunu görünce Alex onun sevineceğini biliyordu. Duvar oyuğundaki küçük masaya oturup kahkahalar eşliğinde kuru et, fıstık ve çikolata parçacıklı kurabiye yiyip köpeklerin kulaklarını kaşırken –elbette, çok geçmeden pes edip Einstein ve Lola'yı içeri almışlardı; kulübeye izinsiz girdiklerine göre, bunu tarzlarından ödün vermeden yapmaları gerekirdi– Yarasa Arabasına binip gece boyunca gergin bir şekilde yola devam etmek zorunda olmadıklarını düşünmek tuhaftı. Önlerinde istedikleri şekilde değerlendirecekleri on iki saatleri vardı. Ne yapmayı tercih edeceklerine dair Alex'in çok iyi bir fikri vardı, ama amaç özgürlüktü. Gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu.

Doğal olarak Kevin'ın araması gerekiyordu.

"Selam, Danny, iyi misiniz?" diye sorduğunu duydu Alex. Sesi her zamanki gibi deliciydi.

"Harikayım," dedi Daniel. Alex kafasını iki yana salladı. Detaylara girmesine gerek yoktu.

"Ah, harika. Sanırım, McKinleylerin kulübesindesiniz."

"Evet. Hiç değişmemiş."

"Güzel. Bu hâlâ onlara ait olduğu anlamına gelir. Yeterince dinlendiniz mi?"

"Ee, evet. Sorduğun için teşekkürler."

Alex Kevin'ın nazik olmak için sormayacağını biliyordu. Gerçekten de gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kevin'ın, "Zakkum'la konuşmama izin ver," dediği sırada Alex elini uzattı.

Daniel ne olduğunu anlayamamış gibi şaşırmış görünüyordu ama telefonu ona verdi.

"Tahmin etmeme izin ver," dedi Alex. "En kısa zamanda sana katılmamızı istiyorsun."

"Evet."

Daniel'ın dudaklarının kenarları aşağı döndü.

"Deavers ne yaptı?" diye sordu Alex.

"Hiçbir şey... ve bundan hoşlanmadım. Çünkü elbette bir şey yapıyor ama artık daha dikkatli. Hiçbir şeyi görmeme izin vermiyor, çünkü onu izlediğimi tahmin ediyor. Duymamam için başkalarının ofislerinden telefon görüşmeleri yapıyor olmalı. Elektronik postada ne yazıyordu?"

Alex ona kelimesi kelimesine yazdıklarını söyledi; detayları duymak isteyeceğini bildiği için ezberlemişti.

"Fena değil, Zakkum, fena değil. Belki benim için fazla resmi, ama sorun değil."

"Ne düşüyorsun?"

"Bir hafta içinde harekete geçmek istiyorum ve bu bura-

ya gelip aynı anda harekete geçmeye hazırlanmanız anlamına geliyor."

Derin bir iç çekti. "Anlıyorum."

"Suburban hâlâ orada mı?"

"Henüz bakmadım."

"Neden?" diye sordu.

"Uyuyordum."

"Daha dayanıklı olmalısın, tatlım. Güzellik uykusu birkaç hafta daha bekleyebilir."

"Bu iş için zinde olmak istiyorum."

"Evet, evet. Ne zaman yola çıkabilirsiniz?"

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Geceyi geçirebileceğimiz bir yer var. Yazı yazabileceğin bir şeyin var mı?"

Ona bir adres verdi. Washington'un aşina olmadığı bir bölgesiydi. Onları gönderdiği bölgenin şehrin lüks kısmı olduğunu düşündü, ama bu sığınak fikrine hiç uymuyordu. Yanlış bölgeyi hayal ediyor olmalıydı. Uzun süredir şehirden uzaktaydı.

"Pekâlâ, eşyalarımızı toplamamıza izin ver. Elimizden geldiğince çabuk yola çıkarız... tabii başka bir araç seçeneği varsa."

"Dokuzu geçe Atlanta'nın dışında bir yere uğramanız gerekecek. Lola için bir yer buldum."

"Onlara ne söyledin? Yani, bacağındaki mermi deliği hakkında?"

"Araba kaçırıyordun. Sen ve köpeğin yaralandınız. Bir süreliğine annenle kalmak için Atlanta'ya gidiyorsun, ama annenin köpeklere alerjisi var. Travmaya uğradığın için çok fazla soru soracaklarını sanmıyorum. Adın Andy Wells ve nakit ödeyeceğini biliyorlar. Bu arada, ben bu senaryoda endişeli kardeşin oluyorum."

"Güzel."

"Elbette. Şimdi garaja bakıp beni ara."

"Anlaşıldı, efendim," dedi Alex alaycı bir şekilde.

Kevin telefonu yüzüne kapattı.

"Gerçekten de McKinleylerin arabasını mı çalacağız?" diye sordu Daniel.

"Şanslıysak, evet."

İçini çekti.

"Dinle, Humvee'yi garajda bırakalım. En azından dört ya da beş Suburban eder. Eğer arabalarını geri getiremeyeceksek, hiçbir kayıpları olmamalı, değil mi?"

"Sanırım. Kevin en sevdiği oyuncağının teminat olarak verilmesinden hiç hoşlanmayacak."

"O en basit kısmı."

Evin anahtarı garajın kapısına uydu. Daniel içeride kapının sağ tarafında aydınlatma düğmesinin yanında, iki ara anahtarının asılı olduğu bir çivi olacağını söylemişti. Düğmeye bastı.

Alex nefesini tuttu. "Ölmüş de cennete gitmiş gibi hissediyorum."

"Hah, yeni bir araba almışlar," dedi Daniel daha az heyecanlı bir şekilde. "Sanırım, eski Suburban en sonunda emekliye ayrılmak zorunda kalmış."

Alex aracın etrafında dolaşıp parmak uçlarıyla yan tarafını okşadı. "Şuna bak, Daniel! Daha güzel bir şey gördün mü?"

"Ee, evet? Bu sadece gümüş rengi bir cip, Alex. Yoldaki her üç arabadan birine benziyor."

"Biliyorum! Sence de harika değil mi? Şuna bir bak!" Onu arabanın etrafında dolaştırıp arka farlarının yanındaki krom plakayı işaret etti.

Daniel aklı karışmış bir şekilde ona baktı. "Bu bir hibrid? Ne olmuş?"

"Bu bir hibrid!" dedi Alex yarı şarkı söyler gibi, sonra kollarını ona doladı. "Bu Noel gibi!"

"Neden bu kadar sevindiğini anlayamıyorum."

"Şşş. Bu şeyle kaç kez benzin almak için duracağımızı biliyor musun? İki kez! En fazla üç kez, hem de ta Washington'a kadar. Bak – şu harika plakalara *bak*!" İki eliyle işaret etti, bir yarı yarışma programı hostesine benzediğinin farkındaydı.

"Evet, Virgina plakaları. McKinleyler yılın büyük bir bölümünü Alexandria'da geçirirler, Alex. Bu büyük bir sürpriz değil."

"Bu araba Washington'da görünmez olacak! Bu gizli bombardıman uçağı gibi bir şey. Eğer herhangi biri Teksas'tan Yarasa Arabasıyla gelirken bıraktığımız izi takip ederse, bununla çıkmaz sokağa varacaklar. Bu harika bir şey, Daniel ve bunun ne kadar büyük bir şans olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Daniel, "Arkadaşlarımdan çalmaktan hoşlanmam," diye homurdandı.

"McKinleyler iyi insanlar mı?"

"Çok iyiler. Aileme çok iyi davranırlardı."

"Öyleyse, ölmeni istemezler, değil mi?"

Ona belirsiz bir bakış attı. "Hayır, muhtemelen istemezler."

"Bütün hikâyeyi bilselerdi, bu arabayı ödünç almanı *isteyeceklerine* eminim."

"Ödünç almak arabayı geri getireceğimizi ima ediyor."

"Elbette, getireceğiz. Ölmezsek. Kevin'ın en sevdiği arabasını geri almasına ölümden başka ne mani olabilir?"

Daniel birden ciddileşti. Kollarını göğsünde birleştirip ondan ziyade arabaya doğru döndü. "Bu konuda şaka yapma."

Alex onun ruh halindeki değişiklik karşısında biraz şaşır-

dı. "Şaka yapmıyorum," diye açıklık getirdi. "Arabayı almak konusunda kendini daha iyi hissetmen için uğraşıyordum. Söz veriyorum, arabayı geri getirebilirsek, getiririz."

"Sadece... ölmekten bahsetme. Öylece... gelişigüzel bir şekilde."

"Ah. Üzgünüm. Sadece, bilirsin, gülsen de ağlasan da, bu tek seçenek. Elimden geldiği sürece, gülmeyi tercih ederim."

Daniel göz ucuyla ona baktı, duruşu bir süre daha kaskatıydı. Sonra aniden yumuşayıp elini yüzünün yan tarafına koydu.

"Belki de, Kevin'ın istediğini yapmayız. Belki burada kalabiliriz."

Alex elini onun elinin üzerine koydu. "Mümkün olsaydı, kalırdık. Ama eninde sonunda bizi bulurlar."

Neredeyse kendi halinde kafasını salladı.

"Pekâlâ. Eşyalarımızı arabaya yüklemeye başlayalım mı?"

"Elbette; önce Kevin'ı aramama izin ver."

Daniel Humvee'deki çantaları Toyota'ya taşırken, Alex heyecanla Kevin'a arabadan bahsetti. Kevin da Daniel gibi pek heyecanlanmamıştı, ama hemen anladı.

"Bu harika, ufaklık. Şimdi acele edin. Zaman ilerliyor."

"Dokuzdan önce Atlanta'ya gitmek istemiyoruz, o nedenle ikiye kadar burada kalacağız."

"Pekâlâ. O halde saat beş gibi sizi burada bekliyor olacağım."

"Saniyeleri sayıyorum," dedi Alex alaycı bir şekilde. Araba –ya da Daniel'la geçen öğleden sonra– onu coşkulu bir havaya sokmuştu.

"Bütün gece araba kullanacak olmana seviniyorum," dedi Kevin. "Sanırım uykusuz halin daha çok hoşuma gidiyor." Bunun üzerine tekrar telefonu yüzüne kapattı.

"Einstein'ı yürüyüşe çıkarsam iyi olacak," dedi Alex. "Lo-

la'nın sargılarını yenilemeliyim. Yiyecek bir şeyler stoklamalıyım. Sonra biraz uyumaya çalışırız. Yine uyku rutinimiz bozulmaya başladı."

"Sanırım köpeği yürüyüşe çıkarmama izin yok," dedi Daniel.

"Üzgünüm, Amerika'nın En Çok Arananı. Sakalın olsun ya da olmasın, benim küçük perişan yüzüm seninkinden daha iyi durumda."

"Dışarısı karanlık – tek başına gitmenin güvenli olacağına emin misin?"

"Yalnız olmayacağım. Yanımda olağanüstü zeki bir saldırı köpeği ve SIG Sauer P220 olacak."

Neredeyse gülümseyecekti. "Aç timsahların işi zor."

Alex çatılan kaşlarını gizledi. Timsahlar. *Bu* tür şeyleri düşünmemişti. Sudan uzak duracaktı. Ve Kevin'ın Einstein'ı insan saldırganlardan daha fazlası için eğitmiş olmasını umuyordu.

Yürüyüş pek uzun sürmedi, Einstein'ın bacaklarını esnetmesi için yeterliydi. Alex dev sürüngenleri düşünmeden edemiyordu. Yol karanlıktı, ama fener kullanmak istemedi. Araba farı ya da ev ışığı görmedi, bataklık sesleri dışında hiçbir şey duymadı. Şakaklarından ter damlayacak kadar hava hâlâ sıcaktı, ama kapüşonunu yanına almasına sevindi – sivrisinekler kesinlikle çok aktifti.

Geri döndüğünde, Toyota evin önündeydi ve Humvee garajın içinde görünmezdi. Daniel Lola'nın sargısı hariç her şeyle ilgilenmişti. Onunla da Alex ilgilenip profesyonel görünmesi için uğraştı. Lola'nın kulaklarını üzgün bir şekilde okşadı. İnsanların onunla ilgilenebileceği bir yerde olması Lola için daha iyiydi, ama Alex onu özleyecekti. Onu almak için geri dönemezlerse, köpeğe ne olacağını merak etti. Lola güzeldi. Biri onu almak isteyecekti. Alex Lola'yı güvenli, ama

olası olmayan bir gelecekte evine almayı hayal ettiğini hatırladı. Keşke.

Alex yatağın yanındaki çalar saati 1:45'e kurdu, ama Daniel'ın uykuyla ilgilenmediği açıktı.

"Saat sekiz civarı bu yüzden pişman olacağız," diye ona söz verdi Alex, Daniel'ın dudakları göğüs kemiğinden aşağı ilerlerken.

"Bundan asla pişman olmam," diye ısrar etti Daniel.

Muhtemelen haklıydı. Mücadele ettikleri kısaltılmış zaman dilimi düşünüldüğünde, onunla geçirdiği bir saniyeyi bile boşa harcamak hiç mantıklı gelmiyordu. Süre sınırı olan mutluluk, tıpkı daha önce düşündüğü gibi. Ama mutluluk bu kez daha büyüktü. Ve zaman daha acımasızdı.

BÖLÜM 23

Alex biraz uyumayı başardı, alarm çaldığında aşağı yukarı yarım saat uyumuştu. Yola çıktıklarında ayaklarını sürtecek kadar. Daniel daha uyanıktı, o nedenle ilk vardiyayı o devraldı ve Alex yolcu koltuğunu olabildiğince geriye yatırdı. Koltuklar daha rahattı, süspansiyon daha düzgündü ve uyuklamak daha kolaydı. Sanki yeni arabadan memnunlarmış gibi köpekler de arkada mutlu görünüyorlardı.

Atlanta'nın kuzeyindeki köpek evine vardıklarında, Alex kendine gelebilmişti. Saat dokuz buçuğu geçiyordu; I-65'teki yapım çalışmaları yüzünden biraz gecikmişlerdi.

Lola'yı danışmaya götürürken, Daniel arabada kaldı. Rahat ve sıcak bir yerdi, içeri giren yolun kenarında birçok çitli bölme vardı. Arabanın yanında koşan köpekler mutlu ve sağlıklı görünüyorlardı. Elbette, Lola bir süre hiçbir yere koşamayacaktı.

Alex içeri girdiğinde masada oturan adam çok anlayışlı davrandı. Anlaşılan, kendisini Bayan Wells olarak tanışmadan önce onu rezervasyonla ilişkilendirmişti. Adam Lola'nın kalacağı geniş yuvayı ona gösterip ziyaretçi veterinerin programını açıklarken sabırla bekledi. Adama teşekkür edip bir aylık ödemeyi yaptı, sonra Lola'ya son kez sarıldı. Kevin'ın

söz verdiği gibi, adam Lola'nın yarası hakkında yorum yapmamış ve Alex'in yüzünden de bahsetmemişti. Yirmi dakika sonra, o ve Daniel yola dönmüşlerdi. Alex arabayı kullanma sırasının ona geçmesine sevindi. Lola'yı geride bırakmalarını düşünmemek için konsantre olması gereken bir şeye ihtiyacı vardı.

Daniel'ın uyuyakalacağını sanmıştı, ama gözleri hâlâ pırıl pırıldı ve konuşkan bir havadaydı. Ya da belki Alex'in üzüntüyle nasıl baş etmeye çalıştığını görebiliyordu ve yardım etmek istemişti. Onu tanıdığı kadarıyla sebebi muhtemelen bu olmalıydı.

"O aptalca dosya sayesinde hakkımda neredeyse her şeyi biliyorsun," diye şikâyet etti Daniel. "Ama ben senin hakkında birçok şeyi bilmiyorum."

"Aslına bakarsan, sana çoğunu anlattım. Hayatım tuhaf değilken, oldukça sıkıcıydı."

"Bana lisede başına gelen utanç verici bir şeyi anlat."

"Lisedeyken bana dair her şey utanç vericiydi. Tam bir inektim."

"Kulağa çok seksi geliyor."

"Gerçekten mi? Annem saçlarımı evde keserdi ve doksanlı yılların gördüğü en acayip kaküllerdi."

"Lütfen bana bir resmin olduğunu söyle."

"Çok beklersin. Annem ölünce, bütün suçlayıcı şeyleri yaktım."

"İlk erkek arkadaşın kimdi?"

Alex güldü. "Roger Markowitz. Beni baloya götürmüştü. Elbisemin kolları müthiş kabarıktı. Doğal olarak, elektrik mavisiydi. Baloya giderken Roger limuzinde dilini ağzıma sokmaya çalışmıştı, ama çok gergin olduğu için üzerime kusmuştu. Bütün dansı kadınlar tuvaletinde üzerimi temizlemeye çalışarak geçirmiştim. O gece ondan ayrıldım. Bu destansı bir romantizm olarak tanımlanabilir."

"Çok acıklı!"

"Biliyorum. Romeo ve Juliet bizimle boy ölçüşemez."

Daniel kahkaha attı. "İlk ciddi ilişkin kimdi?"

"Ciddi mi? Vay canına. Hımm, Bradley dışında herhangi birinin buna uygun olduğunu sanmıyorum. Columbia Tıp Fakültesi'ndeki ilk senemdi."

"Columbia Tıp Fakültesi'ne mi gittin?" diye sordu.

"Çok zeki bir öğrenciydim."

"Etkileyici. Bradley'e dönelim."

"Gerçekten utanç verici bir şey duymak ister misin?"

"Çok isterim."

"Ondan etkilenmemin sebebi..." Duraksadı. "Belki de bunu itiraf etmemeliyim."

"Geri dönmek için çok geç. Artık bana anlatmak zorundasın."

Alex derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Egon'a benziyordu. Hayalet Avcıları'nı biliyor musun? Tıpkı onun gibiydi, kabarık saçları ve yuvarlak camlı gözlükleri vardı."

Daniel gülmemek için kendisini zor tuttu. "Karşı koyulmaz."

"Hiçbir fikrin yok. Çok çekiciydi."

"Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"İlk yaz boyunca. Sonra ikinci senemde burs kazandım. İkimiz de başvurduk, kazanacağına kesin gözüyle bakıyordu ve kendi deyimiyle, ben bursu *onun elinden alınca*, bunu iyi karşılamadı. Öğrenci işlerine gidip notlarımızı görmek istedi. Vahşi ve çılgın romantik dönemim boyunca birçok kez fark ettiğim bir şeydi: birçok erkek kızların onlardan daha zeki olmasından hoşlanmazlar."

"Bu senin çıkabileceğin erkekleri gerçekten sınırlamış olmalı."

"Sıfıra indirdi."

"İçin rahat olsun, benden daha zeki kadınlarla hiçbir zaman sorunum olmadı. Çıkabileceğim insanları bu kadar sınırlamayı istemem. Sanırım erkekler büyüdükçe bu tür çocukluklardan sıyrılıyorlar."

"Sözüne güveniyorum. Okul dışından kimseyle çıkmadım. Erkeklerin yetişkin dönemini hiç keşfedemedim."

"Hiç mi?" diye sordu Daniel şaşkın bir şekilde.

"Okuldayken işe girdim. Sonrasında nasıl olduğunu sana anlatmıştım."

"Ama... işin dışında insanlarla tanışmış olmalısın. Tatile çıkma iznin vardı, değil mi?"

"Gülümsedi. "Pek sık değil. Ayrıca laboratuar dışında insanlarla konuşmak benim için zordu. Her şey gizli bilgiydi. *Ben* bile gizliydim. Hiçbir şekilde kendim olamaz ya da gerçek hayatımla ilgili dışarıdan biriyle konuşamazdım. Hayali bir karakter olmak çok zordu. Yalnızlığı tercih ettim. Bir rol oynamaya çalışmak beni utandırıyordu. İronik, değil mi? Şimdi de her hafta farklı bir isim kullanıyorum."

Daniel elini onun dizine koydu. "Üzgünüm. Kulağa berbat geliyor."

"Evet. Çoğunlukla öyleydi. Bu yüzden kişilerarası ilişkilerde kötüyüm. Ama iyi yanından bakmak gerekirse, monoklonal antikorlar konusunda çok etkileyici işler çıkardım – burada bilimkurgu tarzı insanların var olduğuna inanmadığı şeylerden bahsediyorum. Ayrıca, pratik araştırmalarımda sınır yoktu. Laboratuarda istediğim her şeye sahiptim. Bütçem muhteşemdi. Ulusal borca sandığından çok daha büyük bir katkı sağladım."

Daniel kahkaha attı.

"Peki, eski eşin senden daha mı zekiydi?" diye sordu Alex.

Daniel bir an tereddüt etti. "Onun hakkında konuşmak seni rahatsız etmez mi?"

"Neden etsin? Roger Markowitz için sonsuza kadar içimde yanacak ateş seni kıskandırmadı?"

"Haklısın. Lainey kendine göre zekiydi. Aşırı zeki değildi, ama akıllı ve kurnazdı. Tanıştığımızda, o kadar... hayat doluydu ki. Uysal bir adamla çıkmaktan memnun uysal kızlara, çıktığım diğer kadınlara benzemiyordu. Lainey hep daha fazlasını istedi – hayatın her alanında. Biraz... zıttı. İlk başta, çok kesin fikirleri olduğunu ve karşı çıkmaktan korkmadığını düşündüm. Bu yanına bayıldım. Ama sonra, zamanla... sadece inatçı olmaktan çıktı, dram hoşuna gitmeye başladı. Güneşin doğudan doğduğunu söylesen bile, seninle tartışabilirdi. En azından, hep heyecan vericiydi."

"Ah, demek adrenalin bağımlısısın. Şimdi her şey anlaşılıyor."

"Ne anlaşılıyor?"

"Benden neden hoşlandığın."

Daniel, şaşırdığında yaptığı gibi gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak ona baktı.

"İtiraf et," diye ona takıldı Alex. "Ölümle burun buruna gelme heyecanı yüzünden bundan hoşlanıyorsun."

"Hımm, bunu hiç düşünmemiştim."

"Belki de, Washington'daki macerayı unutmalıyız. Avcılarımı ortadan kaldırırsam ve hayat tekrar güvenli ve sıkıcı olursa, kapıdan çıkıp gidersin, değil mi?" Alex abartılı bir şekilde içini çekti.

"Bu plana hiç ısınamamıştım. Belki de, kaçmak daha akıllıca olur," diye karşılık veren Daniel'ın ciddi mi olduğunu yoksa onunla oyun mu oynadığını anlayamadı.

"Öte yandan, Washington'da kötü bir iş çıkarırsam, durum çok daha tehlikeli olacak. Buna bayılacaksın."

Daniel ona hoşnutsuz bir bakış attı.

"Sınırı aştım mı?" diye sordu Alex.

"Hassas noktama değmek üzereydin."

"Üzgünüm."

Daniel içini çekti. "Ama korkarım, teorin yanlış. Drama sevdamı çok önceden yaşadım. Heyecan vericiydi ama sanırım kayan kuma batmak da öyle olmalı. Heyecan verici, keyifli anlamına gelmiyor."

"Ama çekip gitmedin."

Daniel yanıt verirken –Alex'in kalçasını gergin bir şekilde sıkan– eline baktı. "Hayır. Düşündüm ki... bu beni birinci sınıf bir zavallı gibi gösterecek. Onu düzeltebileceğimi düşündüm. Geçmişiyle ilgili birçok sorunu vardı ve beni üzen şeyler yaptığında o sorunları mazeret olarak gördüm. Onu hiç suçlamadım; hep geçmişini suçladım. Cliff –uğruna beni terk ettiği adam; uğruna terk edilmek için ne harika bir isim, değil mi?– Cliff onun ilk ilişkisi değildi. Diğerlerini daha sonra öğrendim." Birden Alex'e baktı. "Bunlar da dosyada mıydı?"

"Hayır."

Ön camdan dışarı baktı. "Vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Gerçek bir şeye tutunmadığımın farkındaydım. Sevdiğim Lainey kafamda oluşturduğum bir şeydi. Ama inatçıydım. Aptallık edecek kadar. Bazen sırf yapması çok uzun sürdüğü için bir hataya tutunuruz."

"Kulağa berbat geliyor."

Daniel ona bakıp hafifçe gülümsedi. "Evet, öyleydi. Ama en zor kısmı hiçbir şeyin gerçek olmadığını kabullenmekti. Aldatılmak utanç verici, bilirsin. O nedenle, her şeyden çok gururum incindi."

"Çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm. Benim hikâyelerim de seninkiler kadar iç karartıcı. Bana başka bir erkek arkadaşını anlat."

"Önce sormak istediğim bir soru var."

Daniel biraz gerildi. "Sorabilirsin."

"Fahişe Kate'e anlattığın hikâye neyle ilgiliydi?"

"Ha?" Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Takip cihazım sana yerleştirmesi gereken kadın. Kevin ona boşanmanın henüz sonuçlanmadığını söylediğini anlatmıştı. Ama aynı zamanda bu konuşmanın ayrıldıktan iki sene sonra olduğunu söyledi. Boşanma uzamadı, aylar içinde sonuçlandı. Öyleyse, neden böyle söyledin?"

Daniel güldü. "Bu soruyu Kevin'ın karşısında sormadığın için sana gerçekten çok teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Evet, o zaman çoktan boşanmıştım. Ama bu kız... onun gibi kızlar eskiden takıldığım batakhanelere gelmezler. Gelseler bile, benim gibi birine yaklaşmazlar."

"Nasıl biriydi?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, harika biriydi. Ve yırtıcı. Ve tuhaf bir şekilde... korkutucu. Benden gerçekten hoşlandığına bir an olsun bile inanmadım. Bir amacı olduğunu hissettim ve buna kanmayı istemedim. O noktada tekrar terk edilme fikrine karşı biraz hassastım. Ama elbette kabalık etmek istemedim, o nedenle akıl edebildiğim en kibar şekilde onu reddettim."

Alex kıkırdadı. "Haklısın. Kevin'a muhteşem fahişeden korktuğunu asla söyleme."

"Bunu düşünebiliyor musun?" Daniel onunla birlikte güldü. "Sıra sende. Başka bir erkek arkadaşından bahset."

"Tükenmek üzere... Bir bakalım, lisans eğitimim sırasında birkaç haftalığına Felix adında bir çocukla çıkmıştım."

"Tutku ateşini ne söndürdü?"

"Erkeklerle tanıştığım tek yerin laboratuar olduğunu unutmamalısın."

"Devam et."

"Felix hayvanlarla çalışıyordu. Çoğunlukla, farelerle. Evinde birçok fare bulundururdu. Koku problemi vardı."

Daniel kafasını geriye atıp kocaman bir kahkaha attı. Sesi bulaşıcıydı. Alex elinde olmadan onunla birlikte kahkaha attı. Kevin'ın gizli sığınağındaki ilk öğleden sonra olduğu gibi kontrolsüz değildi, ama ona çok yakındı. Vücudundaki bütün gerginlik onu terk etti ve, gittikleri yer düşünüldüğünde, mümkün olacağını hiç düşünmediği kadar rahatladığını hissetti.

En sonunda, Daniel beşinci sınıfta hoşlandığı kızı tarif ederken cümlesinin ortasında uykuya daldı. Bir süredir kapanan gözleriyle mücadele ediyordu ve Alex yine olumsuz şeyleri düşünmesine engel olmak için mücadele ettiğini sandı.

Huzurlu bir şekilde yanında uyuması rahatlatıcıydı. Einstein arka koltukta horluyordu, Daniel'ın düzenli nefes alışına karşı hoş bir tezattı. Birçok plan oluşturması, kendisini çok fazla tehlikeye atmadan Carston'a ulaşmanın yollarını düşünmesi gerektiğini biliyordu, ama sadece anın tadını çıkarmak istiyordu. Yakın gelecekte huzur zor bulunan bir şey olacaktı. Eğer oldukça memnun olduğu son an bu an olacaksa, o halde bunu doya doya yaşamak istiyordu.

Birkaç saat sonra Washington'un eteklerine girerken Daniel'ı uyandırdığında, nadir bir sakinlik hissetti. Bu şehre en son girişinde, çok sinirliydi ve korkuyordu. Bugün böyle hissetmesi için muhtemelen daha çok sebebi vardı ama hâlâ Daniel'la kalan vaktinin tadını çıkarıyordu ve mecbur kalmadan bundan vazgeçmeyecekti.

Hedeflerine yaklaşırken Daniel ona yol tarifini okudu. Düşündüğü gibi, burası hoş bir semtti ve gittikçe daha güzel bir hal alıyordu. Bu kadar aykırı bir yere saklanmak Kevin'dan beklenebilecek bir şey değil miydi? Doğru yerde

olup olmadıklarından emin olmadığı için adresin olduğu binanın etrafında iki tur attı.

"Onu arasam iyi olacak."

Daniel telefonu ona uzattı. Tekrar Ara tuşuna bastı ve telefon bir kez çaldı.

"Geciktiniz," diye açtı Kevin. "Yine ne oldu?"

"Trafik. Hiçbir şey. *Sanırım* dışarıdayız, ama... burası doğru gibi görünmüyor."

"Neden?"

"Çok katlı, şık bir binada mı saklanacağız?"

"Evet. Bir arkadaşım evinde kalmamıza izin verdi. Binanın altında otopark var. Eksi dörde inin, orada buluşuruz." Aramayı sonlandırdı.

Telefonu tekrar Daniel'a verdi. "Bir kez olsun telefonu yüzüne kapatmak istiyorum."

"İlk aradığında yapmıştın, unuttun mu? Oldukça etkileyiciydi."

"Ah, doğru. Şimdi kendimi daha iyi hissettim."

Otoparka girmek için köşeyi dönüp gün ışığını dışarıda bırakırken Alex'in bütün gerginliği geri döndü. Doğru kata ulaşana kadar klostrofobik bir aşağı iniş şeklinde arabayla ilerledikten sonra Kevin'ın APARTMAN SAKİNLERİNE ÖZEL yazan boş bir yerin yanında sabırsızca beklediğini gördü. Ona oraya park etmesini işaret etti.

Alex kapıyı açarken kendisini hazırladı, yüzü hakkında birkaç iğneli söz ve Daniel'ın işleri berbat etmesi hakkında aşağılayıcı gözlemler duymayı bekledi, ama Kevin sadece, "Kameraları boş ver, bu sabah onları devre dışı bıraktım," dedi ve Einstein'ın dışarı çıkması için cipin arka kapısını açtı.

Einstein'la tam bir kavuşma sergilediler, hayvan Kevin'ı yere yatırıp yüzünü yalamaya başladı. Einstein'ın bu adama olan sevgisini hiç kıskanmamış gibi yapmaya çalışan Alex, o

ve Daniel taşıyabilecekleri kadar eşya toplayana kadar ikisini de görmezden geldi.

"Ne tarafa?" diye sordu.

Kevin içini çekerek kalktı. "Beni takip edin."

Neyse ki, asansöre doğru ilerlerken kalan spor çantaları o taşıdı.

"Şapka takmaya ihtiyacım var mı?" diye sordu Alex. "Lobi var mı? Yakından görülmeye henüz hazır değilim."

"Sorun değil, Zakkum, bu doğruca daireye çıkıyor. Bu arada, sakalın güzel olmuş, kardeşim. Sana yakışmış. Eski haline hiç benzemiyorsun."

"Ee, teşekkürler?"

"Şu arkadaşın..." diye söze başladı Alex.

Kevin tekrar içini çekti. "Hepsi Arnie olamaz. Üzgünüm, ufaklık, bu biraz zorlu olabilir."

"Ona güvenmiyor musun?"

Asansörün kapıları lüks bir koridora açıldı... yoksa bir antre miydi? Sadece bir kapı vardı.

"Ona bir haftalık ödeme yaptım, o nedenle bu süre boyunca ona güveniyorum."

Alex'in ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Daniel insanlarla iletişim kurmaya alışmasını sağlamıştı, ama hâlâ insanlarla çok ciddi sorunları olduğunun farkındaydı. Kısa koridorda yürüdükleri sırada, kemerinden bir şırınga çıkarabilmek için birkaç parmağını serbest bırakmaya çalışırken sağ elindeki spor çantayla mücadele etti. İstediği şırıngaya ulaştığı anda, Daniel bileğine dokundu. Kafasını kaldırdı ve aşırı tepki gösterdiğini ima eder bir şekilde ona baktığını gördü. Kaşlarını çatarak şırıngayı tekrar yerine yerleştirdi. Ona ihtiyacı olursa, çıkarması çok uzun sürmeyecekti.

Kevin'ın tek kapıyı açan bir anahtarı vardı. Kapıyı iterken derin bir nefes aldı.

İlk önce Alex lobiye girip girmediklerinden emin olamadı, çünkü daha önce başka bir kata çıkan geniş mermer merdivenleri olan bir apartman dairesine hiç girmemişti. İçerisi lüks, şık ve moderndi, kendisini açıkta hissetmesine neden olan yerden tavana uzanan pencerelerle kaplıydı. Camın ardından güneşin, Washington'un ufkunda batmaya başladığını gördü. Bu dairenin içine bakabilecek kadar yakın başka bir apartman göremiyordu, ama bir teleskop bunu mümkün kılardı. Ya da bir tüfek dürbünü.

"Hayır." Sert –ama yine de kadifemsi– bir ses arkalarından konuşmuştu.

Alex arkasına döndü. Daire diğer tarafa doğru uzanıp ön kapıyı ve ardındaki koridorun etrafını sarıyordu. Bir yanda daha fazla cam duvarın çerçevelediği kocaman beyaz bir mutfak ve diğerinde on kişilik bir yemek odası vardı. Mermer mutfak adasına Alex'in gerçek hayatta gördüğü en muhteşem insan yaslanıyordu.

Kadın Kevin'ın olasılık dışı Zakkum hayalinin Alex'in zihninde canlandırdığı alaycı tarifine son derece uygun görünüyordu. Disney karakterlerinde olduğu gibi dolgun dalgalar halinde kafasından çıkan gür ve uzun bal rengi saçları vardı. Safir mavisi kocaman gözleri, kenarları yukarı doğru kalkık dolgun kırmızı dudakları ve düz, dar bir burnu kusursuz bir simetriyle çıkık elmacık kemikleri olan oval yüzünde birleşmişti. Zarif köprücük kemiklerinin üzerinde kuğu gibi bir boynu vardı. Elbette, ince bir beli ve Alex'in bütün vücudundan daha uzun görünen bacaklarıyla asil bir kum saati figürüne sahipti. Kadının üzerinde sadece kısa, siyah bir kimono ve yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Bu sadece geçici bir süreliğine," dedi Kevin sakinleştirici bir tonla. "Elbette, her biri için sana aynı miktarı ödeyeceğim. Kararlaştırdığımızın üç katı."

Gerçek dışı olabilecek kadar kusursuz olan kadın tek kaşını kaldırıp anlamlı bir şekilde Einstein'a baktı. Şiddetli bir şekilde kuyruğunu sallıyordu. Herkesin bildiği köpek yavrusu bakışlarıyla sarışına karşılık verdi.

"Dört katı," diye söz verdi Kevin. Taşıdığı çantaları bıraktı. "Köpekleri *seversin*."

"Kate?" dedi Daniel birden, sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

Kadının yüzünde diş macunu reklamlarındaki gibi gamzeli bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, Danny," diye mırıldandı. "Kirli sakalın yüzünden seni neredeyse tanıyamayacaktım. Bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Egomda kötü bir iz bıraktın, ama en azından beni unutmamışsın."

"Ee, seni tekrar görmek güzel," diye kekeledi Daniel, karşılaması karşısında biraz kafası karışmıştı.

Sarışın gözlerini Kevin'a çevirdi. "Pekâlâ, *o* kalabilir."

"Sadece birkaç geceliğine," dedi Kevin. "Ufaklığın da kalmasına ihtiyacım var."

"Evimde kadınların olmasından hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi tekdüze bir sesle, gözlerini önce Alex'e sonra Kevin'a çevirdi.

"Ah, sorun değil, Zakkum *gerçek* bir kız değil," diye onu temin etti Kevin.

Daniel çantalarını bıraktı ama yarım adım öne çıkmadan Alex serbest parmağını gömleğinin arkasına geçirdi.

"Şimdi değil," diye homurdandı.

Kate –ya da adı her neyse– zarifçe mutfak adasından uzaklaşıp onlara doğru süzüldü. Alex'e tepeden baktı, ne de olsa ondan en az otuz santimetre daha uzundu.

"Yüzüne ne oldu? Erkek arkadaşından dayak mı yedin?"

Daniel kaskatı kesildi. Alex bunun ne olduğundan emin

değildi – belki de bölgesel bir şeydi? Bu sadece bir tahmindi; Alex'in diğer kadınlarla çok fazla tecrübesi yoktu. Uzun zaman önce, olgunlaşmamış birkaç oda arkadaşıyla arasında sorunlar olmuştu, birkaç bilim meraklısı kızdan hoşlanmıştı ve yanından kaçmayan nadir bir dişi astıyla biraz sohbet etmişti. Genellikle erkeklerle çalışmıştı ve çift X kromozomlu etkileşimlerin bütün kurallarını bilmiyordu. Ne diyeceğini bilmediği için doğruyu söyledi, ama muhtemelen Kevin'ın kadına ne söylediğini duymak için beklemesi gerekirdi.

"Ee, hayır, bu bir Mafya saldırısı sonucunda oldu." Alex çenesini hareket ettirince sargı bezinin tenini çekiştirdiğini hissetti. "Ah, diğerleri ise Kevin beni öldürmeye çalışırken oldu."

"Seni gerçekten öldürmeye çalışsaydım, ölmüş olurdun," diye homurdandı Kevin.

Alex gözlerini devirdi.

"Ne, bir raunt daha mı denemek istiyorsun?" diye sordu Kevin. "Ne zaman istersen, tatlım."

"Seni bir sonraki bayıltışım," diye söz verdi Alex, "kalıcı olacak."

Kevin güldü – umduğu gibi alaycı bir şekilde değil, hakiki bir neşeyle. "Ne demek istediğimi anladın mı, Val?"

Kadın gülümsememeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Pekâlâ, ilgimi çekmeyi başardın. Ama fazladan tek bir odam var."

"Zakkum sefalete alışık."

"Her neyse," dedi kadın. Görünüşe bakılırsa bu bir anlaşmaydı. "Bütün bu dağınıklığı oturma odamdan çıkarın."

Yanlarından geçerken Daniel'a teğet geçti. Arkasına bakmadan merdivenlerden çıktı. Kimonosu çok kısaydı, iki kardeş de yarı açık ağızlarla merdivenlerden çıkmasını izlediler.

"*Onu* ret mi ettin?" diye homurdandı Alex.

Onu duyan Kevin tekrar güldü. "Hepimizi dışarı atmadan önce bütün eşyaları taşıyalım."

★★★

Ekstra yatak odası Alex'in Washington'daki dairesinden daha büyüktü. Üstelik ufak bir apartman dairesinde yaşamıyordu; evi emlakçıların lüks bir daire olarak tarif ettikleri türden bir yerdi. Ama burası lüksün birkaç derece ötesindeydi. Kevin kadının fahişe olduğunu söylediğinde samimi görünüyordu ama Alex bu meslekten bu kadar para kazanılabileceğini bilmiyordu.

Kevin spor çantaları bir duvarın dibine istifledi.

"Zakkum, portatif yatağın hâlâ yanında, değil mi? Banyonun yanında kocaman bir giysi dolabı var. Kontrol et ve sana uyup uymayacağına bak. Oradaki kanepelerden birine *yerleşebilirsin*, ama mümkün olduğunca Val'ın gözünün önünden uzak dursan iyi olur."

"Alex elbette yatakta yatacak," dedi Daniel.

Kevin şüpheli bir şekilde kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? *Zakkum*'a karşı centilmence mi davranacaksın?"

"Sanki annemizi hiç tanımamış gibi konuşuyorsun."

"Rahatla," dedi Alex sinirlenen Kevin'a. "Bir çaresini buluruz."

"Pekâlâ," dedi Kevin.

"Burada kelimelerimi seçerken daha dikkatli olmalı mıyım?" diye sordu Alex Kevin'a. "Güvenilir olmadığını söyledin."

Kevin kafasını salladı. "Hayır, sorun değil. Val bizden bıktığında hepimizi sokağa atabilir, ama bizi ispiyonlamaz. Ondan zaman ve sessizlik sözü satın aldım. Val'ın yanında olan Val'la kalır. Korumasıyla tanınır."

"Pekâlâ," diye kabul etti Alex, ama Val'ın ilkelerini anladığından tam olarak emin değildi.

Kapıya doğru gitti ama eli tokmağın üzerindeyken duraksadı. "Açsanız buzdolabında yeterince yiyecek var, ya da bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Teşekkürler," dedi Alex. "Önce eşyalarımı çıkaracağım."

"Evet," dedi Daniel. "Önce yerleşelim."

Kevin bir saniye daha duraksadıktan sonra odaya geri döndü. "Ah, Danny, sadece... seni gördüğüme sevindiğimi söylemek istiyorum. Güvende olmana sevindim."

Daha önce çiftlikten ayrılırken olduğu gibi, Kevin kucaklaşmaya karşı değilmiş gibi görünüyordu. Daniel beceriksizce durdu, vücut dili kararsız olduğunu gösteriyordu.

"Evet, Alex sayesinde," dedi Daniel. "Onun sandığının aksine, ben de hayatta olmana sevindim."

Kevin kahkaha attı. "Evet, ben de. Tekrar teşekkürler, zehirli kadın. Sana borçluyum."

Kahkaha atarak odadan çıktı ve kapıyı aralık bıraktı.

Daniel Alex'e uzun bir bakış attıktan sonra kapıya doğru gidip sessizce kapattı. Tekrar ona döndü, bir tartışmanın başlamak üzere olduğu belliydi. Alex kafasını iki yana salladı ve misafir odasının içine doğru onu takip etmesini işaret etti.

Bir anlığına banyo ona neden o tarafa gittiğini unutturdu. İçine yüzme havuzu büyüklüğünde bir havuz yerleştirilmişti ve etrafı mermer ve açık renk deniz gibi parlayan mavi fayanslı bir duvarla sarılıydı.

"Burası *nasıl* bir yer?" Alex nefesini tuttu.

Daniel kapıyı arkalarından kapattı. "Kate –ya da Val– anlaşılan işinde çok başarılı."

"Sence gerçekten bir fahişe mi, yoksa Kevin hikâyesini daha ilgi çekici kılmaya mı çalışıyor?"

"Buraya Val hakkında konuşmak için gelmedim."

Alex ona doğru döndü, dudakları yana doğru buruştu.

"Alex, ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Yalan söyleyen kim?"

"O halde, rol yapmak diyelim. Birbirimize hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yapmamızı kastediyorum."

İçini çekti. "Kaçınılmaz tepkisiyle uğraşmaya hazır değilim. Yeterince stresliyim."

"Eninde sonunda ona söylememiz gerekecek. Neden bir an önce söyleyip kurtulmuyoruz?"

Daniel, seçenekleri düşünen Alex'in ifadesinin değiştiğini gördü.

"Hâlâ bir *geleceğimizin* olduğuna inanmıyorsun, değil mi?" diye onu suçladı.

"Önümüzdeki hafta onun ya da benim ölme ihtimalimiz çok yüksekken, neden sorun çıkaralım?"

Daniel birden ona rahatlatıcı olmaktan ziyade sitemkâr bir şekilde sertçe sarıldı.

"Böyle söyleme. Bu şekilde konuştuğunu duymaya dayanamıyorum."

"Üzgünüm," dedi gömleğine doğru.

"Kaçabiliriz. Bu gece. Saklanırız. Nasıl yapacağımızı biliyorsun."

Alex, "En azından biraz uyuyup bir şeyler yiyene kadar bekleyebilir miyiz?" diye hüzünlü bir şekilde sordu.

Daniel onun ses tonunu duyunca isteksizce güldü. "Sanırım bu kadarına izin verebilirim."

Bir süreliğine kollarında rahatladı ve bir kez daha kaçmanın doğru seçenek olmasını diledi. Kulağa daha kolay, neredeyse huzur verici geliyordu.

"Buradan el ele çıkalım," diye önerdi Daniel, "ve bir süre kanepede öpüşelim."

"Önce bir şeyler yiyip uyuyalım. Bütün olası kötü sonuçları göz önünde bulundurduğumdan ve silahlanıp silahlanmamaktan –daha doğrusu, *ne kadar* silahlanmam ge-

rektiğinden– emin olana kadar büyük bir itirafın akıbetiyle uğraşamam. Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum."

"Pekâlâ," dedi. "Sana bir gece müsaade edeceğim, çünkü ne kadar yorgun olduğunu biliyorum. Ama yarın sabah bu konuşmayı tekrarlayacağız ve bu kez bu kadar esnek olmayacağım."

"Kevin da burada olacak mı?" diye sordu. "Kadın fazladan sadece bir oda olduğunu söyledi. Bu tartışmayı hiç kolaylaştırmaz."

"Sanmıyorum." İçinden gözlerini devirdiğini sesinden duyabiliyordu ve yüzüne bakmak için geri çekildi. Daniel onu bırakmadı, ama kollarını daha rahat bir şekilde beline indirdi.

"Ah, bunun tek *boş* oda olduğunu kastettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bence onunla kalacak."

Alex burnunu buruşturdu. "Gerçekten mi? Ondan pek hoşlanmıyor gibi görünüyor."

"Hayatındaki kadınlar ondan hiç hoşlanmazlar."

Hâlâ ikna olmamıştı. "Ama... kadın ondan çok daha iyisini bulabilir."

Daniel kahkaha attı. "Buna karşı çıkamam."

BÖLÜM 24

Val'ın kocaman çift kapılı buzdolabı Arnie'ninkinden daha iyi stoklanmıştı. Hatta, içinde ortalama bir restoranın buzdolabından bile daha çok yiyecek vardı. Evindeki misafirlerden –gelmeden dakikalar öncesine kadar Alex ve Daniel'ın varlığından haberi olmasa da– bir düzine daha fazlasını doyurmayı planlıyormuş gibi görünüyordu.

Bu tutarsızlık Alex'in canını biraz sıktı, ama onu bir kâse dolusu üzüm yemekten alıkoymadı. Haftalardır taze bir şey yememiş gibi hissediyordu, ama aslında bu kadar uzun zaman geçmemişti. Çiftlik aylar öncesinde kalmış gibiydi. Aslında çok kısa bir süre geçtiğini algılamakta zorlanıyordu.

Alex bembeyaz, ultra modern bar taburelerine oturdu. Çok rahat oldukları söylenemezdi.

Daniel donanımları incelerken keyifle bir şeyler mırıldanıyordu. "İşte bu bir mutfak," dedi. Alt çekmeceleri gözden geçirmeye başladı, tencereleri ve tavaları değerlendiriyordu.

"Kendinizi evinizde gibi hissediyorsunuz, değil mi?"

Daniel irkildi. Alex ağzına bir üzüm atmak üzereyken duraksadı.

Val gülerek odaya girdi, hâlâ üzerinde kısa kimonosu vardı. "Rahatlayın. Buradaki her şey sizin için. Bu odayı pek kullanmam."

"Teşekkürler," dedi Daniel.

Omuzlarını silkti. "Kevin ödedi. Yemek pişirmeyi sever misin?"

"Çabalıyorum."

"Mütevazı davranıyor," dedi Alex ona. "O beş yıldızlı bir şef."

Val çenesi neredeyse mermere değecek şekilde adanın üzerinde ona doğru gövdesini esnetirken Daniel'a içtenlikle gülümsedi. "Bu çok hoş. Daha önce evimde bir şef kalmamıştı. Kulağa... eğlenceli geliyor."

Alex Val'ın tek bir kelimeye nasıl bu kadar farklı anlamlar sığdırabildiğini merak etti.

"Ee, sanırım," dedi Daniel hafifçe kızararak. "Kevin nerede?"

"Köpeği yürüyüşe çıkardı."

Val Alex'e dönünce Alex kendisini gerginliğe hazırladı.

"Kevin'a seni sordum. *Ona* işkence ettiğini söyledi." Val kafasıyla Daniel'ı işaret etti.

"Ah, teknik olarak bu doğru. Ama onun başka biri olduğunu sanıyordum."

Val'ın gözleri ilgiyle parladı. "Ne yaptın? Onu yaktın mı?"

"Ne? Hayır, hayır... Şey, enjekte edilebilen kimyasal maddeler kullandım. Onları daha etkili buluyorum, ayrıca yara izi bırakmıyorlar."

"Hımm." Val tekrar Daniel'a dönecek şekilde vücudunu mermer boyunca çevirdikten sonra başını koluna yasladı. Kimonosu bu hareketi nedeniyle kısmen açıldı ve Alex Daniel'ın manzarasının oldukça ilginç olduğunu tahmin etti. Bir eli buzdolabının kapısında tuhaf bir şekilde duruyordu.

"Gerçekten çok mu acı vericiydi?" diye sordu Val.

"Hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi," diye itiraf etti Daniel.

Val büyülenmiş gibiydi. "Çığlık attın mı? Yalvardın mı? Acıdan *kıvrandın* mı?"

Daniel şevkine gülümsemesine engel olamadı. "Sanırım hepsi. Ah, ayrıca bir bebek gibi ağladım." Hâlâ gülümsüyordu, birden kendisini rahat hissetti; buzdolabına dönüp karıştırmaya başladı.

Val içini çekti. "Keşke bunu görebilseydim."

"İşkenceden hoşlanıyor musun?" diye sordu Alex endişesini gizleyerek. Elbette, Kevin onları ancak gerçek bir sadistin evine davet edebilirdi.

"Aslında işkenceden değil, ama bu tür bir güce sahip olmak sarhoşluk verici değil mi?"

"Sanırım buna hiç o açıdan bakmadım..."

Val kafasını eğip bariz bir ilgiyle Alex'e baktı. "Her şey güçten ibaret değil mi?"

Alex bir süre bunu düşündü. "Benim için değil. Bu benim işimken, açıkçası –şu an kulağa safça geldiğinin farkındayım, bana bile öyle geliyor– sadece insanları kurtarmaya çalışıyordum. Her zaman muallâk olan çok fazla şey vardı. Çok stresli bir işti."

Val dudaklarını büzüştürerek bunu düşündü. "Gerçekten kulağa safça geliyor."

Alex omuzlarını silkti.

"Kontrolün elinde olması seni hiç heyecanlandırmadı mı?" Val'ın kocaman lapis mavisi gözleri içine işledi.

Alex bir psikiyatrın ofisinde insanların böyle –konuşmak zorundaymış gibi– hissedip hissetmediklerini merak etti. Ya da bu daha çok Alex'in masasına bağlı kalmak gibiydi. "Yani... belki. Görünürde çok tehlikeli bir insan değilim. Sanırım... saygı görmeyi takdir ettiğim zamanlar oldu."

Val kafasını salladı. "Elbette, olmuştur. Söylesene, hiç bir kadına işkence ettin mi?"

"İki kez... daha doğrusu, bir buçuk kez."

"Açıkla."

Set üstü ocağın ızgarasını ayarlarken Daniel başını geriye attı; konuşmalarına odaklanmıştı. Alex onun yanında bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordu.

"Aslına bakarsan, ilk kıza herhangi bir şey yapmama gerek kalmadı. Masaya bile bağlanmadan her şeyi itiraf etti. Zaten benim laboratuarıma ait değildi – normal bir sorgudan da benzer bir sonuç çıkardı. Zavallı çocuk."

"Neyi itiraf etti?"

"Bir terörist grubunun New York'ta canlı bombaları eylem yapmaya ikna ettiğini. İran'dan birinin ailesini kaçırmışlar –onun ebeveynlerini– ve eğer kurban istediklerini yapmazsa, rehineleri öldürmekle tehdit ediyorlardı. Ulusal Güvenlik Teşkilatı bombalar kendilerini patlatmadan her şeyi kontrol altına aldı, ama birkaç rehineyi kaybettiler." İçini çekti. "Teröristlerle uğraşmak hep pistir."

"Peki ya ikincisi?"

"*O* tamamen farklı bir durumdu. Silah satıcısıydı."

"Konuşturmak zor mu oldu?"

"Kariyerimdeki en zor sorgulardan biriydi."

Val bu yanıt hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Kadınların hep sözde daha güçlü cinsiyete kıyasla acıya daha dayanıklı olduklarını düşünmüşümdür. Erkekler aslında iri çocuklar gibiler." Sonra içini çekti. "Ben de erkekleri yalvarttım, acıdan kıvrandırdım ve belki birkaç gözyaşı döken olmuştur ama kimse *bebek gibi ağlamadı.*" Dolgun alt dudağını büktü.

"İsteseydin, bebek gibi ağlayacaklarına eminim," diye Alex onu teşvik etti.

Val ışıl ışıl gülümsedi. "Sanırım haklısın."

Daniel bir şey doğruyordu. Alex üzüm yemeyi ağırdan almaya karar verdi. Akşam yemeğinin beklemeye değer olaca-

ğından emindi. Val onu izlemek için tekrar yana doğru döndü ve Alex aniden dikkatini dağıtmak istedi.

"Burası çok güzel bir ev."

"Evet, hoş, değil mi? Bir arkadaşım verdi."

"Ah, o da sık sık burada kalıyor mu?" Kaç kişinin onlardan haberi olacaktı? Bu tuhaf kadına karşı şimdiden aptal gibi ve tuhaf bir şekilde dürüst olmuştu. Bundan pişman olacağına emindi.

"Hayır, hayır, Zhang ve ben yıllar önce ayrıldık. Fazla eski kafalıydı."

"Ve evin senin olmasına izin mi verdi?"

Val şaşkınlıkla Alex'e baktı. "İzin vermek mi? Tapu üzerine olmadıkça bu nasıl bir hediye olur ki?"

"Haklısın," diye Alex hemen ona katıldı.

"Az önce ne diyordun, Kevin'ı uyutmak hakkında?"

"Ah, bu hikâyeyi ben anlatabilir miyim, lütfen?" diye araya girdi Daniel. "Bu en sevdiğim."

Val'ın kahkahaları ve cilveleşmesi hatırına Daniel hikâyeyi iyice uzattı. Alex'i olduğundan daha fazla kontrol sahibiymiş gibi gösterdi ve uyanık olmadığı kısımları uydurdu. İtiraf etmesi gerekirdi ki, böylesi daha güzel bir hikâyeydi. Val artık Alex'e bakarken yüzünde ilk karşılaştıklarında olduğundan yüz seksen derece farklı bir ifade vardı.

Sonra yemek hazırdı ve Alex başka şeyleri umursamayı bıraktı. Bir süredir kırmızı et yemediği için içindeki etobur devreye girdi. Çılgınlığı geçince, Val'ın yine dikkatle onu izlediğini fark etti.

Alex bakışlarını masaya indirdi – Daniel Val'a de bir tabak vermişti ama bifteğinin sadece küçük bir bölümünü yemişti.

"Hep böyle çok mu yersin?" diye sordu Val.

"Sanırım, yemek bulduğumda. Daniel pişirdiğinde, kesinlikle."

Val gözlerini kıstı. "Bahse girerim bir gram bile almıyorsundur, değil mi?"

"Bilmiyorum. Herhalde bazen kilo alıyor olmalıyım."

"Tartın var mı?" diye sordu.

"Neden olsun ki?" diye sordu Alex şaşkınlıkla.

Val saçının tutamlarını alnına gönderen derin bir nefes verdi. "Metabolizması hızlı olan insanlar canımı sıkıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Alex onu tepeden tırnağa süzerek. "Genetik mirasından şikâyet mi ediyorsun?"

Val birkaç saniye ona baktıktan sonra gülümseyip kafasını salladı. "Sanırım bir kız her şeye sahip olamaz."

"Ve sen bu kuralın kesin bir istisnasısın?"

"Sanırım senden hoşlandım, Zakkum."

"Teşekkürler, Val. Aslına bakarsan, adım Alex."

"Her neyse. Biliyor musun, çok fazla kullanılmamış potansiyelin var. Doğru düzgün saçlar, biraz makyaj ve orta boy silikonlarla, idare edebilirsin."

"Ee, bu halimle iyiyim, teşekkürler. Hayattan daha az beklentim var. Bu işleri kolaylaştırıyor."

"Gerçekten, kendi saçını kendin kesiyorsun, değil mi?"

"Başka seçeneğim yok."

"İnan bana, her zaman *bundan* başka bir seçeneğin vardır." Tezgâhın üzerinden uzanıp Alex'in gözlerine giren saçına dokunmaya çalıştı, ama Alex irkilip geri çekildi. Saçlarını kestirmenin zamanı geldiği doğruydu.

Val dikkat çekmemeye çalışan Daniel'a döndü, sanki ondan saklanmaya çalışıyormuş gibi Val'ın arkasındaki tezgâha yaslanmış yemeğini bitirmekle meşguldü. Alex bunu anlayabiliyordu. Ve Daniel'ın ilk karşılaşmalarında Val'ı neden ürkütücü bulduğunu da anlayabiliyordu.

"Bana destek çık, Danny. Sence de Zakkum biraz uğraşsa daha güzel olamaz mı?"

Daniel şaşırdığında hep yaptığı gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ama Alex zaten güzel."

"Ne centilmen ama. Sanki Tuhaf Kevin gibisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"*Bu* bir iltifat. Belki de, ettiğim en güzel iltifat," diye ona katıldı Val.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu Daniel.

"Uzun zamandır. Her yalvararak geldiğinde neden kapıyı açtığımı bilmiyorum. Sanırım bu bir tür güç meselesi." Omuzlarını silkti, ipek kimonosunun bir omzu koluna düştü. Omzunu düzeltmedi. "Güçlü birinin söylediğim her şeyi yaptığını görmek hoşuma gidiyor."

Ön kapıdan anahtar sesi geldi. Alex bar taburesinden aşağı indi, kasları aniden gerildi. Val, Daniel'ın Alex'e bakmasını izledi; o da gerilmişti ve Alex'in öncülüğünü izlemeye hazırdı.

"İkiniz çok komiksiniz," diye mırıldandı.

Einstein nefes nefese mutfağa koşunca, Alex rahatladı.

Val köpeği süzdü, dili dışarıdaydı ve gözleri hevesli görünüyordu. "Bir şey mi istiyor?"

"Susamış olmalı," dedi Alex ona.

"Ah." Mutfağa göz gezdirdikten sonra adanın ortasından dekoratif bir kristal kâse alıp lavaboda doldurdu. Einstein minnettar bir şekilde elini yaladı ve sonra suyu içti.

"Güzel kokuyor," dedi Kevin köşeyi dönerken.

"Benimkini bitirebilirsin," dedi Val ona bakmadan. "Doydum." Deneysel bir şekilde Einstein'ın kulaklarını okşadı.

Kevin rahatça mutfak adasına yaslandı, Val'ın yemeğini keserken kendi evindeymiş gibi hareket ediyordu. "Herkes iyi geçiniyor mu?"

"Haklıymışsın," dedi Val.

Kevin zafer kazanmış gibi sırıttı. "Sana canını sıkmayacağını söylemiştim."

Val doğrulup gülümsedi. "Seni yere zincirleyen biriyle iyi anlaşacağım kesin."

Kevin'ın gülümsemesi kayboldu. "Bu bir karalama."

Val kafasını geriye atıp gülerken, uzun boynu öncesine kıyasla daha çok bir kuğununkini andırdı.

Daniel lavaboya döndü ve bulaşık deterjanına uzandı. Alex hemen ona katıldı, her zamanki rutinlerinin açılış akorları bile onu rahatlattı. Bir kez daha bilmediği bir yerdeydi, liginin çok dışında, belirsizlik ve güvensizlik içindeydi ama Daniel yanında olduğu sürece, her şeyin üstesinden gelebilirdi. O bir gaz maskesi gibiydi – bir sığınaktı. Kendi kendine gülümserken bu karşılaştırmayı önemsemeyeceğini düşündü. Ama romantik olan Alex değildi.

"Ah, onları boş ver, tatlım," dedi Val Daniel'a. "Hizmetçi her sabah gelir."

Alex'in Kevin'a attığı imalı bakış Val'ın dikkatinden kaçmadı. "Tezgâha bir not bırakırım ve yatak odalarından uzak durur," diye onu temin etti Val. "Bunun tam bir casusluk meselesi olduğunu biliyorum. Endişelenme, benim yüzümden ifşa olmazsınız."

"Sorun değil," dedi Daniel. "Bulaşık yıkamak beni rahatlatıyor."

"Kardeşin *nasıl* biri böyle?" diye sordu Val, Kevin'a. "Bende kalabilir mi?"

Alex Daniel'ın gözlerinin korkuyla büyüdüğünü görünce gülümsedi, ama Val'ın bu halini görmemesi için kafasını lavabodan kaldırmadı. Alex'e temiz bir maşa verdi ve muhtemelen süs olan ipeksi bir bulaşık havlusuyla kuruladı. Val'ın bu tür şeyleri önemsemediği fikrine kapıldı.

"O senin tipin değil," diye karşılık verdi Kevin.

"Benim birçok tipim var, değil mi?"

"Pekâlâ, ama uzun süre ilgini çekeceğini sanmıyorum."

İçini çekti. "Nadiren ilgimi çekiyorlar."

"Şey, hizmetçiye geri dönecek olursak – ne zaman gelip gider?" diye sordu Alex.

Val güldü. "Her şeyi çok ciddiye alıyorsun."

"İnsanlar beni sık sık öldürmeye çalışıyorlar."

"Bu sinir bozucu olmalı," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Ben evdeyken, Raoul erken gelir ve çok geçmeden gider. Sizi uyandırmaz bile. Çok iyidir."

"O halde, kapıyı kilitleyeceğim."

"Nasıl istersen."

"Yarın geç saatlere kadar uyumayacağız, Zakkum," diye araya girdi Kevin. "Harekete geçmeden önce yapmamız gereken birçok şey var ve daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum."

"Ona bir sabah izin ver," diye ısrar etti Daniel. "Bir haftadır geceleri araba kullanıyor ve arabaların arkasında uyuyor. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Kevin tiksintiyle dolu bir ifade takındı. "O bir çocuk değil, Danny. Büyük çocukların yapmaları gereken işler var."

"Sorun değil," dedi Alex hemen. Ocağın üstündeki saate baktı; henüz yediydi. "Zaten birazdan yatacağım, o nedenle Raoul gelmeden önce uyanmış olurum."

"Senin için stokumu listeleyeceğim, böylece bana başka neye ihtiyacın olduğunu söyleyebilirsin. İstediğin kişinin görüntü kayıtları var, onu gözden geçirmek istediğine eminim ve sonra–"

"Yarın, Kevin," diye sözünü kesti Alex. "Şimdi uyuyacağım."

Kevin işitilebilir bir şekilde burnundan nefes alıp gözlerini devirdi.

Alex mutfaktan çıkarken neredeyse Daniel'ın eline uzanacaktı. Elini yumruk yapmak zorunda kaldı ve Kevin'ın fark

etmemiş olmasını umdu. Ona çok yapmacık geldi ve Daniel'ın da bunu hissettiğini biliyordu. Daniel hemen arkasından onu izledi, sanki Alex'in kaçınmaya çalıştığı bir sohbet açmak –ya da olası bir kavga çıkarmak– için bir şey yapmayı düşünüyor gibiydi. Arkasını dönmeden telepatik bir şekilde ona, Şimdi sırası değil, demeye çalıştı. Daha hızlı yürüdü ama boşa çaba harcıyordu. Daniel'ın bacakları arayı açamayacağı kadar uzundu.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitlediğini duyunca kendisini daha iyi hissetti.

"Teşekkürler," dedi ve arkasını dönüp kollarını beline doladı.

"Sırf yorgun olduğumuz için," diye ona hatırlattı Daniel. "Yarın daha ısrarcı olacağım."

Gerçekten de ayaklarını sürtüyordu, o nedenle rutininin en önemli kısımlarını yerine getirdi. Yüzünün sargısını yenilemekle uğraşmak istemiyordu, cildinin gece boyunca nefes almasına karar verdi. Yarası hâlâ kıpkırmızı ve kırış kırıştı, ve kulağındaki dikişler – ten rengi bir iplik kullanılmış olmasına rağmen – bariz bir şekilde belli oluyordu. Ama kulak memesinin iki yarısı birleşecekmiş gibi görünüyordu. Çirkin bir yara izi olacaktı ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu.

Gösteriş olsun diye giysi dolabına portatif yatağını kurmayı düşündü ama sabaha kadar beklemeye karar verdi. Kevin'ın odalarını teftiş edeceğini sanmıyordu. Ayrıca, kapının etrafına bir gaz kutusu hattı çekmeyi düşündü. Ama enerjisi olduğunu sanmıyordu, zaten davetsiz bir misafirin, Einstein'ı geçmeyi başarırsa, ilk önce büyük yatak odasını kontrol edeceğinden emindi. SIG'ini ve kemerini komodine koymaya karar verdi.

Daniel ondan önce yatağa girmişti ama hâlâ uyanıktı.

"Sence tüfeğimi dışarı çıkarmalı mıyım?" diye sordu.

"Bu büyük bir oda, ama tüfek için yine de ufak sayılır. Tabancayı getirebilirim."

Ona bıkkın bir bakış attı. "Şaka yapıyordum."

"Ah. Tabii."

Daniel, yanına gelmesi için kollarını açtı. Alex ışığı söndürüp her zamanki yerine kıvrıldı. Yatak tuhaftı – iplik haline getirilmiş altın ya da tek boynuzlu at yelesinden yapılmış, yumuşak, destekleyici bir bulut gibiydi.

"İyi geceler, Alex," diye saçına fısıldadı, sonra uykuya daldı.

* * *

Uyandığında dışarısı hâlâ karanlıktı; güneşliklerin kenarından parlayan hafif ışık şehir ışıklarının doğal olmayan sarı-yeşil rengindeydi. Saati göremiyordu, ama dört civarı olduğunu tahmin etti. İyice dinlenmişti. Buna memnundu; uzun bir gün olacaktı. Yıllardır tek yaptığı kaçmak ve hayatta kalmaktı. Artık daha aktif bir moda geçmek zorundaydı ve bundan korkuyordu. Teksas'ta kendisinden hiç beklenmeyecek bir maceraya girişmişti ama bunu anın adrenalinine ve bir sorumluluğunun olmasına alışık olmamasına veriyordu. Bu asla yapmayı planladığı bir şey değildi.

O nedenle, hareketleri yüzünden uyanan Daniel boynunu öpmeye başlayınca bir süre oyalanmakta mahsur görmedi.

Normal bir insan olmanın, bu tür sabahların –insanın seçtiği kişiyle uyanmasının– tekrar tekrar olmasını beklemenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Günün sonunda aynı yatakta, aynı kişiyle uyuyacağını bilmek. Bu kesinliğe sahip olan birçok insanın bunu yeterince takdir ettiğini sanmıyordu. Onlar için bu minnettar olmaları gerektiğini düşündüren bir şey değil, kanıksadıkları, günlük hayatın bir parçası olmalıydı.

Böyle bir sabah daha göreceğinden emin olamazdı, ama şimdilik buna minnettar olabilirdi.

Tişörtünü çekiştirdi ve Daniel onu çıkarmak için ellerini saçlarından itti. Alex kendi tişörtünü aradan çıkardı, tenini teninde hissetmek için sabırsızlanıyordu. Nazik bir şekilde başlayan öpücükleri daha kontrolsüz bir şekle dönüştü, ama kendi kendine ona karşı daha dikkatli olması gerektiğini hatırlattığını neredeyse duyabiliyordu. Ona her şeyi unutturan bir şekilde onu öperek karşılık verdi.

Hiçbir ses ya da uyarı olmadı. Kilidin döndüğünü ya da kapının açıldığını duymadı. Ve sonra, aniden kafasından birkaç santimetre ötede bir silahın emniyetinin metalik sesini duydu. Donup kaldı ve Daniel'ın da aynı şeyi yaptığını hissetti. Onun gibi sessiz tıkırtıyı tanımış mıydı yoksa onun hareketlerine mi karşılık veriyordu, emin değildi.

Sesten davetsiz misafirin silahının bulunduğu komodine ondan daha yakın olduğunu anladı. Temel güvenliği ihmal ettiği için kendisine kızdı ve yapabileceği hamleleri düşündü. Belki, aniden dönüp silahı tekmelemeye çalışırsa, bu Daniel'a adamın arkasına dolaşması için zaman kazandırırdı.

Ama sonra davetsiz misafir konuştu.

"Sivilden uzaklaş, seni küçük zehirli *yılan*."

Tuttuğu derin nefesini bir anda verdi. "Oh! Hah! Pekâlâ. Ah! Silahı indir, psikopat."

"Kardeşimi bırakana kadar olmaz."

"Bu sınırı aşmanın çok ötesinde, buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedi Daniel sert bir tonla. "*Kilidi mi kurcaladın?*"

"Danny, beni dinle, sana yine ilaç vermiş. Burada olan şey bu."

"Sanki kısıtlı stokumu keyif için harcayabilirmişim gibi," diye homurdandı Alex. Yana dönüp üzerini örtmek için çar-

şafı etrafına doladı ve ışığa uzandı. Silahın soğuk namlusunun alnına değdiğini hissetti.

"Komik oluyorsun," dedi ona ışığı yakarken.

Kevin geri çekilip ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Susturucu takılmış uzun silahını hâlâ yüzüne doğru tutuyordu.

Daniel çevik bir şekilde Alex'in vücudunun üzerine atılıp onun ve Kevin'ın arasına girerken yatak sarsıldı. "*Ne* yapıyorsun? Silahı ona doğrultma!"

"Daniel, sana ne yaptığını bilmiyorum, ama vücudunu ondan arındıracağımıza söz veriyorum. Benimle gel."

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, arkanı dönüp *hemen* uzaklaşırsın."

"Burada seni kurtarmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler, ama gerek yok. Kabalıkla içeri girmeden önce yaptığımız şeyden son derece memnundum ve bir an önce ona geri dönmeyi istiyorum. Kapıyı arkandan kapat."

"Ne oldu?" diye sordu Alex tişörtünü üzerine geçirirken. Bu tartışmaya ayıracak vakti yoktu. Kevin'ın üzerinde sadece pijama altı vardı, o nedenle onu ne tetiklediyse, doğru düzgün hazırlanmaya fırsatı olmamıştı. Sorun çıktığında, herhangi bir şeyin –bu kadar çirkin bir şeyin bile– dikkatini dağıtmasına izin vermesi Kevin'dan beklenebilecek bir davranış değildi. Kemerini almak için Daniel'ın etrafından uzandı ve konuşurken onu beline doladı. "Harekete geçmemiz mi gerekiyor?" Daha sonra SIG'e uzandı ve onu da kemerine soktu.

Kevin yavaşça silahını indirdi, pratikliğiyle yüzleşirken birden özgüveni sarsılmış gibi göründü.

"Ona inanmadığım için kontrol etmeye geldim," diye utanarak itiraf etti. "Danny'nin burada olduğumu bilmesini planlamıyordum."

"Ona mı?" diye sordu Daniel.

"Val... ikinizin birlikte olduğunu söyledi. Kendisinden çok emindi. Bunun mümkün olmadığını *söyledim*." Sesi cümlesinin sonuna doğru sinirli bir şekilde yükseldi.

Daniel burnundan soludu. "Umarım bir tür bahse girmişsindir. Ve kaybetmenin sonucu utanç verici olur."

"Bu bile yeterince büyük bir ceza," diye homurdandı Kevin.

"Gerçekten," dedi Daniel, "dışarı çık, Kevin."

"Buna inanamıyorum, Danny. Ne düşünüyordun? Sana yaptıklarından sonra?"

Daniel hâlâ Alex ve Kevin'ın arasındaydı, o nedenle yüzünü göremedi, ama sesinde aniden beliren gülümsemeyi duydu. "Sert ve tehlikeli olman gerekiyordu. Ama biraz acının sen ve istediğin kadının arasına girebileceğini mi söylüyorsun? Gerçekten mi?"

Kevin bir adım geri çekildi ve karşılık vermesi birkaç saniye sürdü. "Ama neden? Neden *onu* istiyorsun?" Öfkesi kaybolmuştu; Alex'e baktığında yüzünde sadece şaşkınlık vardı.

"Büyüdüğünde açıklarım. Şimdi, son kez, dışarı çık, yoksa–" uzun kolunu Alex'in gövdesinin etrafından uzatıp silahı geri aldı– "seni vururum."

Silahı Kevin'ın gövdesine doğru tuttu.

"Ee, onun emniyeti açık," diye mırıldandı Alex.

"Buna güveniyorum," diye karşılık verdi Daniel.

Kevin onlara baktı –Daniel sabit bir şekilde silahı ona doğrulmuştu ve Alex kolunun arkasından onu izliyordu– ve sonra omuzları dikleşti.

Serbest eliyle Alex'i işaret etti. "Siz. Şuna..." İkisini ve yatağı gösterircesine elini havada salladı. "...bir son verin. On beş dakika içinde çıkıyoruz. Hazırlanın."

Eli Danny'ye doğru kaydı. "Ben..." Derin bir nefes verip kafasını salladıktan sonra dönüp kapıya doğru yürüdü.

Kapatmaya gerek duymadı. "Lanet olsun, Val!" diye bağırdı karanlık koridorda ilerlerken, sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi. Einstein üst kattan havladı.

Alex içini çekip gerindi. "Bu tam da umduğum gibi gitti. Ateş eden olmadı – sanırım bu en iyi senaryoydu."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Daniel.

"Duşa. Adamı duydun. On beş dakika."

"Gecenin bir yarısı!"

"Yüzümü saklamak için daha iyi. Yorgun değilsin, değil mi? Sanırım, dokuz saattir uyuyoruz."

Daniel kaşlarını çattı. "Hayır, hiç yorgun değilim."

"Pekâlâ, öyleyse..." Banyo kapısına doğru ilerledi.

"Bekle."

Daniel kalktı ve yatak odasının kapısına doğru yürürken saçlarını karıştırdı. Kapıyı kapattıktan sonra tekrar kilitledi.

"Bunu yapmanın ne anlamı var?" diye sordu Alex.

Daniel omuzlarını silkti. "Haklısın."

Yanına gidip ellerini kollarına koydu ve onu sabit tuttu. "Yataktan çıkmaya hazır değildim."

"Kevin kapıyı tıklatmayacak," diye ona hatırlattı. "Hatta bana on beş dakika bile vermeyecek."

"Kararları onun vermesine izin vermekten hoşlanmıyorum. Yataktan çıkmaya hazır olmamamın yanı sıra, senin de yataktan çıkmana hazır değildim."

Onu öpmek için başını eğdi, yavaşça omuzlarına doğru çıkan elleri en sonunda yüzünü kavradı. Normal şartlar altında, kabul etmesi için onu ikna etmesine gerek olmayacağını biliyordu. Ama normal şartlar altında değillerdi ve Kevin'ın –muhtemelen elinde silahıyla– her an yatak odasına girebilme ihtimali yanıtını değiştirdi.

Alex geri çekildi. "Uzlaşmaya ne dersin?"

Daniel ona hiç de hoşnut olmayan bir bakış attı. "Kevin'ın hatırına uzlaşmayı reddediyorum."

"En azından reddetmeden önce beni dinler misin?"

Daniel sert ifadesini korudu, ama Alex onun gülümsemek istediğini görebiliyordu. "Yapman gerekeni yap, ama benim fikrim değişmeyecek."

"Vaktimiz sınırlı ve ikimizin de yıkanması gerekiyor. Oradaki duş ya da tur havuzuna iki kişi rahatlıkla sığar – aslına bakarsan on iki kişi bile sığar – o nedenle, aynı anda birden fazla işi yapabileceğimizi düşünüyordum."

Sert çizgili ifadesi kayboldu. "İtirazımı geri çekiyorum ve işbirliği teklif ediyorum."

"Bu şekilde bakacağını biliyordum."

BÖLÜM 25

"Çünkü gelmen için hiçbir sebep yok," diye karşı çıktı Kevin.

Asansörün kapılarının önünde kollarını göğsünde birleştirerek duran Kevin çağırma tuşunu engelliyordu.

"Neden?" diye sordu Daniel.

"Pis işlerin bir parçası olmayacaksın, Danny, o nedenle hazırlığın da bir parçası olmana gerek yok."

Daniel kaşlarını çatarken dudaklarını büzüştürdü ve boynu kızarmaya başladı.

"Bizimle birlikte gelmesinin ne zararı–" diye nazikçe söze başladı Alex.

"Biri yüzünü görebilir," diye uludu Kevin.

Alex, "*Senin* yüzünü mü demek istedin?" diye karşılık verdi.

"*Ben* başımı eğecek kadar akıllıyım."

Daniel gözlerini devirdi. "Gerekirse bagajda giderim."

Kevin uzunca bir süre ikisini süzdü. "Odaklanmama izin verecek misiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Alex.

Kevin gözlerini kapattı; sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. Burnundan nefes aldıktan sonra Daniel'a baktı.

"Bu sıkıcı ve standart keşif gezisine katılman için şartlarım şöyle: Kimse bu sabah olanlar hakkında konuşmayacak. Tanık olduğum mide bulandırıcı şeyleri hatırlamak zorunda kalmayacağım. Söz konusu mide bulandırıcı şeylerle ilgili hiçbir tartışma olmayacak. Bu bir iş ve kendinizi işinize vereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Daniel kızarmaya başlamıştı. Alex onun, Kevin gecenin bir yarısı kilitli bir odaya girmeseydi, hiçbir şey görmemiş olacağı gerçeğine değineceğinden emindi. Daniel karşı çıkamadan Alex, "Anlaşıldı. İş ortamına uygun davranacağız," dedi.

Kevin bir ona bir kardeşine bakıp onları süzdü. Bir saniye sonra dönüp asansörü çağırma tuşuna bastı.

Daniel ona *Gerçekten mi?* der gibi baktı. Alex omuzlarını silkti.

"Bu da yok!" diye emretti Kevin hâlâ arkası onlara dönük olmasına rağmen.

"Ne?" diye şikâyet etti Daniel.

"İkinizin sessizce iletişim kurduğunuzu *hissedebiliyorum.* Kesin şunu."

* * *

Sıradan görünümlü siyah binek otomobille sessiz bir yolculuk yaptılar. Alex arabanın Val'ın mı yoksa Kevin'ın ele geçirdiği bir araç mı olduğunu bilmiyordu. Val'ın tarzına benzemiyordu ama belki de bazen dikkat çekmemeyi tercih ediyor olabilirdi. Koyu renk camlar Alex'in hoşuna gitti. Beysbol şapkasını aşağıya indirmiş bir şekilde oturmuş, hâlâ büyük ölçüde uykuda olan şehre bakarken kendisini daha az açıkta hissediyordu. Sabah trafiğine takılmayacak kadar erken yola çıkmışlardı.

Kevin şehrin eski kısmında dolaştı – burası Alex'in sak-

lanma yerinin olmasını umduğu bölgeye daha uygundu. Çoğunlukla kocaman kargo konteynırla dolu gibi görünen bir depolama tesisine yaklaştı. Kapıda güvenlik yoktu, sadece dokunmatik bir ekran ve üzerinde jiletli teller olan ağır metal bir kapı vardı. Kevin onları çitli alanın arkasında bir yere doğru götürüp pis turuncu bir konteynırın arkasına park etti.

Alan boş görünüyordu ama konteynırın ön duvarını oluşturan geniş çift kapılardan içeri girerken Alex kafasını kaldırmadan erkeksi bir şekilde yürüdü. Kevin sanayi tarzı dikdörtgen kilide karışık bir numara girdikten sonra onu yollarından çekti. Kapıyı birkaç adım araladı ve içeri girmelerini işaret etti.

Kevin kapıyı arkasından kapattığında içerisi karanlıktı. Küçük bir tıkırtı duyuldu, ardından tavanda asılı ışıklar ve yer aydınlandı.

"Tam olarak *kaç* tane Yarasa Mağaran var?" diye sordu Alex.

"Sadece birkaç tane, ihtiyacım olabilecek yerlerde," dedi Kevin. "Bu mobil, o nedenle işime yarıyor."

Kevin'ın kargo konteynırının içi tıka basa doluydu. Teksas'taki ahır gibi, her şeyin bir yeri vardı.

Giysi rafları –daha doğrusu kostümler– çift kapıların yanındaki duvara istiflenmişlerdi. Bunun bilerek yapıldığından emindi – kapılar açıkken içeri göz atan biri sadece giysileri görebilirdi. Sıradan bir gözlemci bunun üzerinde çok fazla durmazdı. Daha dikkatli bir gözlemci, tamirci tulumları ve birkaç kamu hizmet şirketinin resmi giysileriyle birlikte ordunun her bölümünden üniformaların bir arada asılı olmasını tuhaf bulabilirdi, üstelik hazır giyim ürünlerinden tasarımcı kıyafetlerine kadar bir sıra dolusu koyu renk takım elbiseden birkaç adım ileride bulunan evsiz bir adamın yırtık pırtık giysisi de cabasıydı. Bir insan bu giysilerle çok farklı kılıklara girebilirdi.

Giysi raflarının üzerindeki kutularda malzemeler vardı – evrak çantaları ve not panoları, alet kutuları ve bavullar. Ayakkabılar alttaki şeffaf plastik kutulardaydı.

Kostümlerin ötesine, yerden tavana kadar uzanan derin metal dolaplar yerleştirilmişti. Kevin ona her birini açıkladı; Alex ihtiyacı olabilecek şeyleri aklının bir köşesine not aldı. Ahırda olduğu gibi, silahlar, cephane, zırh, patlayıcılar ve bıçaklar için yerler vardı. Teksas'ta olmayan, varsalar bile diğerlerinden daha iyi gizlenmiş şeyler de vardı. Farklı teknik aletlerle dolu bir dolabı vardı – küçük kameralar ve böcekler, takip cihazları, gece görüşü gözlükleri, dürbünler ve teleskoplar, farklı boyutlarda elektromanyetik darbe üreticiler, birkaç dizüstü bilgisayar ve tanımadığı düzinelerce alet. Şifre çözücüleri, frekans okuyucuları, sinyal bozucuları, sistem çökerticileri, mini insansız hava araçlarını tanıyordu... Bir süre sonra takip edememeye başladı. Tanımadığı şeyleri kullanma ihtimali düşüktü.

Bir sonraki dolap kimyasal bileşenleri içeriyordu.

Alex, "Evet," dedi kısık bir sesle ve ilk rafı kurcaladıktan sonra arkasında neler olduğunu görmeye çalıştı. "*Bunu* kullanabilirim."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Sakıncası var mı?" diye sordu stokundaki neredeyse tükendiğini bildiği katalizörün mühürlü silindirini havaya kaldırarak.

"İstediğini alabilirsin. O şeylerin herhangi birini kullandığımı sanmıyorum."

Alt rafa göz atmak için çömeldi ve sırt çantasına birkaç kavanozla paket daha attı. Ah, buna ihtiyacı vardı. "O halde neden bunları bulunduruyorsun?"

Kevin omuzlarını silkti. "Erişimim vardı. Bedava gelen şeyden–"

"Ha!" Alex zafer kazanmış gibi ona baktı.

"Ne?"

"Bana bunun aptalca bir şey olduğunu söylemiştin."

Kevin gözlerini tavana çevirdi. "Bazen seni tekmelememek için kendimi zor tutuyorum."

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

Daniel onunla Kevin'ın arasına geçti. Alex ona kafasını salladı. Sadece şakalaşıyorlardı. Doğru düzgün davranmaları konusunda kısa bir nutuk attıktan sonra, Kevin normal haline –bir seri katille dünyanın en çirkin erkek kardeşi arasında bir yere– döndü. Alex buna alışmaya başlamıştı; artık ona çok fazla aldırmıyordu.

Sessiz iletişim hakkında homurdanan Kevin cephane dolabına geri dönüp kocaman siyah bir çantayı doldurmaya başladı.

"İlkyardım?" diye sordu.

"En üst raftaki bıçak dolabında."

Bıçakların üzerinde bazıları sırt çantası büyüklüğünde, diğerleri tıraş çantası kadar ufak birkaç fermuarlı siyah çanta vardı. Hiçbirine erişemediği için Daniel onları aşağı indirdi ve yerde hepsine göz gezdirdi.

Açtığı ilk küçük çantada hiç tıbbi malzeme yoktu – aksine, rahatlıkla seçilebilmeleri için düzgün bir şekilde lastik geçirilmiş küçük dokümanlar vardı. Hemen bir Kanada pasaportu çıkarıp kimliğine baktı. Beklediği gibi, farklı bir isimle Kevin'ın fotoğrafı vardı – Terry Williams. Kafasını kaldırıp ona baktı. Kevin da ona baktı. İki paketi alıp sırt çantasının altına sokuşturduktan sonra çantanın fermuarını çekti.

Bu parçaların ona bir faydası olmayacaktı, ama diğer sonuçlar için hazırlıklı olmalıydı. Daniel'a göz attı; ona dikkat etmiyordu. Gözlerine inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bıçaklara bakıyordu. Alex onun şimdiye kadar öğrendikleriyle tek başına ne kadar süre hayatta kalabileceğini merak etti.

Alex daha büyük çantalardan birini açtı ama içinde buldukları onu heyecanlandırmadı. Oldukça basit bir takımdı, elinde olmayan bir şey yoktu. Bir sonraki çantayı kontrol ettikten sonra sonuncusuna geçti. Birincisinde olmayan bir şey yoktu.

"Eksik olan ne?" diye sordu Kevin.

Alex hafifçe irkildi; onun yaklaştığını duymamıştı. Hayal kırıklığını ifadesinden okumuş olmalıydı.

"Doğru düzgün travma malzemelerine erişimimin olmasını isterdim, her ihtimale karşı..."

"Pekâlâ. Buradan istediğin başka ne varsa al ve sonra ihtiyacın olan şeyleri almaya gideriz."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu şüpheli bir şekilde.

"Elbette."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Bir tıbbi tesise girip ellerinde kalan birkaç şeyi satın mı alacağız?"

"Hayır!" Kevin onun önerisinin ne kadar aptalca olduğunu gösteren bir ifade takındı. "*Yasa dışı yollarla edinmek* deyimini hiç duymadın mı? O sersemletici şeyden yanında var mı?"

"Var."

"Öyleyse, acele et ki bütün kamyonlar dağıtımlarını bitirmeden burayı terk edebilelim."

* * *

Alex'in sırt çantası artık farklı silahlara –SIG Sauer, terk etmediği Glock, kısa namlulu tabanca, Daniel'ın tüfeği– ve kendi PPK'sına uygun cephanelikle doluydu. Zuladan iki silah ve onlar için cephane aldı, çünkü neye ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezdiniz. Teknik aletlerin olduğu dolaptan iki gözlük, birkaç takip cihazı ve farklı boylarda iki elektromanyetik darbe üreticisi aldı. Onları ne için kullana-

cağından emin değildi, ama acil bir durum olursa buraya geri dönme fırsatı olmayabilirdi. Ekipman alışverişi yaparken, Kevin kilidi her zamanki doğum günü şifresinin onu içeri alacağı şekilde değiştirdi.

Ya da, işler kötüye giderse, Daniel'ı.

"Pekâlâ, birini kimyasal olarak nasıl etkisiz hale getirebilirim?" diye sordu Kevin tekrar yola döndüklerinde. Bu kez arabayı Alex kullanıyordu.

"Bir bakalım... havaya işlemesini mi yoksa temas yoluyla mı etkisiz hale getirmek istersin?"

Kevin ona yandan bir bakış attı. "Hangisini önerirsin?"

"Yaklaşımına bağlı. Hedef kapalı bir alanda mı olacak?"

"Nereden bilebilirim ki? Doğaçlama yapacağım."

Derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. İkisini de al. Daniel, sırt çantamın dış cebindeki parfüm şişesini alır mısın? Kilitli poşette."

"Buldum," dedi Daniel bir süre sonra. "İşte." Şişeyi Kevin'a uzattı. Kevin şişeyi elinde çevirdi.

"Boş gibi görünüyor."

"Hı-hım," diye ona katıldı Alex. "Basınçlı gaz. Şimdi," dedi sol kolunu uzatıp elini ona doğru tutarak. "Gümüş olanı al."

Üçüncü parmağındaki yüzüğü çekti ve küçük şeffaf tüp ve ona bağlı lastik sıkma kesesi ardı ardına çıkınca şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

"Bunun ne yapması gerekiyor?"

"İçindeki küçük kapağı görüyor musun? Onu çekerek aç. Dikkatli ol."

Kevin küçük boş çengeli inceledi, sonra yuvarlak lastik keseye baktı. Ortam, içindeki belli belirsiz çalkalanan sıvının sesini duyabileceği kadar sessizdi.

Alex, "Keseyi avucunda tut," dedi ve açıklarken hare-

ketlerle gösterdi. "Elini sertçe hedefine koy." Daniel'ı işaret edince itaatkâr bir şekilde kolunu uzattı. Bileğinden tuttu – şiddetli bir şekilde değil sadece güçlü bir şekilde. "Kurban batmayı hissedince otomatikman geri çekmeye çalışacak. Tutmaya devam et. Doğru yapıyorsan, kesenin içindeki sıvı kapağın altından serbest kalmış olacak." İşi bitince Daniel'ın kolunu serbest bıraktı.

"Sonra ne oluyor?" diye sordu Kevin.

"Kurbanın uykuya dalar – cüssesine bağlı olarak, bir belki iki saatliğine."

Kevin, "Bu şey çok ufak," diye şikâyet etti yüzüğü işaret ve başparmaklarının arasında tutup deliğine bakarken.

"Üzgünüm. Bir dahakine senin için ellerimin daha büyük olmasını sağlarım. Serçe parmağına tak."

"Kim serçe parmağına yüzük takar ki?"

Alex gülümsedi. "Bence çok yakışır."

Daniel kıkırdadı.

Kevin yüzüğü en küçük parmağına taktı ama ilk eklemin-den aşağı inmedi. Kese avucuna bile ulaşmadı. Onu kolunun ucunda saklamak istiyorsa daha fazla tüpe ihtiyacı olacaktı. Bir süre aparata kaşlarını çatarak baktıktan sonra birden sı-rıttı. "Zekice."

Daniel öne doğru eğilip Alex'in hâlâ parmaklarında olan yüzükleri işaret etti. "O ikisi ne yapıyor?"

Sağ elini kaldırıp altın yüzüğün olduğu yüzük parmağını oynattı. "Seni kolayca öldürür."

"Ah, hey!" dedi Kevin aniden. "Batı Virginia'dayken bu yüzden mi kız gibi tokat attın?"

"Evet."

"*Lanet olsun.* Sen tehlikeli küçük bir örümceksin, Zak-kum."

Alex ona katılırcasına kafasını salladı. "Boyum daha uzun

olsaydı ve sen daha kısa olsaydın, bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

"Sanırım, şanslı günündeydin."

Gözlerini devirdi.

"Bana hangisiyle vurdun?"

Sol elindeki üçüncü parmağını tekrar gösterdi.

"Sert," dedi Kevin. "Neden o yüzüklerin hepsi ekstra şeylere sahip değil?" Tüp ve kese elinin altında savrulacak şekilde elini salladı.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Kopabilir."

Kevin küçük keseyi tutup avucuna aldı. "Haklısın."

"Diğer yüzüklerim zehirle kaplı. Çok azı uzun süre yetiyor. Bir damla koni kabuklu salyangoz zehri senin cüssende yirmi adamı öldürmeye yeter."

"Tahmin etmeme izin ver, evinde koni kabuklu salyangozlar ve örümcekler besliyor olmalısın?"

"Evcil hayvanlara ayıracak vaktim yok, aslına bakarsan karadul zehri hasar skalasında en düşük yere sahip. Hayır, eskiden bütün bu şeylere erişimim vardı. Belirli reseptör sınıflarını hedef alması nedeniyle koni kabuklu salyangozun zehrini kısa bir süreliğine inceledim. Elime geçen fırsatları asla boşa harcamazdım. Mümkün olduğunca stokladım ve şimdi malzemelerimi idareli kullanıyorum."

Kevin tekrar taktığı yüzüğe bakıp düşündü. Bunun onu sessizleştirmesi Alex'in hoşuna gitmişti.

Alex, Howard Üniversitesi Hastanesi'ni seçmişti, çünkü burası birinci sınıf bir travma merkeziydi ve tesiste yolunu nasıl bulacağını biliyordu – tabii son on sene içinde çok fazla değişmediyse.

Binaların arasında yavaş bir tur atıp kameraların nerelere yerleştirildiğine ve polis olup olmadığına baktı. Henüz saat yedi bile değildi, ama birçok insan içeri girip çıkıyordu.

"Şuna ne dersin?" diye sordu Kevin işaret ederek.

"Hayır, onda büyük ihtimalle çarşaflar ve kâğıt malzemeler olmalı," diye homurdandı.

"Bir tur daha atmadan önce ara ver; fark edilmek istemeyiz."

Alex, "Bu işin nasıl yapıldığını biliyorum," diye yalan söyledi.

Birkaç sokak batıya gidip küçük yeşil bir alanda durdu. Sabah koşusunu yapan bir grup dışında oldukça boştu. On dakika sessizce bekledikten sonra park ettiği yerden çıkıp daha geniş bir daire çizdi, hastanenin etrafındaki yollardan iki blok ötede kaldı. En sonunda ümit vaat eden bir şey gördü – üzerinde HALBERT & SOWERBY ÜRETİM yazan beyaz bir kamyondu. Şirketi tanıyordu ve kamyonda işine yarar şeylerin olacağından emindi.

Kamyonun peşinden hastanenin ana binasının arkasındaki yükleme bölümüne doğru gitti. Kevin hazırdı, parmakları çoktan kapının kolunu kavramıştı.

"Beni arkalarında bırak, sonra bir blok ötede bekle," dedi ona.

Alex kafasını salladı ve kamyonun arkasında kısa süre duraksadı, Kevin'ın aynalardan görülemeyeceği kadar yakındı. Arabadan inince birkaç metre geri gidip aynı hızda uzaklaştı. Geçerken şapkasının altından kamyona baktı; sadece şoför vardı, yolcu yoktu. Yine de, kaldırımlarda önlüklü ve hizmetli üniforması giyen birçok insan vardı. Kevin'ın dikkat çekmemesini umdu.

Köşedeki dur işaretini görünce frene bastı ve park etme şansı yokken burada ne kadar bekleyebileceğini merak etti. Karar vermeden, beyaz kamyonun bir araba gerisinde arkasından yaklaştığını gördü. Yavaşça sürüp aralarındaki arabayı geçmeye teşvik ettikten sonra Kevin'ın da geçmesine izin

verdi. Sürücüyü görebiliyordu –genç görünen siyahi bir adamdı– gözleri kapalı bir şekilde yolcu tarafına yaslanmıştı.

"En azından, henüz onu takip eden polisler yok," diye homurdandı Alex onu takip etmeye başladığı sırada.

"Adamın canı yanacak mı?" diye sordu Daniel. "Kevin'ın ona verdiği şey yüzünden?"

"Sanmıyorum. Uyandığında akşamdan kalmış gibi hissedecek ama kalıcı bir hasar olmayacak."

Kevin yaklaşık yirmi dakika sürdü, önce hastaneyle arasına mesafe koydu, sonra malzemeleri transfer edebilecekleri doğru bir yer aradı. En sonunda, sessiz bir endüstriyel otoparka karar verdi, kapalı, aşağı indirilebilen servis kapılarının yanındaki boş birkaç yük boşaltma yerinin olduğu arka tarafına çekti. Park yerlerinden birine geri geri girdi ve Alex de hemen otoparka giren kimsenin göremeyeceği, kamyonun rüzgârdan korunan yanına park etti.

Bir çift lateks eldiven takıp diğerini Daniel'a verdi ve cebine de bir çift attı.

Kevin kamyonun arka kapısını çoktan açmıştı. Ona da cebindeki eldivenleri verdikten sonra kargo bölümüne çıktı. İçerideki her şey opak beyaz plastik kutuların içindeydi ve üst üste istiflenip kırmızı naylon iplerle kamyonun duvarlarına sabitlenmişlerdi.

Alex, "Şunları açmama yardım et," diye talimat verdi. Kevin kutuları aşağı indirip kapaklarını açmaya başladı. Daniel da kamyona bindi ve kardeşini izledi. Alex arkalarına geçip diğer seçenekleri gözden geçirdi.

En büyük endişesi vurulmaktı. Büyük bir saldırıda başına gelebilecek en olası şey gibi görünüyordu. Elbette, bıçaklanma ya da küt bir şeyle dövülme seçeneklerini de göz ardı edemezdi. Yine de, taşınabilir tıbbi takımların olduğu bir kutu bulunca çok sevindi; her birinde turnikeler, kanın çabuk pıh-

tılaşmasını sağlayan sargı bezleri ve çok çeşitli göğüs tamponları vardı. Alex ihtiyacı olan malzemeleri istiflemeye başladı; farklı kapanış şeritleri ve sargı bezi paketleri, pansuman ve kompresyon sargıları, kimyasal ısıtma ve soğutma paketleri, resüsitasyon takımları ve birkaç paket kapakçık maskesi, alkollü ve iyotlu bezler, kırık tahtaları ve boyunluklar, yanık bezleri, serum kateterleri ve tüpleri, serum poşetleri ve bir avuç paketli şırınga ekledi.

"Kendi sahra hastaneni kurmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Kevin.

Alex, "Neye ihtiyacın olacağını asla bilemezsin," diye karşılık verdikten sonra içinden ekledi, *Hatta bu malzemelere senin ihtiyacın olabilir, aptal.*

"İşte," dedi Daniel, yarı boş kutulardan birini ters çevirip içindekileri bir başka kutuya boşalttı. Boş kutuyu alıp Alex'in ihtiyacı olan malzemeleri içine doldurdu.

"Teşekkürler. Sanırım istediğim her şeyi aldım."

Kevin kutuları kamyonun duvarlarına sabitledikten sonra kapıyı sildi. Alex kamyonu ve şoförü bırakabileceği yol üzerindeki küçük marketin arkasına varana kadar yine onu takip etti. Hemen araçtaki parmak izlerini sildi ve yola koyuldular.

Daireye döndüklerinde, hizmetçi Raoul çoktan gitmişti ve Val alçak kanepeye uzanmış Alex'in düne kadar orada olmadığına yemin edebileceği büyük düz ekran televizyonu izliyordu. Ekranda siyah-beyaz bir film vardı.

Bugün Val kısa ve yakası dekolteli, açık mavi bir tulum giymişti. Burnunu koluna yaslayan Einstein kanepede yanında yatıyordu. Ritmik bir şekilde onu okşuyordu, kapıdan içeri girdiklerinde köpek onları karşılamak için yerinden kalkmadı. Sadece Kevin'ı görünce kuyruğunu kanepeye vurdu.

"Casusluk işi nasıl gitti?" diye sordu Val tembelce.

"Sıkıcı temel işlerdi," dedi Kevin.

"Ah, öyleyse anlatmana gerek yok. Ve o yeni şeylerin hiçbirini burada bırakmayın. Dağınıklık istemiyorum."

"Emredersiniz, hanımefendi," diye uysal bir şekilde karşılık verdi Kevin ve stok yığınına eklemek için Alex ve Daniel'ın odasına gitti.

"Bilgisayarımı kullanabilirsin, Zakkum," dedi Kevin istiflerken. "Kameralardan edindiğim Carston'ın görüntülerini izleyebilirsin. Ve dinleyebilirsin de – arabasında bir böcek ve ofisinde de fazladan bir mikrofon var. Arabasına bir de takip cihazı taktım, böylece son birkaç günlük hareketlerini takip edebilirsin."

Alex nefesini verdi, değerlendirmesi gereken istihbarat karşısında şimdiden yorgun hissediyordu. "Teşekkürler."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Daniel. "Kahvaltı yapmak isteyen var mı?"

"Evet, lütfen," dedi Alex, Kevin, "Elbette," diye yanıt verirken.

Daniel gülümseyip kapıya doğru döndü.

Alex onun uzaklaşmasını izledi, sonra Kevin'ın onu izlediğini fark etti.

"Ne?"

Kevin kendisini doğru şekilde ifade etmenin bir yolunu arıyormuş gibi dudaklarını büzüştürdü. Otomatikman yatağa bakıp –hâlâ dağınıktı; Raoul'un odaya girmesine izin verilmemişti– ürperdi.

Alex ona arkasını dönüp kendi bilgisayarını almaya gitti. Önemli dosyaları ona aktarmak isteyecekti.

"Zakkum..."

"Kafasını bilgisayardan kaldırmadı. "Ne?"

"Sana bir..."

Alex bilgisayarını göğsüne bastırıp ona doğru döndü ve cümlesini bitirmesini bekledi. Farkında olmadan omuzlarını dikleştirmişti.

Kevin tekrar tereddüt ettikten sonra sordu, "Net ve renkli yanıtlar almadan sana bir soru sorabilir miyim?"

"Ne gibi?"

"Danny'yle olan bu şey... üzülmesini istemiyorum."

"Bu bir soru değil."

Kevin ona dik dik baktı, sonra derin bir nefes alıp kendisini rahatlamaya zorladı. "Buradaki işimiz bitince, nereye gideceksin?"

Tereddüt etme sırası ondaydı. "Şey... hayatta kalacağımı düşünmek kötü şans getirebilir. Daha sonra ne yapacağımı hiç düşünmedim."

"Haydi ama, o kadar da zor değil," dedi Kevin küçümseyerek.

"Ben bunu yapmam. Sen kendi bildiğin gibi yap, ben de kendi bildiğim gibi yapacağım."

"Carston'ın da işini bitirmemi mi istiyorsun?"

Alex, "Hayır," diye uludu, ama Kevin'ın sesi bu kadar aşağılayıcı olmasaydı, ikna olabilirdi. "Kendi sorunlarımı kendim hallederim."

Duraksadıktan sonra sordu. "Öyleyse... ne? İş bittikten sonra bize takılabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu benim ilk seçeneğim olmaz, hayır. O zaman hâlâ hayattaysam, elbette."

"Gerçekten çok kötümsersin."

"Bu planın bir parçası. En kötüsünü beklemek."

"Her neyse. Söylemek istediğim şeye dönersek – kendi yoluna gidersen, Danny'ye ne olacak? *Elveda, iyi vakit geçirdiğimiz için teşekkürler* mi diyeceksin?"

Kafasını çevirip kapıya doğru baktı. "Bilmiyorum. Bu onun ne istediğine bağlı. Onun adına konuşamam."

Kevin uzunca bir süre sessiz kaldığı için Alex en sonunda kafasını çevirmek zorunda kaldı. Yüzü ondan hiç beklenme-

yecek kadar kırılgan görünüyordu. Her zamanki gibi, hatlarının rahatlamasına izin verdiğinde, Daniel'a çok benziyordu.

"Seninle gelmeyi seçeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Kevin kısık bir sesle. "Yani seninle yeni tanıştı. Seni doğru düzgün tanımıyor. Ama... sanırım bu noktada, beni de doğru düzgün tanımadığını düşünüyor olmalı."

"Onun ne isteyeceğini bilmiyorum," dedi Alex. "Ondan böyle bir seçim yapmasını asla istemem."

Kevin başının birkaç santimetre üzerindeki havaya odaklandı. "Bazı şeyleri telafi etme şansım olmasını istiyorum. Ona yaşayabileceği bir hayat vermek istiyorum. Bir süre sonra, tekrar kardeş olabileceğimizi umuyordum."

Tuhaf bir şekilde, Alex'in içinden aralarındaki mesafeyi kat edip elini Kevin'ın omzuna koymak geldi. Muhtemelen hâlâ Daniel'a çok benzediği içindi.

Alex, "Buna engel olmam," diye söz verdi. Ciddiydi. Daniel için en iyisi neyse, önemli olan oydu.

Kevin bir süre ona baktı, yüzü sertleşti ve sonra normale döndü. Derin bir nefes verdi. "Lanet olsun, Zakkum, keşke o Tacoma meselesine hiç bulaşmasaydım. Milyonlarca hayat kurtuldu – gerçekten, kardeşimin Lucrezia Borgia ile yatması karşısında bu ne anlama gelir ki?"

Alex donup kaldı. "Ne dedin?"

Sırıttı. "Doğru tarihi analojiyi bilmeme şaşırdın mı? Aslına bakarsan, okulda çok iyiydim. Benim de kardeşim kadar beyin hücrem var."

"Hayır, Tacoma hakkında. Ne demek istedin?"

Kevin'ın gülümsemesinin yerini şaşkınlık aldı. "Her şeyi biliyorsun... sana dosyayı verdiler. Danny'yi sorguladın–"

Alex ona doğru uzandı, farkında olmadan bilgisayarını göğsüne daha sıkı bastırmıştı. "De la Fuentes'le yaptığın şu iş? TCX-1'deki *T* Tacoma anlamına mı geliyor?"

"TCX-1'i hiç duymadım. De la Fuentes görevi Tacoma virüsüyle ilgiliydi."

"Tacoma Vebası mı?"

"Ondan böyle bahsedildiğini hiç duymadım. Neler oluyor, Zakkum?"

Alex yatağın ayakucuna otururken hızla bilgisayarını açtı. Üzerinde çalıştığı son dosyayı –şifreli vaka notlarını– açtı. Numara ve harf listesine göz gezdirirken, omzunun üzerinden okumak için eğilen Kevin'ın bir dizini koyduğu yatağın sarsıldığını hissetti.

Bu notları yazmasının üzerinden uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu. Birçok şey olmuştu ve bu kısa dizelerle ilişkilendirdiği düşünceleri solmuştu.

Ve işte oradaydı – üç numaralı terörist vakası, *TV*, Tacoma Vebası. Harfler gözlerinin önünde dans etti, hafızasında sadece birkaçı kelimelere dönüştü. *J*, *I-P*, bu Pakistan sınırına yakın Hindistan'daki bir kasabaydı. Terörist grubunun adının ne olduğunu hatırlayamıyordu, sadece Fateh Jang asıllı olduklarını biliyordu. İlişkili isimler için harflere baktı. DH – bu bilim adamının adıydı, Haugen; *OM* terörist Mirwani'ydi ve bir de *P* vardı... Diğer Amerikalıyı hatırlamıyordu. Yumruğunu alnına koyup kendisini hatırlamaya zorladı.

"Zakkum?" dedi Kevin tekrar.

"Bu vaka üzerinde çalıştım – yıllar önce, formül Amerika'dan ilk çalındığında. De la Fuentes'in eline geçmeden çok uzun zaman önceydi."

"Amerika'dan mı çalındı? De la Fuentes onu Mısır'dan almıştı."

"Hayır, Tacoma'nın dışındaki bir laboratuarda geliştirildi. Teorik, sadece araştırma olması gerekiyordu. Haugen... Dominic Haugen, o bilim adamıydı." Konsantre olurken hikâye aklına geldi. "O bizim tarafımızdaydı ama hırsızlığın ardın-

dan durum onun için bulunduğu yerde devam edemeyeceği kadar hassas bir hal aldı. Ulusal Güvenlik Teşkilatı onu onların kontrolündeki bir başka laboratuara gömdü. Terörist grubunun ikinci en yetkili ismini ele geçirdik. Adam çalıntı taslaktan başarılı bir şekilde virüsü üreten Jammu'daki laboratuarın yerini söyledi. Laboratuara gizli bir operasyon düzenlendi. Biyolojik silah meselesini hallettiklerini sandılar ama terörist grubunun bazı üyeleri ellerinden kaçtı. Bildiğim kadarıyla, departman birkaç yıl sonra... Barnaby öldürüldüğünde onları avlamak için CIA'yle birlikte çalışıyordu."

Alex kafasını kaldırıp ona baktı, kafasındaki çarklar o kadar hızlı dönüyordu ki, fiziksel olarak sersemlediğini hissetti.

"CIA seni görüşmeye çağırdığında, seni yaktıklarında – izini sürmeye çalıştığın meseleler olduğunu söylemiştin. Neydi onlar?"

Kevin'ın hızla gözlerini kırpıştırması ona tekrar Daniel'ı hatırlattı. "Aşıların paketleri – üzerlerinde Arapça yazıyordu, ama paketlerin içi, orijinal etiketler, hepsi İngilizceydi. İsmi de öyle: Tacoma. Bu bana hiç mantıklı gelmemişti. Eğer De la Fuentes tercüme edilmelerini isteseydi, Arapçadan İspanyolcaya çevirtirdi. Bir yerde bir Amerikalı ya da İngiliz'in üreticilerle birlikte çalıştığını düşündüm. Adamı bulmak istedim. Bu işin *Washington Eyaleti*'nde başladığını mı söylüyorsun?"

"Aynı şey olmalı. Zamanlama tutuyor. Bu virüs hakkında bazı bilgiler edinince, birden beni ve Barnaby'yi izlemeye başladılar. İki sene sonra –De la Fuentes onu eline geçirdiğinde, değil mi?– Barnaby'yi öldürdüler. Tetikleyici bu olmalı. Bu yüzden onu öldürdüler ve beni öldürmeye çalıştılar. Çünkü virüs yine ortadaydı ve eğer halk bunu öğrenirse, biz bunun kimlerle ilişkilendirileceğini biliyorduk..."

Barnaby ona paranoyaya kapılmasına neyin sebep olduğunu, neden kaçmaya hazır olmaları gerektiğini hiç söyleme-

mişti. Ekrandaki harflere baktı. *DH*, Dominic Haugen. Onu ve Barnaby'yi silme ihtiyacı hissettilerse, kötü adamların Haugen'i hayatta bırakmaları düşük bir ihtimaldi. İlk ölmek zorunda olan Haugen mi olmuştu? Muhtemelen son derece normal ve beklenilir bir şekilde olmuştu. Trafik kazası. Kalp krizi. Masum görünmesi için birçok yöntem vardı. Barnaby Haugen'in ölümünün yaklaştığını görmüş müydü? Onu harekete geçiren bu muydu?

İnternette hızlı bir arama yapmak istedi ama bu konuda haklıysa, Haugen'in isminin işaretli olduğuna emindi. Ölümünü araştıran biri –her ne kadar anonim bir yöntemle yapsa da– fark edilirdi.

P kimdi? Bu harfin doğru olduğundan emin olamıyordu. Bir ara bahsedilen bir isim olmalıydı. Kısa bir şey olduğunu düşündü, çabuk bir şey...

"Zakkum, paket... oldukça profesyonel görünüyordu? Bu doğru kelime mi? Orta Doğu'daki eğreti bir laboratuarda yapılmış bir şeye benzemiyordu."

Bir süre birbirlerine baktılar.

"Bunun... birinin Haugen'in teorik tasarımından yola çıkarak virüsü gerçekten üretebileceğinin hep olasılık dışı olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı Alex. "Terörist lotosunu kazanmak gibi görünüyordu."

"Notlardan fazlasını çaldıklarını mı düşünüyorsun?"

"Bunu Haugen yapmış olmalı – virüsü gerçekten yaratmış olmalı. Eğer bu kadar büyük bir miktar varsa, aşılar o kadar düzgün bir şekilde paketlendiyse... bunu üretmiş olmalılar. Demek silah olarak kullanılan virüsler üzerinde çalışmak Haugen'in tek hafta sonu hobisi değildi. Bu bir ordu projesiydi. Bazı izler vardı... bir korgeneralin işe dahil olmasıyla ilgili. Hiç kimse işin Amerikan kısmını takip etmek istemedi. Terörist grubuna odaklanmamızı istediler. Genellikle doğal

olarak akla gelen soruları sormamıza izin verirlerdi ama bunun farklı olduğunu hatırlıyordum. Carston bana kendi istediği soruları sordurdu."

"Demek aynı vaka yüzünden yandık," dedi Kevin keyifsizce.

"Bu kadar büyük bir tesadüf olabileceğine inanmıyorum."

"Ben de inanmıyorum."

"Korudukları kim?" diye merak etti Alex. "O her kimse, kararları veren olmalı. Bu da ikimizi de bildiği anlamına geliyor."

"Ve onu da ele geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Yine birbirlerine baktılar.

"Alex? Kev? Çocuklar. Burası ses geçirmez mi?"

Alex yavaşça kafasını kaldırdı ve gözleri kapıdan içeri giren Daniel'a odaklandı.

Karşısındaki tabloya dikkatle bakarken, "Bir sorun mu var?" diye daha kısık bir sesle sordu Daniel. Hemen yatağa gidip bir elini Alex'in omzuna koydu.

"Sadece birkaç parçayı bir araya getiriyorduk," dedi Kevin ciddiyetle.

Daniel Alex'e baktı.

"Listemize bir isim daha eklememiz gerekiyor," dedi Alex ona.

"Kimi?"

"Sorun da bu," dedi Kevin.

"Düşünmeme izin ver," dedi Alex. "Eğer bu sorunun cevabını bilmeseydim, beni öldürmeye çalışmazlardı." Kevin'a baktı. "Bunun son derece belirsiz olduğunun farkındayım ama senin tarafında bu konuyla ilgisi olan ismi *P*'yle başlayan birini biliyor musun?"

"*P* mi? Düşünmeliyim ama aklıma rastgele biri gelmiyor. Deavers'ın görüşmelerine tekrar göz atacağım, belki bir şey çıkar."

"Ben de Carston'ı araştırırken buna bakacağım."

Kevin kafasını salladıktan sonra Daniel'a baktı. "Umarım yemek hazır olduğu için buraya gelmişsindir. Bu işi çözmesi için Zakkum'un koca beynini doyurmak zorundayız."

* * *

Bilgisayarlarını büyük mutfak adasına koyup yemek yerken çalışmaya devam ettiler. Val ve Einstein yerlerinden kımıldamamışlardı ama artık alışveriş kanalını izliyorlardı. Daniel Alex'in yanına bir bar taburesi çekip Carston'ın oldukça şık görülen evinin ön cephesinin kaydına göz atmasını izledi. Kaydın evde kimsenin olmadığı kısmını ileri sararken, aynı anda kulaklıklarıyla Carston'ın telefon görüşmelerini dinliyordu. Carston dikkatliydi – iş görüşmeleri belirsizdi, asla kimsenin adını vermiyor ya da belirli bir projeden bahsetmiyordu ve ofis görüşmeleri dış mikrofonla kaydedildiği için sadece onun tarafı duyulabiliyordu. O kadar çok zamir kullanıyordu ki, ne söylediğini anlamak mümkün değildi. Alex sadece onun canını sıkan birkaç erkekten bahsettiğini ve en az bir projenin iyi gitmediğini anlayabildi. Sesi gergin geliyordu. Teksas'ta olanlar ve Deavers'ın aldığı elektronik posta yüzünden olabilirdi. Carston kendisini tehlikede mi hissediyordu? Kevin'ın ondan haberi olduğunu mu düşünüyordu? Her ihtimale karşı tehlikelerden kaçınmalıydı. Carston yeterince paranoyak olduğu için şu anda bulunduğu konuma gelmişti.

Evinin bir alarm sistemi, ilk katın pencerelerinde süslü demirler ve dış kameraları vardı. Kevin'ın ona verdiği kayıtların bazıları o kameralardan alınmış gibi görünüyordu – sisteme girmiş olmalıydı. Sokak ideal değildi– hem gündüz hem de gece sokakta birçok komşu ve hareketlilik vardı. Bu bir sürü tanık anlamına geliyordu.

"İçeri girmek zorunda mı kaldın?" diye homurdandı Daniel demirli pencerelerin farklı bir açıdan çekilmiş kaydını açınca.

"Umarım girmemiştir."

Alex ön merdivenlere doğru ilerleyen ufak tekek kadını işaret etti. Anahtarı kapıya sokup kilidi açarken elinde ona yük olan birkaç poşet vardı. Bu açıdan, Alex kapıda durup alarmın şifresini tuşladığını görebiliyordu. Eli dokunmatik ekranı kapatıyordu; şifreyi okumasına imkân yoktu.

"Hizmetçi mi?" diye sordu Daniel.

"Öyle görünüyor. Ve alışverişini de yapıyor."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Olabilir. Yeni bir yüzüm olursa, bir süre onu takip edebilirim."

"Peki ya ben?" diye sordu Daniel. "Bir süredir haberlere çıkmadım."

"Daniel, bir süredir haberleri izlemiyoruz," diye dikkatini çekti Alex.

"Ah. Sence şimdi de kötü adam haberleri mi yapıyorlar?"

"Bu olası. Kontrol etmeliyiz."

"Haberleri mi istiyorsunuz?" diye seslendi Val yan odadaki kanepeden.

"Ee, televizyon izlemek istiyorsan hayır," dedi Daniel kibarca.

"Buzdolabının solundaki ikinci dolapta başka bir televizyon var," dedi onlara.

Daniel tarif ettiği dolaba gitti ve kapısını açınca içine gömülü bir ekran çıktı. Kapı bir yan cebe doğru geriye katlandı.

"Harika," diye homurdandı Kevin bir an için kafasını bilgisayarından kaldırarak.

Alex araştırmasına geri dönerken, Daniel yirmi dört saat haber yayını yapan bir ağ bulana kadar kanalları karıştırdı. Sesi kıstıktan sonra tekrar yanına oturdu.

Alex Val'ın kalktığını duymadı, ama birden sarışın, omzunun üzerinden eğildi.

"Bu gerçekten sıkıcı görünüyor," dedi.

"Denkleme ölümlü olduğum gerçeğini ekleyince, biraz heyecan verici bir hal alıyor," dedi Alex ona.

"Yeni bir yüze ihtiyacın olduğunu mu söyledin?"

"Ee, evet. Morluklar ve sargı bezleri beni kolay hatırlanabilir kılıyor."

"Ve hatırlanmak senin durumundaki biri için iyi değil, öyle mi?"

"Hayır."

"Bunu yapabilirim."

"Ha?" dedi Alex.

"Sana yeni bir yüz verebilirim."

Alex bütün dikkatini Val'a verdi. "Ne demek istiyorsun?"

BÖLÜM 26

"Aynı anda iki şey yapmayı bırakırsan, bu daha kolay olur," diye şikâyet etti Val.

"Üzgünüm. Zamana karşı yarışıyorum."

"Kafanı sabit tut."

Alex elinden geleni yaptı. Kevin'ın dizüstü bilgisayarı kucağındaydı ve Alex'in kulaklıkları ona takılıydı. Carston arabasındayken, görüşmenin iki tarafını da duyabiliyordu. Ne yazık ki, Carston sürüş vaktini tek kızı Erin'le iletişim kurarak geçirmeyi tercih ediyordu. Neredeyse durmaksızın –fotoğrafı Alex'in madalyonunda olan– torunu hakkında konuşuyorlardı ve hangi anaokulu öncesi programın Sarmaşık Ligi'ne girmesini sağlayacağı üzerine konuştukları ilk kırk beş dakikanın ardından, Alex kızının sesini, ya da Carston ofisteyse, sadece Erin'le konuşurken takındığı özel tonu duyar duymaz ileri sarmak zorunda kalıyordu. Alex'in umduğundan daha çok konuşuyorlardı. Parmaklarını uzatıp *Oynat* tuşuna bastı. Erin hâlâ saçma sapan konuşuyordu, Livvy'yi hayvanat bahçesine götürmekle ilgili bir şeydi. Alex hiçbir şey kaçırmamıştı. Tekrar ileri sardı.

"Bunun kusurlu bir iş olduğunu bilmeni istiyorum ve bu senin suçun."

"Bütün kusurların benden kaynaklandığını kabul ediyorum," dedi Alex.

Val ne yaptığını görmemesi için Alex'i banyo aynalarına ters oturtmuştu. Sadece tenine çok kalın, yağ bazlı bir boya sürüyormuş gibi hissediyordu. Bir şey çenesindeki kesiği çekiştirdi, gergin ve kısıtlayıcıydı.

Misafir banyosunun lüks olduğunu düşünmüştü ama bu saray çılgıncaydı. Beş kişilik iki aile sadece bu odada rahatça yaşayabilirdi.

Dikkatini tekrar bilgisayarın ekranına verdi. Hizmetçi yine Carston'ın evine varıyordu. Neredeyse gün aşırı market alışverişi yapıyor gibiydi. Alex poşetlerin üzerinden görebildiği şeyleri not aldı – bir litre organik yağsız süt, bir kutu buğday kepeği, OJ, kahve. Hizmetçinin plakasını almıştı ve Kevin da adresini bulmuştu. Hava karardıktan sonra dışarı çıkıp kadının arabasına bir takip cihazı yerleştirebilirdi, böylece Alex onu markete kadar takip edebilirdi.

Ses kaydını tekrar kontrol etti, Erin veda ediyordu. Alex Carston'ın vaktinin büyük bir bölümünü kızının konuşmasını dinlemeye nasıl adadığını anlayamıyordu. Neyse ki, tek çocuğu vardı. Muhtemelen, Alex'in yaptığı gibi aynı anda birden fazla şeyle meşguldü.

İş görüşmelerinde *P*'yle başlayan bir isim bir yana, hiçbir isim geçmemişti. Endişelerini aklının bir köşesine itebilirse, bilinçaltının onun yerine çözebileceğini düşünüyordu. Ne yazık ki, aklına takılmasına engel olamıyordu, o nedenle hiçbir ilerleme kaydedemiyordu.

"Pekâlâ, son dokunuş," dedi Val Alex'in kafasına bir peruk takmaya çalışırken.

"Ah."

"Güzellik acıdır. Şimdi bakabilirsin."

Alex kaskatı bir şekilde durdu –uzun süredir hareketsizdi– ve aynalara doğru döndü.

İrkildi. İlk bakışta Val'ın yanında duran kısa boylu kadının kendisi olduğunu anlayamadı.

"Nasıl..." Parmakları otomatikman kabuklu yaranın olduğu yere gitti.

Val eline vurarak itti. "Hiçbir şeye dokunma, bulaştırırsın."

"Hepsi nereye gitti?"

Aynadaki kadının yüzü yarasız ve kusursuzdu. Cildi on dört yaşındaki bir kıza aitmiş gibi ışıl ışıldı. Aşırıya kaçmadan vurgulanan gözleri kocamandı. Dudakları daha dolgun, elmacık kemikleri daha belirgindi. Omuz hizasında kızıl parıltılı, kahverengi saçları vardı. Birden çıkık görünmeye başlayan elmacık kemiklerinin etrafına çekici katlar halinde düşüyordu.

"Ve işte, yeni yüzün!" dedi Val. "Bu eğlenceliydi. Bir dahaki sefere seni sarışın yapmaya çalışacağım. Hoş bir cilt tonun var – birçok gölgeyle doğal görünür."

"Bu muhteşem. Buna inanamıyorum. Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Birçok farklı rol oynuyorum." Val omuzlarını silkti. "Ama bir modelimin olması eğlenceliydi. Küçükken hep o kocaman Barbie saç şekillendirme kafalarından istemiştim." Uzanıp Alex'in peruğunun tepesine hafifçe vurdu. "Ya da küçük bir kız kardeş. Ama tercihim plastik kafaydı."

"Senden muhtemelen on yaş daha büyüğüm," diye karşı çıktı Alex.

"Ne güzel bir iltifat. Ama yaşım ne olursa olsun, söz konusu önemli şeyler olduğunda benden daha büyük değilsin."

"Öyle diyorsan, öyledir." Alex karşı çıkmayacaktı; Val az önce ona beklenmedik bir hapisten çıkış kartı vermişti. "Annem bile beni tanımaz."

"Daha seksi de yapabilirim," diye söz verdi Val. "Ama dikkat çekmemek istiyorsun..."

"Hayatım boyunca sanırım hiç bu kadar seksi olmadım. *Daha seksisinin* nasıl olacağını görmekten korkuyorum."

"Danny'nin hoşuna gideceğine eminim," diye mırıldandı Val.

"Bu arada... nerede çuvalladım? Nasıl anladın?"

Val gülümsedi. "Lütfen. İki kişi birbirlerinden hoşlandıklarında etrafa bu enerjiyi *yayarlar*. Hiçbir şey yapmadın."

Alex içini çekti. "Gözlemlerini Kevin'la paylaştığın için teşekkür ederim."

"Alaycı oluyorsun, ama bana teşekkür etmelisin. Gizlilik ortadan kalkınca, şimdi her şey daha kolay değil mi?"

"Sanırım... ama beni neredeyse kafamdan vuracaktı."

"Küçük bir tehlike, küçük bir kazanım."

Alex yüzünü incelemek için aynaya yaklaştı. Çenesindeki yarayı gizleyen bir tür yapay cilt vardı. Dikkatle ağzını hareket ettirdi ve çenesini çekiştirerek maskesini belli edecek mimikleri görmeye çalıştı. Gülümsediğinde küçük bir dalgalanma görebiliyordu, ama peruğun katları yüzünün o kısmını büyük ölçüde gizliyordu. Birinin, yakından bakınca bile, bir sorunu olduğunu fark etmesinden endişelenmek zorunda değildi. Elbette, insanlar yüzünde makyaj olduğunu anlayacaklardı, ama birçok normal kadın makyaj yapıyordu. Bu dikkat çeken bir şey değildi.

Artık planlarını hızlandırabilirdi. Havanın kararmasını beklemesine gerek yoktu. Sırıttı, sonra sahte tenindeki gerginliği hafifletmek için ifadesini rahatlattı. Yeni edindiği özgürlük sersemleticiydi.

Alex bilgisayarı kolunun altına sıkıştırıp hızla alt kata indi. Şimdiden uygulanabilir bir planı vardı –düşük riskli, kendisini en az teşhir edebileceği– o nedenle, görüşmeleri sadece Carston'ın berbat edip anlamlı bir şey söylemesi umuduyla dinliyordu. Pek olası değildi ama sonuna kadar dinleyecekti. Daha sonra. Şimdi belirli hazırlıklara başlayabilirdi.

"Hah," diye homurdandı Kevin. Alex onu takip eden Val'a baktığını gördü. "Hey, Val, onu bu hale sokmak için kaç bakireyi kurban etmen gerekti?"

"Yaptığım şeyi yapabilmek için şeytanın yardımına ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Val. "Ayrıca, bakireler hiçbir işe yaramaz."

Daniel haberleri izlediği kanepeden kalktı –bunu görevi kadar ciddiye alıyordu– ve Kevin ve Val'ın neden bahsettiklerini görmek için merdivenlerin etrafını dolaştı.

Alex alt basamakta duraksadı, tuhaf bir şekilde hassas hissediyordu. Güzel görünüp görünmediğini umursamaya alışık değildi.

Daniel gözlerine inanamadı, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Seni morluklarla görmeye o kadar alıştım ki, onlar olmadan nasıl göründüğünü neredeyse unutuyordum," dedi ve sonra daha kocaman sırıttı. "Seni tekrar görmek güzel."

Alex trendeyken böyle görünmediğini biliyordu ama bunun üzerinde fazla durmadı.

"Takip cihazını yerleştirmeye gidiyorum," dedi onlara Alex. "Fazla uzun sürmez."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Daniel.

Alex, "Gündüz vakti yüzünü gizlemen daha iyi olur," dedi ona. Daniel bundan pek hoşnut görünmüyordu, ama yüzünde kabullendiğini belirten bir ifade belirdi. Daniel teftiş yapmaya gitseydi kendisinin nasıl hissedeceğini düşündü ve onun isteksizliğini anladı.

"Sorun çıkmayacak," diye ona söz verdi.

"Binek otomobili al," dedi Kevin tezgâhın üzerindeki anahtarları işaret ederek.

Yapması gereken işler yoksa, Carston'ın hizmetçisi şimdiye kadar eve varmış olmalıydı. Orada sadece sabahları ça-

lışıyordu. Elbette, başka patronları da olmalıydı, ama Alex Carston'ın onu başkalarıyla paylaşmamak için çok para ödediğini düşünüyordu – bir şeye ihtiyacı olduğunda müsait olmasını isterdi. Alex siyah binek otomobille şehirde ilerledi, Daniel'ın boş dairesinden çok uzaklaşmadı. Val'ın evinde güvende olmasından memnundu. Daniel'ın evini gözlemlediklerinden emindi, diş fırçasını ya da en sevdiği tişörtünü geri almak için dönecek kadar aptal olmasını umuyor olmalılardı.

Hizmetçinin yaşadığı mahallede arabalar sadece sokağa park edilebiliyordu. Kadının yaşadığı binadan bir blok ötede on yıllık beyaz minibüsü buldu. Bol miktarda hem araç hem de yaya trafiği vardı. Köşedeki mini marketin yakınında boş bir yer buldu ve araçtan inip yürümeye başladı.

Erken yaz sıcağı hemen terlemeye başlamasına neden oldu. Kevin'ın aksine, seçebileceği çok sayıda kostümü yoktu, o nedenle bugün de ceketini giymişti ve her zamankinden iki kat daha kalın geliyordu. Ama ceplere ihtiyacı vardı. Makyajının terden akmamasını umuyordu.

Etrafında kendisini görünmez ya da sürünün üyelerinden biri gibi hissettirecek kadar çok insan vardı. Bir sonraki bloğa geçerken sayı giderek azaldı ama yine de göze batmıyordu.

Cebinden telefonunu çıkarıp Tekrar Ara tuşuna bastı.

Kevin ilk çalışta açtı. "Sorun ne, Zakkum?"

"Sadece merhaba demek için aradım," dedi ona.

"Ah. Kalabalığa karışabildin mi?"

"Elbette."

"Danny'yle konuş. Seninle kaynaşacak kadar vaktim yok."

"Zaten onunla konuşmayı tercih ederim," dedi, ama Kevin çoktan telefondan uzaklaşmıştı.

Telefon bir şeye çarparken küçük bir pat sesi duydu ve sonra Daniel, "Ah," dedi.

Alex sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kevin hep bir şeyleri bıçaklamayı istemesine neden oluyordu.

"Alex, iyi misin?"

"Kesinlikle."

Kevin arkadan bir şey söyledi.

"Kevin doğal görünmeye çalıştığını söylüyor," dedi Daniel.

"İşin bir kısmı da bu," diye ona katıldı Alex.

Minibüsten iki araba uzaktaydı. Önünde bir adam vardı ama aynı yöne doğru yürüdükleri için sırtı ona dönüktü. Arkasından herhangi bir ses duymuyordu, ama onu görüş hattına alan biri olabilirdi. Arkasına dönüp bakmadı.

"Sanırım, normal insanların konuştuğu şeyler hakkında konuşmalıyız," diyordu Daniel.

"Haklısın."

"Ee, akşam yemeğinde ne istersin? Yine evde mi yiyelim?"

Alex gülümsedi. "Evde yemek kulağa harika geliyor. Ne pişirmek istersen yerim."

"Bunu benim için fazla kolay kılıyorsun."

"Dünyada yeterince zorluk varken katkıda bulunmaya gerek yok." Peruğunun buklelerini gözlerinin önünden iterken parmakları telefona çarptı. Kaldırımda kayıp tam kenarında dengede durdu. "Bekle," diye seslendi. "Telefonu düşürdüm."

Eğilip telefonu yerden aldı ve destek almak için minibüsün tekerine tutundu. Hemen ayağa kalkıp taytının dizlerini silkeledi.

"Üzgünüm," dedi.

"Takip cihazını mı yerleştirdin?"

Tekrar yürümeye başladı, daire çizip arabasına döneceği bloğun sonuna doğru ilerledi. "Evet."

"Zahmetsizce."

"Sana kolay olacağını söylemiştim. Yakında görüşürüz."

"Dikkatli sür. Seni seviyorum."

Kevin arkadan bir şey söyledi ve yine telefona yakın bir yerden pat sesi geldi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdı Daniel. "Bıçak mı?"

Alex görüşmeyi sonlandırıp biraz daha hızlı yürümeye başladı. Onları yirmi dakika bile yalnız bırakamıyordu. Çocuk sahibi olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak etti.

Eve döndüğünde her şey normale –ya da yeni versiyonuna– dönmüştü. Daniel hâlâ dikkatle haberleri izliyordu. Val Einstein'ı yürüyüşten yeni getirmişti ve onun için güzel kristal kâsesine su dolduruyordu. Kevin kamera kayıtlarını izlerken bıçağını keskinleştiriyordu. Ev güzel ev.

"Herhangi bir şey var mı?" diye sordu Daniel'a.

"Benim hakkımda hiçbir şey yok. Anlaşılan, başkan yardımcısı seçimlerden önce çekiliyor. Sanırım son skandal dedikoduları tam olarak asılsız değil. Elbette, herkes Başkan Howland'ın yarış arkadaşı olarak kimi seçeceği hakkında tahmin yürütüyor."

"Büyüleyici," diye tam tersini ima eden bir tonla mırıldandı Alex. Çantasını beyaz bar taburelerinden birine bırakıp yanındakine oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Carston'ın evinde her şey sakin görünüyordu, o nedenle dışarıdayken herhangi bir şeyi kaçırıp kaçırmadığını görmek için geriye sardı. Şimdilik hizmetçi ve öğleden sonraları bir kez uğrayan güvenlik hizmetleri dışında düzenli olarak evi ziyaret eden başka kimseye rastlamamıştı.

Daniel farklı bir kanalı açtı, aynı haberin değişik bir versiyonunu yayınlıyorlardı. "Başkanın kiminle seçime gireceğini umursamıyor musun?" diye sordu. "Howland çok popüler. Kimi seçerse seçsin, muhtemelen başkan yardımcısı olacak, hatta dört sene sonra başka olması muhtemel."

"Karınlarından konuşan kuklalar," diye homurdandı Kevin bıçağını bırakıp uzun bir bıçak alarak.

Alex ona katılırcasına kafasını sallarken, Carston'ın evinin yanından geçen iki gencin sallana sallana blok boyunca yürümelerini yavaşlatarak izledi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Daniel.

"Beni endişelendiren kukla değil," dedi Kevin. "İpleri çeken adam."

"Eskiden hizmet ettiğin demokratik ulus için oldukça alaycı bir tavır."

Kevin omuzlarını silkti. "Evet."

"Alex, Cumhuriyetçi misin, Demokrat mı?" diye sordu Daniel.

"Kötümserim."

Diğer, böceklerin kaydettiği telefon görüşmelerinin olduğu bilgisayara uzanıp kulaklıklarını taktı.

"Öyleyse, kimse eskiden Savunma İstihbaratı Teşkilatı'nda çalışan Washington Eyaleti'nden aşırı sağcı bir senatörün yarışın favorisi olmasını umursamıyor?"

Alex'in kaçırdığı ilk arama yine kızındandı – Carston'ın içten ve babacan sesinden bunu anlayabiliyordu. Kaydı ileri sarmaya başladı.

"Mantıklı," diyordu Val saçındaki lastik tokayı çıkarırken. Üzerinde terli eşofmanları olmasına rağmen Maxim'in kapağından fırlamış gibi görünüyordu. "Howland yumuşak. Tutucu birini bul ve kararsız seçmenleri kendi tarafına çek. Ayrıca, yeni adam akılda kalan iki heceli bir ismi olan yarı büyükbaba, yarı gümüş tilki. Howland daha kötüsünü bulabilirdi." Savurduğu altın rengi saçları kusursuz dalgalar halinde sırtına döküldü.

"Üzücü, ama sanırım haklısın. Sadece bir güzellik yarışması."

"Her şey öyle, tatlım," dedi Val ona.

Alex kaydı kontrol etmeyi bıraktı, Carston hâlâ dinleyip nazikçe hı-hımm diyordu. Tekrar hızla ileri sardı.

"Sanırım buna alışsam iyi olacak, ne de olsa, artık oy kullanabileceğimi sanmıyorum." Daniel kaşlarını çattı. "Başkan Yardımcısı Pace. Sizce bu onun gerçek ismi mi, yoksa seçmenlere sevimli gelmek için değiştirmiş olabilir mi? Wade Pace. Bir çocuğa bu ismi verir miydiniz?"

"Bir çocuğa asla isim vermezdim," dedi Val. "Çünkü eve bir tane sokacak kadar aptal olmadım."

Alex parmaklarını uzatıp otomatikman kaydı durdurdu.

"O da neydi?" diye sordu.

"Sadece anne olmaya uygun olmadığımı açıklıyordum," dedi Val.

"Hayır, Daniel, adamın adı neydi?"

"Senatör Pace mi? Wade Pace?"

"Bu isim... tanıdık geliyor."

"Sanırım herkes onun adını biliyor," dedi Daniel. "Bir süredir bu tür bir terfi için kendisini konumlandırıyordu, düşük profilli olduğu söylenemez."

"Politikayı takip etmem," dedi Alex. Televizyona bakıyordu, ama sadece bir spikeri gösteriyordu. "Bu adam hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece haberlerde gösterdikleri kadarını," diye yanıtladı Daniel. "Çok iyi bir hizmet sicili var, bütün normal klişeler."

"Orduda mıydı?"

"Sanırım, bir tür general olmalı."

"Bir korgeneral mi?"

"Olabilir."

Kevin bunun üzerine dikkatini verdi. "Wade Pace. Pace *P* harfiyle başlıyor. Aradığımız adam o mu?"

Alex boşluğa baktı, taburesinde farkında olmada öne ve geriye doğru sallandı. "Washington Eyaleti'nden... savunma istihbaratında çalışmış..." Kevin'a baktı. "Savunma İstihbaratı Teşkilatı'nın teorik olarak biyolojik silah seçeneklerini

keşfettiğini düşünelim. Bu adamın zaten politik olarak yükselme hedefi var, o nedenle elbette paranın kendi şehrinde harcandığından emin olacaktır. Görünürde birçok şüphe çekmeyen amaçları var – dışarıdan bakanların göreceği tek şey ekonomik canlılık olacak. Senatodaki koltuğunu elde etmek için ona yardımcı olmuş olmalı. Ama yıllar sonra, üretilen virüs çalındı. Elbette, kimse yaratışılında parmağı olduğunu bilemez. Kimsenin onun varlığından haberi olamaz. Kötü adamların izini sürdük ve bize çok fazla bilgi verdiler. Wade Pace'in büyük hayalleri vardı. İsminin bu virüsle birlikte anıldığını duyan herkesin–"

"Bir an önce susturulması gerekir," diye Kevin onun yerine cümlesini tamamladı. "Titiz CIA ajanının neler gördüğünü kim bilebilirdi ki? Onun da sesini kesmeleri en iyisi olurdu."

"Riske giremezler," diye fısıldadı Alex. "Özellikle de, ucu bu kadar yükseğe ulaşıyorsa."

Otuz saniyelik sessizlik oldu.

"Vay canına," dedi Val, sesi o kadar yüksekti ki, Alex irkildi. "Başkan yardımcısına suikast mı düzenleyeceksiniz?" Bu fikir onu çok heyecanlandırmış gibi görünüyordu.

"O henüz başkan yardımcısı değil," dedi Kevin. "O resmi olarak bir hiç. Bu Gizli Servis olmadığı anlamına geliyor."

Daniel'ın ağzı açık kaldı.

Yine risk büyüktü, ama eskisine kıyasla arada çok büyük bir fark yoktu. Sonuçta, neyi temsil ederse etsin, Wade Pace de bir insandı.

Kevin Alex'le göz göze geldi. "Demek beni, kardeşimi, seni ve arkadaşını öldürmesi için birilerini görevlendirdi... sırf başkan olmayı deneyebilmek için. Ah, bu çok *hoşuma gidecek*."

Ağzını açtı ama çok geçmeden kapattı. Kirli işin büyük

bir bölümünü Kevin'ın yapmasına izin vermesi –onun için– daha kolay ve güvenli olurdu.

Ama bu plan işe yarayacaksa her şeyden çok bilinmezliğini –Daniel'ınkini de, o nedenle Kevin'ın benzer yüzünü feda etmesi daha iyiydi– koruması gerekecekti. Kevin insanları öldürmek konusunda ondan iyi olabilirdi ama bunu hafif dalgacıklar çıkararak başarma konusunda kendisinin daha iyi olduğundan emindi. *Bir* şeyin doğru yapılmasını istiyorsan...

"Seni eğlenceden mahrum bırakmaktan hiç hoşlanmasam da, sanırım bunu bana bırakmalısın." Hafifçe ürperdi. Bu muhtemelen büyük bir hataydı. Daniel'ı suçladığı gibi bir adrenalin bağımlısına mı dönüşüyordu? *Sanmıyordu*. Listesine yeni bir iş ekleme fikri onu heyecanlandırmıyor, aksine korkutuyordu. "Amacımız bunu sessiz sakin bitirmek, değil mi? Eğer başkan özentisi bir kalp krizi ya da felç sonucu ölürse çok fazla dikkat çekmez – en azından, evine zorla girenlerin onu vurması sonucunda öldüğünde çekeceği kadar değil."

"Sessiz olamam," diye ısrar etti Kevin. Kaşları iyice çatıldı.

"Doğal sebepler sonucu sakin bir ölüm?"

"Hemen hemen."

"*Hemen hemen* diğer hedeflerimizi alarma geçirir."

"Zaten alarma geçmiş durumdalar."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"O noktaya geldiğimde doğaçlama yaparım."

"Sağlam bir plan."

"Bu ülkede her gün kaç kişi ev kazaları sonucu ölüyor, biliyor musun?"

"Hayır. Ama altmışlı yaşlarının başındaki beyaz erkeklerin diğer sebeplere kıyasla daha ziyade sağlıkla ilgili sebeplerden ötürü öldüklerine eminim."

"Pekâlâ, harika, Pace'in kalp krizi sonucu ölmesi *en az dik-*

kat çekici yöntem olur, kabul ediyorum. İçeri nasıl gireceksin, ufaklık? Kapıyı tıklatıp bir fincan şeker mi rica edeceksin? Fırfırlı önlüğünü giymeyi unutma – kendini beğendir."

"Carston'ın planına adapte olabilirim. Sadece Pace'i araştırmak için birkaç güne daha ihtiyacım var–"

Kevin elini tezgâha indirdi. "O kadar zamanımız yok. Yeterince oyalandık. Deavers ve Carston'ın onlara verilen hazırlanma süresini boşa harcamadıklarını biliyorsun."

"Acele etmemiz faydalanabilecekleri fırsatlar bırakmamıza neden olur. Doğru düzgün hazırlanmak–"

"Çok *sinir bozucusun!*"

O ve Kevin'ın birbirlerine ne kadar yaklaştıklarının farkında değildi –yaklaşık on beş santimetre öteden birbirlerinin yüzlerine tükürükler saçıyorlardı– en sonunda birden Daniel aralarına girdi.

"Bariz olan şeyi söylemek için araya girebilir miyim?" diye sordu.

Kevin eline vurarak itti. "Bu işe karışma, Danny."

Alex sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bariz olan ne?" diye sordu Daniel'a.

"Alex, senatörü nasıl öldüreceğimize dair en iyi plan seninki." Hemen kafasını iki yana salladı. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Gerçek," dedi Kevin sertçe. "Ve giriş noktası olmayan bir plana en iyi plan demem."

"Bitirmeme izin ver. Alex'in metodu en iyisi. Kevin, fark edilmeden içeri girme şansı en yüksek olan sensin."

"Evet, öyle," dedi Kevin agresif bir şekilde.

"Ah," dedi Alex, birden nedense canı sıkılmıştı. Muhtemelen onun kadar kavgacı biriyle işbirliği yapma fikri gururunu incitmiş ve onu sinirlendirmişti. "Haklısın," diye Daniel'a itiraf etti. "Yine."

Gülümsedi.

"Ne?" diye sordu Kevin. "Birbirinize öyle bakmayı kesin, midemi bulandırıyorsunuz."

"Anlaşılan" –Alex kelimeyi heceler gibi söylemişti– "bu işi birlikte yapmak zorundayız. Önceden hazırladığım çözeltiyle içeri gireceksin. Aslına bakarsan..." Aklındaki seçenekleri düşünüp taşındı. "Bir çözeltiden fazlası olacak sanırım. Seni, onu en iyi nasıl uygulayacağın hakkında yönlendirebilmem için temas halinde olmalıyız–"

Kevin ona kuru bir bakış attı. "Kontrol *sende* olacak ve ben senin talimatlarını yerine getireceğim, öyle mi?"

Alex ona dik dik baktı. "Daha iyi bir planın varsa, söyle."

Kevin gözlerini devirdi, ama sonra tekrar odaklandı. "Pekâlâ. Mantıklı geliyor. Her neyse."

Alex kendini şimdiden daha iyi hissediyordu. Üzerine düşen kısmı hiçbir riske girmeden yerine getirebilirdi. Kabul etmekten hoşlanmasa da, Kevin'ın da kendi üzerine düşen kısmı yapabileceğini biliyordu.

Kevin düşüncelerini duymuş gibi burnundan güldükten sonra, "Bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu

"Ne istiyorsun?"

"Küçük zehrini karıştırırken, onu acı verici şekilde yapar mısın? Canı çok yanabilir mi?"

Alex korkusuna rağmen gülümsedi. "*Bunu* halledebilirim."

Kevin bir süre dudaklarını büzüştürdü. "Bu çok tuhaf Zakkum. Ben... şey, şu anda neredeyse senden hoşlanıyorum."

"Geçer."

"Haklısın – şimdiden hafiflemeye başladı." İçini çekti. "Kimya takımınla ne kadar zaman geçirmeye ihtiyacın var?"

Alex hemen hesapladı. "Bana üç saat ver."

"Öyleyse, yeni hedefimi inceleyeceğim."

Kevin bıçağını ve diğer bıçaklarını alıp ıslık çalarak üst kata çıktı.

Alex durup gerindi. Yeni baskıya ve onunla birlikte gelen korkuya rağmen, bir yanıta sahip olmak güzel bir histi. Hatırlayamadığı isim, kafatasının içindeki bir kaşıntı gibi canını sıkıyordu. Artık bir sonraki hamlesine odaklanabilirdi.

***

"Pekâlâ, büyük banyodayım."

Kevin'ın sesi –Kevin için, boğuktu– ama yine de Alex'in kendini güvende hissetmeyeceği kadar yüksekti. Endişelerini dile getirirse, ona artık uzmanın kendisi olduğunu hatırlatacaktı. Çok küstah olabiliyordu.

Alex Einstein'ı da yanında eve getirip getirmediğini merak etti. Muhtemelen getirmiş olmalıydı, ama elbette köpek çıt çıkarmıyordu.

"Onun eşyaları olduğundan emin ol. Karısını öldürmek istemiyorum." Kevin'ın bariz rahatlığına rağmen Alex fısıltıdan daha fazla ses çıkarmaya cesaret edemiyordu.

"Ne?"

"*Onun* eşyalarını bulduğundan emin ol," diye daha yüksek sesle mırıldandı. "Diş macunu gibi iki cinsin de kullanabileceği şeylerden uzak dur."

"Sağ taraftaki ilaç dolabının adamımıza ait olduğuna eminim. Tıraş makinesi için yedek jiletler, Excedrin, SPF45 güneş koruyucu, Centrum Silver, birkaç makyaj malzemesi, ama hepsi ten rengi..."

"Pozitif ol."

"Öyleyim. Sol tarafta birçok ruj ve parfüm var."

"Bazılarını paylaşıyor olabilirler... ilaç dolabının altındaki çekmecelere bak."

Alex resmi fotoğraflarda Wade Pace'in yanında duran güzel sarışın kadını düşündü. Carolyn Josephine Merritt-Pace. Senatörden sadece on yaş ufaktı, ama yirmi beş yaş daha genç duruyordu. Ne tür ameliyatlar geçirdiyse, aşırıya kaçmayacak kadar akıllıca davranmış; gözlerinin kenarlarını kırıştıran sıcak, ışıl ışıl gülümsemesini korumuştu ve her açıdan içten görünüyordu. Güneyli aristokrat ailesinden kalan servetin büyük bir bölümünü –okuryazarlık, aç çocukları doyurmak, şehir içi okullarda müzik programlarını korumak, evsizler için barınaklar inşa ettirmek gibi– farklı amaçlar uğruna harcamıştı. Asla tartışmalı bir şeye bulaşmamıştı. Her ikisi de Manolya Ligi okullarından mezun olan ve artık saygın adamlarla –bir çocuk doktoru ve bir kolej profesörü– evli olan kızları için çalışmayıp evde kalmayı tercih etmişti. Alex'in hızlı araştırmasından senatörün karısı hakkında öğrendikleri kadarıyla, Bayan Merritt-Pace yeterince hoş bir kadına benziyordu. Kocasının acı verici bir şekilde ölmesini hak etmediği kesindi. *Umarım acı çeker*, diye düzeltti Alex. Hâlâ şansa bıraktıkları çok fazla şey vardı.

"Burada üç kutu el sabunu, bir paket diş fırçası, kiraz ve çilek aromalı dudak nemlendiricisi... pomat, pamuk, kulak temizleme çubuğu var... Bir sonraki çekmecede – ah, işte başlıyoruz. Hemoroit kremi. Çok uygun. Fitiller de var. Ne dersin, Zakkum?"

"Bu işe yarayabilir. Sırf bunu Carston'dan olabildiğince ayrı tutmak için ağızdan alınabilir bir şey yerine lokal uygulanan bir şeyi kullanmayı tercih ederim. Ama kremi de fitilleri de düzenli olarak kullanmıyor olabilir."

"Haklısın. Ama bu zehri bir tarafına sokmak harika olurdu – ah, adamımız sigara içiyor mu?"

"Ee... bir dakika."

Alex arama motoruna *Wade Pace sigara içiyor mu?* sorusu-

nu yazdı. Anında makaleler ve fotoğrafların akınına uğradı. Fotoğraflara tıkladı – arkadan ya da çok uzaktan çekilmiş düşük kaliteli fotoğraflardı. Genellikle askeri üniformalı, şimdi olduğundan daha genç görünen ve saçları henüz tam olarak beyazlamamış olan Wade Pace asla fotoğrafların merkezinde değildi, ama elindeki sigarasıyla seçilmesi kolaydı. Ve kendisine odaklanarak çekilmiş daha yeni fotoğraflarda Val'ın tabiriyle 'gümüş tilkiye' dönüşmüştü ve elinde asla sigara tutmuyordu. Ama birkaç fotoğrafçı beyaz gömleğinin kolundan çok hafif görünen nikotin bandına odaklanmayı başarmıştı. Bir diğeri ise tatildeyken çekilmişti, rengârenk Hawai gömleğinin kolunun altından ten rengi bandın köşesi görünüyordu. Tatil fotoğrafı Nisan ayındandı. O kadar uzun zaman geçmemişti.

"Görünüşe bakılırsa, eskiden içiyormuş," dedi Alex. "Bana nikotin bantlarını bulduğunu söyle."

"NicoDerm CQ. Yarısı kullanılmış bir kutu ve arkasında hiç açılmamış üç kutu var. çöp kutusunu kontrol edeceğim."

Alex kısa sessizlik süresinde merakla bekledi.

"Olumlu. Lavabonun altındaki çöp kutusunda kullanılmış bantlar var. Bana kalırsa, bu çöp kutusu düzenli olarak boşaltılıyor. O nedenle, onları hâlâ kullandığını söyleyebilirim."

"Bundan daha iyi olamazdı," dedi Alex sıktığı dişlerinin arasından. "Üç numaralı şırıngayı kullan."

"Anlaşıldı."

Fermuarı hafifçe açtığını duyabiliyordu.

"Sıvının tenine temas etmesine izin verme. Paketin birleşme noktasından içeri gir – üzerinde bariz bir delik bırakma."

"Aptal değilim. Ne kadar?"

"Enjektörü yarısına kadar indir."

"Bu çok küçük, emin misin – neyse, boş ver. Kuruması ne kadar sürecek?"

"Birkaç saat. Onu–"

"En üstteki bandın altına koyacağım, değil mi?" diye sözünü kesti Kevin. "İkinci sırada olacak."

"Evet, bu işe yarar."

Alex Kevin'ın hafifçe kıkırdadığını duydu.

"Görev tamamlandı. Wade Pace bunu hak eden yaşayan bir ölü. İkinci hedefe doğru harekete geçiyorum."

"Konumdayken haber verecek misin?"

"Negatif. Yirmi dört saatten az sürmeli. Evde görüşürüz."

"Pekâlâ."

"Sıra senin adamında, Zakkum."

Biraz tiz bir sesle karşılık verdi. "Evet. Sen gelene kadar onu halledeceğim."

Kevin gerginliğini hissetti ve kaba ve buyurgan bir ton takındı. "Halletsen iyi olur. Ben küçük dalgalara sebep olursam, planın işe yaramayabilir."

"Haklısın."

Kevin telefonu Alex'ten önce kapattı. Yine.

Alex derin bir nefes alıp telefonunu ve dizüstü bilgisayarını yatakta yanına bıraktı.

Daniel ayaklarının ucunda yerde oturuyordu, bir elini gevşek bir şekilde baldırına dolamıştı. Telefon görüşmesi boyunca gözlerini yüzünden ayırmamıştı.

"Hepsini duydun mu?" diye sordu.

Daniel kafasını salladı. "Kimseyi uyandırmamış olmasına inanamıyorum. Bana sesimin çok güçlü olmadığını söyle."

Alex sırıttı. "Değil."

Daniel, çenesini dizine koymak için öne doğru eğildi. Elinin bacağını sıktığını hissetti.

"Şimdi sıra sende." Daniel bunu fısıltıdan ibaret bir sesle söylese de sesinin kısıklığı yoğunluğunu gizlememişti.

"Henüz değil." Alex otomatikman geçici laboratuarının

bir bölümüne kurduğu dijital saate baktı. Ekranda 4:15 yazıyordu. "Gösteri vaktine hâlâ birkaç saatim var."

Daniel'ın çenesi kenetlenirken Alex yine teninde bir değişiklik hissetti.

"Tehlikeli bir şey yapmıyorum," diye ona hatırlattı. "Kimsenin kalesine girmeyeceğim. Takip cihazını yerleştirmekten farklı değil."

"Biliyorum. Kendime böyle söyleyip duruyorum."

Alex kalkıp gerindi ve Daniel ona yer açmak için geri yaslandı. Birkaç küçük sehpanın üzerine tuhaf bir şekilde saçılmış laboratuar ekipmanının olduğu köşeyi başıyla işaret etti. Pace'in formülünü hazırladıktan sonra bu kurulumu yeterli miktarda *Yaşam Mücadelesi* hazırlamak için kullanmıştı.

"Sanırım Val'ın canını sıkmadan önce bütün bunları kaldırmalıyım."

Daniel ayağa kalktı. "Yardım edebilir miyim?"

"Elbette. Sadece hiçbir şeye eldivensiz dokunma."

Fazla uzun sürmedi; laboratuarını kurma ve –bazen acilen– sökme konusunda çok deneyimliydi. Daniel toplama düzenini çözmekte zorlanmadı ve çok geçmeden ekipmanını tamamen sökmeden düzgün kutu hazırdı. Yuvarlak dipli son şişesini de dikkatle sararken, tekrar saate baktı. Val'ın makyajına başlamasına hâlâ saatler vardı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Daniel.

"Güne erken başladık. Val beni düzgün bir görünüme sokar."

"Biraz kestirmenin de zararı olmaz."

Alex uykuya dalamayacağından oldukça emindi. Daniel'ın endişelenmemesi için sakin görünmeye çalışıyordu ama doğrusu panik tohumlarının mide zarına yerleştiğini hissedebiliyordu. Yapacağı şeyler hakkında ona yalan söylediğinden değil, ama bir sonraki aşama hakkında rahat olduğu

kesinlikle söylenemezdi. Asıl aksiyon kısmı. Açıkçası, her zamanki düşünce yapısına bürünmüştü, hazırlık yaparken oldukça rahattı. Ama planı harekete geçirme vakti geldiği için sinir sistemi aşırı çalışmaya başlamıştı. Yine de, biraz dinlenmek akıllıca olabilirdi.

"İyi fikir."

* * *

Alex Carston'ın hizmetçisinin otomatik kapılardan dev süpermarkete girmesini izlerken, birkaç kez yavaş ve derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Güneş siperliğindeki aynada kendisini inceledi ve Val'ın yarattığı illüzyon ona moral verdi. Yoğunluğuna rağmen makyajı abartısız görünüyordu. Alex burnunun, muhtemelen kalıcı bir şekilde, yeni biçimini almaya başladığını gördüğüne sevindi. Her küçük iyileşmenin faydası vardı.

Birkaç alışverişçi park edip markete girdiler ve Alex harekete geçme vaktinin geldiğini anladı. Bir kez daha derin bir nefes aldı. Bu o kadar da zor değildi. Şimdilik sadece normal bir alışveriş gezisiydi.

Marketin içi hareketliydi. Çok farklı müşteriler vardı ve Alex dikkat çekmediğinden emindi. Birden Daniel'ın Childress'te felaketle sonuçlanan alışveriş macerasını hatırladı ve gülümsediğini fark etmesine şaşırdı. Tepkisinden gergin sinirlerini sorumlu tuttu.

İnsan trafiğine rağmen, aradığı kadını bulmak zor olmadı. Hizmetçinin üzerinde kuşaklı açık sarı bir elbise vardı ve rengi dikkat çekiyordu. Onu markette takip etmek yerine, Alex onun ters istikametinde ilerleyip her koridorda kadınla karşılaştı. Bu Alex'i kadının görüş alanına daha sık sokuyordu ama daha doğal ve daha az korkutucu olmasını sağlıyordu. Yakından ellili yaşlarında, oldukça zinde ve çekici görünen

kadın Alex'e hiç aldırmadı. Bu sırada Alex market arabasını masum görünen rastgele ürünlerle –süt, ekmek, diş macunu– doldurdu ve birkaç önemli ürün ekledi.

Carston bu küçük organik portakal sularını seviyordu. Son kullanma tarihleri kısa süreli olmalıydı, çünkü hizmetçisi her market ziyaretinde birkaç tane alıyor ama asla stoklamıyordu. Alex de üç tane aldı –hizmetçinin arabasındaki sayıyla aynıydı– ve onları kendi market arabasının önündeki çocuk oturma bölümüne koydu.

Boş bir koridora doğru geçti –bu sabah kimse doğum günü kartlarına ya da ofis malzemelerine ilgi göstermiyordu– ve cebindeki küçük enjektörün kapağını çıkardı. Oldukça ince bir iğneydi ve çevir-aç kapağın hemen altında plastik portakal suyu şişesine sapladığı yerde neredeyse hiç iz bırakmadı. En etkileyici sözü arıyormuş gibi vücudunun tebrik kartlarına doğru dönük olduğundan emin oldu. İşi bitince, canlı pembe simli bir kart alıp arabasına attı. Belki görevini bitirdiğinde onu Kevin'a verirdi. İnsana günlerce yapışacak türden simleri vardı.

O ve Barnaby bu ilaca sadece *Kalp Krizi* adını vermişlerdi, çünkü neden olduğu şey buydu. Bazen sorgu bittikten sonra, departmanın kurbandan doğal bir şekilde kurtulması gerekirdi. Yaklaşık üç saat sonra, *Kalp Krizi* izi sürülmesi neredeyse imkânsız olan bir metabolite dönüşürdü. Carston'ın yaşındaki ve fiziksel durumundaki bir adam, işinin stresi de düşünüldüğünde – Alex, en azından ilk etapta, kimsenin ölüm nedenine detaylı bir şekilde araştıracağını sanmıyordu. Elbette, eğer yirmi beş yaşında bir maraton koşucusu olsaydı, ölümü daha şüpheli görünebilirdi.

Alex daha sonra fırın ürünlerine geçti, çünkü kasiyerlerin yakınındaydı ve ödeme yapmayı bekleyen müşterileri rahat bir şekilde görüyordu. On dakika boyunca baget ve İtalyan

ekmeği arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi yaptı ve en sonunda hizmetçi on dokuzuncu koridorun arasından çıkıp kasadaki sıraya girdi. Alex arabasına bir baget atıp bir sonraki sıraya girdi.

İşin en zor kısmı buydu. Marketten çıkarken kadına oldukça yakın olmalıydı. Alex dikkat çekmeyen siyah binek arabasını, minibüsün hemen yanına park etmişti. Kadın satın aldığı ürünleri arabasına yüklerken, kolları kese kâğıtlarıyla dolu olan Alex ayağı takılıp minibüsün tamponuna çarpmış gibi yapacaktı. El çabukluğu çok iyi olduğu bir alan değildi, ama satın aldığı portakal suyunu arabanın arkasına bırakması o kadar zor olmamalıydı. Kadının portakal suyunu çaktırmadan alabilmeyi umuyordu, ama alamazsa bile, hizmetçinin satın aldığı sayı farklı olmasına rağmen, hepsini buzdolabına yerleştireceğini düşünüyordu.

Alex yan taraftaki taşıma kayışını süzdü ve portakal suyunun hâlâ orada olduğundan emin oldu. Aradığı şeyi görünce hemen bakışlarını kaçırdı.

Kendi satın aldığı ürünler kasadan geçerken kaşlarını çattı. Ters giden bir şey vardı. Zihnindeki görüntüye uymayan bir şey. Diğer taşıma kayışına göz atıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Paketçi bir kutu Lucky Charms'ı poşete atıyordu. Alex'in görebildiği kadarıyla hizmetçi Carston için hiç bu mısır gevreğinden almamıştı. Carston alışkanlıklarına düşkün biriydi ve her sabah aynı yüksek lifli mısır gevreğinden yerdi. Plastik ödüllü şekerli lokumlar onun tarzı değildi.

Kafasını aşağı eğerek tekrar göz attı. Her zamanki kahve çekirdekleri ve bir litre yağsız sütün yanı sıra, bir buçuk litrelik tam yağlı süt ve bir kutu Nilla Wafers da vardı.

"Kâğıt mı plastik mi, bayan? Bayan?"

Alex hemen odaklanıp cüzdanını çıkardı ve üç yirmilik

aldı. "Kâğıt, lütfen," dedi. Hizmetçi her zaman kese kâğıdı alırdı.

Para üstünü beklerken aklından birçok olasılık geçti.

Belki de, hizmetçi Carston için alışveriş yaparken kendisi için de bir şeyler almıştı. Ama kendisine süt aldıysa, onu da eve götürüp sıcakta bozulmaması için gün sonunda işi bitene kadar buzdolabına koyması gerekirdi. Ve geçmişte bunu hiç yapmamıştı.

Carston misafir mi bekliyordu?

Kadını otomatik kapılara doğru takip eden Alex'in kalbi rahatsızlık verici bir şekilde gümbürdemeye başladı, iki paketini de sol elinde sıkıca tutuyordu.

Portakal suyu şişelerinin tadını çıkaran kişinin Carston olması gerekiyordu. Ama ya bir arkadaşı alırsa? Yirmi beş yaşında ve maraton koşucusu olan bir arkadaşı? Böyle bir durumda kalkıştığı şey anlaşılırdı. Carston alışkanlıklarını değiştirir ve güvenliğini artırırdı. Ve bunu hiç şüphesiz Alex'in yaptığını, hayatta ve yakınlarında olduğunu anlardı.

Kovalamaca tekrar başlardı ve hiç olmadığı kadar yakınlaşırdı.

Riske girmeli miydi? Portakal suyu Carston'ındı. Muhtemelen başka birine teklif etmezdi. Ama ya ederse?

Olasılıklar zihninde aklında dolaşırken, anlamsız –ya da o şekilde sınıflandırdığı– küçük bir bilgi aklına geldi ve yeni bir olasılık ekledi.

Hayvanat bahçesi. Kızı hayvanat bahçesi hakkında konuşup durmuştu. Her gün yapılan ve bazıları saatlerce süren telefon görüşmeleri. Ya Erin Carston-Boyd babasıyla her zaman bu kadar samimi değilse? Ya Alex, önemli görüşmelere ulaşmak için acele ederken çok mühim bilgileri ileri sararak atladıysa – örneğin kızı ve torununun yapacakları bir ziyaret gibi? Washington hayvanat bahçesi çok meşhurdu. Şehir

dışından gelen torununu götürebileceği türden bir yerdi. Tıpkı Lucky Charms mısır gevreğinin torununa düşkün bir büyükbabanın kahvaltıda hazır bulundurması gibi.

Alex sessizce ama derin bir iç çekti.

Çocuğu zehirleme riskine giremezdi.

Şimdi ne yapacaktı? Kahve çekirdeklerini mi deneyecekti? Ama Erin de kahve içecekti. Belki başka bir tür toksin, salmonella gibi görünebilecek bir şey?

Ailenin ait oldukları yere dönmesini bekleyemezdi. Deavers ve Pace o zamana kadar –şimdiye kadar ölmedilerse– ölmüş olacaklardı ve Carston yüksek alarma geçerdi. Bu panikli tepkinin ilerisinde kalmak için tek şansıydı. Sadece biri zehirli altı şişe portakal suyu olacaktı... onu Carston'ın içme olasılığı yüksekti... çocuğun zarar görme ihtimali düşüktü...

Ah, diye içinden homurdanırken adımlarını yavaşlattı. Bunu yapmayacağını biliyordu. En sevdiği kaldırım üzeri kafeye gidip parmesanlı tavuğuna fazladan bir malzeme ekleyemezdi; onunla orada görüştükten sonra bu alışkanlığından vazgeçtiğinden emindi. Artık çok bariz ve tehlikeli bir şey yapmak zorundaydı, Daniel'ın tüfeğini ödünç alıp Carston'ı mutfak penceresinden vurmak gibi. Yakalanma –ve öldürülme– ihtimali planladığından çok ama çok daha yüksek olacaktı.

Kevin ondan nefret edecekti. Listesinde bir kişi vardı ve şimdiden işi berbat etmişti. Buna sinirlenmemesi mümkün değildi; o da kendisinden nefret ediyordu.

Zihnini okumuş gibi tam o sırada Kevin aradı. Cebinde titreşimi hissetti ve telefonu çıkarıp numaraya baktı. Yanıt Ver tuşuna basıp kulağına yaklaştırdı ama hiçbir şey söylemedi. Hâlâ hizmetçiye çok yakındı ve kadının sesini duyup arkasını dönmesini ve onu izleyen sarışın kadına daha yakından bakmasını istemiyordu. Belki de, hizmetçi hâlâ içeri sızmasının bir yoluydu. Alex fark edilmeyi göze alamazdı.

Alex Kevin'ın onu azarlamasını bekledi, her nedense başarısız olduğunu sezdiğinden mantıksız bir şekilde emindi. Normal sesi olan yarı bağırır bir tonla, İyi çuvalladın, *Zakkum*, diyecekti.

Kevin hiçbir şey söylemedi. Ekrana bakmak için telefonu geri çekti. Hat mı kopmuştu? Onu yanlışlıkla mı aramıştı?

Görüşme hâlâ devam ediyordu. Ekranın alt köşesinde saniyeler ilerliyordu.

Alex neredeyse *Kevin?* diyecekti.

Dört yıllık paranoya dilini tutmasını sağladı.

Telefonu iyice kulağına bastırıp dikkatle dinledi. Bir arabayı ya da hareketi andıran hiçbir ses yoktu. Rüzgâr yoktu. Hayvan ya da insan sesleri de yoktu.

Kollarının arkasındaki ve ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Arabasının yanından geçti, artık yürümeye devam etmek zorundaydı. Başını eğik tutarken çaktırmadan etrafına bakındı; otoparkın arka köşesindeki çöp bidonuna odaklandı. Adımları hızlandı. Düşmanının gücünün merkezine çok yakındı. Eğer bu görüşmenin izini sürüyorlarsa, buraya gelmeleri uzun sürmeyecekti. Koşmak istiyordu, ama kendi kendine hızlı ve kendinden emin bir şekilde yürümesini söyledi.

Hâlâ hattın diğer ucundan hiçbir ses gelmiyordu. Midesindeki soğuk ve ağır boşluk giderek büyüdü.

Kevin'ın birden onunla konuşmaya başlamayacağını biliyordu. Yine de, bir saniye daha bekledi. Yapmak zorunda olduğu şeyi anlayınca, görüşme sona erdi. Kevin'la tek bağlantısı koptu.

Telefonu kapattı. Ekranın altındaki sayılar görüşmenin sadece on yedi saniye sürdüğünü gösteriyordu. Ona daha uzun bir süre geçmiş gibi geldi.

Otoparktan görünmeyen çöplüğün etrafını dolaştı. Kimseyi göremiyordu ve kimsenin de onu göremediğini umdu.

Marketten aldıklarını yere bıraktı.

Cüzdanının astarında küçük bir maymuncuk takımı vardı. Daha önce onu gerçek amacı doğrultusunda hiç kullanmak zorunda kalmamıştı ama o anda ve daha sonra ufak reflü yüzükleri ve adaptörleriyle çalışırken işine yaradı. En ince mili çektikten sonra onu telefonundaki SIM kart bölmesini yerinden oynatmak için kullandı. Kartı ve bölmeyi çantasına attı.

Tişörtünün ucuyla telefonunu dikkatle sildi ve onu sadece kumaşın üzerinden tuttu. Tişörtünün uzunluğu telefonu çöpün kenarından içeri atmakta zorlanmasına neden oldu; çok yüksekti. Ulaşamayınca telefonu fırlatmak zorunda kaldı, ama tek atışta başardı.

Alex kese kâğıtlarını alıp arkasına döndü ve hızla arabasına yürüdü. Minibüs otoparktan çıkmak üzereydi. Hizmetçinin yaptığı bu küçük geziyi fark edip etmediğini bilmiyordu. Acele ederek arabasına dönerken elinden geldiğince uzun adımlar attı.

Telefonu gitmişti, ama ekranın köşesinde ilerleyen saniyeleri neredeyse hâlâ görebiliyordu. Artık iki olasılık vardı, ve bu olasılıklardan biri ona çok kısa bir süre tanıyordu.

BÖLÜM 27

"Alex, seni yanlışlıkla aramıştır," dedi Daniel.

"Danny haklı," diye ona katıldı Val. "Aşırı tepki gösteriyorsun. Hiçbir şey olmadı."

Alex kafasını salladı, dişleri birbirlerine vururken çenesinin sızladığını hissetti. "Harekete geçmeliyiz," dedi sadece.

"Çünkü şu anda kötü adamlar bilgi edinmek için Kevin'a işkence ediyor olabilirler," diye tekrarladı Val. İnsanların küçük çocuklara ve yaşlılara karşı kullandıkları sabırlı ve neşeli tonu takındı.

Alex soğuk ve sertçe karşılık verdi. "Peşine düşerlerse, hiç komik olmayacak, Val. Bundan emin olabilirsin."

"Dinle, Alex, planın başarısız oldu," diye ona hatırlattı Val. "Zaten moralin bozuktu. Kevin seni aradı ve hiçbir şey söylemedi. Olan bu. Sanırım bunun bir yanlışlıktan fazlası olduğunu düşünmek biraz abartı."

"Böyle çalışırlar," dedi yavaş ve eşit bir tonla. Barnaby ona gizli okuma materyalini getirmeden önce bile, bunun bir bölümüne tanık olmuştu. "Kurbanın içinde tek bir numara olan bir telefonu olur. O numarayı arar ve ne tür bir bilgi edineceklerine bakarlar. Yarattıkları sinyalin izini sürerler. Hattın diğer ucundaki kişiye ulaşırlar."

"Ama bulunacak bir şey yok, değil mi?" diye sordu Daniel cesaretlendirircesine. "Telefonu attın. Bizimle bağlantısı olmayan bir otopark dışında onları hiçbir yere ulaştıramaz."

"Telefon çıkmaz bir sokaktan farksız," diye ona katıldı. "Ama Kevin'ı ellerine geçirdilerse..."

Daniel'ın yüzünde şüphe belirdi. Val'ın yüzünde hâlâ küstah bir ifade vardı.

"Sence onu öldürmüş olabilirler mi?" diye sordu Daniel fısıltıdan ibaret bir sesle.

"En iyi ihtimalle," dedi açıkça. Bunu masum bir hale nasıl sokacağını ya da daha nazik nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Öldüyse, artık canını yakamazlar. Ve güvende oluruz. Ama yaşıyorsa..." Derin bir nefes alıp odaklandı. "Söylediğim gibi, harekete geçmeliyiz."

Val ikna olmamıştı. "Gerçekten Danny'yi satacağını mı düşünüyorsun?"

"Dinle, Val, kadınsı şeyleri anlayışın konusunda seni asla sorgulamam. O senin dünyan. Bu da benim. Herkesin pes ettiğini söylerken abartmıyorum. Kevin'ın ne kadar güçlü olduğu ya da kardeşini ne kadar sevmesinin önemi yok. Biraz zaman alabilir ama onlara nerede olduğumuzu *söyleyecek*. Ve kendi iyiliği için, umarım söylemesi uzun sürmez."

Ama uzun süreceğini biliyordu. Kevin'la ilişkisi hep çalkantılı olsa da, ona güvenmeyi, onu *tanımayı* öğrenmişti. Daniel ve Val'ı güvenli bir yere götürmesi için ona zaman tanıyacaktı. Hem kardeşini sevdiği için hem de gururu yüzünden. Deavers'a istediğini asla kolayca vermezdi. Kevin ağzından çıkan her kelime için onları uğraştıracaktı.

Kevin'ı konuşturma işinin onun olmamasına sevindi. Karşı karşıya kaldığı en zor vaka olacağından emindi. Sırlarını beraberinde mezarına götürebilecek biri varsa, o kişi Kevin Beach olabilirdi. Belki de onun kusursuz rekorunu kırardı.

Bir an için net bir şekilde gözlerinin önüne geldi – Kevin eski laboratuarındaki modern bir masaya gerilmişti ve başının ucunda Alex duruyordu. Bu vakaya nasıl yaklaşırdı? Her şey biraz daha farklı planlanmış olsaydı –eğer Pakistanlı kurbanı Wade Pace'in adını asla mırıldanmasaydı– gözlerinin önüne gelen senaryo gerçekleşebilirdi.

Görüntüyü bir kenara itip Daniel ve Val'a baktı. Alex gerginliğinin –yoğunluğu ve karamsar eminliğinin– nihayet, en azından, Daniel'a geçtiğini görebiliyordu.

"Kevin'ı ele geçirdilerse... Einstein'a ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Val, hâlâ şüpheliydi ama lapis mavisi gözleri hiç olmadığı kadar hassastı.

Alex suratını buruşturdu. Her şey bir yana, bir hayvanı neden bu kadar çok önemsemeye başlamıştı? Ne aptalca bir şeydi.

"Şimdi bunu düşünecek vaktimiz yok," dedi. "Gidebileceğin bir yer var mı, Val? Kevin'ın bilmediği bir yer?"

"Milyonlarca yerim var." Val'ın yüzü sertleşmişti. Kusursuz hatları birden güzel bir bebeğe aitmiş gibi soğuk ve boş görünmeye başlamıştı. "Ya sizin?"

"Bizim seçeneklerimiz daha sınırlı, ama bir şeyler düşünürüm. Saklamak istediğin şeyleri yanına al – buraya geri dönmen güvenli olmaz. Peruk bende kalabilir mi?"

Val kafasını salladı.

"Teşekkürler. Kullandığımız araba dışında araban var mı?" Kevin, Einstein'la birlikte gece yarısını geçe yola çıktığında McKinleylerin cipini almıştı.

"Burada birkaç araba var. O benim değildi. Kevin buraya geldiğinde onu kullanıyordu."

Val yavaş ve zarifçe döndükten sonra merdivenlerden çıktı. Alex eşyalarını toplamaya mı yoksa biraz kestirmeye mi gittiğini anlayamadı. Val ona inanmıyordu.

Alex'in zihninde yüzlerce şey dolaşıyordu. Bir an önce yeni bir araba alıp Kevin'ın bildiği arabayı bırakmaları gerekiyordu. Düşünmesi gereken birçok detay vardı ve bunu hızla yapmalıydı.

Alex dönüp misafir odasına koştu. Onun da eşyalarını toplaması gerekiyordu.

Ve düşünmesi. Bunun için hiç plan yapmamıştı. Yapması gerekirdi.

Daniel koridorda onu takip etti. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi kapıdan içeri girerken.

"Her şeyi spor çantalarına atabilir misin? Benim... birkaç dakika düşünmeye ihtiyacım var. Bugün hata yapamayız. Konsantre olmama izin ver, olur mu?"

"Elbette."

Alex yatağa uzanıp kollarıyla yüzünü kapattı. Daniel olabildiğince az gürültü çıkararak bir köşede çalışmaya başladı; ses dikkat dağıtıcı değildi. Adamların yapabileceği ve Kevin'ın bilmediği bütün hamleleri düşünmeye çalıştı.

Aklına pek fazla seçenek gelmedi. Lola'yı almak için bile geri dönemezdi – köpeğin kalacağı konaklama yerini Kevin seçmişti.

Sakinleşmek için bir nefes daha aldı ve bu düşünceyi bir kenara itti. Üzüntüye ayıracak vakit yoktu.

Bir süreliğine küçük motellerde kalmak zorundalardı. Sadece nakit harcayarak. Neyse ki, Kevin'ın uyuşturucu parasından yeterince vardı. Dikkat çekmeden yaşayabileceklerdi.

Elbette, Carston bunu bekliyor olacaktı. Onun ve Daniel'ın yüzleri bin beş kilometrelik bir alan boyunca bütün olası duraklama noktalarındaki polis panolarına elektronik postayla gönderilecekti. Daniel'ın hikâyesini çoktan haberlerde yayınladıkları için belki bu kez onu rehinesi olarak sunacaklardı. Alex ve Daniel'ın birbirlerinden çok farklı cüsseleri düşünüldüğünde, aksini iddia etmeleri zor olurdu.

Daha önce de yaptıkları gibi buldukları arabada kalabilirlerdi. Didik didik onları arayacaklardı. Carston'ın adamları Kevin'ın aracının yerini belirledikten sonra, satılan bütün ikinci el arabaları, bütün araba ilanlarının ve yüz elli kilometrelik bir alanda çalınan bütün araçların izini süreceklerdi. Senaryoya uyan her tarif listeye girecekti ve eğer bir polis aracı bulduğunu rapor ederse, Carston'ın adamları hiç vakit kaybetmeyeceklerdi.

Belki de Chicago'ya dönme vakti gelmişti. Belki Joey Giancardi onu hemen öldürmezdi. Belki iki yüz yenileme ameliyatını sözleşmeli kölelikle takas etmeye razı olurdu. Ya da belki çaresiz olduğunu anlar ve Alex'i onu isteyen insanlara satmanın çok para getireceğini anlardı.

Alex'in, Kevin'ın bilmediği kimlikleri vardı, ama Daniel'ın yoktu. Kevin'ın mobil Yarasa Mağarası'ndan aldığı dokümanlar güvenli olmazdı.

Daniel yeterince hızlı hareket etmedikçe.

Kollarını yüzünden çekip doğruldu.

"Saklambaç oynamanın temel prensiplerini çözdüğüne inanıyor musun?"

Daniel elindeki iki şeffaf poşet dolusu cephaneyle ona doğru döndü. "Temel prensiplerin *en* temelini çözmüş olabilirim."

Alex kafasını salladı. "Ama zekisin. Çok iyi İspanyolca konuşabiliyorsun, değil mi?"

"İdare ediyorum. Meksika'ya mı gitmek istiyorsun?"

"Keşke gidebilsem. Birçok kez orada olduğun için Meksika muhtemelen senin yüzün için tamamen güvenli olmaz, ama Güney Amerika'da saklanabileceğin birçok iyi yer var. Ayrıca, ucuz, o nedenle bir süre paran tükenmez. İnsanların arasına karışamazsın, ama birçok yabancı çalışan var..."

Daniel bir an tereddüt ettikten sonra cephaneleri spor çantalardan birine dikkatle yerleştirip yanına gitti.

"Alex, burada birçok ikinci tekil şahıs zamiri kullanıyorsun. Şimdi... ayrılmamız gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"Ülke dışında daha güvende olursun, Daniel. Uruguay'da küçük sakin bir yerde kalırsan, seni asla bulamazlar – "

"O halde neden birlikte gitmiyoruz? Kevin konuşursa, bir çift arayacakları için mi?"

Kamburunu çıkardı; yarı omuzlarını silker gibi yarı savunmacı bir hareketti. "Çünkü bir pasaportum yok."

"Daniel Beach'in bir uçağa binmeye çalışmasını beklemediklerini mi sanıyorsun?"

"Daniel Beach olmayacaksın. Kevin'ın kimliklerinden birkaçı bende. Ona sahte kimlikler hakkında sorular sormaları uzun sürmeyecek, tabii sorarlarsa. Bu gece Şili'ye giden bir uçağa binmek için yeterince vaktin var."

İfadesi aniden sertleşti, neredeyse kızgın bir hal aldı. Kevin'a benzemesinin onu bu kadar üzmesine şaşırdı.

"Sadece kendimi kurtaracağım, öyle mi? Seni geride bırakacağım?"

Alex yine omzunu silker gibi yaptı. "Söylediğin gibi, bir çift arıyor olacaklar. Ben ağdaki deliklerin arasından kayarım."

"*Seni* arıyor olacaklar, Alex. Bunu asla–"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye sözünü kesti Alex. "Biraz daha düşünmeme izin ver. Bir şeyler bulacağım."

Daniel uzunca bir süre gözlerini gözlerinden ayırmadı. Yavaşça ifadesi yumuşadı ve tekrar kendisine benzedi. En sonunda, omuzları düştü ve gözlerini kapattı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Alex. "Bu işe yaramadığı için üzgünüm. Kevin ellerine geçtiği için..."

"Kapıdan içeri girmesini umut etmeye devam edeceğim," diye itiraf etti Daniel, gözlerini açıp ona baktı. "Ama içimdeki bir ses – bunun olmayacağını söylüyor."

"Biliyorum. Keşke yanılıyor olsam."

Daniel gözlerini ona çevirdi. "Onun yerinde ben olsaydım, bir şey yapardı. Bir yolunu bulurdu. Ama *benim* yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben Kevin değilim."

"Kevin'ın da elleri bağlı olurdu. Seni nerede tuttuklarını bilemezdi. Bilseydi, yine de yeterince silahlanamazdı. Yapabileceği hiçbir şey olmazdı."

Daniel kafasını sallayıp yatağa gömüldü. "Yine de, hiçbiri onu durdurmazdı."

Alex içini çekti. Daniel muhtemelen haklıydı. Kevin'ın gizli bir muhbiri, farklı bir kamera açısı olur ya da Deavers'ın sistemine sızmanın bir yolunu bulmuş olurdu. Pes edip kaçmazdı. Ama Alex de Kevin değildi. Hiçbir şeyden haberi yokken Carston'ı bile zehirleyememişti. Ve artık habersiz olmadığından emindi.

"Düşünmeme izin ver," diye tekrarladı Alex. "Bir yolunu bulacağım."

Daniel kafasını salladı. "Ama birlikte olacağız, Alex. Birlikte gideceğiz. Birlikte kalacağız."

"Bu ikimizi de tehlikeye atsa bile mi?"

"Evet."

Alex kendisini yatağa attı ve yine kollarıyla yüzünü gizledi.

Onlar için kusursuz bir kaçış var olsaydı, Alex bunu daha önce denerdi. Burada olmasının tek sebebi kaçma seçeneğinin başarısız olmasıydı. Şimdi de saldırı seçeneği başarısız olmuştu. Bu onun pek iyimser olmasını sağlamıyordu.

Yitirene kadar kaybedecek ne kadar çok şeyiniz olduğunu anlamamanız tuhaftı. Evet, Daniel'ı çok sevdiğini biliyordu; bu dezavantajı kabullenmişti. Ama Kevin'ı özleyeceği kimin aklına gelirdi ki? Nasıl arkadaşı olmuştu? Arkadaşı bile değildi, çünkü arkadaşlarınızı seçerdiniz. Daha çok aileden biri – aile toplantılarında kaçınmaya çalıştığınız erkek kardeş gi-

biydi. Daha önce hiç böyle bir şeyi olmamıştı, ama hiç istemediğiniz, yine de güven duyduğunuz bir şeyi kaybetmenin acısı böyle bir his olmalıydı. Kevin'ın küstahça kendinden emin olması ona kendisini yıllardır hiç olmadığı kadar güvende hissettirmişti. Onun takımı kazanan takımdı. Sağlamlığı emniyet ağıydı.

Ya da eskiden öyleydi.

Ve köpek. Köpeği düşünemiyordu bile, yoksa iş göremez hale gelecekti. Beyni hiçbir çözüm üretmiyordu.

Bir kez daha, Kevin'ın masasındaki görüntüsü göz kapaklarının ardında belirdi. Keşke çoktan ölmüş olduğunu bilseydi, bu da bir şey sayılırdı. Keşke şu an acı çekmediğine inanabilseydi. Herhalde bir çıkış yolu bulacak kadar akıllı olmalıydı. Yoksa, kendisinden çok emin olduğu için başarısızlık ihtimalini hiç göz önünde bulundurmamış mıydı?

Şu ana kadarki hamlelerinden, Deavers'ın üstünlük edinme ihtimali varsa hiçbir fırsatı boşa harcamayacağını bilecek kadar iyi tanıdığını düşünüyordu.

Durumu tersine çevirmeyi çok isterdi. Yakalanan kendisi olsaydı, Deavers ve Carston'ı diğerleri hakkında tamamen bilgisiz bırakıp hızlı ve acısız bir son seçerdi. Kevin nerede hata yapmış, nasıl başarısız olmuş olursa olsun, Daniel'ı hayatta tutmak konusunda en becerikli hâlâ oydu. Ve aynı şekilde, Val'ı da. Val kısa vadede kolayca kaçabilirdi ama Carston ya da Deavers tanık bırakmaya razı tipler değillerdi.

Kevin Alex'in yerinde olup bir plan düşünmeye çalışsaydı, ne yapardı?

Alex bilmiyordu. Kevin'ın, hakkında hiçbir şey bilmediği, taklit bile edemeyeceği kaynakları vardı. Ama her şeye rağmen, kaçmak onun da tek seçeneği olurdu. Daha sonra tekrar denemek için geri dönebilirdi, ama bugün potansiyel başkan yardımcısının ölüm ekibinin peşine düşecek değildi. Şimdi ortadan kaybolup güç toplama zamanıydı.

Ya da, onun durumundaki biri için, ortadan kaybolup o şekilde kalmaya çalışmaktı.

Kevin'ın masadaki çirkin görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Profesyonel bir sorgulayıcı olmanın en kötü yanı şu anda ona yaptıkları her şeyi en ince detayına kadar biliyor olmaktı. Geçen dakikaları dikkate almaması, sorgulamanın nasıl ilerlediğini hayal etmemesi mümkün değildi.

Daniel sessizdi. Eşyaları toplaması fazla uzun sürmemişti; her şeyi etrafa yayıp rahatlarına bakmamışlardı. En başından beri, başka bir felaket yüzünden ya da Val'ın sabrını taşırdıkları için, her an gitmek zorunda kalabileceklerini biliyorlardı.

Alex onun neler hissettiğini tahmin edebiliyordu. İşlerin ters gittiğine, Kevin'ın öldüğüne ya da ölümün şu an Kevin için bir kurtuluş olabileceğine inanmak istemiyor olmalıydı. Kevin'ın gecenin bir yarısı onu kurtarmak için çatıdan nasıl geldiğini hatırlayacak ve aynı şeyi yapamadığı için kendisini suçlu hissedecekti. Suçluluktan da öte – çaresiz, zayıf, öfkeli, kabahatli, korkak... Alex'in hissetmeye başladığı her şey.

Ama Kevin için *yapabileceği* hiçbir şey yoktu. Eğer o ve Kevin yer değiştirselerdi, Kevin'ın da onun için yapabileceği bir şey olmazdı. Onu nerede tuttuklarını bile bilemezdi. Kötü adamlar Alex ya da Kevin'ın bildiği bir yeri seçmezlerdi. Binlerce seçenekleri vardı. Ve eğer gizlendikleri yeri öğrenmenin bir yolu varsa, oranın güvenliği konusunda kesinlikle özensiz davranmazlardı. Kevin da onun kadar çaresiz olurdu.

İmkânsızı düşünerek vakit kaybedemezdi. Odaklanması gerekiyordu.

Kevin'ın hâlâ hayatta olduğunu düşünerek hareket etmeliydi ve kötü adamlar da çok geçmeden hem o hem de Daniel'ın yakınlarda bir yerlerde hayatta olduklarını bileceklerdi. Val'ın adını ve adresini bileceklerdi. Şu anda erişimleri olan iki arabanın markasını, modelini ve plakasını öğrene-

ceklerdi. Kendileriyle bu gerçeklerin arasına mümkün olduğunca mesafe koymanın zamanı gelmişti.

Alex yavaşça doğruldu. "Eşyaları arabaya yükleyip yola çıksak iyi olacak."

Daniel kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde çantaları istiflediği duvara yaslanmıştı. Gözlerinin kenarları kıpkırmızıydı. Kafasını salladı.

İkisi de çantaları yüklenerek ana salona girdiklerinde Val ortalıkta yoktu. Köpek yokken ortam daha soğuk ve boş görünüyordu. Alex hızla kapıya doğru yürüdü.

Asansörde ya da arabaya doğru yürürken hiç konuşmadılar. Alex çantalarını bagajın yanına bırakıp cebindeki anahtarları çıkardı.

Kısa sessizliği belli belirsiz bir kazıma sesi bozdu. Yakından bir yeden ya da arabanın altından geliyor gibiydi.

Ben bir aptalım, diye içinden geçiren Alex silahların olduğunu umduğu ama büyük ihtimalle tıbbi malzemelerin olduğu çantanın yanında yere çömeldi. Durumlarının ne kadar hassas olduğunu biliyordu, yine de silahsız bir şekilde otoparka girmişti.

Kevin'ın daha uzun süre dayanacağını sanmıştı. Aptallık etmişti.

Daniel'ın elinde daha ağır çantalar vardı. Önündeki çantaya elini koyar koymaz onda ilkyardım malzemeleri olduğunu anladı – artık işine yaramayacak ilkyardım malzemeleri. En azından yüzükleri ve kemeri üzerindeydi. O nedenle, yakın olmak zorundaydı. İlk başta karşı koymayacaktı. Tabii onu hemen vurmazlarsa.

Bu hesaplamaları yaparken bir saniye bile geçmedi. İlk sesi hemen başka bir ses izledi, kesinlikle arabanın altından gelen kısık bir iniltiydi. Ses onu farklı bir koku dolu ana götürdü, Teksas'taki karanlık verandaya. Bu bir insan sesi değildi.

Alex iyice çömeldi ve başını garajın asfalt zeminine değecek kadar yere eğdi. Binek arabanın altındaki koyu gölge kendisini ona yaklaştırdı.

"*Einstein?*" Nefesini tuttu.

"Einstein?" diye arkasından tekrarladı Daniel.

Alex arabanın Einstein'ın yakın olduğu tarafına geçti. "Einstein, iyi misin? Gel buraya, oğlum."

Köpek arabadan uzaklaşana kadar ona doğru süründü. Ellerini sırtında ve bacaklarında gezdirdi.

"Yaralandın mı?" dedi Alex tatlılıkla. "Sorun değil. Ben yaresine bakarım."

Tüylerinin birkaç yeri keçe gibi ve ıslaktı, ama ellerini çektiğinde, kırmızı olmadıklarını gördü – sadece kirliydi. Pençeleri biraz çizilmişti ve susamış ya da bitkin gibi soluyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Daniel hemen yanından.

"Sanırım. Ama zor bir gece geçirmiş gibi görünüyor."

"Buraya gel, oğlum," dedi Daniel ona uzanarak. Einstein ayağa kalktı, sonra Daniel onu kucağına aldı. Einstein onun yüzünü tekrar tekrar yaladı.

"Onu yukarı çıkar. Bunları arabaya yükleyip geleceğim."

"Pekâlâ." Daniel tereddüt ettikten sonra kesik bir nefes aldı. "Hepsi doğru."

"Evet." Kafasını kaldırmadan bagajın kapısını açtı.

Arkasını dönüp uzaklaştığını duydu. Einstein'ın kesik kesik soluma sesi de uzaklaştı.

Yola çıkmadan önce her şeyi düzenlemesi uzun sürmedi. Garaj her zamanki gibi sessiz ve insansızdı. Belki de, burası otoparkın Val'a özel katıydı. Hatta bütün bu arabalar onun olabilirdi. Eğer öyleyse, Alex buna hiç şaşırmazdı.

Alex'in köpeğin iyi olduğuna sevinmesi gerekmez miydi? Bir yandan yanıldığını, aşırı tepki gösterdiğini, bunun bir hata olduğunu umuyordu.

Oturma odasına geri döndüğünde, Val köpekle birlikte yerde oturuyordu. Einstein kucağına kıvrılıp başını omzuna koymuştu ve Daniel yanlarında diz çökmüştü.

Val ona baktı, yüzünde hâlâ bir oyuncak bebeğin donuk ifadesi vardı. "Artık rahatlıkla *Sana* söylemiştim diyebilirsin."

"Buradan çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Alex.

"Daha önce de ortadan kaybolmam gerekti. Uzun zaman önceydi, ama bu unutulabilir bir şey değil."

Alex kafasını salladı. "Üzgünüm, Val."

"Ben de," diye karşılık verdi Val. "Köpeği almayı mı düşünüyorsunuz?"

Alex şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

"Ah." Val yüzünü Einstein'ın tüylerine gömdü. "Bana bir dakika ver." Sesi boğuk çıktı.

"Elbette," dedi Alex. Birkaç saatleri vardı. Burası Kevin'ın en son söyleyeceği yerdi. Onları uyarmak için köpeği geri yollamıştı. Onlar için mücadele veriyordu.

Ayrıca, hâlâ bir mümkün görünmeyen bilgi edinme yolu vardı ve yüksek hızlı internet bağlantısına erişimi varken Alex onu kontrol etse iyi olacaktı. Mutfak adasındaki bilgisayara gitti.

Carston şimdiye kadar ağzı sıkı olmuştu, ama belki en sonunda bir şeyi ele vermiş olabilirdi. En azından Alex, Kevin'ın ele geçirildiği anı yaklaşık olarak saptayabilirdi. Bunu belirten bir telefon görüşmesi olduğuna emindi. Belki bir yolculuk. Carston bu konuda bir uzmandı, Deavers değildi.

Takip cihazını kontrol etmesi kolay olmadı. Carston'ın her iş gününde olduğu gibi aracı ofisindeydi. Ama başka bir arabaya binmiş olabilirdi. Ses kaydını kontrol etti – Carston ofisindeydi. Görüşmelerini dinlemek için geriye aldı.

Burada ilgi çeken bir şey vardı. Carston bir süredir ofisin-

deydi – genellikle altıda gelirdi, ama saat üç buçuk gibi başlayan bir hareketlilik vardı. Bu sabah dışarı çıkmadan önce kaydı geriye alıp kontrol etmediği için kendisine kızdı.

İlk görüşmesi kısaydı. Sadece "Buradayım" ve "Durum ne?" sözcüklerinden ibaretti. Bundan bir anlam çıkarması zor olmadı. Biri Carston'ı bu haberle uyandırmıştı ve böylece ofisine gelmişti. Sıfır trafik varken, yolculuk on dakika sürmüş olmalıydı. Bir şeyler giyip dişlerini fırçalaması gibi detayları da eklediğinde, haber iki buçuk ila üç on beş arası gelmiş olmalıydı.

Bilgisayarındaki saate bakıp Kevin'ın ne kadar süredir ellerinde olduğunu hesapladı. En başta onu hizaya getirmiş, sonra, eğer onu bayılttılarsa, kendine gelmesini beklemiş olmalılardı. Ancak o zaman ne yapacaklarına karar verip bir uzman getirtirlerdi...

Carston'ın ikinci görüşmesi bununla mı ilgiliydi? Saat üç kırk beşte, Carston bir numarayı aradı.

"Plan ne?... Bundan hoşlanmadım... Pekâlâ, pekâlâ, en iyi seçenek buysa... Ne?... Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun... Söylediğin gibi, bu *senin* sorunun... Beni bilgilendirmeni istiyorum."

Çok fazla konuşmazdı ve kelimelerin muhtemelen bin anlamı olabilirdi, ama Alex kendi anlamını çıkarmasına engel olamadı.

Hayır, Kevin ölmemişti.

Uzun bir sessizlik oldu. Yazı yazma, yürüme, nefes alma sesleri; hepsi bu kadar. Telefon görüşmesi yapmadı. Odadan bir kez bile çıkmış gibi gelmiyordu. Alex, Carston'ın gerginliğini neredeyse duyabiliyordu ve bu onu olduğundan daha çok telaşlandırıyordu. Son durum hakkında neden bilgilendirilmemişti? Onları elektronik posta aracılığıyla mı alıyordu?

Belki de, şanslılardı. Belki uzmanın uzak bir yerden getirtilmesi gerekiyordu. Belki Kevin'ı sadece ellerinde tutuyor ve bekliyorlardı. Bu da oyunun bir yüzüydü ve daha önce o da bu kartı oynamıştı – kurbanı bekletmek, olacakları gözünün önüne getirmesine ve paniğe kapılmasına izin vermek. Mücadele başlamadan zihninde kaybetmesine izin vermek.

Bu durumda, pek olası değildi. Daniel'ın hayatta olduğunu biliyorlardı. Şehirde birinden yardım aldığından şüpheleniyorlardı. Kevin'ın suç ortaklarına kaçma fırsatı vermek istemeyeceklerdi.

Carston ve Deavers için saat işliyordu. Aramayı onlar yapmıştı. Açtığını duyduktan sonra kapatmışlardı. Bunun yanlışlıkla yapılan bir arama olup olmadığını anlamak için geri aramamıştı. Telefondan kurtulmuştu. Ortağının çoktan kaçtığını tahmin etmeleri gerekirdi.

Onun kaçması *gerektiği* gibi.

Alex yoğun dalgınlığından kurtuldu ve Daniel'ın yanındaki bar taburesine oturmuş yüzünde değişip duran ifadeleri izlediğini ilk kez fark etti. Val lavabonun yanında tezgâha doğru eğilmişti ve yanında duran Einstein da izliyordu.

"Sadece bir süre daha," dedi onlara ve Carston'ın ofisindeki uzun sessizliği ileri aldı. Hiçbir şeyi ıskalamak istemiyordu, ama boşlukları gerçek zamanda dinlemeyi göze alamazdı.

Sesini duyunca ileri almayı bıraktı ve sonra dikkatle geri aldı. Yine bir yeri aramıştı. Ses tonu az öncekinin yüz seksen derece tersiydi. Öylesine büyük bir değişiklikti ki, onu şaşırttı. Programı bozup bir şekilde eski kayıtlardan birini çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Yine nazik büyükbaba sesiyle konuşuyordu.

"Seni uyandırmadım, değil mi? İyi uyudun mu? Evet, üzgünüm, küçük bir acil durum var. Ofise gelmem gerekti...

Hayır, planları iptal etme. Livvy'yi hayvanat bahçesine götür. Yarın daha sıcak olacak... Bu tür şeylerde seçim hakkımın olmadığını biliyorsun, Erin. Bugün orada olamayacağım için üzgünüm, ama yapabileceğim bir şey yok... Livvy bensiz de çok iyi vakit geçirecek. Akşam yemeğinde bana gününün nasıl geçtiğini anlatabilir. Bir sürü fotoğraf çekin... Söz veremem, ama akşam yemeğine kadar müsait olmayı umuyorum... Bu hiç adil değil... Evet, sana bunun sakin bir hafta olacağını söylediğimi hatırlıyorum, ama bu işin nasıl olduğunu biliyorsun, tatlım. Garanti diye bir şey yok."

Derin bir iç çekti.

"Seni seviyorum. Livvy'ye benim için bir öpücük ver. İşim bittiğinde sana haber veririm."

Telefonu kapattığında tüyleri ürperdi. Carston *akşam yemeğine kadar* işin biteceğini mi düşünüyordu? Yoksa sadece kızını yatıştırmaya mı çalışıyordu?

Daha fazla sessizlik, daha fazla yazı. Güncellemeleri elektronik ortamda alıyor olmalıydı. Alex, Kevin'ın sorgulamanın tam ortasında olduğundan emindi. Deavers sorununu kendisi hallediyor olmalıydı.

Kulaklıklarla dinlerken Alex alnını kollarına yasladı. Carston yine bir şeyler yazıyordu.

Talimatlar ve sorular yönlendirirken ifadesiz bir yüzle masasında oturduğunu hayal etti. Stresten kızarmış olabilir miydi? Solgun, kel kafasından ter damlıyor olabilir miydi? Hayır, sakin ve dikkatli olacağından emindi, kâğıt stoku istediğini belirten bir yazı yazarken olduğundan daha gergin olacağını sanmıyordu.

Deavers bilmese bile, o sorması gereken doğru şeyleri bilirdi. Bütün operasyonu ergonomik masasından yönetebilirdi. Kevin'ın ölene kadar işkence gördüğünden emin olacak ve sonra hiç düşünmeden akşam yemeği rezervasyonuna koşacaktı.

İçinde aniden yükselen öfke onu neredeyse boğacaktı.

Şu anda olan şeyin ulusal güvenlik ya da hayat kurtarmakla hiçbir ilgisi yoktu. Carston aslında sorgulama masasında olması gereken bir adam için şahsi bir kan davası yönetiyordu. Carston uzun zaman önce sınırı aşıp şüpheli gizli operasyonlardan tamamen suç teşkil eden eylemlere geçmişti ve bu durum onu hiç etkilemiş gibi görünmüyordu. Belki de, hep böyleydi. Belki de, onun için yaptığı her şey, halkın güvenliği adına yaptığı her insanlık dışı hareket, bir yalandı.

Gerçekten de bu kadar dokunulmaz olduğunu mu sanıyordu? Bu gizli seçimlerin sosyal hayatını hiç etkilemeyeceğini mi sanıyordu? Muaf olduğunu mu düşünüyordu? Kendisinin de sorumlulukları olduğunun farkında değil mi?

Zehirlenmekten daha kötü şeyler vardı.

Alex'in nefesi kesildi. Beklenmedik bir şekilde, yeni bir yol, daha önce hiç düşünmediği bir şey, aklında belirdi. Bunun zor olduğunu biliyordu. Yanlış gidebilecek binlerce şey, berbat etmenin birçok yolu vardı. Her şeyi detaylı bir şekilde planlamak için bir senesi bile olsa neredeyse imkânsızdı.

Daniel'ın elini sırtına koyduğunu hissetti. Kulaklara rağmen, endişeli bir sesle "Alex?" dediğini duydu.

Yavaşça kafasını kaldırdı. Değerlendirircesine Daniel'a baktı. Sonra aynı şekilde Val'a de baktı.

"Bana on dakika daha ver," dedikten sonra başını tekrar kollarına koyup bir kez daha konsantre oldu.

BÖLÜM 28

Alex kısık bir sesle planını anlattı ve gerekli olduğundan emin olduğu detayları vurguladı. Ondan üzerinde iyice düşündüğü bir şeymiş gibi, bu konuda kendisine güveniyormuş gibi bahsetti. Dikkatle onu dinleyen ve ara ara kafasını sallayan Daniel hikâyesine inanıyor gibi görünüyordu, ama Alex Val'ı okuyamıyordu. Gözleri Alex'e odaklanmıştı ama sanki Alex'in kafasının arkasına bakıyor gibiydi. Çok dalgın görünüyordu.

Alex, umduğu kadar güvenli olmayan sonucu ayrıntılı bir şekilde anlattı, ama sonucu ön hazırlık kadar iyi satamadığını görebiliyordu. Karşısındaki insanların yüzü yerine Einstein'ın bacağına yasladığı yüzüne bakıyor ve rahatsızlığı arttıkça onu daha sık okşuyordu. Pozitif bir şekilde sonlandırmaya çalışırken, olması gerektiğinden biraz daha uzun konuştu. Val sözünü kestiğinde hâlâ cümlesinin yarısındaydı.

"Hayır," dedi Val.

"Hayır mı?" diye tekrarladı Alex. Kelime ağzından bir soru gibi çıkmıştı olsa da sonucu çoktan kabullenmişti.

"Hayır. Bunu yapmayacağım. Öldürülürsün. Kevin için geri dönmeyi istemen güzel bir şey, ama gerçekçi ol, Alex. Bu işe yaramaz."

"Yarayabilir. Bunu beklemeyecekler. Buna hazır olmayacaklar."

"Hazır olup olmamalarının önemi yok. Telafi etmek için fazlası olacak. Şansının senden yana olduğunu ve birini indirdiğini düşünelim. Bir sonraki adam icabına bakacak."

"Orada kaç kişi olduğunu bilmiyoruz."

"Kesinlikle," dedi Val tekdüze bir sesle.

"Val, sana dikkat etmezler. Sen sadece isimsiz bir destek olacaksın. Bu insanlar her gün yüzlerce suikastçı görüyor. Onlar için görünmez olacaksın."

"Hayatım boyunca hiç görünmez olmadım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Val ona son derece pürüzsüz bir yüzle baktı. "Hayır."

Alex derin bir nefes aldı. Val'ı bu işe karıştırmanın hiç adil olmadığını biliyordu. Kendi kendine idare etmek zorundaydı.

"Pekâlâ," dedi, sesinin daha güçlü çıkmasını dilerdi. "O halde, bunu tek başıma yapacağım."

"Alex, yapamazsın," diye diretti Daniel.

Alex ona hafifçe gülümsedi. "Yapabilirim. Ne kadar iyi yapacağımı bilmiyorum, ama denemek zorundayım, değil mi?"

Daniel iki arada kalmış gibi ona baktı. Alex onun itiraz etmek istediğini görebiliyordu. Hayır demek istiyordu, denemek zorunda değildi, ama bu arkasını dönüp uzaklaşmak, Kevin'ı acı içinde ölüme terk etmek olurdu. Çok zor bir durumdaydı. Artık biraz olsun umut olduğuna göre, buna nasıl sırtını dönebilirdi?

"Birlikte ilk kısmı halledebiliriz," dedi Alex ona. "İkimizden daha fazlasına gerek yok."

"Ama Carston'dan ayrıldığın anda, seni aldatacak."

Alex omuzlarını silkti. "Onu tehdit etmek zorundayım. Bana ihanet etmenin rehinenin öleceği anlamına geldiğine inanırsa, belki dürüst oynar."

"Nasıl oynayacağını bilmiyorsun. Hazırlıklı olmayacaksın."

"Val hayatını tehlikeye atmak istemiyor. Ona karşı çıkabilir misin?"

Val yarı kapalı gözleriyle Daniel'ın tereddüt etmesini izledi.

"Hayır," dedi. "Ama onun rolünü oynayabilirim. Yer değiştiririz. Val, benim rolümü oynayabilirsin, değil mi?"

Alex gözlerini sımsıkı kapattıktan sonra yavaşça açtı. "Daniel, bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Kevin'ın ikiz kardeşi olmasaydın bile, bu insanlar senin yüzünü haberlere koydular."

"Val yüzümü değiştirebilir, değil mi, Val? Beni yeterince farklı gösterebilir misin?"

Val'ın ifadesi birden değişti ve birden daha ilgili göründü. Dikkatle Daniel'ın yüzüne baktı.

"Aslına bakarsan... sanırım bunu yapabilirim." Alex'e döndü. "Nasıl olsa, kimse onu orada arıyor olmayacak. İnan bana, daha fazla insan bana bakar – isimsiz bir asistan olsam bile. Sanırım görünüşünü dönüp iki kez bakmayacakları kadar farklı yapabilirim."

"Yeteneğinden şüphe duymuyorum, Val... ama onlar *ikiz*."

"Denememe izin verir misin?" diye sordu Val, sesinde Alex'in hiç aşina olmadığı yalvarırca bir ton belirmişti. "Kevin'a yardım etmek istiyorum." Sahibinin adını duyunca, Einstein kafasını kaldırıp baktı. "Sadece bunu yapmak için canımı feda etmeyeceğim. O yüzden bir şeyler yapmama izin ver."

Einstein başını tekrar Alex'in bacağına koydu.

"Sanırım denemene izin verebilirim. Ama bu bir vakit kaybı ve fazla vaktimiz yok."

"Çok uzun sürmez."

"Peki Daniel'ın plandaki rolünü üstlenmeye razı mısın?"

"Elbette, bu çok kolay. Kimse bana nişan almayacak."

Alex suratını buruşturdu.

Ne düşünüyordu? İnsanların Alex'e nişan alacakları kesindi ve o bunu çoktan kabullenmişti. Ama eğer Val Daniel'ı yeterince gizleyebilirse, ki Alex bunu hayal bile edemiyordu, o zaman Daniel'a da nişan alabilirlerdi. Kevin'ın peşine düşmeleri için bütün geçerli sebepleri kendisine hatırlattı. Çok fazla önemli bilgiye sahipti. Eğer kötü adamlara Alex ve Daniel, bindikleri arabalar, saklanmak için gidebileceği yerler ve Alex'in çalışma şekli hakkında bildiklerini anlatırsa, Teşkilatın yerlerini belirlemesi hiç zor olmazdı. Aynı şekilde, Val'ın da. Büyük ihtimalle, hepsi ölürdü.

Korkaklar gibi kaçarken ölmek.

Ama sebepler önemsizdi. Kevin'ı ona olanlardan kurtarmanın bir yolu varsa, bunu yapmak zorundaydı. Artık aralarında, oluştuğunu bile fark etmediği bir bağ vardı. Kevin onun arkadaşıydı. Onun ikinci sorumluluğuydu. Burada oturmuş düşünürken bile, Kevin'ın canını yakıyorlardı. Buna son vermek zorundaydı.

"İşe başla, Val. Şansım varsa, bu ilk bölüm iki saatimi alacak. İşim bittiğinde, yeniden gözden geçiririz."

* * *

Neredeyse on sene Washington'da yaşamış olmasına rağmen, Alex Ulusal Hayvanat Bahçesini hiç ziyaret etmemişti. Bunun hep çocuklar için olduğunu düşünmüştü, ama yanında çocuğu olmadan gelen birçok yetişkin vardı.

Yine de, çok sayıda çocuk vardı – sanki binlercesi tiz seslerle bağırıp ebeveynlerinin ayaklarının dibinde koşturuyorlardı. Hepsi beş yaşın altında gibi görünüyordu, o nedenle

okulların henüz kapanmadığını, ama tatile az kaldığını düşündü.

Carston'la ilk karşılaştığından beri ne kadar zaman geçtiğini düşünmeye çalıştı, ama günleri mantıklı gelen bir şekilde hesaplayamıyordu. Daniel'ın o zaman okulunun bitmesine üç hafta vardı. Bundan daha uzun süre geçmişti... değil mi? Belki de, Daniel'ın okulu diğerlerinden daha erken tatile giriyordu.

Alex'in ilk durağı Misafir Hizmetleri sırasıydı. Fazla uzun değildi. Ziyaretçilerin çoğu daha erken, sabah serinliğinde gelmişlerdi. Öğle tatili yaklaşıyordu ve güneş neredeyse dik bir açıyla vuruyordu. Parkın içindeki pahalı yiyeceklerden kaçınmak için insanların bazıları o zaman ayrılacaklardı. Öğle uykusu için evlerine döneceklerdi.

Erin ve Olivia hakkında yeterince bilgi sahibiydi ve hepsini Erin'in Facebook sayfasından edinmişti. Aylar önce Olivia'nın şimdi boynunda asılı olan resmini bulduğu yerdi.

Alex Olivia'nın üç buçuk yaşında olduğunu biliyordu. Hâlâ bir bebek arabasına sığacak kadar ufaktı. Alex Erin'in neredeyse her açıdan neye benzediğini biliyordu ve giydiği giysiler hakkında iyi bir fikre sahipti. Erin'in geç kalktığını ve hayvanat bahçesine ilk açıldığında gelmediğini biliyordu. Olivia'nın en çok pandaları görmek için sabırsızlandığını da biliyordu.

Alex tek bir bebek arabasına dokuz dolar ödedikten sonra sırt çantasını ona koyup parka doğru ilerledi. Başını çevirip onları aradı. Birini arıyormuş gibi görünmesi mantıklıydı – kız kardeşini ya da yeğenlerini, kocasıyla birlikte olan çocuğunu arıyor olabilirdi. Parka birlikte geldiği kişileri arayan birçok insan vardı. Dikkat çekmiyordu.

Erin ve Livvy şimdiye kadar pandalara uğramış ve muhtemelen öğle yemeğini düşünüyor olmalılardı. Alex bebek ara-

basıyla birlikte aldığı haritayı inceledi. Önce maymunların olduğu bölümü, sonra sürüngenleri deneyecekti.

Dikkat dağıtıcı şeylere ve izleme alanlarına aldırmayıp hızla yürüdü.

Erin tıpkı babası gibi kızıllara özgü açık bir tene sahipti. Güneşte yandıktan sonra çekilen bir fotoğrafını paylaşıp çillerinden şikâyet etmişti. Erin muhtemelen şapka takmış ve uzun kollu bir şeyler giymiş olacaktı. Saçları açık renkti ve sırtının ortasına doğru iniyordu. Dikkat çekiyordu.

Alex kalabalığın içinde ilerlerken etrafına göz gezdirip yanında arkadaşları, eşleri ya da birden çok çocuğu olanları eleyerek küçük çocuğu olan bir kadın aradı. Bir süre saçlarını geniş kenarları hasır şapkanın altına gizleyen ve bebek arabası iten bir kadını takip etti, ama sonra çocuk arabadan inip yanında yürümeye başladı – o bir erkek çocuğuydu.

Büyük kedilerin olduğu bölümün etrafında hızlı bir tur attıktan sonra evcil hayvan çiftliğine doğru ilerledi. Bu sırada, nasıl göründüğünün farkındaydı – elinde tuttuğu haritayla dikkatli bir şekilde hayvanat bahçesine birlikte geldiği kişileri arıyor gibiydi. Koyu sarı peruğun üstüne o da bir hasır şapka takmıştı ve gözünde geniş çerçeveli güneş gözlüğü vardı. Sade bir tişört, bol kot pantolonu ve koşması gerekirse rahatlıkla koşabileceği spor ayakkabıyı andıran düz tabanlı ayakkabılar giymişti. Akılda kalabilecek hiçbir yanı yoktu.

Araştırması boyunca birkaç farklı kızıl saç tonu dikkatini çekti, ama çoğunun doğal saç rengi olmadığı belliydi. Diğerleri ise Erin olamayacak kadar yaşlı ya da genç kadınlardı, ya da yanlarında birden fazla çocuk vardı. O sırada, Amazon sergisine doğru ilerleyen birini gördü – geniş bir balıkçı şapkasının altından uzun altınımsı kızıl bir örgü sallanıyordu. Kadın tek bir çocuk arabasını itiyordu; Alex'inkinin aynısıydı, koyu yeşil gölgeliği olan ten rengi biçimlendirilmiş plastik

bir arabaydı. Askılı bir bluz giymişti ve kolları çillerle doluydu. Alex sessizce peşinden gitti.

Kadın hızlı hareket etmiyordu; Alex'in onu geçmesi fazla uzun sürmedi. Alex kafasını kaldırmamaya özen göstererek yanından geçtiği bebek arabasına kaçamak bir bakış attı.

Küçük kız sağa bakıyordu. Kafasını çevirmişti ama kabarık sarı saçları aynı görünüyordu. Cüssesi de profiline uyuyordu.

Alex yürümeye devam edip anne ve kızdan önce sergiye girdi. Çocuk arabasını tuvaletlerin yanında belirlenmiş yere park etti ve fark ettirmeden sapını tişörtünün ucuyla sildikten sonra sırt çantasını çıkarıp omzuna geçirdi. Artık kadının Erin olduğundan ve kendi bebek arabası olduğundan emin olduğuna göre, buna ihtiyacı yoktu.

Kadının ve çocuğun patikada ilerlediklerini gördü. Büyük bir grup onlara yetişmiş ve her iki yanlarından etraflarını sarmıştı. Alex artık kadının yüzünü net bir şekilde görebiliyordu – kesinlikle Carston'ın kızıydı. Erin duraksayıp Olivia'ya bir suluk verdi.

Patika giderek kalabalıklaşıyordu. Hava sıcaktı ve peruğu Alex'in kafasının terlemesine ve kaşınmasına neden oluyordu. Hasır şapkasının da hiç yardımı dokunmuyordu.

Alex ikilinin yaklaşık üç metre ilerisindeki boş banka odaklandı. İlk kalabalığın arkasında başka bir kalabalık vardı. Zamanlamayı iyi ayarlarsa, ikinci kalabalık geçerken bankta Erin'in yolunu kesebilirdi.

Alex kendinden emin bir şekilde geldiği yoldan geri dönerken koyu renk gözlüğünün arkasından ona dikkat eden birinin olup olmadığına baktı. İlk grup –birkaç çocuk, birden fazla ebeveyn ve tekerlekli sandalyedeki yaşlı kadınınla gürültülü bir aileye benziyordu– bir süreliğine etrafını sardı. Aralarından geçip biraz yavaşladı. Neredeyse banka varmak üzereydi.

İkinci kalabalık tamamen yetişkinlerden oluşuyordu – günlük gezi yapan yabancı turistler olduklarını düşündü, çoğunun bel çantası vardı– ve Erin neredeyse banka varmak üzereyken ona ulaştılar. Erin banktan bir adım uzaklaşırken, Alex dönüp yaşlı bir adamın etrafından geçti ve ayağı takılmış gibi yaptı. Uzanıp Erin'in çocuk arabasının sapını tutan elini kavradı. Avucu şeffaf sıvı kesesini ezdi ve güçlü bir sıkışta hepsini boşalttı.

"Hey!" dedi Erin arkasını dönerek.

Alex kafasını eğdi ve en yakın konuğun arkasına kısmen gizlendi. Erin'in yetmişlik kel adamla yüz yüze geldi.

"Affedersiniz," dedi tereddütle ikisine de, bu duruma nasıl karıştığından emin değildi. Alex'ten kurtulup Erin'in ve çocuk arabasının etrafından dolaştı.

Alex Erin'in bir kez gözlerini kırpıştırmasını izledi, sonra tekrar kırpıştırdı. İkinci kırpıştırmasında göz kapakları takılmış gibiydi. Alex ileri doğru atılıp Erin yere yığılmadan onu belinden kavradıktan sonra onu banka doğru çekti ve birlikte sertçe oturdular. Alex dirseğini ahşap sırtlığa çarptı; moraracaktı ama onu rahatlıkla gizleyebilirdi. Erin uzun boyluydu ve Alex'ten daha ağırdı, o nedenle Alex tuhaf bir şekilde yığılmalarına engel olamayacaktı. Alex hafifçe bir kahkaha attı – onları izleyen biri varsa şakalaştıklarını düşünmesini umuyordu.

Küçük kız çocuk arabasında kendi halinde şarkı söylüyordu. Erin'in hareket etmeyi kestiğinin farkında değil gibi görünüyordu. Alex kendisini anneden ayırdı ve çocuk arabasını yakınına çekip Olivia'nın Erin'i görmeyeceği şekilde çevirdi.

Erin banka uzandı, başı sağ omzuna düştü ve ağzı açık kaldı.

Üçüncü ziyaretçi grubu yanlarından geçti. Kimse durmadı. Alex hızlı çalışıyordu, böylece hiçbir tepkiyi yakından izleyemeyecekti, ama henüz kimse alarma geçmemişti.

Balıkçı şapkasını Erin'in yüzüne doğru indirip cansız ifadesini gizledi. Sırt çantasının yan cebinden Alex küçük bir parfüm şişesi çıkardı. Çocuk arabasının gölgeliğinden içeri uzanıp enjektöre iki saniye bastı. Şarkı kesildi ve çocuk koltuğa doğru düşerken Alex arabanın plastik çerçevesinde hafif bir tıkırtı duydu.

Elinden geldiğince rahat hareket eden Alex, Erin'in omzuna hafifçe vurduktan sonra doğrulup gerindi.

"Ona öğle yemeği alırım, sen biraz dinlen," dedi Alex ve ayağı takılmış gibi yaptığı sırada yerinden oynamış olma ihtimaline karşılık şapkasının altındaki peruğunu düzeltti. Etrafına baktı, gözleri gözlüğünün arkasında gizliydi. Kimse yarattığı küçük tabloya odaklanmış gibi görünmüyordu. Çocuk arabasının sapından tutup otoparka doğru gitmeye başladı. Önce adımları rahattı. Diğerleri gibi hayvanların bulunduğu kafeslere bakıyordu. Banktan uzaklaştıkça, daha hızlı hareket etmeye başladı. Öğleden sonra randevusu olan bir anne gibiydi.

Ziyaretçi merkezindeki tuvaletin dışında, çocuk arabasını park edip Olivia'yı kollarına aldı. Çocuk on üç kilonun üzerinde olmalıydı ama vücudu gevşediği için daha ağır geliyordu. Alex bilinçsiz çocuğu diğer ebeveynlerin çocuklarını tuttukları –bacakları gövdelerinin iki yanında, ağırlık tek kalçada olacak– şekilde tutmayı denedi. Doğru yaptığını sanmıyordu, ama zaten hareket halinde olmak zorundaydı. Dişlerini sıkıp kapıdan olabildiğince hızla yürüyerek çıktı. Arabasını daha yakına park etmiş olmayı isterdi ama en sonunda, terden tişörtü ıslanmış bir halde arabasına ulaşmayı başardı.

Alex'in bir çocuk koltuğu alacak kadar vakti olmamıştı. İzleyen birinin olup olmadığını görmek için gizlice etrafına baktı, ama otoparkın bulunduğu noktası oldukça doluydu ve yeni gelen insanlar uzaktaydılar. Erken ayrılanlar çoktan gitmişlerdi; yalnızdı.

Çocuğu arka koltuğa yatırdı ve beline emniyet kemerini doladı. Sonra Olivia'yı gizlemek için üzerine bir battaniye örttü.

Alex doğrulup tekrar tanık olup olmadığını kontrol etti. Yakınlarda kimse yoktu; kimse onu izlemiyordu. Sırt çantasının iç cebinden bir şırınga çıkarıp uyuyan çocuğa ilacı vermek için eğildi. Dozu on üç - on sekiz kilo olan birine göre ayarlamıştı. Olivia'yı yaklaşık iki saat uyutmaya yetecekti.

Alex arabayı çalıştırıp havalandırmayı devreye soktu. Hayvanat bahçesine girdiğinden beri ilk kez nefes alıyormuş gibi hissediyordu.

Birinci evre başarılı olmuştu. Erin yaklaşık kırk beş dakika içinde uyanacaktı. Alex o zaman yanında ilkyardım ekibinin olacağından emindi. Uyandığında, kızının kaybolduğunu söyleyecekti. Önce hayvanat bahçesi aranacak, sonra polis çağrılacaktı. Erin baygınlık geçirdiği sırada kızının yanından ayrılmadığını, onun kaçırıldığını anladığında, Alex'in yerini almış olması gerekiyordu. Alex Erin'in önce kimi arayacağından yüzde seksen beş emindi.

Yeni saklanma yerlerine vardığında Val'ın mucizesini gerçekleştirmiş olmasını umuyordu, böylece Alex hangi planı harekete geçireceğini bilecekti – hangi sonucu istediğine karar verdiğinden değil. Tek başına gitmek... intihar demekti. Peki Daniel'ı yanına almak... cinayet ve intihar mı demekti?

Belki de Val'ın kendine olan güveni yersizdi ve Daniel kafasına peruk geçirmiş olsa bile, kendisine benzeyecekti.

Alex bunu tek başına yapabilirdi. Tek yapması gereken, Alex geceyi sağ çıkarmazsa, Olivia'ya olacakları açıkça dile getirmesiydi. Bu Carston'ı hizaya getirirdi, değil mi?

Carston'ın harekete geçirebileceği şeyleri, Olivia'yı geri aldıktan sonra, Alex'in onun olması için kurabileceği tuzakları düşünmek istemiyordu.

Alex yeni binaya yaklaşırken Val'ı aradı ve yer altındaki garaja girdiğinde, Val tekerlekli bir arabayla –bir otel müşterisinin oda servisini alabileceği bir şeye benziyordu– onu asansörlerin yanında bekliyordu. Garajda başka kimse yoktu. Alex kamera göremiyordu, ama vücudunu arabanın açık arka kapısı ve içeriyi en iyi gören açı arasında tuttu. Ne Val ne de Alex konuştu. Alex uyuyan çocuğu arabanın alt rafına koyduktan sonra şeklini gizlemek için battaniyeyi etrafına yerleştirdi.

Bu asansör Val'ın çatı katı dairesine çıkandan daha normaldi – Alex'in yaşadığı birçok binada olduğu gibi sadece gümüş bir kutuydu. Kutunun aniden yavaşlayıp kapıların açılarak onları ortaya çıkarması ihtimali onu biraz geriyordu. Val de aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Sanki basılı tutması daha hızlı hizmet almalarını garantilermiş gibi eli on altıncı katın düğmesinin üzerindeydi.

Asansör tırmanırken, Alex ilk kez Val'ın ifadesini fark etti. Fazla... heyecanlı görünüyordu. Alex Val'ın şeker komasının bir tür güç delisi versiyonunu geçirmemesini umdu.

Asansörün kapıları boş bir koridora açıldı. Şık pervazları ve mermer zemini olan hoş bir binaydı, ama Val'ın diğer evinden sonra çok sıradan görünüyordu.

Val arabayı küçük koridorda itti ve Alex'e önden gitmesini işaret etti.

"En sondaki 1606 numaralı daire. Kapı kilitli değil," dedi ve sesindeki hevesli ton Alex'i yine tedirgin etti. Ama belki Val yeterince heyecanlanırsa, fikrini değiştirip Alex'le birlikte asıl etkinliğe giderdi.

Alex telaşla daireye girdi – yapması gereken birçok şey vardı ve hızlı olması gerekiyordu. Sıradan oturma odası-mutfak düzenine, kumaşlarla örtülü pencerelere ya da bej renk uyumuna pek dikkat etmedi. En uzak duvarda açık bir kapı oldu-

ğunu ve geniş bir yatağın olduğu aydınlık bir odaya açıldığını görünce oraya doğru ilerledi. Spor çantalarından bazılarının çiçekli yatak örtüsüne yaslı olduklarını görebiliyordu.

Kapıdan içeri girerken bütün alanın farkına vardı ve sonra gözleri loş mutfakta duran adama odaklandı.

Bir şey bekliyor olmasına rağmen, bu ürpermesine engel olmadı. Bir adım geri çekildi, Alex'in başparmakları otomatikman zehirli yüzüklerinin küçük kapaklarına gitti.

"Ee?" diye sordu adam.

Ucuz siyah takım elbiseli uzun boylu adam gülümsememek için kendisini zorla tutarak bekledi.

"Sana söylemiştim," dedi Val arkasından, Alex ona bakmadan bile, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordu.

Adam açık renk teni ve solgun, beyaza dönük saçlarıyla Kuzeylileri andırıyordu. Sarı sakalı düzgünce kesilmişti ve Alex'e bir kolej profesörünü hatırlatıyordu. Kaşları alnına kıyasla o kadar solgundu ki, neredeyse görünmezlerdi ve gözleriyle alnının yapısını tamamen değiştiriyorlardı. Başının kenarlarındaki saçları düz, kısa ve düzgünce taranmıştı. Başının tepesi solgun, parlak ve tamamen keldi. Kafasının normal biçimini değiştirmiş ve onu on yaş yaşlandırmıştı. Gözünde ince gümüş rengi gözlük vardı ve yanakları beklenmedik bir şekilde yuvarlaktı. En etkileyici özelliği neredeyse beyaz kirpiklerinin çevrelediği parlak, buz mavisi gözleriydi.

"Bond filmlerindeki kötü adamlara benziyorsun," dedi Alex.

"O kadar iyi mi?" diye sordu Daniel, sesi nedense kendisininki gibi değildi – kesik ve dili sürçer gibiydi.

Alex değişimi daha dikkatli incelerken kalbinin hızlandığını hissetti. Eğer Daniel'ın değişime uğramış bir versiyonunu aramıyor olsaydı, sokakta hiç umursamadan bu adamın

yanından geçerdi. Daniel'ı arıyor olsa bile, sadece boyu bu adamı bir şüpheli kılardı. Çaresizliği rahatsızlık verici bir şekilde midesine çökerken, Alex Val'ın başarısız olmasını beklediğini anladı.

"Val çok iyi bir iş çıkarmış," dedi Alex, ve sonra tekrar hareket etmeye başladı. "Olivia'yı yerleştirelim."

Einstein battaniyeyle örtülü çocuğu kokluyordu. Sessizce iniltiler çıkaran köpek huzursuzdu.

Çocuğu arabanın altından çıkarıp göğsüne doğru bastırırken, "Yeterince iyi mi?" diye üsteledi Daniel.

"Şunu yaparken düşünmeme izin ver," diye lafı dolandırdı Alex.

Daniel Olivia'yı çiçek desenli örtünün üzerine yatırdı ve alnındaki terden ıslanan saçlarını düzeltti. Alex'in serum poşetlerini asması birkaç saniyesini aldı. Biri şeffaf, biri beyaz ve biri opaktı, ve bir de içinde koyu yeşil bir sıvı olan küçük bir poşet vardı. Vakit kaybetmeden elindeki en küçük iğneyle serum kateterini yerleştirdi ve sıvıları akıtmaya başladı.

"Yolumdan çekil," dedi Daniel'a.

Alex, Val'ın ona verdiği kamerayı çıkardı –Val onu bir *arkadaşının* geride bıraktığını söylemişti– ve Olivia'nın uyurken birkaç fotoğrafını çekti. Fotoğraflara göz gezdirip işine yarayacak olanı buldu.

"Bu planın en sevmediğim kısmı," diye homurdandı Daniel.

Kafasını kaldırıp bakınca üzüntülü bir ifadesi olduğunu gördü. Yeni yüzünde çok farklı görünüyordu.

"Carston'ın da aynı şekilde hissetmesini umalım."

Daniel'ın kaşları iyice çatıldı. Alex elini tutup onu odadan çıkardı. Ağzını tutuş şekli yuvarlak yanaklarının daha belirgin olmasına neden oluyordu.

"Yüzüne ne yaptı?" diye sordu Alex.

Daniel ağzına iki parmağını sokup küçük bir parça plastik çıkardı. "Bunlar konuşmamı biraz zorlaştırıyor." İçini çekerek plastiği yerine koydu ve yanakları tekrar şişti.

Val onları büyük oturma odasında bekliyordu, gözleri hâlâ başarısının etkisiyle ışıl ışıldı.

"O bebek uyanmayacak, değil mi?" diye sordu.

"Doğru."

"Güzel. Bir çocukla ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdi, ne düşünüyorsun? Tamamen değişmiş, değil mi?"

Alex tekrar Daniel'a baktı ve omuzları düştü. Gövdesinin ortası daha kalındı; bunu daha önce fark etmemişti. Her şey çok gerçekçi görünüyordu.

"Yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Daniel.

"Yeterince iyi," diye onun yerine yanıtladı Val. "Ve bunu biliyor. Bu yüzden keyifsiz görünüyor. Senin hayatın yerine benimkini riske atmayı tercih eder."

Daniel Alex'e bakıp yanıt vermesini bekledi.

"Val haklı. Onun hayatını riske atmayı tercih etmem kısmı hariç. Kimsenin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum."

Val burnundan güldü.

Daniel Alex'in elini tutup onu göğsüne doğru çekti. "Her şey yolunda gidecek," diye mırıldandı. "Bunu birlikte yapabiliriz. Planların her zaman işe yarıyor. Talimatlarını kelimesi kelimesine yerine getiririm ve birlikte üstesinden geliriz. Söz veriyorum."

Alex gözlerini sımsıkı kapatıp gözyaşlarının dökülmesine engel oldu.

"Bilmiyorum, Daniel. Ne yapıyorum?"

Daniel onun başının tepesini öptü.

"Kesin şunu," diye araya girdi Val. "İkiniz beni kıskandırıyorsunuz ve bu hiç iyi bir şey değil."

Alex gözlerini açıp geri çekildi ve makyajını bulaştırmadığından emin olmak için Daniel'ın takım elbisesini temizledi.

"Gördüğüm kadarıyla, Yarasa Mağarası'ndan ihtiyacım olan şeyleri alabilmişsin. Alet çantası harika."

"Harikadan öte – alttan beşinci çekmeceye bak. Geri kalanını istediğin şekilde paketledim," dedi Daniel ona. "Onu arabaya koymadan önce göz atmak ister misin?"

"Bu iyi bir fikir."

Gümüş alet çantasının –Kevin'ın zulasındaki donanımlardan biri olduğunu düşündü– bavul gibi tekerlekleri ve çekilebilir bir sapı vardı, ama bir bavulun aksine, ön yüzeyinden dışarı doğru çekilebilen birçok kilitli çekmecesi vardı. Hızla üst çekmecelere göz gezdirip şırıngaların üzerindeki halkaların renklerinden farklı ilaçların yerini saptadı. Şırıngalar onları genellikle bulundurduğu plastik tepsilerin içine dizilmişti. İkinci çekmecede farklı neşterler ve jiletler vardı. Bu kadar çoğuna ihtiyacı olmayacaktı; amaç çekmecenin dolu görünmesiydi. Sıradaki çekmecede serum poşetleri ve tüpleriyle birlikte iğneler ve farklı boylarda kateterler vardı. Bir sonraki bölme daha derindi. Basınçlı hazneler ve Kevin'ın stokundan birkaç rastgele kimyasal vardı.

En alttan ikinci çekmece anahtardı. Onda da bir tepsi şırınga vardı –bunlar boştu– ve bir öncekinden daha sığ görünüyordu. Çekmecenin dibinde elini gezdirdi – elbette Kevin'ın bu tür bir şeyi olması normaldi. Tırnaklarını kenarlarına geçirip sahte altlığı kaldırdı. Altında ne olduğuna baktı.

"Carston'ın Oscar seviyesinde bir oyunculuğa hazır olmasını umalım," diye kendi kendine mırıldandı.

Daniel'ın daha gösterişli aletlerini –pürmüz lambası, tel makasları, penseler ve Daniel'ın Kevin'ın müsait malzemelerinden eklediği birkaç rastgele alet– sakladığı en sonuncu ve en derin çekmeceye baktı.

İhtiyacı olan işe yarar bir şey daha vardı – yerel Yarasa Mağarası'nı ilk ziyarete gittiklerinde aldığı küçük tel düzeni. Onu sırt çantasından çıkarıp ilk çekmecedeki üçüncü tepside bulunan bir şırınganın altına sakladı. Ona rahatlıkla erişmeyi isteyecekti.

Alex doğruldu. "Harika. Teşekkür ederim."

"Sen," dedi Val, Daniel'a işaret ederek. "Randevu noktasına git. Sen," diye devam etti işaret parmağını Alex'in yüzüne doğru hareket ettirerek. "Seni de hazırlayalım ve yola koyul. Saat ilerliyor." Odanın karşısındaki çift kapıyı gösterdi.

"Otuz saniye içinde orada olacağım," diye söz verdi Alex.

Val gözlerini devirdi. "Pekâlâ, küçük veda sahnenizi oynayabilirsiniz." Arkasını dönüp kapılara doğru yürüdü.

"Alex–" diye söze başladı Daniel.

"Bekle."

Tekrar elini tutup onu ön kapıdan dışarı çıkarırken serbest eliyle alet çantasını çekti. Daniel büyük ilkyardım çantasını omzuna atmıştı. Einstein takip etmeye çalıştı ama Alex kapıyı yüzüne kapatınca sızlandı.

Sessiz koridorda asansöre doğru ilerlediler. Alex düğmeye bastı. Kapılar aralanınca, Daniel içeri girdi ve Alex kapıları açık tutmak için arasına bir ayağını koydu. Alet çantasının sapını bırakıp Daniel'ın yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı.

"Beni dinle," dedi sessizce. "Arabanın torpido gözünde bir sarı zarf var. İçinde iki ayrı isme kimlikler var – pasaportlar, ehliyetler ve biraz nakit."

"Artık Kevin'a o kadar benzemiyorum."

"Biliyorum, ama insanlar yaşlanır, saçları dökülür. Gözlüğü bir kenara atıp tıraş olur ve saçını kahverengiye boyarsın. İşler kötü giderse, bunların hepsini yapman gerekecek. Sonra en yakın havaalanına git. Kuzey Amerika'dan ayrılan herhangi bir uçağa bin, anladın mı?"

"Seni geride bırakamam."

"*Kötü giderse* derken, beni beklemen için ortada olmayacağımı kastediyorum."

Daniel sıkıntılı yüzünün tuhaf yeni versiyonuyla ona baktı.

Alex, "Anladın mı?" diye ısrarlı bir şekilde tekrarladı.

Tereddüt ettikten sonra kafasını salladı.

"Güzel," dedi Alex, konu kapanmış gibi bir ton takınarak. İkna olduğunu sanmıyordu ama tartışmaya ayıracak vakitleri yoktu.

"Bu gece sessiz kalmaya çalış," diye talimat verdi. "Mecbur olmadıkça kimseyle konuşma. Başkasının emrindeymiş gibi düşün. Sadece arabayı sürmek ve çantaları taşımak için oradasın, tamam mı? Bu sadece bir maaş çeki. Olanların hiçbirinin senin için önemi yok. Ne görürsen gör, seni etkilememeli. Duygusal tepki vermeyeceksin. Anlıyor musun?"

Daniel ciddiyetle kafasını salladı. "Evet."

"İşler şüpheli bir hal alırsa, kaçman daha mantıklı. Bu senin sorunun değil."

"Doğru," diye ona katıldı, ama yanıtı bu kez kendinden daha az emindi.

"İşte." Parmağındaki altın yüzüğü çıkardı. İki yüzük içinde büyük olanı oydu. Daniel kollarını etrafından çekti ve yüzüğü bütün parmaklarında denedi. Kevin'la olduğu gibi, sadece serçe parmağına uydu. En azından, eklemlerinin üzerinden geçirmeyi başarmıştı. Yüzüğün uygunsuz görünmemesini umuyordu.

"Bununla çok dikkatli ol," dedi ona. "Kullanmaya ihtiyaç duyarsan, bu küçük kapağı kenara kaydır. Ne yaparsan yap, çengele dokunma. Onu kullanmayacaksan, kapalı tut. Ama eğer kaçmaya çalışıyorsan ve biri karşına çıkarsa, tek yapman gereken çengeli tenine temas ettirmek."

"Anladım."

Alex, onun şaşkın mavi gözlerine bakarak tuhaf bir şekilde basit maskesinin ardındaki Daniel'ı aradı. Ona verebileceği talimat kalmamıştı ve onunla paylaşmak istediği hislere uygun sözcükler bulamıyordu.

"Ben... eski hayatıma nasıl döneceğimi bilmiyorum," dedi Alex açıklamaya çalışarak. "Artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, sen olmadan. Seni sorumluluk olarak kabul etmek başıma gelen en iyi şeydi."

Daniel hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Alex gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı.

Daniel ellerini omuzlarına koyup onu bir süre daha öptü. Sonra tekrar gülümsedi, hem tanıdık hem de yabancıydı. Alex ondan bir adım uzaklaştı.

"Desteğe ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı sana söylemiştim," dedi.

Asansörün kapıları kapandı.

BÖLÜM 29

Bu kez peruk yoktu, sadece gerçek saçına biçim veren hızlı bir kesim oldu. Sadece peri kesimiydi; Alex, insanların kısa kesimi böyle adlandırdıklarını düşünüyordu. Rengi donuk sarıydı ve yüzünü aydınlatmıştı. Aynı zamanda onu gerçek saçından daha iyi gösteriyordu... açıkçası, saçının en son ne zaman çekici olduğunu hatırlamıyordu.

"Gerçekten," dedi Alex. "Kozmetoloji okuluna mı gittin?"

Val bir cerrahınki kadar sabit bir elle rimelini sürdü. "Hayır. Okulu hiç sevmedim. Bana hep hapishane gibi gelirdi – fazladan eğitim alacak değildim. Sadece görünüşümü değiştirmek, her ruh haline uygun bir yüze bürünmek hoşuma gidiyordu. Çok fazla pratik yaptım."

"Bana kalırsa, doğuştan yeteneklisin. Eğer dünyanın en güzel kadını olmak sıkıcı gelmeye başlarsa, bir salon açabilirsin."

Val ışıl ışıl dişlerini göstererek gülümsedi. "Gerçekten bir kadın arkadaşımın olmasını isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Bu sandığımdan daha eğlenceli."

"Aynen. Merak ediyorum, yanıt vermek zorunda değilsin, ama Val Valerie'nin kısaltılmış hali mi?"

"Valentine. Ya da Valentina. Ruh halime ve duruma göre değişiyor."

"Ah," dedi Alex. "Bu daha iyi."

"Bu tam anlamıyla *benim*," dedi Val ona. "Elbette, bu benim gerçek ismim değil."

"Kiminki gerçek ki?" diye mırıldandı Alex.

Val kafasını salladı. "Böylesi daha mantıklı. Ebeveynlerim bir isim seçtiklerinde beni *tanımıyorlardı* bile. Elbette, bana hiç uymadı."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama mantıklı geliyor. Annem de benim için benden çok daha kadınsı bir kıza göre bir isim seçmiş."

"Ebeveynlerim anlaşılan sıkıcı biri olacağımı düşünmüşler. Bu yanlış anlamayı çok geçmeden düzelttim."

Alex kıkırdadı. Son zamanlarda çok sık olduğu gibi, kahkahasında belli belirsiz bir panik gizliydi. Normal insanlar gibi konuşabilmek, bunun son arkadaşça, sıradan sohbeti olabileceğini düşünmemek güzeldi ama güzel şeylere çok fazla odaklanamadı.

Val onun başına hafifçe vurdu. "Her şey yolunda olacak."

"Plana inanıyormuş gibi yapmak zorunda değilsin. Bu sadece kendisini ateş hattına atan biz zavallılar için."

"Kötü bir plan değil," dedi Val. "Sadece ben riske girmeyi seven biri değilim. Hiç öyle olmadım." Omuzlarını silkti. "Cesur olsaydım, bunu yapardım."

"Senden böyle bir şey istemem hiç adil değildi."

"Hayır, adildi. Kevin'ı... önemsiyorum. Bir yanım ona olduğunu söylediğin şeyin gerçekten olduğuna inanmak istemiyor. O her zaman dayanıklı oldu. Beni ona çeken şey buydu. Söylediğim gibi, cesur değilim, o nedenle cesur olan insanlar beni büyülüyor. Diğer yanım ise..."

Val bir süre geriye yaslandı, dudak parlatıcısı olan fırça birden titredi. Yüzü hâlâ kusursuzdu, ama birden yine oyuncak bebek gibi donuk bir ifade belirdi. Kusursuz ama boş.

"Val, iyi misin?"

Val gözlerini kırpıştırdı ve yüzü tekrar canlandı. "Evet."

"Üzerine düşeni yaptıktan sonra, buradan ayrılacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle. Beni koruyabilecek birçok arkadaşım var. Belki Zhang'ı ziyarete giderim. Hâlâ sıkıcı olduğuna eminim ama Pekin'de harika bir yeri var."

"Pekin kulağa harika geliyor," Alex hafifçe içini çekti. Bu geceyi sağ çıkarırsa, bir pasaport edinmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Birikmiş parasından geri kalanı harcayacaktı – Kevin'ın uyuşturucu parasının hepsini. Amerikan hükümetinin kolay erişiminde olmama fikri ona cennet gibi geliyordu.

"Eğer..." *Gerçi muhtemelen* olur da *daha uygun bir kelime*, diye içinden geçirdi Alex. "Gün doğana kadar bizden haber almazsan, Zhang'ı ziyaret et. Yapabilirsem seni ödemeli bir telefondan ararım."

Val hafifçe gülümsedi. "Numaramı biliyorsun." Dudaklarını büzüştürdü. "Biliyor musun, bir adam var... belki bir hizmet-köpeği yeleği bulabilirim."

Alex bir süre ona baktı, sonra yüzünün dağılmaya başladığını hissetti. Yeni planla, intihar planıyla, Alex'in Einstein'ı güvende tutmasına imkân yoktu.

"Bu harika bir fikir. Bu bana kendimi daha iyi hissettirdi." Pozitif kelimeleri yüz ifadesiyle örtüşmüyordu.

Val çıplak ayağını uzatıp Einstein'ın sırtını okşadı. Hayvan kuyruğunu bir kez mermer zemine vurdu, ama isteksizdi.

Val giysi dolabında gözden kaybolurken, Alex yüzüne baktı. Val yine harika bir iş çıkarmıştı. Alex güzel görünüyordu ama abartılı değildi. Saçlarının onun olduğu belliydi ve önemli olan da buydu; bu gece mercek altına alınacağı kesindi ve kafasında bir peruk olduğunu anlamaları hiç zor olmazdı. Seçtiği role neredeyse uygun görünüyordu. Elbet-

te, makyajsız kendisini daha rahat hissederdi – tecrübelerine göre, belirli rollerdeki kişiler kendilerini bu şekilde sunuyorlardı, zahmete girmeden ya da görünüşlerini önemsemeden. Ama bu sadece geçmişinden bir yüktü.

Einstein'ın yanında yerde diz çöktü. Köpek ona yalvaran gözlerle baktı. Burnunu okşadı, sonra kulaklarını kaşıdı.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi. "Onsuz dönmeyeceğim. Bu işi berbat edersem, Val sana bakacak. Her şey yolunda gidecek."

Einstein'ın gözleri değişmedi. Mazeret ya da teselli edilmeyi kabul etmiyordu. Sadece yalvarıyordu.

"*Deneyeceğim*," diye yemin etti Alex. Alnını bir süreliğine kulağına yasladı. Sonra içini çekerek ayağa kalktı. Einstein başını patilerinin üzerine koyup nefesini verdi.

"Val?" diye seslendi Alex.

"İki saniye," diye karşılık verdi Val. Sesi sanki bir futbol sahasının diğer ucundaymış gibi uzaktan geliyordu. Banyo hoştu –şık bir otel odasının banyosu gibiydi– ama Val'ın diğer evindeki kadar çılgın değildi. Belki de, buradaki aşırılığı giysi dolabına saklamıştı.

Val'ın dolabın kapısını kapattığını duydu ve kafasını kaldırdı; değişiklik onu bir anlığına sarstı ama sonra kafasını salladı.

"Uygun görünüyor," diye onayladı.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Val. "Casusluğun bir kısmıyla baş edebilirim."

Val'ın üzerindeki giysi dikkat çekmiyordu. Onu çenesinden el bileklerine kadar örten ve yere kadar uzanan güzel bir elbise giymişti, sariye benziyordu ama vücudunu daha çok örtüyordu; etrafında dalga dalga dökülen ve vücudunun şeklini gizleyen şala benzer parçaları vardı. Avangart bir podyumdan fırlamış gibi görünüyordu ve muhtemelen öyleydi.

Hatırlanmaya değerdi. Ama arkadan, vücuduna dair fark edilen tek şey uzun boylu oluşuydu. Her yöne çılgınca fırlayan bukleleri olan koyu renk, gür bir peruk takmıştı. O da hem dikkat çekiyor, hem de başının biçimini gizleyip yüzünün bazı bölümlerini örtüyordu. Elinde tuttuğu geniş çerçeveli siyah gözlükle, çok iyi gizlenmiş olacaktı.

"Gidelim mi?" diye sordu Val.

Alex derin bir nefes alıp kafasını salladı.

***

Alex, Val'ın zevksiz yeşil Jaguar'ını geniş, soluk gri bir ofis bloğuna bakan tepedeki bir parkmetreye park etti. Val yeşil arabada ısrar etmişti – elbette, bir başka hayranının hediyesiydi. Bir göle batarsa özlemeyeceğini söylediği tek arabaydı.

Bu açıdan Alex yer altı otoparkının girişini görebiliyordu. Aslına bakılırsa, Carston'ın daha iyi bir ofise taşınmamış olması üzücüydü. Belki de, iç karartıcı çevresi hoşuna gidiyordu. Ya da, işine daha uygun görünüyordu ve uyumlu şeyleri severdi. Alex'in işini kolaylaştırmak muhtemelen planları arasında yer almıyordu ama bu şekilde sonuçlanması güzeldi.

O ve Val bir saatten uzun bir süre Jaguar'da oturdular, Val parkmetreye para atmak için bir kez arabadan indi. Konuşmadılar; Alex dalgındı ve planındaki kusurları düşünüp onları olabildiğince düzelmeye çalışıyordu. Şansa bıraktığı birçok şey vardı... ve Alex şanstan nefret ederdi.

Alex, Val'ın aklının Pekin'de olduğunu düşünüyordu. Kaçabileceği güzel bir yerdi. Val orada güvende bile olabilirdi. Alex o ve Daniel'ın da şu anda Pekin'e giden bir uçağa binebilmelerini isterdi.

Muhtemelen Daniel da beklemekten onun kadar hoşlanmıyordu. Şimdi parkta olmalıydı, Alex gelene kadar vaktini doldurabileceği hiçbir şey yoktu ve neler olduğunu bilemez-

di. İkisinin de birbirlerine çok iyi arkadaşlık ettikleri söylenemese de, Alex en azından, Val'la birlikte oturuyordu.

Nihayet aşağıda bir hareketlilik oldu ve Alex oturduğu yerde doğruldu. Garajın ağzındaki beyaz ve kırmızı çizgili kol, birinin dışarı çıkmasına izin vermek için kalktı. Son iki alarm teslimat kamyonlarıydı ama bu kez garajdan koyu renk bir binek araç çıkıyordu. Alex motoru çalıştırıp caddeye çıktı. Biri arkasından kornaya bastı ama Alex ona aldırmadı. Gözleri arabanın üzerindeydi. Bulunduğu mesafeden Carston'ın siyah BMW'sine benziyordu. Saat dördü geçiyordu, hükümet çalışanlarının dışarı çıkması için uygun bir saat değildi.

İlk büyük şansı karşısındaydı. Erin Carston-Boyd kızının kaybolduğundan emin olur olmaz, panik halinde babasını arayacaktı. Değil mi? Hükümet için bir tür önemli iş yaptığını biliyordu. Onun güçlü ve yetenekli olduğunu düşünecekti. Kızının kaçırılması meselesinde sadece polise bel bağlamayacaktı. Bu kadar uzun sürmesi mi gerekiyordu? Alex en son kontrol ettiğinde, hiçbir arama almamıştı ve Carston hâlâ ofisindeydi. Hiç şüphesiz Kevin'ın sorgulamasıyla meşgul olmalıydı.

Kızının yanına gideceğini düşündü. Bu en mantıklı tepki gibi görünüyordu. Ama ya Carston'ın başka seçenekleri varsa? Ya kendi yerine bir özel kuvvet gönderdiyse? Bu kadar soğuk muydu? Soğuk olmak zorundaysa... muhtemelen öyle olacaktı.

Ama herhalde Deavers birkaç saatliğine sorgulamayı yönetebilirdi. Değil mi?

Alex yolda ilerlerken koruyucu olmaktan ziyade saldırgan bir şekilde sürüyor, sarı ışıklarda bile durmayı reddediyordu. Carston'ın ofisinden, Erin'in telefon açtığını düşündüğü hayvanat bahçesine giden en iyi iki rotayı biliyordu. Korkuya kapılan anne bir çalının altında saklanmadığından emin

olduktan sonra kızını en son gördüğü yerden ayrılır mıydı? Eğer telefon polis merkezinden geldiyse, bu durumda birden fazla olası seçenek vardı, Carston birçok farklı yoldan gidebilirdi.

Birçok şey şarısa kalmıştı.

BMW doğru caddeye doğru ilerliyordu, hayvanat bahçesine giden en kestirme yol olarak o da bu yolu seçerdi. Ayrıca, biraz telaşlı bir şekilde sürüyordu. İki aracın arkasından dikkatle ona yaklaştı. Onu korkutmak istemiyordu.

Doğru arabaydı. Plakalar örtüşüyordu. Carston'ın çoğunlukla kel kafasının arkasına benziyordu.

Alex dikiz aynasında adamın gözlerini görmek için bekledi, ama yola odaklanmıştı. Paralel şeride manevra yaptı.

Alex bu kısım plana göre gittiği için memnun olması gerektiğini düşündü. Ama biri midesinin dibine geniş bir delik açıyor gibi hissediyordu; arabanın yanına çekerken öğüreceğini düşündü. Çünkü bu kısım işe yararsa, planının geri kalanını devreye sokması anlamına geliyordu.

İlerideki ışık sarıya döndü. Arabalar ilerlemeye başladı ama Carston yavaşlıyordu. Işığa yetişemeyecek kadar geride olduğunu biliyordu. Önündeki araba da frene bastı. Alex kendi şeridindeki sıraya girebilirdi – önündeki araba sağa dönmüştü. Onun yerine Alex, Carston'ın yanında durdu.

El salladı, yüzü doğruca ona dönüktü. Hareketi bilerek dikkat çekici bir şekilde yaptı, Carston'ın onu gördüğünden emin olmak istiyordu.

Carston otomatikman hareketin geldiği noktaya baktı, dalgın olduğu çok belliydi, endişeden alnı kırış kırış olmuştu. Gördüğü şeyin ne olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Bu anlık şokta, gaza basmadan, bir silah çekmeden ya da bir numarayı tuşlamadan, Alex eline bir telefon aldı. Uyuyan küçük kızın görüntüsü ekrandaydı.

Gerçekler yerine otururken, Carston ifadesini kontrol altına aldı.

Vakit kaybetmeden arabadan atlayıp Carston'ın arabasının yolcu kapısına uzandı. Val'ın sürücü koltuğuna geçip geçmediğini görmek için arkasına bakmadı ama kapının arkasından kapandığını duydu. Alex kilidin tıkırdayarak açıldığını duyana kadar parmaklarını BMW'nin yolcu kapısının kulpunda tuttu. Sonra Carston'ın yanına oturdu. Bütün bu sessiz iletişim iki saniyeden kısa sürmüştü. Arkalarındaki arabaların sürücüleri meraklanmış olabilirdi, ama bir sonraki ışığa gelene kadar bu transferi muhtemelen unutacaklardı.

"Sola dön," dedi Carston'a, Val sağa dönüp doğuya doğru ilerlerken. Jaguar köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Carston'ın kendisini toplaması uzun sürmedi. Sinyalini çalıştırıp sol şeride geçti, neredeyse ışığa doğru ilerleyen minibüse çarpacaktı. Alex bardak tutacağında duran telefonunu alıp kapattıktan sonra cebine attı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Sesi sakindi, ama sesinin yükselip alçalmasından gergin olduğunu anlayabiliyordu.

"Yardımına ihtiyacım var."

Carston bunu sindirmek için biraz bekledi.

"Bir sonraki köşeden sağa dön."

Dikkatle Alex'in isteğini yerine getirdi. "Ortağın kim?"

"Kiralık biri. Seni ilgilendirmez."

"Bu kez gerçekten öldüğünü sanmıştım."

Alex karşılık vermedi.

"Livvy'ye ne yaptın?"

"Kalıcı bir şey değil. Şimdilik."

"O sadece üç yaşında." Sesi ondan hiç beklenmeyecek şekilde titredi.

Alex ona kulaklarına inanamıyormuş gibi bir bakış attı, ama gözünü yoldan ayırmadığı için boşa gitti. "Gerçekten mi? Bu noktada sivilleri önemsememi mi bekliyorsun?"

"O sana hiçbir şey yapmadı."

"Teksas'taki üç masum insan sana ne yaptı, Carston? Boş ver," dedi yanıt vermek için ağzını açınca. "Mecazi bir soru sorduğum belli."

"Benden ne istiyorsun?"

"Kevin Beach'i."

Durumu zihninde düzenlerken uzun bir sessizlik oldu.

"Bir sonraki bloktan sola döneceksin," diye talimat verdi.

"Bunu *nasıl*..." Kafasını salladı. "O benim elimde değil. CIA'de."

"Kimin elinde olduğunu biliyorum. Ve Deavers sorgulamada senin talimatlarına uyuyor," diye blöf yaptı. "Senin uzmanın vakayı yürütüyor. Onu nerede sorguladıklarını bildiğine eminim."

Carston taş gibi donuk bir ifadeyle ön camdan dışarı baktı.

"Olanları anlamıyorum," diye homurdandı.

"Öyleyse, anladığın şeylerden bahsedelim," dedi Alex kasvetli bir sesle. "Herhalde, Barnaby ve benim yarattığımız *Süre Sonu* adlı küçük karışımı hatırlıyor olmalısın."

Carston'ın solgun teni beneklenmeye başladı, yanaklarında ve boynunda koyu mor lekeler belirdi. Alex telefonunu uzatınca, otomatikman gözlerini ona çevirdi. Fotoğraf orijinal boyutundaydı ve torununun koluna bağlı serum bariz bir şekilde arka planda görünüyordu. Altında bir poşet tuzlu su çözeltisi, bir beslenme poşeti ve daha ufak koyu yeşil bir poşet asılıydı.

Carston uzunca bir süre fotoğrafa baktıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Ne kadar vaktim var?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Cömert davrandım. On iki saat. Bir saati geçti. Bu operasyonun en fazla dört saat sürmesi gerekiyor. O zaman Livvy sağ salim bir şekilde annesine teslim edilecek."

"Ve ben öleceğim, öyle mi?"

"Dürüst olacağım, ikimizin de yara almadan bu işten çıkma ihtimali pek yüksek değil. Birçok şey rol yapma yeteneğine bağlı, Carston. Neyse ki, ikimiz de ne kadar ikna edici olabildiğini biliyoruz."

"Benim yüzümden ölmezsen ne olacak?"

"Livvy için talihsizlik olur. Ve aynı şekilde, annesi için de. Plan harekete geçirildi. Aileni önemsiyorsan, bu işten canlı çıkmam için elinden gelenin en iyisini yaparsın."

"Blöf yapıyor olabilirsin. Hiçbir zaman bu kadar soğukkanlı olmadın."

"Prensipler değişir. İnsanlar değişir. Bir sır vereyim mi?"

Carston'ın yanıt vermesi için ona zaman tanıdı ama adam çenesi kenetlenmiş bir şekilde önüne bakıyordu.

"Deavers ölüm ekibini gönderdiğinde Kevin Beach Teksas'ta değildi. Oradaki *bendim*." Devam etmeden önce bu iki kelimenin havada asılı kalmasına izin verdi. Rol yapma yeteneğine sahip olan tek kişi Carston değildi. "Eskiden tanıdığın kişi değilim, Carston. Artık yapabildiğim şeyleri duysan, çok şaşırırdın. Bir sonraki sağa dön."

"Bununla neyi başarmaya çalıştığını bilmiyorum."

"Sadede gelelim," dedi Alex. "Kevin nerede?"

Carston tereddüt etmedi. "Şehrin batısındaki bir tesiste. Eskiden CIA'in sorgulama merkeziydi, ama yıllardır orayı kullanmıyorlar. Resmi olarak terk edilmiş bir yer."

"Peki adresi?"

Durmaksızın ezberinden adresi söyledi.

"Ne tür bir güvenliği var?"

Ona baktı, bir süre onu inceledikten sonra yanıtladı. "Bu bilgiye sahip değilim. Ama Deavers'ı tanıdığım için gerekli olandan daha fazla güvenliğe sahip olduğunu söyleyebilirim. Aşırıya kaçmış olmalı. Kevin Beach'ten çok korkuyor. Bu

yüzden kardeşini olaya dahil etmeye kalktı. *Risk yok*, aynen böyle demişti." Carston bir kez güldü. Kesinlikle neşeli olmayan, acı bir sesti.

"Yüzümü tanıyor mu?"

Carston şaşkınlıkla ona baktı. "İçeri mi gireceksin?"

"Beni tanır mı?" diye sordu. "Dosyamın ne kadarını gördü? Ona metrodaki kaydı gösterdin mi?"

Carston dudaklarını büzüştürdü. "En başından beri, durumumuzu... ayrı tutmakta anlaştık. Bilinmesi gereken şeylerdendi. Yıllar önce, eski işe alım dosyana, birkaç sorguda aldığın notlara erişmiş olmalı. Onlar hâlâ elinde olabilir ama güncel bir şey yok. O eski dosyadaki tek fotoğraf annenin cenaze törenindendi. Çok gençtin, saçların daha uzun ve koyuydu..." Duraksadı, düşüncelere dalmış gibiydi. "Deavers detaylara düşkün bir adam değil. Seninle o fotoğraf arasında bağlantı kurabileceğini sanmıyorum. Artık on dokuz yaşındaki Juliana Fortis'e pek benzemiyorsun."

Alex onun haklı olmasını umdu. "Kendi hayatımdan fazlası tehlikede," diye ona hatırlattı.

"Farkındayım. Ve... bu kadarı girebileceğim bir bahis. Ama içeri girdiğinde ne yapacağını sandığını bilmiyorum."

"*Biz*, Carston, biz içeri gireceğiz. Ve muhtemelen mermi yağmuruna tutularak öleceğiz."

"Ve bedelini Livvy mi ödeyecek? Bu kabul edilemez," diye uludu adam.

"O halde bana daha fazla şey ver."

Carston derin bir nefes aldı ve Alex ona baktı. Bitkin görünüyordu.

"Şuna ne dersin," diye öneride bulundu. Sezgilerine kulak veriyordu. Bir adamın Carston'ı telefon görüşmelerinde çileden çıkardığını dinlemişti ve kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Ne de olsa, birçok kez ilgi çekici bir şekilde başa-

rısız olan Deavers'ın planıydı. "Deavers'ın bu ortak operasyonu yönetmesinden memnun olmadığını söylemek doğru olur mu?"

Homurdandı.

"Sen ve Deavers nasıl ilerleyeceğiniz konusunda görüş ayrılığına mı düştünüz?"

"Öyle denebilir."

"Kevin Beach'i sorgulama işini halledebileceğine güveniyor mu?"

"Hayır, bu noktada, kendi fermuarını bile düzgün bir şekilde açabileceğine güvenmediğimi biliyordu."

"Bana sorgu uzmanından bahset."

Carston suratını buruşturdu. "Benim değil. O Deavers'ın uşağı ve tam bir embesil. Deavers'a Beach gibi birinin sıradan bir sorgulamacıyla konuşmadan önce öleceğini söyledim. Eğer endişen buysa, rahat olabilirsin. Onu konuşturamayacaklar. Beach seni öldürdüğünü söylemek dışında hakkında hiçbir şey söylemedi. Ama bunu bile araştırdıklarını sanmıyorum. Açıkçası, ben bile inandım."

Şaşırdı. "Yerime birini bulamadın mı?"

Carston kafasını salladı. "Denedim. En başta bu konuda yalan söylemiyordum – hatırlıyor musun? 'Gerçek yetenek nadir rastlanan bir özelliktir.' " Kendi sözünü tekrarlayıp içini çekti. "Deavers yıllardır departman üzerinde mutlak güç sahibi, 'tehlikeli bir değeri kaybettiğimden' beri. CIA işe alımımı durdurdu ve laboratuar hariç her şeyi kapattı. Şu anda yarattığımız şeyler herhangi bir eczacı tarafından yaratılabilir." Kafasını salladı. "Neden tehlikeli olduğunun sebebi onlar değilmiş gibi hareket ediyorlar."

"Hâlâ bu kararın bir parçası değilmiş gibi konuşuyorsun?"

"Olsaydım, şimdi bunun için cezalandırılıyorum." Carston suratsızca ön camdan dışarı baktı.

"Deavers bir yandan yetenek geliştirdiğini öğrenirse, şok olur mu?"

Carston her zaman hızlıydı. Dudaklarını büzüştürüp kafasını sallayarak konuştu. "Bir an için olabilir, ama sonra sinirlenir. Mevcut programla yüzde yüz hemfikir ama şüphelerimin arttığını biliyor. Hayır, o kadar şaşırmaz."

"Pace'in işleri halletme biçiminden hoşlanmıyorsun, değil mi? Pragmatik birine benziyor, anlaşabileceğinizi sanmıştım."

"Demek parçaları birleştirdin. Bunu yapabileceğini düşünmüştüm. Ama Pace ilk başta aşırı tepki göstermeseydi, bahse girerim bunu asla çözemezdin. Makyavelcilik beni rahatsız etmiyor – beni rahatsız eden şey aptallık. Hatalar olabilir ama Pace bir hatayı daha kötü ikinci bir hatayla birleştirmeye meyilli. Ve sonra üçüncü bir hatayla. Hepimizi bu karışıklığa sokan o."

"Ne diyorsun, Carston? Aynı tarafta olduğumuzu mu? Söylediğin gibi herkes hata yapar ama sana tekrar kanacağımı düşünmemelisin."

"Bana inanmanı beklemiyorum ama durum bu. Mevcut durumdan kazanabileceğim hiçbir şey yok. Pace başarılı olursa, Deavers'ın yıldızı parlayacak. CIA'in müdürü olacak. Hayatım boyunca yaptığım her şey çoktan parçalara ayrıldı. Sandığından daha çok aynı taraftayız."

"Böyle söylemek seni mutlu ediyorsa, öyledir. Ama planı değiştirmiyor."

"Birlikte içeri gireceğiz," dedi Carston dalgın bir şekilde. "Sen benim gizli çırağımsın. Deavers'ın kasabının yerine geçmen için ısrar ediyorum. O noktaya kadar işe yarayabilir. Sonra ne olacağını düşündüğünü bilmiyorum."

Carston *kasap* dediğinde irkildiğini belli etmemeye çalıştı. Birçok şey Kevin'dan geriye ne kadar kaldığına bağlıydı.

"Göreceğiz," dedi sesinin sakin çıkmasına özen göstererek.

"Hayır, sakın bana söyleme. Bu akıllıca. Bir planın olduğu sürece."

Alex karşılık vermedi. Planı yeterince sağlam değildi.

"Merak ediyorum," dedi Carston'ın verdiği tepkiye odaklanmasına engel olmak için. "Dominic Haugen ne zaman öldü?"

"Jammu'daki laboratuar yok edildikten iki hafta sonra."

Alex kafasını salladı. Öyleyse, şüphelendiği gibiydi. Barnaby bir şeylerin ters gittiğini anlamış ve hazırlıklarına başlamıştı.

"Bir fikrim var," dedi Carston.

"Bu iyi bir şey olmalı."

"Yaralanmış gibi yapmaya ne dersin? Örneğin, bir kol askısı takabilirsin? Dokuz gün önce Türkiye'de bir durum vardı, hızlı düşünen bir onbaşından bazı güzel bilgiler aldım. Tam olarak işe almayı düşünebileceğim türde bir insan, ama işler kötüye gitti. Onbaşı düşman kuvvetlerin kurtarma çabasından sağ çıkamadı. Ama belki de bilgi, bu durumdan sağ çıkan gizli kuvvetlerim tarafından edinilmiştir."

Alex ona baktı.

Carston teslim olurcasına elini kaldırdı. "Pekâlâ, benim yöntemlerimi uygulamak zorunda değiliz. Bu sadece bir fikirdi. Deavers hikâyeyi biliyor; seni oraya götürmemin anlık bir karardan ziyade planlanmış bir şey gibi görünmesini sağlayabilirdi."

"Sanırım yaralanmış gibi yapabilirim," dedi Alex ilgisizce.

* * *

Randevu noktasına ulaşana kadar birkaç kez hikâyeyi gözden geçirdiler ve Carston sorgulama odasını detaylı bir şe-

kilde tarif etti. Hoş bir tablo değildi ve Alex hayatta kalma şanslarının giderek azaldığını hissetti.

Carston küçük belediye parkına bağlı otoparka girdi ve BMW'yi otoparktaki tek arabanın yanında durdurdu. Alex, bunu beklemesine rağmen, parktaki bankta oturan iriyarı sarışın adamı görünce irkildi.

İlk test buydu ve eğer Daniel testi geçemezse, Alex fişi çekecekti. O ve Deavers operasyonlarını her ne kadar ayrı tutmuş olsalar da, Carston'ın haberlerde Daniel'ın fotoğraflarını gördüğüne emindi. Gözünün ucuyla Carston'ı izleyip tepkisini ölçtü. Yüzünde boş bir ifade vardı.

"Bu kim?" diye sordu.

"Yeni yardımcın."

"Bu gerekli mi?"

"Motoru durdur."

Daniel kalkıp hızla onlara doğru yürüdü. Alex, Daniel yaklaşırken Carston'ın yüzünde herhangi bir değişim olup olmadığına baktı.

"Seni her saniye izleyemem, Carston," dedi tatlılıkla. "Bagajı aç."

Daniel binek aracın arkasındaki ekipmanı BMW'nin kargo boşluğuna taşırken o ve Carston sessizce beklediler. İşini bitirince, Carston'ın kapısının yanında durup bekledi.

"Aşağı in," dedi Alex.

Ellerini görünür bir yerde tutarak Carston yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktı. Alex arabadan inerken, onun Daniel'ı nasıl süzdüğünü gördü. Daniel'ı tarafsız bir gözle görmeye çalıştı. Gözlüğüne ve koca göbeğine rağmen, iriyarı bir adamdı ve kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu. Bu şartlar altında Carston'ın temkinli olması ve hatta korkması mantıklıydı ama bunu çok iyi gizliyordu.

Daha önce verdiği talimata uyan Daniel ağzını açmadı.

Sadece kısa bir süre Alex'le göz göze geldi ve ifadesinin sakin olmasına özen gösterdi. Oklahoma City'de sarhoş çocuklara gözdağı verirken olduğu gibi çenesi hafifçe öne çıktı. Bu tehlikeli görünmesini sağladığı kadar Kevin'a daha çok benzemesine neden oluyordu. Carston Kevin'ın fotoğraflarını görmüş müydü?

Daniel şoför kapısının yanında durdu, kollar iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu, hazırdı.

"Ellerini arabanın üzerine koy," diye emretti Alex, Carston'a. "Geri dönene kadar hareket etme."

Carston bir polis arabasına ellerini yaslayan şüpheli pozisyonunu aldı. Başını eğik tuttu, ama Alex pencerenin yansımasından mümkün olduğunca Daniel'ı incelediğini görebiliyordu. Onu tanıdığını belirten bir işaret yoktu ama Alex, Carston'ın onu tanıdığını gizleyip gizlemediğinden emin olamazdı. Otopark ışıklarının kel kafalarının aynı noktasında yanıp sönmesi Alex'in dikkatini dağıtıyordu.

"Bu Bay Thomas," dedi Carston'a. "Beni ele vermeye, kaçmaya ya da bana zarar vermeye çalışırsan, yaklaşık iki buçuk saniye içinde ölürsün."

Carston'ın şakağında bir damla ter belirdi. Bu da rol icabıysa, Alex gerçekten etkilenmişti.

"Livvy'yi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam," diye çıkıştı.

"Güzel. Hemen döneceğim. Birkaç yara edineceğim."

Yara lafını duyunca Daniel parlak mavi gözlerini ona çevirdi; sonra zorla Carston'a döndü.

Bütün eşyaları BMW'nin bagajına düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. İlkyardım çantasının fermuarını açıp aradığı şeyi bulana kadar hızla karıştırdı, sonra kısa bir sargı bezi ve bant kesti. El çantasını alıp bagajın kapısını açık bırakarak uzaklaştı. Umumi tuvalet küçük oyun alanının diğer tarafındaydı. Hemen kadınlar tuvaletine gidip ışıkları açtı.

Tezgâh yoktu ve günlerdir, belki de haftalardır hiçbir şey temizlenmemişti, o nedenle çantasını omzundan indirmedi. Val'ın yaptığı muhteşem makyajı sabunla çıkardı. Böylesi daha iyiydi. Makyaj yersizdi ve dikkatle bakan biri sahte cilt parçasını fark edebilirdi. Morlukları ve sargısı elbette dikkat çekecekti, ama aynı zamanda onu daha az tanınır kılacaklardı. İnsanların yaralarının ardındaki yüzünün inceleme ihtimali daha düşüktü.

Gözlerinde hâlâ hafif bir morluk kaldığını ve yanağındaki morluktan geriye kalan sarımsı şekli gördüğüne sevindi. Çenesindeki yapıştırma çabası fazla amatördü, ama normal biri her ihtimale karşı onu sargı beziyle kapatırdı.

Kâğıt havlu yoktu, sadece bozuk bir kurutucu vardı. Tişörtüyle yüzünü kuruladıktan sonra, sargı bezini çenesi ve kulağına yapıştırdı, bunu bir doktor yapmış gibi görünmesi için işini acele etmeden düzgünce yaptı. Siyah tişörtü ve kalın taytı işe yarardı – rahat giysiler işinin bir parçasıydı ve arabanın bagajındaki laboratuar önlüğü ona istediği profesyonel görünümü verecekti.

Yaklaşan karanlıkta arabaya doğru yürürken Carston'ın Daniel'ı konuşturmaya çalıştığını duyabiliyordu ama Daniel ağzı sımsıkı kapalı bir şekilde adama bakıyordu.

Alex bagajdaki laboratuar önlüğünü çıkarıp giydikten sonra onu düzeltmek için avuçlarını üzerinde gezdirdi. Görünümünden memnun olduğunda, bagajı kapatıp arka kapıyı açtı.

"Sakin ol, Lowell," dedi Carston'a. Temkinli bir şekilde doğruldu. "Benimle birlikte arka koltukta oturacaksın. Arabayı Bay Thomas kullanacak."

"Suskun biri," dedi Carston açık kapıdan kafasını eğerek içeri geçerken.

"Seni eğlendirmek için değil; hizaya getirmek için burada."

Alex kapıyı arkasından kapattıktan sonra diğer taraftan binmek için arabanın etrafını dolaştı. Carston ona baktı.

"Yüzün... çok gerçekçi bir iş, Jules. Dikkat çekmiyor. Hatta şu an yüzünde hiç makyaj yok gibi."

"Birçok yeni beceri edindim, bu arada adım Dr. Jordan Reid. Lütfen Bay Thomas'ı gideceğimiz yere yönlendir. Beş dakika kala, telefonunu geri vereceğim."

Dikiz aynasında Daniel'la göz göze geldi. Hafifçe kafasını salladı. Carston yalnız kaldıkları süre içinde Daniel'a, onu tanıdığını belirten hiçbir şey söylememişti.

Daniel motoru çalıştırdı. Carston ona adresi ve kısa bir yol tarifi verdi. Daniel bir kez kafasını salladı.

Carston Alex'e dönüp sordu, "Sanırım şu anda Livvy'nin yanında biri olmalı?"

"Tahmin yürütmenin hiç güvenli olmadığını biliyorsun."

"Elimden gelenin en iyisini yaparsam, Jules, eğer elimden geleni yaparsam..." diye söze başladı Carston. Sesi birden hassaslaştı. "Lütfen. Lütfen Livvy'yi bırak. Telefon aç, ne yapman gerekiyorsa yap. Beni incitmek için her türlü sebebin olduğunu biliyorum ama lütfen o bebeğe zarar verme." Cümlesinin sonuna doğru sesi fısıltıdan ibaretti. Alex onun kalbinden geçenleri dile getirdiğini düşündü tabii bir kalbi varsa.

"Bu işten canlı çıkmazsam onun için yapabileceğim bir şey yok, Carston, keşke bunu daha farklı bir şekilde yapabilseydim ama ne vaktim ne de kaynağım var."

Carston kucağında kenetlediği ellerine baktı. "Umarım ne yaptığı biliyorsundur."

Alex karşılık vermedi. Carston bunun ne demek olduğunu muhtemelen anlamış olmalıydı.

"Ölürsek," dedi daha güçlü bir sesle, "en azından o aşağılık Deavers'ı da yanımızda götürelim. Bunu yapabilir misin?"

"Buna dikkat ederim."

★★★

"Oraya varmamıza yaklaşık beş dakika kaldı."

"Pekâlâ, işte telefonun."

Alex, Carston'a telefonunu verdi. Onu açtıktan, bir saniye sonra telefon rehberinden bir numara seçti. Aracın hoparlöründe telefon iki kez çaldı.

"Neden işimi bölüyorsun?" diye yanıtladı bir adam. Sesi kısıktı, neredeyse fısıldar gibiydi, ama Alex tok bir bariton olduğunu duyabiliyordu. Sinirlenmiş gibiydi.

Carston da sinirliydi. "Sanırım hiçbir gelişme olmadı."

"Buna ayıracak vaktim yok."

"Hiçbirimizin buna ayıracak vakti yok," diye çıkıştı Carston. "Bu kadarı yeter. İki dakika içinde kapıda olacağım. Beni ve asistanlarımı beklediklerinden emin ol."

"Ne–" diye söze başladı Deavers, ama Carston telefonu yüzüne kapattı.

"Hırçın," dedi Alex.

"Bu bizim normal iletişim şeklimiz."

"Umarım öyledir."

"Üzerime düşeni yapacağım, Jules. Livvy'yi bu işe karıştırmasaydın, bundan keyif alabilirdim. O küstah ahmaktan çok *sıkıldım*."

Yaklaşıkları binanın girişinin yanında iki araç park etmemiş olsaydı, terk edilmiş gibi görünebilirdi. Küçük otopark üç taraftan etrafını saran dik, insan yapımı tepelerle korunuyordu, mütevazı, tek katlı beton bina dördüncü tepeyi işgal ediyordu. Binanın ön cephesi otoparka girene kadar görünmüyordu. Lokasyon kilometrelerce uzanan depolar ve Sovyet bloğu tarzı ofis binalarıyla gizlenmişti; hepsinin hükümetin bir yoluna ait olduğu ve görünürde boş oldukları kesindi. Aralarından geçen labirenti andıran yollar da. Birinin buraya yanlışlıkla gireceğini sanmıyordu ve Carston'ın

onları bu labirentte yönlendirmesine memnundu. Daniel'ın dikkat etmiş olmasını umdu. Rotayı ezberlemeye çalışmıştı ama geri dönüşte yanında olup dışarı çıkması için onu yönlendirmesi düşük bir ihtimaldi.

Küçük, perdeli pencerelerde hiç ışık yoktu ama böyle olmasını bekliyordu. Zemin kat kamuflajdan başka bir şey değildi.

Carston arabadan indi ve etrafını dolaşıp onun için kapıyı açtı, şimdiden rolünü oynamaya başlamıştı. *Yetenek* olduğu günlerin nasıl olduğunu hatırlayan Alex neredeyse gülümseyecekti. Bu gece oynaması gereken rol buydu. Karaktere bürünmek zorundaydı.

Daniel tekerlekli çelik alet çantasını bagajdan indirdi ve onun yanına getirdi. Biri şimdiden onları izliyor olmalıydı, ama kameraların nereye gizlendiğini göremiyordu.

"Ona dikkat et," dedi Alex sert bir tonla ve sapı Daniel'ın elinden aldı. Sol manşetini düzeltip kolunun ucundaki hayali tozu silkeledi. Daniel, Carston'ın sağ omzunun arkasına geçti. Alex serçe parmağındaki altın rengi yüzüğünü fark etti. Tabloya pek uymuyordu ama geri kalanı uyuyordu – karanlık otoparkta bile, siyah takım elbisesi doğru görünüyordu, muhafazakar ama pahalı değildi; ülkedeki her FBI ajanının gardırobunda bu tür bir şey vardı. Rozeti yoktu, ama bu departmana yardımcı olan birinin üzerinde kimlik taşıması beklenemezdi. Rozet taşımayı gerektiren türden bir organizasyon değildi.

Omuzlarını dikleştirip karanlık binaya doğru döndü ve bu çirkin otoparkı muhtemelen bir daha asla göremeyeceği gerçeğini kabullenmeye çalıştı.

BÖLÜM 30

"Bu taraftan, Dr. Reid," dedi Carston ve onları soluk gri bir kapıya doğru yönlendirdi. Daniel adamın ayaklarının dibinden ayrılmadı, sırtı Alex'e dönüktü. Alex hızla arkalarından yürüyor ve kısa bacaklarıyla onlara yetişmeye çalışıyordu.

Carston kapıyı tıklatmadı; sadece önünde durdu. Sanki çoktan zili çalmış gibi bekliyordu.

Carston önünde durduktan bir saniye sonra kapı açıldı. Kapıyı açan adamın üzerinde Daniel'ınkine benzer bir takım elbise vardı, ama bu adamınki o kadar yeniydi ki, hâlâ parlıyordu. Daniel'dan daha kısa boylu ama geniş omuzluydu. Sol kolunun altında bariz bir şişlik vardı.

"Efendim," dedi adam Carston'a selam vererek. Saçı yüksek ve dümdüzdü, Alex üzerinde üniforma olsa kendisini daha rahat hissedeceğini düşündü. Ama görünüşü kamuflajın bir parçasıydı. Üniformalar alt katta olmalıydı.

"Derhal Deavers'ı görmek istiyorum."

"Emredersiniz, efendim, geleceğinizi haber verdi. Bu taraftan."

Asker hemen dönüp içeri doğru ilerledi.

Ale,x Daniel'ın peşinden kasvetli bir ofise girdi: gri halı, birkaç dar bölme ve rahatsızlık verici görünen sandalyeler

vardı. Kapı sağlam bir gürültü ve uğursuz bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Birinin hâlâ onları izlediğine hiç şüphesi yoktu; kilide bakmayı göze alamadı. İnsanları içeride değil, dışarıda tutmaya yaradığını umdu. Askerin onlara kapıyı açması uzun sürmedi.

Asker aniden loş bir koridora saptı, onları kapıları açık birkaç karanlık odanın önünden geçirdikten sonra en sonunda durdu. Üzerinde BAKIM MALZEMELERİ yazan bir kapı vardı. Sol koluna uzanıp anahtarı olan spiral bir kablo çıkardı. Kapının kilidini açıp içeri girdi.

İlk kapının karşısındaki bir başka kapının üzerindeki acil çıkış işareti odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Muhtemelen gösteriş için duvarlara paspaslar ve kovalar yaslanmıştı. Asker acil çıkış kapısını açınca içi metal, özelliksiz bir kutu ortaya çıktı. Bir asansördü. Bunu bekliyordu; Daniel'ın yüz ifadesini kontrol etmesini umdu.

Asansörde askere katıldılar. Alex yüzünü kapılara doğru dönünce sadece iki tuş olduğunu gördü. Asker alttakine bastı ve hemen aşağı inmeye başladıklarını hissetti. Emin olamadı, ama en az üç kat inmişlerdi. Bu pek gerekli sayılmazdı, ama kesinlikle rahatsızlık vericiydi. Bu bina yürüttüğü sorgulamalar için kullanılmamış olsa da, kurbanın kendini tedirgin ve terk edilmiş hissetmesi için rutinin bir parçası olmalıydı.

İşe yarıyordu; ikisinde de bir artış hissetti.

Asansör aniden durdu ve kapılar aydınlık bir girişe açıldı. Havaalanlarındaki güvenlik noktalarına benziyordu, sadece daha az insan vardı ve daha renksizdi. İki adam daha vardı, bunlar koyu mavi üniforma giymişlerdi ve kısa tezgâhı olan standart bir metal dedektörü ve hatta kemerler ve araba anahtarları için küçük plastik tepsiler bile vardı. Üniformalar Alex'e bunların Pace'in adamları olabileceğini düşündürdü.

Bu odadaki güvenlik kameraları çok barizdi.

Carston sabırsız ve kendinden emin bir şekilde öne çıktı. Telefonunu ve bir avuç bozuk parayı tepsiye bıraktı. Sonra kare çerçevenin içinden geçti. Daniel araba anahtarlarını başka bir tepsiye koyup hızla arkasından geçti, sonra Carston'ın eşyalarını alıp ona verdikten sonra kendi anahtarlarını aldı.

Alex çelik alet kutusunu dedektörün yan tarafına doğru çekti.

"Korkarım bunu elle aramanız gerekecek," dedi dedektörden geçerken. "İçinde birçok metal alet var. Lütfen dikkatli olun, eşyalarımdan bazıları kırılabilir ve bazıları basınçlı."

İki asker emin değillermiş gibi birbirlerine baktılar. Önce yaralı yüzüne sonra alet çantasına baktılar. Uzun boylu olan eğilip üst bölmeyi açarken kısa boylu olan tekrar yüzüne baktı.

"Lütfen dikkat edin," diye tekrarladı. "O şırıngalar çok hassas."

Kısa boylu asker uzun boylu askerin şırıngalardan oluşan üst tepsiyi kaldırmasını ve altında da benzer bir tepsi bulmasını izledi. Altındaki iki tepsiyi kontrol etmeden dikkatle onu yerine yerleştirdi. İkinci bölmeyi açtıktan sonra hemen arkadaşına baktı. Sonra Carston'a döndü.

"Bayım, bu noktadan sonrasına silah geçişine izin veremeyiz."

"Elbette, neşterlerime ihtiyacım olacak," dedi Alex ses tonundan sinirlendiğini belli ederek. "Buraya Kelime Oyunu oynamaya gelmedim."

Askerler tekrar ona baktılar, gözlerinden durumu anlamaya başladıklarını görebiliyordu.

Evet, demek istedi, *ben* o tür *bir misafirim*.

Kelimeleri ifadesinden okumuş olmalılardı. Uzun boylu olan doğruldu.

"Bunun için izin almamız gerekecek." Topuklarının üzerinde dönüp arkalarındaki çift metal kapıdan içeri girdi.

Carston bıkkınlıkla derin bir nefes verip kollarını göğsünde birleştirdi. Alex de sabırsız bir ifade takındı. Daniel Carston'ın sağ omzunun yanında hareketsiz bir şekilde duruyordu, yüzü ifadesizdi. İyi gidiyordu. Şimdiye kadar kimse ona dikkat etmemişti. Askerler için o sadece evrak çantası taşıyan isimsiz adamlardan biriydi ve Alex'in istediği de buydu. Val şimdiye kadar haklı çıkmıştı – ona daha fazla dikkat ederlerdi.

Birkaç dakika sonra kapılar tekrar açıldı. Uzun boylu asker iki adamla birlikte dönmüştü.

Deavers'ın hangisi olduğunu anlamak kolaydı. Sesinin yarattığı izlenimden daha ufak tefek ve zayıftı ama otoriter bir tavırla hareket ediyordu. Diğer adamların nereye gittiklerine bakmadı; etrafında hareket etmelerini bekliyordu. Düzgün kesimli siyah bir takım elbise giymişti, fiyat ve tarz olarak Daniel'ınki ve kapıdaki korumanınkinden birkaç kat daha üstün olmalıydı. Saçı çelik grisiydi ama hâlâ gürdü.

Yeterince resmi görünmemesinden Alex, Deavers'ın arkasındaki adamın sorgulayıcı olduğunu düşündü. Üzerinde ameliyat önlüğüne benzeyen kırışık bir tişört ve siyah bir pantolon vardı. İnce telli kahverengi saçları yağlı ve dağınıktı; kırmızı gözlerinin altında belirgin halkalar vardı. Uzun bir gün geçirmiş olduğu belli olsa da, önce laboratuar önlüğüne, sonra neşter tepsisinin hâlâ ortada olduğu alet çantasına odaklanan gözlerinde ateş vardı.

"Bu ne demek oluyor, Carston?" diye sordu.

Ne Carston ne de Deavers ona baktı. Birbirlerine odaklanmışlardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Deavers daha düzgün bir tonla.

"Daha iyi bir seçeneğim varken o sıradan herifin kurbanı öldürmesine izin veremem."

Deavers ilk kez ona baktı. Alex sakin görünmeye çalıştı,

ama onu incelerken kalp atışlarının hızlandığını hissetti, gözleri yaralı yüzüne odaklandı.

Tekrar Carston'a döndü. "Peki bu daha iyi seçeneği nereden buldun?"

En azından onu tanımamıştı. Ve Daniel'a hiç bakmamıştı. İki adam tekrar birbirlerine odaklandılar, elektrik akımı gibi aralarında düşmanlık gidip geliyordu.

"Programı kurtarmak için alternatifler geliştiriyordum. Bu alternatif daha etkin olduğunu kanıtladı."

"Nasıl kanıtladı?"

Carston çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Uludere."

Bu kelimenin üzerine akım kesildi. Deavers farkında olmadan bir adım geri çekilip sinirli bir şekilde nefesini verdi. Tekrar Alex'in yaralarına baktı, sonra rakibine döndü.

"Türkiye'de daha fazla olayın döndüğünü bilmem gerekirdi. Carston, bu bizim yetkimizi aşıyor."

"Şu sıralar gerektiği şekilde değerlendirilmiyorum. Sadece daha değerli olduğumu göstermeye çalışıyorum."

Deavers dudaklarını büzüştürüp tekrar ona baktı. "İyi mi?"

"Göreceksin," diye söz verdi Carston.

"Ama kritik bir noktadayım," diye karşı çıktı sorgulayıcı. "Beni bu vakadan şimdi alamazsınız."

Carston ona ilgisiz bir bakış attı. "Kapa çeneni, Lindauer. Bu seni aşıyor."

"Pekâlâ," dedi Deavers keyifsizce. "Daha iyi seçeneğinin, bize ihtiyacımız olanı verip veremeyeceğine bir bakalım."

* * *

Oda Carston'ın tarif ettiği gibiydi. Sade beton duvarlar, sade beton zemin. Tek kapı, gözlem odasıyla arasında geniş bir ayna ve tavanda yuvarlak bir gömme ışık vardı.

Bir ara bu odada bir masa, iki sandalye ve parlak bir masa lambası olmalıydı. Kurbanlar sorgulanmış, nutuk atılmış, tehdit edilmiş ve baskı görmüştü ama bundan öteye gidilmemişti.

Ama şimdi masanın yerinde bir ameliyat masası vardı. Birinci Dünya Savaşı'nı anlatan filmlerden bir görüntü gibiydi, sedyelerdeki gibi tekerlekleri olan tek parça, sert, paslanmaz çelik bir masaydı. Köşede katlanabilir bir sandalye vardı. Bu tesis departmandaki gibi modern odaların olduğu kadar fonksiyonel değildi, ama anlaşılan bu sorgu en gizli bölümün kayıtlarında bile yer almayacaktı.

Etrafına soğuk bir şekilde göz gezdirdiğinden emin oldu ve Daniel'ın da bunun için gerekli dayanıklılığı göstermesi için dua etti.

Daniel Carston ve diğerleriyle birlikte gözlem odasına girmişti ve camın ardında görünmezdi. Grup dağılmadan önce, Deavers ve diğerleri onun yüzüne bakmamışlardı. Alex çaresizce Daniel'ın, onların ilgisizliğini şüpheye dönüştürecek bir şey yapmamasını umdu.

Kevin ışığın altında masada yatıyordu, el ve ayak bileklerinden bağlanmıştı. Çıplaktı. Vücudu terden ve kandan ıslanmıştı. Göğsünden aşağı doğru eşit olmayan paralel çizgiler halinde uzun yanıklar vardı. Kaburgalarında ince kesikler vardı, kenarlarında büzüşen derisi beyazdı – muhtemelen asitten. Ayaklarının tabanları su toplamıştı ve onlar da beyazdı. Lindauer o yanıkların üzerine asit dökmüştü. Kevin'ın sol ayağında bir parmağı eksikti, başparmağının yanındaki kesilmişti.

Lindauer'in aletleri yere saçılmıştı, kan ve kirli parmak izleriyle dağınık bir görüntü oluşturuyordu. Orada bir yerde bir ayak parmağı olduğunu biliyordu, ama ilk bakışta onu göremedi.

Temiz, klinik bir kurulum görmeyi ummuştu; buna alışıktı. Bu acımasızlıktı. Tiksintiyle burnunu buruşturdu.

Kevin uyanıktı. Sorgulamacının arkasından yürümesini izledi, yüzü gergin bir şekilde kontrollüydü.

Alex, Lindauer'in profesyonelliğe yakışmayan iş alışkanlıklarıyla alay edercesine kusursuz bir hareketle alet çantasına doğru eğilip dikkatle şırınga tepsilerini çıkardı.

"Bu da ne?" diye sordu Kevin boğuk bir sesle. Otomatikman kafasını kaldırıp bakınca ona değil, aynaya hitap ettiğini gördü. "Küçük bir kızın beni konuşturacağını mı sanıyorsunuz? Bu piyonun en dip noktanız olduğunu sanıyordum. Gerçekten, beni hayal kırıklığına uğratmaktan hiç vazgeçmiyorsunuz çocuklar."

Odada olmakta ısrar eden Lindauer öfkeli bir şekilde masaya eğildi. Kevin'ın göğsündeki bir yanık izini kesen yaraya parmağını soktu.

"Endişelenmeyin, Bay Beach. *Küçük kız* sizin için hoş bir mola olacak. Gücünüzü toplayın. Daha sonra döneceğim ve verimli bir sohbet edeceğiz."

"Yeter, *Doktor*," diye tiz bir sesle bağırdı Alex. "Gözlem yapmanızı kabul ettim ama lütfen şimdi kurbanımdan uzaklaşın."

Lindauer destek almayı bekliyormuş gibi aynaya baktı. Sessizlikten başka bir karşılık alamayınca, suratını asıp tek sandalyede oturmaya gitti. Oturunca biraz çöktü, Alex bunun yorgunluktan mı yoksa utançtan mı olduğunu bilemedi.

Alex Lindauer'e sırtını dönüp bir çift mavi lateks eldiven çıkardı. Bu sırada avucuna aldığı küçük metal parça görünmezdi.

Masanın kenarına geçti, ihtiyatlı bir şekilde Lindauer'in dağınıklığını ayağının ucuyla kenara itti.

"Merhaba, Bay Beach. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Birkaç raunt daha devam edecek kadar iyi hissediyorum, tatlım. Sanırım biri seninle çoktan iyi vakit geçirmiş? Umarım eğlenmiştir."

Kevin dişlerini sıkarak konuşurken, Alex onu incelemeye başladı, gözlerine küçük bir ışık tuttu ve sonra elleri ve kollarındaki damarları inceledi.

"Sanırım biraz susuz kalmış," dedi. Sağ elini masaya koyup ince anahtarı avucunun altına bırakırken doğruca aynaya baktı. "Sanırım bir serum takmalıyız. Serum direği alabilir miyim, lütfen? Kendi tuzlu suyum ve iğnelerim var."

"*Bahse girerim*, direği nasıl kullanacağını biliyorsundur," dedi Kevin.

"Kabalığa gerek yok, Bay Beach. Artık burada olduğuma göre, işler daha medeni olacak. Mevcut durum için özür diliyorum. Bu hiç profesyonel değil." Küçümsercesine burnunu çekip Lindauer'e sert bir bakış attı. Adam bakışlarını kaçırdı.

"Tatlım, eğer bu iyi polis laflarıysa, üzgünüm, ama tipim değilsin."

"Sizi temin ederim, Bay Beach, ben iyi polis değilim. Ben bir uzmanım ve şimdi sizi uyarmam gerekiyor, bu... *sorgulamacının*" –ses tonundan daha çirkin bir kelime kullanmayı istediği açıktı– "vaktinizi aldığı aptalca oyunları oynamayacağım. Hemen sadede geleceğiz."

"Elbette, tatlım, sadede gelelim, ben de bundan bahsediyorum." Kevin sesinin yüksek ve tonunun alaycı çıkmasına özen göstermişti ama Alex bu çabanın onu çok yorduğunu görebiliyordu.

Arkasındaki kapı açıldı. Aynadan uzun boylu askerin serum direğini getirdiğini gördü. Şimdiye kadar Deavers ve Lindauer dışında sadece dört kişi görmüştü, ama göz önünde olmayan daha fazla kişi olmalıydı.

"Onu masanın başucuna koyun, teşekkür ederim," dedi

önemsemez bir sesle adama bakmadan. İstediği şırıngayı almak için eğildi.

"Şimdi benim için dans mı edeceksin?" diye homurdandı Kevin.

Doğrulurken Kevin'a buz gibi bir bakış attı. "Bu sadece bu gece yapacağımız şeyin bir ön izlemesi olacak," dedi ona masanın etrafında dolaşırken. Tuzlu su çözeltisini ve tüpü asarken, şırıngayı başının yanına koydu. Kapı kapandı ama gözlerini Kevin'dan almadı. Tekrar damarlarını inceledi ve sonra sol kolunu seçti. Kevin karşı koymadı. İğneyi dikkatle yerleştirirken, ona verdiği anahtarı görmeye çalıştı ama görünürde yoktu. Yerde görebildiği en büyük bıçağı alıp sağ kolunun yanına koydu. "Görüyorsunuz ya, bu tür kaba aletlere ihtiyacım yok. Daha iyi bir şeyim var. Bütün gücümü kullanmadan önce, kurbanın neyle karşı karşıya olduğunu anlamasının hep daha adilce olduğunu düşünmüşümdür. Bana ne düşündüğünüzü söyleyin."

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim, seni–" Kevin daha önceki yaratıcı tanımlarına gölge düşündüren bir dizi küfür sıraladı. Adam bu konuda yetenekliydi.

Cesaretinizi takdir ediyorum, gerçekten," dedi Alex, o sözlerini bitirdiğinde. Şırınganın ucunu serum girişine doğru tuttu. "Ama lütfen gücünüzü boşa harcadığınızı bilin. Oyun zamanı bitti."

İğneyi plastiğe sapladı ve enjektörü aşağı itti.

Neredeyse anında karşılık verdi. Alex onun nefes alışının hızlandığını duydu ve az sonra Kevin çığlık atmaya başladı.

Lindauer kafasını kaldırdı. Bütün çabalarına rağmen, Kevin'dan daha önce hiç böyle bir tepki almadığını görebiliyordu. Seyirciler yaklaşırken camın ardında hareketlenme olduğunu ve hafifçe mırıldandıklarını duydu. Şaşkın bir ses duyduğunu sandı, bu mutluluk vericiydi. Ama açıkçası, hepsi Kevin'ın rol yapma yeteneği sayesindeydi.

Kevin şu anda güç, damarlarında hızla dolaşıp bütün acısını yok ederken Alex onun nasıl hissettiğini biliyordu. Cüssesini ve ihtiyacını göz önünde bulundurarak, Alex kendi üzerinde kullandığı *Yaşam Mücadelesi*'nin en yüksek dozunun iki katından fazlasını kullanmıştı. Çığlıkları ilkel ve neredeyse zafer kazanmış gibiydi. Bu ince ayrıntıyı ondan başka kimsenin fark etmemiş olmasını ve hissetsin ya da hissetmesin, vücudunun aldığı hasarın hâlâ çok gerçek olduğunu hatırlamasını umdu.

Çığlıklarının yüksek ve sürekli olmasına özen göstererek rolünü oynarken Alex sadece beş dakika bekledi ve ayağını yere vurarak ilgisizce onu izledi. Vücudunda ilaçla olabildiğince çok vakit geçirmesini istiyordu. Etkisi geçince, güçten düşecekti.

"İşte, Bay Beach," dedi serum tüpüne sıradan tuzlu su çözeltisi bağlarken. Ona ihtiyacı olan ipucunu vermişti. "Sanırım artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz, o nedenle buna son verebilirim. Konuşalım mı?"

Kevin'ın kendisine gelmesi olması gerektiğinden uzun sürdü ama ne de olsa Alex'in ilaçlarını bilmiyordu. Yavaşça kendine geliyormuş gibi yaptı ve Alex, Daniel'ın zehirli yüzükle Carston'ın yanında hazır beklemesine memnun oldu. Sadece Carston bu sahtekârlığı anlayabilirdi.

Kevin bir dakika geçmesine rağmen hâlâ güçlükle nefes alıyordu ve hatta yüzünden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Alex'in, onun gizli çalışan bir profesyonel olduğunu unutması kolaydı ama ondan böyle bir performansı beklemesi gerekirdi.

"Evet, Bay Beach, şimdi ne olacak? Tam dozda devam mı edelim yoksa önce konuşmak mı istersiniz?"

Dönüp ona baktı, gözlerinde ikna edici bir korku vardı.

"Kimsin?" diye fısıldadı.

"Söylediğim gibi, bir uzmanım." Alaycı bir şekilde Lindauer'e başıyla işaret ederek, "Sanırım *beyefendinin* size sormak istediği bazı sorular var?" dedi.

"Konuşursam," dedi Kevin fısıldayarak, "gidecek misin?"

"Elbette, Bay Beach. Ben sadece sonuca götüren bir adımım. Patronlarımı tatmin ettikten sonra, beni bir daha görmeniz gerekmeyecek."

Lindauer ağzı açık bir şekilde bakıyordu ama Alex endişeliydi. İlerlemeleri gerekiyordu ama aynı zamanda, Kevin'ın bu kadar kolay bir şekilde çözüleceğine kim inanırdı?

Kevin inleyerek gözlerini kapattı. "Bana inanmazlar," dedi.

Alex bunun nasıl olduğunu anlayamadı, ama Kevin'ın sağ elinin artık bileğinden bağlı olmadığını sandı. Kelepçenin iki yarısı yerinden hafifçe oynamıştı. Ondan başka birinin bunu görebildiğini sanmıyordu.

"Gerçeği söylerseniz, size inanırım. Bana ne söylemek istiyorsanız, onu söyleyin."

"Yardım aldım... ama... yapamam..."

Alex onu sakinleştirmek istercesine elini tuttu. Anahtarın avucuna düştüğünü hissetti.

"Bana *söyleyebilirsiniz*. Ama lütfen vakit kazanmaya çalışmayın. Sabrım çok sınırlı."

Eline hafifçe vurduktan sonra serumu incelemek için kafasının etrafından dolaştı.

"Hayır," diye güçsüzce mırıldandı Kevin. "Yapamam."

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Alex, "bana ne söylemek istiyorsunuz?" Elini, Kevin'ın sol eline götürdü ve anahtarı parmaklarının arasına yerleştirdi.

"İçeriden, bir... hainden yardım aldım."

"*Ne?*" Lindauer işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu.

Alex ona pis bir bakış attıktan sonra aynaya döndü.

"Adamınız kendisini kontrol edemiyor. Onun bu odadan çıkartılmasını istiyorum," dedi sertçe.

Odada elektronik bir cızırtı duyuldu. Hoparlörü aradı, ama yerini göremedi.

"Devam edin," diye emretti Deavers'ın sesi. "Görevini suistimal ederse, dışarı çıkarılacak."

Kendi yansımasına kaşlarını çattıktan sonra dönüp Kevin'a doğru eğildi.

"Bir isme ihtiyacım var," diye diretti.

"Carston," diye fısıldadı.

Hayır!

Alex'in sinirleri çoktan gerilmişti, onu tokatlamamak için kendisini zor tuttu. Ama Kevin'ın, onun buraya nasıl geldiğini bilmesine imkân yoktu.

Gözlem odasında bir gürültü duydu ve yüksek sesle devam etti. "Buna inanmakta zorlanıyorum, Bay Beach, çünkü burada olmamın sebebi Bay Carston. Gerçekten kaçınmak isteseydi, beni buraya sokmazdı. Neler yapabileceğimi biliyor."

Kevin yarı açık göz kapaklarının arasından Alex'e tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra tekrar inledi. "Bağlantım bana bu ismi verdi. Ben sadece onun bana söylediği ismi verebilirim."

İyi kurtardın, diye alaycı bir şekilde içinden geçirdi.

Ne onun ne de Kevin'ın sözleri gürültünün kesilmesini sağladı. Yükselen sesleri ve hareketliliği duyabiliyordu. Lindauer'in de dikkati dağılmıştı, cama doğru bakıyordu.

Tekrar denedi, çıkardığı yeni şırınganın altından cebine küçük bir alet attı. "Bunun fazla kolay olduğunu düşündüğüm için beni affedin–"

"Hayır, bekle," dedi Kevin daha yüksek bir sesle. "Adamı Deavers yolladı; neden bahsettiğimi biliyor."

Belki bu suları biraz bulandırabilirdi. Artık iki isim de masadaydı.

Ama gözlem odasında olanlar durulmuyordu. Alex bir hamle yapmak zorundaydı. Camın diğer tarafındaki beklenmedik durumun tek iyi yanı onu dikkatle izlemiyor olmalarıydı. Süre dolmuştu.

"Bay Lindauer," diye ona bakmadan sertçe seslendi. Aynadan onun da diğer odaya odaklandığını görebiliyordu. Kafasını ona doğru çevirdi.

"Bu bilek bağlarının fazla sıkı olmasından endişeleniyorum. Kan dolaşımının normal olması gerekiyor. Anahtar sizde mi?"

Kevin bunun neyle ilgili olduğunu tahmin edebilirdi. Hazırlanırken kasları gerildi. Lindauer masanın ayakucuna koştu. Gözlem odasında bir ses diğerlerinden daha yüksek çıktı, bağırıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum?" diye şikâyet etti Lindauer, gözleri Kevin'ın bağlı bilekleri ve ayaklarındaydı. "Bunlar dolaşımını bozmuyor. Daha gevşek bağlamak güvenli olmaz. Nasıl bir adamla uğraştığını bilmiyorsun."

Alex ona doğru bir adım attı, adamın ona doğru eğilmek zorunda kalması için kısık bir sesle konuştu. Cebinde, başparmağını elektromanyetik darbe yayıcının küçük hızlı kapasitörüne bastırdı.

"Nasıl bir adamla uğraştığımı çok iyi biliyorum," diye mırıldandı.

Sol eliyle kapasitörü açıp sağ eliyle şırıngayı Lindauer'in koluna batırdı.

Tepesindeki ışık yanıp söndü ve patladı; parçalanan lambalar demirbaşın pleksiglas yüzeyinde tıngırdadı. Neyse ki, darbe pleksiglası patlatmamıştı, yoksa bu Kevin'ın açıktaki teni için kötü olurdu. Oda karardı.

Darbe diğer odaya erişecek kadar güçlü değildi. Aynanın diğer tarafından loş bir ışık parlıyordu ve Alex camın öteki tarafında hareket eden karanlık figürleri görebiliyor ama kimin kim olduğunu ya da neler olduğunu anlayamıyordu.

Lindauer yerde kıvranmaya başlamadan önce sadece kesik bir çığlık atabildi. Kevin'ın da hareket ettiğini duyabiliyordu, ama bu sesler daha kısık ve Lindauer'in kıvranmasından daha maksatlıydı.

Karanlıkta Alex alet çantasının nerede olduğunu biliyordu. Arkasını dönüp onun yanında diz çöktü, alttan ikinci çekmeceyi açıp şıringaları yere saçtı ve altındaki gizli bölmeyi yokladı.

"Zakkum?" dedi Kevin nefes nefese. Alex onun artık masadan kalktığını ve serum direğinin yanında olduğunu anladı.

Dokunduğu ilk iki silahı aldı ve sesin geldiği yere doğru atıldı. Göğsüne çarptı, geriye doğru düşmesine engel olmak için kollarını ona doğru uzattı. Diğer odadan iki el silah sesi gelirken, silahları karnına doğru itti. Cam parçalanmadı – sorgulama odasına ateş etmiyorlardı.

Kevin silahları elinden alırken, "Danny orada," dedi kısık bir sesle.

Kevin uzaklaşırken tekrar dizlerinin üzerine çöküp alet çantasını yokladı. Diğer iki silahı da aldı, kend, PPK'sının aşina olduğu şekli ve dokunarak tanıyamadığı başka bir silahtı. Kevin'a yanlışlıkla SIG Sauer'ini vermişti.

Önemi yoktu. Stratejisinin ana hedeflerini, Kevin'ı serbest bırakıp eline dolu silahlar tutuşturmayı başarmıştı. Artık öncelikli olarak destekti. Yıldız oyuncunun ihtiyacı olan şeyleri yapacak kadar iyi durumda olmasını umuyordu. Eğer o sadist Lindauer ona çok büyük zarar verdiyse... o zaman hepsi ölecekti.

Lindauer hak ettiğini bulmuştu. Muhtemelen hâlâ hayat-

taydı, ama çok uzun sürmeyecekti. Hayatından geriye kalandan pek hoşlanmayacaktı.

Bir saniye geçmeden küçük beton odadan kulakları sağır eden bir başka silah sesi geldi ve Alex bu kez güvenlik camının boğuk bir şekilde çatladığı duyuldu.

Ardı ardına dört el ateşle karşılık verilirken, örümcek ağını andırır şekilde çatlayan pencereden sarı ışık süzüldü. Karşılık veren ateşler ışığın ince parçalar halindeki desenini değiştirmedi; silah, yine sorgulama odasına doğrultulmamıştı.

Alex yere yakın kalmaya özen göstererek ilerledi, birinin pencereden içeri atlama ihtimaline karşı silahlarını çatlayan kareye doğru tuttu. Ama hareket onun bulunduğu taraftan geldi; karanlık bir gölge, cam parçaları mozaiğine doğru atlayıp bir sonraki odaya doğru daldı.

Gözlem odasındaki adamlarla Alex'in arasında sadece üç metre vardı, üzerinde alıştırma yaptığı saman balyalarından çok daha yakın olduklarından her şey çok kolay görünüyordu. Ellerini çelik masaya koyup odayı dolduran üniformalara doğru ateş etti. Daniel'ı ya da Carston'ı göremediği gerçeğine tepki göstermesine izin vermedi. Daniel'a silah seslerini duyduğunda yere yatmasını söylemişti. Onun talimatlarını izliyor olmalıydı.

Bir dizi silah sesi duyuldu, ama hiçbiri onu hedef almamıştı. Askerler onları yaylım ateşine tutarak camın içinden odaya atlayan kanlı çıplak adama ateş ediyorlardı. Ayakta altı üniformalı adam vardı ve Alex, atışın karşıdan geldiğini anlamalarına izin vermeden üçünü etkisiz hale getirdi. Yere yığılırken, koruduklarını takım elbiseli adam ortaya çıktı. Gözleri nişan aldığı sırada ona odaklanmıştı, mermi silahtan çıktığı anda vücudu hareket halindeydi; menzilinden kaçarken kolunu yaralamaktan daha fazlasını yaptığını sanmıyordu.

Kevin'ın konumunu göremiyordu ama diğer üç asker

yerdeydi. Bulunduğu avantajlı konumdan nişan alabileceği başka kimse kalmamıştı.

Alex açık pencerenin kenarına geçerken, cam parçaları ayakkabılarının altında ezildi, sonra sırtını pencerenin yanındaki duvara yasladı.

"Zakkum?" diye seslendi Kevin, sesi güçlü ve kontrollüydü.

Sesini duyunca içini sıcak bir rahatlama sardı. "Evet."

"Temiz. Buraya gel. Danny yaralı."

Az önce sıcaklığın yaktığı yoldan aşağı buz döküldü.

Silahları ceplerine attı, ellerini laboratuar önlüğünün katlarına sarıp pencerenin tırtıklı kenarından destek alarak içeri atladı. Yerde koyu renk üniformalı bir sürü adam yatıyordu, yeterince açık renk olan her şeyde –yüzler, zemin, duvarlar– koyu kırmızı lekeler görülüyordu. Kevin, kalkan olarak kullandığı bir vücudu üzerinden atmakla meşguldü. Hâlâ hareketlilik vardı ve birkaç yerden kesik kesik mırıldanmalar geliyordu. Tam olarak temizlendiği söylenemezdi, ama kontrol altına aldığını düşünüyor olmalıydı ve ayrıca, durumun acil olduğu belliydi.

Danny sağ arka köşedeydi – solgun kafasını örten beyaza dönük sarı peruğunu görebiliyordu, ama büyük bir bölümü üzerine yığılmış gibi görünen iki üniformalı askerin altındaydı. Birkaç metre ötesinde yerde yatan Carston'ın göğsüne aldığı birden fazla kurşun yarasından kan akıyordu. Göğsü hâlâ hareket ediyordu.

Alex'in her şeyi algılaması bir saniyeden kısa sürdü, değerlendirirken harekete geçti ve doğruca Daniel'ın yanına gitti.

"Deavers yaşıyor," diye homurdandı Kevin'ın yanından geçerken, Kevin'ın kafasını salladığını ve odanın sol köşesine doğru çömelerek ilerlediğini gördü.

Daniel'ın göğsünde yatan askerin üzerinde çok az kan

vardı, ama yüzü sağlıksız bir şekilde morarmıştı ve dudaklarında pembe baloncuklar vardı. Daniel'ın bacaklarının üzerine serilen adamda benzer haldeydi. İki adamda Daniel'ın yüzüğündeki zehir yüzünden ölüyorlardı. Alex, felce uğrayan bedenleri Daniel'ın üzerinden çekmeye çalışırken ilk adamın dudaklarında yeni kanlı baloncuklar köpürdü.

Bir yanı olanlardan çok uzaktı – çığlık atmaya, paniklemeye ve kesik kesik nefes almaya ihtiyacı olan kısmı. Buz gibi korkusunun odaklanmasına ve soğukkanlı kalmasına yardımcı olmasına izin verdi. Histeri için daha sonra yeterince vakti olacaktı. Şimdi savaş alanındaki hızlı ve kendinden emin hareket eden doktor olmak zorundaydı.

En sonunda adamı Daniel'ın göğsünden itti ve aniden her yer kana bulandı. Daniel'ın kıpkırmızı gömleğini yırtarak açtı ve kaynağı rahatlıkla buldu. Aldığı bütün eğitim, kiralık travma doktoru olarak geçirdiği bütün zaman ona çok geç kaldığını söylüyordu.

Kusursuz bir öldürme atışıydı, kurşun göğsünün sol üst kısmından girmişti. Mermiyi oraya isabet ettiren her kimse ne yaptığını biliyordu. İnsanı anında yere düşürecek birkaç atıştan biriydi, kurşun kalbe isabet ederse, kişi yere düşmeden ölürdü. Muhtemelen acıyı bile anlamadan ölürdü.

Yanından hiç ayrılmamış olsaydı bile, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu koruması için buraya gelmesine izin vermişti ve bu karar kalbindeki mermi kadar onu öldürmüştü.

BÖLÜM 31

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Silahların Alex ve Kevin'a doğrultulmaları gerekiyordu. Karışıklık sırasında kimse Alex'e ateş etmemişti – bir kez bile; hiçbir çizik almamıştı. Daniel'ın arka planda, görünmez olması gerekiyordu. Böylesine kusursuz bir atışı isimsiz bir yardımcıya harcamak için hiçbir neden yoktu. O yetenekli tetikçinin Alex'e nişan almış olması gerekirdi.

Planının son derece kusurlu olduğunu biliyordu ama silahlı çatışmadan en ufak bir yara almadan çıkacağını hiç düşünmemişti. Hayatta kalanın Daniel olması gerekiyordu.

Bir dizi isimsiz yüz –kurtaramadığı gangsterler– aklından geçti. Birinin adını biliyordu – Carlo. O da aynı şekilde ölmüştü. Alex'in elinden hiçbir şey gelmemişti. Joey G ne demişti? *Her zaman kazanamazsın.* Ama bu kayıpla nasıl yaşayacaktı?

Çığlık atmak isteyen yanı yüzeye çok yakındı. Üzüntü krizini uzakta tutan tek şey şoktu. Donuk duraksama sonsuz ve kristal berraklığındaydı, her detayı belirgindi. Ondan uzakta bir yerden bir boğuşma sesi geldiğinin farkındaydı ve Kevin sert bir sesle bağırıyordu, "Şimdi parametren nerde, *Deavers?*" Yüzüğünün kurbanlarının berbat kokusunu ve taze ka-

nın sıcak, *canlı* kokusunu alabiliyordu. Arkasında, Carston'ın ölmek üzere yerde güçlükle soluduğunu duyabiliyordu.

Sonra aniden başını eğdiği yere yakın bir yerden kısık bir hırıltı duydu.

Kapalı olduğunu fark etmediği gözlerini hemen açtı. Bu sesi tanıyordu.

Telaşlı bir şekilde eldiveni elinden çıkarıp Daniel'ın göğsündeki deliğin üzerinde gerdi. Mücadele veren ciğerinin lateksin üzerinden hava çekmeye çalışmasını gözlerine inanamayarak izledi.

Nefes alıyordu.

Nasıl? Kurşun kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünse de, kalbini ıskalamış olmalıydı. Hemen durumu değerlendirdi ve aslında sandığı kadar çok kan kaybetmediğini anladı. Kalbinde bir delik olduğunu gösterecek kadar kan kaybetmemişti. Ve nefes alıyordu, mermi kalbine isabet etseydi nefes alamazdı.

Diğer elini omzunun altına koyup telaşla çıkış yarası aradı. Parmak uçları ceketinde bir yırtık buldu ve onları önce ceketindeki sonra sırtındaki delikten içeri sokarak hava akışını olabildiğince kapatmaya çalıştı. Mermi içinden geçip çıkmıştı.

"Kevin!" Tiz çığlığı hissedemeyecek kadar uyuştuğu paniğini barındırıyordu. "Alet çantama ihtiyacım var. Hemen!"

Tekrar hareketlilik oldu, ama Kevin'ın ona yardım etmeye mi koştuğunu, yoksa zafer kazanan Deavers onu öldürmek için harekete mi geçtiğini görmek için kafasını kaldırmadı. Deavers olup olmadığını umursamadığını fark etti; başına gelebilecek hiçbir şeyden korkmuyordu. Çünkü Kevin yaralandıysa ve bir an önce ihtiyacı olan şeyleri ona getiremezse, Daniel dakikalar içinde ölebilirdi.

İhtiyacı olan şeyin çok daha fazlası arabada vardı ama Daniel'ı yeryüzüne nasıl çıkaracağını bilmiyordu.

Sağ dirseğinin dibinden metalik bir gürültü geldi.

"Kilitli poşetler," dedi telaşla. "En alt bölmenin solunda, ve bant – yukarıda olmalı."

Kevin ihtiyacı olan şeyleri Daniel'ın göğsüne, Alex'in elinin yanına koydu. Nefesini verirken hızla eldivenli elini plastik poşetle değiştirdi ve Kevin'a üç taraftan onu sıkıca bantlamasını söyledi. Fazla havayı dışarı çıkarmak için kapakçık olarak kullanabileceği bir şeyi yoktu, o nedenle dördüncü tarafı açık bırakmak zorunda kaldı. Nefes alırken deliğe doğru çekilecek ve nefes verirken havanın dışarı çıkmasını sağlayacaktı.

"Onu bana doğru çevir, çıkış yarasını kapatmalıyım."

Kevin bilinçsiz kardeşini dikkatle yan tarafına doğru çevirdi. Alex bu pozisyonun Daniel'ın zarar görmeyen ciğerindeki baskının bir kısmını alacağını umuyordu. Kevin onu hareket ettirirken kısa bir süreliğine yarayla olan temasını kesmek zorunda kaldı, sonra gömleğini ve ceketini kesmek için neşterini kullanırken de değerli bir saniye harcadı. Altındaki kan birikintisini incelerken tenine ikinci bir plastik bantladı. Gerçekten de çok fazla kan kaybetmemişti. Kurşun mucizevi bir şekilde kalbini ve ana damarlarını tamamen ıskalamıştı. Çıkış yarası temiz görünüyordu ve herhangi bir kemik parçası göremiyordu. Eğer nefes almaya devam etmesini sağlayabilirse, bir sonraki saat boyunca dayanabilirdi.

Kevin'ın sesi telaşlı planlarını böldü. "Carston hâlâ hayatta. Ona ne yapmamı istiyorsun?"

"Kurtarılabilir mi?" diye sordu Daniel'ın hava yolunu ve basıncını kontrol ederken. Carston çok fazla kan kaybetmişti. Şoktaydı. Alex onun bileğinden nabzını hâlâ hissedebiliyordu, ama zayıftı ve giderek azalıyordu. Üst tepsiden bir şırınga alıp ona ketamin ve bir ağrı kesici enjekte etti.

"Sanmıyorum. Çok fazla hasar almış. Muhtemelen sadece birkaç dakikası var. Ah, hey. Üzgünüm, dostum."

Cümlesinin sonuna doğru sesi değişti. Artık onunla konuşmuyordu.

"Bilinci yerinde mi?" diye sordu Alex. Ellerini Daniel'ın kolları ve bacaklarından aşağı indirip başka yarası olup olmadığını kontrol etti.

"Jules?" dedi Carston güçsüzce.

"Kevin, onu şuradaki ameliyat masasına getir. Daniel'ı arabaya taşımalıyız." Derin bir nefes aldı. "Lowell, bir şey yok. Livvy'yi zehirlemedim. Elbette, bunu yapmadım. Sadece sakinleştirici verdim. Eve dönsem de, dönmesem de, sabaha kadar annesinin yanında olacak."

Carston'ı temin ederken –gözlerini Daniel'dan bir an olsun ayırmadı– Kevin'ın gidip geri döndüğünü duydu. Masayı pencereye doğru iterken ağır bir metal gıcırtısı ve yerdeki cesetlere çarptığında ıslak bir patırtı duyuldu. Dudağını ısırıp Daniel'ın üzerinde çalışmaya devam etti, boğulmaması için ağzının etrafından maskesinin lastik parçalarını çekti ve gözlerindeki lensleri dikkatle çıkardı. Kevin'ın yere yığılmasına ne kadar vardı? En az elli dakika daha kan dolaşımındaki ilaçların tadını çıkarabilirdi ama bu vücudunun ne kadar dayanacağını etkilemezdi. Onun aynı, her şeyi yapabilen Kevin olmadığını hatırlamak zorundaydı. Ona karşı ölçülü olmalıydı. Ama nasıl? Daniel'ın hıza ihtiyacı vardı. Eğer onu arabaya götürebilirse...

"Seninle gurur duyuyorum, Jules," dedi Lowell Carston hırıldayarak. "Ruhuna sahip çıktın. Etkileyici..." Son kelimesi kısık, hırıltılı bir nefesle yarım kaldı. Alex bir süre daha dinledi, ama arkası artık sessizdi.

Carston'dan uzun yaşamıştı, bu Alex'in üzerine bahse girebileceği bir başarıydı. Ama hep umduğu gibi zafer kazandığını düşünmek yerine, birbiriyle çelişen duygular hissediyordu. Belki de, zafer duygusu daha sonra, onu ele geçiren panik duygusu geçtiğinde gelecekti.

"Onu kaldırmak güvenli mi?" diye sordu Kevin.

"Dikkatli ol. Göğsünün olabildiğince az hareket etmesine özen göster. Bacaklarını ben tutarım."

Birlikte Daniel'ı gümüş masanın üzerine kaldırdılar. Alex tekrar bileğini tuttu, nabzının fark edilebilecek kadar kuvvetli kalmasını istiyordu.

"Bana iki saniye ver, Zakkum," dedi Kevin, Daniel'ın bacaklarının üzerine düşen, giysilerinde en az kan olan askeri soymaya başlarken. "Üst katta daha kaç kişi var?"

Yerde yatanların yüzlerine baktı. Metal dedektörünün başındaki kısa boylu korumayı tanıdığını düşündü.

"En azından birinin burada olmadığı kesin. Kapıdaydı. Yukarısı boş görünüyor, ama bu adamların çoğunu önceden görmemiştim."

Kevin pantolonu çoktan giymişti, ezilen ayaklarına çorapları geçirdikten sonra ayakkabıları denedi. Çok küçüklerdi. Zehirlenen diğer askerin ayakkabılarını çıkardı. Bunlar da biraz büyük gibi görünüyorlardı ama Kevin bağcıklarını sıkıca bağladı.

"Onları kesmen gerekecek," dedi Alex.

Beyaz gömleğin düğmelerini ilikledikten sonra kravatla uğraşmayıp koyu lacivert ceketi üzerine geçirdi. "Bu durumu atlattığımızda elimden geleni yapacağım. Laboratuar önlüğünü çıkar, kan içinde."

Alex, "Haklısın," diye ona katıldı ve silahları beceriksizce arkasına, taytının lastik bandının altına soktu. Lastiğin gücü ikisini yerinde tutmaya zor yetti. Önlüğü çıkarıp yere bıraktı.

"Pekâlâ, bu masayı cesetlerin üzerinden geçirelim ve sonra koridorda bunu sen halledebilirsin. Ben önden gider ve kalan biri varsa icabına bakarım."

Saniyeler içinde Max, Daniel'ı koridorda ilerletmeye başladı, Kevin karanlıkta kaybolurken yarı koşar gibiydi, ne-

redeyse son hızla gidiyordu. Sonra metal dedektörün bulunduğu odaya vardı, Kevin asansörün kapısını tutarak onu bekliyordu. Oda boştu; silahlı çatışma başladığında herkes gözlem odasına koşmuş olmalıydı. Alex hızla asansöre girdi.

Kapılar sessizce arkasından kapanırken Kevin düğmeye bastı. Alex düğmenin üzerindeki sağ eline, baskın eline baktı ve birden yarı çılgınca bir kahkaha atacak gibi oldu.

Kevin sertçe onu süzdü. "Kendine gel, Zakkum."

"Hayır, hayır, *kalbi* sayesinde, Kev. Yanlış tarafta – sağda. Bu yüzden nişancı kalbini ıskaladı." Tekrar kahkahasını bastırdı. "Senin zıttın olduğu için hayatta."

"Kapa çeneni," diye emretti Kevin.

Alex bir kez kafasını salladı, derin bir nefes alıp kendisini hazırladı.

Asansör durdu ve kapılar malzeme dolabına açıldı. Dış kapı kapalıydı. Kevin masanın kenarını asansörün ucuna doğru kaldırdıktan sonra kapıya gitti.

Alex kapıyı aralayacağını umdu, ama aksine kuvvetli bir şekilde iterek büyük bir gümbürtüyle iki yana açtı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Sonra sessizce koştu. Diğer odadan daha güçlü ayak sesleri geldiğini duyabiliyordu – sadece bir kişiye ait olduğuna emindi. Daniel'ı olabildiğince sessizce itti.

Kevin koruma köşeyi dönmeden duruşa geçti. Koruma silahı elinde, ama yere doğru tutarak yanından koştu. Kevin'ın silahı havadaydı. Korumayı başının arkasından vurdu. Adam yere yığıldı. Kevin öne çıktı ve emin olmak için kafasına bir kurşun daha sıktı.

Koridor Alex'in sedyeyi cesedin etrafından geçiremeyeceği kadar dardı. Kevin onu iki eliyle tutup yukarı kaldırdı. Alex yardımcı olmak için elinden geleni yaptı ama ağırlığın çoğunu Kevin'ın yüklendiğini biliyordu. Hâlâ nasıl bu sevi-

yede performans gösterdiğini bilmiyordu ve enerji harcarken ölümüne sebep olmasından korkuyordu.

Başka koruma yoktu.

"Onu arabaya götür," diye emretti Kevin. "Buradaki işi bitirmeme izin ver."

Kimse onu durdurmaya çalışmadı; otoparka koşarken kimse karanlık bir pencereden ona ateş etmedi. Hava tamamen kararmıştı. Ön kapının yakınlarındaki tek sokak lambası park etmiş arabalara doğru loş sarı bir ışık saçıyordu. Carston'ın anahtarlarını bulana kadar Daniel'ın ceplerini yokladı. Bagajı açıp ilkyardım çantasını çıkardı.

Kurşun yarası ekipmanının nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Onun ya da Kevin'ın –veya her ikisinin de– vurulacağını ummuştu ve buna hazırlıklıydı. Turnikeye ya da pıhtılaştırıcı bandaja ihtiyacı yoktu ama birkaç HALO mührü vardı ve plastik sandviç poşetlerinden daha çok işe yararlardı. Bir de Mylar battaniyesi, daha fazla tuzlu su çözeltisi ve birkaç güçlü damar içi antibiyotiği vardı. Mermiler pis şeylerdi ve Daniel'ı uzun süre hayatta tutabilirse... enfeksiyon riski olabilirdi.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Elindeki malzemelerle en fazla yirmi dört saat dayanabilirdi. Paketleri yırtarak açarken çaresizlikten elleri titriyordu.

Sonra Kevin yanına geldi. Bagaja siyah ve gümüş renkli ağır bir kutu attı.

"Kameraların kayıt yaptığı sabit sürücü," diye açıkladı Kevin. "Onu arka koltuğa yerleştireceğim."

Alex kafasını salladı ve kollarını geçici tedbirlerle doldurdu.

Arka koltuğun ayak koyma yerine girdiğinde, Kevin'ın her şeyi doğru şekilde yaptığını gördü. Daniel sol tarafının üzerinde yatıyordu. Kafasını Kevin'ın –anlaşılan şiddetle–

yerinden çıkardığı sürücü başlığına yaslamıştı. Bir kez daha Daniel'ın hava yolunu ve nabzını kontrol etti. Boyun arterinden nabzını hâlâ hissedebiliyordu. Ketamin onu bir süre uyutacaktı. Acı hissetmeyecekti. Bu şartlar altında vücudu olabildiğince stressiz kalacaktı.

Araba hareket etmeye başladı. Kevin'ın aracın olabildiğince az sarsılmasına özen gösterdiğini hissedebiliyordu, ama yeterince pürüzsüz değildi.

"Dur," dedi. "Bana bazı şeyleri yerleştirmem için zaman ver."

Kevin frene bastı. "Acele et, Zakkum."

Alex'in geçici mühürlerini gerçekleriyle değiştirmesi birkaç saniye sürdü. Hemen serumu bağladı ve sonra poşeti koltuğun arkasına sabitledi.

"Pekâlâ." Bu kez konuşurken, kendi sesini tanımakta zorlandı – yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyordu ve çaresizlik onu yıkmaya başlamıştı. "Arabayı sürebilirsin."

"Sakın şimdi pes etme, Zakkum," diye uludu Kevin. "Sen daha güçlüsün. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Ama yapabileceğim başka bir şey yok," dedi boğuk bir sesle. "Her şeyi yaptım. Bu yeterli değil."

"Atlatacak."

"Birinci sınıf bir travma merkezine gitmesi gerekiyor, Kevin. Bir göğüs cerrahına ve ameliyat odasına ihtiyacı var. Yaralarını temizleyemem ya da lanet olası bir *BMW*'nin arka koltuğunda ciğerine tüp yerleştiremem!"

Kevin sessizdi.

Alex'in yanaklarından gözyaşları süzülüyordu, ama henüz üzüntü hissetmiyordu. Sadece öfke vardı – adaletsizliğe, kısıtlayıcı durumlarına ve bu büyük başarısızlık yüzünden kendisine.

"Onu bir acil servise bırakırsak–" Hıçkırdı.

"Onu kötü adamlara teslim etmiş oluruz. Onu hastanelerde arıyor olacaklar."

"Ölecek," diye fısıldadı Alex.

"Beni az önce kurtardığın oda gibi bir yerde olmasından iyidir."

"Kötü adamları öldürmedik mi?"

"Pace hâlâ işin başında, Zakkum, doğru rozeti takana kadar, ve mevcut stres seviyesi düşünüldüğünde, tekrar sigara içmeye başlayabilir. Ölmedikçe... ortakları olmasa bile, emrinde olacak adam bulmakta zorlanmaz. Hastane seçenek dışı."

Alex yenilgiye uğramış gibi başını eğdi.

Saniyeler geçiyordu. Onları Daniel'ın boynundaki hafif, sabit nabızla ölçüyordu. Arabayı o kullanmalıydı. Kevin'ın hâlâ nasıl devam edebildiğini bilmiyordu ama bu işkence onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu, çok sayıdaki yarası onu hiç yavaşlatmıyordu. O bir makineydi. En azından, Daniel da aynı dayanıklılığı gösteriyordu... Ama umut etmek için mazeret bulmaya çalışmak aptalcaydı.

"Eğer..." diye söze başladı Kevin düşünceli bir şekilde.

"Evet?"

"Sana ameliyat yapabileceğin bir yer bulabilirsem... ihtiyacın olan şeyleri sağlarsam... göğüs cerrahının yerini doldurabilir misin?"

"Uzmanlık alanım değil, ama... sanırım temel şeyleri halledebilirim." Alex kafasını iki yana salladı. "Kev, işleyen bir ameliyathaneyi nasıl bulacağız? Chicago'da olsaydık, elbette, tanıdığım biri vardı, ama–"

Kevin bir kez güldü – daha çok bir havlamaya benziyordu.

"Zakkum, bir fikrim var."

* * *

Alex zaman kavramını yitirmişti. Saat sabahın üçü ya da dördü olabilirdi. Bitkindi ama aynı zamanda gergin ve tedirgindi. Köpük bardakta içtiği yedinci kahvesini tutan eli o kadar titriyordu ki, sıvının yüzeyi denizdeki minyatür bir fırtınaya benziyordu. Sorun değildi. Artık ellerinin sabit olmasına ihtiyacı yoktu.

Joey Giancardi. Eski mafya patronuna karşı bu kadar sıcaklık hissedeceğini asla düşünemezdi ama bu gece ismini kutsadı. Eğer mafya için çalışırken yoğun travma kursu sayılabilecek bir deneyim edinmeseydi, Danny'ye asla yardımcı olamazdı. Tedavi ettiği her kabadayı ve gangster ona daha çok tecrübe kazandırmış ve hepsi bu gece acil yardım çalışanı ve cerrah rolünü oynayabilmesini sağlamıştı. Belki de Joey'ye bir teşekkür kartı atmalıydı.

Titreyen elini saçlarının arasında gezdirdi ve birden, Pace gibi sigara içen biri olmayı diledi. Sigara içenler ellerinde bir sigara varken hep sakin görünüyorlardı. Onu sakinleştirecek, tedirgin kalbini yavaşlatacak bir şeye ihtiyacı vardı ama bulabildiği tek fiziksel teselli elinde tuttuğu sade kahveydi ve bu rahatlamasına hiç yardımcı olmuyordu.

Dr. Volkstaff çalışma alanının arka duvarına yaslı iki büyük dolabın arasına sıkıştırılmış eski kanepede horluyordu. Yaşına ve uzmanlığına rağmen, şaşırtıcı derecede yetenekliydi. Ameliyat masasında ihtiyaçları olan malzemeleri birlikte bir araya getirmişlerdi ama adam yaratıcı ve aletlerine aşinaydı, dahası çaresizliği Alex'e ilham vermişti. Birlikte sağlam bir ekip oluşturmuşlardı. Hatta harika çalışan eğreti bir Heimlich valfi yapmayı bile başarmışlardı. Daniel'ın kalp monitörünün çıkardığı hafif bip, Alex'in duyduğu en yatıştırıcı sesti. Kafeinin etkisiyle aşırı uyarılan sinir sistemi üzerinde hiçbir etkisi olmasa da. Düşünmeden, kahvesinden bir yudum daha aldı.

Daniel'ın rengi iyi ve nefesleri düzenliydi. Görünüşe göre, Kevin'ın bütün fiziksel özelliklerini paylaşıyordu; hayatta kalmak için yaratılmıştı. Dr. Volkstaff bundan daha sorunsuz bir prosedür görmediğini söylemişti, üstelik zamanında birçok ciğer yaralanması görmüştü ama çoğu delinme sonucu oluşan yaralardı. Daniel'ın yarın buradan yürüyerek çıkması mümkündü.

Alex dikkatle kahvesini tezgâha koyduktan sonra titreyen ellerini yumruk yaptı ve yavaşça Daniel'ın yatağının yanındaki tabureye yürüyüp oturdu. Aslında bu, birleştirilmiş iki hasta yatağıydı. Buradaki hiçbir şey Daniel için yeterince uzun değildi.

Bir süre sonra, başını plastikle kaplı ince yastığa koyup gözlerini kapattı.

Bu gece başardıkları şeyi, Daniel'ın hayatı karşılığında neredeyse değiş tokuş ettiği şeyi düşündü.

Deavers ve Carston ölmüşlerdi. Wade Pace dışında Alex'in var olduğunu bilen başka biri olmayabilirdi. Ve onun da saatleri sayılıydı. Öyle olmasını umuyordu.

Kevin yerde horluyordu, başının altında yastık yerine eski bir köpek yatağı vardı. Alex ona güvenli olan en yüksek dozda ağrı kesici vermişti ve Daniel tehlikeyi atlattıktan sonra, Volkstaff yaralarını temizlemişti. Uyku şu anda Kevin için en iyi şeydi.

Şimdiye kadar, Val Livvy'yi Alex'in grameri kusurlu, gözyaşı söktüğü özür notuyla birlikte acil sağlık hizmetleri merkezine bırakmış olmalıydı – dışarısında kameralar olmadığı için orayı seçmişlerdi. Polisin onu kaçıran kişiyi aramayı ne kadar ciddiyetle sürdüreceğini merak etti. Livvy zarar görmemişti, Erin'den ayrı geçirdiği zamanı hatırlamıyordu. Washington polisinin küçük kızı ayrı yaşayan babasının iki sene önce çaldığı kendi çocuğunun daha büyük hali olduğu-

nu düşünen aklını kaçırmış bir anneyle bağlantı kurması pek uzun sürmezdi. Verdikleri yetersiz bilgilerle örtüşen birkaç kayıp çocuk vakası olmalıydı. Yetkililerin yanlış yöne odaklanmalarını sağlayacaktı. Livvy'nin kaçırılmasını büyükbabasının aynı gün ölümüyle ilişkilendirebilirlerdi ama muhtemelen öyle olmayacaktı. Carston'ın vahşi ölümünün ardında tamamen farklı nedenler vardı. Korkunç bir tesadüften başka bir şey olmayacaktı.

Karanlık güçlerin, kuklaların iplerini çeken insanların her şeyin üzerini örtmeleri *gerekecekti*. Bir gerçek dikkatlerini çekecekti – CIA'in ikinci en büyük ismi ve var olmaması gereken gizli operasyon programı müdürü birbirlerini ve bir grup Amerikan askerini vurmuşlardı. Kukla ustaları oradaki kanıtlara anlam yükleyemeden önce muhtemelen bütün tesisi yıkmak zorunda kalacaklardı. Yapısal bir kusur nedeniyle binanın çöküşüne korkunç bir kaza diyeceklerdi.

Uykuya dalmadan önce Kevin'ın ona söylediği son şeyleri düşündü.

"Bunu yapabilirsin, Zakkum. Onun hayatını kurtaracağını biliyorum. Çünkü buna mecbursun. Ve sonra hepimiz güvende olacağız. Bu bir daha Danny'nin başına gelmeyecek, o yüzden *onu kurtarmalısın.*"

Ona gerçekten bu kadar inanıyor muydu yoksa paniğe kapılmasını mı önlemeye çalışıyordu merak etti. Ama kendi sözlerine inanmasaydı, uykuya dalmasına izin verir miydi?

"Alex?"

Kafasını o kadar hızlı kaldırdı ki, altındaki tekerlekli tabure birkaç santimetre geriye kaydı. Ayağa fırlayıp Daniel'ın üzerine doğru eğildi, güçsüz bir şekilde elini tutmaya çalışan eline uzandı.

"Buradayım." Serumuna baktı. Ketamin, dolaşımını terk etmiş olmalıydı, ama hâlâ kendisini çok kötü hissetmesine engel olacak damar içi ağrı kesici vardı.

"Neredeyiz?"

"Şimdilik güvendeyiz."

Daniel gözlerini yavaşça açtı. Alex'i bulması ve sonra ona odaklanması biraz zaman aldı.

Alex son iki ya da üç saattir onun gözlerini tekrar açacağından oldukça emindi ama tanıdık grimsi yeşil gözleri yine de nefesini kesti. Gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Yaralandın mı?" diye sordu Daniel.

Alex burnunu çekti. "Tek bir çiziğim bile yok."

Daniel hafifçe gülümsedi. "Ya Kevin?" diye sordu.

"O iyi. Duyduğun onun horlaması – daire testere değil."

Daniel'ın gözleri tekrar kapanırken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Onun için endişelenme. İyileşecek."

"Çok... kötü görünüyordu."

"O bir insanın olması gerektiğinden daha dayanıklı – senin gibi."

"Üzgünüm." İçini çekti. "Vuruldum."

"Evet, bunu fark ettim."

"Deavers ona silah çekince Carston yanımda duran adamın silahını aldı," diye açıkladı Daniel, gözleri birkaç milimetre kapandı. "Yaşlı bir adama göre çok hızlı hareket etti. Birbirlerine bağırıyorlardı ama bütün askerler Deavers'ı savundular."

Alex kafasını salladı. "Onun adamlarıydılar."

"Deavers emri verdi ve biri önce Carston'ı sonra beni vurdu. Carston dizlerinin üzerine düştü ama ateş etmeye başladı. Silahım yoktu, o yüzden yüzüğünü yanımdaki insanların ayak bileklerini batırdım."

"İyi iş çıkardın."

"Bir silah bulmak istedim ama zehirlediğim iki adam üzerime yığıldılar. Onları kaldıramadım. Kollarım doğru düzgün çalışmıyordu."

"Aslına bakarsan, göğsüne düşen hayatını kurtarmış olabilir. Ben yanına varana kadar yaranı kapalı tuttu."

Daniel gözlerini kırpıştırıp tekrar açtı. "Öldüğümü sandım."

Alex yutkunmak zorunda kaldı. "Açıkçası, bir süre ben de öyle sandım."

"Sen yanıma gelene kadar dayanmak istedim. Sana söylemek istediğim şeyler vardı. Söyleyemeyeceğimi bilmek korkunçtu."

Alex onun yüzünün yan tarafını okşadı. "Sorun değil. Dayandın. Kaldın."

Son günlerde rahatlık hissi ona daha kolay geliyordu. Daniel'la tanıştığından beri çok değişmişti.

"Hiçbir şeyden pişman olmadığımı bilmeni istiyorum. Seninle geçirdiğim her saniyeye minnettarım – kötü anlar için bile. Hiçbir şeye değişmem, Alex."

Alnını Daniel'ın alnına yasladı. "Ben de değişmem."

Uzunca bir süre hareket etmediler. Alex nefes alışını, düzenli bir şekilde bipleyen monitörleri ve Kevin'ın arka tarafta gürültülü bir şekilde horlamasını dinledi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Daniel.

Alex güldü – ellerindeki titremelerle örtüşen küçük, gergin bir sesti. "Evet, sanırım bunu da fark ettim. Çok uzun sürdü, değil mi? Her neyse, ben de seni seviyorum."

"Nihayet aynı dili konuşuyoruz."

Tekrar güldü.

"Titriyorsun," dedi Daniel.

"Çok fazla kafein aldım, detoksa ihtiyacım var."

Hâlâ gecenin bir yarısı olduğu için dışarısı sessizdi, o nedenle binanın arkasına yaklaşan arabanın sesini duyması zor olmadı. Alex sinirlerinin bu kadar az tepki göstermesine şaşırdı – artık enerjisi kalmadığını anlayabiliyordu. Doğrulup

ellerini ondan çekerken bile bitkin hissetti. PPK'sını arkasından çıkardı.

"Umarım bu Val'dır," diye homurdandı.

"Alex–" diye fısıldadı Daniel.

"Sakın yerinden kımıldama, Daniel Beach," diye fısıldayarak karşılık verdi Alex. "Seni birleştirmek için çok vakit harcadım, o yüzden hiçbir şeyi yırtmanı istemiyorum. Sadece temkinli olacağım. Hemen dönerim."

Arka kapıya koşup küçük perdenin kenarından dışarı baktı. Bu beklediği arabaydı –çirkin yeşil Jaguar– ve Val sürücü koltuğundaydı. Einstein'ın yolcu koltuğunda dik durduğunu görebiliyordu.

Alex her şeyin bittiğini, yarım kalan neredeyse bütün işlerin tamamlandığını bildiği için daha fazlasını hissetmesi gerektiğini biliyordu. Mutlu, rahatlamış, minnettar olmalı ve muhtemelen sevinç gözyaşları dökmeliydi. Ama vücudu tamamen bitmişti. Kahvenin etkisi geçince, kendinden geçecekti.

"Düşündüğüm gibi, Val," dedi Daniel'a ve sessizce silahı uydurma yatağının ucuna bıraktı.

"Bayılacak gibi görünüyorsun."

Alex, "Yakında," diye ona katıldı. "Henüz değil."

"Alex?" diye seslendi Val kapıdan içeri girerken.

"Evet."

Einstein hızla içeri girdi, Kevin'ı ararken kafası bir ileri bir geri gidiyordu. Onu yerde bulunca duraksayıp hafifçe inledi. Einstein kafasını yana eğdi, sonra iki kez Kevin'ın yüzünü yaladı. Kevin'ın horlaması kesildi.

Alex Einstein'ın en iyi arkadaşının yanına kıvrılmasını bekledi, ama kuyruğunu telaşla sallayarak dönüp ona koştu. Yüzünü yalayabilmek için iki patisini de kalçalarına koydu. Alex yere devrilmemek için Daniel'ın yatağına tutunmak zorunda kaldı.

"Dikkatli ol, Einstein."

Neredeyse karşılık verircesine sessizce havladı. Sonra dört ayağının üzerine inip Kevin'ın yanına gitti ve yan tarafına kıvrılıp tekrar tekrar boynunu yaladı.

Kevin konuşmaya başladığında Alex şok oldu. Verdiği ilaçlar onu uzun süre uykuda tutmalıydı... ama ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Beyni basit hesaplamalar yapamayacak kadar yorgundu.

"Merhaba, dostum, merhaba," dedi Kevin, her zamanki –fazla yüksek– ses tonuyla. Vücudunun durumu düşünüldüğünde, sesi inanılmaz derecede güçlü çıkıyordu. "Beni özledin mi? Uslu çocuk. Onlara neler olduğunu anlattın. Bunu yapacağını biliyordum."

"Kev?" dedi Danny. Doğrulmak istiyormuş gibi seğirince Alex elini alnına koydu.

Kevin suratını buruşturarak yerden kalktı.

"Hareket etmesen iyi olur..." diye söze başladı Alex ama Kevin onu duymazdan gelince, "En azından ayağa kalkmaktan kaçın!" dedi.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Kevin.

"Sen bir aptalsın," dedi Val sertçe. "İki saniye yerinde dur."

Val sariye benzeyen tuhaf, avangart elbisesini çıkarıp bir tişört ve eşofman altı giymişti. LOBİ yazan bir kapıdan içeri girdi. Kevin bir elini duvara yaslayıp döşemenin üzerinde diz çökerek şaşkınlıkla bekledi. Neredeyse anında geri döndü, tekerlekli bir ofis sandalyesi itiyordu ve yüzünde kızgın çizgiler oluşmuştu. Alex'in enerjisi kalsaydı, kıskançlıkla içini çekerdi. Val diğerleri gibi uykusuz olan biri için atkuyruğu ve makyajsız haliyle son derece inanılmaz görünüyordu.

"Burada tekerlekli sandalye olmadığına eminim, ama bu şimdilik işe yaramalı," dedi Val. "Otur."

Sesi son derece sinirli çıksa da, Kevin'ı yerden kaldırmak

için elini uzattı. Aya tabanları yere değince, Kevin oflayıp sendeledi ama sandalyeye oturur oturmaz, Daniel'a yaklaşmak için kendisini itti.

"Ah, kes şunu," diye şikâyet etti Val. Alex yer açmak için bir adım kenara çekildi.

Kevin, Daniel'ın açık gözlerine ve normal rengine şaşkınlıkla baktı. Dikkatle Daniel'ın saçlarını okşadı, başka bir yerine dokunmaya korktuğu belliydi.

"Görünüşe bakılırsa, zehirli kadın bunu başarmış," dedi Kevin boğuk bir sesle. "Ama kel İsveçli kılığından o kadar emin değilim."

"Val'ın fikriydi."

Kevin bir süre dalgın bir şekilde kafasını salladı. "Peşimden gelmemeliydin. Bunu yapmanı istemedim."

"Yerimde olsaydın, sen de aynı şeyi yapardın."

"Bu farklı." Daniel karşı çıkmaya başlayınca Daniel kafasını salladı. "Ama iyileşeceksin değil mi?" Kevin yanıt vermesi için Alex'e baktı.

Bunundan nefesini verip kafasını salladı. "Tamamen iyileşecek gibi görünüyor. İkinizin sorunu ne bilmiyorum. Annenizin genetik olarak değiştirilmiş süper bir insanla tek gecelik bir ilişki yaşamadığına emin misiniz?"

Kevin'ın eli ona doğru gidince, Alex anne yorumuyla sınırı aştığını düşündü. Ama Alex darbeye hazırlanamadan, Kevin onu sertçe kavrayıp beceriksiz bir şekilde kucaklamak için kendisine doğru çekti. Alex kendisini yarı kucağında buldu, kolları onunkilerin altına hapsolmuştu ve Kevin onun dudaklarına ıslak ve gürültülü bir öpücük kondururken yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hey!" diye itiraz etti Daniel. "Yüzünü zehirli kadınımdan çek!"

Alex kafasını yana çevirdi, nihayet bir şey hissediyordu –

mide bulantısı. "Ah, *bırak* beni, seni psikopat." Val'ın güldüğünü duydu.

Kevin sandalyeyi tam bir daire şeklinde çevirmeyi başardı. "Sen bir dahisin, Zakkum. Bunu başardığına inanamıyorum."

"Git Volkstaff'la öpüş, işin yarısını o yaptı."

Kevin onu bırakmadı. Sanki kollarının arasından kurtulmak için –şiddetle– çaba gösterdiğinin farkında bile değildi. "Ne performans ama! Oraya girip beni dışarı çıkardığına *inanamıyorum*! Sakın bana gizli operasyonda çalışmadığını söyleme – tatlım, sen gizli operasyonun en büyük hayalisin!"

Einstein sızlandı ve Alex onun çenesinin hafifçe bileğinin etrafını sardığını hissetti. Hayvan, Alex'in kaçmasına yardım etmek için onu çekiştirdi. Kevin farkında değildi.

Kevin'ın en kötü yaralarının nerede olduğunu biliyordu. Gerekirse, bu bilgiden faydalanabilirdi. "Bırak beni!"

"Kevin," dedi Daniel ölçülü ama buz gibi bir sesle. "Alex'i hemen yere bırakmazsan, seni onun silahıyla vuracağım."

En sonunda Kevin kollarını açtı. Alex onun kollarının arasından kurtuldu ve ikisi de telaşla Daniel'a döndüler.

"Sakın kıpırdama," dediler aynı anda.

Alex, Daniel'ın silaha ulaşmaya çalışmadığını görünce rahat bir nefes verdi.

"Volkstaff mı?" diye sordu Daniel. "Bu ismi biliyorum... neredeyiz?"

"Dr. Volkstaff'ı hatırlıyorsun," dedi Kevin. "O beşinci sınıftayken en iyi arkadaşımın hayatını kurtarmıştı – ayı tuzağına düştükten sonra. Bunu unutmuş olamazsın."

Daniel gözlerini kırpıştırdı. "Tommy Velasquez ayı tuzağına mı düştü?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kevin gülümsedi. "Tommy benim en iyi arkadaşım değildi." Einstein'ın kafasını okşayınca köpek yüzünü Kevin'ın bacağına sürttü, hâlâ çok mutluydu.

"Bir dakika... *Volkstaff mı?*" diye tekrarladı Daniel, nihayet her şeyi anladı. "Beni *veterinere* mi götürdünüz?"

Alex elini onun alnına koydu. "Şşş. Gidebileceğimiz en iyi yer burasıydı. Volkstaff bir rock yıldızı. O senin hayatını kurtardı."

"Abartmayın," dedi Volkstaff pürüzlü sesiyle. "Ben sadece Dr. Alex'e yardım ettim. Danny kurtulduğu için bana pay çıkarmaya çalışmayın."

Volkfstaff kanepede doğrulup başının etrafında tırtıklı bir hale gibi görünen dağınık beyaz saç tutamlarını düzeltti. Bu, Alex'e Barnaby'yi hatırlattı ve Beach ailesine hâlâ çok düşkün olan arkadaş canlısı yaşlı adamla birlikte çalışırken kendini neden rahat hissettiğini anladı.

"Yanında çalışmak bir şerefti, Doktor," diye devam etti Volkstaff ayaklarını sürterek yanlarına giderken. Yaşlandığı için mecalsiz görünüyordu ama uzun gece boyunca hiç halsizlik göstermemişti. Daniel'a gülümsedi. "Uyanık olduğunu görmek güzel, evlat." Sesini iyice alçalttı. "Çok iyi birini bulmuşsun, ufaklık. Sakın bunu berbat etme."

"Ah, biliyorum, efendim."

Alex kaşlarını çattı. Daniel'a dair duyguları hakkında hiçbir şey söylememişti, ve Daniel bilinçsizdi. Nasıl bu kadar belli edebiliyorlardı?

Volkstaff arkasını döndü. "Ne güzel bir çoban. Bu Einstein olamaz, değil mi? Yıllar oldu."

"Aslına bakılırsa, onun torunu," dedi Kevin.

"Bu harika bir şey!" Einstein'ın kulağını okşamak için aşağı uzandı. "Çok güzel."

Einstein onun elini yaladı. Köpek bu gece bütün insanlara karşı iyi huyluydu.

"Şimdi, Kevin," dedi Volkstaff doğrularak, "tekrar yürümek ister misin? Çünkü istiyorsan, o ayaklarını havada tut-

man gerekecek ve hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var. Sakın bana o şekilde bakma, genç adam. Oradaki kanepemi kullanabilirsiniz. Ee, Bayan..." Volkstaff Val'ı ilk kez fark ederken gözleri kocaman oldu. Alex Volkstaff'ı ekibin dördüncü üyesinin daha sonra geleceği konusunda uyarmıştı, ama anlaşılan böyle manken gibi birini beklemiyordu.

"Bana Valentine diyebilirsiniz," dedi Val tatlılıkla.

"Evet, teşekkür ederim, pekâlâ. Bayan Valentine, Kevin'ı kanepeye doğru itip oturmasına yardım eder misiniz? Aynen öyle – teşekkür ederim."

Alex, Val'ın Kevin'ı sandalyeden kanepeye geçirmesini izlerken yine kendisini uyuşmuş gibi hissetti, başı vücudundan kopmuş gibiydi. Val'ın yüzünde sinirli bir ifade vardı, elleri sertti ama Alex onun birden Kevin'ın alnını öpmek için eğildiğini gördü.

"Ve sen, Doktor..."

Alex yavaşça dönüp Volkstaff'a baktı.

"Bekleme odasında daha fazla koltuk var. Git ve onlardan birini kullan. Bu bir emirdir."

Tereddüt edip olduğu yerde sendeleyerek Daniel'a baktı.

"Evet, siz ikiniz," dedi Val odaya girerken. "Yere yığılmadan önce uyu, Alex. Birkaç saat uyuyabildim. Ona göz kulak olurum."

"Monitörlerde herhangi bir değişiklik olursa, en ufak farklılık–"

"Seni gelişme gösteren saçlarından tutarak buraya sürüklerim," diye söz verdi Val.

Alex eğilip hafifçe Daniel'ı öptü. "Volkstaff ve ben onu tamir etmek için çok çaba harcadık," diye mırıldandı dudaklarına doğru. "İşimizi berbat etme."

Konuşurken Daniel'ın dudakları onunkilere değdi. "Kafana takma. Uslu bir kız ol ve ihtiyar aile veterinerimizin emrettiği gibi biraz uyu."

"Hayatımın baharında olduğumu bilmeni istiyorum," diye karşı çıktı Volkstaff.

"Haydi," dedi Val birden Alex'in kulağına. "Hâlâ yürüyebiliyorken gidelim. Seni taşıyabileceğimden eminim ama istemiyorum."

Alex, Val'ın onu kapıdan geçirip ışıksız koridorda yol göstermesine izin verdi. Sadece ayaklarını hareket ettirmeye odaklanmıştı. Etrafı karanlık bir bulanıklıktan ibaretti. Val'ın onu kanepeye yatırması gerekti, ama Alex yerde de memnun olacağından emindi. Uykuya dalarken bilinçsizlik onu yakaladı.

BÖLÜM 32

Tuhaf bir sabahtı.

Alex için aynı zamanda oldukça geç bir sabahtı. Boş hayvan hastanesi huzurluydu, kimse onu rahatsız etmemişti. Daha sonra Volkstaff'ın ofis ekibini arayıp bütün randevularını iptal ettiğini ve penceresine ACİL BİR AİLE MESELESİ NEDENİYLE KAPALI notu koyduğunu öğrenecekti.

Burası ona kendisini güvende hissettiren tuhaf bir yerdi – tanıdık olmayan, tuzak ya da savunma kurmadığı bir yer.

Ama işler değişmişti. Sadece Kevin'ı kurtarmayı düşünmüştü fakat önceki gece olanlar konumlarını büyük ölçüde değiştirmişti.

Sargı beziyle sarılı ayakları tekerlekli bir tabureye koyulan Kevin, yine tekerlekli bir ofis sandalyesine mahkûm olsa da, her zamanki gibi enerjikti. Val, Alex'in kanepedeki yerini devraldığını görür görmez ortadan kayboldu. Daniel kardeşini görmezden gelmek için gözlerini kapatmıştı ama Alex'in sesini duyunca hemen 'uyandı'. Volkstaff herhalde öğle yemeği almaya gitmişti. Diğerleri ona bir simit ve krem peynir bırakmışlardı.

Alex Daniel'ı –Kevin Beach'le çalışmayan birinin inanabileceğinden daha hızlı iyileşmişti– muayene etmeyi bitirir

bitirmez, kahvaltısını ve Volkstaff'ın simitle birlikte getirdiği gazeteyi aldı. Sinirli bir şekilde bir yandan okurken bir yandan çiğnedi. Ön sayfaya çıkmışlardı – ama sadece odadaki insanlar bunu biliyorlardı.

"Bütün bunlar çok umut kırıcı, Zakkum," diye şikâyet etti Kevin bir süpürge yardımıyla, sandalyesinde odada daireler çizerken. "Onu vurmak daha eğlenceli olurdu."

Günün büyük manşeti Wade Pace'in ölümcül anevrizmasıydı. Gazeteciler doğru düzgün saygı duruşunda bile durmadan Başkan Howland'ın takım arkadaşı bulmak için ne tür stratejiler izleyeceği hakkında tahmin yürütmeye başlamışlardı.

Şehrin eteklerindeki bir yeraltı deposunda çıkan vahşi bir silahlı çatışma hakkında hiçbir şey yoktu. CIA'in kayıp müdür yardımcısı hakkında hiçbir şey yazmamıştı. Carston'dan bahsedilmiyordu, neredeyse ulu orta kaçırılan torunu hakkında bile haber yoktu. Belki yarınki haberlerde olurdu.

Kevin hiç sanmıyordu.

"Gaz hattı patlaması ya da o tür bir şey olacak. O gerçek hikâye öyle derinlere gömülecek ki, herhangi bir şey ortaya çıkana kadar Jackie Kennedy'yi Dallas saldırganı olarak gösterirler."

Muhtemelen haklıydı.

Elbette yüzde yüz emin olamazlardı ve temkinli olmaya devam edeceklerdi ama baskı büyük ölçüde azalmıştı. Alex talihlerine kendisini inandırabilirse, hafifliği teninin altında bir helyum katmanı gibi hissedeceğini biliyordu.

Öğle yemeğinden sonra Volkstaff, Alex'ın kulağındaki dikişleri aldı ve Alex ona hakkını verince Daniel'ın çıkardığı düzgün işe iltifat etti. Beyaz saçlı yaşlı adamın hiçbir şeyin üzerinde durmaması Alex'in hoşuna gitmişti. Hiçbiri sıra dışı yaraları açıklamaya kalkmamış ya da bir hikâye uydur-

mamıştı fakat Volkstaff soru sormamış ve meraklandığına dair hiçbir belirti göstermemişti. Volkstaff cenazesine gitmiş olmasına rağmen –Daniel fısıldayarak Alex'e söylemişti– Kevin'ın hapiste öldüğünü sandığı hakkında yorum yapmamıştı. Sadece çocukluklarında tanıdıkları kişiler, özellikle de hepsinin bildiği hayvanlar hakkında sorular sormuştu. Alex sevgiyi yeni yeni tanımaya başlamıştı, Volkstaff'tan biraz hoşlandığını düşündü.

Yine de, sonsuza kadar hayvan hastanesinde kalamazlardı. Volkstaff'ın başka hastaları vardı. Birkaç dakika seçeneklerini konuştuktan sonra, Val artık güvende olduklarına göre tekrar onlara evine açmayı, saraya benzeyen çatı katına dönmeyi teklif ederek Alex'i şaşırttı. Elbette, belirli bir ücret karşılığında. Teklifine en çok Kevin şaşırmıştı.

"Sakın kendini bir şey zannetme," dedi Val ona. "Köpeği istiyorum. Aslına bakarsan, Alex ve Danny'den *hoşlandım*. Neredeyse senden hoşlanmadığım kadar." Sonra onu öptü – herkesin rahatsız olacağı kadar uzun bir öpücüktü. Volkstaff kibarca arkasını döndü ama Alex bakakaldı. Val'ın Kevin'da ne bulduğunu anlayamıyordu.

* * *

"Pekâlâ..." diye söze başladı Kevin.

Alex çantaları toplamayı bıraktı; henüz toparlanmak sayılmazdı. Kevin, Val'ın evinde Alex ve Daniel'ın paylaştıkları odanın kapısında durmuş, sol kolunu çerçevenin üstüne yaslamıştı. Bir an için Alex genel olarak uzun boylu insanları kıskandı. Son günlerde, etrafı sürekli devlerle sarılı olduğu için bu hiç de nadir bir his değildi. Umursamamaya çalıştı.

"Pekâlâ ne?"

"Bugünkü görüşmen nasıl gitti? Volkstaff ve sen neye karar verdiniz?"

Daniel'ın nerede olduğunu sormasına gerek yoktu – Da-

niel'ın her zamanki duş serenadı tonu komşuları daha yakında olsaydı, başını belaya sokabilirdi. Bon Jovi evresi henüz geçmemişti; özellikle de "Shot Through the Heart'a" düşkündü. Alex bunu o kadar komik bulmuyordu ama canını sıkmasına izin vermemeye çalıştı.

"Veteriner Daniel'ın iyileştiğini düşünüyor. Ona katılıyorum. Siz Beachler büyülü bir cinssiniz." Kafasını salladı, hâlâ Daniel'ın bu kadar kısa sürede tamamen iyileşmesine şaşırıyordu. "Ayrıca, ayaklarına bakmak istiyor."

Kevin suratını astı. "Ayaklarım iyi."

"Elçiye zeval olmaz. Ciddiyim."

Suratının asıklığı geçip ifadesi normalleşti, ama kapının girişinde durup ona bakmaya devam etti.

"Eee?" diye sordu.

"Şimdi nereye gideceğine dair bir fikrin var mı?"

Alex belirsiz bir şekilde omuzlarını silkti. "Henüz belirli bir planım yok." Korkak gibi eskimiş spor çantasına dönüp stokladığı kimyasallarına baktı, hepsinin birbirlerine çarpmayacak şekilde yerleştirildiklerinden emin oldu. Düzenleme konusunda aşırıya kaçtığını kabul edebilirdi. Herhalde alfabetik olarak dizilmelerine gerek yoktu. Ama çok fazla vakti vardı ve internette olası yeni haberleri araştırmak dışında, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Daniel günde dört kereden daha fazla muayene edilmeyi reddediyordu.

"Danny'yle bu konuyu konuştun mu?"

Sırtı hâlâ ona dönük bir şekilde kafasını salladı. "Nereye gitmek istersem, ona uyacağını söylüyor."

"Sanırım sana takılmayı planlıyor."

Kevin'ın sesi rahattı ama Alex bu şekilde konuşmanın onun için zor olduğunu biliyordu.

"Henüz o kısmı onunla konuşmadım ama evet, öyle görünüyor."

Kevin bir süre hiçbir şey söylemedi, Alex'in çantayla yapabileceği bir şey kalmamıştı. Yavaşça ona doğru döndü.

"Evet," dedi, "bu şekilde olacağını anlamıştım." Umursamaz bir ifade vardı. Üzüntüsünün derinliği sadece gözlerinden anlaşılıyordu.

Alex ona bütün hikâyeyi anlatmak istemiyordu, ama içinde tuttuğu için suçluluk duyuyordu. "Kendini iyi hissedeceksen, senin de orada olmanı umuyor."

Kevin'ın çatık kaşları rahatladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu noktada daha fazla ayrı kalmayı düşündüğünü sanmıyorum."

Kevin çenesini kaldırdı. "Bunu anlayabiliyorum. Çocuğun başından çok fazla şey geçti."

"Ama kendini iyi toparladı."

"Doğru, ama tekrar travma geçirmesini istemeyiz. Kötüleşmesini istemem."

Alex, Kevin'ın nereye varmaya çalıştığını biliyordu. İçini çekmesini ve gülümsemesini bastırıp yüzünün sakin olmasına özen gösterdi.

"Haklısın," dedi ciddi doktor tonuyla. "Kaçınılmaz değişiklikler dışında, bu durumu olabildiğince sabit tutmak en iyisi."

Kevin içini çekmesine engel olmadı. Derin bir nefes verip kollarını göğsünde birleştirdi. "Muhtemelen çok zorlu olacak ama sanırım o adapte olana kadar yanınızda olabilirim."

Alex biraz üzerine gitmeden edemedi. "Zahmete girmeni istemeyeceğine eminim. Ona bir şey olmaz."

"Hayır, hayır, ufaklığa bunu borçluyum. Yapmam gerekeni yapacağım."

"Buna minnettar olacaktır."

Kevin uzunca bir süre gözlerini Alex'in gözlerinden ayır-

madı, ifadesi samimiydi ama sonra aniden ürkekleşti. An geçti ve sırıttı.

"Ne tür bir yer arıyorsun?" diye sordu.

"Güneybatı ya da Rocky Dağlarını düşünüyordum. Orta büyüklükte bir şehrin eteklerine yerleşebiliriz. Her zamanki şeyler."

Bildikleri kadarıyla kimse onları aramıyordu, ama Alex her ihtimale karşı tedbirli olmaktan yanaydı. Her halükarda sahte isim kullanmak zorundaydı – Juliana Fortis yasal olarak ölmüştü.

Daniel'ın şarkısı kesildi, sonra tekrar başladı ama havlu sesini bastırdı.

"Uygun bir şehir biliyorum."

Alex yavaşça kafasını salladı. Muhtemelen şimdiden bir ev kiralamış ve yeni kimlikleri ayarlamış olmalıydı. Ama ne yapmış olursa olsun, kendi ismini kendisi seçecekti. "Elbette, biliyor olmalısın."

"Colorado'ya ne dersin?"

SONSÖZ

Adam Kopecky masasına günün dosyalarını bıraktı ve yüzünde bir gülümsemeyle telefonuna uzandı. Dünyanın en güzel işini yapıyordu.

Ünlü bir şefin realite yol programında yardımcı yapımcı olarak çalışmak birçok şey anlamına gelebilirdi ama Adam için esnek saatler, küçük sessiz bir ofis ve neredeyse sürekli pozitiflik anlamına geliyordu.

Şefinin programda yer vereceği karı kocalar tarafından işletilen farklı restoranlara ziyaretleri ayarlamaktan sorumluydu, ve bazen sürekli yolda olan ve bulabildikleri her küçük restoranı deneyen Bess ve Neil'ı kıskansa da, yaptığı işin mizacına daha uygun olduğuna inanıyordu. Ayrıca, Bess ve Neil esas cevherleri bulmak için birçok sağlıksız yiyecek yemek zorundaydılar ve Neil geçen sene program yüzünden en az on bir kilo almıştı; Adam onlarınkine kıyasla daha hareketsiz işinin onu aynı şekilde etkilememesi için kabaca ayakta çalışabileceği bir masa ayarlamıştı. Ve elbette, ihtiyaç gereği, kimse Bess ve Neil'in kim olduklarını bilmiyordu, o nedenle onlardan haber almak kimseyi heyecanlanmıyordu.

Perşembe öğleden sonraları Adam'ın en sevdiği zamandı. Bugün seçilenleri arayacaktı.

Program bir ay sonra Denver bölgesine gidecekti ve şans-

lı kazananlar Lakewood'daki bir barbekü yeri, şehir merkezindeki bir fırın ve Denver'dan ziyade Boulder'a daha yakın olan şehir dışındaki ızgara yapılan bir bardı. Adam şüpheliydi, ama Bess Hideaway bölümün en ilgi çekici kısmı olacağı konusunda ısrarcıydı. Mümkünse, cuma gecesi orada olacaklardı. Mekân kasabalıların karaoke yapmaya gittikleri eğlenceli bir yerdi. Adam karaokeden nefret ederdi, ama Bess ısrarcıydı.

"Sandığın gibi değil, Adam," diye söz verdi. "Burası harika bir yer, şefin bir parkaya ihtiyacı olacak. Dışarıdan pek ihtişamlı görünmüyor ama bir tarzı var. Şeytan tüyü var. Ayrıca, mekânın sahipleri kameralar için sabırsızlanıyorlar. Aşçının adı Nathaniel Weeks – çok *iyi*, inan bana. Profesyonel olmadığımı itiraf etmekten nefret ediyordum ama dikkat çekmeye çalıştım. Hiç karşılık almadım. Garson bana evli olduğunu ima etti. En iyiler her zaman kapılır, değil mi? Ama anlaşılan ateşli bir kardeşi var. Geceleri barın koruması oluyor. Sırf bunun için şefe katılabilirim.

iPhone'uyla birkaç fotoğraf çekmişti. Söylediği gibi, mekânın dışı ilgi çekici değildi. Batıdaki herhangi bir yer olabilirdi. Salon tarzı, koyu renk ahşabın kullanıldığı kırsal bir görünüme sahipti. Fotoğrafların çoğu böylesine dikkat çekmeyen için çok tarz sahibi yemek tabaklarından oluşuyordu. Fotoğraflardan birkaçı çok hoşlandığı aşçının olmalıydı – uzun boylu, sakallı, gür kıvırcık saçlıydı. Adam çok çekici olduğunu düşünmedi, ama ne bilebilirdi ki? Bess oduncular'dan hoşlanıyor olabilirdi? Fotoğrafların çoğunun arka planında koyu renk saçlı ufak tefek bir kadın vardı ama yüzü asla fotoğraf makinesine dönük değildi... belki de bu şefin eşiydi. Alkol ruhsatından bütün mekân sahiplerinin isimlerini almıştı. Nathaniel Weeks şefti, o halde Kenneth koruma kardeşi ve Ellis de eşi olmalıydı.

Adam tereddüt etti ama Hideaway, Neil'ın da ilgisini çekmişti. Son üç sezondur yediği en güzel yemeklerin orada olduğunu söylüyordu.

Her zaman birkaç yedekleri vardı –Parker'da bir kahve dükkânı ve Littleton'daki sadece kahvaltı servis eden bir restoran listesindeydi– ama Adam nadiren yedekte bulundurduğu mekânlarla iletişime geçmek zorunda kalmıştı. Program bölümler yayınlandıktan sonra iki ay boyunca mekânın işlerini büyük ölçüde artırmasıyla ve yılın geri kalanı boyunca daima talep görmeye sebep olmasıyla tanınıyordu. Hatta şefin yolculuğunu takip etmeye ve yemek yediği her yerde yemeye çalışan birkaç hayranı bile olmuştu. Şef her zaman ücretsiz yemek yerdi ve program her pazar gecesi neredeyse bir milyon izleyiciye ulaşırdı. Bu dünyanın en güzel reklamıydı ve bedavaydı.

O nedenle dam Lakewood'daki barbekü barı Whistle Pig'in vereceği tepkiye hazırlandı. Programın adını söyler söylemez, mekân sahibi çığlık atmaya başladı. Adam, kadın yerinde sıçrarken ayaklarının gümbürtüsünü duyabildiğini düşündü. O kocaman Publishers Clearing House çeklerinden biriyle birinin kapısını çalmak gibiydi.

Mekân sahibi sakinleştikten sonra Adam her zamanki açıklamalarla devam etti, gün belirlendi ve kadına ihtiyacı olan iletişim bilgilerini verip programın gerek duyacağı erişim hakkında onu hazırladı. Bu sırada Adam'a teşekkür edip durdu ve arada sırada içeri giren birine seslenerek güzel haberi verdi.

Adam şimdiye kadar bu görüşmeyi sekiz yüzden fazla yapmıştı ama her defasında telefonu sıkıtarak ve Aziz Nicholas gibi hissederek kapatıyordu.

Fırınla görüşmesi de benzerdi ama çığlık atmak yerine pasta şefinin Adam'ın da gülmesine neden olan bulaşıcı bir

şekilde içten bir kahkahası vardı. Bu görüşme birincisinden daha uzun sürdü fakat kasabalı şef beceremese de, en sonunda Adam kendisini toplamayı başardı.

Adam cuma gecesi karaoke etkinliğini ayarlamanın biraz daha zor olacağını bildiği için Hideaway'i sona saklamıştı. Adam bunun program için çok fazla olacağını düşündü ama hem yemek saati hem de performansların görüntüsünü aldıktan sonra neyin işe yarayacağını görmek için onları birleştirebileceğini düşündü.

"Hideaway buyurun," diye yanıt verdi alto bir kadın sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Arka planda Adam beklenen sesleri duyabiliyordu – kaldırılan temiz tabakların birbirlerine çarptıkça çıkan tıngırtısı, hazırlık amaçlı kıtır kıtır doğranan yiyecekler, telefon görüşmesinin hatrına alçaltılan sesler. Çok geçmeden, oldukça yükseleceklerdi.

"Merhaba," diye içtenlikle karşılık verdi Adam. "Bayan Weeks'le –Bayan Ellis Weeks– ya da Bay Weekslerden biriyle görüşebilir miyim?"

"Ben Bayan Weeks."

"Harika. Merhaba. Adım Adam Kopecky ve sizi *The Great American Food Trip* programı adına arıyorum."

Bekledi. Bazen idrak etmeleri zaman alabiliyordu. Bayan Weeks'in çığlık atan mı yoksa nefesini tutan biri mi olduğunu merak etti. Belki de, ağlayacaktı.

"Evet," diye sakin bir sesle yanıt verdi Bayan Weeks. "Sizin için ne yapabilirim?"

Adam beceriksizce güldü. Bazen bu da olabiliyordu. Son zamanlarda çok konuşulsa da, herkes programı bilmiyordu.

"Biz farklı bölgelerdeki yemeklere odaklanan bir televizyon programıyız–"

"Evet, programı biliyorum." Sesinde bariz bir sabırsızlık vardı. "Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam biraz alındı. Tepkisinde tuhaf bir şüphecilik vardı, sanki bunun bir numara olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Ya da daha kötü bir şey. Ama Adam ne olduğunu anlayamadı.

Vakit kaybetmeden kadına açıklamaya çalıştı. "Sizi Hideaway'in programımız için seçildiğini söylemek için aradım. Ajanlarımız–" hafifçe güldü– "mönünüzü ve eğlenceli ortamınızı anlata anlata bitiremiyorlar. Kasabada çok popüler bir mekân olduğunuzu duyduk. İş yerinize programda yer vermeyi –henüz sizi duymayanlara duyurmayı– çok isteriz."

Herhalde artık durumu anlamıştı. Restoranın üçte birinin sahibi olarak, maddi olasılıkları hesaplıyor olmalıydı. İlk çığlığı duymak için bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Hâlâ arka plandaki tıngırtıları, doğrama ve mırıldanma seslerini duyabiliyordu, yoksa hattın koptuğunu düşünebilirdi. Ya da yüzüne kapattığını.

"Bayan Weeks?"

"Evet, buradayım."

"O halde, tebrik ederim. Önümüzdeki ayın ilk yarısında sizin bölgenizde olmayı planlıyoruz ve sizin programınıza uyan esnek bir şekilde çalışabiliriz. Cuma gecelerinin çok ilgi çekici olduğunu duydum, o nedenle o güne–"

"Üzgünüm – Bay Kopecky mi demiştiniz?"

"Evet, ama lütfen bana Adam diyin."

"Üzgünüm, Adam, bu çok gurur verici... ama yer almamızın mümkün olacağını sanmıyorum."

"Ah," dedi Adam. Yarı nefesini tutup yarı homurdandı.

Birkaç kez mekânların programının uygun olmadığı –düğünler, cenazeler, organ nakilleri gibi– acil durumların araya girdiği olmuştu, ama mekân sahipleri büyük bir çaba harcamadan ya da büyük bir hayal kırıklığına uğramadan hayal sönmemişti. Omaha'daki zavallı bir kadın beş dakika boyunca ahizeye hıçkırmıştı.

"Bizi düşündüğünüz için çok teşekkürler..."

Sanki bir uzak bir akrabanın arka bahçesindeki doğum gününe davet edilmekten farksızmış gibi davranıyordu.

"Bayan Weeks, bunun iş yeriniz için ne anlama geldiğini anladığınızı sanmıyorum. Size bazı istatistikler gönderebilirim – programda yer almanın kâr haznenizde ne tür bir değişikliğe sebep olacağını görünce çok şaşırırsınız."

"Haklı olduğunuza eminim, Bay Kopecky–"

"Ne oldu, Zakkum?" diye bir ses araya girdi. Bu tok ve yüksek bir sesti.

"İzninizle," dedi Bayan Weeks Adam'a ve sonra boğuk bir sesle devam etti. "Ben hallederim," dedi yüksek sesin sahibine. "*American Food Trip* denen program."

"Ne istiyorlar?"

"Anlaşılan Hideaway'e programda yer vermek istiyorlar."

Adam yavaş bir nefes aldı. Belki diğer restoran sahipleri doğru düzgün bir tepki verirdi.

"Ah," dedi tok ses, tonu ona kadının ilk yanıtını hatırlattı. Heyecansızdı.

Bu nasıl kötü haber olabilirdi? Adam, ona eşek şakası yaptıklarını düşündü. Bess ve Neil ona böyle bir şaka yapmayı mı planlamışlardı?

"Gerçekten mi?" diye seslendi başka biri uzaktan – bu da tok bir sesti ama daha istekliydi. "Bizi programlarına çıkarmak mı istiyorlar?"

"Evet," diye yanıt verdi Bayan Weeks. "Ama sakın–"

Birkaç tezahürat, söylemek üzere olduğu şeyi böldü. Adam rahatlamadı. Hattın diğer ucunda herhangi bir değişiklik hissetmedi.

"Onunla konuşmamı ister misin, Zakkum?" diye sordu yüksek ses.

"Hayır, git onlarla ilgilen," dedi Bayan Weeks. "Natha-

niel'ın sert bir içkiye ihtiyacı olabilir. Belki garsonun da. Ben bunu hallederim."

"Anlaşıldı."

"Böldüğüm için üzgünüm, Bay Kopecky," dedi Bayan Weeks, sesi yine netti. "Teklifiniz için gerçekten çok teşekkür ederim. Ama ne yazık ki, gerçekleşmeyecek."

"Anlamıyorum." Adam ses tonundaki kırgınlığı duyabiliyordu ve kadının da duyduğundan emindi. "Söylediğim gibi, esnek olabiliriz. Ben... bunu yapmak istemeyen biriyle hiç karşılaşmadım."

Bu kez sesi daha canlı – yatıştırıcı tarzdaydı. "Mümkün olsaydı, elbette, biz de bunu yapmak isterdik. Anlarsınız ya..." Kısa bir duraksama oldu. "Uğraştığımız bir sorun var, yasal bir sorun. Kayınbiraderimin eski kız arkadaşıyla ilgili bir alacak sorunu. İşle ilgili bir borç muydu, yoksa kişisel bir hediye miydi? Her neyse; anladınız mı? Çok hassas bir mesele – biraz sıkıntılı ve şu anda reklam bizim için hiç iyi olmaz. Dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Umarım anlarsınız. Ama çok *gururlandık*."

Gürültülü kardeşin arka tarafta biriyle tartıştığını ve şikâyete benzeyen mırıldanmalar duyabiliyordu.

Bu da öyle bir şeydi. Restoranın programa çıkmasıyla yasal bir mesele arasında tam olarak bağlantı kuramasa da, sağlam bir sebepti... tabii mekanın değerinin bir bölümünü ödemek zorunda olduklarını düşünmüyorlarsa?

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Bayan Weeks. Belki ileride olabilir? Size numaramı–"

"Elbette. Çok teşekkürler. Kabul edebilecek durumda olduğumuzda sizi ararım."

Hat kesildi. Telefon numarasını vermesini bile beklememişti.

Adam birkaç saniye önündeki kâğıtlara baktı ve istemediği

birine baloya gitmeyi teklif edip reddedilen biri gibi hissetmekten kurtulmaya çalıştı.

Telefona bakarken birkaç dakika geçti. En sonunda kafasını sallayıp yedeklerin olduğu dosyaya uzandı. Parker'daki kahve dükkânı seçildiğine minnettar olacaktı. Adam'ın birkaç güzel çığlık duymaya ihtiyacı vardı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap kendi başıma yazabileceğim türden bir hikâye değildi ve bana vaktini ayıran, sabırla yaklaşan ve uzmanlıklarını benimle paylaşan herkese son derece minnettarım.

En değerli oyuncum Arizona Eyaleti Üniversitesi Moleküler Bilimler fakültesinden Dr. Kirstin Hendrickson ve meslektaşı Dr. Scott Lefler. Dr. Hendrickson gerçekçi bir şekilde öldürme, işkence etme ve kurgusal karakterleri kimyasal olarak manipüle etmemin yollarını bulabilmek için çok fazla zaman harcadı ve yardımlarını takdir ediyorum.

Daniel Beach'in hayatta kalmasında bana emici göğüs yarasını izah eden ve veteriner çözümünü ortaya atan en sevdiğim lisanslı hemşirem, Judd Mendenhall'ın da büyük payı oldu.

Moleküler biyoloji ve monoklonal antikorlar konusunda Dr. Gregory Prince'ın dâhice yardımı olmadan, Alex'e hak ettiği gibi bir özgeçmiş veremezdim.

Aşağıdaki muhteşem insanların her birine teşekkürlerimi sunuyorum: gaz maskeleri konusunda bana yoğun bir kurs veren Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Departmanından emekli özel ajan Tommy Wittman; kullanışlı bir ölüm tuzağı kurmanın tekniği hakkında ürkütücü bir şekilde yardımcı

olan Paul Morgan ve Jerry Hine; uyuşturucu alışverişimi inceleyen Phoenix Polis Teşkilatı'ndan Çavuş Warren Brewer; Kevin'ın geçmişinin yaratılışındaki uzman görüşleri için Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri Baş Askeri Adli Müşavir Teşkilatı'ndan eski komutan S. Daniel Colton; benimle silahlar ya da merak ettiğim diğer şeyler hakkında konuşmaktan hep mutluluk duyan Astsubay Üstçavuş John E. Rowe.

Ve isimlerinin gizli kalmasını tercih eden bütün kaynaklarıma kocaman teşekkürlerimi yolluyorum. Yardımlarınız benim için çok değerli.

Son olarak, olağan şüpheliler: uykusuz ve deli gibi yazı okumama karşı çok sabırlı olan anlayışlı ailem; delirdiğimde bile bana deli olduğumu söylemeyen nazik editörüm Asya; kendisine karşı çıkan (ve bazen de çıkmayan) herkeste korku uyandıran ninja temsilcim Jodi; büyüdüğümde olmayı dilediğim çok zarif film temsilcim Kassie; yokluğumda yanıp kül olmaması için Fickle Fish'in bütün yükünü taşıyan prodüksiyon ortağım Meghan. Ve elbette, kitaplarımı alan, onlara şans veren herkes için kalbim sevgiyle dolu – sizlere hikâyeler anlatmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

"Meyer, tansiyonu hiç düşürmeden ve bilgi akışını kontrol altında tutarak okurun merakını ustalıkla, kitap boyunca en yüksek seviyeye çıkarmayı başarıyor... İnsanlar sadece Meyer'in kitaplarını okumak istemiyor; kitabın içine girip orada yaşamak istiyorlar."

— Lev Grossman, *Time*

"Meyer ışık saçan bir berraklıkla yazıyor, okurların ve paylaştıkları düşün arasına asla girmiyor... O gerçek bir cevher."

—Orson Scott Card, Ender *Serisi yazarı*

"Meyer, gösterişli üslup geleneklerinden ziyade ilişkilerle ilgileniyor... Verdiği olumlu hayat dersi insanı yatıştırıyor."

— Jeff Giles, *Entertainment Weekly*

"Stephenie Meyer romanlarını okumuyor, ilginç ve gerçekçi karakterleriyle birlikte adeta yaşıyorsunuz. Meyer okuyucuyu karakterlerin hayatına öyle bir sokuyor ki, onlar için duyduğunuz merak ve endişe bir noktada çaresizlik seviyesine ulaşıyor."

—Ridley Pearson, White Bone *yazarı*

ISBN 978-605-173-195-7
9 786051 731957
₺30
/epsilonyayinevi
www.epsilonyayinevi.com